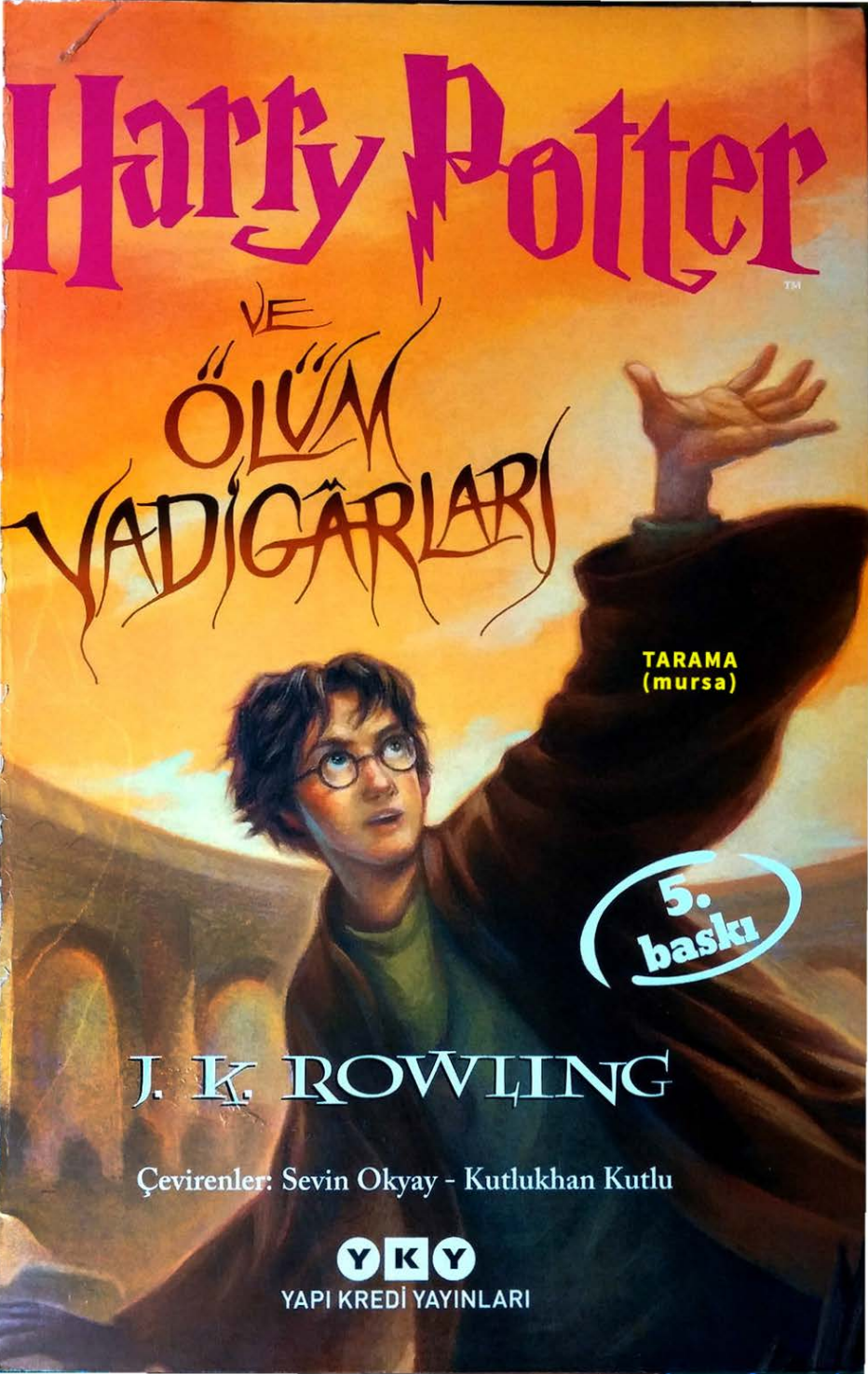
Harry Potter

ve

Ölüm Yadigârları

TARAMA
(mursa)

5. baskı

J. K. ROWLING

Çevirenler: Sevin Okyay - Kutlukhan Kutlu

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

HARRY POTTER VE ÖLÜM YADİGÂRLARI

J. K. Rowling 1965'te İngiltere'nin Bristol kenti yakınlarındaki Chipping Sodbury'de doğdu. Exeter Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdikten sonra, yabancı dilini ilerletmek için bir yıl Paris'te kaldı. Ardından, Fransızca konuşulan Afrika ülkelerinde insan haklarıyla ilgili çalışmalar yaptı. 1990 yılından itibaren Harry Potter kitap dizisini yazmaya başladı ve kısa sürede tüm dünyada büyük başarı kazandı.
Kitapları: *Harry Potter ve Sırlar Odası* (YKY, 2001), *Harry Potter ve Azkaban Tutsağı* (YKY, 2001), *Harry Potter ve Ateş Kadehi* (YKY, 2001), *Fantastik Canavarlar Nelerdir, Nerede Bulunurlar?* (YKY, 2002), *Çağlar Boyu Quidditch* (YKY, 2002), *Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı* (YKY, 2003), *Harry Potter ve Melez Prens* (YKY, 2005), *Harry Potter ve Ölüm Yadigârları* (YKY, 2007), *Ozan Beedle'ın Hikâyeleri* (YKY, 2009)

Sevin Okyay 1942'de İstanbul'da doğdu. Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'ni bitirdi. 1963'ten beri çevirmenlik, 1976'dan beri gazetecilik yapıyor. Özellikle sinema, caz ve spor üzerine yazıyor. **Kitapları:** *İlk Romanım* (roman, 1996, 2002); *120 Filmde Seyrialem* (sinema eleştirileri, 1996, 2002); *Çiçek Dürbünü* (denemeler, 1998, 2002); Gol Atan Kaleye (denemeler, 2002) **Başlıca Çevirileri:** Ted Hughes'dan *İlk Dünya Hikâyeleri* (YKY, 1998), Edouard Roditi'den *Türkiye Tatları* (YKY, 1999), J.D. Salinger'dan *Yükseltin Tavan Kirişini Ustalar ve Seymour – Bir Giriş* (Coşkun Yerli ile, YKY, 1999); J. K. Rowling'in *Harry Potter* dizisinden *Sırlar Odası* (YKY, 2001), *Azkaban Tutsağı* (K. Kutlu ile, YKY, 2001), *Ateş Kadehi* (K. Kutlu ile, YKY, 2001), *Zümrüdüanka Yoldaşlığı* (K. Kutlu ile, YKY, 2003), *Melez Prens* (K. Kutlu ile, YKY, 2005) ve *Ölüm Yadigârları* (K. Kutlu ile, YKY, 2007). Aynı dizinin "yardımcı kitap"larından *Fantastik Canavarlar Nelerdir, Nerelerde Bulunurlar?*'ı (Gül Sarıoğlu ile, YKY, 2002) ve *Ozan Beedle'ın Hikâyeleri*'ni (K. Kutlu ile, YKY, 2009) çevirdi.

Kutlukhan Kutlu 1972'de İstanbul'da doğdu. Kadıköy Anadolu Lisesi'ni ve İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. 1991'de *Nokta – Ne Nerede* kadrosuna katılarak sinema, edebiyat ve müzik üzerine yazmaya başladı. Çeşitli yayın organlarında yazarlık ve editörlük yaptı. Daha çok film eleştirileri ve sinema yazıları yazıyor, çeviri yapıyor. **Çevirileri:** J. K. Rowling'in *Harry Potter* dizisinden *Azkaban Tutsağı* (S. Okyay ile, YKY, 2001), *Ateş Kadehi* (S. Okyay ile, YKY, 2001), *Zümrüdüanka Yoldaşlığı* (S. Okyay ile, YKY, 2003), *Melez Prens* (S. Okyay ile, YKY, 2005) ve *Ölüm Yadigârları* (S. Okyay ile, YKY, 2007). Aynı dizinin "yardımcı kitap"larından *Çağlar Boyu Quidditch*'i (Gül Sarıoğlu ile, YKY, 2002) ve *Ozan Beedle'ın Hikâyeleri*'ni (S. Okyay ile, YKY, 2009) çevirdi.

J. K. Rowling'in
YKY'deki kitapları:

Harry Potter ve Felsefe Taşı *(2001)*
Harry Potter ve Sırlar Odası *(2001)*
Harry Potter ve Azkaban Tutsağı *(2001)*
Harry Potter ve Ateş Kadehi *(2001)*
Fantastik Canavarlar Nelerdir, Nerede Bulunurlar? *(2002)*
Çağlar Boyu Quidditch *(2002)*
Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı *(2003)*
Harry Potter ve Melez Prens *(2005)*
Harry Potter ve Ölüm Yadigârları *(2007)*
Ozan Beedle'ın Hikâyeleri *(2009)*

J. K. ROWLING

Harry Potter ve Ölüm Yadigârları

Çevirenler:
Sevin Okyay - Kutlukhan Kutlu

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 2562
Doğan Kardeş - 193

Harry Potter ve Ölüm Yadigârları / J. K. Rowling
Özgün adı: Harry Potter and the Deathly Hallows
Çevirenler: Sevin Okyay - Kutlukhan Kutlu

Kitap editörü: Betül Kadıoğlu
Düzelti: Korkut Tankuter

Tasarım: Nahide Dikel

Baskı: Promat Basım Yayım San. ve Tic. A.Ş.
Sanayi Mahallesi, 1673 Sokak, No: 34 Esenyurt / İstanbul
Sertifika No: 12039

Çeviriye temel alınan baskı: Bloomsbury, Londra, 2007
1. baskı: İstanbul, Ekim 2007
5. baskı: İstanbul, Ocak 2015
5. baskı adedi: 4000
ISBN 978-975-08-1298-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2012
Sertifika No: 12334
© J. K. Rowling, 2007
© Mary GrandPré, 2007
Cover Artwork © Warner Bros. A division of Time Warner Entertainment Company L.P.
"HARRY POTTER, characters, names and related indicia are trademarks of and
© Warner Bros. Entertainment Inc." (S07)

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM: Karanlık Lord Yükseliyor • 11
İKİNCİ BÖLÜM: Anısına • 22
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Dursley'ler Yola Çıkıyor • 35
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Yedi Potter • 47
BEŞİNCİ BÖLÜM: Düşmüş Savaşçı • 65
ALTINCI BÖLÜM: Pijamalı Gulyabani • 86
YEDİNCİ BÖLÜM: Albus Dumbledore'un Vasiyeti • 109
SEKİZİNCİ BÖLÜM: Düğün • 132
DOKUZUNCU BÖLÜM: Saklanacak Bir Yer • 153
ONUNCU BÖLÜM: Kreacher'in Hikâyesi • 167
ON BİRİNCİ BÖLÜM: Rüşvet • 189
ON İKİNCİ BÖLÜM: Sihir Demek, Güç Demektir • 209
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Muggle Doğumlular Kayıt Komisyonu • 230
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Hırsız • 250
ON BEŞİNCİ BÖLÜM: Cincücenin İntikamı • 264
ON ALTINCI BÖLÜM: Godric's Hollow • 289
ON YEDİNCİ BÖLÜM: Bathilda'nın Sırrı • 306

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM: Albus Dumbledore'un Hayatı ve Yalanları • 324
ON DOKUZUNCU BÖLÜM: Gümüş Maral • 336
YİRMİNCİ BÖLÜM: Xenophilius Lovegood • 359
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: Üç Kardeşin Hikâyesi • 374
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM: Ölüm Yadigârları • 390
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Malfoy Malikânesi • 410
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Asa Yapımcısı • 437
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM: Denizkabuğu Kulübesi • 460
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM: Gringotts • 475
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM: Son Saklama Yeri • 498
YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM: Kayıp Ayna • 507
YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM: Kayıp Diadem • 522
OTUZUNCU BÖLÜM: Severus Snape'in Sepetlenmesi • 538
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM: Hogwarts Savaşı • 555
OTUZ İKİNCİ BÖLÜM: Mürver Asa • 582
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Prens'in Hikâyesi • 600
OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Yeniden Ormanda • 629
OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM: King's Cross • 642
OTUZ ALTINCI BÖLÜM: Plandaki Kusur • 659
EPİLOG: On Dokuz Yıl Sonra • 683

Bu
kitabın
ithafı
yediye
bölünüyor:
Neil'a,
Jessica'ya,
David'e,
Kenzie'ye,
Di'ye,
Anne'e,
ve Harry ile
en sonuna
dek
yola
devam
ettiyseniz,
size.

Ah, soyun içinde çoğalan azap,
ölümün kulak tırmalayan çığlığı
ve damarı vuran inme,
kimsenin durduramadığı kanama, keder,
hiçbir insanın taşıyamayacağı lanet.

Fakat bir şifa var bu ailede,
dışarıda değil, hayır,
başkalarından değil, *onlardan* gelecek,
onların kanlı çatışmasından. Size şarkılar söylüyoruz,
toprağın altındaki karanlık tanrılar.

Duyun şimdi, yeraltının mutlu güçleri –
çağrıya cevap verin, yardım gönderin.
Çocukları kutsayın, onlara şimdi zafer bahşedin.

Aiskhylos, *Tanrılara Sunulacak İçki Taşıyanlar*

Ölüm dünyayı geçmekten başka bir şey değildir, tıpkı dostların denizleri geçtiği gibi; birbirlerinde yaşarlar hâlâ. Çünkü hep varolmalıdır, her daim her yerde varolanın içinde sevenler ve yaşayanlar. Bu ilahi aynada birbirlerini yüz yüze görürler; hem serbest, hem lekesizdir sohbetleri. Dost kucağıdır bu; öldükleri söylense bile dostlukları ve cemiyetleri, esasında daima korur varlığını, ölümsüzdür çünkü.

William Penn, *Yeni Yalnızlık Meyveleri*

BİRİNCİ BÖLÜM

Karanlık Lord Yükseliyor

İki adam ay ışığıyla aydınlanmış dar patikada birbirinden birkaç metre uzakta aniden belirdiler. Bir an ikisi de asasını karşısındakinin göğsüne doğrultulmuş halde kıpırdamadan durdular, sonra, birbirlerini tanıyarak asalarını pelerinlerinin altına soktular ve aynı yönde çevik adımlarla yürümeye koyuldular.

"Haber var mı?" diye sordu, daha uzun boylu olanı.

"En iyisinden," diye cevap verdi Severus Snape.

Patikanın sol yanında yabani, bodur kabadikenler vardı, sağ yanında ise yüksek, özenle kırpılmış bir çit. Adamların uzun pelerinleri, onlar yürüdükçe bileklerinin etrafında çırpınıyordu.

"Geç kalacağımı sandım," dedi Yaxley. Tepeden sarkan ağaçların dalları ay ışığını kestikçe kaba yüz hatları bir görünüp bir kaybolarak. "Sandığımdan daha zor oldu. Ama umarım tatmin olur. Sen iyi karşılanacağından emin görünüyorsun, öyle mi?"

Snape başını sallayarak doğruladı ama açıklama yapmadı. Sağa, patikadan uzanan daha geniş bir araba yoluna döndüler. Yüksek çit de onlarla birlikte kavislendi, adamların önünü kesen bir çift heybetli dövme demir kapının gerisinde uzaklara yöneldi. İki adam da durmadı: sessizlik içinde selam verircesine sol kollarını kaldırdılar ve koyu renk metal sanki dumanmış gibi dosdoğru içinden geçtiler.

Porsukağacı çit, adamların ayak seslerini boğuyordu. Sağ taraflarında bir yerde bir hışırtı vardı: Yaxley gene asasını çekti, yol

arkadaşının başının üstünden uzattı ama gürültünün kaynağının çitin tepesi boyunca haşmetle yürüyen bembeyaz bir tavuskuşu olduğu anlaşıldı.

"Kendine hep iyi bakmıştır bu Lucius. *Tavuskuşları*, ha?..." Yaxley, burnundan "hıh" diye bir ses çıkartarak asasını gerisin geri cüppesinin altına soktu.

Dümdüz ilerleyen araba yolunun sonundaki karanlıktan, elmas biçimindeki alt kat pencerelerinin ışıkları parıldayan büyük bir malikâne yükseliyordu. Çitin gerisindeki karanlık bahçenin bir yerlerinde bir çeşme çağıldıyordu. Snape ve Yaxley ön kapıya doğru hızla ilerlerken ayaklarının altında çakıllar takırdadı. Kapı, kimse tarafından gözle görülür biçimde açılmamasına rağmen, onlar yaklaşınca içeri doğru savruldu.

Hol büyüktü, loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve lüks bir şekilde döşenmişti, taş döşemenin büyük kısmını muhteşem bir halı kaplıyordu. Duvarlardaki solgun yüzlü portrelerin gözleri, onlar uzun adımlarla yanlarından geçerken, Snape ve Yaxley'i izledi. Bir sonraki odaya açılan ağır bir tahta kapının önünde durdular, bir kalp atışı süresince tereddüt ettiler, sonra Snape bronz tokmağı çevirdi.

Salon uzun ve gösterişli bir masanın çevresinde oturan sessiz insanlarla doluydu. Odanın her zamanki mobilyaları kayıtsızca duvarların dibine çekilmişti. Tek ışık kaynağı, üzerinde yaldızlı bir ayna olan güzel, mermer bir şömine rafının altındaki gürleyen ateşti. Snape ve Yaxley bir an eşikte oyalandılar. Gözleri ışık yokluğuna alışınca yukarı, sahnenin en tuhaf yanına çevrildi: besbelli baygın olan bir insan şekli, masanın üstünde baş aşağı asılmış, görünmez bir ipten sarkarmış gibi yavaş yavaş dönüyor, aynada ve alttaki masanın çıplak, cilalı yüzeyinde yansıması görünüyordu. Bu acayip manzaranın altındaki insanların hiçbiri ona bakmıyordu, neredeyse tam altında oturan solgun yüzlü bir delikanlı hariç. Kendine engel olamayıp dakika başı yukarı bakıyormuş gibiydi.

"Yaxley, Snape," dedi tiz, berrak bir ses, masanın başından. "Az daha geç kalıyordunuz."

Konuşan kişi şöminenin tam önüne oturmuştu; öyle ki yeni gelenlerin ilk başta onun siluetinden fazlasını seçmeleri zordu. Ancak, yakınlaştıklarında yüzü loş ışıkta parladı. Tüysüz, yılanımsı bir yüzdü bu, burun deliklerinin yerinde yarıklar vardı ve yatay gözbebekleri olan gözleri kırmızı kırmızı parıldıyordu. Teni öylesine açık renkti ki, sanki incimsi bir ışıltı yayıyor gibiydi.

"Severus, buraya," dedi Voldemort, hemen sağındaki iskemleyi işaret ederek. "Yaxley – Dolohov'un yanına."

İki adam kendilerine ayrılmış yerlere oturdular. Masadakilerin çoğunun gözleri Snape'i izledi, Voldemort da önce onunla konuştu.

"Evet?"

"Lordum, Zümrüdüanka Yoldaşlığı Harry Potter'ı şu anda bulunduğu güvenli yerden önümüzdeki cumartesi gece yarısı çıkarmaya niyetli."

Masanın çevresinde oturan diğerlerinin ilgisi gözle görülür şekilde arttı: kimi kaskatı kesildi, kimi yerinde kıpırdanmaya başladı, hepsi gözlerini dikip Snape ile Voldemort'a baktı.

"Cumartesi... gece yarısı," diye tekrarladı Voldemort. Kırmızı gözleri öyle bir yoğunlukla Snape'in kara gözlerine dikildi ki onları gözleyenlerden bir kısmı bakışlarını uzaklaştırdı; belli ki kendilerinin de o bakışın yırtıcılığıyla yanacağından korkmuşlardı. Snape ise sükunetle Voldemort'un yüzüne baktı ve bir-iki saniye sonra, Voldemort'un dudaksız ağzı gülümsemeye yakın bir şeyle büküldü.

"İyi. Çok iyi. Ve bu bilgi..."

"Hakkında konuştuğumuz kaynaktan," dedi Snape.

"Lordum."

Yaxley, uzun masanın diğer ucunda, Voldemort ile Snape'e bakmak için öne eğilmişti. Bütün yüzler ona döndü.

"Lordum, ben farklı şeyler duydum."

Yaxley bekledi, ama Voldemort konuşmadı, o da devam etti. "Dawlish, şu Seherbaz, ayın otuzuna, yani oğlanın on yedi yaşın-

da olacağı geceye kadar Potter'ın yerinden oynatılmayacağını ağzından kaçırdı."

Snape gülümsüyordu.

"Kaynağım bana sahte bir iz bırakma yolunda planlar olduğunu söyledi; bu, o olmalı. Hiç şüphe yok ki Dawlish'e Şaşırtma Büyüsü yapılmış. Bu ilk sefer olmayacak, çabuk etkilendiği biliniyor."

"Sizi temin ederim, Lordum, Dawlish oldukça emin görünüyordu," dedi Yaxley.

"Eğer Şaşırtılmış'sa, emin olması doğal," dedi Snape. "Ben seni temin ederim, Yaxley ki, artık Seherbaz Bürosu Harry Potter'ın korunmasında rol oynamayacak. Yoldaşlık, bizim Bakanlık'a sızdığımıza inanıyor."

"Demek ki Yoldaşlık sonunda bir şeyi doğru anlamış, ha?" dedi, Yaxley'e yakın oturan tıknaz bir adam; masanın orasında burasında yankılanan hırıltılı bir kıkırtı koyuverdi.

Voldemort gülmedi. Bakışı yukarı, tepede yavaşça dönen bedene takılmıştı ve düşünmeye dalmış görünüyordu.

"Lordum," diye devam etti Yaxley, "Dawlish oğlanı naklet-mek için tamamen Seherbaz'lardan oluşan bir ekip kullanılacağına inanıyor..."

Voldemort kocaman, beyaz elini havaya kaldırdı, Yaxley hemen sindi ve Voldemort yeniden Snape'e dönerken dargın dargın baktı.

"Sonra oğlanı nereye saklayacaklar?"

"Yoldaşlık'tan birinin evine," dedi Snape. "Kaynağa göre bu yere, Yoldaşlık ile Bakanlık'ın birlikte sağlayabildiği her türlü korunma sağlanmış. Sanırım bir kere oraya gitti mi onu alma şansı zayıf, Lordum, tabii Bakanlık önümüzdeki cumartesiden önce düşmüş olmazsa – ki bu da bize yeterince sihiri keşfedip bozma, geri kalanını da kırma şansı verir."

"Ee, Yaxley?" diye masadan aşağı doğru seslendi Voldemort. Ateşin ışığı kırmızı gözlerinde garip garip parlıyordu. "Önümüzdeki cumartesiye Bakanlık düşmüş olacak mı?"

Bir kez daha bütün başlar döndü. Yaxley omuzlarını dikleştirdi.

"Lordum, bu konuda iyi haberlerim var. Zorlukla ve büyük çabaların ardından, Pius Thicknesse'e bir İmperius Laneti yapmayı başardım."

Yaxley'in çevresinde oturanların çoğu etkilenmiş göründü; hemen yanında oturan uzun, çarpık yüzlü Dolohov, onun sırtına vurdu.

"Bir başlangıç," dedi Voldemort. "Ama Thicknesse tek bir kişi. Ben harekete geçmeden önce, Scrimgeour bizim adamlarımız tarafından sarılmış olmalı. Bakan'ın hayatına yönelik, başarısızlığa uğramış bir girişim beni çok geriye götürür."

"Evet – Lordum, bu doğru – ama biliyorsunuz, Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi'nin başkanı olarak Thicknesse'in yalnızca Bakan'ın kendisiyle değil, bütün diğer Bakanlık bölümlerinin Başkan'ları ile düzenli teması var. Sanıyorum şimdi kontrolümüz altında bu kadar yüksek rütbeli bir görevli olduğuna göre, ötekilerine boyun eğdirmek kolay olacak, o zaman da hep birlikte Scrimgeour'u devirmeye çalışırlar."

"Dostumuz Thicknesse geri kalanları kendi tarafına çekmeden önce yakalanmazsa, tabii," dedi Voldemort. "Her halükârda Bakanlık'ın önümüzdeki cumartesiden önce benim elime geçme ihtimali zayıf. Eğer vardığı yerde oğlana dokunamayacaksak, bunu o yoldayken yapmalıyız."

"Orada bir avantajımız var, Lordum," dedi Yaxley, takdirden payını alma konusunda kararlı görünüyordu. "Artık Sihirli Ulaşım Dairesi'nde birkaç adamımız var. Eğer Potter Cisimlenirse ya da Uçuç Şebekesi'nden yararlanırsa, hemen haberimiz olacak."

"İkisini de yapmayacak," dedi Snape. "Yoldaşlık, Bakanlık tarafından kontrol edilen ya da düzenlenen her tür taşıma biçiminden kaçınıyor; orasıyla ilgili hiçbir şeye güvenleri yok."

"Daha iyi," dedi Voldemort. "Açıkta gitmek zorunda kalacak. Yakalaması çok daha kolay."

Voldemort devam ederken, başını kaldırıp bir kere daha tepe-

de dönen şekle baktı. "Oğlanla şahsen ben ilgileneceğim. Harry Potter meselesinde pek çok hata yapıldı. Bir kısmı benim hatamdı. Potter'ın hayatta olması onun zaferlerinden çok benim yanlışlarımın sonucu."

Masanın çevresindekiler Voldemort'u endişeyle süzdü, yüzlerindeki ifadeden her birinin Harry Potter'ın yaşamaya devam etmesi nedeniyle suçlanmaktan korktuğu anlaşılıyordu. Ancak hâlâ tepesinde duran baygın bedene hitap eden Voldemort, onların herhangi birinden ziyade kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Dikkatsiz davrandım, o yüzden de en iyileri dışındaki bütün planları bozan şans ile tesadüf beni engelledi. Ama artık biliyorum. Daha önce anlamadığım şeyleri anlıyorum. Harry Potter'ı öldüren kişi ben olmalıyım, olacağım da."

Bu kelimelerle birlikte, görünürde onlara cevap olarak, ıstırap ve acıdan doğma ani bir feryat duyuldu. Masadakilerin çoğu, şaşkın halde, aşağı baktılar, çünkü ses ayaklarının altından geliyor gibiydi.

"Kılkuyruk," dedi Voldemort, sakin, düşünceli ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan ve gözlerini yukarıda dönüp duran bedenden ayırmadan, "seninle mahkûmumuzu sessiz tutma konusunda konuşmamış mıydık?"

"Evet, L-lordum," dedi masanın ortalarındaki bir yerde küçümen bir adam nefesi kesilerek, iskemlesinde öyle aşağıda oturuyordu ki ilk bakışta iskemle boş gibi duruyordu. Şimdi iskemlesinden zahmetle indi, arkasında tuhaf bir gümüş ışıltısı dışında hiçbir şey bırakmadan, odadan dışarı seğirtti.

"Dediğim gibi," diye devam etti Voldemort, müritlerinin gergin yüzlerine bir kez daha bakarak, "şimdi daha iyi anlıyorum. Örneğin, Potter'ı öldürmeye gitmeden önce birinizden asa ödünç almaya ihtiyacım olacak."

Etrafındaki yüzlerde şoktan başka bir şey okunmuyordu; onların kollarından birini alacağını ilan etmişti sanki.

"Gönüllü yok mu?" dedi Voldemort. "Bir bakalım... Lucius, artık bir asan olması için herhangi bir neden göremiyorum."

Lucius Malfoy başını kaldırıp baktı. Teni ateşin ışığında sarımtrak ve mumumsu görünüyordu, gözleri de çökmüş ve gölgelenmişti. Konuştuğunda, sesi boğuktu.

"Lordum?"

"Asan, Lucius. Asana ihtiyacım var."

"Ben..."

Malfoy gözünün ucuyla karısına baktı. Uzun sarı saçları sırtından aşağı inen kadın da neredeyse onun kadar solgundu, dümdüz karşıya bakıyordu ama masanın altında narin parmaklarıyla kısacık bir süre kocasının bileğini kavradı. Onun teması üzerine Malfoy elini cüppesinin içine soktu, bir asa çıkardı ve elden ele Voldemort'a gönderdi. Voldemort asayı kırmızı gözlerinin önüne tutarak, yakından inceledi.

"Nedir?"

"Karaağaç, Lordum," diye fısıldadı Malfoy.

"Ya çekirdeği?"

"Ejderha... ejderha yürekteli."

"İyi," dedi Voldemort. Kendi asasını çıkardı ve boylarını öçtü.

Lucius Malfoy istemsiz bir hareket yaptı; bir an için Voldemort'un değiş tokuş yaparak asasını kendisine vereceğini bekliyormuş gibiydi. Bu hareket Voldemort'un gözünden kaçmadı, gözleri habis bir ifadeyle büyüdü.

"Sana asamı mı vereyim, Lucius? *Benim* asamı mı?"

Kalabalıktan bazıları gülmekten kendilerini alamadı.

"Sana özgürlüğünü verdim, Lucius, bu sana yetmiyor mu? Ama son zamanlarda senin ve ailenin pek de mutlu olmadığınızı fark ettim... evinde bulunmamın senin canını sıkan yanı nedir, Lucius?"

"Hiçbir şey... hiçbir şey, Lordum!"

"Ne *yalan*, Lucius..."

Yumuşak ses, zalim ağız hareket etmeyi bıraktıktan sonra da tıslıyor gibiydi. Tıslama sesi yükselince, büyücülerden bir-iki tanesi içlerinden yükselen ürpertiyi güçlükle bastırdı; ağır bir şeyin masanın altındaki döşemede kaydığı duyulabiliyordu.

Kocaman yılan ortaya çıktı, Voldemort'un iskemlesine yavaş yavaş tırmandı. Sanki hiç sonu gelmeyecekmiş gibi yükseldi de yükseldi, Voldemort'un omuzlarına yaslandı: boynu, insan baldırı kalınlığındaydı; gözbebeği yerine dikey çizgileri olan gözleri hiç kırpılmıyordu. Voldemort uzun, ince parmaklarla yaratığı dalgın dalgın okşarken hâlâ Lucius Malfoy'a bakıyordu.

"Malfoylar niye paylarına düşenden bu kadar mutsuz görünüyor? Benim dönüşüm, iktidara yükselişim, onca yıldır istediklerini iddia ettikleri şeyin ta kendisi değil mi?"

"Elbette, Lordum," dedi Lucius Malfoy. Üst dudağının terini silerken eli titredi. "İstedik – istiyoruz."

Malfoy'un solunda karısı başını garip, kaskatı bir şekilde salladı; gözlerini Voldemort ile yılandan kaçırmıştı. Sağında, tepedeki hareketsiz bedeni gözleyen oğlu Draco, Voldemort'a çabucak bir bakıp, göz teması kurmaktan dehşete kapılarak bakışını kaçırdı.

Masanın ortalarındaki esmer bir kadın, duyguyla boğuklaşmış bir sesle, "Lordum," dedi, "sizi burada, ailemizin evinde konuk etmek bir şereftir. Daha büyük bir zevk olamaz."

Kız kardeşinin yanında oturuyordu, siyah saçları ve şiş kapaklı gözleriyle, tıpkı duruşu ve tavrıyla olduğu gibi görünüş olarak da ondan olabildiğince farklıydı; Narcissa kaskatı ve duygularını belli etmeden otururken Bellatrix, Voldemort'a doğru eğildi, çünkü yalnızca kelimeler onun yakınlık özlemini dile getiremez gibiydi.

"Daha büyük bir zevk olamaz," diye tekrarladı Voldemort, Bellatrix'i gözden geçirirken başı biraz yana eğilmişti. "Sen söyleyince bu büyük anlam taşıyor, Bellatrix."

Kadının yüzüne renk yayıldı; gözleri sevinç yaşlarıyla doldu.

"Lordum benim hakikatten başka bir şey söylemediğimi bilir!"

"Daha büyük bir zevk olamaz, demek... bu hafta ailenizde yaşandığını duyduğum mutlu olayla kıyaslandığında bile mi?"

Kadın, dudakları aralanmış, besbelli kafası karışmış halde ona bakakaldı.

"Ne demek istediğinizi bilmiyorum, Lordum."

"Yeğeninden söz ediyorum, Bellatrix. Ve sizin yeğeninizden, Lucius ile Narcissa. Kısa süre önce kurtadam Remus Lupin'le evlenmiş. Çok gururlu olmalısınız."

Masanın çevresinde alaylı kahkahalar patladı. Çoğu birbirlerine alay eden bakışlar atmak için öne eğildi; bir kısmı yumruklarıyla masayı dövdü. Bu kargaşadan hoşlanmayan büyük yılan ağzını ardına kadar açıp öfkeyle tısladı, ama Ölüm Yiyenler bunu duymadı, Bellatrix ile Malfoylar'ın aşağılanmasına o kadar sevinmişlerdi ki. Bellatrix'in biraz önce mutlulukla pembeleşen yüzü, çirkin, lekeli bir kırmızıya dönüşmüştü.

"O bizim yeğenimiz değil, Lordum," dedi, dizginlenemeyen cümbüşü bastırmak için bağırarak. "Biz –Narcissa ile ben– Bulanık'la evlendiğinden beri kız kardeşimizi asla görmedik. Bu veledin ikimizle ilgisi yok, evlendiği herhangi bir canavarın da."

"Sen ne diyorsun, Draco?" diye sordu Voldemort. Sesi sakin olmakla birlikte, ıslıklarla yuhalamaların içinden rahatlıkla duyuldu. "Eniklere bakıcılık yapacak mısın?"

Şamata doruk noktasına vardı; Draco Malfoy dehşet içinde, gözlerini kucağına dikmiş olan babasına baktı, sonra annesiyle göz göze geldi. Kadın başını belli belirsiz iki yana salladı, sonra da karşı duvara anlamsız bir yüzle bakmayı sürdürdü.

"Yeter," dedi Voldemort, kızgın yılanı okşayarak. "Yeter."

Gülmeler bir anda kesildi.

"En eski ailelerimizin çoğuna zamanla biraz hastalık bulaşıyor," dedi. Bellatrix, soluk soluğa ve yalvarırcasına ona bakıyordu. "Öyleyse kendinizinkini budamalısınız, değil mi, sağlıklı kalması için? Geri kalanın sağlığını tehdit eden bölümleri kesip atın."

"Evet, Lordum," diye fısıldadı Bellatrix ve gözleri yeniden şükran yaşlarıyla doldu. "İlk fırsatta!"

"Bu fırsat eline geçecek," dedi Voldemort. "Hem ailende hem de dünyada... sadece gerçek kandan olanlar kalana kadar, bize bulaşan yarayı kesip atalım."

Voldemort Lucius Malfoy'un asasını havaya kaldırdı ve doğrudan doğruya, masanın üstünde asılı, yavaş yavaş dönen şekle tutup çok hafifçe oynattı. Şekil inleyerek canlandı, görünmez bağlara karşı mücadele etmeye koyuldu.

"Konuğumuzu tanıdın mı, Severus?" diye sordu Voldemort.

Snape gözlerini, tepe aşağı duran yüze kaldırdı. Şimdi bütün Ölüm Yiyenler başlarını kaldırmış, sanki merak göstermelerine izin verilmiş gibi, esire bakıyordu. Kadın yüzü ateşe gelecek şekilde dönünce, çatlamış ve dehşet içinde bir sesle "Severus!" dedi. "Bana yardım et!"

"Ah, evet," dedi Snape, mahkûm gene yavaş yavaş öbür tarafa dönerken.

"Ya sen, Draco?" diye sordu Voldemort, asasız eliyle yılanın burnunu okşayarak. Draco titrek titrek başını iki yana salladı. Artık kadın uyandığı için, sanki ona bakamıyor gibiydi.

"Ama sen onun dersini almamışsındır," dedi Voldemort. "Bilmeyenleriniz için söylüyorum, bu gece burada bize, yakın zamana kadar Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda ders veren Charity Burbage katılmış bulunuyor."

Masanın çevresinden küçük kavrayış nidaları yükseldi. Sivri dişleri olan enli, kambur bir kadın kıkırdadı.

"Evet... Profesör Burbage, cadılarla büyücülerin çocuklarına Muggle'lar hakkında ders veriyordu... bizden çok da farklı olmadıkları hakkında..."

Ölüm Yiyenler'den biri yere tükürdü. Charity Burbage dönerek gene Snape'le yüz yüze geldi.

"Severus... lütfen... lütfen..."

"Sessizlik," dedi Voldemort, Malfoy'un asası yeniden seğirdi ve Charity ağzı bağlanmış gibi sessiz kaldı. "Profesör Burbage büyücülerin çocuklarının zihinlerini bozmak ve kirletmekle yetinmeyerek, geçen hafta *Gelecek Postası*'nda Bulanıklar hakkında tutkulu bir savunma yazdı. Büyücüler, diyor, bu bilgi ve sihir hırsızlarını kabul etmeliymiş. Safkanların azalması, diyor Profesör

Burbage, çok arzu edilen bir durumdur... hepimizi Muggle'larla çiftleştirecek... ya da, şüphesiz, kurtadamlarla..."

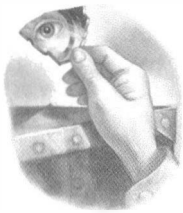
Bu sefer kimse gülmedi: Voldemort'un sesindeki öfke ve küçümseme fark edilmeyecek gibi değildi. Charity Burbage üçüncü kez dönerek Snape'le yüz yüze geldi. Gözyaşları gözlerinden saçına akıyordu. Snape, o yeniden dönerek kendisinden uzaklaşırken, hayli vurduymaz bir tavırla, bakışını iade etti.

"Avada Kedavra."

Yeşil ışığın parıltısı, odanın her köşesini aydınlattı. Charity altındaki masaya düştü, çarpma sesi salonda yankılandı, masa titredi ve gacırdadı. Birkaç Ölüm Yiyen, iskemlelerinde geriye sıçradı. Draco kendi iskemlesinden zemine düştü.

"Akşam yemeği, Nagini," dedi Voldemort usulca, ve büyük yılan onun omuzlarından salınıp kayarak cilalı tahtaya indi.

İKİNCİ BÖLÜM

Anısına

Harry'nin kanı akıyordu. Sağ elini sol eliyle kavrayıp alçak sesle küfrederek, yatak odasının kapısını omuzuyla itip açtı. Kırılan porselenlerin şangırtısı duyuldu: kapının dışında yerde duran bir fincan soğuk çaya basmıştı.

"Hay –!"

Etrafa bakındı; Privet Drive dört numaranın merdiven sahanlığı boştu. Belki de çay fincanı, Dudley'ye göre kurnazca bir bubi tuzağıydı. Kanayan elini yüksekte tutan Harry, diğer eliyle fincanın parçalarını bir araya topladı ve onları yatak odasının içinde belli belirsiz görünen, ağzına kadar dolu çöp kutusuna attı. Sonra, parmağını musluğun altına sokmak için ağır adımlarla banyoya gitti.

Önünde daha sihir yapamayacağı dört gün olması aptalcaydı, anlamsızdı, inanılmayacak kadar sinir bozucuydu... ancak kendi kendine yapabiliyor olsa bile parmağındaki bu tırtık tırtık kesiğe yenik düşeceğini itiraf etmek zorundaydı. Yaraları iyileştirmeyi asla öğrenmemişti ve şimdi düşünüyordu da –özellikle yakın geleceğe dair planlarının ışığında– bu, sihir eğitiminde ciddi bir kusur oluşturuyordu. Hermione'ye bunun nasıl yapıldığını sormayı aklının bir köşesine yazarak, mümkün olduğunca fazla çay temizlemek için kocaman bir tuvalet kâğıdı topağı kullandı, sonra da yatak odasına dönüp kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Harry bütün sabahı, altı yıl önce topladığından bu yana ilk kez okul sandığını tamamen boşaltarak geçirmişti. Araya giren

okul yıllarının başlangıcında içindekilerin sadece en üstteki dörtte üçünü sıyırıp almış ve onların yerine başka şeyler koymuş ya da yenilemişti, dipte genel bir döküntü tabakası kalmıştı – eski tüy kalemler, kurumuş böcek gözleri, artık ayağına olmayan tek çoraplar. Birkaç dakika önce Harry elini bu tabakaya daldırmış, sağ elinin yüzük parmağında ani ve keskin bir acı hissetmiş ve elini geri çekince epey bir kan görmüştü.

Şimdi daha ihtiyatlı hareket etti. Yeniden sandığın yanında çömelerek, dibini el yordamıyla taradı ve sönük sönük titreşerek *CEDRIC DIGGORY'yi Destekle* ile *DANDİK POTTER* arasında değişen eski bir rozeti ve çatlak, aşınmış bir Sinsioskop ile içinde "R.A.B." imzalı bir notun gizli olduğu altın bir madalyonu aldıktan sonra, nihayet hasarı meydana getiren keskin kenarı buldu. Hemen hatırladı. Ölen vaftiz babası Sirius'un ona verdiği büyülü aynanın beş santimlik bir parçasıydı bu. Harry onu kenara koydu ve sandığın içinde kalanları ihtiyatla yokladı, ama vaftiz babasının son armağanından geriye toz haline gelmiş camdan başka bir şey kalmamıştı, onlar da döküntünün en derindeki tabakasına parıldayan kum gibi yapışmıştı.

Harry doğrulup oturdu ve parmağını kesen kertikli parçayı inceledi. Camdan ona yansıyan kendi parlak yeşil gözünden başka bir şey görmedi. Sonra parçayı, yatakta okunmamış olarak duran o sabahki *Gelecek Postası*'nın üzerine yerleştirdi ve kırık aynayı keşfetmesiyle birlikte aniden yüzeye çıkan acı anıları, pişmanlık sancılarını ve özlemi, sandığın geri kalanındaki süprüntülere saldırarak dindirmeye çalıştı.

Sandığı tamamen boşaltmak, gereksiz şeyleri atmak ve geri kalanını, onlara bugünden sonra ihtiyacı olup olmayacağı esasına göre yığınlar halinde ayırmak bir saat daha aldı. Okul ve Quidditch cüppeleri, kazanı, parşömeni, tüy kalemleri ve ders kitaplarının çoğu, geride bırakılmak üzere bir köşeye yığıldı. Teyzesiyle eniştesinin onları ne yapacağını merak etti; belki de gecenin bir vaktinde yakacaklardı, sanki bunlar tüyler ürpertici bir suçun

kanıtlarıymış gibi. Muggle giysileri, Görünmezlik Pelerini, iksir yapma seti, belirli kitaplar, Hagrid'in vaktiyle ona verdiği fotoğraf albümü, bir deste mektup ve asası, eski bir sırt çantasına yeniden istiflenmişti. Öndeki bir cepte Çapulcu Haritası ile içinde "R.A.B." yazılı not olan madalyon vardı. Madalyona bu şerefli yer kıymetli olduğu için değil –bilinen her anlamda değersizdi çünkü– onu elde etmenin maliyeti yüzünden verilmişti.

Bu işin sonucunda masasında, karbeyazı baykuşu Hedwig'in yanında hatırı sayılır bir gazete yığını oluşmuştu: Harry'nin bu yaz Privet Drive'da geçirdiği her gün için bir gazete.

Yerden kalktı, gerindi ve masanın yanına gitti. O gazeteleri karıştırmaya başlayıp birer birer süprüntü yığınına atarken Hedwig hiç hareket etmedi; baykuş uyuyordu ya da uyur taklidi yapıyordu. O sıralarda kafesinin dışına kısıtlı bir süreyle çıkmasına izin verildiği için Harry'ye kızgındı.

Gazete yığınının dibine yaklaştığında Harry yavaşladı, o yaz Privet Drive'a döndükten kısa süre sonra geldiğini bildiği belli bir sayıyı arıyordu. Birinci sayfada Hogwarts'taki Muggle Araştırmaları hocası Charity Burbage'ın istifasından kısaca söz edildiğini hatırlıyordu. Sonunda buldu. Onuncu sayfayı çevirerek kendini çalışma masasının sandalyesine bıraktı ve aradığı makaleyi bir kez daha okudu.

ALBUS DUMBLEDORE'U HATIRLARKEN
Elphias Doge

Albus Dumbledore'la on bir yaşındayken, Hogwarts'taki ilk günümüzde karşılaştım. Karşılıklı çekimimiz şüphe yok ki ikimizin de kendimizi topluluk dışı hissetmemiz gerçeğinden doğuyordu. Ben okula gelmeden kısa süre önce ejderhaçiçeğine yakalanmıştım ve artık bulaşıcı olmasa da çiçekbozuğu yüzüm ve yeşilimsi rengim çoğu kişiyi bana yaklaşmaya pek de teşvik etmiyordu. Albus ise kendi payına Hogwarts'a istenmeyen kötü şöhretin yükünü omuzlamış

halde gelmişti. Babası Percival'ın üç genç Muggle'a herkes tarafından duyulmuş vahşice saldırısından dolayı mahkûm oluşunun üzerinden daha bir yıl bile geçmemişti.

Albus (daha sonra Azkaban'da ölen) babasının bu suçu işlediğini inkâra hiç kalkışmadı; tersine, ben ona soracak cesareti bulduğumda, babasının suçlu olduğunu bildiği konusunda beni temin etti. Dumbledore bunun dışında bu üzücü işten bahsetmeyi reddetti, çoğu kişi onu konuşturmaya çalışsa da. Hatta bazıları babasının eylemini övmeye yatkındı ve Albus'un da Muggle'lardan nefret eden biri olduğunu varsaymışlardı. Ancak bu kadar yanılabilirlerdi: çünkü Albus'u tanıyan herkesin tanıklık edeceği gibi, kendisi en ufak bir Muggle-karşıtı eğilim ortaya koymamıştır. Hatta Muggle haklarını azimle desteklemesi ona daha sonraki yıllarda çok düşman kazandırmıştır.

Ancak birkaç ay içinde Albus'un kendi şöhreti babasınınkini gölgelemeye başladı. Birinci yılının sonunda artık asla Muggle'lardan nefret eden birinin oğlu olarak değil, düpedüz okulda görülmüş görülecek en parlak öğrenci olarak bilinecekti. Onun arkadaşı olma ayrıcalığına kavuşanlarımız, yardımları ve teşviki bir yana, ki bu konularda her zaman cömertti, oluşturduğu emsalden de yararlandı. Hayatımızın daha ileri bir döneminde bana, o zaman bile en büyük zevki öğretmekten alacağını bildiğini itiraf etti.

Okulun sunduğu kayda değer her ödülü almakla kalmadı, çok geçmeden o günlerin, aralarında saygın simyacı Nicolas Flamel, seçkin tarihçi Bathilda Bagshot ve sihir kuramcısı Adalbert Waffling'in de bulunduğu en önde gelen sihirli adlarıyla düzenli olarak yazışmaya başladı. Araştırmalarından bazıları Biçim Değiştirme Güncesi, Tılsım Güçlükleri *ve* Pratik İksirci *gibi bilimsel yayınlarda çıktı. Dumbledore'un gelecekteki meslek hayatı göz kamaştırıcı olacağa benziyordu ve geriye kalan tek soru onun ne zaman Sihir Bakanı olacağıydı. Ancak, sonraki yıllarda hep onun işi kabul etmenin eşiğinde olduğuna yönelik tahminler yürütüldüğü halde, Bakan olma hırsına asla kapılmadı.*

Hogwarts'a başladığımızdan üç yıl sonra Albus'un erkek kardeşi Aberforth da okula geldi. Birbirlerine benzemiyorlardı; Aberforth asla okuma meraklısı biri değildi ve Albus'un tersine, anlaşmazlıkları mantıklı tartışma yoluyla değil, düello yoluyla çözmeyi tercih ediyordu. Ancak kimilerinin yaptığı gibi iki kardeşin dost olmadığını söylemek hayli yanlış olur. Böylesine farklı iki çocuk ne kadar rahat geçinebilirse o kadar rahat geçinip giderlerdi. Aberforth'a adil davranmak gerekirse, Albus'un gölgesinde yaşamanın da pek rahat bir deneyim olmadığını kabul etmek lazımdır. Onun dostu olmanın mesleki rizikosu sürekli olarak ikinci sınıf olmaktı ki, kardeş olarak da durum daha zevkli olmasa gerek.

Albus ve ben Hogwarts'tan ayrıldığımızda o sıralar geleneksel olan bir dünya turunu birlikte yapmaya, ayrı ayrı meslek hayatlarımızı sürdürmeden önce yabancı büyücüleri ziyaret etmeye ve gözlemlemeye niyetliydik. Ne var ki araya trajedi girdi. Tam gezimizin arifesinde Albus'un annesi Kendra öldü ve Albus'u ailenin reisi, ekmeğini kazanacak tek kişi olarak bıraktı. Kendra'nın cenazesinde saygılarımı sunacak kadar bir süre yola çıkışımı erteledim, sonra da artık tek başıma gerçekleştireceğim seyahate çıkmak için ayrıldım. Bakacak bir erkek ve kız kardeşi olan, ailelerinden de çok az altın kalmış biri sıfatıyla, Albus'un bana refakat etmesi artık söz konusu değildi.

Hayatlarımızın en az temas halinde olduğumuz dönemi buydu. Ben Albus'a yazıp, belki de duyarsızca, Yunanistan'da Kimera'lardan kıl payı kaçıştan Mısırlı simyacıların tecrübelerine varana kadar, yolculuğumun şaşılacak yanlarını tasvir ettim. Onun mektupları ise bana, böylesine parlak bir büyücü için asap bozacak kadar monoton olduğunu tahmin ettiğim gündelik hayatı hakkında pek az şey anlatıyordu. Kendi deneyimlerime kapılmış halde, Dumbledore'ların başına bir trajedi daha geldiğini ancak o yılki seyahatlerimin sonuna doğru öğrendim: kız kardeşi Ariana ölmüştü.

Ariana'nın sağlığı çok uzun süredir bozuk olmakla birlikte annelerinin kaybından çok kısa süre sonra gelen bu darbe erkek kardeşlerin ikisini de derinden etkilemişti. Albus'a en yakın olanların

hepsi – ki kendimi bu şanslı kişilerden biri sayıyorum – Ariana'nın ölümünün ve Albus'un bu konuda kendisini sorumlu hissetmesinin (oysa, elbette suçsuzdu) ona ebediyyen damgasını vurduğu konusunda hemfikirdir.

Ben eve dönünce çok daha yaşlı birinin ıstırabını yaşamış bir genç adam buldum. Albus eskisinden çok daha temkinli ve çok daha az kaygısızdı. Ona bu acı yetmiyormuş gibi, Ariana'nın kaybı Albus ile Aberforth arasında yenilenen bir yakınlığa değil, soğukluğa yol açtı. (Zamanla bu soğukluk ortadan kalkacaktı – daha sonraki yıllarda, çok yakın olmasa da kesinlikle samimi bir ilişkiyi yeniden kurdular.) Ancak, Albus ondan sonra annesiyle babasından ya da Ariana'dan çok az bahsetti ve dostları da onların adını anmamayı öğrendi.

Sonraki yılların zaferlerini başka tüy kalemler tasvir edecektir. Dumbledore'un, ejderha kanının on iki kullanımının keşfi de dahil olmak üzere büyücülük bilgisine sayısız katkıları ile Büyüceşûra Baş Büyücüsü iken birçok yargısında sergilediği hikmetten, gelecekteki kuşaklar da yararlanacaktır. Hâlâ derler ki hiçbir büyücülük düellosu 1945'te Dumbledore ile Grindelwald arasındaki düellonun düzeyine erişememiştir. Bu düelloya tanık olanlar bu iki olağanüstü büyücüyü savaşırken görünce hissettikleri dehşet duygusunu ve hayranlığı yazmışlardır. Dumbledore'un zaferi ve bunun büyücüler dünyası için doğurduğu sonuçlar, sihir tarihinde Uluslararası Gizlilik Nizamnamesi'nin uygulanmaya konmasına ya da Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin düşüşüne denk bir dönüm noktası olarak kabul edilir.

Albus Dumbledore asla mağrur ya da kibirli olmadı; görünürde ne kadar önemsiz ya da biçare olsa da, herkeste değerli bir şey bulabilirdi ve inanıyorum ki genç yaştaki kayıpları ona büyük bir insancıllık ve anlayışlılık bahşetmişti. Dostluğunu anlatamayacağım kadar özleyeceğim, ama benim kaybım büyücüler dünyasınınkiyle kıyaslanınca hiç kalır. Onun Hogwarts müdürlerinin en çok ilham vereni ve en çok sevileni olduğu ise tartışılmaz bile. Yaşadığı gibi

öldü: daima çoğunluğun iyiliği için çalışarak ve son ânına kadar, onu ilk tanıdığım günde olduğu gibi, ejderhaçiçeği geçiren küçük bir oğlana elini uzatmaya istekli kalarak.

Harry okumayı bitirse de, anma yazısına eşlik eden resme bakmayı sürdürdü. Dumbledore'un yüzünde o aşina, müşfik gülümsemesi vardı ama yarım ay biçimi gözlüğünün üzerinden bakarken, gazetedeki resimde bile, Harry'yi röntgen ışınlarıyla tarıyormuş izlenimi uyandırıyordu. Harry'nin ise üzüntüsüne bir de utanç duygusu eklenmişti.

Dumbledore'u hayli iyi tanıdığını sanırdı ama bu anma yazısını okuduğundan beri onu hemen hemen hiç tanımadığını fark etmişti ister istemez. Dumbledore'un çocukluğu ya da gençliğini asla, bir kez bile hayal etmemişti; sanki birden Harry'nin onu tanıdığı şekilde var oluvermişti, saygıdeğer, gümüş rengi saçlı ve ihtiyar haliyle. Yeniyetme bir Dumbledore fikri hayli tuhaftı, o kadar. Aptal bir Hermione'yi ya da dost canlısı bir Patlar-Uçlu Keleker'i hayal etmeye çalışmak gibi.

Dumbledore'a geçmişi hakkında sorular sormak hiç aklına gelmemişti. Garip olurdu mutlaka, hatta yersiz, ama sonunda Dumbledore'un Grindelwald ile o efsanevi düelloyu yaptığı herkesin bildiği bir şeydi ve Harry Dumbledore'a ne bunun nasıl bir şey olduğunu, ne de diğer ünlü başarılarını sormayı akıl etmişti. Hayır, hep Harry hakkında konuşmuşlardı, Harry'nin geçmişi, Harry'nin geleceği, Harry'nin planları... ve şimdi Harry'ye, geleceğinin o kadar tehlikeli ve belirsiz olmasına rağmen, Dumbledore'a kendisi hakkında daha fazla şey sormayı ihmal ettiği için yeri doldurulmaz fırsatları kaçırmış gibi geliyordu. Öte yandan, Müdürüne sorduğu tek kişisel soru, aynı zamanda Dumbledore'un dürüstçe cevaplamadığından şüphelendiği tek soruydu:

"Ayna'ya bakınca siz ne görüyorsunuz?"

"Ben mi? Elimde bir çift yün çorapla kendimi görüyorum."

Harry birkaç dakika düşündükten sonra anma yazısını *Gelecek*'

ten yırtıp aldı, özenle katladı ve *Pratik Savunma Sihri ve Karanlık Sanatlara Karşı Kullanımı*'nın ilk cildinin içine sokuşturdu. Sonra gazetenin geri kalanını süprüntü yığınına attı, dönüp odaya baktı. Çok daha tertipliydi şimdi. Sadece iki şey yerinde değildi: hâlâ yatakta duran o günün *Gelecek Postası* ve üzerindeki kırık ayna parçası.

Harry odanın öbür tarafına geçti, ayna parçasını *Gelecek*'in üzerinden kaydırdı ve katlı gazeteyi açtı. O sabah teslimat baykuşundan rulo halindeki gazeteyi aldığında sadece manşete bir göz atmış ve Voldemort hakkında bir şey söylemediğini görünce bir kenara fırlatmıştı. Harry Bakanlık'ın Voldemort hakkındaki haberleri hasıraltı etmek için *Gelecek*'e baskı yaptığından emindi. Onun için de kaçırdığı şeyi ancak şimdi görüyordu.

Birinci sayfanın alt yarısında, Dumbledore'u rahatsız bir tavırla yürürken gösteren bir resmin üstünde daha küçük bir manşet vardı: DUMBLEDORE – SONUNDA HAKİKAT Mİ?

> *Önümüzdeki hafta, çoğunun kuşağının en büyük büyücüsü saydığı kusurlu dâhinin şok yaratan hikâyesi. Rita Skeeter, o popüler sakin, gümüşi sakallı bilgelik imajını kazıyarak Dumbledore'un mezarına taşıdığı sorunlu çocukluğu, kanunsuz gençliği, hayat boyu süren kavgaları ve suçlu sırları ortaya çıkarıyor. Sihir Bakanı olması beklenen adam NİYE sadece bir müdür olarak kalmakla yetindi? Zümrüdüanka Yoldaşlığı olarak bilinen gizli örgütün gerçek amacı NEYDİ? Dumbledore sonuna aslında NASIL kavuştu?*
>
> *Bunların cevapları ve başka birçok soru, Rita Skeeter'ın yazdığı patlamaya hazır yeni biyografi* Albus Dumbledore'un Hayatı ve Yalanları*'nda ele alınıyor. Betty Braithwaite'in özel söyleşisi içeride, 13'üncü sayfada.*

Harry gazeteyi yırtarcasına açıp on üçüncü sayfayı buldu. Makalenin tepesinde, başka bir aşina yüzü gösteren bir resim vardı: mücevherli gözlük takmış, özenle kıvrılmış sarı saçları olan, dişleri besbelli çekici olması amaçlanmış bir tebessümle ortaya

çıkmış, parmaklarını ona sallayan bir kadın. Bu mide bulandırıcı görüntüyü yok saymak için elinden geleni yapan Harry, okumayı sürdürdü.

Rita Skeeter kişi olarak, gaddarlığıyla ünlü tüy kalem portrelerinin akla getireceğinden çok daha cana yakın ve yumuşak biri. Rahat ve sıcacık evinin holünde beni karşılayarak bir fincan kahve, bir dilim kek ve, söylemeye bile gerek yok, dumanı üstünde tüten taptaze bir fıçı dedikodu için beni dosdoğru mutfağa götürüyor.

"Eh, tabii ki Dumbledore bir biyografi yazarının rüyası," diyor Skeeter. "Öylesine uzun, dopdolu bir ömür. Eminim ki bu konuda yayınlanacak kitabım pek çok kitabın ilki olacak."

Skeeter gerçekten de çok çabuk harekete geçmiş. Dokuz yüz sayfalık kitabı, Dumbledore'un hazirandaki esrarengiz ölümünden sonra sadece dört haftada tamamlanmıştı. Ona bu süper-hızlı başarıyı nasıl gerçekleştirdiğini soruyorum.

"Ah, benim kadar uzun süre gazetecilik yaptıysanız, belli bir tarihte iş teslim etmek alışkanlık halini alıyor. Büyücülük dünyasının eksiksiz hikâye için yaygara kopardığını biliyordum ve bu ihtiyacı karşılayan ilk kişi olmak istedim."

Ona, Büyüceşûra Özel Danışmanı ve Albus Dumbledore'un çok uzun yıllardır arkadaşı olan Elphias Doge'un son zamanlarda ortaya çıkan ve yaygınlaşan "Skeeter'ın kitabı bir Çikolatalı Kurbağa kartından daha az gerçek içeriyor," şeklindeki yorumundan söz ediyorum.

Skeeter başını arkaya atıp gülüyor.

"Sevgili Dodgy! Yıllar önce onunla denizhalkı hakları üzerine bir söyleşi yaptığımı hatırlıyorum, eksik olmasın. Tamamen beyni sulanmış, Windermere Gölü'nün dibinde oturduğumuzu sanıyordu, alabalıklara dikkat etmem için beni ikide bir uyarıyordu."

Buna rağmen Elphias Doge'un kitaptakilerin doğru olmadığı yolundaki suçlamalarının benzerleri başka birçok yerde de görüldü. Skeeter dört kısa haftanın Dumbledore'un uzun ve olağanüstü

hayatının tam bir tablosunu sunmaya yeterli olacağına sahiden inanıyor mu?

"Ah, şekerim," diye tatlı tatlı gülüyor Skeeter, parmaklarımın boğumlarına muhabbetle vurarak, "tombul bir Galleon kesesi, 'hayır' cevabını duymayı kabul etmeyen bir tavır ve güzel sivri bir Tez-Tekrar Tüyü ile ne kadar bilgi ortaya çıkarılabileceğini sen de benim kadar bilirsin! Zaten insanlar da Dumbledore'a çamur atmak için kuyruğa girmişlerdi. Anlıyorsun ya, herkes o kadar da harika olduğunu düşünmüyor – pek çok önemli ayağa basmıştır. Ama ihtiyar Dodgy Doge havalı Hipogrif'inin tepesinden bakmasın hiç, çünkü çoğu gazetecinin asasıyla değiştokuş edeceği bir kaynağa ulaştım; daha önce hiç ortaya çıkıp konuşmamış biri, gençliğinin en serkeş, en huzursuz aşamasında Dumbledore'a yakın olmuş biri."

Skeeter'ın biyografisi için önceden yapılan tanıtımda gerçekten de, Dumbledore'un lekesiz bir hayat sürdüğüne inananları şokların beklediği ima ediliyordu. Ortaya çıkardığı en büyük sürprizlerin neler olduğunu soruyorum.

"Hadi ama, Betty, kimse kitabı almadan bütün ilgi çekici yerlerini söyleyecek değilim!" diye gülüyor Skeeter. "Ama Dumbledore'u hâlâ sakalı kadar beyaz sananların şiddetle kendilerine geleceklerini vadedebilirim! Diyelim ki, Kim Olduğunu Bilirsin Sen'e karşı esip kükremesini duymuş olan hiç kimse onun da gençliğinde Karanlık Sanatlar'a bulaştığını hayal bile etmemiştir! Ve daha sonraki yıllarını hoşgörü çağrılarıyla geçirmiş bir büyücü için, gençken pek de geniş fikirli değildi! Evet, Albus Dumbledore'un, hakkında konuşulmasın diye onca çaba harcadığı o çok şaibeli ailesi bir yana, son derece puslu bir geçmişi vardı."

Skeeter'a Dumbledore'un, Büyüceşûra tarafından on beş yıl önce sihirin kötüye kullanımından hüküm giyen kardeşi Aberforth'u mu kastettiğini soruyorum.

"Ah, Aberforth tezek yığınının sadece görünen kısmı," diye gülüyor Skeeter. "Hayır, hayır, keçilerle oyalanan bir erkek kardeşten çok daha kötüsünden, hatta Muggle'ları sakat bırakan bir babadan

da çok daha kötüsünden söz ediyorum – zaten Dumbledore ikisini de susturamadı, her ikisi de Büyüceşûra tarafından suçlandı. Hayır, benim asıl ilgimi çekenler anne ile kız kardeş, birazcık kazınca da resmen bir pislik yuvası ortaya çıktı – ama, dediğim gibi, tam ayrıntılar için dokuzuncu bölümden on ikinci bölüme kadar olan yeri bekleyeceksiniz. Şimdi tek söyleyebileceğim, Dumbledore'un burnunun nasıl kırıldığı hakkında hiç konuşmamasına şaşmamak gerektiği."

Ailenin kirli çamaşırları bir yana, Skeeter Dumbledore'u birçok sihirsel keşfe götüren parlak zekâyı inkâr mı ediyor?

"Kafası çalışıyordu," diye ister istemez kabul ediyor, "ama şimdi pek çok kişi sözde başarılarının hepsinde bütün pay gerçekten de ona mı ait diye sorgulamakta. On altıncı bölümde açıkladığım gibi, Ivor Dillonsby, Dumbledore kendisinin araştırmalarını 'ödünç aldığı' sırada zaten ejderha kanının sekiz kullanımını keşfettiğini iddia ediyor."

Ama Dumbledore'un bazı başarılarının önemi inkâr edilemez, diye atılıyorum. Grindelwald'a karşı o meşhur galibiyeti ne olacak?

"Aa, bak, Grindelwald'dan söz ettiğine sevindim," diyor Skeeter, sır saklarmış gibi bir tebessümle. "Korkarım Dumbledore'un görkemli zaferi konusunda safça davrananlar kendilerini bir bombaya hazırlamalı – hatta belki bir Tezekbombası'na. Gerçekten pek kirli bir iş. Bütün söyleyeceğim şu: efsanedeki o görkemli düellonun sahiden yapıldığından o kadar emin olmayın. İnsanlar benim kitabımı okuduktan sonra Grindelwald'ın büyüyle asasının ucundan beyaz bir mendil çıkarıp sessizce boyun eğmekten öte bir şey yapmadığı sonucuna varmak zorunda kalabilir!"

Skeeter bu merak uyandırıcı konu üzerinde daha fazla şey söylemeyi reddediyor, biz de onun yerine okurlarını şüphesiz her şeyden fazla heyecanlandıracak ilişkiye dönüyoruz.

"Ah, evet," diyor Skeeter, hemen başıyla onaylayarak, "Potter-Dumbledore ilişkisinin tümüne koca bir bölüm ayırıyorum. Bu ilişkinin sağlıksız, hatta tekinsiz şeklinde nitelendiği olmuştur. Okurlarınız gene hikâyenin tamamı için kitabımı satın almak zorunda kalacak ama Dumbledore'un ilk andan itibaren Potter'a karşı doğal olmayan

bir ilgi duyduğu konusunda hiç kuşku yok. Bu ilgi çocuğun çıkarına mı hizmet etti gerçekten – eh, bunu göreceğiz. Şurası kesin ki Potter'ın çok sorunlu bir ergenlik geçirdiği herkese açık bir sır."

Skeeter'a, geçen yıl meşhur söyleşisini yaptığı Harry Potter'la hâlâ temas halinde olup olmadığını soruyorum: Potter'ın Kim Olduğunu Bilirsin Sen'in döndüğü konusundaki inancı hakkında bir tek onunla konuştuğu, çığır açıcı bir yazı.

"Ah, evet, yakın bir bağ geliştirdik," diyor Skeeter. "Zavallı Potter'ın gerçek dostu azdır, biz de onun hayatının en zorlu dönemlerinden birinde karşılaştık – Üçbüyücü Turnuvası sırasında. Sanırım ben gerçek Harry Potter'ı tanıdığını söyleyecek pek az insandan biriyim."

Ki bu da bizi dosdoğru Dumbledore'un son saatleri hakkında halen ortada dolaşan pek çok söylentiye götürüyor. Skeeter, Dumbledore öldüğünde Potter'ın orada olduğuna inanıyor mu?

"Eh, çok fazla şey söylemek istemiyorum – hepsi kitapta – ama Hogwarts Şatosu'ndaki görgü tanıkları Dumbledore düştükten, atladıktan ya da itildikten birkaç saniye sonra Potter'ı koşarak olay yerinden uzaklaşırken gördü. Potter daha sonra, kin beslediğini herkesin bildiği bir adamın, Severus Snape'in aleyhinde tanıklıkta bulundu. Her şey göründüğü gibi mi? Buna karar vermek büyücü toplumuna düşer – kitabımı okuduktan sonra."

Bu merak uyandırıcı ifade üzerine, ben de müsaade istiyorum. Skeeter'ın ânında en çok satanlar arasına girecek bir kitabı tüy kaleme aldığına şüphe yok. Bu arada Dumbledore'a hayran kalabalıklar, kahramanları hakkında yakında ortaya çıkacaklar yüzünden tir tir titriyor olabilir.

Harry makalenin sonuna geldi, ama boş gözlerle sayfaya bakmayı sürdürdü. Tiksinti ve gazap duyguları, içinde kusmuk gibi yükseldi; gazeteyi top yaptı ve var gücüyle duvara savurdu. Gazete orada, taşan çöp kutusunun çevresine yığılmış diğer süprüntülere katıldı.

Odayı körlemesine adımlamaya koyuldu, boş çekmeceleri açıyor, kitapları bir alıp, bir aynı yığına geri koyuyordu. Ne yaptığının pek bilincinde değildi. Rita'nın makalesinden rastgele cümlecikler kafasında yankılanıyordu: *Potter-Dumbledore ilişkisinin tümüne koca bir bölüm ayırıyorum... Sağlıksız, hatta tekinsiz şeklinde nitelendiği olmuştur.... o da gençliğinde Karanlık Sanatlar'a bulaşmıştı... çoğu gazetecinin asasıyla değiştokuş edeceği bir kaynağa ulaştım...*

"Yalan!" diye böğürdü Harry ve pencereden, çim biçme makinesini yeniden çalıştırmak için duraklamış olan kapı komşusunun tedirgin tedirgin yukarı baktığını gördü.

Harry kendini yatağa bırakıp oturdu. Kırık ayna parçası dans ederek ondan uzaklaştı; Harry parçayı aldı ve parmakları arasında çevirirken, Dumbledore'u ve Rita Skeeter'ın onun itibarını zedeleyen yalanlarını düşündü...

Birden en parlağından mavi bir ışık çaktı. Harry dondu kaldı, kesik parmağı yeniden aynanın kertikli kenarında kaymıştı. Hayal etmişti, hayal etmiş olmalıydı. Omuzundan arkaya baktı ama duvar, Petunia Teyze'nin seçtiği soluk şeftali rengiydi: orada aynadan yansıyacak mavi hiçbir şey yoktu. Bir kez daha ayna parçasına baktı ve gerisin geri ona bakan kendi parlak yeşil gözünden başka bir şey görmedi.

Hayal etmişti, başka açıklama olamazdı, ölen Müdür'ünü düşündüğü için hayal etmişti. Eğer kesin olan bir şey varsa o da Albus Dumbledore'un parlak mavi gözlerinin bir daha asla onu delip geçmeyecek olmasıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dursley'ler Yola Çıkıyor

Sertçe vurulan ön kapının sesi üst katta yankılandı ve birisi "Hey! Sen!" diye bağırdı.

On altı yıldır bu şekilde hitap edilmiş olmanın sonucunda Harry, en ufak şüpheye kapılmaksızın eniştesinin kime seslendiğini anladı, ancak hemen tepki vermedi. Bir an için Dumbledore'un gözünü gördüğünü sandığı ayna parçasına bakıyordu hâlâ. Harry, ancak eniştesi "ÇOCUK!" diye böğürdüğünde ağır ağır ayağa kalktı ve yatak odasının kapısına doğru yürümeye başladı. Ama bir an durup yanına alacağı şeylerle dolu sırt çantasının içine kırık ayna parçasını da koymayı ihmal etmedi.

"Amma oyalandın!" diye kükredi Vernon Dursley, Harry merdivenin tepesinde gözükünce. "Buraya gel, seninle iki çift laf edeceğiz!"

Harry elleri kot pantolonunun cebinde, basamakları ağır ağır indi. Oturma odasına geldiğinde, üç Dursley'nin de orada olduğunu gördü. Giyinmişlerdi, yola çıkmaya hazırdılar: Vernon Enişte'nin üzerinde fermuarlı, açık kahverengi bir mont, Petunia Teyze'nin üzerinde ise zarif, sarımsı pembe bir ceket vardı. Harry'nin iri, sarışın, adaleli kuzeni Dudley ise deri montunu giymişti.

"Evet?" diye sordu Harry.

"Otur!" dedi Vernon Enişte. Harry kaşlarını kaldırdı. "Lütfen!" diye ekledi Vernon Enişte, sanki bu sözcük gırtlağını yakıyormuş gibi acıyla yüzünü buruşturarak.

Harry oturdu. Neler olacağını üç aşağı beş yukarı bildiğini düşünüyordu. Enişte odada volta atmaya başladı, Petunia Teyze ve Dudley ise onun hareketlerini yüzlerinde kaygı dolu ifadelerle izliyorlardı. Ablak, mor suratı konsantrasyonla kırış kırış olan Vernon Enişte, sonunda Harry'nin önünde durup konuşmaya başladı.

"Fikrimi değiştirdim," dedi.

"Aman ne sürpriz," dedi Harry.

"Sakın o şekilde konuşayım deme –" diye yükseldi Petunia Teyze'nin cırtlak sesi, ama Vernon Dursley elini sallayarak ona susmasını işaret etti.

"Hepsi zırva," dedi Vernon Enişte, minik domuzcuk gözleriyle Harry'ye öfke dolu bakışlar atarak. "Tek kelimesine bile inanmadığıma kanaat getirdim. Olduğumuz yerde kalıyoruz, şuradan şuraya adım atmayacağız."

Harry içinde usanmışlık ve keyif karışımı bir duyguyla, başını kaldırıp eniştesine baktı. Vernon Dursley son dört haftadır her yirmi dört saatte bir fikrini değiştiriyor ve her yeni kararıyla birlikte arabasının bagajını bir doldurup bir boşaltıyordu. Harry'nin bunlar arasında en sevdiği an, bir önceki vazgeçişlerinden sonra Dudley'nin halterlerini de bavuluna koyduğundan haberi olmayan Vernon Enişte'nin, bavulu tuttuğu gibi bagaja atmaya çalışıp, acı dolu kükremelerle ve bol bol küfürle yere çöktüğü andı.

"Şimdi sana göre," diyordu Vernon Dursley volta atmasını sürdürerek, "biz – yani Petunia, Dudley ve ben – tehlikedeyiz. Tehlikenin kaynağı da –"

"Benim 'tayfa', evet," dedi Harry.

"Eh işte, inanmıyorum," diye tekrar etti Vernon Enişte, yine Harry'nin önünde durarak. "Gecenin yarısını uyumadan geçirdim, her şeyi kafamda evirip çevirdim. Bence evi almak için bir dümen bu."

"Ev mi?" dedi Harry. "Ne evi?"

"*Bu* evi!" diye haykırdı Vernon Enişte. Alnındaki damar atmaya başlamıştı. "*Bizim* evimizi! Buralarda ev fiyatları aldı yürüdü!

Bizi ayak altından çekmek istiyorsunuz, sonra da biraz hokus pokus, bir bakmışınız bizim tapu senedi sizin adınıza geçmiş ve –"

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu Harry. "Bu evi ele geçirmek için dümen, ha? Cidden göründüğün kadar aptal mısın?"

"Sakın –!" diye ciyakladı Petunia Teyze, ama Vernon yine elini sallayarak ona susmasını işaret etti: anlaşılan o ki görünüşüne yöneltilen hakaretler, farkına vardığı bu yeni tehlikenin yanında bir hiçti.

"Unuttuysan diye söylüyorum," dedi Harry, "benim zaten bir evim var, vaftiz babam bıraktı orayı bana. Burayı niye isteyeyim ki? Bütün o mutlu anılar yüzünden mi?"

Bir sessizlik oldu. Harry bu son savıyla eniştesini epey etkilediğini düşünüyordu.

"Yani şimdi sen iddia ediyorsun ki," dedi Vernon Enişte, yeniden volta atmaya başlayarak, "şu Lord Bilmemne –"

"Voldemort," dedi Harry sabırsızca, "bütün bunları şimdiye kadar yüzlerce kez konuştuk. Bu bir iddia değil, bir gerçek, Dumbledore zaten sana geçen yıl söylemişti, ayrıca Kingsley ve Mr Weasley de –"

Vernon Dursley kızgın kızgın omuzlarını kamburlaştırdı. Harry'nin tahminine göre eniştesi bu hareketle, Harry'nin yaz tatili başladıktan birkaç gün sonra iki yetişkin büyücünün yaptığı habersiz ziyaretin hatırasını savuşturmaya çalışıyordu. Kingsley Shacklebolt ve Arthur Weasley'nin kapılarına gelmesi Dursley'ler için son derece tatsız bir şok olmuştu. Öte yandan Harry şunu da itiraf etmeliydi ki, daha önceki gelişinde oturma odasının yarısını yerle bir etmiş olan Mr Weasley'nin bir kez daha evinde boy göstermesinin Vernon Enişte'ye pek de sevinç vermesi beklenemezdi.

"– Kingsley ve Mr Weasley de her şeyi açıklamıştı zaten," diye aman vermeksizin devam etti Harry. "Ben on yedi yaşında olduğum zaman, beni güvende tutan koruyucu büyü bozulacak, bu da benim kadar sizi de korunmasız bırakıyor. Yoldaşlık Voldemort'un

sizi hedefleyeceğinden emin. Ya size işkence edip benim nerede olduğumu öğrenmeye uğraşacağından, ya da sizi rehin tutarsa benim gelip sizi kurtarmaya çalışacağımı düşündüğünden."

Vernon Enişte ile Harry göz göze geldi. Harry o an ikisinin de aynı şeyi merak ettiğinden emindi. Sonra Vernon Enişte yeniden volta atmaya başladı ve Harry kaldığı yerden devam etti: "Saklanmanız gerek ve Yoldaşlık bu konuda yardımcı olmak istiyor. Size ciddi koruma teklif ediliyor, olabilecek en iyi türden."

Vernon Enişte hiçbir şey demedi, onun yerine bir aşağı bir yukarı yürümeye devam etti. Dışarıda güneş, kurtbağrı çalılarının üstünde alçalıyordu. Yan komşunun çim biçme makinesi yeniden stop etti.

"Bir Sihir Bakanlığı yok muydu?" diye sordu Vernon Dursley birden.

"Var," dedi Harry, şaşırmış halde.

"Ee, o zaman, niye onlar bizi koruyamıyor? Bana öyle geliyor ki, hedefteki bir adamı barındırmaktan başka suçu olmayan masum kurbanlar olarak, devlet tarafından korunmaya hakkımız var!"

Harry kendini tutamayıp kahkaha attı. O kadar hor gördüğü ve hiç güvenmediği bir dünyada bile umudunu sisteme bağlamak, tam da enişteşinden beklenecek şeydi.

"Mr Weasley ve Kingsley'nin söylediklerini duydun," diye yanıtladı Harry, "Bakanlığa sızdıklarını düşünüyoruz."

Vernon Enişte şömineye doğru şöyle bir yürüyüp döndü, öyle derin derin nefes alıyordu ki kocaman bıyığı dalgalanıyordu, suratı da hâlâ düşünmekten mosmordu.

"Pekâlâ," dedi, bir kez daha Harry'nin önünde durarak. "Pekâlâ, hadi diyelim ki bu korumayı kabul ettik. Niye o Kingsley denen adamı alamadığımızı hâlâ anlayamıyorum."

Harry gözlerini devirmemeyi başardı ama, epey zorlanarak. Bu mesele de en az beş altı kere konuşulmuştu.

"Daha önce söylediğim gibi," dedi, dişlerini sıkarak, "Kingsley Mug– yani, sizin Başbakanınızı koruyor."

"Aynen – yani en iyisi o!" dedi Vernon Enişte, boş televizyon ekranını işaret ederek. Dursley'ler Kingsley'yi haberlerde görmüşlerdi, hastaneyi ziyaret eden Muggle Başbakanı'nın arkasında ihtiyatla yürüyordu. Hem bu, hem Kingsley'nin bir Muggle gibi giyinme konusundaki ustalığı, hem de ağır konuşmasındaki ve kalın sesindeki güven veren bir şey, Dursley'lerin Kingsley'ye başka hiçbir büyücüye olmadığı şekilde kanının kaynamasını sağlamıştı. Öte yandan, henüz onu küpesiyle görmedikleri de bir gerçekti.

"Eh, o başkası tarafından alınmış durumda," dedi Harry. "Fakat Hestia Jones ve Dedalus Diggle bu iş için hayli hayli –"

"Bari CV'lerini görebilseydik..." diye lafa girdi Vernon Enişte, ama Harry'nin sabrı taştı. Ayağa kalktı ve şimdi kendisi televizyonu göstererek, enişte sinin üzerine yürüdü.

"Bu kazalar kaza değil – bütün bu çarpışmalar, patlamalar, raydan çıkmalar ve haberleri son izleyişimizden beri olan diğer şeyler. İnsanlar kayboluyor, ölüyor, hepsinin arkasında da o var – Voldemort. Tekrar tekrar söyledim size, Muggle'ları eğlence olsun diye öldürüyor. Sisler bile – Ruh Emiciler'in işi. Eğer onların neye benzediğini hatırlamıyorsanız, oğlunuza sorabilirsiniz!"

Dudley'nin elleri ani bir hareketle yukarı kalkıp ağzını kapadı. Annesinin, babasının ve Harry'nin gözleri onun üstündeydi. Ellerini yavaşça indirdi ve sordu: "Onlardan... başka da mı var?"

"Başka mı?" diye güldü Harry. "Yani bize saldıran ikisinden başka mı demek istiyorsun? Tabii ki var, yüzlerce var, belki şimdi binlerce olmuştur, ne de olsa korkuyla ve umutsuzlukla besleniyorlar –"

"Tamam, tamam," diye cakalı cakalı araya girdi Vernon Dursley. "Anladık –"

"Umarım," dedi Harry, "çünkü ben on yedi yaşımda olduğumda hepsi – Ölüm Yiyenler, Ruh Emiciler, hatta belki Inferius'lar, yani bir Karanlık büyücü tarafından efsunlanmış ölüler – sizi bulabilecekler, o zaman da size saldıracakları kesin. Ve geçen sefer büyücülerden kaçmaya çalışmanızı hatırlarsanız, herhalde yardıma ihtiyacınız olduğunu kabul edersiniz."

Kısa bir sessizlik oldu, Hagrid'in ahşap bir kapıyı parçalayışının anısı aradan geçen yıllardan sonra odada yankılanıyordu sanki. Petunia Teyze, Vernon Enişte'ye bakıyordu, Dudley ise gözlerini Harry'ye dikmişti. Sonunda Vernon Enişte birdenbire konuşmaya başladı, "Peki ya işim? Peki ya Dudley'nin okulu? Herhalde bu tür şeylerin bir grup serseri büyücü için önemi yok –"

"Anlamıyor musun?" diye bağırdı Harry. "*Size de annemle babama yaptıkları gibi işkence edecekler, sizi de öldürecekler!*"

"Baba," dedi Dudley yüksek sesle, "Baba – ben bu Yoldaşlık insanlarıyla gidiyorum."

"Dudley," dedi Harry, "hayatında ilk kez mantıklı konuşuyorsun."

Savaşı kazandığını biliyordu. Dudley Yoldaşlık'ın yardımını kabul edecek kadar korktuysa, annesiyle babası da ona eşlik edecekti: Didoşçuk'larından ayrılmaları gibi bir durum söz konusu bile olamazdı. Harry şömine rafındaki portatif saate baktı.

"Aşağı yukarı beş dakika içinde burada olurlar," dedi ve Dursley'lerin hiçbiri cevap vermeyince, odadan çıktı. Teyzesinden, enişteesinden ve kuzeninden – muhtemelen sonsuza dek – ayrılma fikri, düşününce ona epey neşe veren bir fikirdi ama yine de ortada belli bir tuhaflık hissi olduğu da kesindi. On altı yıllık sıkı bir antipatinin ardından birbirinize ne diyebilirdiniz ki?

Harry yatak odasına döndüğünde sırt çantasını elinde amaçsızca evirip çevirdi, sonra da Hedwig'in kafesinin tellerinden içeri iki baykuş fındığı attı. Fındıklar tok bir sesle kafesin dibine düştü, Hedwig onları görmezden geldi.

"Yakında gidiyoruz, çok yakında," dedi Harry ona. "O zaman yeniden uçabileceksin."

Zil çaldı. Harry bir an tereddüt etti, sonra odasından çıkıp aşağı indi: Hestia ve Dedalus'un Dursley'lerle yardımsız başa çıkmasını beklemek fazla olurdu.

"Harry Potter!" diye ciyakladı heyecanlı bir ses, Harry kapıyı açar açmaz; leylak rengi silindir şapkalı ufak tefek bir adam, yer-

lere kadar eğilerek ona selam veriyordu. "Her zamanki gibi, şeref duydum!"

"Sağol, Dedalus," dedi Harry, utanmış halde siyah saçlı Hestia'ya bakıp gülümseyerek. "Gerçekten de bu yaptığınız büyük iyilik ... içerideler, teyzem, eniştem ve kuzenim..."

"İyi günler size, Harry Potter'ın akrabaları!" dedi Dedalus mutlu mutlu, oturma odasına adım atarak. Dursley'ler ise kendilerine bu şekilde hitap edilmesinden hiç de mutlu görünmüyorlardı; hani, bir kez daha fikir değiştirseler şaşırmayacaktı Harry. Dudley cadıyı ve büyücüyü görünce annesine iyice sokuldu.

"Görüyorum ki eşyalarınızı toplamışsınız, hazırsınız. Mükemmel! Harry'nin de size anlattığı gibi, planımız basit bir plan," dedi Dedalus, yeleğinden kocaman bir cep saati çıkarıp bakarak. "Biz Harry'den önce çıkacağız. Evinizde sihir kullanmanın içerdiği tehlikeden dolayı – Harry hâlâ yaşça küçük olduğu için Bakanlık'a onu tutuklaması için bir mazeret verebilir bu – önce on beş kilometre kadar arabayla gideceğiz, sonra da sizin için seçtiğimiz güvenli yere Buharlaşacağız. Araba kullanmayı biliyorsunuz, sanıyorum?" diye sordu Vernon Enişte'ye kibar bir edayla.

"Araba kullanmayı –? Tabii ki araba kullanmayı gayet iyi biliyorum!" dedi Vernon Enişte tükürükler saçarak.

"Çok akıllıca, efendim, çok akıllıca. Bütün o düğmeler ve tokmaklar beni şaşkına çevirirdi doğrusu," dedi Dedalus. Besbelli Vernon Dursley'ye iltifat ettiği kanaatindeydi, ancak Dedalus konuştukça Vernon Enişte'nin plana güveni gözle görülür bir şekilde azalıyordu.

"Araba bile kullanamıyor," diye mırıldandı usulca, bıyığı kızgınlıkla dalgalandı, ama neyse ki Dedalus da, Hestia da onu duymamışa benziyorlardı.

"Sen, Harry," diye devam etti Dedalus, "burada korumalarının gelmesini bekleyeceksin. Düzenlemede ufak tefek değişiklikler oldu –"

"Nasıl yani?" dedi Harry hemen. "Deli-Göz gelip beni Yanısıra-Cisimlenme ile götürecek sanıyordum?"

"Olmuyor," dedi Hestia kısa ve net bir şekilde. "Deli-Göz kendisi açıklar."

Bütün bunları yüzlerinde katıksız bir akıl erdirememe ifadesiyle dinlemiş olan Dursley'ler, *"Çabuk olun!"* diye ciyaklayan sesi duyar duymaz yerlerinde sıçradılar. Harry odanın her yanına baktıktan sonra, sesin Dedalus'un cep saatinden gelmiş olduğunu anladı.

"Çok doğru, hayli sıkışık bir programa göre hareket etmemiz gerekiyor," dedi Dedalus, onaylar bir edayla saatine baş salladıktan sonra onu cebine koyarak. "Senin evden ayrılmanı ailenin Buharlaşması ile aynı âna denk getirmeye çalışıyoruz, Harry; böylece büyü, hepiniz güvende olacağınız bir yere doğru yola çıkmışken bozulmuş olacak." Dursley'lere döndü. "Ee, toplandık mı, gitmeye hazır mıyız?"

Hiçbiri ona cevap vermedi: Vernon Enişte hâlâ dehşet içinde Dedalus'un yelek cebindeki şişkinliğe bakıyordu.

"Belki de biz dışarıda, holde beklesek daha iyi olacak, Dedalus," diye mırıldandı Hestia: besbelli Harry ve Dursley'ler sevgiyle, hatta belki gözlerinde yaşlarla birbirlerine veda ederken odada durmalarının nezaketsizlik olacağını düşünüyordu.

"Gerek yok," diye mırıldandı Harry, ama zaten Vernon Enişte yüksek sesle "Eh, hadi hoşçakal o zaman, çocuk," diyerek, başka açıklamaya gerek bırakmadı.

Harry'nin elini sıkmak için kolunu kaldıracak oldu ama son anda böyle bir durumla yüzleşemeyerek yumruğunu sıktı ve bir metronom gibi ileri geri sallamaya başladı.

"Hazır mısın, Didoş?" diye sordu Petunia Teyze, Harry'ye bakmaktan hepten kaçınabilmek için el çantasının tokasını uzun uzun kontrol ederek.

Dudley cevap vermedi, ağzı hafif açık halde orada öylece durmaya devam etti. Harry'ye biraz dev Grawp'u hatırlatıyordu bu haliyle.

"Gelin bakalım," dedi Vernon Enişte.

Babası oturma odasının kapısına ulaşmıştı ki Dudley "Anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Neyi anlamıyorsun, Bıcırık?" diye sordu Petunia Teyze, başını kaldırıp oğluna bakarak.

Dudley bir jambonu andıran kocaman elini kaldırıp Harry'yi işaret etti.

"O niye bizimle gelmiyor?"

Vernon Enişte ve Petunia Teyze oldukları yerde donup kaldılar, Dudley'ye sanki balerin olmaya yönelik bir arzusunu dile getirmiş gibi bakıyorlardı.

"Ne?" dedi Vernon Enişte yüksek sesle.

"Niye o da gelmiyor?" diye sordu Dudley.

"Şey, çünkü – çünkü istemiyor," dedi Vernon Enişte, dönüp Harry'ye ters ters bakarak ve "istemiyorsun, değil mi?" diye ekleyerek.

"Şu kadarcık bile istemiyorum," dedi Harry.

"İşte duydun," dedi Vernon Enişte Dudley'ye. "Hadi bakalım, gidiyoruz."

Sonra odadan çıktı: ön kapının açıldığını duydular, ama Dudley yerinden kıpırdamadı ve Petunia Teyze de birkaç tereddütlü adımdan sonra durdu.

"Yine ne var?" diye bağırdı Vernon Enişte, kapı eşiğinde belirerek.

Dudley sözcüklere dökülmesi çok zor birtakım kavramlarla mücadele ediyormuş gibiydi. Görünüşe göre epey acı verici bir iç çatışmayla geçen birkaç saniyenin ardından, "Ama nereye gidecek?" dedi.

Petunia Teyze ve Vernon Enişte birbirlerine baktılar. Dudley'nin onları korkuttuğu apaçık ortadaydı. Hestia Jones sessizliği bozdu.

"Ama... herhalde yeğeninizin nereye gittiğini biliyorsunuzdur?" diye sordu, şaşkına dönmüş halde.

"Biliyoruz tabii," dedi Vernon Dursley. "Sizin tayfadan birileriyle gidiyor, değil mi? Pekâlâ, Dudley, hadi arabaya. Adamı duydun, acelemiz var."

Bir kez daha, Vernon Dursley ön kapıya kadar yürüdü ama Dudley onun arkasından gitmedi.

"*Bizim* tayfadan birileriyle mi?"

Hestia öfkeden köpürmüşe benziyordu. Harry bu tavırla daha önce de karşılaşmıştı: cadılar ve büyücüler, ünlü Harry Potter'ın hayattaki en yakın akrabalarından bu kadar az ilgi görmesinden dolayı afallıyormuş gibiydiler.

"Tamam," diye temin etti onu Harry. "Önemi yok, cidden."

"Önemi yok mu?" dedi Hestia, sesi tehlikeli bir şekilde yükselmişti. "Bu insanlar senin neler yaşadığının farkında değil mi? Nasıl bir tehlikede olduğunun? Voldemort-karşıtı hareketin kalbinde ne kadar eşsiz bir yere sahip olduğunun?"

"Şey – hayır, değiller," dedi Harry. "Aslına bakarsanız benim yer ziyanı olduğumu düşünüyorlar, ama ben alışkınım böyle –"

"Ben senin yer ziyanı olduğunu düşünmüyorum."

Harry Dudley'nin dudaklarının oynadığını görmese, inanamayabilirdi. Hatta görmüş olmasına rağmen, ancak birkaç saniye boyunca Dudley'ye baktıktan sonra konuşanın kuzeni olması gerektiğini kabul edebildi; her şeyden önce, Dudley kıpkırmızı kesilmişti. Harry kendisi de utanmış ve hayrete düşmüştü.

"Şey... ee... sağol, Dudley."

Bir kez daha, Dudley ifade edilemeyecek kadar zorlu düşüncelerle boğuşuyormuş gibi göründükten sonra, "Hayatımı kurtardın," diye mırıldandı.

"Pek sayılmaz," dedi Harry. "Ruh Emici'nin alacağı şey ruhundu..."

Kuzenine merakla baktı. Harry Privet Drive'a çok kısa süreliğine gelip, genellikle de odasından çıkmadığı için, bu yaz ya da geçen yaz neredeyse hiç görüşmemişlerdi. Ancak şimdi Harry, o sabah ayağının çarptığı çay fincanının aslında bir bubi tuzağı ol-

mayabileceğinin farkına varıyordu. Hayli duygulanmakla birlikte, yine de Dudley'nin hislerini dile getirme kapasitesini tüketmiş görünmesinden dolayı epey rahatlamıştı. Dudley ağzını bir ya da iki kere daha açtıktan sonra, kızıl suratlı bir sessizliğe gömüldü.

Petunia Teyze gözyaşlarına boğuldu. Hestia Jones tam ona onaylar bir edayla bakıyordu ki, Petunia Teyze'nin öne atılıp Harry yerine Dudley'yi kucaklamasıyla birlikte ifadesi öfkeye dönüştü.

"N-Ne tatlısın, Dudd..." diye ağladı oğlunun kocaman göğsünde, "n–ne kadar tatlı bir ç-çocuksun... t-teşekkür ediyorsun..."

"Ama teşekkür ederim demedi ki!" dedi Hestia kızmış halde. "Sadece Harry'nin yer ziyanı olduğunu düşünmediğini söyledi!"

"Evet ama Dudley söyleyince 'Seni Seviyorum' gibi bir şey oluyor bu," dedi Harry. Petunia Teyze Dudley'ye sanki Harry'yi az önce yanan bir binadan kurtarmış gibi sarılmaya devam ederken, kızgınlıkla kahkaha atma isteği arasında sıkışıp kalmıştı.

"Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" diye kükredi Vernon Enişte, yeniden oturma odasının kapısında belirerek. "Sıkışık bir programımız var sanıyordum!"

"Evet – evet, doğru," dedi Dedalus Diggle. Bütün bu atışmaları aklı karışmış bir halde izledikten sonra, kendini toparlamışa benziyordu şimdi. "Gerçekten gitmemiz gerekiyor. Harry –"

Çabucak öne çıkıp iki eliyle birden Harry'nin elini sıktı.

"– iyi şanslar. Umarım yine görüşürüz. Büyücüler dünyasının umudu sensin."

"Ah," dedi Harry, "oldu. Sağol."

"Elveda, Harry," dedi Hestia, o da Harry'nin elini sıkarak. "Düşüncelerimiz seninle."

"Umarım bir sorun yoktur," dedi Harry, Petunia Teyze ve Dudley'ye bir bakış atarak.

"Ah, eminim onlarla çok iyi arkadaş olacağız," dedi Diggle neşeyle, odadan çıkarken şapkasını sallayarak. Hestia da peşinden gitti.

Dudley kendisini usulca annesinin kollarından kurtarıp Harry'ye doğru yürüdü, Harry onu sihirle tehdit etmemek için

kendini zor tuttu. Sonra Dudley kocaman pembe elini uzattı.

"Vay canına, Dudley," dedi Harry, Petunia Teyze'nin yeniden başlayan hıçkırıkları arasında, "Ruh Emiciler içine başka bir kişilik mi üfledi senin?"

"Bilmem," dedi Dudley. "Görüşürüz, Harry."

"Evet..." dedi Harry, Dudley'nin elini tutup sıkarak. "Belki. Kendine iyi bak, Koca D."

Dudley gülümser gibi oldu, sonra hantal hantal yürüyerek odadan çıktı. Harry onun ağır adımlarının park yerindeki çakıllardan çıkardığı sesi duydu, sonra da bir araba kapısı kapandı.

Yüzünü mendiline gömmüş olan Petunia Teyze, bu ses üzerine dönüp etrafına baktı. Kendini Harry ile baş başa bulmayı beklemiyormuş gibiydi. Islak mendilini alelacele cebine sokarak, "Şey – hoşçakal," dedi ve ona hiç bakmadan kapıya doğru yürüdü.

"Güle güle," dedi Harry.

Petunia Teyze durdu ve arkasına baktı. Bir an için Harry, onun kendisine bir şey söylemek istediği yönünde tuhaf bir hisse kapıldı: teyzesi ona garip, ürkek bir ifadeyle bakıyor ve konuştu konuşacak gibi görünüyordu, ama sonra, başını sertçe öne çevirerek, kocasının ve oğlunun ardından hızla odadan çıktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yedi Potter

Harry koşarak yatak odasına çıktı. Tam penceresinin önüne vardığında, Dursley'lerin arabası garaj yolundan çıkıp sokağa dönüyordu. Dedalus'un silindir şapkası arka koltukta, Petunia Teyze ile Dudley'nin arasında görülebiliyordu hâlâ. Araba Privet Drive'ın sonunda sağa döndü, batan güneşin ışığıyla camları bir an için kızıla döndü, sonra da gözden kayboldu.

Harry, Hedwig'in kafesini, Ateşoku'nu ve sırt çantasını aldı, anormal şekilde düzenli yatak odasına bir kez daha göz gezdirdi ve yalpalaya yalpalaya aşağı, hole inip kafesi, süpürgeyi ve çantayı merdivenin dibine bıraktı. Hava hızla kararıyordu şimdi, akşam ışığında hol gölgelerle doluydu. Burada bu sessizlikte durup evden bir daha dönmemek üzere ayrılacağını bilmek tuhaf bir histi. Uzun süre önce, Dursley'ler eğlenmek için dışarı çıkıp da Harry evde tek başına kaldığında, yalnız geçirdiği o saatler ender bulunur bir zevkti: hemen buzdolabından güzel bir şey kaptıktan sonra koşarak yukarı çıkıp Dudley'nin bilgisayarıyla oynar ya da televizyonu açıp kanallar arasında canının istediği gibi gezinirdi. O zamanları hatırlamak tuhaf bir boşluk duygusu veriyordu insana; sanki kaybettiği bir kardeşi hatırlamak gibi.

"Etrafa son bir kez bakmak istemiyor musun?" diye sordu hâlâ kafasını kanadının altına gömmüş somurtan Hedwig'e. "Bir daha buraya hiç gelmeyeceğiz. Bütün o güzel zamanları hatırlamak istemiyor musun? Yani, şu paspasa baksana... Ne anılar ama...

Dudley kusmuştu üstüne, ben onu Ruh Emiciler'den kurtardıktan sonra... Meğer şükran duyuyormuş, inanabiliyor musun?... Ve geçen yaz, Dumbledore şu ön kapıdan içeri girmişti..."

Harry bir an daldı, Hedwig de onu kendine getirmek için hiçbir şey yapmadı, başı kanadının altında, öyle oturmaya devam etti. Harry ön kapıya arkasını döndü.

"Ve şurası da, Hedwig –" Harry merdivenin altındaki kapıyı açtı "– benim eskiden uyuduğum yer! Sen beni tanımıyordun o zaman – vay canına, amma küçükmüş, unutmuşum..."

Harry istiflenmiş ayakkabılara ve şemsiyelere bakıp, her sabah gözünü açtığında nasıl karşısında merdivenin alt tarafını bulduğunu hatırladı. Genellikle bir ya da iki örümcek de olurdu orada. Gerçek kimliği konusunda hiçbir şey bilmediği günlerdi onlar; annesiyle babasının nasıl öldüğünü ya da niye etrafında onca tuhaf şeyin olduğunu bilmediği günler. Ama Harry, o günlerde bile yakasını bırakmayan rüyaları hâlâ hatırlıyordu: yeşil ışık parlamaları ve bir keresinde –ki Harry bunu anlattığında Vernon Enişte neredeyse arabayı çarpıyordu– uçan bir motosiklet gördüğü, çapraşık rüyalar...

Yakında bir yerden ani, sağır edici bir kükreme geldi. Harry irkilip hemen doğruldu ve başını alçak kapı çerçevesine çarptı. Bir an durup Vernon Enişte'nin en gözde birkaç küfrünü savurduktan sonra, yalpalayarak mutfağa döndü ve başını tutarak pencereden dışarı, arka bahçeye baktı.

Karanlık dalgalanıyormuş, havanın kendisi titriyormuş gibi oldu. Sonra Hayalbozan Büyüleri kalkmaya ve birer birer siluetler ortada belirmeye başladı. Görüntüde hemen dikkati çeken kişi Hagrid idi, kafasında bir kask ve pilot gözlüğü ile, yanına siyah bir sepet eklenmiş kocaman bir motosikletin üstünde duruyordu. Etrafında insanlar süpürgelerinden iniyordu, iki iskeletimsi siyah kanatlı attan inenler de vardı.

Harry arka kapıyı tuttuğu gibi açarak, onların arasına fırladı. Her taraftan selamlaşma nidaları yükseldi; Hermione ona sarıldı,

Ron sırtına bir şaplak indirdi, Hagrid ise, "İyi misin Harry? Gitmeye hazır mısın?" dedi.

"Kesinlikle," dedi Harry, hepsine gülümseyerek. "Ama bu kadar kişinin gelmesini beklemiyordum!"

"Plan değişikliği," diye homurdandı Deli-Göz Moody. Elinde iki tane kocaman, şişkin çuval tutuyordu ve sihirli gözü baş döndürücü bir hızla bir karanlık gökyüzüne, bir eve, bir bahçeye dönüyordu. "Sana ne yapacağımızı anlatmadan önce gizlenelim."

Harry onları mutfağa götürdü. Sohbet edip gülerek sandalyelere yerleştiler, Petunia Teyze'nin ışıl ışıl tezgâhlarının üstüne oturdular ya da lekesiz mutfak aletlerine yaslandılar: uzun ve sıska Ron; kabarık saçı sıkı sıkı örülmüş olan Hermione; birbirinin tıpatıp aynı şekilde sırıtan Fred ile George; feci yara iziyle ve uzun saçıyla Bill; yumuşak yüzlü, tepesi açılan ve gözlüğü biraz çarpık duran Mr Weasley; parlak mavi sihirli gözü yuvasında hızla dönüp duran, savaşta hırpalanmış, tek bacaklı Deli-Göz; kısa saçı en sevdiği parlak pembe tonunda olan Tonks; saçları daha da ağarmış, yüzü daha da kırışmış olan Lupin; uzun, gümüşi sarı saçıyla, ince ve güzel Fleur; kel, siyahi, geniş omuzlu Kingsley; karmakarışık saçıyla ve sakalıyla, kafasını tavana çarpmamak için kambur duran Hagrid; ve sarkık Basset tazısı gözleri ve keçeleşmiş saçıyla, ufak tefek, kirli ve ürkek Mundungus Fletcher. Harry'nin yüreği bu manzara karşısında şişip ışıl ışıl olmuştu sanki: hepsine, hatta en son karşılaştıklarında boğmaya çalıştığı Mundungus'a karşı bile inanılmaz bir sevgi hissediyordu içinde.

"Kingsley, senin Muggle Başbakanı'na göz kulak olduğunu sanıyordum," diye seslendi odanın öbür tarafına.

"Bir gece bensiz idare edebilir," dedi Kingsley. "Sen daha önemlisin."

"Harry, bil bakalım, ne oldu" dedi Tonks, çamaşır makinesinin tepesindeki tüneğinden, sol elini ona doğru sallayarak. Parmağında bir yüzük parlıyordu.

"Evlendiniz mi?" diye ciyakladı Harry, bakışlarını ondan Lupin'e çevirerek.

"Orada olamadığın için çok üzgünüm, Harry, çok sade bir düğündü."

"Harika bu, tebrik–"

"Tamam, tamam, muhabbete, hasret gidermeye daha sonra vaktimiz olacak!" diye kükredi Moody gürültünün içinde ve birden mutfağa sessizlik çöktü. Moody çuvalları ayağının önüne bırakıp Harry'ye döndü. "Dedalus muhtemelen söylemiştir, A Planı'ndan vazgeçmek zorunda kaldık. Pius Thicknesse öbür tarafa geçti, bu da bizim için ciddi bir sorun oluşturuyor. Bu evi Uçuç Şebekesi'ne bağlamayı, buraya bir Anahtar yerleştirmeyi ya da buraya Cisimlenmeyi ve buradan Buharlaşmayı hapislik bir suç haline getirdi. Seni korumak, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in sana ulaşmasını engellemek bahanesiyle yapıldı bu. Fakat tamamen anlamsız, çünkü annenin tılsımı zaten bu işi görüyor. Thicknesse'in aslında yaptığı şey, senin buradan güvenli bir şekilde ayrılmanı engellemek.

"İkinci sorun: yaşça küçüksün, bu da hâlâ üzerinde İz olduğu anlamına geliyor."

"Bilm–"

"İz, İz!" dedi Deli-Göz sabırsızca. "On yedi yaşından küçüklerin çevresinde sihirsel etkinliği tespit eden büyü, Bakanlık yaşça küçüklerin büyü yaptığını böyle öğreniyor! Sen ya da çevrendeki biri buradan çıkmak için büyü yaparsa, Thicknesse bunu öğrenecek. O zaman, Ölüm Yiyenler de öğrenecek.

"İz'in kalkmasını bekleyemeyiz, çünkü on yedi yaşında olduğun anda annenin sana verdiği bütün korumayı kaybedeceksin. Kısaca: Pius Thicknesse seni tamamen köşeye sıkıştırdığını sanıyor."

Harry de tanımadığı Thicknesse ile ister istemez aynı fikirdeydi.

"Peki ne yapacağız?"

"Geriye kalan tek ulaşım biçimini kullanacağız; İz'in tespit edemediği tek ulaşım biçimi bunlar, çünkü bunları kullanmak için

büyü yapmamıza gerek yok: süpürgeler, Testral'ler ve Hagrid'in motosikleti."

Harry bu planda birtakım boşluklar görebiliyordu ama Deli-Göz'e onlara değinme fırsatı vermek için dilini tuttu.

"Şimdi, annenin tılsımı sadece iki halde bozuluyor: yetişkinliğe erdiğin zaman, ya da –" Moody eliyle tertemiz mutfağı işaret etti "– artık burayı evin olarak kabul etmediğin zaman. Sen ve teyzenle enişten bu gece, bir daha asla birlikte yaşamayacağınızın tamamen bilincinde, yollarınızı ayırıyorsunuz, doğru mu?"

Harry başıyla onayladı.

"Demek ki bu sefer evden çıktığında geri dönüş yok ve tılsım, menzilinden çıkar çıkmaz bozulacak. Biz onu daha erken bozmayı tercih ediyoruz, çünkü bunun alternatifi sen on yedi yaşında olur olmaz Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in gelip seni yakalamasını beklemek.

"Lehimize olan bir şey var ki, o da Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in seni bu gece götürdüğümüzü bilmemesi. Bakanlık'a sahte bir bilgi sızdırdık: senin ayın otuzuna kadar evden ayrılmayacağını sanıyorlar. Ancak burada Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'den söz ediyoruz, o yüzden onun tarihi yanlış bileceği umuduna bel bağlayamayız; ne olur ne olmaz diye, illa ki bu civarda gökte bir-iki Ölüm Yiyen'i devriye gezdiriyordur. O yüzden, bir düzine ayrı evi, elimizden gelen her tür korumayla donattık. Hepsi seni saklayacağımız yer olabilirmiş gibi görünüyor, hepsinin de Yoldaşlık ile bir bağı var: benim evim, Kingsley'nin yeri, Molly'nin Muriel Teyze'sinin evi – anlamışsındır işte."

"Evet," dedi Harry. Ama tamamen doğru değildi bu, çünkü hâlâ planda koskoca bir boşluk görebiliyordu.

"Sen Tonks'un annesiyle babasının evine gideceksin. Onların evine koyduğumuz koruyucu büyülerin sınırından içeri girdiğin anda, seni Kovuk'a götürecek bir Anahtar'ı kullanabileceksin. Soracağın bir şey var mı?"

"Şey – evet," dedi Harry. "Belki ilk başta benim o on iki gü-

venli evden hangisine gideceğimi bilmiyor olacaklar ama –" çabucak kafaları saydı "– on dört kişi Tonks'un annesiyle babasının evine doğru uçtuğumuzda biraz belli olmayacak mı?"

"Ah," dedi Moody, "sana planın kilit noktasını söylemeyi unuttum. On dördümüz Tonks'un annesiyle babasının evine uçmayacağız. Bu gece gökyüzünde yedi Harry Potter olacak, herbirinin yanında bir yol arkadaşı olacak, her çift de başka bir güvenli eve doğru uçacak."

Moody şimdi pelerininden çamura benzeyen bir şey dolu ufak bir şişe çıkardı. Başka tek kelime etmesine gerek yoktu; Harry anında planın gerisini anladı.

"Hayır!" diye bağırdı, sesi mutfakta yankılandı. "Hayatta olmaz!"

"Böyle tepki vereceğini söylemiştim onlara," dedi Hermione, hafiften kendini beğenmiş bir edayla.

"Altı kişinin hayatını tehlikeye atmasına izin vereceğimi sanıyorsanız –!"

"– ya, çünkü hepimiz için ilk olacak bu," dedi Ron.

"Bu farklı ama, benmişsiniz gibi yapmak –"

"Eh, aslında hiçbirimizin hoşuna gitmiyor, Harry," dedi Fred samimi bir tavırla. "Düşünsene, ya bir aksilik olur da bit kadar, sıska şapşallar olarak kalırsak?"

Harry gülümsemedi.

"Ben işbirliğine yanaşmadıkça yapamazsınız bunu, saçıma ihtiyacınız var."

"Eh o zaman, bu plan burada yatar," dedi George. "Besbelli ki sen işbirliğine yanaşmazsan bu kadar insan senden bir parça saç almamıza imkân yok."

"Evet ya, on üçümüz sihir kullanmasına izin verilmeyen tek bir kişiye karşı; hiç şansımız yok," dedi Fred.

"Komik," dedi Harry. "Cidden çok matrak."

"İş zor kullanmaya gelirse, kullanırız," diye homurdandı Moody. Harry'ye öfkeyle bakarken sihirli gözü yuvasında biraz

titriyordu şimdi. "Buradaki herkes yetişkin yaşta, Potter, ve hepsi bu riske girmeye hazır."

Mundungus omuz silkip yüzünü buruşturdu; sihirli göz yana doğru dönüp Moody'nin kafasının bir tarafından dışarı, ona baktı.

"Artık tartışmayalım. Vakit azalıyor. Birkaç saç teli istiyorum, çocuk, hemen."

"Ama çılgınlık bu. Gerek yok –"

"Gerek yok ha!" diye hırladı Moody. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen dışarıdayken ve Bakanlık'ın yarısı onun tarafındayken mi? Potter, eğer şanslıysak şaşırtmacayı yutmuştur ve sana otuzunda pusu kurmayı planlıyordur, ama her an bir-iki Ölüm Yiyen'e etrafı kolaçan ettirmemesi çılgınlık olur. Ben olsam öyle yapardım. Annenin büyüsü duruyorken sana ya da bu eve ulaşamayabilirler ama büyü bozulmak üzere ve buranın konumunu üç aşağı beş yukarı biliyorlar. Tek şansımız sahte hedefler kullanmak. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen bile kendini yediye ayıramaz."

Harry bir an Hermione ile göz göze geldi ve hemen bakışlarını kaçırdı.

"Evet, Potter – birkaç saç teli rica edeyim."

Harry gözlerini Ron'a çevirdi, o da yüzünü buruşturup "yap gitsin" dermiş gibi bir ifadeyle Harry'ye baktı.

"Hemen!" diye bağırdı Moody.

Herkesin gözü üstünde olan Harry, elini başına götürdü, bir tutam saç yakalayıp çekti.

"Güzel," dedi Moody, topallayarak ona yaklaşırken İksir şişesinin tıpasını çıkararak. "Buraya koymanı rica edeceğim."

Harry saçları çamurumsu sıvının içine attı. Teller yüzeyine değer değmez İksir köpürmeye ve dumanı tütmeye başladı, sonra da birdenbire berrak, parlak bir altın rengine döndü.

"Ooo, senin tadın Crabbe ve Goyle'dan daha güzel gibi görünüyor, Harry," dedi Hermione. Sonra Ron'un kalkan kaşları gözüne ilişti ve hafifçe kızararak, "ay yani, ne demek istediğimi biliyorsun – Goyle'un İksir'i umacıya benziyordu."

"Pekâlâ, sahte Potter'lar şurada hizaya girsin lütfen," dedi Moody.

Ron, Hermione, Fred, George ve Fleur, Petunia Teyze'nin pırıl pırıl parlayan lavabosunun önünde hizaya girdiler.

"Bir kişi eksiğiz," dedi Lupin.

"İşte burada," dedi Hagrid boğuk bir sesle ve Mundungus'u ense kökünden tutup kaldırarak Fleur'ün yanına koydu. Fleur dikkati çekecek şekilde burnunu kırıştırdı ve yana kayıp Fred ile George'un arasına geçti.

"Söylediydim ya, koruyucu olmayı tercih ederim," dedi Mundungus.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Moody. "Sana daha önce de dediğim gibi, karşılaşacağımız Ölüm Yiyenler Potter'ı öldürmeyi değil, yakalamayı amaçlayacaklardır, seni omurgasız solucan. Dumbledore her zaman Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in Potter'ın işini bizzat bitirmek isteyeceğini söylerdi. Asıl endişelenmesi gerekenler koruyucular, çünkü Ölüm Yiyenler onları öldürmek isteyecektir."

Mundungus pek de öyle rahatlamış gibi görünmüyordu ama Moody çoktan işine dönmüş, pelerininin içinden altı tane yumurta kabı büyüklüğünde bardak çıkarıyordu. Bardakları tek tek uzattıktan sonra her birine Çok Özlü İksir koydu.

"Hep beraber..."

Ron, Hermione, Fred, George, Fleur ve Mundungus içtiler. İksir gırtlaklarına değdiğinde hepsi soluksuz kalıp yüzlerini buruşturdular: bir anda yüzleri fokurdamaya, sıcak balmumu gibi çarpılmaya başladı. Hermione ve Mundungus uzuyordu; Ron, Fred ve George ise küçülüyordu; saçları koyulaşıyor, Hermione ile Fleur'ünki kafataslarının içine doğru çekiliyordu.

Bütün bunlara hiç aldırmıyormuş gibi görünen Moody, yanında getirdiği çuvalların iplerini çözmekle meşguldü: yeniden doğrulduğunda karşısında nefes nefese altı Harry Potter vardı.

Fred ve George dönüp birbirlerine baktılar ve aynı anda "Vay – tıpatıp aynıyız!" dediler.

"Bilmiyorum gerçi, bence ben hâlâ daha yakışıklıyım," dedi Fred, çaydanlıktaki yansımasını inceleyerek.

"Pöh," dedi Fleur, mikrodalganın kapağında kendine bakarak, "Bill, bana bakma, iğ'ğencim."

"Giysileri biraz bol kalanlar için, burada daha küçükleri var," dedi Moody, ilk çuvalı göstererek, "küçük kalanlar içinse büyükleri. Gözlükleri unutmayın, yan ceplerde toplam altı gözlük var. Giyindiğiniz zaman, öbür çuvaldan eşyalarınızı da alın."

Gerçek Harry bunun ömründe gördüğü en acayip şey olduğunu düşünüyordu, ki son derece tuhaf bazı şeyler görmüştü o zamana kadar. Altı kopyasının çuvalları karıştırmasını, içinden kıyafet çıkarmasını, gözlükleri takmasını ve kendi eşyalarını çuvala koymasını izledi. Mahremiyetine biraz daha saygı gösterilmesini isterdi, çünkü hepsi tasasızca soyunmaya başlamıştı, belli ki onun vücudunu sergileme konusunda kendilerininkini sergileme konusunda olacaklarından çok daha rahattılar.

"Ginny'nin o dövme konusunda yalan söylediğini biliyordum," dedi Ron, kendi çıplak göğsüne bakarak.

"Harry, gözlerin gerçekten feci bozuk," dedi Hermione, gözlüğünü takarken.

Sahte Harry'ler giyindikten sonra ikinci çuvaldan sırt çantalarını ve her birinin içinde doldurulmuş beyaz bir baykuş bulunan kafeslerini aldılar.

"Güzel," dedi Moody, sonunda yedi tane giyinmiş, gözlüklü ve çantalı Harry karşısında dururken. "Çiftler şöyle: Mundungus benimle gelecek, süpürgeyle –"

"N'çin ben senleyim?" diye sızlandı arka kapıya en yakın duran Harry.

"Çünkü göz önünden ayrılmaması gereken sensin," diye homurdandı Moody. Hakikaten de sihirli gözü Mundungus'un üzerinden bir an ayrılmıyordu. "Arthur'la Fred –"

"Ben George'um," dedi Moody'nin işaret ettiği ikiz. "Harry olduğumuz zaman bile ayırt edemiyor musun bizi?"

"Affedersin, George –"

"Aman, takılıyorum, gerçekten Fred'im ben –"

"Yeter bu kadar dalga geçmek!" diye hırladı Moody. "Öbürü – George mu, Fred mi, hangisiysen artık – sen Remus'lasın. Miss Delacour –"

"Ben Fleur'ü bir Testral'le götürüyorum," dedi Bill. "Süpürgelerle arası pek iyi değil."

Fleur yürüyüp Bill'in yanında durdu ve Harry'nin bir daha kendi yüzünde asla görünmeyeceğini umduğu kölemsi, duygusal bir ifadeyle ona baktı.

"Miss Granger, Kingsley ile, yine Testral'le –"

Hermione Kingsley'nin gülümsemesine yine gülümsemeyle cevap verirken, rahatlamış görünüyordu; Harry, Hermione'nin de süpürge üzerinde kendine pek güvenmediğini biliyordu.

"Geriye seninle ben kalıyoruz, Ron!" dedi Tonks neşeyle, ona el sallarken bir fincan askısını devirerek.

Ron, Hermione kadar memnun görünmüyordu.

"Sen de benlesin, Harry. Sorun yok ya?" dedi Hagrid, biraz kaygılı bir ifadeyle. "Motora bineceğiz, süpürgelerle Testral'ler benim ağırlığımı taşıyamıyor da. Ama üstünde ben olunca pek yer kalmıyor, o yüzden sen sepette gideceksin."

"Harika," dedi Harry, pek de dürüstçe konuşmayarak.

"Bize göre Ölüm Yiyenler, senin süpürgeye binmeni bekleyeceklerdir," dedi Moody, Harry'nin neler hissettiğini tahmin ediyormuş gibi. "Snape'in onlara senin hakkında daha önce söz etmediği her şeyi anlatacak kadar vakti oldu artık, o yüzden de Ölüm Yiyenler'le karşılaşırsak, süpürgede rahatmış gibi görünen Potter'lardan birini seçeceklerinden epey eminiz. Pekâlâ," diye devam etti, içinde sahte Potter'ların giysileri bulunan çuvalı bağlayıp arka kapıya doğru yürümeye başlayarak. "Benim saatime göre çıkış vaktimize üç dakika kaldı. Arka kapıyı kilitlemenin bir anlamı yok, nasılsa buraya gelen Ölüm Yiyenler'i engellemez... Hadi..."

Harry çabucak hole gidip sırt çantasını, Ateşoku'nu ve Hedwig'in kafesini aldıktan sonra, karanlık arka bahçede diğerlerine katıldı. Her yanda süpürgeler ellere doğru sıçrıyordu; Hermione, Kingsley tarafından kocaman siyah bir Testral'e bindirilmişti bile; Fleur ise Bill tarafından diğerine. Hagrid, gözünde pilot gözlüğü, motosikletin yanında duruyordu.

"Bu mu? Sirius'un motoru bu mu?"

"Aynen," dedi Hagrid, aşağı, Harry'ye doğru gülümseyerek. "Ve buna son bindiğinde, tek elime sığıyordun, Harry!"

Harry sepete bindiğinde, elinde olmadan, kendini biraz küçük düşmüş hissetti. Orada otururken herkesten bayağı bir aşağıda kalıyordu: Ron onun çarpışan arabada oturmuş bir çocuğu andıran halini görüp sırıttı. Harry sırt çantasını ve süpürgesini ayaklarının dibine koydu ve Hedwig'in kafesini dizlerinin arasına sıkıştırdı. Son derece rahatsızdı burası.

"Arthur bayağı bir oynadı üzerinde," dedi Hagrid, Harry'nin rahatsızlığından tamamen bihaber. O üzerine oturunca motosiklet hafifçe gacırdayarak yere birkaç santim gömüldü. "Şimdi gidonunda epey bir numara var. Şu benim fikrimdi."

Kalın parmağıyla hızölçerin yanındaki mor bir düğmeyi işaret etti.

"Lütfen dikkatli ol, Hagrid," dedi Mr Weasley. Elinde süpürgesiyle onların yanında duruyordu. "Baştan beri onun pek akıllıca olduğundan emin değilim, kesinlikle sadece acil durumlarda kullanılmalı."

"Pekâlâ," dedi Moody. "Herkes hazır olsun, lütfen; hepimizin tam aynı anda yola çıkmasını istiyorum, yoksa şaşırtmacanın bütün esprisi kaybolur."

Hepsi süpürgelerine bindi.

"Sıkı tutun, Ron," dedi Tonks. Harry, Ron'un onun belinin iki yanına ellerini koymadan önce Lupin'e kaçamak, suçlu bir bakış attığını gördü. Hagrid motosikleti çalıştırdı: araç bir ejderha gibi kükredi ve sepet titremeye başladı.

"Herkese iyi şanslar," diye bağırdı Moody. "Aşağı yukarı bir saat sonra hepinizle Kovuk'ta görüşürüz. Bir... iki... ÜÇ."

Motosikletten müthiş bir kükreme yükseldi ve Harry sepetin fena halde yalpaladığını hissetti: havada hızla yükselen Harry'nin gözleri hafifçe sulanmıştı, saçları yüzünün üstünden arkaya doğru savruluyordu. Süpürgeler de etrafında yükseliyordu. Bir Testral'in uzun, siyah kuyruğu hızla yanından geçti. Hedwig'in kafesi ve sırt çantası yüzünden motosiklet sepetinin içine iyice sıkışmış olan bacakları şimdiden ağrımış, uyuşmaya başlamıştı. Öyle rahatsızdı ki Privet Drive, dört numaraya son bir kez bakmayı neredeyse unutuyordu; sepetinin kenarından aşağı baktığında, onun hangi ev olduğunu ayırt edemiyordu artık. Gökyüzünde yükselmeye devam ettiler –

Derken, ansızın, hiçliğin ortasında kendilerini etrafları sarılmış halde buldular. Havada asılı en azından otuz kukuletalı karaltı, Yoldaşlık üyelerinin her şeyden habersiz ortasında yükseldiği, çok geniş bir çember oluşturuyordu.

Her yanda çığlıklar, yeşil ışık parlamaları: Hagrid haykırdı ve motosiklet yana yattı. Harry nerede oldukları hissini tamamen yitirmişti: tepesinde sokak ışıklarıyla ve etrafında haykırışlarla, canını kurtarmak için sepete sıkı sıkı tutunuyordu. Hedwig'in kafesi, Ateşoku ve sırt çantası dizlerinin altından kaydı –

"Hayır – HEDWIG!"

Süpürge döne döne yere doğru düştü, ama motosiklet tekrar eski haline gelirken Harry çantasının kayışını ve kafesin tepesini son anda yakalamayı başardı. Bir an rahat nefes aldıktan sonra tekrar yeşil bir ışık patlaması oldu. Baykuş tiz bir çığlıkla kafesin dibine düştü.

"Hayır – HAYIR!"

Motosiklet hızla ilerliyordu; Harry, Hagrid'in saflarını yarıp geçtiği Ölüm Yiyenler'in etrafa saçıldığını gördü.

"Hedwig – *Hedwig* –"

Fakat baykuş kafesinin zemininde bir oyuncak kadar hareketsiz ve acıklı bir halde yatıyordu. Harry kabul edemiyordu bunu, ayrıca diğerleri için duyduğu dehşet de son raddedeydi. Omuzunun üstünden arkaya baktı ve hareket halinde bir insan yığını, yeşil ışık parlamaları, süpürge üstünde hızla uzaklaşan iki çift gördü, ama onların kim olduğunu anlayamamıştı –

"Hagrid, geri dönmek zorundayız, geri dönmek zorundayız!" diye bağırdı motorun gökgürültüsü misali kükremesinin üstünden sesini duyurabilmek için. Asasını çıkarıp, Hedwig'in kafesini kuvvetle yere vurdu, onun öldüğüne inanmayı reddediyordu. "Hagrid, GERİ DÖN!"

"Benim işim seni oraya sağ salim götürmek, Harry!" diye böğürdü Hagrid ve gazı iyice açtı.

"Dur – DUR!" diye bağırdı Harry. Ama arkasına bakmak için başını çevirince iki yeşil ışık püskürtüsü sol kulağını sıyırarak geçti: dört Ölüm Yiyen çemberden ayrılmış, onları takip ediyor, Hagrid'in geniş sırtına nişan alıyorlardı. Hagrid birden gidonu kırdı, ama Ölüm Yiyenler motorun peşinden ayrılmıyordu; arkalarından lanetler fırlatmaya devam ettiler ve Harry onlara hedef olmamak için sepetin içine iyice eğilmek zorunda kaldı. Durduğu yerde zorlukla dönerek, "*Sersemlet!*" diye bağırdı ve asasından kırmızı bir ışık fırlayıp, ona vurulmamak için dağılan dört Ölüm Yiyen'in arasındaki boşluğu yardı.

"Sıkı tutun, Harry, bu onların icabına bakar!" diye kükredi Hagrid. Harry dönüp baktığında, onun kalın parmağını yakıt göstergesinin yanındaki yeşil bir düğmeye bastırdığını gördü.

Egzoz borusundan bir duvar fırladı; kaskatı, tuğla bir duvar. Boynunu uzatıp arkaya bakan Harry, duvarın havada birden genişlediğini gördü. Ölüm Yiyenler'in üçü hemen yana dönüp ondan sıyrılmayı başardılar, ama dördüncüsü o kadar şanslı değildi: görüş alanından kayboldu ve hemen sonra duvarın arkasından bir kaya parçası gibi yere doğru düşmeye başladı; süpürgesi parçalara ayrılmıştı. Ortaklarından biri onu kurtarmak için yavaşladı,

ama Hagrid iyice gidonun üstüne yatıp hızlanınca hem onlar, hem de havadaki duvar karanlığa karıştı.

Geriye kalan iki Ölüm Yiyen'in asasından çıkan Öldüren Lanetler Harry'nin kafasının yanından geçip gitmeye devam etti; Hagrid'e nişan alıyorlardı. Harry yine Sersemletme Büyüleriyle karşılık verdi: kırmızı ile yeşil havada çarpışıp çok-renkli bir kıvılcım yağmuru oluşturdu. Harry'nin aklına bir an tuhaf bir şekilde havaifişekler ve ne olduğunu hiçbir şekilde anlamayacak olan aşağıdaki Muggle'lar geldi –

"İşte geliyor Harry, sıkı tutun!" diye seslendi Hagrid ve ikinci bir düğmeye bastı. Bu sefer motorun egzozundan koca bir ağ fırladı ama Ölüm Yiyenler hazırdı buna. Kenara kaçıp kurtulmaları bir yana, az önce baygın düşen yol arkadaşlarını kurtarmak için yavaşlayan da onlara yetişmiş, birden karanlığın içinden belirmişti. Şimdi üç Ölüm Yiyen de motosikleti takip ediyor, her biri lanetler yağdırıyordu.

"Şimdi hallediyoruz, Harry, sıkı tutun!" diye seslendi Hagrid ve Harry onun bütün eliyle hızölçerin yanındaki mor düğmeye vurduğunu gördü.

Başka bir şeyle karıştırmayı imkânsız hale getiren müthiş bir kükremeyle, egzozdan akkor-mavi ejderha ateşi püskürdü ve motosiklet bükülen metalin gacırtıları arasında bir mermi gibi ileri fırladı. Harry Ölüm Yiyenler'in öldürücü alev şeridinden kaçmak için kenara kırıp görüş alanından çıktıklarını gördü. Aynı anda sepet tehlikeli bir şekilde sallandı: motosikletle arasındaki metal bağlantılar, ivmenin gücüyle kırılmaya başlamıştı.

"Yok bir şey, Harry!" diye böğürdü Hagrid, hızın aniden artmasıyla motosiklete sırtüstü yapışmış halde; şimdi motoru kimse kullanmıyordu ve sepet motorun rüzgâr boşluğunda şiddetle burulup bükülmeye başlamıştı.

"Hallediyorum Harry, merak etme!" diye seslendi Hagrid, ve ceketinin içinden çiçekli pembe şemsiyesini çıkardı.

"Hagrid! Hayır! Bana bırak!"

"REPARO!"

Sağır edici bir patlama oldu ve sepet motosikletten tamamen koptu: Harry motorun uçuşunun gücüyle ileri doğru gitmeye devam ediyordu, ama sonra sepet irtifa kaybetmeye başladı –

Harry çaresizlik içinde asasını motosikletin sepetine doğrulttu ve "*Wingardium Leviosa!*" diye bağırdı.

Sepet bir mantar gibi yükseldi, yön verilemiyordu ama en azından hâlâ havadaydı. Ancak Harry bir saniye bile rahat nefes alamadı, çünkü yine yanından lanetler uçmaya başladı: üç Ölüm Yiyen yaklaşıyordu.

"Geliyorum, Harry!" diye seslendi Hagrid karanlığın içinden, ama Harry sepetin yine hafif hafif alçalmaya başladığını hissedebiliyordu: elinden geldiğince eğilip, ona doğru gelen karaltılardan ortadakine nişan aldı ve "*Impedimenta!*" diye bağırdı.

Büyü ortadaki Ölüm Yiyen'in göğsüne isabet etti: adam bir an için gülünç bir pozla, havada bir engele toslamış gibi kolları ve bacakları açılmış halde dondu: ortaklarından biri az daha ona çarpıyordu –

Sonra sepet cidden düşmeye başladı ve geriye kalan Ölüm Yiyen'in gönderdiği lanet o kadar yakınından geçti ki, Harry sepetin iyice içine eğilmek zorunda kaldı ve bunu yaparken koltuğunun ucuna dişini çarpıp kırdı.

"Geliyorum, Harry, geliyorum!"

Devasa bir el Harry'nin cüppesinin sırtını yakalayıp onu dalışa geçmiş sepetten kaldırdı; sırt çantasını da beraberinde çeken Harry, motosikletin oturma yerine tırmanıp kendini Hagrid ile sırt sırta buldu. Hızla yükselip geriye kalan iki Ölüm Yiyen'den uzaklaşırlarken, Harry ağzından kan tükürüp asasını düşmekte olan sepete doğrulttu ve "*Confringo!*" diye bağırdı.

Sepet patlarken Hedwig için korkunç, yürek parçalayan bir duygu kabardı içinde; sepete en yakın Ölüm Yiyen patlamayla süpürgesinin üzerinden savrulup görüş alanından çıktı; yol arkadaşı ise geride kalıp gözden kayboldu.

"Harry, özür dilerim, özür dilerim," diye inledi Hagrid, "Kendim onarmaya çalışmamalıydım – yerin yok –"

"Sorun değil, uçmaya devam et sen!" diye bağırdı Harry, karanlığın içinden iki Ölüm Yiyen daha çıkıp yaklaşırken.

Bir kez daha aralarındaki boşluktan onlara doğru lanetler uçarken, Hagrid gidonu kırdı ve zikzak yaptı: Harry, kendisi bu kadar güvensiz bir şekilde otururken Hagrid'in ejderha ateşi düğmesini tekrar kullanmaya cesaret edemediğini biliyordu. Peşlerinden gelenlere Sersemletme Büyüsü üstüne Sersemletme Büyüsü göndererek, onları zar zor uzakta tutmayı başardı. Bir tane daha engelleme büyüsü yolladı: daha yakındaki Ölüm Yiyen büyüden kaçmak için birden yana saptı ve kukuletası kaydı. Ve Harry, bir sonraki Sersemletme Büyüsü'nün kırmızı ışığının aydınlığında, Stanley Shunpike'ın tuhaf bir şekilde ifadesiz suratını gördü – Stan –

"*Expelliarmus!*" diye bağırdı Harry.

"Bu o, bu o, gerçeği bu!"

Kukuletalı Ölüm Yiyen'in bağırışı motorun gürültüsünün üzerinden Harry'nin kulağına ulaştı: az sonra, peşlerindeki iki kişi de geride kalıp görüş alanından çıkmıştı.

"Harry n'oldu?" diye böğürdü Hagrid. "Nereye gittiler?"

"Bilmiyorum!"

Ama Harry korkuyordu: kukuletalı Ölüm Yiyen "gerçeği bu" diye bağırmıştı; nereden bilmişti ki? Boş görünen karanlığa baktı ve tehdit ediciliğini hissetti. Neredeydiler?

Oturduğu yerde güçlükle öne döndü ve Hagrid'in ceketinin sırtına tutundu.

"Hagrid, yine ejderha ateşi şeyini yap, gidelim buradan!"

"Sıkı tutun o zaman, Harry!"

Yeniden sağır edici, tiz bir kükreme yükseldi ve beyaz-mavi ateş egzozdan püskürdü. Harry, oturduğu küçücük yerden arkaya doğru kaymakta olduğunu hissetti; Hagrid ise onun üstüne, geriye doğru savruldu, gidona zorlukla tutunuyordu –

"Galiba onları atlattık, Harry, galiba başardık!" diye seslendi Hagrid.

Fakat Harry buna ikna olmamıştı: geleceğinden emin olduğu takipçileri görmek için korkuyla sağa sola bakmaya devam ediyordu... niye geride kalmışlardı ki? Birinin elinde hâlâ asası vardı... *bu o, gerçeği bu...* Harry Stan'i Silahsızlandırmaya çalıştıktan hemen sonra söylemişlerdi bunu...

"Neredeyse geldik, Harry, başarmak üzereyiz!" diye bağırdı Hagrid.

Harry motorun biraz alçaldığını hissetti, ama aşağıdaki ışıklar hâlâ yıldızlar kadar uzak görünüyordu.

Sonra aniden alnındaki yara izi ateş gibi yanmaya başladı. Motosikletin her iki yanında birer Ölüm Yiyen belirdi ve arkadan yollanan iki Öldüren Lanet Harry'yi milimle ıskaladı –

Ve sonra Harry onu gördü. Voldemort rüzgârda duman gibi uçuyordu, hem de onu tutacak bir süpürge ya da Testral olmaksızın. Yılanımsı yüzü siyahlığın içinde ışıldıyordu, beyaz parmakları asasını yeniden kaldırıyordu –

Hagrid bir korku böğürtüsüyle motosikleti dimdik bir dalışa geçirdi. Canını kurtarmak için sıkı sıkı tutunan Harry, etrafında girdap gibi dönen gecenin içine gelişigüzel Sersemletme Büyüleri yolladı. Yanından geçip giden bir vücut görünce, içlerinden birini vurduğunu anladı, ama hemen ardından bir patlama duydu ve motordan kıvılcımlar çıktığını gördü; motosiklet tamamen kontrolden çıkmış, havada sarmallar çiziyordu –

Yeniden yanlarından yeşil ışık püskürtüleri geçti. Harry neresinin yukarısı, neresinin aşağısı olduğunu tamamen karıştırmıştı artık: yara izi hâlâ yanıyordu; artık her an ölmeyi bekliyordu. Bir süpürgenin üstünde kukuletalı bir karaltı ondan biraz ötedeydi, Harry onun kolunu kaldırdığını gördü –

"HAYIR!"

Hagrid hiddetle bağırarak, motordan Ölüm Yiyen'in üstüne atladı; Harry dehşet içinde, toplam ağırlıkları süpürgenin taşıya-

mayacağı kadar fazla olan Hagrid ile Ölüm Yiyen'in düşüp gözden kayboluşunu izledi –

Dalıştaki motosiklete dizleriyle zar zor tutunmakta olan Harry, Voldemort'un *"Benim o!"* diye çığlık attığını işitti.

Bitmişti artık: Voldemort'un nerede olduğunu göremiyor, duyamıyordu; bir Ölüm Yiyen'in daha yoldan çekildiği gözüne ilişti ve *"Avada –"*

Harry'nin yara izinin acısı onu gözlerini kapatmak zorunda bırakırken, asası kendi kendine harekete geçti. Harry onun kocaman bir mıknatısmış gibi elini sürüklediğini hissetti ve yarı yumulu gözkapaklarının arasından, asadan altın rengi ateşin fırladığını gördü, bir *şak* sesi ve bir hiddet çığlığı duydu. Son Ölüm Yiyen haykırdı; Voldemort *"Hayır!"* diye çığlık attı. Bir şekilde, Harry burnunu ejderha ateşi düğmesinin bir santim önünde buldu: asasız eliyle düğmeye vurdu ve motor havaya yine alevler püskürterek hızla yere doğru fırladı.

"Hagrid!" diye seslendi Harry, canını kurtarmak için motosiklete sıkıca tutunarak, "Hagrid – *accio Hagrid!*"

Motosiklet hızlandı, yere doğru süratle çekiliyordu. Yüzü gidonla aynı hizada olan Harry, uzaktaki ışıkların giderek yaklaşmasının dışında hiçbir şey göremiyordu: yere çakılacaktı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Arkasından bir çığlık daha duydu –

"Asan, Selwyn, bana asanı ver!"

Voldemort'u daha görmeden, onu hissetti. Hemen yana doğru baktığında, kırmızı gözlerle göz göze geldi; onların hayatta göreceği son şey olduğuna emindi: Voldemort ona bir kez daha lanet yollamaya hazırlanıyordu –

Derken Voldemort birden ortadan kayboldu. Harry aşağı baktığında, hemen altında, Hagrid'in kolları ve bacakları iki yana açık, yerde yattığını gördü. Ona çarpmamak için gidona bütün gücüyle asıldı ve el yordamıyla freni bulmaya çalıştı, ama kulakları sağır edici, yeri titreten bir darbeyle, bir çamur birikintisine düştü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Düşmüş Savaşçı

"Hagrid?"

Harry onu çevreleyen maden ve deri enkazı arasından doğrulmaya çabaladı; ayağa kalkmaya çalışınca, elleri birkaç santim çamurlu suya battı. Voldemort'un nereye gittiğini anlayamıyordu ve onun her an karanlıktan çıkıp üstüne çullanmasını bekliyordu. Çenesinden ve alnından, sıcak ve ıslak bir şey damlıyordu. Birikintiden sürünerek çıktı, sendeleyerek yerdeki daha büyük, koyu renk kütleye gitti: Hagrid'di bu.

"Hagrid? Hagrid, konuş benimle –"

Ama koyu renk kütle kımıldamadı.

"Kim var orada? Potter mı? Harry Potter mısın sen?"

Harry adamın sesini tanımadı. Sonra bir kadın haykırdı: "Yere çakıldılar Ted! Bahçeye çakıldılar."

Harry'nin başı dönüyordu.

"Hagrid," diye tekrarladı aptal aptal ve birden dizleri boşaldı.

Kendine geldiğinde, yastık duygusu veren bir şeyin üzerinde yatıyordu, kaburgaları ve sağ kolunda yakıcı bir his vardı. Kırılan dişi yeniden çıkmıştı. Alnındaki yara izi hâlâ zonkluyordu.

"Hagrid?"

Gözlerini açtı; tanıdık olmayan, lambayla aydınlatılmış bir oturma odasında, bir kanepede yattığını gördü. Sırt çantası, ıslak ve çamurlu halde, biraz uzakta yerde duruyordu. Sarı saçlı, koca göbekli bir adam, endişeyle Harry'yi süzüyordu.

"Hagrid iyi, oğlum," dedi adam, "karım onunla ilgileniyor. Kendini nasıl hissediyorsun? Başka kırılıp dökülen bir şey var mı? Kaburgalarını, dişini ve kolunu hallettim. Bu arada, adım Ted, Ted Tonks – Dora'nın babası."

Harry hemen doğrulup oturdu: gözlerinin önünde ışıklar çaktı, midesi bulandı, başı döndü.

"Voldemort –"

"Sakin ol," dedi Ted Tonks, elini Harry'nin omuzuna koyup onu yeniden yastıkların üstüne iterek. "Çok pis bir düşüştü. Ne oldu, peki? Motosikletle ilgili bir sorun mu çıktı? Arthur Weasley yine haddini mi zorladı yoksa? Ah şu Arthur ve Muggle donanımları yok mu..."

"Hayır," dedi Harry, yara izi açık yara gibi zonklarken. "Ölüm Yiyenler, bir sürü – bizi kovaladılar –"

"Ölüm Yiyenler mi?" dedi Ted sert sert. "Nasıl yani Ölüm Yiyenler? Ben senin bu gece götürüldüğünü bilmiyorlar sanıyordum, ben sanıyordum ki –"

"Biliyorlardı," dedi Harry.

Ted Tonks, sanki içinden geçip yukarıdaki gökyüzünü görecekmiş gibi tavana baktı.

"Eh, koruyucu tılsımlarımızın tuttuğunu biliyoruz öyleyse, değil mi? Oradan herhangi bir yönde yüz metreden fazla yaklaşamamaları gerekir."

Harry Voldemort'un niye yok olduğunu şimdi anlamıştı: Motosikletin, Yoldaşlık tılsımlarının engelini aştığı noktada olmuştu bu. İşlemeye devam ettiklerini umuyordu yalnızca: Voldemort'u, onlar konuşurken yüz metre tepelerinde durmuş, Harry'nin kocaman, saydam bir kabarcık olarak gözünün önüne getirdiği şeyi delmenin bir yöntemini ararken hayal etti.

Bacaklarını kanepeden aşağı sarkıttı; sağ olduğuna inanması için Hagrid'i kendi gözleriyle görmeye ihtiyacı vardı. Ancak henüz tam kalkmamıştı ki bir kapı açıldı ve Hagrid kapı aralığından zahmetle içeri girdi; yüzü çamur ve kanla örtülüydü, biraz topallıyordu, ama mucizevi bir şekilde hayattaydı.

"Harry!"

İki narin masayla bir aspidistrayı devirerek aralarındaki zemini iki uzun adımda aştı ve Harry'ye, yeni onarılmış kaburgalarını neredeyse çatlatacak biçimde sarıldı. "Vay be, Harry, nasıl kurtuldun bundan? İkimiz de cavlağı çekiyoruz sanmıştım."

"Yaa, ben de. İnanamıyorum –"

Harry lafını yarıda kesti: Hagrid'in arkasından odaya giren kadını henüz görmüştü.

"Sen!" diye bağırdı ve elini cebine attı, ama cebi boştu.

"Asan burada, oğlum," dedi Ted, onu hafifçe Harry'nin koluna vurarak. "Tam yanına düşmüştü, ben aldım. O bağırdığın da karım."

"Ah, ben – çok özür dilerim."

Odaya girdikçe, Mrs Tonks'un kız kardeşi Bellatrix'le benzerliği daha az belirgin bir hal aldı: saçı açık, yumuşak bir kahverengiydi, gözleri de daha büyük, daha müşfikti. Ancak, Harry'nin feryadından sonra biraz tepeden bakar gibi bir hali vardı.

"Kızımıza ne oldu?" diye sordu. "Hagrid pusuya düşürüldüğünüzü söyledi; Nymphadora nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Harry. "Ötekilerin hiçbirine ne olduğunu bilmiyoruz."

Kadın ve Ted bakıştılar. Onların ifadelerini görünce Harry'nin içini korku ve suçluluk karışımı bir duygu kapladı. Eğer ötekilerden herhangi biri öldüyse, onun kabahatiydi, hepsi onun kabahati. Planı onaylamıştı, onlara saçını vermişti...

"Anahtar," dedi, birden hatırlayarak. "Kovuk'a dönüp öğrenmemiz gerek – o zaman size haber yollayabiliriz, ya da – ya da Tonks yollar, hele bir –"

"Dora'ya bir şey olmaz, Dromeda," dedi Ted. "İşini bilir o, Seherbazlarla birlikte ne tehlikeler atlattı. Anahtar burada," diye ekledi Harry'ye dönüp. "Üç dakikada gitmesi gerekiyor, eğer yakalamak istiyorsanız."

"Evet, istiyoruz," dedi Harry. Sırt çantasını kaptı, sırtına savurdu. "Ben –"

Onu içinde bıraktığı ve bu yüzden kendini fena halde sorumlu hissettiği korkudan dolayı özür dilemek isteğiyle Mrs Tonks'a baktı, ama aklına boş ve samimiyetsiz görünmeyen herhangi bir kelime gelmedi.

"Tonks'a – Dora'ya – söylerim haber yollamasını, o... bizi tedavi ettiğiniz için teşekkür ederim. Ben –"

Odadan çıktıklarına memnun oldu; Ted Tonks'u kısa bir koridordan bir yatakodasına geçerken izledi. Hagrid, kapı çerçevesinin tepesine çarpmamak için eğilerek, arkalarından geldi.

"Hadi bakalım, oğlum. Anahtar bu."

Mr Tonks tuvalet masasının üstünde yatan küçük, arkası gümüşten bir saç fırçasını işaret ediyordu.

"Teşekkürler," dedi Harry, gitmeye hazır halde, üzerine parmağını koymak için uzanarak.

"Bir dakika," dedi Hagrid, etrafına bakarak. "Harry, Hedwig nerede?"

"O... o vuruldu," dedi Harry.

Bunun idraki üzerine ezici bir şekilde çöktü: yaşlar gözlerini yakarken kendinden utandı. Baykuş onun yol arkadaşı, Dursley'lere her dönmek zorunda kaldığında sihirli dünya ile arasındaki tek büyük bağ olmuştu.

Hagrid kocaman elini uzatıp, acı vererek omuzunu sıvazladı.

"Aldırma," dedi boğuk bir sesle. "Aldırma. Acayip iyi bir ömür sürdü –"

"Hagrid!" diye uyardı Ted Tonks, tam da saç fırçası masmavi ışıldayınca. Hagrid işaret parmağını ucu ucuna yetiştirebildi.

Göbeğinin gerisinde, sanki görünmez bir kancayla olta onu ileri çekmiş gibi bir sarsılmayla, hiçliğin içine çekildi. Kontrol edilemez bir şekilde topaç gibi dönüyordu, o ve Hagrid, Mr Tonks'tan uzağa savrulurken parmağı Anahtar'a yapışmıştı: saniyeler sonra ayakları sert zemine vurdu ve Harry Kovuk'un arka bahçesinde elleriyle dizlerinin üzerine düştü. Çığlıklar duydu. Artık ışıldamayan saç fırçasını yana atan Harry, hafifçe sallanarak ayağa kalktı

ve Mrs Weasley ile Ginny'nin arka kapının oradaki basamaklardan koşarak indiğini gördü, bu arada gene merdiven sahanlığına yığılmış olan Hagrid de zahmetle ayağa kalktı.

"Harry? Sen hakiki Harry misin? Ne oldu? Diğerleri nerede?" diye bağırdı Mrs Weasley.

"Ne demek istiyorsunuz? Başka gelen olmadı mı?" dedi Harry, soluk soluğa.

Cevap, Mrs Weasley'nin solgun yüzüne açıkça kazınmıştı.

"Ölüm Yiyenler bizi bekliyordu," dedi Harry ona. "Havalandığımız anda etrafımız çevrildi – bu gece olduğunu biliyorlardı – diğerlerine ne olduğunu bilmiyorum. Dört tane Ölüm Yiyen bizi kovaladı, elimizden ancak kaçmak geldi, sonra da Voldemort bize yetişti –"

Sesindeki kendini mazur gösteren tonu duyabiliyordu, oğullarına ne olduğunu niçin bilmediğini anlasın diye ona yalvaran edayı, ama –

"Çok şükür iyisin," dedi Mrs Weasley, onu hak etmediğini hissettiği şekilde sarılıp kucaklayarak.

"Konyağın yok, değil mi, Molly?" diye sordu Hagrid, biraz titrek bir şekilde. "Tıbbi nedenlerle?"

Sihirle konyağı çağırabilirdi, ama Mrs Weasley geri dönüp eğri eve doğru hızla gitti. Harry onun yüzünü saklamak istediğini biliyordu. Ginny'ye döndü. Ginny onun dile getirilmemiş bilgi ricasına hemen cevap verdi.

"Önce Ron ve Tonks dönmeliydi, ama Anahtar'larını kaçırdılar, onlarsız geriye döndü," dedi, yakınlarda yerde yatan paslı bir yağ tenekesine eliyle işaret ederek. "Ve şu da," diye eski mi eski bir lastik pabuca işaret etti, "Babam ile Fred'inki olmalıydı, ikinci sırada onların geri dönmeleri gerekiyordu. Sen ve Hagrid üçüncüydünüz ve," saatini kontrol etti, "eğer yetiştilerse George ve Lupin'in de bir dakika içinde burada olmaları gerekir."

Mrs Weasley elinde bir şişe konyakla yeniden göründü, şişeyi Hagrid'e verdi. Hagrid kapağını açtı, tek dikişte içti.

"Anne!" diye haykırdı Ginny, biraz ötedeki bir noktayı göstererek.

Karanlıkta mavi bir ışık belirmişti: büyüdü, parlaklaştı ve Lupin ile George göründüler, önce topaç gibi döndüler, sonra düştüler. Harry hemen ters bir şeyler olduğunu anladı: Lupin, baygın olan ve yüzü kanla kaplanmış George'a destek oluyordu.

Harry ileri koştu, George'un bacaklarını yakaladı. Lupin'le ikisi George'u eve taşıdılar, mutfaktan geçip oturma odasına getirdiler, kanepeye yatırdılar. Lambanın ışığı George'un başına vurunca, Ginny birden nefesini tuttu, Harry'nin midesi ani bir yalpa yaptı: George'un kulaklarından biri yoktu. Başının yanı ile boynu ıslak, şaşırtacak kadar kıpkırmızı kanla sırılsıklam olmuştu.

Mrs Weasley oğlunun üstüne henüz eğilmişti ki Lupin Harry'yi dirseğinin üstünden yakaladı ve hiç de kibarca olmayan bir şekilde gerisingeri mutfağa sürükledi. Hagrid orada hâlâ cüssesini arka kapıdan geçirmeye çalışıyordu.

"Hey!" dedi Hagrid, içerlemiş şekilde. "Bırrak onu! Bırrak Harry'yi!"

Lupin onu duymazdan geldi.

"Harry Potter benim Hogwarts'taki odamı ilk ziyaret ettiğinde köşede hangi yaratık oturuyordu?" dedi, Harry'yi hafifçe sallayarak. "Bana cevap ver!"

"Bir – bir Garkenez, akvaryumda, değil mi?"

Lupin Harry'yi bıraktı ve bir mutfak dolabına doğru geriledi.

"Bu da neydi böyle?" diye kükredi Hagrid.

"Özür dilerim, Harry, ama kontrol etmek zorundaydım," dedi Lupin kısaca. "İhanete uğradık. Voldemort senin bu gece oradan çıkarılacağını biliyordu ve ona söyleyenler de yalnızca bu planla doğrudan doğruya ilgili kişiler olabilir. Bir sahtekâr olabilirdin."

"Öyleyse beni niye kontrol etmiyorsun?" diye soludu Hagrid, hâlâ kapıya sığmaya çalışarak.

"Sen yarı-devsin," dedi Lupin, başını kaldırıp Hagrid'e bakarak. "Çok Özlü İksir sadece insanların kullanımı için tasarlanmıştır."

"Yoldaşlık'tan hiç kimse Voldemort'a, bu gece yola çıkacağımı söylemiş olamaz," dedi Harry: bu fikir ona korkunç geliyordu, hiçbirinin bunu yapacağına inanamıyordu. "Voldemort bana ancak sonuna doğru yetişti, başlangıçta hangisi olduğumu bilmiyordu. Eğer planımızdan haberi olsaydı, daha başından beri benim Hagrid'le olan Harry olduğumu bilirdi."

"Voldemort sana yetişti mi?" dedi Lupin sertçe. "Ne oldu? Nasıl kaçtın?"

Harry arkalarından gelen Ölüm Yiyenler'in nasıl onun hakiki Harry olduğunu anlamış gibi göründüklerini, nasıl kovalamacadan vazgeçtiklerini, nasıl Voldemort'u çağırdıklarını ve onun, Tonks'un annesiyle babasının sığınağına varmalarından hemen önce nasıl kendisi ile Hagrid'in önünde belirdiğini kısaca anlattı.

"Seni tanıdılar mı? Ama nasıl? Ne yapmıştın?"

"Ben..." Harry hatırlamaya çalıştı, bütün seyahat panik ve kafa karışımından oluşan bulanık bir leke gibiydi. "Stan Shunpike'ı gördüm... biliyorsun, değil mi, Hızır Otobüs'ün biletçisi? Ve onu başka bir şey yerine Silahsız Bırakmaya çalıştım – eh, ne yaptığının farkında değil, değil mi? Ona İmperius Laneti yapılmış olmalı!"

Lupin dehşet içinde kalmış gibiydi.

"Harry, Silahsız Bırakma zamanı geçti! Bu insanlar seni esir alıp öldürmeye çalışıyor! Eğer öldürmeye hazır değilsen, hiç değilse Sersemlet!"

"Yüzlerce metre havadaydık! Stan kendinde değil ve eğer onu Sersemletseydim ve düşseydi, *Avada Kedavra*'yı kullanmışım gibi ölürdü! *Expelliarmus* iki yıl önce beni Voldemort'tan kurtardı," diye ekledi Harry, meydan okurcasına. Lupin ona, Dumbledore'un Ordusu'na nasıl Silahsız Bırakılacağını öğretmek istedi diye Harry'yle dalga geçen alaycı Hufflepuff Zacharias Smith'i hatırlatıyordu.

"Evet, Harry," dedi Lupin, kendini tuttuğunu belli eden acı bir edayla "ve çok sayıda Ölüm Yiyen buna tanık oldu! Beni bağışla ama, eli kulağında bir ölüm tehdidi altındaysan çok yadırgana-

cak bir hareketmiş. İlk seferine tanık olmuş ya da duymuş Ölüm Yiyenler'in önünde bu gece o büyüyü tekrarlamanın intihardan farkı yok!"

"Yani sence Stan Shunpike'ı öldürmeli miydim?" dedi Harry öfkeyle.

"Elbette hayır," dedi Lupin, "ama Ölüm Yiyenler – doğruyu söylemek gerekirse, insanların çoğunluğu! – senin saldırıya saldırıyla karşılık vermeni beklerdi! *Expelliarmus* yararlı bir büyü, Harry, ama Ölüm Yiyenler onun senin damgan olduğunu düşünüyor ve rica ediyorum, o hale gelmesine izin verme!"

Lupin Harry'nin kendisini budala gibi hissetmesine yol açıyordu ama içinde hâlâ bir nebze olsun meydan okuyacak güç kalmıştı.

"Sırf oradalar diye yoluma çıkan insanları havaya uçurmayacağım," dedi Harry. "Bu Voldemort'un işi."

Lupin'in cevabı kayboldu: nihayet kapıdan içeri sıkışıp girmeyi başaran Hagrid sendeleyerek bir iskemleye gitti, oturdu; iskemle altında göçtü. Onun birbirine karışmış sövgüleriyle özürlerini duymazdan gelen Harry gene Lupin'e hitap etti.

"George iyileşecek mi?"

Lupin'in Harry'ye karşı bütün asabiyeti bu soruyla eriyip gitti sanki.

"Sanırım, ama kulağını yerine takma şansı yok, çünkü lanetlenme sonucu gitti –"

Dışarıdan birtakım sürtünme sesleri geldi. Lupin arka kapıya hamle etti; Harry Hagrid'in bacakları üstünden atlayarak arka bahçeye doğru koştu.

Arka bahçede iki şekil belirdi ve Harry onlara doğru koşarken, gelenlerin şimdi normal görünümüne dönen Hermione ile Kingsley olduğunu fark etti. İkisi de eğilmiş bir elbise askısını sımsıkı tutuyordu. Hermione kendini Harry'nin kollarına attı ama Kingsley onları gördüğüne memnun bir ifade takınmadı. Harry, Hermione'nin omuzunun üstünden onun asasını kaldırıp Lupin'in göğsüne doğrulttuğunu gördü.

"Albus Dumbledore'un ikimize söylediği son sözler neydi?"

" *'Harry bizim en büyük umudumuz. Ona güvenin,'* " dedi Lupin sakin sakin.

Kingsley asasını Harry'ye doğrulttu ama Lupin, "O," dedi. "Kontrol ettim!"

"Tamam, tamam!" dedi Kingsley, asasını yeniden pelerinin altına yerleştirerek. "Ama biri bize ihanet etti! Biliyorlardı, bu gece olduğunu biliyorlardı!"

"Öyle anlaşılıyor," diye cevap verdi Lupin, "ama belli ki yedi Harry olacağının farkında değillerdi."

"Ne teselli ama!" diye hırladı Kingsley. "Başka kim geri döndü?"

"Sadece Harry, Hagrid, George ve ben."

Hermione küçük bir iniltiyi elinin arkasında sakladı.

"Size ne oldu?" diye sordu Lupin Kingsley'ye.

"Beş tanesi bizi takip etti, ikisini yaraladık, birini öldürmüş olabiliriz," dedi Kingsley, soluk bile almadan. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i de gördük, yarı yolda kovalamacaya katıldı, ama kısa sürede yok oldu. Remus, o –"

"Uçabiliyor," diye tamamladı Harry. "Ben de onu gördüm, Hagrid'le benim arkamdan geldi."

"Demek bunun için gitmiş – seni izlemek için!" dedi Kingsley. "Niye yok olduğunu anlamamıştım. İyi ama hedef değiştirmesine ne sebep oldu?"

"Harry, Stan Shunpike'a karşı biraz fazla şefkatli davranmış," dedi Lupin.

"Stan mi?" diye tekrarladı Hermione. "Ama ben onu Azkaban'da sanıyordum."

Kingsley neşesiz bir kahkaha attı.

"Hermione, belli ki Bakanlık'ın hasıraltı ettiği toplu bir kaçış olmuş. Onu lanetleyince Travers'ın kukuletası düştü, onun da içeride olması gerekiyordu. Ama size ne oldu, Remus? George nerede?"

"Bir kulağını kaybetti," dedi Lupin.

"Bir neyini –?" diye tekrarladı Hermione tiz bir sesle.

"Snape'in işi," dedi Lupin.

"*Snape mi?*" diye haykırdı Harry. "Söylememiştin –"

"Kovalamaca sırasında kukuletasını kaybetti. *Sectumsempra* her zaman Snape'in spesiyalitesi olmuştur zaten. Keşke ona aynı şekilde karşılık verdim diyebilseydim ama George yaralandıktan sonra bütün yapabildiğim onu süpürgede tutmak oldu, öyle çok kan kaybediyordu ki."

Gökyüzüne bakarken hepsi sessizleşti. Hiçbir hareket işareti yoktu; kırpışmayan, kayıtsız, önlerinden uçan dostlar geçmeyen yıldızlar da onlara baktı. Ron neredeydi? Fred ve Mr Weasley neredeydi? Bill, Fleur, Tonks, Deli-Göz ve Mundungus neredeydi?

"Harry, bir yardım etsene!" diye kapıdan seslendi Hagrid boğuk bir sesle. Gene kapıya sıkışmıştı. Yapacak bir şey çıktı diye sevinen Harry onu çekip kurtardı, sonra boş mutfaktan geçip, bir kez daha, Mrs Weasley ile Ginny'nin hâlâ George ile ilgilendikleri oturma odasına doğru yürüdü. Mrs Weasley artık kanamayı durdurmuştu ve Harry lambanın ışığında, vaktiyle George'un kulağının olduğu yerde temiz, geniş bir delik gördü.

"Nasıl?"

Mrs Weasley döndü ve, "Yeniden büyütemiyorum, Karanlık Sihir ile yerinden edildiği için, olmuyor," dedi. "Ama çok daha kötü olabilirdi... yaşıyor."

"Evet," dedi Harry. "Tanrı'ya şükür."

"Arka bahçede başka birini mi duydum?" diye sordu Ginny.

"Hermione ve Kingsley," dedi Harry.

"Çok şükür," diye fısıldadı Ginny. Birbirlerine baktılar; Harry onu kucaklamak, ona sarılmak istedi; Mrs Weasley'nin orada olmasına bile pek aldırmıyordu ama bu içgüdüye uymasına fırsat kalmadan mutfakta kıyamet koptu.

"Kim olduğumu oğlumu gördükten sonra kanıtlarım, Kingsley, şimdi senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan geri çekil!"

Harry daha önce onun böyle bağırdığını hiç duymamıştı. Mr

Weasley hızla oturma odasına daldı. Açılmış tepesi terden pırıl pırıldı, gözlüğü çarpılmıştı, Fred hemen arkasındaydı, ikisi de solgun ama yarasızdı.

"Arthur!" diye hıçkırdı Mrs Weasley. "Ah, şükürler olsun!"

"Nasıl?"

Mr Weasley George'un yanına diz çöktü. Harry onu tanıdığından beri, Fred ilk kez söyleyecek laf bulamıyor gibiydi. Sanki gördüğüne inanamıyor gibi, ağzı açık, kanepenin üstünden ikizinin yarasına baktı.

Belki de Fred ile babalarının gelişinin sesine uyanarak, George kıpırdadı.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Georgie?" diye fısıldadı Mrs Weasley.

George'un parmakları başının yanını yokladı.

"Müdavim gibi," diye mırıldandı.

"Nesi var onun?" dedi Fred, çatlak bir sesle. Dehşete düşmüş görünüyordu. "Zihni mi etkilendi?"

"Müdavim gibi," diye tekrarladı George, gözlerini açıp kardeşine bakarak. "Anlıyorsun ya... Gedikliyim. *Gedik*, Fred, çaktın mı?"

Mrs Weasley her zamankinden daha da şiddetli hıçkırdı. Fred'in solgun yüzüne renk doldu.

"İçler acısı," dedi George'a. "İçler acısı! Kulakla ilgili o koca engin mizah dünyası önünde dururken, sen bula bula *gedik*'i mi buldun?"

"Her neyse," dedi George, göz yaşlarına boğulmuş annesine sırıtarak. "Hiç değilse artık bizi birbirimizden ayırabileceksin, anne."

Etrafına baktı.

"Selam Harry – sen Harry'sin, değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Harry, kanepeye yaklaşarak.

"Eh, hiç değilse seni sağ salim geri getirdik," dedi George. "Niye Ron ve Bill hasta yatağımın başına toplaşmadılar?"

"Henüz dönmediler, George," dedi Mrs Weasley. George'un sırıtışı silindi. Harry Ginny'ye baktı ve kendisiyle birlikte dışarı

çıkmasını işaret etti. Mutfaktan geçerlerken Ginny alçak sesle, "Ron ve Tonks şimdiye kadar dönmeliydi," dedi. "Yolları uzun değildi; Muriel Teyze'nin evi buraya o kadar da uzak değildir."

Harry hiçbir şey söylemedi. Kovuk'a vardığından beri korkuyu uzakta tutmaya çalışmıştı ama korku şimdi onu sarıyordu, sanki teninin üstünde sürünüyor, göğsünde küt küt atıyor, gırtlağını tıkıyordu. Arka merdivenden karanlık bahçeye inerlerken, Ginny onun elini tuttu.

Kingsley bir arkaya bir öne, uzun adımlarla yürüyor, her dönüşünde gökyüzüne bakıyordu. Bu Harry'ye, Vernon Enişte'nin bir milyon yıl önce oturma odasını adımlamasını hatırlattı. Hagrid, Hermione ve Lupin omuz omuza durmuşlar, sessizlik içinde gözlerini yukarı dikmişlerdi. Harry ve Ginny onların sessiz nöbetlerine katılınca, hiçbiri dönüp bakmadı.

Dakikalar uzadı, uzadı, neredeyse yıllara dönüştü. En ufak esinti hepsini zıplatıyor ve henüz ortaya çıkmamış Yoldaşlık üyelerinden birinin yapraklarından aşağı yarasız beresiz atlayacağı umuduyla fısıldayan çalılık ya da ağaca doğru dönmelerine yol açıyordu –

Ve sonra tam tepelerinde bir süpürge belirip hızla toprağa yaklaştı –

"Onlar!" diye haykırdı Hermione.

Tonks, her tarafa toprak ve çakıl saçan uzun bir patinajla yere indi.

"Remus!" diye bağırdı Tonks, sendeleyerek süpürgeden doğruca Lupin'in kollarına giderken. Lupin'in yüzü kaskatı ve beyazdı: konuşamıyor gibi bir hali vardı. Ron sarhoş gibi, Harry ve Hermione'ye doğru tökezleyerek yürüdü.

"İyisiniz," diye mırıldanmıştı ki Hermione onun üstüne atlayıp sıkıca sarıldı.

"Sandım ki – sandım ki –"

"İyiyim," dedi Ron, onun sırtına hafif hafif vurarak. "İyiyim."

"Ron müthişti," dedi Tonks hararetle, Lupin'i serbest bıraka-

rak. "Harika. Ölüm Yiyenler'den birini Sersemletti, dosdoğru kafasına, ve uçan bir süpürgeden hareket halindeki bir hedefe nişan aldığınızda –"

"Öyle mi yaptın?" dedi Hermione, kolları hâlâ Ron'un boynunda, başını kaldırıp ona bakarak.

"Hep o aynı şaşkın ses tonu," dedi Ron, biraz aksi bir edayla, onun kollarından kurtuldu. "En son biz mi geldik?"

"Hayır," dedi Ginny, "hâlâ Bill, Fleur, Deli-Göz ve Mundungus'u bekliyoruz. Annemle babama senin iyi olduğunu söyleyeyim, Ron –"

İçeri koştu.

"Niye geciktiniz? Neler oldu?" Lupin neredeyse Tonks'a kızmış gibiydi.

"Bellatrix," dedi Tonks. "Beni de neredeyse Harry'yi istediği kadar istiyor, Remus, beni öldürmeye çok uğraştı. Keşke onu haklasaydım, Bellatrix'le görülecek hesabım var. Ama Rodolphus'u yaraladık, orası kesin... sonra Ron'un Muriel Teyze'sine gittik ve Anahtar'ımızı kaçırdık, o da bizim için kaygılandı –"

Lupin'in çenesinde bir kas seğiriyordu. Başını evet anlamında salladı, ama hiçbir şey söyleyemiyormuş gibi görünüyordu.

"Peki, sizlere ne oldu?" diye sordu Tonks, Harry, Hermione ve Kingsley'ye dönerek.

Onlar da kendi seyahatlerinin hikâyesini anlattılar ama bütün bu süre zarfında Bill, Fleur, Deli-Göz ve Mundungus'un devam eden yoklukları üzerlerine bir kırağı misali çökmüştü ve bu kırağının buz ısırığını yok saymak giderek güçleşiyordu.

Kingsley nihayet, göğü son bir kez gözleriyle taradıktan sonra, "Downing Street'e dönmem gerek," dedi. "Bir saat önce orada olmalıydım. Döndükleri zaman bana haber verin."

Lupin başıyla onayladı. Kingsley, diğerlerine el sallayarak, bahçe kapısına doğru karanlığın içine yürüdü. Harry'ye o hemen Kovuk'un sınırları dışında Buharlaşırken çok hafif bir *pop* sesi duymuş gibi geldi.

Mr ve Mrs Weasley, peşlerinde Ginny ile birlikte, arka merdivenden koşarak indiler. İkisi de Ron'a sarıldı, sonra da Lupin ve Tonks'a döndüler.

"Teşekkür ederiz," dedi Mrs Weasley, "oğullarımız için."

"Saçmalama, Molly," dedi Tonks hemen.

"George nasıl?" diye sordu Lupin.

"George'un nesi var ki?" diye sordu Ron, incecik bir sesle.

"O bir –"

Ama Mrs Weasley'nin cümlesinin sonu genel sevinç nidaları içinde boğulup gitti: Bir Testral süzülerek ortaya çıkmış ve onlardan birkaç metre öteye inmişti. Bill ve Fleur sırtından kayarak indiler, sarsılmışlardı ama yaralanmamışlardı.

"Bill! Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür –"

Mrs Weasley onlara doğru koştu ama Bill onu baştan savma kucakladı. Dosdoğru babasına bakarak, "Deli-Göz öldü," dedi.

Kimse konuşmadı, kimse kıpırdamadı. Harry'ye sanki içinde bir şey topraktan geçerek düşüyormuş, onu ebediyyen terk ediyormuş gibi geldi.

"Gördük," dedi Bill; Fleur başıyla onayladı, mutfak penceresinden gelen ışıkta, yanaklarında gözyaşı izleri parıldıyordu. "Çemberden kurtulduktan hemen sonra oldu: Deli-Göz ve Dung yakınımızdaydı, onlar da kuzeye doğru gidiyordu. Voldemort – uçabiliyor – doğruca onlara yöneldi. Dung paniğe kapıldı, haykırdığını duydum, Deli-Göz onu durdurmaya çalıştı ama Dung Buharlaştı. Voldemort'un laneti Deli-Göz'ü tam yüzünden vurdu, ve o, süpürgesinden arkaya düştü ve – yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, bizim peşimizde de beş-altı tane vardı –"

Bill'in sesi gittikçe alçaldı ve devam etmedi.

"Elbette bir şey yapamazdın," dedi Lupin.

Durup birbirlerine baktılar. Harry kavrayamıyordu adeta. Deli-Göz ölü; olamazdı bu... Deli-Göz, öyle dayanıklı, öyle cesur, her ne olursa olsun ayakta kalan Deli-Göz...

Sonunda, kimse söylemese bile, herkes artık bahçede durup

beklemenin bir anlamı olmadığını fark etti ve sessizce Mr Weasley ile Mrs Weasley'nin peşine takılıp Kovuk'a döndüler, Fred ile George'un gülüştükleri oturma odasına girdiler.

Yüzlerini inceleyen Fred, onlar içeri girerken, "Mesele nedir?" diye sordu. "Ne oldu? Kim –"

"Deli-Göz," dedi Mr Weasley. "Öldü."

İkizlerin sırıtan yüzleri şokla kasıldı. Kimse ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Tonks bir mendilin içine sessizce ağlıyordu: Harry onun Deli-Göz'e yakınlığını biliyordu, Tonks onun Sihir Bakanlığı'ndaki gözdesiydi, onun himayesi altındaydı. Kendine en geniş yer bulduğu köşede döşemeye oturmuş olan Hagrid, masa örtüsü boyundaki mendiliyle gözlerini kuruluyordu.

Bill büfeye yürüdü ve bir şişe Ateşviskisi ile birkaç bardak çekip aldı.

"Buyurun," dedi ve asasının bir salınışıyla on iki dolu bardağı odada süzülerek diğerlerine gönderdi, on üçüncüyü kaldırdı. "Deli-Göz."

"Deli-Göz," dedi hepsi ve içtiler.

"Deli-Göz," diye tekrarladı Hagrid bir hıçkırıkla, biraz gecikmiş olarak.

Ateşviskisi Harry'nin boğazını dağladı; sanki yakarak onu yeniden hislerine kavuşturdu, uyuşukluğu ve gerçekdışılık duygusunu defederek onu cesarete benzer bir şeyle ateşledi.

"Demek Mundungus yok oldu, öyle mi?" dedi kendi bardağını bir dikişte boşaltan Lupin.

Odanın havası birden değişti: herkes gergin görünüyordu, Lupin'i gözlüyorlardı. Harry'ye hem onun devam etmesini istiyorlar, hem de duyacakları şeyden biraz korkuyorlarmış gibi geldi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi Bill, "ben de buraya dönerken aynı şeyi merak ettim, çünkü bizi bekliyor gibiydiler, değil mi? Ama Mundungus bize ihanet etmiş olamaz. Yedi tane Harry olacağını bilmiyorlardı, ortaya çıktığımız anda bu onları şaşırttı ve unuttuysanız eğer, bu küçük şaşırtmacayı öneren

Mundungus'tu. Asıl önemli olan noktayı niye onlara söylememiş olsun? Bence Dung paniğe kapıldı, bu kadar basit. Zaten en başta gelmek istememişti, ama Deli-Göz onu zorla getirtti. Hem, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen dosdoğru onların üzerine gitti: kim olsa paniğe kapılır."

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen tam Deli-Göz'ün beklediği gibi davrandı," diye burnunu çekti Tonks. "Deli-Göz onun gerçek Harry'nin Seherbazlar'ın en dayanıklısının, en beceriklisinin yanında olmasını bekleyeceğini söylemişti. Önce Deli-Göz'ü kovaladı, Mundungus onları ele verince de Kingsley'ye yöneldi..."

"Evet, bütün bunlağ iyi güzel de," diye patladı Fleur, "gene de 'Arry'yi bu akşam o'adan çıka'acağımızı nasıl bildikle'ini açıklamıyoğ, diy mi? Bi'isi dikkatsizce davğanmış olmalı. Bi'isi, dışa'ıdan bi'ine bu tağihi ağzından kaçığdı. Tağihi bilmele'inin, ama bütün planı bilmemele'inin tek açıklaması bu."

Gözlerinden ateşler saçarak onlara baktı, gözyaşı izleri hâlâ güzel yüzüne kazınmıştı, herhangi birinin ona karşı çıkması için sessizce meydan okuyordu. Kimse karşı çıkmadı. Sessizliği bozan tek gürültü mendilinin gerisinde Hagrid'in hıçkırması oldu. Harry, az önce onun hayatını korumak için kendi canını tehlikeye atmış olan Hagrid'e baktı – sevdiği, güvendiği, bir seferinde Voldemort'a bir ejderha yumurtası karşılığında can alıcı bilgiler vermesi için kandırılmış olan Hagrid'e...

"Hayır," dedi Harry yüksek sesle ve hepsi şaşkın halde ona baktılar: Ateşviskisi sesini güçlendirmiş gibiydi. "Yani... birisi hata yapmışsa eğer," diye devam etti Harry, "ve ağzından bir şey kaçırmışsa, bunu isteyerek yapmadıklarını biliyorum. Onların kabahati değil," diye tekrarladı, gene her zaman konuştuğundan biraz daha yüksek bir sesle. "Birbirimize güvenmemiz gerek. Ben hepinize güveniyorum, bu odadaki hiç kimsenin beni Voldemort'a satacağını sanmıyorum."

Sözlerinin ardından sessizlik devam etti. Hepsi ona bakıyordu; Harry gene biraz ısındığını hissetti, yapacak bir şey olsun diye

biraz daha Ateşviskisi içti. İçerken, Deli-Göz'ü düşündü. Deli-Göz, Dumbledore'un insanlara inanma konusundaki istekliliğini hep sert bir şekilde eleştirmişti.

"İyi dedin, Harry," dedi Fred, beklenmedik bir şekilde.

"Evet, kulak verin, kulak verin," dedi George, gözünün ucuyla Fred'e bir bakış atarak. Fred'in ise ağzının köşesi seğirdi.

Lupin Harry'ye bakarken yüzünde tuhaf bir ifade vardı: acımaya yakın bir ifade.

"Budala olduğumu mü düşünüyorsun?" diye sordu Harry.

"Hayır James'e benzediğini düşünüyorum," dedi Lupin, "arkadaşlarına güvenmemeye şerefsizliğin doruk noktası gözüyle bakardı o."

Harry Lupin'in ne kastettiğini biliyordu: babasının, arkadaşı Peter Pettigrew'un ihanetine uğradığını kastediyordu. Sebepsiz bir öfke hissetti. Tartışmak istiyordu ama Lupin ona sırtını dönmüş, bardağını bir sehpaya bırakmıştı, Bill'e hitap ediyordu şimdi. "Yapacak işler var. Kingsley'ye sorabilirim, belki –"

"Hayır," dedi Bill hemen, "ben yaparım, ben gelirim."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Tonks ve Fleur birlikte.

"Deli-Göz'ün cesedi," dedi Lupin. "Onu almamız gerek."

"Şimdilik –?" diye başladı Mrs Weasley, Bill'e yalvaran bir bakış atarak.

"Beklese mi diyorsun?" dedi Bill. "Ölüm Yiyenler'in almasını tercih etmiyorsan, hayır."

Kimse konuşmadı. Lupin ve Bill vedalaşıp gittiler.

Geri kalanı, hâlâ ayakta duran Harry hariç, kendilerini iskemlelere bırakmıştı. Ölümün aniliği ve tamlığı görünmez bir varlık gibi onlarla birlikteydi.

"Benim de gitmem gerek," dedi Harry.

On çift şaşkın göz ona baktı.

"Aptallık etme, Harry," dedi Mrs Weasley. "Ne diyorsun sen?"

"Burada kalamam."

Alnını ovaladı: gene karıncalanıyordu. Bir yılı aşkın süredir bu kadar acımamıştı.

"Ben buradayken hepiniz tehlikedesiniz. İstemiyorum ki –"

"Böyle aptallık etmesene!" dedi Mrs Weasley. "Bu akşamın bütün amacı seni sağ salim buraya getirmekti, çok şükür başardık. Fleur de Fransa yerine burada evlenmeyi kabul etti, hep birlikte kalıp sana göz kulak olmak için her şeyi ayarladık –"

Anlamıyordu; onun kendisini daha iyi değil daha beter hissetmesine yol açıyordu.

"Eğer Voldemort burada olduğumu öğrenirse –"

"İyi ama neden öğrensin ki?" diye sordu Mrs Weasley.

"Şu anda birçok yerde olabilirsin, Harry," dedi Mr Weasley. "Hangi güvenli evde olduğunu bilmesi mümkün değil."

"Ben kendim için kaygılanmıyorum!" dedi Harry.

"Onu biliyoruz," dedi Mr Weasley usulca, "ama senin gitmen bu akşamki çabalarımızı hayli anlamsız kılar."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdandı Hagrid. "Yok artık Harry, seni buraya getirmek için çektiğimiz onca şeyden sonra."

"Evet, benim kanayan kulağım ne olacak?" dedi George, yastıklarında doğrularak.

"Biliyorum ama –"

"Deli-Göz istemezdi –"

"BİLİYORUM!" diye böğürdü Harry.

Kendini kuşatılmış ve şantaja uğramış hissediyordu: onun için neler yaptıklarını bilmediğini mi sanıyorlardı? Onlar Harry yüzünden daha fazla ıstırap çekmeden, tam da bu nedenle gitmek istediğini anlamıyorlar mıydı? Yara izinin karıncalanmaya ve zonklamaya devam ettiği uzun ve tuhaf sessizlik, sonunda Mrs Weasley tarafından kesildi.

"Hedwig nerede, Harry?" diye sordu Mrs Weasley, gönlünü yapmak istercesine. "Onu Pigwidgeon'ın yanına koyup yiyecek bir şeyler verebiliriz."

İç organları yumruk gibi sıkıldı. Gerçeği söyleyemezdi. Cevap vermekten kaçınmak için Ateşviskisi'nden kalanı içti.

"Gene becerdiğin duyulunca ne şamata kopacak ama, Harry," dedi Hagrid. "Ondan kaçtın, tam tependeydi ama onunla savaşıp savuşturdun!"

"Ben yapmadım," dedi Harry açıkça. "Asam yaptı. Asam kendi başına hareket etti."

Biraz sonra Hermione tatlılıkla, "Ama bu imkânsız, Harry," dedi. "Niyetlenmeden sihir yaptığını söylemek istiyorsun; içgüdüsel olarak tepki verdiğini."

"Hayır," dedi Harry. "Motosiklet düşüyordu, Voldemort'un nerede olduğunun bile farkında değildim, ama asam elimde topaç gibi döndü, onu buldu ve bir büyü yolladı, üstelik bildiğim bir büyü bile değildi. Daha önce altın alevler yapmamıştım hiç."

"Çoğu kez," dedi Mrs Weasley, "baskı altında olduğunda hayal bile etmediğin sihirler yapabilirsin. Küçük çocuklar görür ki, eğitilmeden önce –"

"Öyle bir şey değildi," dedi Harry, sıkılı dişleri arasından. Yara izi yanıyordu: kendini kızgın ve çaresiz hissediyordu; hepsinin onun Voldemort'unkine denk bir güce sahip olduğunu hayal etmeleri fikrinden nefret ediyordu.

Kimse bir şey söylemedi. Ona inanmadıklarını biliyordu. Şimdi düşünüyordu da, kendi kendine sihir yapan bir asa duymamıştı hiç.

Yara izi acıyla yandı; elinden ancak yüksek sesle inlememek geldi. Temiz hava hakkında bir şeyler mırıldanarak bardağını bıraktı ve odadan çıktı.

Karanlık arka bahçeyi geçerken kocaman, iskeletimsi Testral başını kaldırıp baktı, yarasa kanadı gibi muazzam kanatlarını haşırdattı, sonra otlamaya devam etti. Harry bahçe kapısında durdu, zonklayan alnını ovalayıp Dumbledore'u düşünerek, bahçeyi bürümüş bitkilere baktı.

Dumbledore ona inanırdı, biliyordu bunu. Dumbledore olsa Harry'nin asasının nasıl ve neden başına buyruk davrandığını anlardı. Dumbledore'da her şeyin cevabı vardı, asaları bilirdi, Harry'ye onun asası ile Voldemort'unki arasındaki tuhaf bağlantıyı açıklamıştı... Ama Dumbledore da tıpkı Deli-Göz gibi, Sirius gibi, annesiyle babası gibi, zavallı baykuşu gibi, Harry'nin artık onlarla asla konuşamayacağı yere gitmişti. Boğazında, Ateşviskisi ile ilgisi olmayan bir yanma hissetti...

Ve sonra, birdenbire yara izindeki acı doruk noktasına ulaştı. Alnını sıkıca kavrayıp gözlerini yumarken, başının içinde bir ses haykırdı.

"Bana başkasının asasını kullanırsam, sorunun çözüleceğini söylemiştin!"

Ve paçavralar içinde taş bir döşemede yatan, dehşet verici, upuzun dayanılmaz bir eziyet çığlığıyla haykıran, iğne ipliğe dönmüş ihtiyar bir adamın görüntüsü zihnine akın etti...

"Hayır! Hayır! Yalvarırım, yalvarırım..."

"Lord Voldemort'a yalan söyledin, Ollivander!"

"Söylemedim... Yemin ederim söylemedim..."

"Potter'a yardım etmeye çalıştın, benden kaçmasına yardım etmeye!"

"Yemin ederim yapmadım.. Başka bir asanın işe yarayacağını sandım..."

"Öyleyse neler olduğunu açıkla. Lucius'un asası mahvoldu!"

"Anlamıyorum... bağlantı... yalnızca ikinizin asaları... arasında mevcut..."

"Yalan!"

"Lütfen... Yalvarırım..."

Ve Harry beyaz elin asasını kaldırdığını gördü, Voldemort'un haince öfkesinin dalgasını hissetti, yerdeki zayıf ihtiyar adamın ıstırapla kıvrandığını gördü.

"Harry?"

Geldiği hızla bitmişti: Harry karanlıkta titreyerek, bahçe ka-

pısına sıkı sıkı sarılmış halde durdu. Kalbi hızlı hızlı atıyordu, yara izi hâlâ sızlıyordu. Ron ve Hermione'nin yanında olduklarını epey sonra anladı.

"Harry, eve dön," diye fısıldadı Hermione. "Hâlâ gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Evet, kalman gerek, abi," dedi Ron, Harry'nin sırtına vurarak.

"İyi misin?" diye sordu Hermione. Harry'nin yüzüne bakacak kadar yakındı şimdi. "Berbat görünüyorsun!"

"Eh," dedi Harry titreyerek, "Herhalde Ollivander'den iyi görünüyorumdur..."

Onlara neler gördüğünü anlatmayı tamamladığında Ron ürkmüş görünüyordu, Hermione ise düpedüz dehşete kapılmıştı.

"Ama durmuş olması gerekiyordu! Yara izin – artık bunu yapmayacaktı hani! O bağlantının yeniden açılmasına izin vermemelisin – Dumbledore zihnini kapamanı istemişti!"

O cevap vermeyince, Hermione sıkı sıkı kolunu tuttu.

"Harry, Bakanlık'ı, gazeteleri ve büyücüler dünyasının yarısını ele geçiriyor! Kafanın içine girmesine de izin verme!"

ALTINCI BÖLÜM

Pijamalı Gulyabani

Deli-Göz'ü kaybetmenin şoku, bunu izleyen günler boyunca evin üstünde asılı kaldı; Harry onun haber getirmek için gelip giden diğer Yoldaşlık üyeleri gibi, arka kapıdan topallayarak girmesini bekledi durdu. Suçluluk ve üzüntü duygularını eylemden başka bir şeyin bastıramayacağına ve Hortkuluklar'ı bulup yok etme görevine mümkün olduğunca kısa sürede başlaması gerektiğine inanıyordu.

"Eh, on yedi yaşında olana kadar" – Ron ağzıyla *Hortkuluk* kelimesini oluşturdu – "konusunda bir şey yapamazsın. Hâlâ üstünde İz var. Hem burada da başka bir yer kadar iyi plan yapabiliriz, değil mi? Yoksa," sesini alçaltıp fısıltı düzeyine indirdi, "hani şu ne-olduğunu-bilirsin-senlerin nerede olduğunu şimdiden biliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti Harry.

"Sanırım Hermione biraz araştırma yapıyor," dedi Ron. "Senin buraya gelmeni beklediğini söylüyordu."

Kahvaltı masasında oturuyorlardı. Mr Weasley ve Bill az önce işe gitmişti. Mrs Weasley Hermione ve Ginny'yi uyandırmak için yukarı çıkmıştı. Fleur ise banyo yapmak üzere uzaklaşmıştı.

"İz, otuz birinde kalkacak," dedi Harry. "Yani burada sadece dört gün kalmaya ihtiyacım var. Sonra –"

"Beş gün," diye Ron düzeltti, kararlılıkla. "Düğüne kalmak zorundayız. Kalmazsak onlar bizi öldürür."

Harry "onlar" derken Fleur ile Mrs Weasley'yi kastettiğini anladı.

"Fazladan sadece bir güncük," dedi Ron, Harry isyan belirtisi gösterince.

"Ne kadar önemli olduğunu anlamıyorlar mı –?"

"Tabii ki anlamıyorlar," dedi Ron. "En ufak bir fikirleri yok. Hem madem lafını açtın, ben de seninle bu konuda konuşayım demiştim."

Ron, Mrs Weasley'nin geri dönüp dönmediğini kontrol etmek için kapıdan dışarı, hole bir göz attı, sonra Harry'ye doğru iyice eğildi.

"Annem Hermione ile benim ağzımızdan laf almaya çalışıyor. Nereye gidiyoruz diye. Bizden sonra seni deneyecek, haberin olsun. Babamla Lupin de sordu ama Dumbledore'un sana bizim dışımızda kimseye anlatmamanı tembih ettiğini söyleyince kestiler. Annem kesmez ama. O azimli."

Ron'un kehaneti birkaç saat içinde gerçekleşti. Öğle yemeğinden kısa süre önce Mrs Weasley Harry'yi, sırt çantasından düşmüş olabileceğini düşündüğü eşi kayıp bir çoraba baksın diye çağırarak ötekilerden ayırdı. Onu mutfağın dışındaki minik bulaşıkhanede köşeye sıkıştırınca başladı.

"Ron ile Hermione, üçünüzün Hogwarts'tan ayrılacağınızı düşünüyor gibiler," diye başladı hafif, kayıtsız bir tonla.

"Ah," dedi Harry. "Evet. Ayrılacağız."

Merdane köşede kendi kendine döndü, Mr Weasley'nin yeleklerinden biri gibi görünen bir şeyi burarak sıktı.

"Eğitiminizi *niye* bırakacağınızı sorabilir miyim?" dedi Mrs. Weasley.

"Şey, Dumbledore bana... yapacak işler bıraktı," diye ağzında geveledi Harry. "Ron ile Hermione bunu biliyor, onlar da gelmek istiyor."

"Ne tür 'işler'?"

"Kusura bakmayın, söyleyemem –"

"Doğrusu bence Arthur ile ikimizin bilmeye hakkı var, Mr ve Mrs Granger'ın da aynı fikirde olacaklarından eminim!" dedi Mrs Weasley. Harry "endişeli ebeveyn" saldırısından bir süredir korkuyordu zaten. Kendini dosdoğru onun gözlerine bakmaya zorladı, bakarken de onların Ginny'ninkiyle aynı kahverengi tonunda olduğunu fark etti. Bunun kendisine hiç faydası olmadı.

"Dumbledore başka kimsenin bilmesini istemiyordu, Mrs Weasley. Özür dilerim. Ron ile Hermione'nin gelmesi gerekmez, kendi seçimleri –"

"*Senin* de niye gitmen gerektiğini anlamıyorum!" diye cevabı bastırdı Mrs Weasley, her türlü yapmacığı bir yana bırakarak. "Rüştünüzü bile ispat etmediniz, hiçbiriniz! Bu düpedüz saçmalık, Dumbledore'un bir iş yaptırmaya ihtiyacı olsaydı, emrinin altında bütün Yoldaşlık vardı! Harry, onu yanlış anlamış olmalısın. Belki de sana *yapılmasını* istediği bir şeyi söylüyordu, sen de yanlış anladın, sandın ki *senin* –"

"Yanlış anlamadım," dedi Harry sıkıntılı bir sesle. "Benim yapmam gerek."

Ona, sözde kendisinin mi diye bakması için getirdiği altın kamış desenli tek çorabı uzattı.

"Ayrıca da o benim değil, ben Puddlemere Birliği'ni tutmuyorum."

"Ah, elbette tutmazsın," dedi Mrs Weasley, kayıtsız tonuna hayli sinir bozucu bir şekilde aniden dönerek. "Fark etmeliydim. Eh, Harry, hâlâ buradayken bana Bill ve Fleur'ün düğün hazırlıklarında yardımcı olmanın bir mahzuru yok, değil mi? Hâlâ yapacak öyle çok iş var ki."

"Hayır – ben – elbette yok," dedi Harry, bu ani konu değişiminden dolayı şaşırmış halde.

"Çok tatlısın," diye cevap verdi Mrs Weasley ve bulaşıkhaneden çıkarken ona gülümsedi.

O andan itibaren Mrs Weasley Harry, Ron ve Hermione'yi düğün hazırlıklarıyla öyle meşgul etti ki adeta düşünecek za-

man bile bulamadılar. Bu davranışın en iyimser açıklaması, Mrs Weasley'nin hepsinin dikkatini Deli-Göz'e ilişkin düşüncelerden ve kısa süre önceki yolculuklarının dehşetinden başka tarafa çekmek istediği olabilirdi. Ancak iki günlük aralıksız çatal-bıçak takımı temizliğinin; küçük hediye, kurdele ve çiçek renklerini birbirine uydurmanın; bahçedeki yercücelerini ayıklamanın ve Mrs Weasley'nin muazzam miktarda kanepe pişirmesine yardım etmenin ardından, Harry onun aslında başka bir niyeti olduğundan şüphelenmeye başladı. Onlara verdiği bütün işler Harry, Ron ve Hermione'yi birbirinden uzak tutuyor gibiydi; Voldemort'un Ollivander'e işkence etmesini anlattığı ilk gecenin ardından, Harry ikisiyle yalnız konuşma şansı hiç bulamamıştı.

Harry'nin Kovuk'ta kalışının üçüncü gecesinde ikisi yemek için masayı hazırlarken Ginny, Harry'ye alçak sesle "Bence annem üçünüzün bir araya gelip plan yapmasını önlerse sizin gidişinizi erteleyebileceğini sanıyor," dedi.

"Peki, sonra ne olacağını sanıyor?" diye mırıldandı Harry. "O bizi burada tutup milföy yaptırırken başka birinin Voldemort'u öldürebileceğini mi?"

Düşünmeden konuşmuştu, Ginny'nin yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü.

"Doğru demek?" dedi Ginny. "Yapmaya çalıştığın şey bu demek, öyle mi?"

"Ben – yoo – şaka ediyordum," dedi Harry baştan savarak.

Gözlerini dikip birbirlerine baktılar, Ginny'nin ifadesinde şoktan fazla bir şeyler vardı. Harry birden Hogwarts arazisinin gözden ırak köşelerindeki o çalınmış saatlerden beri ilk kez onunla yalnız kaldığının farkına vardı. Ginny'nin de o an bunları hatırladığından emindi. Kapı açılıp Mr Weasley, Kingsley ve Bill içeri girdiğinde, ikisi de irkildiler.

Artık akşam yemeğinde onlara diğer Yoldaşlık üyeleri de katılıyordu. Kovuk, Karargâh olarak Grimmauld Meydanı on iki numaranın yerini almıştı. Mr Weasley, Sır Tutucuları olan Dumb-

ledore'un ölümünden sonra, onun Grimmauld Meydanı'nın yerini açıkladığı herkesin böylelikle Sır Tutucu haline geldiğini anlatmıştı.

"Ve yirmi kişi kadar olduğumuza göre, bu Fidelius Büyüsü'nün gücünü hayli sulandırıyor. Ölüm Yiyenler'in sırrı birinden alması için yirmi katı fırsat demek bu. Daha uzun süre korunmasını bekleyemeyiz."

"Ama Snape diğer Ölüm Yiyenler'e adresi şimdiye kadar söylemiştir mutlaka, değil mi?" diye sordu Harry.

"Eh, Deli-Göz, gene oraya gelirse diye Snape'e karşı bir-iki lanet yerleştirmişti. Hem onu dışarıda tutmaya, hem de yer hakkında konuşmaya kalkarsa dilini bağlı tutmaya yeteceklerini umuyoruz, ama emin olamayız. Artık koruması bu kadar sallantıdayken, orayı hâlâ Karargâh olarak kullanmaya devam etmek çılgınlık olur."

O akşam mutfak öyle kalabalıktı ki, bıçaklarla çatallara manevra yaptırmak bile zorlaşmıştı. Harry kendini Ginny'nin yanına sıkışmış buldu; az önce aralarında geçen söylenmemiş şeyler yüzünden, keşke aramızda birkaç kişi olsaydı diye düşündü. Onun koluna değmemek için öyle çaba harcıyordu ki, tavuğu bile kesmekte zorluk çekiyordu.

"Deli-Göz'den haber yok mu?" diye sordu Harry, Bill'e.

"Hiç yok," diye cevap verdi Bill.

Moody'ye cenaze düzenleyememişlerdi, çünkü Bill ile Lupin onun cesedini bulmayı başaramamıştı. Nereye düşmüş olabileceğini tahmin etmek, karanlık ve savaşın karmaşası yüzünden zor olmuştu.

"*Gelecek Postası* onun ölümüne ya da cesedin bulunduğuna dair tek kelime etmedi," diye devam etti Bill. "Ama bunun da fazla anlamı yok. Bugünlerde pek çok konuda sessiz kalıyor."

Harry masanın bir ucundan Mr Weasley'ye, "Ve Ölüm Yiyenler'den kaçarken benim kullandığım onca genç yaşta sihir için bir duruşma yapacakları haberi gelmedi hâlâ, öyle mi?" diye seslendi. Mr Weasley başını iki yana salladı.

"Başka seçeneğim olmadığını bildikleri için mi, yoksa Voldemort'un bana saldırdığını bütün dünyaya duyurmamı istemedikleri için mi?"

"İkincisi, sanırım. Scrimgeour Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in bu kadar güçlü olduğunu da, Azkaban'dan toplu kaçış olduğunu da itiraf etmek istemiyor."

"Tabii ya, halka niye doğruyu söylemeli ki?" dedi Harry, bıçağını öyle sıkı tutuyordu ki, sağ elinin arkasındaki hafif yara izleri, teninin üzerinde bembeyaz, ortaya çıktı: *Yalan söylememeliyim*.

"Bakanlık'ta kimse ona karşı çıkmaya niyetli değil mi?" diye sordu Ron, öfkeli öfkeli.

"Elbette, Ron, ama insanlar dehşet içinde," diye cevap verdi Mr Weasley. "Bir sonraki kaybolanın kendileri olacağından, bir sonraki saldırıya çocuklarının uğrayacağından korkuyorlar! Feci söylentiler dolaşıyor ortada: Örneğin ben, Hogwarts'taki Muggle Araştırmaları profesörünün istifa ettiğine inanmıyorum. Haftalar var ki görülmedi. Bu arada Scrimgeour gün boyu bürosunda kapalı kalıyor: umarım bir plan üzerinde çalışıyordur."

Bir duraklama oldu, bu arada Mrs Weasley boş tabakları büyüleyerek yan tarafa topladı ve elmalı turta servis etti.

"Senin nasıl kıyafet değişti'eceğine ka'ağ ve'meliyiz, 'Arry," dedi Fleur, herkes tatlısını yedikten sonra. "Düğün için, tabiy," diye ekledi, Harry şaşırmış görününce. "Tabiy ki konukla'ımızın hiçbiği Ölüm Yiyen değil, ama şampanya içtikten sonra ağızla'ından biğ şey kaçığmayacakla'ını ga'anti edemeyiz."

Harry onun bu dediklerinden, hâlâ Hagrid'den şüphelendiği sonucunu çıkardı.

"Evet, iyi dedin," dedi Mrs Weasley. Masanın başında oturuyordu, gözlüğü burnunun ucuna tünemişti, çok uzun bir parşömene çiziktirdiği muazzam bir iş listesine göz gezdiriyordu. "Sen, Ron, odanı temizlemedin mi daha?"

"*Niye ki?*" diye bağırdı Ron, kaşığını masaya vurup annesi-

ne kızgınlıkla bakarak. "Niye odamın temizlenmesi gerekiyor ki? Harry ile ben onun bu halinden memnunuz!"

"Birkaç gün sonra ağabeyinin düğününü yapacağız, delikanlı –"

"Ee, benim yatak odamda mı evleniyorlar?" diye sordu Ron öfkeyle. "Hayır! Öyleyse, Merlin'in sarkık şalvarları adına, niye –"

"Annenle böyle konuşma!" dedi Mr Weasley kararlı bir şekilde. "Ve sana ne deniyorsa onu yap."

Ron annesiyle babasına kaşlarını çatarak baktı, sonra kaşığını aldı ve elmalı turtadan kalan birkaç lokmaya saldırdı.

"Yardım edebilirim, bir kısmı benim dağınıklığım," dedi Harry Ron'a, ama Mrs Weasley onun sözünü kesti.

"Hayır, Harry, canım, ben senin Arthur'a kümesi temizlemede yardımcı olmanı tercih ederim. Hermione, eğer sen de Mösyö ve Madam Delacour'un çarşaflarını değiştirirsen çok minnettar kalırım. Biliyorsun, yarın sabah on birde geliyorlar."

Ancak, anlaşılan, aslında kümeste yapacak pek az iş vardı.

"Şey, bundan Molly'ye bahsetmeye gerek yok," dedi Mr Weasley Harry'ye, kümese girişini engelleyerek, "ama, şey, Ted Tonks bana Sirius'un motosikletinden kalanların çoğunu yolladı ve, şey, ben de onu burada saklıyorum – yani, tutuyorum. Müthiş şeyler: bir tanesine egzoz contası diyorlar sanırım, en müthiş akülerden bir tane var, ayrıca frenlerin nasıl çalıştığını görmek için de harika bir fırsat olacak. Hepsini yeniden birleştirmeye çalışacağım, Molly yok – yani, vaktim olunca demek istiyorum."

Eve döndüklerinde Mrs Weasley ortalıkta yoktu, Harry de yukarı, Ron'un tavan arasındaki yatak odasına sıvıştı.

Harry odaya girince Ron "Yapıyorum, yapıyorum –! Aa, senmişsin," dedi, rahatlayarak. Belli ki henüz kalktığı yatağa, yeniden sırtüstü yattı. Oda bütün hafta boyunca ne kadar dağınıksa hâlâ öyleydi; tek değişiklik Hermione'nin, ayaklarının dibinde tüylü sarman kedisi Crookshanks'le uzaktaki köşede oturmuş, kitapları iki muazzam yığına ayırmasından ibaretti. Harry onların bir kısmının kendi kitapları olduğunu fark etti.

"Selam, Harry," dedi, o kamp yatağına otururken.

"Nasıl becerdin kaçmayı?"

"Ha, Ron'un annesi Ginny ile benden dün çarşafları değiştirmemizi istediğini unuttu," dedi Hermione. *Numeroloji ve Gramatika*'yı bir yığının üstüne attı, *Karanlık Sanatlar'ın Yükselişi ve Düşüşü*'nü de ötekine.

"Biz de şimdi Deli-Göz'den söz ediyorduk," dedi Ron, Harry'ye. "Bence hayatta kalmış olabilir."

"Ama Bill ona Öldüren Lanet'in isabet ettiğini görmüş," dedi Harry.

"Evet, ama Bill'e de saldırıyorlarmış," dedi Ron. "Ne gördüğünden nasıl emin olabilir?"

"Öldüren Lanet isabet etmemiş olsa bile, Deli-Göz gene de yüzlerce metre yükseklikten düştü," dedi Hermione, şimdi *Britanya ve İrlanda'nın Quidditch Takımları*'nı elinde tartarak.

"Kalkan Büyüsü kullanmış olabilir –"

"Fleur, isabet alınca asasının elinden savrulduğunu söyledi," dedi Harry.

"Eh, peki, madem onun ölmüş olmasını istiyorsunuz," dedi Ron hırçın hırçın ve yastığını biraz daha rahat hale getirmek için yumrukladı.

"Elbette ölmüş olmasını istemiyoruz!" dedi Hermione şok içinde. "Ölmüş olması korkunç bir şey! Ama gerçekçi davranıyoruz!"

Harry ilk kez Deli-Göz'ün bedenini hayal etti, daha önce Dumbledore'unkinin olduğu gibi çarpık duruyordu, ama o tek göz halen yuvasında hızla dönüyordu. Tuhaf bir gülme arzusuyla karışık ani bir sancı hissetti içinde.

"Ölüm Yiyenler izlerini temizlemişlerdir herhalde, onun için kimse onu bulamadı," dedi Ron akıllıca.

"Evet," dedi Harry. "Barty Crouch gibi bir kemiğe dönüştürülmüş ve Hagrid'in ön bahçesine gömülmüş bir adam. Herhalde Moody'ye Biçim Değiştirme uygulayıp içini doldurdular –"

"Yapma!" diye ciyak ciyak bağırdı Hermione. Şaşıran Harry

dönüp baktığında Hermione elindeki *Hececinin Hece Listesi*'nin üstüne göz yaşları döküyordu.

"Of, hayır," dedi Harry, eski kamp yatağından kalkmaya çabalayarak. "Hermione, amacım seni üzmek değil –"

Ama Ron, paslı yatak yaylarını gürültüyle gıcırdatarak yataktan fırlayıp onun yanına gitmişti bile. Bir kolunu Hermione'ye dolamış halde, kot pantolonunun ceplerini araştırdı ve daha önce fırını temizlemekte kullandığı iğrenç görünüşlü bir mendil çıkardı. Hemen asasını çekip paçavraya yöneltti ve "*Tergeo*," dedi.

Asa, yağın çoğunu emdi. Kendinden hayli hoşnut görünen Ron, hafif hafif duman salan mendili Hermione'ye verdi.

"Ah... sağol, Ron... Özür dilerim..." Burnunu silip hıçkırdı. "Ne kadar kork – kunç, değil mi? Dumbledore'dan he – hemen sonra... Deli-Göz'ün öleceği hi – hiç aklıma gelmezdi, me – mesele bu, öyle dayanıklı görünüyordu ki!"

"Evet, biliyorum," dedi Ron, ona sıkı sıkı sarıldı. "Ama burada olsa bize ne derdi, biliyorsun, değil mi?"

"Sü – sürekli tetikte olun," dedi Hermione, gözlerini kurulayarak.

"Doğru," dedi Ron, başıyla onaylayarak. "Bize, onun başına gelenlerden ders çıkarmamızı söylerdi. Benim çıkardığım ders de Mundungus denen o beş para etmez bodura güvenmemek."

Hermione titrek bir gülümsemeyle iki kitap daha almak için öne uzandı. Bir saniye sonra, Ron onun omuzlarındaki kolunu geri çekiverdi; Hermione *Canavar Kitap: Canavarlar*'ı Ron'un ayağına düşürmüştü. Kitap onu tutan kayıştan kurtuldu ve birden Ron'u bileğinden, şiddetle ısırdı.

"Özür dilerim, özür dilerim!" diye bağırdı Hermione, Harry kitabı Ron'un bacağından koparıp tekrar kapatarak bağlarken.

"Bütün bu kitaplarla ne yapıyorsun ki zaten?" diye sordu Ron, topallayarak yatağına giderken.

"Sadece hangilerini yanımıza alacağımıza karar vermeye çalışıyorum," dedi Hermione. "Hortkuluklar'ı ararken."

"Aa, tabii ya," dedi Ron, alnına bir şaplak vurarak. "Voldemort'u aramaya gezici bir kütüphaneyle gideceğimizi unutmuştum."

"Ha ha," dedi Hermione, *Hececinin Hece Listesi*'ne bakarak. "Bilemiyorum... eski yazıları çevirmemiz gerekecek mi? Mümkün... Her ihtimale karşı, alalım bence."

Hece kitabını iki yığından daha büyük olanına bıraktı ve *Hogwarts: Bir Tarih*'i aldı.

"Dinleyin," dedi Harry.

Oturduğu yerde doğruldu. Ron ve Hermione, uysallık ve meydan okuma karışımından oluşan benzer ifadelerle ona baktılar.

"Biliyorum, Dumbledore'un cenazesinden sonra benimle gelmek istediğinizi söylemiştiniz," diye söze girdi Harry.

"İşte başladı," dedi Ron Hermione'ye, gözlerini devirerek.

"Tam beklediğimiz gibi," diye içini çekti Hermione, kitaplara dönerek. "Biliyor musun, sanırım *Hogwarts: Bir Tarih*'i de alacağım. Oraya dönüyor olmasak da, bana öyle geliyor ki yanımda olmazsa kendimi rahat –"

"Dinleyin!" dedi Harry yeniden.

"Hayır, Harry, *sen* dinle," dedi Hermione. "Seninle geliyoruz. Buna aylar önce karar verildi – aslında, yıllar önce."

"Ama –"

"Kes sesini," diye tavsiyede bulundu Ron.

"– bu konu üstünde iyice düşündüğünüzden emin misiniz?" diye bastırdı Harry.

"Bakalım," dedi Hermione. *İfritlerle Geziler*'i atılan kitaplar yığınının üstüne güm diye bırakırken, hayli kızgın bir bakış attı. "Gerekirse anında yola çıkabilelim diye, günlerdir yanımıza alacaklarımızı hazırlıyorum. Ayrıca bilesin diye söylüyorum, hayli zorlu sihirler yapmak da gerekti bu iş için. Ron'un annesinin burnunun dibinden Deli-Göz'ün bütün Çok Özlü İksir stoğunu yürütmekten söz etmiyorum bile.

"Ayrıca annemle babamın hafızalarını da değiştirdim: artık

adlarının gerçekte Wendell ve Monica Wilkins, hayatlarındaki başlıca emelin de Avustralya'ya yerleşmek olduğunu sanıyorlar – ki yerleşmiş durumdalar şimdi. Voldemort'un onların izini bulmasını ve benim hakkımda sorguya çekmesini zorlaştırmak için – ya da senin hakkında, çünkü ne yazık ki onlara seninle ilgili epeyce bir şeyler anlattım.

"Hortkuluk avımız sonunda sağ kalırsam, annemle babamı bulup büyüyü kaldıracağım. Sağ kalmazsam – eh, sanırım onların hayatlarına güvende ve mutlu devam etmelerini sağlamaya yetecek kadar iyi bir büyü yaptım. Wendell ve Monica Wilkins bir kızları olduğunu bilmiyor artık."

Hermione'nin gözleri gene yaşlarla dolmuştu. Ron gene yataktan kalktı, kolunu bir kez daha ona sardı ve sanki incelik yoksunluğu yüzünden onu ayıplıyormuş gibi Harry'ye kaşlarını çattı. Harry'nin aklına söyleyecek bir şey gelmedi. Bunun başlıca nedenlerinden biri de Ron'un başkalarına incelik öğretmesinin pek olağandışı olmasıydı.

"Ben – Hermione, özür dilerim – anlamadım –"

"Ron ile ben seninle gelirsek neler olabileceğini çok iyi bildiğimizi mi anlamadın? Eh, biliyoruz ama. Ron, Harry'ye ne yaptığını göster."

"Yok, daha yeni yemek yedi," dedi Ron.

"Hadi ama, bilmesi gerek!"

"Öf, peki. Harry, gel buraya."

Ron ikinci kez kolunu Hermione'den çekti ve kapıya doğru aksayarak yürüdü.

"Hadi ama."

"Niye?" diye sordu Harry, odadan çıkıp minik merdiven sahanlığına gelen Ron'u izleyerek.

"*Descendo*," diye mırıldandı Ron, asasını alçak tavana doğrultarak. Tam başlarının üstünde bir kapak açıldı ve bir merdiven ayaklarının dibine kadar kaydı. Kare şeklindeki delikten, açık lağıma benzeyen nahoş bir koku ile birlikte emmeyle inleme karışımı korkunç bir ses geldi.

Bazen gecenin sessizliğini bozan yaratıkla daha önce hiç karşılaşmamış olan Harry, "Bu senin gulyabanin, öyle değil mi?" dedi.

"Evet, öyle," dedi Ron, merdiveni tırmanırken. "Gel de şuna bir bak."

Harry birkaç alçak basamakla minik tavan arasına çıkan Ron'u izledi. Birkaç metre ötesinde kıvrılmış yaratığı gördüğünde başı ve omuzları odaya girmişti bile. Yaratık, koca ağzı ardına kadar açık, mışıl mışıl uyuyordu.

"Ama bu... şeye benziyor... Gulyabaniler normalde pijama giyer mi?"

"Hayır," dedi Ron. "Normalde kızıl saçları ya da bu kadar çok kabarcıkları da yoktur."

Harry, biraz iğrenerek bu şeyi süzdü. İnsan biçiminde ve boyundaydı ve şimdi gözleri karanlığa alışmış olan Harry, onun Ron'un eski pijamalarından birini giydiğini net bir şekilde görebiliyordu. Gulyabanilerin genelde çok tüylü ve iltihaplı mor kabarcıklarla kaplı değil de, hayli kaygan ve tüysüz olduklarından da emindi.

"O benim, anladın mı?" dedi Ron.

"Hayır," dedi Harry. "Anlamadım."

"Odama döndüğümüzde açıklarım, koku felaket," dedi Ron. Tekrar merdivenden aşağı indiler, Ron merdiveni tavana yükseltti ve hâlâ kitap ayırmakta olan Hermione'ye yeniden katıldılar.

"Biz gidince gulyabani gelip benim odamda yaşayacak," dedi Ron. "Sanırım bunu hevesle bekliyor – eh, bilmek zor aslında, çünkü tek yapabildiği şey, inleyip salya akıtmak – ama bundan söz ettiğin zaman başını evet dermiş gibi sallayıp duruyor. Neyse o ben olacak, sıvaserpil olmuş halim. İyi, değil mi?"

Harry kafası karışmış halde boş boş bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Öyle, öyle!" dedi Ron. Belli ki Harry planının parlaklığını kavrayamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. "Bak, üçümüz Hogwarts'a geri dönmeyince herkes Hermione ile beni seninleyiz sanacak, ta-

mam mı? Bu durumda Ölüm Yiyenler de doğruca ailelerimize gidip senin nerede olduğun hakkında bilgileri var mı diye bakacak."

"Ama umarım ben, annem ve babamla gitmişim gibi görüneceğim; Muggle'lardan doğma olanların büyük kısmı şu anda saklanmaktan söz ediyor," dedi Hermione.

"Benim bütün ailemi saklayamayız, çok kuşku verici görünür, hem zaten hepsi işlerini bırakamaz," dedi Ron. "Biz de benim sıvaserpil olup ciddi şekilde hastalandığım hikâyesini yayacağız, okula da bu yüzden gidemiyor olacağım. Eğer soruşturmaya gelen olursa, annem ya da babam onlara benim yatağımdaki, kabarcık kaplı gulyabaniyi gösterebilir. Sıvaserpil gerçekten bulaşıcı, bu yüzden de yakınına gitmek istemezler. Hiçbir şey söyleyememesi de mesele değil, çünkü göründüğü kadarıyla mantar küçük diline ulaştı mı, konuşamıyorsun."

"Annenle babanın da bu plandan haberi var mı?" diye sordu Harry.

"Babamın var. Gulyabaniyi dönüştürmemiz için Fred ile George'a yardım etti. Annem... eh, onun nasıl olduğunu gördün. Biz gidene kadar, gideceğimizi kabul etmeyecek."

Odada bir sessizlik oldu. Hermione'nin iki yığından birine kitap atarken çıkardığı hafif pat pat sesleri duyuluyordu sadece. Ron oturmuş Hermione'yi gözlüyordu, Harry de bir şey söylemekten aciz, bir ona, bir ötekine bakıyordu. Ailelerini korumak için aldıkları önlemler, gerçekten onunla geleceklerini ve bunun ne kadar tehlikeli olacağını çok iyi bildiklerini, başka herhangi bir şeyin ortaya koyabileceğinden çok daha iyi kavramasına yol açmıştı. Onlara bunun kendisi için neler ifade ettiğini anlatmak isterdi ama yeterince önemli kelime bulamıyordu işte.

Sessizlikte Mrs Weasley'nin dört kat aşağıdan haykıran sesi boğuk boğuk geldi.

"Herhalde Ginny dandik bir peçete halkasında bir toz zerresi falan bıraktı," dedi Ron. "Delacour'lar niye düğünden iki gün önce geliyor, bilmiyorum."

"Fleur'ün kız kardeşi nedimelerden biri, prova için burada olması gerek, tek başına gelemeyecek kadar da küçük," dedi Hermione, *Ölüm Perisini Kovalamak*'a kararsız kararsız bakarken.

"Eh, misafirlerin annemin stres düzeyine pek faydası dokunmayacak," dedi Ron.

"Asıl karar vermemiz gereken şey," dedi Hermione, *Savunma Sihri Kuramı*'nı ikinci kez bakmadan çöp kutusuna atıp *Avrupa'da Sihir Eğitimi Üzerine Bir Değerlendirme*'yi eline alarak, "buradan ayrıldıktan sonra nereye gideceğimiz. Önce Godric's Hollow'a gitmek istediğini biliyorum Harry ve niye olduğunu da anlıyorum, ama ... şey... Hortkuluklar'a öncelik vermemiz gerekmez mi?"

"Hortkuluklar'ın herhangi birinin nerede olduğunu bilsek, seninle aynı fikirde olurdum," dedi Harry. Zaten Hermione'nin onun Godric's Hollow'a dönme arzusunu tam olarak anladığını da sanmıyordu. Annesiyle babasının mezarları oranın cazibesinin bir parçasıydı sadece: orasının kendisi için bazı cevaplar barındırdığı yolunda kuvvetli ama açıklanamaz bir his vardı içinde. Belki de sadece Voldemort'un Öldüren Lanet'inden orada sağ çıktığı içindi bu; şimdi aynı başarıyı yeniden tekrarlamak gibi zor bir mecburiyetle karşı karşıya kalınca Harry aynı yere doğru çekiliyordu, anlamak istiyordu.

"Sence Voldemort'un Godric's Hollow'u gözlüyor olma ihtimali yok mu?" diye sordu Hermione. "İstediğin yere gitmekte serbest kalınca, geri dönüp annenle babanın mezarlarını ziyaret etmeni bekliyor olabilir."

Bu Harry'nin aklına gelmemişti. Bir karşı iddia bulmaya çalışırken Ron konuştu, belli ki o da o sırada kendi aklından geçenleri dile getiriyordu.

"Şu R.A.B. denen kişi," dedi. "Hani şu madalyonu çalan?"

Hermione başıyla onayladı.

"Notunda onu yok edeceğini söylüyordu, değil mi?"

Harry sırt çantasını kendine doğru çekip, içinde R.A.B.'nin notunun hâlâ katlı olarak durduğu sahte Hortkuluk'u çıkardı.

" *'Gerçek Hortkuluk'u çaldım, elimden geldiğince çabuk yok etmeye niyetliyim'* " diye yüksek sesle okudu Harry.

"Ee, o adam ya sahiden yok ettiyse?" dedi Ron.

"Ya da kadın," diye araya girdi Hermione.

"Her neyse," dedi Ron, "o zaman bize bir tane daha az kalır!"

"Evet, ama gene de gerçek madalyonun izini bulmaya çalışacağız, değil mi?" dedi Hermione. "Yok edilmiş olup olmadığını öğrenmek için."

"Hadi, elimize geçirdik diyelim, bir Hortkuluk'u *nasıl* yok edersin ki?" diye sordu Ron.

"Aslında," dedi Hermione, "bunu araştırdım."

"Nasıl?" diye sordu Harry. "Kütüphanede Hortkuluklar üzerine kitap yok sanıyordum."

"Yoktu zaten," dedi pespembe kesilen Hermione. "Dumbledore hepsini kaldırtmış ama – ama onları yok etmemiş."

Ron doğrulup oturdu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Merlin'in pantolonu adına, nasıl oldu da o Hortkuluk kitaplarını ele geçirdin?"

"Çal-çalmak değil bu!" dedi Hermione, bir tür çaresizlikle bir Harry'ye, bir Ron'a bakarak. "Dumbledore onları raflardan indirmiş olsa da hâlâ kütüphane kitaplarıydılar. Hem eğer kimsenin onları bulmasını *gerçekten* istemiyor olsa, eminim ki bu işi çok daha zor hale getirirdi –"

"Çıkar ağzından baklayı!" dedi Ron.

"Şey... kolay oldu," dedi Hermione, zayıf bir sesle. "Sadece bir Çağırma Büyüsü yaptım. Biliyorsunuz – *accio*. Ve – kitaplar Dumbledore'un çalışma odasının penceresinden fırlayıp dosdoğru kızlar yatakhanesine geldiler."

"İyi ama ne zaman yaptın bunu?" diye sordu Harry, Hermione'ye hayranlık ve inanmazlık karışımı bir ifadeyle bakarak.

"Onun – Dumbledore'un – cenazesinden hemen sonra," dedi Hermione, daha da zayıf bir sesle. "Okulu bırakıp Hortkuluk aramaya karar vermemizin hemen ardından. Eşyalarımı almak için

yukarı çıktığımda birden – birden aklıma onlar hakkında ne kadar çok şey bilirsek o kadar iyi olacağı geldi... ve orada tek başımaydım... ben de denedim... ve oldu. Açık pencereden dosdoğru içeri uçtular ve ben de – ben de onları sandığıma koydum."

Yutkundu ve sonra yalvarırcasına, "Dumbledore'un kızacağını düşünemiyorum," dedi, "ne de olsa bu bilgileri Hortkuluk yapmak için kullanmayacağız, değil mi?"

"Şikâyet eder gibi bir halimiz var mı?" dedi Ron. "Peki, nerede bu kitaplar?"

Hermione bir an arandı ve sonra da yığının içinden, solmuş, kara deriyle ciltlenmiş büyük bir kitap çıkardı. Biraz midesi bulanıyormuş gibiydi, kitabı sanki az önce ölmüş biriymiş gibi ihtiyatla tuttu.

"Hortkuluk yapma konusunda açık açık talimat veren bu. *En Karanlık Sanatın Sırları* – korkunç bir kitap, gerçekten dehşet verici, kötücül sihirle dolu. Dumbledore'un onu kütüphaneden ne zaman çıkardığını merak ediyorum... Müdür olana kadar yapmadıysa eğer, bahse girerim ki Voldemort ihtiyaç duyduğu bütün talimatları buradan almıştır."

"Peki bunu daha önceden okuduysa, Slughorn'a nasıl Hortkuluk yapılacağını sorması neden gerekti öyleyse?" diye sordu Ron.

"Slughorn'a sadece ruhunu yediye ayırırsa neler olacağını öğrenmek için danıştı," dedi Harry. "Dumbledore, Slughorn'a onları sorduğu sırada Riddle'ın zaten Hortkuluk yapmayı bildiğinden emindi. Sanırım haklısın, Hermione, bilgiyi aldığı yer bu kitap olabilir."

"Hortkuluklar hakkında daha çok okudukça," dedi Hermione, "gözüme daha da korkunç görünüyorlar. Ve onlardan tam altı tane yaptığına inanmakta daha da zorlanıyorum. Bu kitapta, ruhunuzu parçalayarak onu ne kadar dengesiz hale getirdiğiniz yolunda uyarılar var, üstelik de sadece tek bir Hortkuluk yapma konusunda söylüyor bunu!"

Harry Dumbledore'un, Voldemort'un "olağan kötülük"ün ötesine geçtiği şeklindeki sözlerini hatırladı.

"Kendini yeniden toparlamanın bir yolu yok mu?" diye sordu Ron.

"Evet, var," dedi Hermione, sahte bir tebessümle, "ama dayanılmaz derecede acı verici."

"Niye? Nasıl yapıyorsun?" dedi Harry.

"Pişmanlık," dedi Hermione. "Ne yapmış olduğunu gerçekten hissetmen gerek. Bir de dipnot var. Anlaşılan bunun acısı seni mahvedebiliyormuş. Nedense Voldemort'un böyle bir girişimde bulunacağını gözümün önüne getiremiyorum, ya siz?"

"Hayır," dedi Ron, daha Harry cevap veremeden. "Peki, bu kitapta Hortkuluklar'ın nasıl yok edileceği yazılı mı?"

"Evet," dedi Hermione, şimdi narin yaprakları sanki çürümüş bağırsakları inceliyormuş gibi çevirerek, "çünkü Karanlık büyücüleri, onların üzerindeki büyüleri ne kadar kuvvetli yapmaları gerektiği konusunda uyarıyor. Bütün okuduklarıma bakılırsa, Harry'nin Riddle'ın güncesine yaptığı şey, bir Hortkuluk'u yok etmenin ender güvenilir yöntemlerinden biri."

"Ne, bir Basilisk dişi saplamak mı?" diye sordu Harry.

"Aa, iyi, neyse ki büyük bir Basilisk dişi stoğumuz var," dedi Ron. "Ben de onlarla ne yapacağız diye merak ediyordum."

"Basilisk dişi olması gerekmiyor," dedi Hermione sabırla. "Öylesine yok edici bir şey olmalı ki, Hortkuluk kendisini onaramamalı. Basilisk zehirinin sadece bir panzehiri var, o da inanılmayacak kadar ender –"

"– anka gözyaşları," dedi Harry, başını onaylarcasına sallayarak.

"Kesinlikle," dedi Hermione. "Bizim sorunumuz, Basilisk zehiri kadar tahrip edici çok az şey bulunması, olanların da insanın yanında taşıyamayacağı kadar tehlikeli olmaları. Bu, çözmemiz gereken bir sorun çünkü bir Hortkuluk'u yırtmak, parçalamak ya da ezmek işe yaramıyor. Sihirle onarılamayacak bir durum yaratman gerekiyor."

"Ama içinde yaşayan şeye zarar versek bile," dedi Ron, "niye içindeki ruh parçası gidip başka yerde yaşayamıyor?"

"Çünkü bir Hortkuluk, insanın tam zıddıdır."

Harry ve Ron'un kafaları tamamen karışmış gibi bir halleri olduğunu gören Hermione, aceleyle devam etti. "Bak, şimdi bir kılıç alsam ve sana saplasam, Ron, ruhuna hiçbir zararı olmaz."

"Emin ol bu da içimi çok rahatlatır," dedi Ron.

Harry güldü.

"Rahatlatmalı aslında! Ama anlatmak istediğim şu ki, bedenine ne olursa olsun, ruhun, el değmemiş halde varlığını sürdürür," dedi Hermione. "Hortkuluk'ta ise, tam tersi söz konusu. İçindeki ruh parçacığı varlığını sürdürmek için kabına, sihirli bedenine bağlıdır. Onsuz varolamaz."

"O günce ben ona dişi sapladıktan sonra öldü sanki," dedi Harry, delinmiş sayfalardan kan gibi boşalan mürekkebi ve Voldemort'un ruhunun bir parçasının yok olurkenki çığlıklarını hatırlayarak.

"Ve günce bir kez doğru dürüst yok edildikten sonra, içine hapsolmuş ruh parçası da artık varlığını sürdüremedi. Ginny senden önce sifonu çekerek ondan kurtulmaya çalıştı ama belli ki günce hiçbir şey olmamış gibi geri döndü."

"Durun bir saniye," dedi Ron, kaşlarını çatarak. "O güncedeki ruh parçası Ginny'yi ele geçirmişti, değil mi? O nasıl oluyor peki?"

"Sihirli kap henüz zarar görmemişken, içindeki ruh parçası ona çok yaklaşan birinin içine girip çıkabiliyor. Elinde çok fazla tutmayı kastetmiyorum ama, dokunmakla ilgisi yok," diye ekledi Hermione, daha Ron konuşma fırsatı bulamadan. "Duygusal anlamda yakın olmaktan söz ediyorum. Ginny kalbini o günceye döktü, kendini son derece savunmasız hale getirdi. Hortkuluk'tan çok hoşlanırsan ya da ona bağımlı olursan, başın dertte demektir."

"Dumbledore yüzüğü nasıl yok etti acaba?" dedi Harry. "Niye sormadım ki ona? Ben aslında hiç..."

Cümlesini yarım bıraktı: Dumbledore'a sormuş olması gereken bütün o şeyleri düşünüyordu; Müdür öldüğünden beri nasıl

da o sağken bir şeyleri... her şeyi öğrenme yolunda onca fırsatı ziyan etmiş gibi göründüğünü düşünüyordu.

Yatak odasının kapısı duvarları sarsan bir gümlemeyle ardına kadar açılınca sessizlik bozuldu. Hermione feryadı bastı ve *En Karanlık Sanatın Sırları*'nı elinden düşürdü; Crookshanks son hızla yatağın altına girip öfkeyle tısladı; Ron yataktan fırladı, yere atılmış bir Çikolatalı Kurbağa ambalajının üstüne basıp kaydı ve başını karşı duvara çarptı; Harry ise içgüdüsel olarak asasına pike yaptı ve kendini saçları darmağın, yüzü hiddetle kırışmış bir Mrs Weasley'ye bakarken buldu.

Kadın, sesi titreyerek, "Bu küçük samimi toplantıyı böldüğüm için üzgünüm," dedi. "Eminim ki hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var... Ama odamda da ayrılmayı bekleyen yığın yığın düğün hediyesi var, ve siz de yardım etmeyi kabul ettiniz gibi bir izlenim edinmiştim."

"Ah, evet," dedi Hermione, kitapları her yöne saçarak zıplayıp ayağa kalktığında, dehşete kapılmış görünüyordu. "Ederiz... özür dileriz..."

Harry ve Ron'a kederli bir bakış atarak, Mrs Weasley'nin ardından apar topar odadan çıktı.

Ron, Harry ile birlikte onların arkasından yürüyüp kafasını ovuştururken, alçak sesle "Ev cini olmak gibi bir şey," dedi. "İş tatmini yok bir de. Bu düğün ne kadar çabuk sona ererse, o kadar sevineceğim."

"Evet," dedi Harry, "ondan sonra Hortkuluklar'ı bulmaktan başka işimiz kalmayacak... tatil gibi bir şey, değil mi?"

Ron gülmeye başladı ama Mrs Weasley'nin odasında onları bekleyen muazzam düğün hediyesi yığınını görür görmez sustu.

Delacour'lar ertesi sabah on birde geldi. O vakte kadar Harry, Ron, Hermione ve Ginny, Fleur'ün ailesine karşı epey kızgınlık beslemeye başlamıştı, onun için de Ron birbirinin eşi çoraplar giymek için ayaklarını sürüye sürüye üst kata çıkarken, Harry de saçını düzeltmeye çalışırken hayli isteksizdi. Hepsi yeterince şık bulununca,

hep birlikte ziyaretçileri beklemek için güneşli arka bahçeye çıktılar.

Harry daha önce orayı hiç böyle tertipli görmemişti. Arka kapının yanındaki basamaklara saçılmış paslı kazanlar ve eski lastik çizmeler gitmiş, yerlerini kapının iki yanında büyük saksılara konmuş iki yeni Pırpır Çalı almıştı; hiç esinti olmamasına rağmen yapraklar tembel tembel salınıyor, cazip bir dalga etkisi yaratıyordu. Tavuklar kapatılmış, arka bahçe süpürülmüştü, yakındaki bahçe budanmış, yolunmuş ve genel olarak çeki düzen verilmiş haldeydi. Ne var ki burasının yabani otlarla örtülmüş halini seven Harry, her zamanki sıçrayıp hoplayan yercüceleri grubu olmayınca arka bahçenin terk edilmiş gibi göründüğünü düşündü.

Hem Yoldaşlık, hem de Bakanlık tarafından Kovuk'a kaç tane güvenlik büyüsü yapıldığını artık takip edemez olmuştu; tek bildiği artık kimsenin sihirle dosdoğru buraya seyahat etmesinin mümkün olmadığıydı. Mr Weasley de bu yüzden, Anahtar ile gelecek olan Delacour'ları karşılamak için yakınlardaki bir tepeye çıkmıştı. Gelişlerinin ilk işareti, olağanüstü tizlikte bir kahkaha oldu. Bunun az sonra yolcuların bagajlarını yüklenmiş halde kapıda beliren Mr Weasley'ye ait olduğu anlaşıldı; onun hemen arkasında ise, ancak Fleur'ün annesi olabilecek, uzun, yaprak yeşili cüppeli güzel, sarışın bir kadın vardı.

"*Maman!*" diye bağırdı Fleur, ona sarılmak için koşarak. "*Papa!*"

Mösyö Delacour cazibeden yana karısının eline su dökemeyecek biriydi; ondan bir baş kısa ve pek tombuldu; küçük, sivri, siyah bir sakalı vardı. Ne var ki, iyi huylu birine benziyordu. Yüksek topuklu çizmelerle Mrs Weasley'ye doğru sekerek gidip onu iki yanağından da ikişer kez öptü ve heyecanlanıp telaşa kapılmasına sebep oldu.

"Ne zahmetle'e girmişsiniz," dedi kalın bir sesle. "Fleur bize çok çalıştığ'nızı söylüyoğ."

"Ah, hiçbir şey değil, hiçbir şey!" dedi Mrs Weasley, sesi titreyerek. "Hiç zahmet olmadı!"

Ron, yeni Pırpır Çalıların arkasından bakan bir yercücesine tekme atarak kendini rahatlattı.

"Sevgili hanımefendiy!" dedi Mösyö Delacour, Mrs Weasley'nin elini kendi iki tombul eli arasında tutup ağzı kulaklarında gülümseyerek. "Ailele'imizin yaklaşmakta olan bi'leşmesinden büyük şeref duyduk! İzninizle eşim Apolline'i takdim edeyim."

Madam Delacour kayarak ilerledi ve Mrs Weasley'yi öpmek için eğildi.

"*Enchantée*," dedi. "Kocanız bize öyle eğlenceli hikâyeleğ anlattı ki!"

Mr Weasley manyakça bir kahkaha koyuverdi; ama Mrs Weasley ona bir bakış atınca hemen susup ölüm döşeğindeki yakın bir dostun başındaymış gibi bir ifade takındı.

"Ve tabiy küçük kızım Gabrielle ile tanıştınız!" dedi Mösyö Delacour. Gabrielle, Fleur'ün minyatürüydü; on bir yaşındaydı, beline kadar kusursuz, gümüşümsü altın rengi saçları vardı. Mrs Weasley'ye göz kamaştırıcı bir şekilde gülümseyerek onu kucakladı, sonra da kirpiklerini kırpıştırarak Harry'ye ışıldayan bir bakış attı. Ginny yüksek sesle boğazını temizledi.

"Hadi, içeri gelin ama!" dedi Mrs Weasley, neşeyle. Delacour'ları pek çok "Hayır, lütfen!", "Önce siz buyurun!" ve "Rica ederim!"le eve buyur etti.

Çok geçmeden Delacour'ların yardımcı olmayı seven, hoş konuklar olduğu anlaşıldı. Her şey hoşlarına gidiyordu, düğün hazırlıklarına yardımcı olmaya hevesliydiler. Mösyö Delacour, oturma planından nedimelerin ayakkabılarına kadar her şeyin "*charmant!*" olduğunu ilan etti. Madam Delacour, ev işi büyüleri konusunda çok becerikliydi, fırını hemencecik doğru dürüst temizledi. Gabrielle ablasının peşinden her yere giderek elinden gelen her şekilde yardımcı olmaya çalışırken, bir yandan da hızlı hızlı Fransızca konuşuyordu.

İşin kötü yanı ise Kovuk'un bunca insanın kalacağı şekilde yapılmamış olmasıydı. Mösyö ve Madam Delacour'un protesto-

larını bağırarak bertaraf edip yatak odalarını almaları için ısrar eden Mr ve Mrs Weasley, şimdi oturma odasında uyuyorlardı. Gabrielle, Fleur ile Percy'nin eski odasında kalıyordu ve Bill de, sağdıcı olan Charlie Romanya'dan döndükten sonra odasını onunla paylaşacaktı. Birlikte plan yapma fırsatı resmen sıfıra indi ve Harry, Ron ile Hermione çaresizlik içinde, sırf haddinden fazla kalabalık evden kurtulmak amacıyla tavukları beslemeye gönüllü oldu.

"Ama *hâlâ* bizi yalnız bırakmıyor!" diye hırladı Ron, arka bahçedeki toplantı çabaları, kucağında koca bir çamaşır sepeti taşıyan Mrs Weasley'nin görünmesiyle ikinci defa boşa çıkınca.

"Aa, iyi, tavuklara yem vermişsiniz," diye seslendi onlara yaklaşırken. "Yarın adamlar gelmeden onları yeniden kapasak iyi olur... düğün çadırını kurmak için," diye açıkladı, kümese dayanmak için duraklayarak. Bitkin görünüyordu. "Millamant'ın Sihirli Çadırları... çok iyiler. Bill onlara refakat ediyor... Onlar buradayken içeride kalsan daha iyi olur, Harry. Şunu söylemeliyim ki evde bunca güvenlik büyüsü olması düğün düzenlemeyi sahiden de karmaşık hale getiriyor."

"Özür dilerim," dedi Harry, alçakgönüllülükle.

"Ay, saçmalama, canım!" dedi Mrs Weasley hemen. "Öyle demek istemedim – senin emniyette olman her şeyden önemli! Aslında sana doğumgününü nasıl kutlamak istediğini soracaktım, Harry. Nereden baksan on yedi, önemli bir gün..."

"Uğraşın istemiyorum," dedi Harry hemen, bunun hepsinde nasıl fazladan gerginlik yaratacağını düşünerek. "Gerçekten, Mrs Weasley, normal bir yemek yeter... düğünden önceki gün..."

"Eh, peki, sen eminsen, canım. Remus ile Tonks'u davet edeyim, değil mi? Peki, ya Hagrid?"

"Harika olur," dedi Harry. "Ama lütfen bir sürü zahmete girmeyin."

"Hiç değil, hiç değil... hiç zahmet değil..."

Mrs Weasley ona baktı, uzun bir bakış... Sonra biraz hüzünle gülümsedi, doğruldu ve uzaklaştı. Harry onun çamaşır ipinin yanında asasını sallayışını ve ıslak giysilerin kendilerini asmak için havada yükselmelerini izledi ve birden ona verdiği rahatsızlıkla acıdan dolayı içinde büyük bir pişmanlık dalgasının kabardığını hissetti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Albus Dumbledore'un Vasiyeti

Şafağın serin mavi ışığında bir dağ yolunda yürüyordu. Epey aşağıda, sisle sarmalanmış halde, küçük bir kasabanın gölgesi vardı. Aradığı adam orada mıydı? Ona öyle fena halde ihtiyacı vardı ki başka bir şey düşünemiyordu; cevabı elinde tutan adamdı o, sorununun çözümünü...

"Hey, uyan."

Harry gözlerini açtı. Yine Ron'un dağınık tavanarası odasındaki kamp yatağında yatıyordu. Güneş henüz doğmamıştı ve oda hâlâ karanlıktı. Pigwidgeon, başı minicik kanadının altında, uyuyordu. Harry'nin alnındaki yara izi acıyordu.

"Uykunda mırıldanıyordun."

"Öyle mi?"

"Evet. 'Gregoroviç'. 'Gregoroviç' deyip duruyordun."

Harry'nin gözlüğü gözünde değildi, Ron'un yüzü biraz bulanık görünüyordu.

"Gregoroviç de kim?"

"Ben nereden bileceğim ki? İsmi sayıklayıp duran sendin."

Harry düşünceli düşünceli alnını sıvazladı. Bu ismi bir yerde duyduğunu hayal meyal hatırlıyor, ama nerede olduğunu çıkaramıyordu.

"Sanırım Voldemort onu arıyor."

"Zavallı adam," dedi Ron endişeyle.

Harry alnını sıvazlamaya devam ederek doğruldu. Tamamen

uyanmıştı artık. Rüyasında tam olarak ne gördüğünü hatırlamaya çalıştı, ama gözünün önüne gelen tek şey dağlarla kaplı bir ufuk ve vadinin derinliklerine sığınmış küçük bir köyün dış hatlarıydı.

"Sanırım yurt dışında."

"Kim, Gregoroviç mi?"

"Voldemort. Sanırım yurt dışında, Gregoroviç'i arıyor. İngiltere'de bir yere benzemiyordu hiç."

"Yine onun zihnini mi görüyordun dersin?"

Ron'un endişeli bir hali vardı.

"Bana bir iyilik et de Hermione'ye söyleme," dedi Harry. "Rüyamda bir şeyler görmemi nasıl engellememi bekliyorsa artık..."

Pigwidgeon'ın kafesine bakıp, düşündü... "Gregoroviç" ismi ona niçin aşina geliyordu acaba?

"Bence," dedi usulca, "Quidditch'le bir ilgisi var. Bir bağlantı var ama ne – ne olduğunu bulamıyorum."

"Quidditch mi?" dedi Ron. "Düşündüğünün Gorgoviç olmadığına emin misin?"

"Kim?"

"Dragomir Gorgoviç, Kovalayıcı, iki yıl önce rekor ücrete Chudley Gülleleri'ne transfer oldu. Bir sezonda en çok Quaffle düşürme rekorunun sahibi."

"Hayır," dedi Harry. "Kesinlikle Gorgoviç'i düşünmüyorum."

"Ben de düşünmemeye çalışıyorum zaten," dedi Ron. "Eh, neyse, doğum günün kutlu olsun."

"Vay – doğru ya, unutmuşum! On yedi yaşındayım artık!"

Harry kamp yatağının yanında duran asayı aldı ve gözlüğünü bıraktığı dağınık masaya doğrultup *"Accio gözlük!"* dedi. Sadece yirmi-otuz santim ötedeydi ama yine de gözlüğün hızla ona doğru geldiğini görmenin tatmin edici bir tarafı vardı. Yani en azından gözüne çarpıncaya kadar.

"Şık," dedi Ron, homurtuyla.

İz'inin kalkmasına neşelenen Harry, Ron'un eşyalarını odanın dört bir yanına uçurmaya başladı, öyle ki Pigwidgeon uyanıp

kafesinde telaşla kanat çırpmaya başladı. Harry ayrıca ayakkabı bağcıklarını da sihirle bağlamayı denedi (bunun sonucunda ortaya çıkan düğümü açmak dakikalar sürdü) ve sırf zevk için, Ron'un Chudley Gülleleri posterlerindeki portakal rengi cüppeleri parlak maviye çevirdi.

"Senin yerinde olsam fermuarımı elimle kapatırdım ama," diye tavsiyede bulundu Ron, Harry derhal kontrol edince de kıs kıs güldü. "Al bakalım, hediyen. Burada açıp bak, annem görmesin."

"Kitap mı?" dedi Harry, dikdörtgen paketi alırken. "Geleneğin biraz dışına çıkmışız, ha?"

"Bu öyle bildiğin kitaplardan değil," dedi Ron. "Tam anlamıyla bir hazine: *Cadıları Cezbetmenin On İki Şaşmaz Yolu*. Kızlar hakkında bilmen gereken her şeyi açıklıyor. Ah, bu geçen yıl elimde olacaktı ki, Lavender'dan nasıl kurtulacağımı bilirdim, ayrıca nasıl ayarlayacağımı da bilirdim şeyi... şey, neyse, Fred ile George bana bir tane verdi, çok şey öğrendim. Okusan şaşarsın, üstelik sırf asa sallamaktan ibaret de değil."

Mutfağa vardıklarında, masanın üstünde bekleyen bir hediye yığını buldular. Bill ve Mösyö Delacour kahvaltılarını bitiriyordu, Mrs Weasley ise tavanın başında durmuş, onlarla sohbet ediyordu.

"Arthur on yedinci doğum gününü kutlamamı söyledi, Harry," dedi Mrs Weasley, ona gülümseyerek. "İşe gitmek için erken çıkması gerekti, ama akşam yemeğine gelecek. Şu en tepedeki bizim hediyemiz."

Harry oturdu, Mrs Weasley'nin gösterdiği kare şeklindeki paketi alıp açtı. İçinde Mr ve Mrs Weasley'nin Ron'a on yedinci yaş gününde verdiği saate çok benzeyen bir saat vardı; altındandı, kadranında da akrep ve yelkovan yerine dönen yıldızlar vardı.

"Rüştünü ispat ettiğinde bir büyücüye saat vermek adettendir," dedi Mrs Weasley, ocağın yanında onu kaygıyla izleyerek. "Maalesef bu Ron'unki gibi yeni değil, kardeşim Fabian'a aitti. O da eşyalarına pek dikkat etmez, o yüzden arkasında bir çentik var, ama –"

Konuşmanın gerisi gelmedi; çünkü Harry yerinden kalkıp ona sarılmıştı. Bu kucaklamaya dile getirilmemiş birçok şeyi dökmeye çalıştı. Herhalde Mrs Weasley de anlamıştı bunları, çünkü Harry onu bırakınca beceriksizce yanağını okşadı ve asasını gelişigüzel bir şekilde sallayarak yarım paket domuz pastırmasının tavadan fırlayıp yere düşmesine sebep oldu.

"Doğum günün kutlu olsun, Harry!" dedi Hermione, çabucak mutfağa girip kendi hediyesini yığının tepesine koyarak. "Ahım şahım bir şey değil ama umarım beğenirsin. Sen ona ne aldın?" diye sordu Ron'a. Ron onu duymazdan geldi.

"Hadi, aç bakalım Hermione'ninkini!" dedi Ron.

Hermione ona yeni bir Sinsioskop almıştı. Diğer paketlere gelince: Bill ve Fleur'den efsunlu bir tıraş bıçağı ('Ah, evet, gö'üp gö'eceğin en pü'üzsüz tığğaşı olacaksın bununla', diye temin etmişti Mösyö Delacour onu, 'ama ona ne istediğiniy tam ola'ak söylemelisin... yoksa sakalında du'mayabiliğ...'), Delacour'lardan çikolata, Fred ile George'dan ise Weasley Büyücü Şakaları'nın en son ürünleriyle dolu kocaman bir kutu.

Harry, Ron ve Hermione masada fazla durmadı, çünkü Madam Delacour, Fleur ve Gabrielle'in gelmesiyle mutfak rahatsız edici derecede kalabalık olmuştu.

"Ben şunları senin için toplayayım," dedi Hermione neşeyle, Harry'nin hediyelerini onun kucağından alarak. Üçü merdivene yöneldiler. "Benim işim bitti sayılır, sadece senin diğer pantolonlarının çamaşırdan çıkmasını bekliyorum, Ron –"

Ron'un gevelemesi, birinci kattaki bir kapının açılma sesiyle yarım kaldı.

"Harry, bir dakika gelir misin?"

Ginny idi bu. Ron birden durdu, ama Hermione onu dirseğinden tuttuğu gibi çekip yukarı götürdü. Harry tedirgin tedirgin, Ginny'nin peşinden onun odasına gitti.

Daha önce hiç girmemişti oraya. Küçük ama aydınlık bir odaydı. Bir duvara büyücü müzik grubu Acayip Kızkardeşler'in bir pos-

teri, diğerine ise sadece cadılardan oluşan Quidditch takımı Holyhead Harpileri'nin kaptanı Gwenog Jones'un bir resmi asılıydı. Açık pencereye dönük bir masa vardı; pencere ise bir keresinde Harry ve Ginny'nin Ron ve Hermione ile ikişerlikten Quidditch maçı yaptığı meyve bahçesine bakıyordu. O meyve bahçesinde şimdi büyük, inci beyazı bir çadır vardı. Tepesindeki bayrak Ginny'nin penceresiyle aynı hizadaydı.

Ginny başını kaldırıp Harry'nin yüzüne baktı, derin bir soluk aldı ve "On yedinci doğum günün kutlu olsun," dedi.

"Şey... sağol."

Ginny ona gözlerini hiç kaçırmaksızın bakıyordu; Harry ise Ginny'ye bakmakta zorlanıyordu; çok parlak bir ışığa gözlerini dikip bakmak gibiydi bu.

"Güzel manzara," dedi cılız bir sesle, pencereden dışarıyı göstererek.

Ginny duymazdan geldi. Harry onu suçlayamazdı.

"Sana ne alacağımı bir türlü bulamadım," dedi Ginny.

"Hiçbir şey almak zorunda değildin."

Buna da aldırmadı.

"Neyin işine yarayacağını bilemedim. Fazla büyük bir şey olmazdı, çünkü yanında götüremezdin."

Harry cesaret edip ona kaçamak bir bakış attı. Ginny'nin gözü yaşlı değildi; çok sayıdaki harika yanından biriydi bu da, nadiren ağlamaklı olurdu. Harry bazen, muhtemelen altı tane ağabey sahibi olmanın onu dayanıklı biri haline getirmiş olduğunu düşünürdü.

Ginny ona bir adım yaklaştı.

"Sonra da düşündüm ki, yanında sana beni hatırlatacak bir şey olmasını istiyorum. Hani orada artık ne yapacaksan onu yaparken bir Veela'yla falan karşılaşırsan diye."

"Biriyle çıkma olanaklarının bayağı zayıf olacağını sanıyorum, doğrusunu istersen."

"İşte aradığım umut ışığı," diye fısıldadı, sonra da onu daha önce hiç öpmediği gibi öptü; Harry de onu öpüyordu, mutluluk

dolu bir unutma haliydi bu, Ateşviskisi'nden daha iyiydi; bütün dünyadaki tek gerçek şeydi Ginny, ona dokunmak, bir el onun belinde, bir el ise uzun, tatlı kokan saçlarında –

Kapı savrulup açıldı ve irkilerek ayrıldılar.

"Ooo," dedi Ron imalı imalı. "Özür dilerim."

"Ron!" Hermione onun hemen arkasındaydı, nefes nefeseydi. Gergin bir sessizlik oldu, sonra Ginny donuk bir sesle, "Şey, neyse, doğum günün kutlu olsun, Harry," dedi.

Ron'un kulakları kıpkırmızıydı; Hermione tedirgin görünüyordu. Harry onların suratına kapıyı çarpmak istiyordu ama sanki kapı açıldığında odadan içeri soğuk bir esinti girmiş ve yaşadığı o parlak an bir sabun köpüğü gibi patlamıştı. Ginny ile ilişkisini bitirmesinin, ondan olabildiğince uzak durmasının bütün sebepleri Ron ile birlikte odadan içeri sızmış ve bütün o mutlu unutma hali gitmişti.

Ginny'ye baktı, bir şey söylemek istiyor, ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ancak Ginny ona sırtını dönmüştü. Bir kez olsun onun gözyaşlarına teslim olmuş olabileceğini düşündü. Ron'un önünde onu teselli etmek için bir şey yapamazdı.

"Sonra görüşürüz," dedi ve diğer ikisinin arkasından odadan çıktı.

Ron hızla aşağı indi, kalabalık mutfaktan geçip bahçeye çıktı, Harry yol boyunca onun temposuna ayak uydurdu, Hermione ise yüzünde korkmuş bir ifadeyle, arkalarından koşturdu.

Ron yeni biçilmiş çimenliğe geldiğinde dönüp Harry'ye çıkıştı.

"Onu terk ettin. Şimdi ne diye kalkıp kafasını karıştırıyorsun?"

"Kafasını karıştırmıyorum," dedi Harry, Hermione onlara yetişirken.

"Ron –"

Fakat Ron elini kaldırıp onu susturdu.

"Bitirdiğinde gerçekten çok incindi –"

"Ben de. Niye son verdim biliyorsun, istediğimden değildi."

"Evet ama şimdi gidip de onu öpüp koklarsan yine umutlanacak –"

"Aptal değil o, bunun olamayacağını biliyor, beklentisi yok – bizim evlenmemiz, ya da –"

Tam bunu söylerken Harry'nin zihninde Ginny'nin beyaz bir gelinlik giymiş, uzun boylu, kimliği belirsiz ve nahoş bir yabancıyla evlendiğine dair berrak bir resim canlandı. Burgaç gibi dönüp duran o anda, birden bir şeyin farkına vardı: Ginny'nin geleceği serbestti, engelsizdi, kendisininki ise... ileride Voldemort'tan başka bir şey göremiyordu.

"Her bulduğun fırsatta ona sarılmaya devam edersen –"

"Bir daha olmayacak," dedi Harry sert bir sesle. Hava bulutsuzdu ama Harry'ye güneşin üstü örtülmüş gibi geliyordu. "Tamam mı?"

Ron yarı kızgın, yarı mahcup görünüyordu; bir an ayaklarının üstünde bir öne bir arkaya sallandı, sonra da "Peki öyleyse, eh... evet," dedi.

Ginny o gün daha sonra Harry ile yine bire bir görüşme ayarlamaya çalışmadı, herhangi bir bakış ya da hareketle odasında kibar bir konuşmadan öte bir şey paylaşmış olduklarını da göstermedi. Bununla beraber, Charlie'nin gelişi Harry'yi epey rahatlattı. Mrs Weasley'nin Charlie'yi zorla bir sandalyeye oturtmasını, sonra da asasını tehditkâr bir şekilde kaldırarak onun doğru dürüst bir saç kesimine ihtiyacı olduğunu söylemesini izlemek dikkatini başka şeye vermesini sağladı.

Harry'nin doğum günü yemeği Charlie, Lupin, Tonks ve Hagrid'in gelişinden önce bile Kovuk'un mutfağının sınırlarını zorlayacağından, dışarı birbirine bitişik birkaç masa kondu. Fred ile George, üzerinde büyük birer "17" sayısının görülebildiği bir dizi mor feneri, konukların üzerinde havada durmalarını sağlayacak şekilde büyülediler. Mrs Weasley'nin bakımı sayesinde George'un yarası temizdi, ama ikizler bu konuda ne kadar şaka yaparsa yapsın, Harry henüz onun kafasının yanındaki karanlık deliğe alışamamıştı.

Hermione asasının ucundan mor ve altın rengi şeritler püskürtüp, onların ağaçlarla çalıların üstünden sanatsal bir şekilde sarkmalarını sağladı.

"Güzel," dedi Ron, Hermione asasının son bir hareketiyle yaban elması ağacının yapraklarını altın rengine döndürürken. "Bu tür şeye gözün cidden çok yatkın."

"Teşekkür ederim, Ron!" dedi Hermione hem hoşnut, hem de biraz kafası karışmış gibi bir edayla. Harry arkasını dönüp kendi kendine gülümsedi. Vakit bulup da *Cadıları Cezbetmenin On İki Şaşmaz Yolu*'nu okuduğunda iltifatlar üzerine bir bölümle karşılaşacağı şeklinde komik bir fikre kapılmıştı; Ginny'nin bakışlarını yakalayıp ona sırıttı ama sonra hemen Ron'a verdiği söz aklına geldi ve çabucak Mösyö Delacour ile bir sohbet başlattı.

"Çekilin yoldan, çekilin yoldan!" diye şakıdı Mrs Weasley, önüsıra havada süzülen devasa, deniz topu büyüklüğünde, Snitch'e benzeyen bir şeyle kapıdan çıkarak. Birkaç saniye sonra Harry, bunun kendi doğum günü pastası olduğunun farkına vardı, Mrs Weasley onu engebeli yolda taşıma riskini almaktansa, asasıyla havada tutuyordu. Pasta sonunda masanın ortasına indiğinde Harry "Harika görünüyor, Mrs Weasley," dedi.

"Ah, hiçbir şey değil, canım," dedi sevgiyle. Ron annesinin omuzu üzerinde ona başparmağını kaldırdı ve ağzını sessizce hareket ettirerek *İyiydi* dedi.

Saat yedi olduğunda bütün konuklar gelmişti. Hepsi de onları yolun sonunda bekleyen Fred ile George tarafından içeri alınmıştı. Hagrid bu günün şerefine en iyi, en korkunç kıllı kahverengi takım elbisesini giymişti. Lupin Harry'nin elini sıkarken gülümsese de, Harry onun hayli mutsuz göründüğünü düşündü. Çok tuhaftı bu; onun yanındaki Tonks ise mutluluktan ışıldıyor gibiydi.

"Doğum günün kutlu olsun, Harry," dedi, ona sıkıca sarılarak.

"On yedi, ha!" dedi Hagrid, Fred'in uzattığı kova boyundaki şarap bardağını alırken. "Tanıştığımız günden beri altı yıl olmuş, hatırlıyor musun Harry?"

"Hayal meyal," dedi Harry, ona bakıp sırıtarak. "Kapıyı kırıp, Dudley'nin arkasından domuz kuyruğu çıkarıp, bana bir büyücü olduğumu söylememiş miydin?"

"Ayrıntıları unutuyorum," dedi Hagrid gülerek. "İyi misiniz Ron, Hermione?"

"İyiyiz," dedi Hermione. "Sen nasılsın?"

"Eh, fena değil. Meşguldüm, yeni doğmuş tek boynuzlu atlarımız var, dönünce size gösteririm –" Hagrid elini cebine sokup aranırken Harry, gözlerini Ron ve Hermione'nin bakışlarından kaçırdı. "Al bakalım, Harry – sana ne alacağımı bulamıyordum, ama sonra aklıma bu geldi." Küçük, hafiften kürklü, uzun bir ipi olan büzgülü bir kese çıkardı. Belli ki boyuna asılmak içindi. "Pışıt derisi. Oraya bir şey sakladın mı, sahibinden başkası çıkaramaz. Nadir bir şeydir."

"Hagrid, teşekkürler!"

"Önemli değil," dedi Hagrid, çöp tenekesi kapağı büyüklüğündeki elini sallayarak. "Ah, işte Charlie de orada! Onu her zaman sevmişimdir – hey! Charlie!"

Charlie elini, daha yeni, acımasızca kısa bir biçimde kesilmiş saçında keyifsiz keyifsiz gezdirerek yaklaştı. Ron'dan kısaydı, tıknazdı, kaslı kollarında yanıklar ve çizikler vardı.

"Merhaba, Hagrid, nasıl gidiyor?"

"Ne zamandır yazmak istiyordum. Norbert nasıl?"

"Norbert mi?" diye güldü Charlie. "Norveç Pütürlüsü mü? Artık ona Norberta diyoruz."

"Ne – Norbert kız mıymış?"

"Ya, evet," dedi Charlie.

"Nasıl ayırt ediyorsunuz?" diye sordu Hermione.

"Çok daha hırçınlar," dedi Charlie. Omuzunun üstünden baktıktan sonra sesini alçalttı. "Keşke babam çabucak gelse. Annem huzursuzlanıyor."

Hepsi Mrs Weasley'ye baktılar. Madam Delacour'la konuşmaya çalışırken, ikide bir kapıya bakıyordu.

"Sanırım Arthur'suz başlasak iyi olacak," diye seslendi bahçeye az sonra. "Bir işi çıkmış olma – ah!"

Hepsi aynı anda gördüler: bir ışık şeridi hızla bahçeyi boydan boya geçip masanın üzerine yerleşti ve orada parlak gümüş rengi bir gelincik halini aldı. Arka ayaklarının üzerinde durup Mr Weasley'nin sesiyle konuştu.

"Sihir Bakanı benimle geliyor."

Patronus havaya karıştı. Fleur'ün ailesi hayret içinde az önce onun kaybolduğu yere bakakaldılar.

"Biz burada olmamalıyız," dedi Lupin hemen. "Harry – özür dilerim – başka zaman açıklarım –"

Tonks'u bileğinden yakaladığı gibi çekip götürdü; çite gittiler ve üzerinden geçip gözden kayboldular. Mrs Weasley şaşkına dönmüş gibiydi.

"Bakan mı – ama niye –? Anlamıyorum –"

Ancak meseleyi konuşacak vakit yoktu; bir saniye sonra Mr Weasley aniden kapıda belirmişti, yanında da kırlaşmış yele gibi saçından hemen tanınabilecek olan Rufus Scrimgeour vardı.

İki yeni gelen, bahçeye ve fenerlerle aydınlatılmış masaya doğru yürüdü, herkes oturmuş onların yaklaşmasını izliyordu. Scrimgeour fener ışığının menziline girdiğinde Harry onun bir önceki karşılaşmalarından daha yaşlı, sıska ve suratsız göründüğünü fark etti.

"Böyle davetsiz geldiğim için özür dilerim," dedi Scrimgeour, masanın önünde topallayarak durup. "Özellikle de gördüğüm kadarıyla bir partiyi böldüğüm için."

Gözleri bir an dev Snitch pastaya takıldı.

"Nice yıllara."

"Teşekkürler," dedi Harry.

"Seninle özel konuşmam gerekiyor," diye devam etti Scrimgeour. "Ayrıca Mr Ronald Weasley ve Miss Hermione Granger'la da."

"Bizle mi?" dedi Ron, şaşkın bir edayla. "Niye biz?"

"Daha özel bir yere gittiğimizde onu söyleyeceğim," dedi Scrimgeour. "Böyle bir yer var mı?" diye sordu Mr Weasley'ye.

"Evet, tabii," dedi Mr Weasley. Tedirgin görünüyordu. "Şey, ee, oturma odası, niye orayı kullanmıyorsunuz?"

"Yolu sen gösterebilirsin," dedi Scrimgeour Ron'a. "Senin bize eşlik etmene gerek olmayacak, Arthur."

Harry, kendisi, Ron ve Hermione ayağa kalkarken Mr Weasley ile Mrs Weasley'nin birbirlerine kaygılı bakışlar attıklarını gördü. Hiç konuşmadan eve doğru yürürlerken, Harry diğer ikisinin kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu: Scrimgeour bir şekilde üçünün Hogwarts'ı bırakmayı planladığını öğrenmiş olmalıydı.

Dağınık mutfaktan Kovuk'un oturma odasına giderlerken, Scrimgeour hiç konuşmadı. Bahçe yumuşak, altın rengi akşam ışığıyla dolu olsa da içeriye karanlık çökmüştü bile: odadan içeri girerlerken Harry asasını yağ lambalarına doğrultup oynattı ve lambalar eski görünüşlü ama sıcak odayı aydınlattı. Scrimgeour normalde Mr Weasley'nin oturduğu bel vermiş koltuğa kurulunca, Harry, Ron ve Hermione'ye yan yana kanepeye sıkışmaktan başka çare kalmadı. Onlar da oturduktan sonra, Scrimgeour konuştu.

"Üçünüze soracağım bazı sorular var ve sanırım bu işi tek tek yapsak daha iyi olacak. Siz ikiniz," dedi Harry ve Hermione'yi işaret ederek, "yukarıda beklerseniz, Ronald'la başlayacağım."

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Harry, Hermione onaylar bir edayla başını hararetle sallarken. "Ya bizimle beraber konuşursunuz, ya da hiç konuşmazsınız."

Scrimgeour Harry'ye soğuk, tartan bir bakış attı. Harry Bakan' ın işi bu kadar erkenden husumete dökmeye değip değmeyeceğini merak ettiği yönünde bir izlenim edindi.

"Pekâlâ, beraber o zaman," dedi omuz silkerek. Boğazını temizledi. "Eminim sizin de bildiğiniz gibi, Albus Dumbledore'un vasiyetinden dolayı buradayım."

Harry, Ron ve Hermione birbirlerine baktılar.

"Besbelli sürpriz oldu! O halde Dumbledore'un size bir şey bıraktığının farkında değildiniz, öyle mi?"

"He-hepimize mi?" dedi Ron. "Bana ve Hermione'ye de mi?"

"Evet, hepini–"

Ama Harry onun sözünü kesti.

"Dumbledore öleli bir aydan çok oluyor. Niye bize bıraktığı şeyi vermek bu kadar uzun sürdü?"

"Çok belli değil mi?" dedi Hermione, Scrimgeour cevap veremeden. "Onun bize bıraktığı şeyi incelemek istediler. Bunu yapmaya hiç hakkınız yoktu!" dedi, sesi hafiften titreyerek.

"Tamamen hakkım vardı," dedi Scrimgeour, bu itirazı önemsemez bir tavırla. "Haklı Müsadere Kararnamesi, Bakanlık'a bir vasiyetin içeriğine el koyma yetkisi veriyor –"

"O yasa büyücülerin başkalarına Karanlık eşyalar bırakmalarını önlemek için yaratılmıştı," dedi Hermione, "ve Bakanlık'ın ölen birinin mallarını almadan önce onların yasadışı olduğu yolunda güçlü kanıtlar sunması gerekiyor! Yani şimdi siz bana Dumbledore'un bize lanetli bir şey vermeye çalıştığını mı söylüyorsunuz?"

"Sihirli Yasa'da kariyer mi yapmayı planlıyorsunuz, Miss Granger?" diye sordu Scrimgeour.

"Hayır, planlamıyorum," diye cevabı yapıştırdı Hermione. "Dünyada iyi bir şeyler yapmayı umuyorum!"

Ron güldü. Scrimgeour'un gözleri bir an ona kayıp, Harry konuşmaya başlayınca yeniden başka yere döndü.

"O zaman niye şimdi eşyalarımızı almamıza izin veriyorsunuz? Onları elinizde tutmak için bahane mi bulamıyorsunuz?"

"Hayır, çünkü otuz bir gün doldu," dedi Hermione hemen. "Tehlikeli olduklarını kanıtlayamadıkları sürece nesneleri ellerinde daha uzun süre tutamazlar. Değil mi?"

"Dumbledore ile yakın olduğunuzu söyleyebilir miydin, Ronald?" dedi Scrimgeour, Hermione'yi duymazdan gelerek. Ron irkildi.

"Ben mi? Yo – sayılmaz... o hep Harry ile..."

Ron dönüp Harry ve Hermione'ye bir bakış attı ve Hermione'nin ona *hemen-konuşmayı-kes!* der gibi baktığını gördü, ama olan

olmuştu artık: Scrimgeour tam da duymayı beklediği ve istediği şeyi duymuşa benziyordu. Ron'un cevabının üzerine bir akbaba gibi çöreklendi.

"Dumbledore ile çok yakın değilseniz, vasiyetinde seni hatırlamış olmasını nasıl izah ediyorsun? Şahıslara pek az şey bıraktı. Servetinin çok büyük bir kısmı – özel kütüphanesi, sihirli aletleri ve diğer şahsi eşyaları – Hogwarts'a bırakıldı. Niçin sana özel muamele etti sence?"

"Şey... bilmem ki," dedi Ron. "Ben... yakın değildik derken... yani, sanırım beni severdi..."

"Alçakgönüllülük ediyorsun, Ron," dedi Hermione. "Dumbledore seni çok severdi."

Hakikati epey bir zorlamak oluyordu bu aslında; Harry'nin bildiği kadarıyla Ron ve Dumbledore hiç başbaşa kalmamışlardı ve aralarında doğrudan temas, lafı bile edilmeyecek kadar ender olmuştu. Ancak Scrimgeour dinliyormuş gibi görünmüyordu. Elini pelerinine soktu ve Hagrid'in Harry'ye verdiğinden çok daha büyük bir kese çıkardı. Onun içinden de bir parşömen tomarı çıkardı ve açıp yüksek sesle okumaya başladı.

" *'Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore'un Son Vasiyeti'*... evet, işte burada... *'Ronald Bilius Weasley'ye, kullandığı zaman beni hatırlaması umuduyla, Işıkemer'imi bırakıyorum.'* "

Scrimgeour, kesesinden Harry'nin daha önce de gördüğü bir nesne çıkardı: gümüş bir çakmağa benziyordu ama Harry aslında onun sadece tek bir basışla bir yerdeki bütün ışığı emme ve geri getirme gücüne sahip olduğunu biliyordu. Scrimgeour öne eğilip Ron'a Işıkemer'i verdi, Ron da onu alıp, afallamış halde parmaklarında çevirdi.

"Kıymetli bir nesne o," dedi Scrimgeour, Ron'u dikkatle izleyerek. "Hatta eşsiz bile olabilir. Dumbledore'un kendi tasarımı olduğu kesin. Niye sana böylesine nadir bir şey bıraksın?"

Ron şaşkın bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Dumbledore binlerce öğrenciye öğretmenlik yapmış olmalı,"

diye devam etti Scrimgeour. "Ancak vasiyetinde sadece üçünüzü hatırlamış. Bunun nedeni ne? Işıkemer'ini ne için kullanacağınızı düşündü, Mr Weasley?"

"Işıkları söndürmek için, herhalde," diye mırıldandı Ron. "Başka ne yapabilirim ki onunla?"

Belli ki Scrimgeour'un bu konuda bir önerisi yoktu. Bir süre kısık gözlerle Ron'a baktıktan sonra, tekrar Dumbledore'un vasiyetine döndü.

" *'Miss Hermione Jean Granger'a, onu keyifli ve öğretici bulacağı umuduyla,* Ozan Beedle'ın Hikâyeleri *kitabımı bırakıyorum.'* "

Scrimgeour çantasından bu sefer de üst kattaki *En Karanlık Sanatın Sırları* kadar eski görünen küçük bir kitap çıkardı. Kitabın cildi leke lekeydi ve yer yer soyulmuştu. Hermione tek kelime etmeden onu Scrimgeour'dan aldı. Kitabı kucağına koyup gözlerini ona dikti. Harry, kitabın adının eski yazıyla yazılmış olduğunu gördü; onları okumayı öğrenmemişti hiç. Harry bakarken, kabartmalı simgelerin üstüne bir gözyaşı damlası düştü.

"Sizce Dumbledore niye size bu kitabı bıraktı, Miss Granger?" diye sordu Scrimgeour.

"Benim... benim kitapları sevdiğimi biliyordu," dedi Hermione boğuk bir sesle, gözlerini kolunun yenine silerek.

"Ama niye özellikle bu kitap?"

"Bilmiyorum. Hoşuma gideceğini düşünmüş olmalı."

"Dumbledore ile hiç şifreler ya da gizli mesaj iletme yolları hakkında konuşmuş muydunuz?"

"Hayır, konuşmadım" dedi Hermione, gözlerini kolunun yenine silmeyi sürdürerek. "Ve eğer Bakanlık otuz bir günde bu kitapta gizli şifre bulamadıysa, benim bulacağımdan şüpheliyim."

Boğazına takılan hıçkırığı zar zor bastırdı. O kadar sıkışık oturuyorlardı ki Ron, Hermione'nin omuzlarına dolamak için kolunu çıkarmakta zorlandı. Scrimgeour vasiyete döndü.

" *'Harry James Potter'a,'* " diye okudu, ve Harry'nin heyecandan midesi kasıldı, " *'azmin ve becerinin mükâfatını hatırlaması için,*

Hogwarts'taki ilk Quidditch maçında yakaladığı Snitch'i bırakıyorum.' "

Scrimgeour gümüş kanatlarını halsizce çırpan minicik, ceviz boyundaki altın topu uzatırken, Harry elinde olmadan bir hayal kırıklığı duygusuna kapıldı.

"Dumbledore sana niye bu Snitch'i bıraktı?" diye sordu Scrimgeour.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Harry. "Az önce okuduğunuz nedenlerdendir herhalde... bana nelerin elde edilebileceğini hatırlatmak için... azimle miydi her neyse işte."

"Bunun sadece sembolik bir hatıra olduğunu mu düşünüyorsunuz o zaman?"

"Öyledir herhalde," dedi Harry. "Başka ne olabilir ki?"

"Soruları ben soruyorum," dedi Scrimgeour, koltuğunu kanepeye biraz daha yaklaştırarak. Dışarıda hava iyice kararıyordu artık; pencerelerin ötesindeki çadır, çalı çitlerin üzerinde hayalet beyazı yükseliyordu.

"Doğum günü pastanın bir Snitch şeklinde olduğunu fark ettim," dedi Scrimgeour Harry'ye. "Neden öyle?"

Hermione alaycı alaycı güldü.

"Ah, tabii ya, Harry'nin müthiş bir Arayıcı olmasıyla bir ilgisi bulunamaz, o fazla bariz çünkü," dedi. "Mutlaka kremasının içinde Dumbledore'un gizli bir mesajı saklı olmalı!"

"Kremanın içinde bir şeyin saklı olduğunu sanmıyorum," dedi Scrimgeour, "ama bir Snitch, küçük bir nesne için çok iyi bir saklanma yeri olabilir. Eminim sebebini biliyorsunuzdur."

Harry omuzlarını silkti. Öte yandan Hermione, cevap verdi: Harry'ye göre, sorulara doğru cevap vermek Hermione'nin o kadar içine işlemiş bir alışkanlıktı ki, kendine engel olamıyordu.

"Çünkü Snitch'lerin ten hafızası vardır," dedi.

"Ne?" dedi Harry ve Ron bir ağızdan; ikisi de Hermione'nin Quidditch bilgisinin sözü edilmeyecek kadar az olduğunu düşünürlerdi.

"Doğru," dedi Scrimgeour. "Bir Snitch salıverilmeden önce ona

çıplak ten temas etmez. Onu yapan bile çıplak tenle dokunmaz, eldiven giyer. Snitch'in üzerinde bir efsun vardır, bu efsun sayesinde, tartışmalı bir yakalama halinde ona dokunan ilk insanı teşhis edebilir. Bu Snitch," dedi minicik altın topu yukarı kaldırarak, "senin dokunuşunu hatırlayacak, Potter. Bana öyle geliyor ki, başka kusurları ne olursa olsun muazzam sihirsel beceriye sahip olan Dumbledore, bu Snitch'i sadece senin için açılmak üzere efsunlamış olabilir."

Harry'nin kalbi oldukça hızlı atmaya başlamıştı. Scrimgeour'un haklı olduğuna emindi. Bakan'ın önünde Snitch'i çıplak eliyle almaktan nasıl kaçınabilirdi ki?

"Bir şey söylemiyorsun," dedi Scrimgeour. "Belki de Snitch'in içinde ne olduğunu zaten biliyorsun, öyle mi?"

"Hayır," dedi Harry, hâlâ Snitch'e aslında dokunmadan nasıl dokunmuş gibi görünebileceğini düşünerek. Zihnefend bilseydi, ama gerçekten bilseydi, Hermione'nin zihnini okuyabilirdi şimdi; hemen yanında onun beyninin resmen vızır vızır çalıştığını duyabiliyordu adeta.

"Al," dedi Scrimgeour, usulca.

Harry Bakan'ın sarı gözlerine baktı ve onun dediğini yapmaktan başka bir şansı olmadığını anladı. Elini uzattı. Scrimgeour öne doğru eğilip Snitch'i yavaş yavaş ve dikkatle, Harry'nin avucuna koydu.

Hiçbir şey olmadı. Harry'nin parmakları Snitch'in etrafında kapandı, yorgun kanatlar şöyle bir titreşti ve durdu. Scrimgeour, Ron ve Hermione şimdi sadece bir kısmı görünmekte olan topa merakla bakmaya devam ettiler, sanki hâlâ onun bir şekilde dönüşüm geçirmesini umuyorlarmış gibi.

"Bayağı dramatik oldu," dedi Harry soğukkanlı bir havayla. Hem Ron, hem de Hermione güldü.

"Bu kadar öyleyse, değil mi?" diye sordu Hermione, kanepeden kalkacakmış gibi yaparak.

"Pek değil," dedi Scrimgeour. Şimdi sinirli görünüyordu. "Dumbledore sana ikinci bir miras bırakmış, Potter."

"O ne?" diye sordu Harry, heyecanı yeniden alevlenerek.

Scrimgeour bu sefer vasiyetten okumaya zahmet etmedi.

"Godric Gryffindor'un kılıcı," dedi.

Hermione ve Ron kaskatı kesildiler. Harry yakut kakmalı kabzayı görmek için etrafa bakındı ama Scrimgeour deri keseden kılıcı çıkarmadı, zaten kese onun için fazla küçük görünüyordu.

"Ee, nerede o zaman?" diye sordu Harry şüpheyle.

"Maalesef," dedi Scrimgeour, "o kılıç Dumbledore'a ait olmadığı için birine verme gibi bir hakkı yok. Godric Gryffindor'un kılıcı önemli bir tarihi eser, o yüzden de ait olduğu –"

"Harry'ye ait o!" dedi Hermione öfkeyle. "Harry'yi seçti, onu bulan Harry idi, kılıç da Seçmen Şapka'dan Harry'ye geldi –"

"Güvenilir tarihi kaynaklara göre, kılıç kendini layık gördüğü her Gryffindor'a sunabilir," dedi Scrimgeour. "Bu onu Mr Potter'ın şahsi eşyası haline getirmiyor, Dumbledore ne şekilde karar vermiş olursa olsun." Scrimgeour kötü tıraşlanmış yanağını kaşıyarak Harry'yi dikkatle süzdü. "Sence niye –"

"Niye mi Dumbledore bana kılıcı vermek istedi?" dedi Harry, sinirine hâkim olmakta zorlanarak. "Belki duvarımda güzel görüneceğini düşünmüştür."

"Bu iş şaka değil, Potter!" diye gürledi Scrimgeour. "Dumbledore Slytherin'in Varisi'ni sadece Godric Gryffindor'un kılıcının alt edebileceğini düşündüğü için mi? Sana kılıcı vermek istemesinin sebebi, birçok kişi gibi onun da Adı Anılmaması Gereken Kişi'yi yok etmenin senin kaderinde yazdığına mı inanmasıydı?"

"İlginç teori," dedi Harry. "Kimse Voldemort'a bir kılıç saplamayı denedi mi? Belki de Bakanlık bu konuyu araştırmak için birilerini görevlendirmeli, yani Işıkemer'leri parçalarına ayırarak vakit kaybetmek ya da Azkaban'dan firarları örtbas etmek yerine. Yani son zamanlarda bununla mı uğraşıyordunuz Bakan, büronuza kapanmış bir Snitch'i mi açmaya çalışıyordunuz? İnsanlar ölüyor, ben de az daha onlardan biri olacaktım, Voldemort beni üç kontluk boyunca takip etti, Deli-Göz Moody'yi öldürdü, ama

bütün bunlar hakkında Bakanlık'tan çıt çıkmadı, değil mi? Bir de kalkmış hâlâ sizinle işbirliği yapmamızı bekliyorsunuz!"

"Fazla ileri gidiyorsun!" diye bağırdı Scrimgeour, ayağa kalkarak; Harry de ayağa fırladı. Scrimgeour Harry'ye doğru topalladı ve asasının ucuyla onu göğsünden sertçe dürttü: asa, Harry'nin tişörtünde yanan bir sigara gibi delik açtı.

"Hey!" dedi Ron, ayağa fırlayıp kendi asasını kaldırarak, ama Harry "Hayır!" dedi "Ona bizi tutuklaması için sebep mi vermek istiyorsun?"

"Okulda olmadığını hatırladın demek?" dedi Scrimgeour, Harry'nin suratına derin derin soluyarak." Benim senin küstahlığını ve itaatsizliğini affeden Dumbledore olmadığımı hatırladın, ha? O yara izini bir taç gibi taşıyabilirsin, Potter, ama bana işimi nasıl yapacağımı söylemek on yedi yaşındaki bir çocuğa kalmadı! Biraz saygı öğrenmenin vakti geldi!"

"Senin de o saygıyı hak etmenin!" dedi Harry.

Yer titredi; koşturan ayakların sesi duyuldu, ardından da oturma odasının kapısı savrularak açıldı. Mr ve Mrs Weasley koşarak içeri girdiler.

"Biz – biz sandık ki –" dedi Mr Weasley, Harry ile Bakan'ın neredeyse burun buruna görüntüsü karşısında son derece kaygılanmış görünüyordu.

"– yüksek sesler duyduğumuzu sandık," dedi Mrs Weasley nefes nefese.

Scrimgeour Harry'den iki adım gerileyip, onun tişörtünde açtığı deliğe baktı. Kendini kaybettiği için pişman görünüyordu.

"Ö-önemli bir şey değil," diye homurdandı. "Ben... tavrına çok üzüldüm," dedi şimdi bir kez daha dönüp Harry'ye bakarak. "Bakanlık'ın senin –ve Dumbledore'un– istediği şeyi istemediğini düşünüyor gibisin. Beraber çalışıyor olmalıyız."

"Yöntemlerinizi sevmiyorum, Bakan," dedi Harry. "Hatırladınız mı?"

Harry ikinci kez sağ yumruğunu kaldırdı ve Scrimgeour'a

elinin arkasında hâlâ beyaz beyaz *Yalan söylememeliyim* yazan yarayı gösterdi. Scrimgeour'un ifadesi sertleşti. Tek kelime daha etmeden döndü ve odadan topallayarak çıktı. Mrs Weasley telaşla onun peşinden gitti; Harry onun arka kapıda durduğunu duydu. Bir dakika sonra, "Gitti!" diye seslendi.

Mrs Weasley çabucak odaya dönerken, Mr Weasley "Ne istiyormuş?" diye sordu Harry, Ron ve Hermione'ye bakarak.

"Bize Dumbledore'un bıraktıklarını vermek istiyormuş," dedi Harry. "Vasiyetinin içeriğini daha yeni verdiler."

Bahçede, yemek masalarının başında, Scrimgeour'un verdiği üç nesne elden ele dolaştı. Herkes Işıkemer'e ve *Ozan Beedle'ın Hikâyeleri*'ne bakarken hayret nidaları koyverdi, Scrimgeour'un kılıcı vermeyi reddedişine ise hayıflandı, ama hiçbiri Dumbledore'un niye Harry'ye eski bir Snitch bıraktığı konusunda bir fikir yürütemedi. Mr Weasley Işıkemer'i üçüncü ya da dördüncü kez incelerken, Mrs Weasley tereddütle "Harry, canım, herkes çok aç, sensiz başlamak istemedik," dedi. "Şimdi yemeği servis edeyim mi?"

Hepsi epey hızlıca yediler ve sonra, alelacele söylenen bir "Mutlu Yıllar Sana" korosunun ve mideye indirilen bol bol pastanın ardından, parti sona erdi. Ertesi gün düğüne davetli ama zaten kalabalık durumdaki Kovuk'ta yatamayacak kadar iri olan Hagrid, komşu bir arazide kendine çadır kurmaya gitti.

"Bizimle yukarıda buluş," diye fısıldadı Harry, Hermione'ye, bahçeyi normal haline döndürmek için Mrs Weasley'ye yardım ederlerken. "Herkes yattıktan sonra."

Tavanarasında, Ron Işıkemer'ini inceledi, Harry ise Hagrid'in Pışıt derisi çantasını altınla değil, bazısı ilk bakışta önemsiz görünse de kendisinin en çok değer verdiği şeylerle doldurdu: Çapulcu Haritası, Sirius'un büyülü aynasının parçası ve R.A.B.'nin madalyonu. Kesenin ağzını iyice büzdü ve onu boynuna astı, sonra da oturup eski Snitch'i elinde tutarak, kanatlarını halsizce çırpışını izlemeye başladı. Sonunda Hermione kapıyı tıklattı ve parmaklarının ucuna basarak içeri girdi.

"*Muffliato,*" diye fısıldadı, asasını merdivene doğru sallayarak.

"O büyüyü onaylamıyorsun sanıyordum," dedi Ron.

"Şartlar değişir," dedi Hermione. "Şimdi, göster şu Işıkemer'i bize bakalım."

Ron hemen yaptı bunu. Işıkemer'i önünde tutarak, bastı. Odadaki tek lamba hemen söndü.

"Mesele şu ki," diye fısıldadı Hermione karanlığın içinden, "bunu Peru Anında Karanlık Tozu ile de yapabilirdik."

Küçük bir *tık* sesi duyuldu, lambanın ışık topu tekrar tavana doğru uçtu ve bir kez daha hepsini aydınlattı.

"Yine de süper," dedi Ron, biraz savunur gibi. "Ve dediklerine bakılırsa, Dumbledore kendi icat etmiş bunu!"

"Biliyorum ama herhalde sana vasiyetinde yer ayırmasının sebebi ışıkları söndürmemize yardım etmen değildir!"

"Sizce Bakanlık'ın vasiyetine el koyacağını, onun bize bıraktığı her şeyi inceleyeceğini biliyor muydu?" diye sordu Harry.

"Kesinlikle," dedi Hermione. "O yüzden bize bu şeyleri neden bıraktığını vasiyetinde söyleyemedi, ama bu yine de bir konuyu açıklamıyor..."

"Neden hayattayken bize çıtlatmadığını mı?" diye sordu Ron.

"Evet, çok doğru," dedi Hermione, *Ozan Beedle'ın Hikâyeleri*'ni karıştırarak. "Madem bu şeyler Bakanlık'ın burnunun dibinden bize ulaştırılacak kadar önemli, en azından bize nedenini söylerdi diye düşünüyor insan... belki bu nedenin bariz olduğunu düşünmüştür."

"Yanlış düşünmüş o zaman, değil mi?" dedi Ron. "Onun çatlak olduğunu her zaman söylemişimdir zaten. Çok zeki falan ama üşütük. Harry'ye eski bir Snitch bırakmak, ha – o niye ki öyle?"

"En ufak fikrim yok," dedi Hermione. "Scrimgeour seni ona dokundurunca, bir şey olacağından öyle emindim ki, Harry!"

"Eh, şey," dedi Harry, Snitch'i elinde havaya kaldırırken nabzı hızlandı. "Scrimgeour'un önünde elimden geleni yapmayacaktım herhalde, değil mi?"

"Nasıl yani?" diye sordu Hermione.

"İlk Quidditch maçımda yakaladığım Snitch?" dedi Harry. "Hatırlamıyor musunuz?"

Hermione tamamen kafası karışmış gibi görünüyordu. Öte yandan Ron, birden nefesini tuttu ve tekrar konuşabilinceye kadar çılgınca bir Harry'yi, bir Snitch'i işaret etti durdu.

"Neredeyse yuttuğun Snitch o!"

"Aynen," dedi Harry ve kalbi deli gibi çarparken, Snitch'e ağzını bastırdı.

Açılmadı. Harry'nin içinde çaresizlik ve keskin hayal kırıklığı duyguları kabardı: altın küreyi indirdi, ama tam o anda Hermione haykırdı.

"Yazı! Üzerinde yazı var, çabuk, bakın!"

Harry şaşkınlık ve heyecandan neredeyse Snitch'i düşürüyordu. Hermione haklıydı. Pürüzsüz altın yüzeyde, az önce hiçbir şeyin olmadığı yerde, Harry'nin Dumbledore'a ait olduğunu hatırladığı o ince, yana yatık elyazısıyla yazılmış iki sözcük vardı:

Kapanışta açılırım.

Anca okumuştu ki, sözcükler yeniden kayboldu.

" 'Kapanışta açılırım...' O da ne demek ki?"

Hermione ve Ron yüzlerinde şaşkın ifadelerle başlarını salladılar.

"Kapanışta açılırım... *kapanışta*... Kapanışta açılırım..."

Ama sözcükleri ne kadar sık, ne kadar farklı tonlamalarla tekrar ederlerse etsinler, bir anlam çıkartamadılar.

"Peki ya kılıç," dedi Ron sonunda, Snitch'teki yazının anlamını çözme çabalarına son vermelerinin ardından. "Niye Harry'nin kılıcı almasını istedi acaba?"

"Ve niye bunu bana söylemedi?" dedi Harry usulca. "*Oradaydı*, geçen yıl konuşmalarımız boyunca hep orada, odasının duvarında duruyordu! Onu benim almamı istiyorsa, niye vermedi ki?"

Bir sınavdaydı sanki; oturmuş, cevaplayabiliyor olması gereken bir soruya bakıyor, beyniyse ağır, tepkisiz kalıyordu. Dumble-

dore ile geçen yılki uzun konuşmalarında atladığı bir şey mi vardı acaba? Bütün bunların ne demek olduğunu biliyor mu olması gerekiyordu? Dumbledore onun anlamasını mı beklemişti?

"Peki ya bu kitap," dedi Hermione, *"Ozan Beedle'ın Hikâyeleri*... Ömrümde duymadım!"

"*Ozan Beedle'ın Hikâyeleri*'ni mi duymadın?" dedi Ron inanamıyormuş gibi. "Şaka ediyorsun, değil mi?"

"Hayır, etmiyorum!" dedi Hermione şaşkınlıkla. "Sen biliyor musun yani?"

"E tabii ki biliyorum!"

Dikkati dağılan Harry, başını kaldırıp onlara baktı. Ron'un Hermione'nin okumadığı bir kitabı okumuş olması görülmemiş bir durumdu. Ancak Ron, onların şaşırmasına hayret etmiş görünüyordu.

"Hadi ama! Eski çocuk öykülerinin çoğu Beedle'ındır, değil mi? *İyi Kader Çeşmesi*... *Büyücü ve Zıplayan Çömlek*... *Tavsak Tavşancık ve Gülen Kütüğü*..."

"Pardon?" dedi Hermione, kıkırdayarak. "O sonuncusu neydi?"

"Yapma!" dedi Ron, yüzünde inanamıyormuş gibi bir ifadeyle bir Harry'ye, bir Hermione'ye bakarak. *"Tavsak Tavşancık*'ı duymuşsunuzdur herhalde –"

"Ron, gayet iyi biliyorsun ki Harry de, ben de Muggle'lar tarafından büyütüldük!" dedi Hermione. "Küçükken öyle öyküler dinlemedik, bizim dinlediklerimiz *Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler* ve *Sinderella* –"

"O da ne, hastalık falan mı?" diye sordu Ron.

"Yani çocuk hikâyeleri mi bunlar?" diye sordu Hermione, eski yazıların üzerine eğilerek.

"Evet," dedi Ron tereddütle. "Yani şey, hep öyle derler, bütün o eski öyküler Beedle'dan gelmiş diye. Orijinal halleri nasıldır bilmiyorum."

"Ama acaba Dumbledore niye benim onları okumam gerektiğini düşündü?"

Aşağıda bir şey gıcırdadı.

"Herhalde Charlie'dir, annem şimdi uyudu ya, saçını yeniden uzatmak için sıvışıyordur," dedi Ron ürkek ürkek.

"Yine de yatmamız gerekiyor artık," diye fısıldadı Hermione. "Yarın uyuyakalırsak olmaz."

"Evet, olmaz," dedi Ron da. "Damadın annesi tarafından acımasızca işlenen üçlü bir cinayet düğünün tadını epey bir kaçırır. Işıkları ben hallederim."

Ve Hermione odadan çıkarken, Işıkemer'e bir kez daha bastı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Düğün

Ertesi gün öğleden sonra saat üçte Harry, Ron, Fred ve George meyve bahçesinde büyük, beyaz çadırın dışında durmuş, düğün davetlilerinin gelmesini bekliyorlardı. Harry büyük dozda Çok Özlü İksir almış, yakındaki Ottery St Catchpole'da oturan ve Fred'in bir Çağırma Büyüsü kullanarak saçından tel çaldığı, kızıl saçlı bir Muggle çocuğun kopyası olmuştu. Plana göre, Harry'yi "Kuzen Barny" olarak tanıtacak ve çok sayıda Weasley akrabasının arasında kaynayıp gideceğine güveneceklerdi.

Dördü de, insanlara doğru yerlerini göstermelerine yardımcı olacak oturma planlarını ellerinde sıkı sıkı tutuyorlardı. Bir saat önce altın rengi ceketli bir bandoyla çok sayıda beyaz cüppeli garson gelmişti ve bu büyücülerin hepsi şu anda biraz ötede, bir ağacın altında oturuyorlardı. Harry oradan yükselen mavi pipo dumanı pusunu görebiliyordu.

Harry'nin arkasında, çadırın girişinden bakınca uzun, mor bir halının iki tarafına yerleştirilmiş sıra sıra narin altın iskemle görünüyordu. Destek direklerine beyaz ve altın renginde çiçekler sarılmıştı. Fred ve George, tam da Bill ile Fleur'ün birazdan karı-koca olacakları noktaya muazzam bir altın balon salkımı tutturmuşlardı. Dışarıda kelebekler ve arılar, çimenlerle fundaların üstünde, tembel tembel uçuyorlardı. Harry biraz rahatsızdı. Görünümünü aldığı Muggle oğlan ondan biraz daha topluydu ve resmi cüppesi, yaz gününün bunaltıcı güneş ışığı altında Harry'ye sıcak ve dar geliyordu.

"Ben evlendiğimde," dedi Fred, kendi cüppesinin yakasını çekiştirerek, "Bu saçmalıkla hiç uğraşmayacağım. Hepiniz ne isterseniz onu giyebilirsiniz, her şey olup bitene kadar da anneme tam bir Beden-Kilitlenmesi Laneti yapacağım."

"Aslında düşünecek olursan bu sabah çok kötü sayılmazdı," dedi George. "Percy burada yok diye biraz ağladı ama, onu kim ister ki? Vay vay vay, toparlanın – işte geliyorlar, bakın."

Parlak renkler içindeki şekiller, arka bahçenin uzak kıyısında birer birer ansızın beliriyordu. Birkaç dakika içinde, kıvrıla kıvrıla bahçeden geçip çadıra yönelen bir tören alayı oluşmuştu. Cadıların şapkalarında egzotik çiçekler titreşir, büyülenmiş kuşlar kanat çırparken, bazı büyücülerin fularlarında değerli taşlar ışıldıyordu. Kalabalık çadıra yaklaşırken heyecanlı konuşmalar yükseldikçe yükseldi, arıların sesini boğdu.

"Mükemmel," dedi, daha iyi görmek için boynunu uzatan George, "birkaç Veela kuzen görüyorum. Bizim İngiliz âdetlerimizi anlamak için yardıma ihtiyaçları olacak, ben onlara göz kulak olurum..."

"Ağır ol bakalım, Kulaksız," dedi Fred ve alayın başındaki orta yaşlı cadılardan oluşan çenebaz bir grubun yanından hızla geçerek, iki güzel Fransız kıza "Buyrun – *permettez-moi* ki *assister vous* edeyim," dedi. Kızlar kıkırdayarak, onun çadıra girerken kendilerine refakat etmesine izin verdiler. Orta yaşlı cadılarla ilgilenmek George'a düşmüştü. Ron, Mr Weasley'nin Bakanlık'tan yaşlı meslektaşı Perkins ile ilgilenirken, Harry'nin payına da biraz sağır, ihtiyar bir çift düştü.

Çadırdan tekrar çıkarken tanıdık bir ses, "N'aber?" dedi, ve Harry, Tonks ile Lupin'i sıranın başında buldu. Tonks tören için sarışın olmuştu. "Arthur seni kıvırcık saçlı olan diye tarif etti. Dün akşam için kusura bakma," diye bir fısıltıyla ekledi, Harry önlerine düşüp onları iskemleler arasındaki boşluktan götürürken. "Bakanlık şu anda pek kurtadam-karşıtı, biz de varlığımızın senin için hayırlı olmayabileceğini düşündük."

"Sorun değil, anlıyorum," dedi Harry, Tonks'tan ziyade Lupin'e hitap ederek. Lupin çabucak gülümsedi ama arkalarını dönerken Harry onun yüzünde gene ıstırap çizgileri belirdiğini gördü. Anlamıyordu, ama bu konuya kafa yoracak vakit de yoktu: Hagrid bir karışıklığa yol açmıştı. Fred'in tarifini yanlış anlamış, arka sırada ona ayrılan sihirle büyütülüp sağlamlaştırılmış iskemleye değil, artık büyük bir altın kibrit çöpü yığınını andıran beş iskemleye oturmuştu.

Mr Weasley hasarı onarır, Hagrid de onu dinleme zahmetine katlanan herkesten bağırarak özür dilerken, Harry telaşla girişe döndü ve Ron'u pek egzantrik görünen bir büyücüyle yüz yüze buldu. Büyücü şehlaydı, pamuk şekeri dokusunda, omuzlarına kadar uzanan beyaz saçları vardı, püskülü burnunun dibinde sallanan bir takke takmıştı ve göz kamaştıran yumurta sarısı renkli bir cüppe giymişti. Boynundaki altın zincirde, üçgen bir gözü andıran tuhaf bir sembol ışıldıyordu.

"Xenophilius Lovegood," dedi elini Harry'ye uzatarak, "kızımla ben tepenin hemen ötesinde oturuyoruz, iyi kalpli Weasley'lerin bizi davet etmeleri ne kibarlık. Ama sanırım Luna'mı tanıyorsunuz?" diye ekledi Ron'a.

"Evet," dedi Ron. "Sizinle birlikte değil mi?"

"Yercücelerine merhaba demek için o hoş küçük bahçede oyalandı, ne güzel sarmışlar her yeri! Pek az büyücü bilge küçük yercücelerinden –ya da, doğru isimleriyle söylersek, *Gernumbli gardensi*'den– ne çok şey öğrenebileceğimizin farkındadır."

"Bizimkiler bir sürü harika küfür biliyor," dedi Ron, "ama sanırım onlara bunları Fred ile George öğretti."

Luna koşarak gelirken, Ron bir sihirbazlar grubunun önüne düşüp çadıra girdi.

"Selam, Harry!" dedi Luna.

"Şey – benim adım Barny," dedi afallayan Harry.

"Aa, onu da mı değiştirdin?" diye sordu Luna, neşeyle.

"Nereden anladın –?"

"İşte, yüzündeki ifadeden," dedi Luna.

Babası gibi Luna da parlak sarı cüppe giyiyordu, aksesuar olarak saçına kocaman bir ayçiçeği takmıştı. Hepsinin parıltısına alışınca, genel etki hayli hoştu. Hiç değilse kulaklarından turplar sarkmıyordu.

Bir tanıdığıyla sohbete dalmış olan Xenophilius, Luna ile Harry arasındaki konuşmayı kaçırdı. Büyücüyle vedalaşarak, kızına döndü. Kızı da parmağını uzatıp, "Baba, bak," dedi, "yercücelerinden biri beni resmen ısırdı!"

"Harika! Yercüce salyası son derece yararlıdır!" dedi Mr Lovegood, Luna'nın uzattığı parmağını tutarak kanayan delikleri inceledi. "Luna, aşkım, bugün herhangi bir yetenek geliştirdiğini hissedersen –mesela opera söylemek ya da Denizdili'nde söylev vermek yolunda beklenmedik bir dürtü– sakın bastırma! *Gernumbli*'ler sana beceri bahşetmiş olabilir!"

Ters yönde yanlarından geçen Ron kahkahayı patlattı.

Harry onu ve Xenophilius'u yerlerine doğru götürürken Luna, sakin sakin "Ron gülebilir," dedi, "ama babam *Gernumbli* sihri konusunda pek çok araştırma yaptı."

"Sahi mi?" dedi Harry, Luna'nın ya da babasının tuhaf görüşlerine karşı çıkmamaya karar vereli çok olmuştu. "Gene de, o ısırığa bir şey sürmek istemediğinden emin misin?"

"Yoo, iyi," dedi Luna, parmağını hülyalı bir şekilde emip Harry'yi baştan aşağı süzerek. "Şık görünüyorsun. Babama çoğu kişinin herhalde resmi cüppe giyeceğini söyledim ama düğüne giderken güneş renkleri giyilmesi gerektiğine inanıyor, talih için hani."

Luna babasının ardından uzaklaşırken, Ron kolunu kavramış yaşlıca bir cadıyla yeniden göründü. Gaga burnu, kenarları kırmızı gözleri ve tüylü pembe şapkasıyla, huysuz bir flamingoya benziyordu.

"... ve saçın da çok uzun, Ronald, bir an seni Ginevra sandım. Merlin'in sakalı, Xenophilius Lovegood ne giymiş öyle? Omlete benzemiş. Sen de kimsin?" dedi Harry'ye havlarcasına.

"Ha şey, Muriel Teyze, bu kuzenimiz Barny."

"Bir Weasley daha, öyle mi? Yercüceleri gibi çoğalıyorsunuz. Harry Potter yok mu? Onunla tanışırım diye umuyordum. Senin arkadaşın olduğunu sanıyordum Ronald, yoksa sadece böbürleniyor muydun?"

"Hayır – gelemedi –"

"Hımmm. Mazeret uydurdu, öyle mi? Demek basındaki fotoğraflarında göründüğü kadar akılsız değilmiş. Ben de az önce geline mücevherli tâcımı en iyi nasıl takacağı konusunda talimat veriyordum," diye haykırdı Harry'ye. "Cincüce işidir, yüzyıllardır benim ailemde. Güzel bir kız ama gene de – *Fransız*. Hadi bakalım, bana iyi bir yer bul, Ronald, yüz yedi yaşındayım ve sanırım ayaklarımın üzerinde fazla dikilmemem gerek."

Ron yanından geçerken Harry'ye anlamlı bir bakış attı, bir süre de yeniden görünmedi. Girişte tekrar karşılaştıklarında Harry on-on iki kişiye daha yerlerini göstermişti. Çadır şimdi hemen hemen dolmuştu ve ilk kez kuyruk yoktu.

"Kâbustur Muriel," dedi Ron, alnını kolunun yenine silerek. "Her yıl Noel'de gelirdi, sonra, Tanrı'ya şükürler olsun, Fred ve George yemekte iskemlesinin altında bir Tezekbombası patlattılar diye küstü. Babam Muriel onları mirasından çıkarmıştır diyor hep – umurlarındaydı sanki, ailedeki herkesten daha zengin olacaklar, işlerinin nasıl gittiğine bakılırsa... vay," diye ekledi gözlerini kırpıştırarak, Hermione hızla onlara yaklaşırken. "Harika görünüyorsun!"

"Hep o aynı şaşkın ses tonu," dedi Hermione, ama gülümsüyordu. Kabarık, leylak rengi bir elbise ile ona uygun yüksek topuklu ayakkabılar giymişti; saçı düzgün ve parlaktı. "Büyük Teyzen Muriel aynı fikirde değil, az önce Fleur'e mücevherli tâcı verirken ona yukarıda rastladım. 'Aman, yoksa bu Muggle'lardan doğma kız mı?' dedi, sonra da 'duruşu kötü, ayak bilekleri sıska,' diye ekledi."

"Üzerine alınma, herkese kaba davranır," dedi Ron.

"Muriel'den mi söz ediyorsunuz?" dedi George, Fred'le birlikte çadırdan çıkarak. "Evet, az önce bana da kulaklarımın bir yana eğik olduğunu söyledi. İhtiyar yarasa. Ama keşke ihtiyar Bilius Amca hâlâ bizimle olsaydı; düğünlerde herkesi çok güldürürdü."

"Ecel'i görüp de yirmi dört saat içinde ölen o değil mi?" diye sordu Hermione.

"Şey, evet, sonlara doğru biraz tuhaflaşmıştı," diye kabul etti George.

"Ama kafayı üşütmeden önce partilerin neşe kaynağıydı, onlara renk katardı," dedi Fred. "Koca bir şişe Ateşviskisi'ni dikip içer, sonra dans pistine koşar, cüppesini kaldırır ve demet demet çiçek çıkarırdı, şeyinden –"

"Evet, anlaşılan gerçekten büyüleyici biriymiş," dedi Hermione, Harry kahkahayı patlatırken.

"Hiç evlenmedi, nedense," dedi Ron.

"Sana inanmıyorum," dedi Hermione.

Öyle gülüyorlardı ki yeni geleni; büyük, kemerli bir burnu ve kalın, siyah kaşları olan siyah saçlı genç adamı hiçbiri fark etmedi. Ta ki o genç adam, davetiyesini Ron'a uzatıp, gözleri Hermione'nin üstünde, "Harika görünüyorsun," diyene kadar.

"Viktor!" diye çığlığı bastı Hermione, boncuklu çantasını düşürdü, çanta boyutuyla hayli orantısız bir gümbürtü çıkardı. Pespembe kesilerek, onu almak için hamle etti ve, "Ben bilmiyordum senin – aman tanrım – görmek ne güzel – nasılsın?" dedi.

Ron'un kulakları gene kıpkırmızı olmuştu. Krum'un davetiyesine, sanki tek kelimesine inanmıyormuş gibi bir göz attıktan sonra, haddinden yüksek bir sesle, "Senin ne işin var burada?" dedi.

"Beni Fleur davet etti," dedi Krum, kaşları havada.

Krum'a karşı kini olmayan Harry onunla el sıkıştı; sonra da Krum'u Ron'un civarından uzaklaştırmanın ihtiyatlı bir hareket olacağını düşündü ve ona yerini göstermeyi teklif etti.

"Arkadaşın beni gördüğüne memnun olmadı," dedi Krum,

şimdi ağzına kadar dolmuş olan çadıra girerlerken. "Yoksa akraban mı?" diye ekledi, Harry'nin kızıl, kıvırcık saçına bakarak.

"Kuzen," diye mırıldandı Harry, ama Krum pek dinliyor sayılmazdı. Gelişi, özellikle Veela kuzenler arasında, bir kıpırdanmaya yol açmıştı: ne de olsa ünlü bir Quidditch oyuncusuydu. İnsanlar onu daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatırken Ron, Hermione, Fred ve George telaşla sıralar arasındaki boşluktan geldiler.

"Oturma vakti," dedi Fred Harry'ye, "yoksa gelin bizi ezecek."

Harry, Ron ve Hermione ikinci sırada, Fred ve George'un arkasında yerlerini aldılar. Hermione hayli pembe görünüyordu, Ron'un kulakları ise hâlâ kıpkırmızıydı. Biraz sonra Harry'ye mırıldanarak, "Küçücük aptal bir sakal bırakmış, gördün mü?" dedi.

Harry kaçamak bir homurtuyla cevap verdi.

Ilık çadırı gergin bir beklenti doldurmuştu, genel mırıltı yer yer patlayan heyecanlı kahkahalarla kesiliyordu. Mr ve Mrs Weasley, gülümseyip akrabalara el sallayarak sıralar arasındaki boşluktan ağır ağır geldiler. Mrs Weasley mor yakut rengi yepyeni bir cüppe ile ona uyan bir şapka giyiyordu.

Bir an sonra Bill ve Charlie, her ikisi de resmi cüppeler içinde ve yakalarındaki iliklerde büyük, beyaz güllerle çadırın önünde duruyorlardı. Fred bir beğeni ıslığı çaldı, Veela kuzenler arasından kıkırtılar geldi. Sonra altın balonlara benzeyen şeylerden müzik yükselirken kalabalık sessizleşti.

"Oooo!" dedi Hermione, girişe bakmak için iskemlesinde dönerken.

Mösyö Delacour ve Fleur sıraların arasından gelirken oraya toplanmış cadılar ve büyücüler hep bir ağızdan derin derin iç geçirdiler. Fleur yürümüyor, kayıyordu adeta, Mösyö Delacour ise onun yanında hopluyor ve tatlı tatlı gülümsüyordu. Fleur çok sade, beyaz bir elbise giymişti ve güçlü, gümüşümsü bir ışıltı saçıyor gibiydi. Parıltısı genellikle diğer herkesi sönük gösterirdi ama, bugün değdiği herkesi güzelleştiriyordu. İkisi de altın rengi giysiler giyen Ginny ve Gabrielle her zamankinden de daha güzel gö-

rünüyorlardı ve Fleur yanına vardığında Bill, Fenrir Greyback'le hiç karşılaşmamış gibiydi.

Şarkı söyler gibi bir ses "Hanımlar, beyler," dedi ve Harry hafif bir şokla Dumbledore'un cenazesini yöneten aynı ufak tefek, perçemli saçlı büyücünün şimdi Bill ile Fleur'ün önünde durduğunu gördü. "Bugün burada iki sadık ruhun birleşmesini kutlamak için toplandık..."

"Evet, mücevherli tâcım pek güzel toparlamış," dedi Muriel Teyze, biraz fazla yüksek tonda bir fısıltıyla. "Ama şunu söylemeliyim ki, Ginevra'nın giysisi fazla dekolte."

Ginny sırıtarak etrafa baktı, Harry'ye göz kırptı, sonra çabucak yeniden önüne döndü. Harry'nin zihni çadırdan çok uzaklara, okul arazisinin tenha yerlerinde Ginny ile başbaşa geçen öğleden sonralara sürüklendi. Öyle uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ki; gerçek olamayacak kadar iyiydiler hep, sanki normal birinin hayatından pırıl pırıl anlar çalıyormuş gibi. Alnında şimşek biçiminde yara izi olmayan birinin....

"Sen, William Arthur, Fleur Isabelle'i...?"

Ön sırada, hem Mrs Weasley, hem de Madam Delacour dantellerinin içine sessizce hıçkırıyorlardı. Çadırın arka tarafından gelen boru benzeri sesler, herkese Hagrid'in de masa örtüsü boyundaki mendillerinden birini çıkardığını anlatıyordu. Hermione dönerek Harry'ye gülümsedi; onun gözleri de yaşla doluydu.

"... öyleyse ömür boyu birbirinize bağlandığınızı ilan ediyorum."

Perçemli büyücü, asasını Bill ve Fleur'ün başları üzerinde yükseğe kaldırdı ve çiftin üzerine bir gümüş yıldız yağmuru döküldü, birbirine sarılmış bedenlerinin çevresinde helezonlar çizdi. Fred ve George alkışlara öncülük ederken, tepedeki altın balonlar patladı: cennet kuşları ve minik, altın çanlar içlerinden uçup süzüldü, böylece kuşların şakımaları ile çan sesleri de şamataya eklenmiş oldu.

"Hanımlar, beyler!" diye seslendi perçemli büyücü. "Lütfen ayağa kalkın!"

Hepsi kalktı, Muriel Teyze yüksek sesle homurdandı. Büyücü, asasını salladı. Çadırın bezden duvarları yok olurken üzerinde oturdukları iskemleler zarif bir şekilde havaya yükseldi ve böylece kendilerini altın direklerin desteklediği bir tentenin altında buldular, güneşin aydınlattığı meyve bahçesiyle çevrelerindeki kırların manzarası muhteşemdi. Sonra çadırın merkezinden bir erimiş altın havuzu yayılarak, ışıldayan bir dans pisti oluşturdu, havada asılı sandalyeler küçük, beyaz örtülü masaların etrafında gruplar halinde toplandı. Sonra hepsi zarafetle süzülerek yere indiler ve altın ceketli bando bir podyuma doğru ilerledi.

"Havalıymış," dedi Ron, onaylayarak. Her tarafta, kimi balkabağı suyu, Kaymakbirası ve Ateşviskisi tepsileri tutan, kimi de turta ve sandviç yığınlarını sendeleyerek taşıyan garsonlar belirmişti ansızın.

"Gidip onları tebrik etmeliyiz!" dedi Hermione, mutluluk dileyen bir kalabalığın arasında gözden kaybolan Bill ve Fleur'ü görebilmek için parmaklarının ucunda yükselerek.

"Daha sonra vaktimiz olur," diye omuzunu silkti Ron, yanından geçen bir tepsiden üç tane Kaymakbirası alıp birini Harry'ye uzatarak. "Hermione, yakala, hadi bir masa bulalım... orada değil! Muriel'in yakınında olmaz –"

Ron önlerine düşüp boş dans pistinden geçti, giderken sağa sola göz atıyordu: Harry onun Krum nerede diye baktığından emindi. Çadırın diğer tarafına vardıklarında masaların çoğu dolmuştu: en boş olanı, Luna'nın tek başına oturduğu masaydı.

"Sana katılsak olur mu?" diye sordu Ron.

"Aa, evet," dedi Luna memnuniyetle. "Babam Bill ile Fleur'e hediyemizi vermeye gitti."

"Neymiş hediyeniz, ömür boyu yetecek Gürelekökü stoğu mu?" diye sordu Ron.

Hermione ona masanın altından bir tekme savurdu ama, onun yerine Harry'ye vurdu. Gözleri acıyla yaşaran Harry, bir süre sohbetin akışını kaçırdı.

Bando çalmaya başlamıştı. Önce büyük alkışlar eşliğinde Bill ve Fleur dans pistine çıktı. Biraz sonra Mr Weasley, Madam Delacour'u dansa kaldırdı, onları Mrs Weasley ile Fleur'ün babası izledi.

"Bu şarkıyı severim," dedi Luna, vals gibi bir melodiye uyup salınarak, birkaç saniye sonra da süzülürcesine dans pistine çıktı. Orada, tek başına, gözleri yumulu ve kollarını sallayarak, olduğu noktada döndü.

"Ne harika, değil mi?" dedi Ron hayranlıkla. "Her zaman kendini gösterir."

Ama gülümsemesi yüzünden hemen silindi: Luna'nın boş iskemlesine Viktor Krum çökmüştü. Hermione hoş bir telaşa kapıldı ama Krum bu kez ona iltifat etmeye gelmemişti. Kaşlarını çatarak, "O sarılı adam kim?" dedi.

"Xenophilius Lovegood, bir arkadaşımızın babasıdır," dedi Ron. Sesinin kavgacı tonu, açık tahrike karşın Xenophilius'a gülmeyeceklerini gösteriyordu. "Gel, dans edelim," dedi birden Hermione'ye.

Hermione şaşırmıştı ama memnun da olmuştu. Kalktılar ve dans pistindeki gittikçe büyüyen kalabalığa katıldılar.

"Aa, onlar artık beraber mi?" diye sordu, bir an için dikkati dağılan Krum.

"Şey – öyle sayılır," dedi Harry.

"Sen kimsin?" diye sordu Krum.

"Barny Weasley."

El sıkıştılar.

"Sen, Barny – Lovegood denen ju adamı iyi tanır mısın?"

"Hayır, henüz bugün tanıştım. Niye?"

Krum içkisinin üstünden dik dik bakarak, dans pistinin öte yanında birkaç sihirbazla sohbet eden Xenophilius'u gözledi.

"Çünkü," dedi Krum, "eğer Fleur'ün konuğu olmasaydı göğsündeki o pis ijareti taktığı için onu hemen buracıkta düelloya davet ederdim."

"İşaret mi?" dedi Harry, Xenophilius'a bakarak. Garip, üçgen

biçimindeki göz göğsünde ışıldıyordu. "Niye? Nesi varmış işaretin?"

"Grindelvald. Bu Grindelvald'ın ijareti."

"Grindelwald... Dumbledore'un yendiği Karanlık büyücü mü?"

"Ta kendisi."

Krum'un çene kasları sanki bir şey çiğniyormuş gibi hareket etti, sonra, "Grindelvald birçok kijiyi öldürdü, örneğin, büyükbabamı," dedi. "Tabii, bu ülkede hiç güçlü olmadı, Dumbledore'dan korkuyordu diyorlar – haklıymıj da, sonunun nasıl geldiğine bakarsan. Ama bu –" Parmağıyla Xenophilius'u gösterdi. "Bu onun sembolü, hemen tanıdım: Grindelvald Durmstrang'da öğrenciyken onu bir duvara oymuj. Bazı budalalar kitaplarıyla giysilerine kopyaladılar, insanları joke ederiz diye düjünerek, etkileyici olmak için – ama sonra Grindelvald yüzünden aile üyelerini kaybetmij olanlarımız onlara dersini verdi."

Krum parmaklarını tehdit edici bir şekilde çıtlattı ve ateş saçan bakışlarla Xenophilius'a baktı. Harry şaşkına dönmüştü. Luna'nın babasının Karanlık Sanatlar'ın destekçilerinden biri olması inanılmayacak kadar zayıf bir ihtimaldi ve çadırdaki başka hiç kimse de üçgenimsi, eski yazılara benzeyen şekli tanır gibi görünmüyordu.

"Sen – şey – gerçekten emin misin bunun Grindelwald'ın –"

"Yanılmıyorum," dedi Krum soğuk bir edayla. "O ijaretin yanından yıllarca geçtim, iyi bilirim."

"Ama şöyle bir ihtimal de var," dedi Harry, "Xenophilius onun ne anlama geldiğini aslında bilmiyor olabilir. Lovegood'lar hayli... tuhaftır. Onu bir yerde bulmuş ve bir Buruşuk-Boynuzlu Hırgür'ün başının kesiti ya da öyle bir şey sanmış olabilir."

"Neyin kesiti, neyin kesiti?"

"Şey, ne olduklarını bilmiyorum ama belli ki kızıyla onları aramak için tatile çıkıyorlar..."

Harry, Luna ve babasını anlatmayı hiç beceremediğini düşündü.

"İşte o," dedi, hâlâ tek başına dans eden, kollarını başının etrafındaki tatarcıkları kovmaya çalışan biri gibi sallayan Luna'yı işaret etti.

"Niye öyle yapıyor?" diye sordu Krum.

"Herhalde bir Mahfışt'tan kurtulmaya çalışıyor," dedi, belirtileri tanıyan Harry.

Krum, Harry'nin onunla kafa bulup bulmadığını bilmiyor gibi görünüyordu. Asasını cüppesinin içinden çıkardı, tehdit edici bir şekilde uyluğuna vurdu; ucundan kıvılcımlar fışkırdı.

"Gregoroviç!" dedi Harry yüksek sesle. Krum irkildi ama Harry buna aldırmayacak kadar heyecanlanmıştı: Krum'un asasını görünce anısı ona geri dönmüştü: Ollivander'in asayı alışı ve Üçbüyücü Turnuvası'ndan önce dikkatle inceleyişi.

"N'olmuj ona?" diye sordu Krum şüpheyle.

"O bir asa yapımcısı!"

"Biliyorum," dedi Krum.

"Senin asanı yaptı! O yüzden aklıma geldi – Quidditch..."

Krum gittikçe daha çok şüpheye kapılıyor gibiydi.

"Benim asamı Gregoroviç'in yaptığını nereden biliyorsun?"

"Ben... ben bir yerde okudum sanırım," dedi Harry. "Bir – bir hayran dergisinde," diye çılgınca doğaçlama yaptı ve Krum sakinleşmiş göründü.

"Hayranlarımla asamı tartıjdığımın hiç farkında değildim," dedi.

"Yani... şey... Gregoroviç bugünlerde nerede?"

Krum şaşırmış göründü.

"Birkaç yıl önce emekliye ayrıldı. Bir Gregoroviç asası alanların sonuncularından biriyim. En iyi asalardır onunkiler – ama tabii biliyorum, siz İngilizler Ollivander'e pek değer veriyorsunuz."

Harry cevap vermedi. Krum gibi o da dans edenlere bakıyormuş gibi yaptı ama kafası çok meşguldü. Demek Voldemort ünlü bir asa yapımcısını arıyordu ve Harry'nin bunun nedenini bulmak için uzun uzadıya düşünmesine gerek yoktu: kesinlikle

Voldemort'un onu göklerde kovaladığı akşam Harry'nin asasının yaptıklarıydı sebep. Dikenli defne ve anka teleğinden asa, ödünç alınmış asaya karşı zafer kazanmıştı; Ollivander'in beklemediği ve anlamadığı bir şey. Gregoroviç daha fazlasını bilir miydi acaba? Gerçekten de Ollivander'den daha mı becerikliydi, Ollivander'in bilmediği asa sırlarını biliyor muydu?

"Bu kız çok hoş görünüyor," dedi Krum, Harry'yi gerisingeri içinde bulunduğu ortama çağırarak. Krum, az önce Luna'ya katılmış olan Ginny'yi işaret ediyordu. "O da mı akraban?"

"Evet," dedi Harry, birden sinirlenerek, "ve biriyle çıkıyor. Kıskanç biri. İri yarı bir adam. Onu kızdırmak istemezsin."

Krum homurdandı.

"Ne önemi var," dedi, kadehini bitirip yeniden ayağa kalkarak, "uluslararası bir Quidditch oyuncusu olmanın, eğer bütün güzel kızlar kapılmışsa?"

Ve yürüyüp gitti. Harry de geçen garsondan bir sandviç alıp kalabalık dans pistinin çevresinde dolaşmaya koyuldu. Ron'u bulup ona Gregoroviç'i anlatmak istiyordu, ama Ron pistin orta yerinde Hermione ile dans ediyordu. Harry altın direklerden birine yaslandı ve şimdi Fred ile George'un arkadaşı Lee Jordan'la dans etmekte olan Ginny'yi gözledi; Ron'a verdiği söz yüzünden kızmamaya çalıştı.

Daha önce hiç düğüne gitmemişti, onun için de büyücülerin kutlamaları ile Muggle'larınki arasında ne fark olduğu hakkında bir yargıya varamadı. Gerçi Muggle'larınkinde pastanın üstünde, pasta kesilince uçup giden iki anka modeli, ya da kalabalık arasında hiçbir şey tarafından tutulmaksızın süzülen şampanya şişeleri olmayacağından neredeyse emindi. Akşam ilerleyip pervaneler artık havada süzülen altın fenerlerle aydınlatılan tentenin altına akın edince, cümbüş iyice kontrolsüz bir hal aldı. Fred ve George, Fleur'ün kuzenlerinden iki tanesiyle çoktan karanlığa karışıp kaybolmuşlardı; Charlie, Hagrid ve mor fötr şapkalı tıknaz bir büyücü bir köşede "Kahraman Odo"yu söylüyordu.

Ron'un sarhoş ve Harry'nin kendi oğlu olup olmadığından emin olmayan bir amcasından kurtulmak için kalabalığın içinde dolaşan Harry'nin gözüne bir masada tek başına oturan ihtiyar bir büyücü çarptı. Beyaz saçının oluşturduğu bulut onu biraz yaşlı bir karahindiba çiçeğine benzetiyordu, tepesine de güve yemiş bir fes kondurulmuştu. Uzaktan uzağa tanıdık geliyordu: Harry beynini zorlayınca birden bunun, Zümrüdüanka Yoldaşlığı üyesi ve Dumbledore'u anma yazısının yazarı Elphias Doge olduğunu anladı.

Harry ona yaklaştı.

"Oturabilir miyim?"

"Elbette, elbette," dedi Doge; biraz tiz, hırıltılı bir sesi vardı.

Harry ona doğru eğildi.

"Mr Doge, ben Harry Potter'ım."

Doge'un nefesi kesildi.

"Sevgili oğlum! Arthur bana senin burada olduğunu, tebdil kıyafet dolaştığını söyledi... Çok memnun oldum, şeref duydum!"

Doge keyifli bir telaşla Harry için bir kadeh şampanya doldurdu.

"Sana yazmayı düşündüm," diye fısıldadı, "Dumbledore'un ardından... o şok... senin için de öyledir, eminim..."

Doge'un minik gözleri birden yaşla doldu.

"*Gelecek Postası*'na yazdığınız anma yazısını gördüm," dedi Harry. "Profesör Dumbledore'u bu kadar iyi tanıdığınızı bilmiyordum."

"Herhangi birinin tanıyabileceği kadar," dedi Doge, bir peçeteyi gözlerine bastırarak. "Tabii ki onu en eskiden beri tanıyan benim, eğer Aberforth'u saymazsak – ve nedense, insanlar Aberforth'u *hiç* saymıyor."

"*Gelecek Postası* dedik de... Bilmiyorum, gördünüz mü Mr Doge –?"

"Ah, lütfen bana Elphias de, sevgili oğlum."

"Elphias, bilmiyorum Rita Skeeter'ın Dumbledore hakkında yaptığı söyleşiyi gördün mü?"

Doge'un yüzü öfkeyle renklendi.

"Aa, evet, Harry, gördüm. O kadın, aslında akbaba demek daha doğru olur, onunla konuşayım diye resmen başımın etini yedi. Utanarak söyleyeyim ki ben de hayli kabalaştım, ona her şeye burnunu sokan bir alabalık dedim ve bu da, görmüş olabileceğin gibi, aklıselimime ilişkin iftiralara yol açtı."

"Eh işte, o söyleşide," diye devam etti Harry, "Rita Skeeter, Profesör Dumbledore'un gençken Karanlık Sanatlar'a bulaştığını ima etmişti."

"Tek kelimesine bile inanma!" dedi Doge hemen. "Tek kelimesine, Harry! Albus Dumbledore'a ilişkin anılarını hiçbir şeyin lekelemesine izin verme!"

Harry Doge'un ciddi, kederli yüzüne baktı ve kendini tatmin olmuş değil de hayal kırıklığına uğramış hissetti. Doge bu kadar kolay olduğunu mu düşünüyordu gerçekten, Harry'nin öylece inanmamayı *seçebileceğini* mi sanıyordu? Doge Harry'nin emin olmak, *her şeyi* bilmek ihtiyacını anlamıyor muydu?

Ama belki de Doge, Harry'nin duygularını tahmin etmişti, çünkü kaygılanmış göründü ve aceleyle devam etti, "Harry, Rita Skeeter korkunç bir –"

Ne var ki tiz, gıdaklar gibi bir kahkaha sözünü kesti.

"Rita Skeeter mı? Ah, çok severim onu, hep okurum!"

Harry ve Doge başlarını kaldırıp bakınca Muriel Teyze'nin orada durduğunu gördüler, şapkasında tüyler dans ediyordu, elinde bir şampanya kadehi vardı. "Dumbledore hakkında bir kitap yazmış, biliyorsun!"

"Merhaba Muriel," dedi Doge. "Evet, biz de tam onu konuşuyorduk –"

"Hey sen! İskemleni bana ver, ben yüz yedi yaşındayım!"

Bir başka kızıl saçlı Weasley kuzeni dehşete kapılmış gibi bir ifadeyle sıçrayıp kalktı ve Muriel Teyze iskemleyi şaşırtı-

cı bir kuvvetle savurtarak Doge ile Harry'nin arasına pat diye oturdu.

"Tekrar merhaba, Barry, ya da adın her neyse," dedi Harry'ye. "Şimdi, Rita Skeeter hakkında ne diyordun bakalım, Elphias? Bir Dumbledore biyografisi yazdığını biliyorsun, değil mi? Okumak için sabırsızlanıyorum, unutmayayım da Flourish ve Blotts'a sipariş edeyim!"

Doge bunu duyunca kaskatı ve ağırbaşlı bir hal takındı, ama Muriel Teyze kadehindekini bitirdi ve yenisi için yanından geçen bir garsona kemikli parmaklarını şaklattı. Şampanyadan koca bir yudum daha aldı, geğirdi ve sonra, "Öyle dondurulmuş bir çift kurbağa gibi görünmenin hiç âlemi yok!" dedi. "Onca saygın ve saygıdeğer falan filan olmadan önce Albus hakkında pek tuhaf rivayetler vardı!"

"Yanlış bilgilerden kaynaklanan iftiralar," dedi Doge, tekrardan pancar gibi kızararak.

"Sen öyle dersin, elbette," diye gıdakladı Muriel Teyze. "O anma yazında acı veren bölümlerin üzerinden nasıl kayar gibi hızla geçtiğini fark ettim!"

"Böyle düşündüğüne üzüldüm," dedi Doge, daha da soğuk bir edayla. "Seni temin ederim ki, bütün içtenliğimle yazmıştım."

"Ah, hepimiz Dumbledore'a taptığını biliyoruz; bahse girerim ki Kofti kız kardeşini hallettiği ortaya çıksa bile sen onu hâlâ aziz sanırsın."

"*Muriel!*" diye bağırdı Doge.

Buzlu şampanyayla hiç ilgisi olmayan bir ürperti Harry'nin göğsüne süzülüyordu.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Muriel'e. "Kız kardeşinin Kofti olduğunu kim söyledi? Ben onu hasta sanıyordum, değil miydi?"

"Öyleyse yanlış sanmışsın demek Barry!" dedi Muriel Teyze, yarattığı etkiden pek keyiflenmiş bir edayla. "Zaten bu konuda bir şeyler bilmeyi nasıl beklersin ki? Hepsi sen daha hayal bile

edilmeden yıllar, yıllar önce oldu, canım, ve işin doğrusu şu ki o sırada hayatta olanlarımız da aslında neler olup bittiğini asla bilemedi. İşte onun için Skeeter'ın neleri eşeleyip çıkardığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum! Dumbledore o kız kardeşini uzun süre gizli tutmuştu!"

"Doğru değil!" dedi Doge, hırıltılı sesiyle. "Kesinlikle doğru değil!"

"Bana kız kardeşinin Kofti olduğunu hiç söylememişti," dedi Harry düşünmeden; içi hâlâ buz gibiydi.

"Sana ne diye söyleyecekmiş ki?" dedi Muriel sesi tizleşerek, Harry üzerinde odaklanmaya çalışırken iskemlesinde biraz döndü.

"Albus'un Ariana hakkında hiç konuşmamış olmasının sebebi," diye başladı Elphias, duyguyla boğuklaşmış bir sesle, "bence çok açık olmalı. Ölümü onu öylesine mahvetmişti ki –"

"Niye kimse onu asla görmedi, Elphias?" diye ciyakladı Muriel. "Niye yarımız onun var olduğundan bile hiç haberdar değildik, ta ki tabutu evden çıkarıp ona bir cenaze düzenledikleri güne kadar? Ariana mahzene kilitlenmişken o azizden farksız Albus neredeydi? Hogwarts'ta göz kamaştırmakla meşguldü ve kendi evinde olanlar umurunda bile değildi!"

" 'Mahzende kilitlenmiş' derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Harry. "Bu da ne demek oluyor?"

Doge'un biçare bir hali vardı. Muriel Teyze gene tavuk gıdaklaması gibi sesiyle Harry'ye cevap verdi.

"Dumbledore'un annesi çok korkunç bir kadındı, resmen korkunç. Muggle'lardan doğma, ama öyle değilmiş havaları takındığını duydum –"

"Asla öyle havalar takınmadı! Kendra iyi kadındı," diye fısıldadı Doge perişan halde, ama Muriel Teyze ona hiç aldırmadı.

"– gururlu ve çok despot, bir Kofti doğurunca yerin dibine geçecek türde bir cadı –"

"Ariana Kofti değildi!" dedi Doge hırıltıyla.

"Sen öyle diyorsun, Elphias, ama öyleyse onun niye hiç

Hogwarts'a gitmediğini açıkla!" dedi Muriel Teyze. Yeniden Harry'ye döndü. "Bizim zamanımızda Koftiler'in varlığı örtbas edilirdi. Ama küçük bir kızı resmen eve hapsedip o yokmuş gibi davranacak kadar ileri gitmek –"

"Sana diyorum, öyle olmadı!" dedi Doge, ama Muriel Teyze, hâlâ Harry'ye hitap ederek bastırdı.

"Koftiler genellikle Muggle okullarına gönderilir ve Muggle topluluğuyla bütünleşmeleri için teşvik edilirdi... onlara, kendilerini hep ikinci sınıf hissedecekleri büyücü dünyasında bir yer bulmaya çalışmaktan çok daha insaflı; ama elbette Kendra Dumbledore kızının bir Muggle okuluna gitmesine izin vermeyi aklından bile geçirmezdi –"

"Ariana narindi!" dedi Doge çaresizce. "Hep sağlık sorunu vardı, bu yüzden mümkün olmadı –"

"Evden çıkması mı mümkün olmadı?" diye gıdakladı Muriel. "Buna rağmen asla St Mungo'ya götürülmemiş, onu görsün diye hiçbir şifacı da çağrılmamış!"

"Hadi ama, Muriel, nasıl bilebilirsin ki –"

"Bilesin diye söylüyorum, Elphias, kuzenim Lancelot o sıralarda St Mungo'da şifacıydı ve aileme çok, çok gizli olarak, Ariana'nın orada hiç görünmediğini söyledi. Son derece kuşku verici olduğunu düşünüyordu Lancelot!"

Doge'un ağladı ağlayacak gibi bir hali vardı. Çok eğleniyormuş gibi görünen Muriel Teyze, gene şampanya istemek için parmaklarını şaklattı. Harry, uyuşmuş gibi, Dursley'lerin sadece büyücü olma suçu nedeniyle onu nasıl kapadıklarını, kilitlediklerini, göz önünden uzak tuttuklarını hatırladı. Dumbledore'un kız kardeşi de aynı kaderi tam aksi nedenle mi yaşamıştı: sihirsiz olduğu için mi hapsedilmişti? Ve Dumbledore sahiden de onu kaderine terk edip, ne kadar parlak ve yetenekli olduğunu kanıtlamak için kalkıp Hogwarts'a mı gitmişti?

"Şimdi, eğer Kendra önceden ölmemiş olsaydı," diye konuşmasına devam etti Muriel, "Ariana'nın işini bitiren odur derdim –"

"Bunu nasıl söylersin, Muriel?" diye inledi Doge. "Bir anne kendi öz kızını öldürecek, öyle mi? Ne dediğini düşün bir!"

"Eğer söz konusu anne kızını yıllarca hapis tutabilecek bir anneyse, neden olmasın?" diye omuz silkti Muriel Teyze. "Ama dedim ya, uymuyor çünkü Kendra, Ariana'dan önce öldü – niye öldü, onu da kimse tam olarak bilmiyor gibiydi –"

"Ah, hiç şüphesiz onu Ariana öldürmüştür," dedi Doge, cesur bir alay etme çabasıyla. "Neden olmasın?"

"Evet, Ariana özgürlük uğruna umutsuz bir girişimde bulunup, mücadele sırasında Kendra'yı öldürmüş olabilir," dedi Muriel Teyze, düşünceli düşünceli. "İstediğin kadar kafanı salla, Elphias! Sen de Ariana'nın cenazesindeydin, değil mi?"

"Evet, oradaydım," dedi Doge, dudakları titreyerek. "Ve daha üzücü bir olay hatırlamıyorum. Albus'un kalbi kırılmıştı –"

"Sadece kalbi değil. Ayinin ortasında Aberforth, Albus'un burnunu kırmadı mı?"

Doge bundan önce dehşete kapılmış göründüyse eğer, şimdiki halinin yanında solda sıfır kalırdı. Muriel onu bıçaklamıştı sanki. Kadın yüksek sesle gıdaklar gibi güldü ve şampanyasından bir yudum daha aldı; şampanya çenesinden aşağı aktı.

"Sen nasıl –?" dedi Doge, çatlak bir sesle.

"Annem ihtiyar Bathilda Bagshot'la ahbaptı," dedi Muriel Teyze mutlulukla. "Bathilda olup bitenlerin hepsini, ben kapıdan dinlerken anneme anlattı. Tabut başında kavga! Bathilda'nın dediğine göre Aberforth Ariana'nın ölmesinin tamamen Albus'un kabahati olduğunu haykırmış, sonra da yüzüne bir yumruk atmış. Bathilda'ya göre Albus kendini savunmamış bile ki bu zaten tuhaf, çünkü Albus istese, iki eli arkasında bağlıyken bile düelloda Aberforth'u mahvedebilirdi."

Muriel biraz daha şampanya yuttu. Bu eski skandalları anlatmak Doge'un ne kadar dehşete kapılmasına yol açıyorsa, Muriel'i de o kadar neşelendiriyordu. Harry ne düşüneceğini, neye inanacağını bilemiyordu: hakikati öğrenmek istiyordu ama Doge'un

bütün yaptığı orada oturup meler gibi, cılız bir sesle Ariana'nın hasta olduğunu söylemekten ibaretti. Harry, Dumbledore'un kendi evinde böyle bir gaddarlık söz konusuysa müdahale etmemiş olabileceğine inanmakta zorluk çekiyordu ama hikâyenin tuhaf bir yanı da vardı, orası kesin.

"Ve sana bir şey daha söyleyeyim," dedi Muriel, kadehini indirirken hafifçe hıçkırarak. "Sanırım Bathilda, Rita Skeeter'la konuşurken baklayı ağzından çıkardı. Skeeter'ın söyleşisindeki o Dumbledore'lara yakın önemli kaynağa ilişkin imalar vardı ya hani – Tanrı biliyor, bütün bu Ariana meselesinde oradaydı Bathilda, tam da uyuyor yani!"

"Bathilda asla Rita Skeeter'la konuşmazdı!" diye fısıldadı Doge.

"Bathilda Bagshot mı?" dedi Harry. "*Sihir Tarihi*'nin yazarı mı?"

Bu isim, doğrusu pek dikkatle okuduklarından biri olmasa da, Harry'nin ders kitaplarından birinin kapağında basılıydı.

"Evet," dedi Doge, Harry'nin sorusuna can simidine sarılır gibi sarılarak. "Çok yetenekli bir sihir tarihçisi ve Albus'un eski bir dostu."

"Bu günlerde beyni hayli sulanmış diye duydum," dedi Muriel Teyze neşeyle.

"Eğer öyleyse, Skeeter'ın bundan çıkar sağlamış olması daha da şerefsizce bir şey," dedi Doge, "ve Bathilda'nın söylemiş olabileceği hiçbir şeye itimat edilemez!"

"Aa, anıları geri getirmenin yöntemleri var ve Rita Skeeter'ın hepsini bildiğinden eminim," dedi Muriel Teyze. "Ama Bathilda tamamen bunamış olsa bile eminim ki elinde gene de eski fotoğraflar, hatta belki mektuplar vardır. Dumbledore'ları yıllardır tanıyor... Doğrusu bence bir Godric's Hollow gezisine değer."

Bir yudum Kaymakbirası içmekte olan Harry az daha tıkanıyordu. Öksürünce, Doge sırtına vurdu ve Harry yaşlar içinde kalmış gözleriyle Muriel Teyze'ye baktı. Sesini yeniden kontrol edebilince "Bathilda Bagshot Godric's Hollow'da mı oturuyor?" diye sordu.

"Ah evet, ezelden beri orada! Dumbledore'lar oraya Percival hapse atıldıktan sonra taşındı, Bathilda da komşularıydı."

"Dumbledore'lar Godric's Hollow'da mı oturuyordu?"

"Evet, Barry, az önce öyle dedim ya," dedi Muriel Teyze ters ters.

Harry kendini tükenmiş, içi boşalmış gibi hissediyordu. Altı yıl boyunca Dumbledore Harry'ye bir kez olsun ikisinin de Godric's Hollow'da oturduklarını, sevdiklerini orada kaybettiklerini söylememişti. Niçin? Lily ve James, Dumbledore'un annesiyle kız kardeşinin yakınında mı gömülüydü? Dumbledore onların mezarını ziyaret etmiş miydi, belki de Lily ve James'inkilerin yanından geçerek? Ve Harry'ye asla söylememişti... asla söyleme zahmetine katlanmamıştı...

Ve Harry bunun niye o kadar önemli olduğunu açıklayamıyordu, kendine bile; ama bu yerin ve bu deneyimlerin ikisinin arasında ortak noktalar olduğunu ona söylememenin yalandan farksız olduğunu hissediyordu. Boş gözlerle uzaklara bakarak, etrafında neler olduğunu pek anlamaksızın daldı gitti ve Hermione'nin kalabalığın arasından çıkıp geldiğini, o yanına bir iskemle çekene kadar fark etmedi.

"Artık dans etmem mümkün değil," dedi Hermione nefes nefese. Ayakkabılarından birini çıkarıp ayağının tabanını ovaladı. "Ron biraz daha Kaymakbirası bulmaya gitti. Tuhaf ama, Viktor'un bir hışımla Luna'nın babasından uzaklaştığını gördüm, sanki tartışmış gibiydiler –" Birden sustu, gözlerini dikip ona baktı. "Harry, iyi misin?"

Harry nereden başlayacağını bilmiyordu, ama fark etmezdi zaten. O anda büyük ve gümüşten bir şey dans pistinin üstündeki tenteden geçti. Vaşak, zarif ve ışıl ışıl, hayretler içindeki dansçıların ortasına hafifçe indi. En yakındakiler gülünç bir şekilde dansın ortasında donup kalırken başlar döndü. Sonra Patronus'un ağzı ardına kadar açıldı ve Kingsley Shacklebolt'un kalın, derin, telaşsız sesiyle konuştu.

"Bakanlık düştü. Scrimgeour öldü. Geliyorlar."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Saklanacak Bir Yer

Her şey pusluymuş, yavaşmış gibi görünüyordu. Harry ve Hermione ayağa fırlayıp asalarını çektiler. Birçok insan garip bir şeyler olduğunu daha yeni yeni fark ediyordu; kafalar hâlâ, kaybolmakta olan gümüş kediye doğru dönüyordu. Sessizlik Patronus'un indiği yerden dışa doğru soğuk dalgalar halinde yayıldı. Sonra biri çığlığı bastı.

Harry ve Hermione kendilerini giderek paniğe sürüklenen kalabalığın içine attılar. Konuklar dört bir yöne doğru kaçıyordu; çoğu Buharlaşıyordu; Kovuk'un etrafındaki koruyucu büyüler delinmişti.

"Ron!" diye haykırdı Hermione. "Ron, neredesin?"

İtişe kakışa dans pistini geçerlerken, Harry kalabalığın içinde pelerinli ve maskeli kişilerin belirmeye başladığını fark etti; sonra da asalarını kaldırmış, *"Protego!"* diye bağıran Lupin ve Tonks'u gördü – az sonra her yandan yükseliyordu bu haykırış.

"Ron! Ron!" diye sesleniyordu Hermione, Harry ile birlikte dehşet içindeki konukların içinde sürüklenirken: Harry ayrı düşmemek için onun elini yakalarken, kafalarının üzerinden bir ışık şeridi vınladı geçti; koruyucu bir büyü müydü bu, yoksa daha uğursuz bir şey mi, bilmiyordu –

Sonra birden Ron görünüp Hermione'nin serbest kolunu yakaladı. Harry Hermione'nin durduğu yerde döndüğünü hissetti; karanlık üzerine çökerken sesler ve görüntüler kayboldu; mekân

ve zamanın içinden sıkışıp geçerken, Kovuk'tan, orayı basan Ölüm Yiyenler'den, belki de Voldemort'un ta kendisinden uzaklaşırken, tek hissedebildiği şey Hermione'nin eliydi...

"Neredeyiz?" dedi Ron'un sesi.

Harry gözlerini açtı. Bir an için düğünden ayrılmamışlar gibi geldi ona: hâlâ etraflarında insanlar vardı.

"Tottenham Court Road," dedi Hermione nefes nefese. "Yürüyün siz, yürüyün, üstünüzü değiştirebileceğiniz bir yer bulmamız lazım."

Harry onun dediğini yaptı. Geniş, karanlık caddede yarı yürüyerek, yarı koşarak ilerlemeye başladılar; gece geç saatte dışarıda olan eğlence düşkünleriyle dolu yol boyunca kapalı dükkânlar uzanıyordu, tepelerinde ise yıldızlar parlıyordu. İki katlı bir otobüs gürledi gitti ve bir pub'da oturan neşeli bir grup, yanlarından geçen bu üçlüye gözlerini dikerek baktı; Harry ve Ron'un üzerinde hâlâ resmi cüppeleri vardı.

"Hermione, giyecek başka bir şeyimiz yok ki," dedi Ron ona, genç bir kadın onu görüp kıkırtılara boğulurken.

"Niye Görünmezlik Pelerini'ni yanımda bulundurmaya dikkat etmedim ki?" dedi Harry, içinden kendi aptallığına lanet ederek. "Geçen yılın başından sonuna üstümdeydi ve –"

"Merak etme, Pelerin bende, ayrıca ikiniz için giyecek de var," dedi Hermione. "Siz sadece doğal davranmaya çalışın da – işte şurası iyi."

Onları önce bir yan caddeye, sonra da karanlık, korunaklı bir ara sokağa soktu.

"Pelerin ve giyecek var derken..." dedi Harry, küçük boncuklu el çantasından başka bir şey taşımayan Hermione'ye çatık kaşlarla bakarak. Hermione şimdi o çantayı karıştırmaya koyulmuştu.

"Evet, hepsi burada," dedi Hermione ve Harry ile Ron'u tamamen hayret içinde bırakarak bir kot pantolon, bir kazak, vişneçürüğü çoraplar ve sonunda da gümüşsü Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı.

"Nasıl ya –?"

"Saptanamaz Genişletme Büyüsü," dedi Hermione. "Zor ama fena yapmadım galiba; neyse, bize gereken her şeyi buraya sığdırmayı başardım." Nazik görünüşlü çantayı şöyle bir sallayınca, bir yük ambarında ağır birtakım nesnelerin yuvarlanışı gibi bir ses çıktı. "Hay aksi, kitaplardı herhalde onlar," dedi çantanın içine bakarak, "hepsini de konularına göre sıraya koymuştum oysa ki... neyse... Harry, sen Görünmezlik Pelerini'ni alsan iyi olacak. Ron, sen de çabuk üstünü değiştir..."

"Bütün bunları ne zaman yaptın?" diye sordu Harry, Ron cüppesini çıkarırken.

"Kovuk'ta söyledim ya, temel ihtiyaçları günler öncesinden toplamıştım, hani bir anda kaçmamız gerekirse diye. Senin sırt çantanı da bu sabah toplayıp buraya koydum, Harry, sen üstünü değiştirdikten sonra... İçime bir his doğdu..."

"İnanılmazsın sen, cidden," dedi Ron, ona sarmalanmış cüppesini uzatırken.

"Teşekkür ederim," dedi Hermione, cüppeyi çantaya tıkarken küçük bir gülümsemeyle. "Lütfen, Harry, giy şu Pelerin'i!"

Harry Görünmezlik Pelerini'ni omuzlarına sarıp başının üstüne çekti ve gözden kayboldu. Olup biteni yeni yeni kavrıyordu.

"Diğerleri – düğündeki herkes –"

"Şu an kafamızı ona takamayız," diye fısıldadı Hermione. "Peşinde oldukları sensin, Harry, geri dönersek herkesi daha da fazla tehlikeye atmaktan başka bir şey yapmamış oluruz."

"Haklı," dedi Ron. Yüzünü göremese de Harry'nin itiraz etmek üzere olduğunu biliyor gibiydi. "Yoldaşlık'ın büyük bölümü oradaydı, herkese göz kulak olur onlar."

Harry evet anlamında başını salladı, ama sonra onların kendisini göremediğini hatırladı ve "Evet," dedi. Ancak Ginny aklına gelince, korku midesinde asit gibi fokurdamaya başladı.

"Haydi, bence hep hareket halinde olmalıyız," dedi Hermione.

Yeniden yan caddeden ilerleyip anayola çıktılar. Bir grup adam kaldırımda şarkı söyleyerek, zikzak çizerek yürüyordu.

"Sırf meraktan soruyorum, niye Tottenham Court Road?" dedi Ron Hermione'ye.

"En ufak fikrim yok, o anda aklıma geliverdi, ama eminim Muggle dünyasında daha çok güvende oluruz, bizim burada olmamızı beklemiyorlar."

"Doğru," dedi Ron, etrafına bakarak, "ama kendini biraz – açıkta gibi hissetmiyor musun?"

"Başka neresi var ki?" diye sordu Hermione, yolun karşı tarafındaki erkekler ona ıslık çalınca yüzünü buruşturarak. "Çatlak Kazan'da oda tutacak halimiz yok, değil mi? Snape oraya girebiliyorsa, Grimmauld Meydanı'nı da unutalım... sanırım annemle babamın evini deneyebiliriz ama oraya bakma ihtimalleri var... of, kesseler ya seslerini!"

"N'aber, hayatım?" diye bağırıyordu adamların en sarhoşu karşı kaldırımdan. "Bir içki ister misin? Kızılcığı yolla da gel bir bardak iç!"

"Bir yere oturalım," dedi Hermione aceleyle, tam Ron da adama bağırmak için ağzını açarken. "Bakın, şurası olur, gelin!"

Bütün gece açık olan küçük ve döküntü bir kafeydi bu. Formika kaplı masaların hepsinin üzerinde hafif bir yağ tabakası vardı. Ama hiç olmazsa boştu. Önce Harry masaya oturdu, Ron da hemen onun yanına, Hermione'nin karşısına geçti. Hermione'nin sırtı girişe dönüktü ve bu durum hoşuna gitmiyordu: omuzunun üstünden o kadar sık bakıyordu ki tiki varmış gibiydi. Harry ise sabit kalmaktan hoşlanmıyordu; yürümek bir hedefleri varmış yanılsamasını vermişti. Pelerin'in altında Çok Özlü İksir'in son izlerinin de onu terk ettiğini hissedebiliyordu, elleri her zamanki uzunluğuna ve biçimine dönüyordu. Cebinden gözlüğünü çıkarıp yeniden taktı.

Bir iki dakika sonra Ron, "Biliyor musunuz, aslında Çatlak Kazan'dan pek uzakta sayılmayız," dedi, "hemen Charing Cross –"

"Ron, olmaz!" dedi Hermione ânında.

"Orada kalmak için demiyorum, neler olduğunu öğrenmek için diyorum!"

"Neler olduğunu biliyoruz! Voldemort Bakanlık'ı ele geçirdi, başka ne bilmemiz gerekiyor ki?"

"Tamam, tamam, bir fikirdi sadece!"

Tekrar sinir bozucu bir sessizliğe gömüldüler. Ciklet çiğneyen garson kadın, ayaklarını sürüye sürüye yanlarına geldi ve Hermione iki kapuçino sipariş etti: Harry görünmez olduğundan, ona da bir tane söylemek garip görünürdü. İki iriyarı işçi kafeden içeri girdi ve bir sonraki masaya geçti. Hermione sesini iyice alçaltıp fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Ben derim ki Buharlaşacak sessiz bir yer bulalım ve kırlara gidelim. Oraya vardığımızda Yoldaşlık'a haber yollayabiliriz."

"O konuşan Patronus'tan yapabiliyor musun yani?" diye sordu Ron.

"Bir süredir çalışıyorum, evet, sanırım yapabilirim," dedi Hermione.

"Eh, onların başını derde sokmadığı sürece olur, gerçi çoktan tutuklanmış olabilirler de. Tanrım, ne iğrenç bir şey," diye ekledi Ron, köpüklü, grimsi kahveden bir yudum aldıktan sonra. Garson kadın duymuştu; yine ayaklarını sürüye sürüye yeni müşterilerin siparişini almaya giderken Ron'a pis bir bakış attı. İşçilerden daha iriyarı olanı – Harry şimdi ona bakıyordu da, sarışın ve izbandut gibiydi – eliyle garsona gitmesini işaret etti. Kadın hakarete uğramış gibi bir edayla, dik dik baktı ona.

"Gidelim o zaman, bu çamur gibi şeyi içmek istemiyorum," dedi Ron. "Hermione, hesabı ödemek için Muggle parası var mı yanında?"

"Evet, Kovuk'a gelmeden önce, yapı kooperatifi için biriktirilmiş tüm paramı aldım. Eminim bütün bozukluklar dipte kalmıştır şimdi," diye iç geçirdi Hermione, boncuklu çantasına uzanarak.

İki işçi aynı anda aynı hareketleri yaptı ve Harry de düşünmeksizin, onları taklit etti: üçü de asalarını çekti. Ne olduğunun farkına birkaç saniye geç varan Ron, masanın karşı tarafına doğru atılıp Hermione'yi oturduğu sıranın üstünde yana doğru itti.

Ölüm Yiyenler'in büyülerinin gücü, Ron'un kafasının az önce durduğu yerdeki fayans duvarı parçaladı ve o anda Harry, hâlâ görünmez halde, "*Sersemlet!*" diye haykırdı.

Kırmızı bir ışık püskürtüsü iri yarı sarışın Ölüm Yiyen'in yüzüne isabet etti: adam baygın halde yana doğru devrildi. Büyüyü kimin yapmış olduğunu göremeyen arkadaşı ise Ron'a bir büyü daha yolladı: parlak siyah ipler asasından çıktı ve Ron'u başından ayaklarına kadar sardı – bu noktada garson kadın çığlığı basarak kapıya doğru kaçtı – Harry, Ron'u bağlamış olan, çarpık yüzlü Ölüm Yiyen'e bir Sersemletme Büyüsü daha gönderdi, ama ıskaladı. Büyü pencereden sekip garsonu vurdu ve kadın kapının önünde yere yığıldı.

"*Expulso!*" diye böğürdü Ölüm Yiyen. Harry'nin arkasında ayakta durduğu masa havaya uçtu: patlamanın gücüyle duvara çarpan Harry, Pelerin üstünden kayarken asasının elinden fırladığını hissetti.

"*Petrificus Totalus!*" diye haykırdı Hermione, görünmeyen bir yerden. Ölüm Yiyen bir heykel gibi öne doğru devrildi ve kırık porselen, masa ve kahveden oluşan karmaşanın üzerine güm diye düştü. Hermione saçından cam kültablası parçaları silkeleyerek ve baştan aşağı titreyerek, saklandığı sıranın altından çıktı.

"*D-Diffindo,*" dedi, asasını Ron'a doğrultarak, ancak kot pantolonunun dizi yırtılıp ardında derin bir kesik açılırken Ron acıyla kükredi. "Ay, çok özür dilerim Ron, elim titriyor! *Diffindo!*"

İpler kesilip düştü. Ron ayağa kalktı ve uyuşmuş kollarını yeniden hissedebilmek için onları sallamaya başladı. Harry asasını aldı ve bütün o döküntünün üstünden geçip, iriyarı sarışın Ölüm Yiyen'in üzerine yığılmış olduğu sıraya doğru gitti.

"Onu tanımalıydım, Dumbledore'un öldüğü gece oradaydı," dedi. Daha esmer Ölüm Yiyen'i ise ayağıyla çevirerek yüzünü yukarı döndürdü; adamın gözleri fıldır fıldır dönüyor, bir Harry'ye, bir Ron'a, bir Hermione'ye çevriliyordu.

"Dolohov bu," dedi Ron. "Onu eski aranıyor afişlerinden hatırlıyorum. Sanırım iri olan da Thorfinn Rowle."

"İsimlerini boşver şimdi!" dedi Hermione büyük bir telaşla. "Bizi nasıl buldular? Ne yapacağız?"

Bir şekilde onun paniği, Harry'nin zihnini açmış gibiydi.

"Kapıyı kilitle," dedi Hermione'ye, "Ron, sen de ışıkları söndür."

Yerde felç olmuş halde yatan Dolohov'a baktı, kilit tıkırdarken ve Ron Işıkemer'i kullanıp kafeyi karanlığa boğarken, hızla düşünmeye başladı. Harry daha önce Hermione'ye laf atmış olan adamların uzakta bir başka kıza seslendiklerini duyabiliyordu.

"Onları ne yapacağız?" diye fısıldadı Ron karanlıkta Harry'ye; hemen ardından, daha da alçak sesle, "Öldürecek miyiz?" dedi. "Onlar bizi öldürürdü. Az önce denediler zaten."

Hermione ürperip bir adım geriledi. Harry başını iki yana salladı.

"Onların hafızasını silmemiz gerekiyor sadece," dedi Harry. "Öylesi daha iyi, izimizi daha kolay kaybettirmemizi sağlar. Öldürürsek, burada olduğumuz belli olur."

"Patron sensin," dedi Ron, son derece rahatlamış bir sesle. "Ama şimdiye kadar hiç Hafıza Büyüsü yapmadım."

"Ben de," dedi Hermione, "ama teorik olarak biliyorum."

Kendini yatıştırmak için derin bir nefes aldı ve asasını Dolohov'un alnına doğrultup "*Unuttur!*" dedi.

Dolohov'un gözleri ânında boş ve hülyalı bir hal aldı.

"Harika!" dedi Harry, Hermione'nin sırtını sıvazlayarak. "Şimdi öbürüyle garsonu hallet, Ron'la ben de ortalığı temizleyelim."

"Temizlemek mi?" dedi Ron, bir bölümü harap olmuş kafeye bakarak. "Neden?"

"Sence uyanıp da kendilerini az önce bombalanmış gibi görünen bir yerde bulurlarsa ne oldu diye merak etmezler mi?"

"Aa, doğru, evet..."

Ron'un asasını cebinden çıkarmak için bir süre uğraşması gerekti.

"Çıkaramamam normal, Hermione, eski kotumu almışsın, dar."

"Ah, özür dilerim," diye sinirle tısladı Hermione. Harry onun garson kadını sürükleyerek göz önünden çekmeye çalışırken mırıldanarak Ron'un asasını nereye koyabileceğine dair bir öneride bulunduğunu duydu.

Kafe eski haline döndürülünce, Ölüm Yiyenler'i kaldırıp yine masalarının başına, birbirlerinin karşısına yerleştirdiler.

"Ama bizi nasıl buldular?" diye sordu Hermione, bir hareketsiz adamdan diğerine bakarak. "Burada olduğumuzu nereden bildiler?"

Harry'ye döndü.

"Sence – sence İz hâlâ üzerinde olamaz, değil mi, Harry?"

"Olamaz," dedi Ron. "İz on yedi yaşında olduğunda kalkıyor, büyücülük yasası bu, bir yetişkine İz koyamazsın."

"Sen öyle biliyorsun," dedi Hermione. "Ya Ölüm Yiyenler İz'i on yedi yaşında birine koymanın yolunu bulduysa?"

"Ama Harry son yirmi dört saatte bir Ölüm Yiyen'in yakınında bulunmadı hiç. Kim ona yeniden İz koyacak ki?"

Hermione cevap vermedi. Harry kendini bulaşıcı bir şey taşıyormuş, lekeliymiş gibi hissetti: acaba Ölüm Yiyenler onları gerçekten bu şekilde mi bulmuştu?

"Eğer yerimizi belli etmeden ben sihir kullanamıyorsam, siz benim yanımda sihir kullanamıyorsanız..." diye lafa girdi.

"Ayrılmıyoruz!" dedi Hermione kararlı bir sesle.

"Saklanacak güvenli bir yere ihtiyacımız var," dedi Ron. "Her şeyi düşünmemiz için bize vakit sağlayacak bir yer."

"Grimmauld Meydanı," dedi Harry.

Diğer ikisi ağızları açık bakakaldılar.

"Saçmalama, Harry, Snape oraya girebiliyor!"

"Ron'un babası ona karşı bazı büyüler koyduklarını söylemişti – onlar işlemese bile," diye devam etti, Hermione tam itiraz edecekken, "ne olmuş yani? Yemin ederim Snape'le karşılaşmaktan daha çok isteyeceğim bir şey yok!"

"Ama –"

"Hermione, başka neresi var ki? En iyi şansımız bu. Snape sadece bir tane Ölüm Yiyen. Eğer üzerimde hâlâ İz varsa, başka nereye gidersek tepemizde onlardan bir sürü olacak."

Hermione itiraz edemedi, ama etmek istermiş gibi bir hali vardı. O kafenin kapısını açarken, Ron da Işıkemer'i çakıp kafenin ışığını salıverdi. Ardından, Harry üçe kadar saydıktan sonra üç kurbanın üzerindeki büyüleri kaldırdılar ve garson kadın ya da Ölüm Yiyenler'den biri daha uykulu uykulu kıpırdanmaya başlayamadan Harry, Ron ve Hermione bir kez daha oldukları yerde dönüp, sıkıştıran bir karanlığın içinde kaybolmuşlardı bile.

Saniyeler sonra Harry'nin ciğerleri minnetle şişti. Gözlerini açtı: tanıdık, küçük ve eski bir meydanda duruyorlardı şimdi. Her taraftan yüksek, yıkık dökük evler bakıyordu onlara. On iki numara gözlerine görünür durumdaydı, çünkü evin varlığı onlara buranın Sır Tutucusu olan Dumbledore tarafından söylenmişti. Hızla eve doğru yürüdüler, birkaç metrede bir takip edilmediklerinden ve gözlenmediklerinden emin olmak için bakınıyorlardı. Taş basamaklardan koşar adım çıktılar ve Harry kapıya asasıyla bir kez, hafifçe vurdu. Bir dizi metalik tıkırtı geldi, ardından da bir zincirin tangırtısı. Sonra kapı gıcırtıyla açıldı ve çabucak içeri girdiler.

Harry kapıyı arkalarından kapatırken, eski moda gaz lambaları birden canlandı ve koridor boyunca titrek ışıklar saçmaya başladı. Her şey tam da Harry'nin hatırladığı gibi görünüyordu: ürperticiliğiyle, örümcek ağlarıyla, duvarda asılı duran ve merdivene garip gölgeler düşüren ev cini kafalarının ana hatlarıyla. Uzun, koyu renk perdeler Sirius'un annesinin portresini örtüyordu. Sıradışı tek görüntü, Tonks yeniden devirmiş gibi yana yatık duran ifrit bacağından şemsiyelikti.

"Bence buraya biri girmiş," diye fısıldadı Hermione, şemsiyeliği işaret ederek.

"Yoldaşlık çıkarken de olmuş olabilir o," diye mırıldandı Ron.

"Ee, Snape'e karşı yerleştirdikleri şu büyüler nerede?" diye sordu Harry.

"Belki de sadece o gelince işliyorlardır," diye bir tahminde bulundu Ron.

Yine de evin daha da içerilerine girmekten korkarak sırtları kapıya dönük, paspasın üzerinde dip dibe durdular.

"Eh, sonsuza kadar burada kalamayız," dedi Harry ve öne doğru bir adım attı.

"Severus Snape?"

Deli-Göz Moody'nin sesi karanlıkta fısıldadı, üçü de korkuyla sıçradılar. Harry tam çatlak bir sesle "Snape değiliz biz!" demişti ki bir şey onun üzerinden soğuk bir esinti gibi geçti ve ağzının içinde dili arkaya doğru kıvrılıp, konuşmasını imkânsız hale getirdi. Ancak daha ağzının içini yoklayamadan, dili tekrar çözülmüştü bile.

Diğer ikisi de aynı nahoş duyguyu yaşamış gibiydiler. Ron birtakım öğürtüler çıkarıyordu; Hermione ise kekeleyerek, "B-bu D-Deli G-Göz'ün S-Snape için hazırladığı Dil Bağlama Laneti olmalı!" dedi.

Harry ihtiyatla bir adım daha attı. Koridorun sonunda, gölgelerin içinde bir şey kımıldadı ve daha hiçbiri tek kelime edemeden halının içinden uzun, toz renginde, korkunç bir siluet yükselmişti: Hermione çığlık attı, perdesi açılan Mrs Black de ona katıldı; gri siluet gittikçe hızlanarak onlara doğru geliyordu, beline kadar saçları ve sakalı arkasında uçuşuyordu, yüzü çökük ve etsizdi, göz yuvaları boştu: dehşet verecek şekilde tanıdık, feci şekilde değişmiş, çürümüş kolunu kaldırıp Harry'ye doğrulttu.

"Hayır!" diye bağırdı Harry, asasını kaldırmış olsa da aklına hiçbir büyü gelmedi. "Hayır! Biz değildik! Seni biz öldürmedik –"

"Öldürmedik" kelimesi ağzından çıkar çıkmaz siluet birden patlayıp büyük bir toz bulutuna dönüştü: öksüren, gözleri yaşaran Harry dönüp baktığında Hermione'nin başını kollarının arasına almış, kapının yanında yere çömelmiş olduğunu ve bütün vücudu titremekte olan Ron'un onun omuzunu beceriksizce okşadığını gördü. "Yok b-bir şey..." diyordu Ron, "g-itti artık..."

Toz Harry'nin etrafında mavi lamba ışığını yansıtarak sis gibi kıvrılıp dönüyordu. Mrs Black çığlık çığlığa bağırmaya devam etti.

"Bulanıklar, pislikler, şerefsizlik lekeleri, ceddimin evinin üstündeki ayıp izi –"

"KES SESİNİ!" diye böğürdü Harry. Asasını ona yöneltti, bir gümlemeyle ve fışkıran kızıl kıvılcımlarla, perde yeniden kapanıp Mrs Black'i susturdu.

"O... o..." diye inledi Hermione, Ron onun ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Evet," dedi Harry, "ama gerçekten o değildi, değil mi? Sadece Snape'i korkutmak için bir şeydi."

Acaba işe yaramış mıydı, yoksa Snape o dehşet verici silueti de tıpkı gerçek Dumbledore'u öldürdüğü gibi soğukkanlılıkla yok etmiş miydi? Sinirleri hâlâ karıncalanarak, diğer ikisinin önüne düşüp koridorda ilerlemeye başladı. Her an yeni bir dehşetin yüzünü göstermesini bekler gibiydi, ama süpürgelik boyunca pıtır pıtır koşan bir fare dışında hiçbir şey kıpırdamadı.

"Daha da içeri girmeden kontrol etsek iyi olacak bence," dedi Hermione fısıldayarak ve asasını kaldırdı: *"Homenum revelio."*

Hiçbir şey olmadı.

"Eh, az önce büyük bir şok yaşadın da ondan," dedi Ron nazikçe. "Ne yapması gerekiyordu onun?"

"Yapmasını istediğim şeyi yaptı zaten!" dedi Hermione oldukça bozulmuş bir edayla. "İnsan varsa ortaya çıkaracak bir büyüydü o, bizim dışımızda kimse yok burada!"

"Bir de ihtiyar Tozlu dışında tabii," dedi Ron, gözünü halıda o ceset-siluetin çıktığı yere doğru kaydırarak.

"Yukarı çıkalım," dedi Hermione, aynı noktaya korku dolu bir bakışla. Önde Hermione, arkada Harry ile Ron, gıcırdayan merdivenden yukarı, birinci kattaki misafir odasına çıktılar.

Hermione asasını sallayıp eski gaz lambalarını yaktı, sonra da kuranderli odada hafifçe titreyerek, kanepeye tünedi ve kendini

kollarıyla sıkı sıkı sardı. Ron pencereye gidip ağır kadife perdeyi bir iki santim araladı.

"Dışarıda kimseyi göremiyorum," diye bildirdi. "Düşünüyorum da, Harry'de hâlâ İz olsaydı, bizi buraya kadar da takip ederlerdi. Biliyorum içeri giremezler ama – ne oldu, Harry?"

Harry bir acı nidası koyvermişti: yara izi yine yanmış ve bir şey zihninin içinden, suyun üzerindeki parlak bir ışık gibi geçip gitmişti. Büyük bir gölge gördü ve kendine ait olmayan bir hiddetin bedeninden aktığını hissetti, elektrik çarpması gibi şiddetli ve kısa bir deneyimdi bu.

"Ne gördün?" diye sordu Ron, Harry'ye doğru giderek. "Onu bizim evde mi gördün?"

"Hayır, sadece öfke hissettim – gerçekten öfkeli –"

"Ama Kovuk'ta olabilir bu," dedi Ron yüksek sesle. "Başka ne vardı? Bir şey görmedin mi? Birini lanetliyor muydu?"

"Hayır, sadece öfke hissettim – bilemiyorum –"

Harry üzerine geldiklerini hissediyordu, kafası karışmıştı. Hermione'nin korku dolu bir sesle söylediklerinin de onun bu durumuna faydası olmadı: "Yine yara izin mi? Ama neler oluyor? O bağlantının kapandığını sanıyordum!"

"Kapanmıştı, bir süre," diye mırıldandı Harry; yara izi hâlâ acıyordu, bu da konsantre olmasını zorlaştırıyordu. "Sanırım – sanırım yine o kontrolünü kaybettikçe açılmaya başladı, eskiden de hep öyle –"

"Ama o zaman zihnini kapatman gerekiyor!" dedi Hermione tiz bir sesle. "Harry, Dumbledore senin o bağlantıyı kullanmanı istemiyordu, kapatmanı istiyordu, o yüzden Zihinbend kullanman gerekiyordu! Yoksa Voldemort zihnine sahte görüntüler sokabilir, hatırlamıyor musun –"

"Evet, hatırlıyorum, sağol," dedi Harry dişlerini sıkarak; Hermione'nin ona Voldemort'un eskiden aralarındaki bu bağlantıyı kullanarak onu bir tuzağın içine çektiğini de, bunun Sirius'un ölümüyle sonuçlandığını da hatırlatmasına gerek yoktu. Gör-

düklerini ve hissettiklerini onlara anlatmamış olmayı diledi; bu durum Voldemort'u daha tehditkâr bir hale getiriyordu, sanki odanın penceresine dayanmış gibi. Yara izinin acısı da bir yandan giderek artıyordu, Harry bu acıya karşı savaştı: kusmamaya çalışmak gibiydi bu.

Duvardaki Black soyağacını incelermiş numarası yaparak Ron ve Hermione'ye sırtını döndü. Derken Hermione çığlık attı. Harry tekrar asasını çekip hızla arkasına döndüğünde, gümüş bir Patronus'un uçarak misafir odası penceresinden içeri girdiğini ve tam önlerine indiğini gördü. Patronus bir gelinciğe dönüştü ve Ron'un babasının sesiyle konuştu.

"Aile güvende, cevap göndermeyin, gözleniyoruz."

Patronus havaya karışıp kayboldu. Ron ağlamayla inilti arası bir ses çıkarıp kendini kanepeye bıraktı: Hermione de onun yanına oturdu ve kolunu tuttu.

"İyiler, iyiler!" diye fısıldadı Hermione. Güler gibi olan Ron, ona sarıldı.

"Harry," dedi Hermione'nin omuzunun üstünden, "Ben –"

"Sorun değil," dedi Harry, başındaki acıdan artık midesi bulanarak. "Ailen söz konusu, tabii ki endişeleneceksin. Ben de olsam aynı şeyleri hissederdim." Ginny'yi düşündü. "*Hissediyorum* da zaten."

Yara izindeki acı doruğa ulaşmak üzereydi, tıpkı Kovuk'un bahçesindeki gibi cayır cayır yanıyordu. Hermione'nin dediklerini hayal meyal duydu: "Tek başıma kalmak istemiyorum. Getirdiğim uyku tulumlarını kullanıp bu gece burada kalamaz mıyız?"

Ron'un bunu kabul ettiğini duydu. Artık acıya karşı daha fazla savaşamayacaktı; teslim olmak zorundaydı.

"Tuvalet," dedi ve koşmadan ne kadar hızlı çıkabilirse o kadar hızlı çıktı odadan.

Zar zor yetişti: titreyen ellerle kapıyı arkasından sürgüleyip, zonklayan başını ellerinin arasına aldı ve yere düştü. Sonra, aniden bastıran müthiş bir sancıyla, ona ait olmayan öfkenin ruhunu

ele geçirdiğini hissetti. Sadece şömine ateşiyle aydınlatılmış uzun bir oda gördü. İriyarı sarışın Ölüm Yiyen yerde, çığlık atıp kıvranır, daha ince biri ise asasını kaldırmış, onun başında dururken, Harry tiz, soğuk, merhametsiz bir sesle konuştu.

"Devam etmek ister misin, Rowle, yoksa buna bir son verip seni Nagini'ye mi yedirelim? Lord Voldemort bu sefer seni affedeceğine emin değil... Beni bunun için mi çağırdın, Harry Potter'ın yine kaçtığını söylemek için mi? Draco, ona bir kez daha memnuniyetsizliğimizi tattır... dediğimi yap, yoksa sen gazabıma uğrarsın!"

Ateşte bir kütük devrildi: alevler yükseldi, ışığı dehşet içinde, sivri hatlı, beyaz bir yüze vurdu – Harry derin sulardan çıkarmış gibi bir hisle derin derin nefes aldı ve gözlerini açtı.

Soğuk siyah mermer zeminde, kolları ve bacakları iki yana açık yatıyordu, burnu büyük küvete destek olan gümüş yılan kuyruklarından birkaç santim ötedeydi. Doğrulup oturdu. Malfoy'un süzgün, taşlaşmış yüzü, gözlerinin içine kazınmıştı sanki. Gördüğü şey, Voldemort'un Draco'yu kullanma şekli, Harry'nin midesini bulandırmıştı.

Kapıya sertçe vuruldu ve Harry Hermione'nin sesiyle irkildi.

"Harry, diş fırçanı istiyor musun? Yanımda."

"Evet, harika, sağol," dedi, sesine bir şey olmamış havası vermeye çalışarak ve ayağa kalkıp ona kapıyı açtı.

ONUNCU BÖLÜM

Kreacher'ın Hikâyesi

Harry ertesi sabah erkenden uyandı, misafir odasında yerde, bir uyku tulumunun içindeydi. Ağır perdelerin arasından bir parça gökyüzü görünüyordu: gece ile şafak aralarında bir yerde, sulandırılmış mürekkep gibi soğuk, berrak bir maviydi. Ron ile Hermione'nin ağır, derin soluklarının dışında her şey sessizdi. Harry omuzunun üstünden onların zeminde, yanıbaşında oluşturdukları karanlık biçimlere baktı. Ron bir şövalyelik krizi geçirmiş ve Hermione'nin kanepenin yastıklarında uyumasında ısrar etmişti. Bu yüzden de Hermione'nin silueti onunkinden yüksekteydi. Kolu kavisli bir şekilde yere uzanıyordu, parmakları Ron'unkilerden birkaç santim uzaktaydı. Harry acaba el ele tutuşarak mı uykuya daldılar diye düşündü. Bu fikir, kendini garip bir şekilde yalnız hissetmesine yol açtı.

Başını kaldırıp gölgeli tavana, örümcek ağı bağlamış avizeye baktı. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce çadırın girişinde güneşin altında durmuş, düğün konuklarını karşılamak için bekliyordu. O an bir ömür boyu uzaktaydı sanki. Şimdi ne olacaktı? Döşemede yatıp Hortkuluklar'ı, Dumbledore'un ona bıraktığı zorlu, karmaşık görevi düşündü... Dumbledore...

O öldüğünden beri pençesinde olduğu acıyı şimdi daha farklı şekilde hissediyordu. Düğünde Muriel'den duyduğu suçlamalar sanki beyninde yuva kurmuş gibiydi, taparcasına sevdiği büyücüye ilişkin anılarına bulaşan hastalıklı şeyler gibiydiler. Dumb-

ledore böyle şeylerin meydana gelmesine izin vermiş olabilir miydi? Dudley gibi miydi, onu etkilemediği sürece ihmal ve tacizi gözlemekle mi yetinmişti? Hapsedilen ve gizlenen bir kız kardeşe sırtını dönmüş olabilir miydi?

Harry, Godric's Hollow'u, Dumbledore'un hiç lafını etmediği oradaki mezarları düşündü; vasiyetinde hiçbir açıklama yapmaksızın bıraktığı esrarengiz nesneleri düşündü; ve karanlığın içinde küskünlüğü giderek kabardı. Dumbledore niye ona söylememişti? Niye açıklamamıştı? Dumbledore Harry'yi hiç sevmiş miydi acaba? Yoksa Harry onun için sadece parlatılacak ve bilenecek, ama güvenilmeyecek, asla sır emanet edilmeyecek bir araç mı olmuştu?

Harry, kendisine acı düşüncelerden başka eşlik edecek hiçbir şey olmadan orada yatmaya dayanamadı. Aklını başka yere vermesini sağlayacak bir şeyler yapma isteğiyle, uyku tulumundan çıktı, asasını aldı ve sessizce odadan sıvıştı. Merdiven sahanlığında "*Lumos*," diye fısıldadı, asasının ışığında merdiveni çıkmaya koyuldu.

İkinci katın sahanlığında, burada son kalışlarında Ron ile ikisinin uyudukları yatak odası vardı; oraya bir göz attı. Gardırop kapıları açık duruyordu, yatak örtüleri çekilip yırtılmıştı. Harry aşağıdaki devrilmiş ifrit bacağını hatırladı. Yoldaşlık üyeleri gittikten sonra biri evi aramıştı. Snape mi? Ya da belki Sirius'un ölümünden önce de, sonra da bu evden çok şey aşırmış olan Mundungus. Harry'nin bakışları Sirius'un büyük-büyük-büyükbabası Phineas Nigellus Black'in bazen içinde olduğu portreye kaydı ama portre boştu, sadece çamur rengi bir fon vardı. Belli ki Phineas Nigellus geceyi Hogwarts'taki Müdür odasında geçiriyordu.

Harry merdivenden çıkmayı sürdürdü ve sadece iki kapının olduğu en üst sahanlığa geldi. Ona bakan kapıda, üstünde *Sirius* yazan bir plaka vardı. Harry daha önce vaftiz babasının yatak odasına hiç girmemişti. Mümkün olduğu kadar geniş bir alanı aydınlatabilmek için asasını yüksekte tutarak kapıyı itip açtı.

Oda ferahtı, vaktiyle güzel bir oda olmalıydı. İçinde oyma

tahtadan başlığı olan büyük bir yatak, uzun kadife perdelerin gözden sakladığı yüksek bir pencere ve kalın bir toz tabakasıyla kaplı bir avize vardı. Mumların dipleri hâlâ yuvalarda duruyordu, eriyip aktıktan sonra tekrar katılaşmış mum, kırağıya benzeyen damlalar halinde sarkıyordu. İnce bir toz tabakası duvarlardaki ve yatağın başlığındaki resimleri örtmüştü; avize ile büyük ahşap gardırobun arasında bir örümcek ağı uzanıyordu. Harry odanın içine doğru ilerleyince, rahatı kaçan farelerin telaşla koşturduğunu duydu.

Yeniyetme Sirius her yere öyle çok poster ve resim yapıştırmıştı ki, ipek dokulu gümüşi kurşuni duvarların pek azı görünebiliyordu. Harry Sirius'un annesiyle babasının posterleri ve resimleri duvarda tutan Kalıcı Yapıştırma Büyüsü'nü çıkartamadıklarını tahmin etti; Sirius bu büyüyü kullandığına göre, büyük oğullarının dekorasyon zevkini takdir etmeyeceklerinden emin olmalıydı. Annesiyle babasını kızdırmak için elinden geleni yapmış görünüyordu. Sırf Slytherin ailesinin geri kalan üyelerinden ne kadar farklı olduğunu vurgulamak için, soluk kırmızı ve altın renginde birkaç büyük Gryffindor pankartı asmıştı. Birçok Muggle motosikleti resmi vardı, aynı zamanda (Harry ister istemez Sirius'un cesaretine hayran kaldı) birkaç tane bikinili Muggle kızı posteri. Harry onların Muggle olduğunu anlıyordu, çünkü solmuş tebessümleri ve buzlaşmış gözleri kâğıt üzerinde donmuş halde, hayli hareketsiz duruyorlardı. Bu da duvardaki tek büyücü fotoğrafıyla, kol kola girmiş kameraya gülen dört Hogwarts öğrencisinin resmiyle tezat oluşturuyordu.

Harry, içinde kabaran büyük bir coşku dalgasıyla, babasını tanıdı: dağınık siyah saçlarının arkası tıpkı Harry'ninki gibi havaya kalkmıştı ve o da gözlük takıyordu. Yanında kayıtsızca yakışıklı, hafiften mağrur yüzü Harry'nin onu hayattayken gördüğünden çok daha genç ve mutlu olan Sirius vardı. Sağında, ondan bir baş kısa, tombul ve sulu gözlü Pettigrew duruyordu. Grupların bu en havalısına alınmaktan duyduğu zevkle yüzü kızarmıştı, ne de

olsa James ile Sirius, büyük hayranlık uyandıran asilerdi. O zaman bile biraz pejmürde görünen Lupin, James'in solundaydı, o da kendini sevilmiş ve kabul edilmiş bulmaktan doğan aynı keyifli şaşkınlık ifadesine sahipti... yoksa Harry neler olduğunu bildiği için mi bunları resimde görüyordu sadece? Resmi duvardan çıkarmaya çalıştı; sonuçta onundu artık – Sirius her şeyini ona bırakmıştı – ama resim yerinden kıpırdamadı bile. Sirius annesiyle babasının odasını yeniden dekore etmelerini önleme işini şansa bırakmamıştı.

Harry yerlere bakındı. Dışarıdaki gökyüzü gittikçe aydınlanıyordu: bir ışık huzmesi halıya dağılmış kâğıt parçalarını, kitapları ve küçük nesneleri ortaya çıkardı. Belli ki Sirius'un yatak odası da aranmıştı, ne var ki içindekilerin çoğu, hatta belki hepsi, değersiz bulunmuşa benziyordu. Kitapların birkaç tanesi kapaklarından ayrılacak kadar sert şekilde silkelenmişti ve çeşitli sayfalar yere saçılmıştı.

Harry eğildi, kâğıt parçalarından birkaçını aldı ve inceledi. Bir tanesinin Bathilda Bagshot'ın yazdığı *Sihir Tarihi*'nin eski bir baskısından bir bölüm olduğunu, diğerinin de bir motosiklet bakım elkitabına ait olduğunu anladı. Üçüncüsü elle yazılmış ve buruşmuştu: düzeltti.

Sevgili Patiayak,

Teşekkürler, teşekkürler, Harry'nin doğum günü armağanı için çok teşekkürler! Kesinlikle en sevdiği armağan oldu. Bir yaşında ve şimdiden oyuncak bir süpürge ile hızla geziniyor, kendinden öyle hoşnut bir hali vardı ki, sen de göresin diye zarfın içine bir resim koydum. Gerçi yerden ancak yarım metre kadar yükselebiliyor ama kediyi öldürmesine ramak kaldı ve Petunia'nın bana Noel'de gönderdiği korkunç bir vazoyu da parçaladı (hiç şikâyetim yok). Tabii James bunu çok komik buldu, büyük bir Quidditch oyuncusu olacağını söylüyor, ancak bütün süsleri toplayıp kaldırmak zorunda kaldık, harekete geçince de gözümüzü ondan ayırmamaya özen gösteriyoruz.

Çok sakin bir doğum günü çayı içtik, sadece biz ve bize karşı hep çok tatlı davranmış olan, Harry'ye bayılan ihtiyar Bathilda. Senin gelemediğine öyle üzüldük ki, ama Yoldaşlık her şeyden önce gelmeli ve zaten Harry de doğum günü olduğunu bilecek kadar büyük değil henüz! James burada kapalı kalmaktan biraz gerilmeye başladı, belli etmemeye çalışıyor ama ben anlıyorum – üstelik Görünmezlik Pelerini de hâlâ Dumbledore'da, yani küçük gezintilere çıkma şansı yok hiç. Eğer ziyarete gelebilirsen, bu onun moralini öyle yükseltir ki. Geçen hafta sonu Kuyruk buradaydı, bana biraz canı sıkkınmış gibi geldi, ama herhalde McKinnon'ların haberindendir; duyunca bütün akşam ağladım.

Bathilda hemen hemen her gün uğruyor, büyüleyici bir ihtiyarcık, Dumbledore hakkında en şaşırtıcı hikâyeleri anlatıyor – bilse memnun kalacağını sanmam! Aslında ne kadarına inanacağımı bilemiyorum, çünkü insana inanılmaz geliyor, Dumledore'un

Harry'nin kollarıyla bacakları uyuşmuştu sanki. Neredeyse kıpırdamadan, mucizevi kâğıdı güçsüz kalmış parmaklarının arasında tutarken, içinde sessiz bir patlama, eşit ölçüde sevinci ve kederi hızla damarlarına gönderdi. Sarhoş gibi sendeleyerek yatağa gidip oturdu.

Mektubu yeniden okudu, ama ilk seferinde olduğundan daha fazla anlam çıkaramadı, sonunda el yazısının kendisini inceler hale geldi. Annesi g'lerini tıpkı onun gibi yapıyordu: mektupta her birini tek tek aradı, bir tülün ardından ona dostça el sallıyorlarmış hissi uyandı içinde. Mektup inanılmaz bir hazineydi, Lily Potter'ın yaşadığının, sahiden yaşadığının, ılık elinin vaktiyle bu parşömen üzerinde hareket ettiğinin, mürekkeple bu harfleri, onun hakkında, Harry hakkında, oğlu hakkında bu kelimeleri yazdığının kanıtıydı.

Gözlerindeki ıslaklığı sabırsızlıkla silerek, mektubu yeniden okudu, bu sefer anlam üzerinde yoğunlaştı. Hayal meyal hatırlanan bir sesi dinler gibiydi.

Bir kedileri vardı... belki annesiyle babası gibi Godric's Hollow'da ölmüştü... ya da onu doyuracak kimse kalmayınca kaçmıştı... Harry'ye ilk süpürgesini Sirius almıştı... annesiyle babası Bathilda Bagshot'ı tanıyorlardı; acaba onları Dumbledore mu tanıştırmıştı? *Pelerini de hâlâ Dumbledore'da*... burada bir tuhaflık vardı...

Harry durdu, annesinin kelimeleri üzerinde düşündü. Dumbledore niye James'in Görünmezlik Pelerini'ni almıştı ki? Harry Müdürünün ona yıllar önce "Görünmez olmak için bir pelerin gerekmez bana," dediğini açık seçik hatırlıyordu. Belki daha az yetenekli bir Yoldaşlık üyesinin Pelerin'in yardımına ihtiyacı olmuştu, Dumbledore da taşıyıcılık görevini yerine getirmişti. Harry devam etti...

Kuyruk buradaydı... Demek hain Pettigrew'un "canı sıkkın"dı, öyle mi? James ve Lily'yi son kez canlı gördüğünün farkında mıydı acaba?

Ve nihayet gene Bathilda, Dumbledore hakkında inanılmaz hikâyeler anlatıyordu: *insana inanılmaz geliyor, Dumbledore'un* –

Dumbledore'un ne? Ama Dumbledore söz konusu olunca insana inanılmaz gelecek öyle çok şey vardı ki; örneğin bir seferinde bir Biçim Değiştirme testinde en kötü notu alması, ya da Aberforth gibi keçi cezbetmeye kalkışması...

Harry ayağa kalktı ve zemini gözleriyle taradı: belki de mektubun geri kalanı burada bir yerlerdeydi. Kâğıtları yakaladı, o hevesle, ilk aramayı yapan kişi kadar az özenle çekmeceleri açtı, kitapları silkeledi, bir iskemleye çıkıp elini gardırobun tepesinde gezdirdi ve sürünerek yatakla koltuğun altına girdi.

Sonunda, yerde yüzüstü yatarken, konsolun altında yırtılmış bir kâğıt parçasına benzeyen bir şey gördü. Çekip çıkarınca, bu parçanın Lily'nin mektubunda tarif ettiği fotoğrafın büyük bir kısmı olduğu anlaşıldı. Siyah saçlı bir bebek minik bir süpürge üstünde kahkahalar atarak resmin içine girip çıkarak hızla uçuyor, James'e ait olması gereken bir çift bacak da onun arkasından koşuyordu. Harry fotoğrafla Lily'nin mektubunu cebine tıkıştırdı ve ikinci sayfayı aramaya devam etti.

Ne var ki on beş dakika sonra annesinin mektubunun geri kalanının gittiğine karar vermek zorunda kaldı. Acaba yazıldığından bu yana geçen on altı yıl içinde mi kaybolmuştu, yoksa odayı arayan her kimse o mu almıştı? Harry ilk sayfayı yeniden okudu ve bu kez ikinci sayfayı neyin değerli kılabileceği konusunda ipuçları aradı. Oyuncak süpürgesinin Ölüm Yiyenler'e ilginç geleceğini sanmıyordu... burada işe yarar gözüyle bakılabilecek tek şey Dumbledore'a ilişkin muhtemel bilgilerdi. *İnsana inanılmaz geliyor, Dumbledore'un* – ne?

"Harry? Harry! *Harry!*"

"Buradayım!" diye seslendi. "N'oldu?"

Kapının dışında ayak pıtırtıları duyuldu ve Hermione ok gibi içeri daldı.

"Uyandık, senin nerede olduğunu bilemedik!" dedi nefes nefese. Dönüp geriye doğru haykırdı. "Ron! Buldum onu!"

Ron'un kızgın sesi uzaktan, birkaç kat aşağıdan yankılandı.

"İyi! Ona tarafımdan rezilin biri olduğunu söyle!"

"Harry, lütfen böyle kayboluverme, ödümüz koptu! Hem buraya niye geldin ki?" Etrafa, altüst edilmiş odaya baktı. "Ne yapıyordun?"

"Bak, az önce ne buldum."

Annesinin mektubunu gösterdi. Hermione alıp, Harry'nin bakışları altında okumaya başladı. Sayfanın sonuna gelince başını kaldırıp ona baktı.

"Ah, Harry..."

"Bir de bu var."

Ona yırtık fotoğrafı uzattı ve Hermione oyuncak süpürgesiyle hızla uçup duran, bir görünüp bir kaybolan bebeğe gülümsedi.

"Mektubun geri kalanını arıyordum," dedi Harry, "ama burada değil."

Hermione etrafa baktı.

"Bütün bu karışıklık senin eserin mi, yoksa sen buraya geldiğinde böyle miydi zaten?"

"Benden önce biri aramış," dedi Harry.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yukarı çıkarken baktığım her oda karıştırılmış. Sence ne arıyorlardı?"

"Snape'se eğer, Yoldaşlık hakkında bilgi."

"Ama gereken bütün bilgiye zaten sahip değil midir, yani, o da Yoldaşlık'taydı, değil mi?"

"Öyleyse," dedi, kendi teorisini tartışmaya hevesli olan Harry, "Dumbledore hakkında bilgiye ne dersin? Örneğin, bu mektubun ikinci sayfası. Annemin sözünü ettiği bu Bathilda'nın kim olduğunu biliyor musun?"

"Kim?"

"Bathilda Bagshot, yazar –"

"*Sihir Tarihi*'nin yazarı mı?" dedi, ilgilenmiş görünen Hermione. "Demek annenle baban onu tanıyormuş, öyle mi? İnanılmaz bir sihir tarihçisiydi."

"Ve hâlâ yaşıyor," dedi Harry, "ve Godric's Hollow'da oturuyor, Ron'un Muriel Teyzesi düğünde ondan söz ediyordu. Dumbledore'un ailesini de tanıyormuş. Onunla konuşmak hayli ilginç olurdu, değil mi?"

Hermione'nin ona bakarkenki tebessümü, Harry'nin hoşuna gitmeyecek kadar anlayışlıydı. Mektupla fotoğrafı geri aldı, Hermione'ye bakıp da kendini ele vermemek için ikisini de boynundaki keseye tıkıştırdı.

"Onunla annen, baban ve Dumbledore hakkında konuşmanın niye hoşuna gideceğini anlıyorum," dedi Hermione. "Ama bunun bize Hortkuluk arayışımızda pek faydası olmaz, değil mi?" Harry cevap vermeyince Hermione hızla devam etti. "Harry, Godric's Hollow'a gerçekten gitmek istediğini biliyorum, ama ben korkuyorum... O Ölüm Yiyenler'in dün bizi ne kadar kolay bulduklarını düşününce korkuyorum. Annenle babanın gömülü olduğu yerden her zamankinden çok sakınmamız gerektiğini hissediyorum, senin orayı ziyaret etmeni beklediklerinden eminim."

"Sadece o değil," dedi Harry, gene ona bakmaktan kaçınarak. "Muriel düğünde Dumbledore hakkında bir şeyler söyledi. Hakikati bilmek istiyorum..."

Hermione'ye, Muriel'in ona söylediği her şeyi anlattı. Bitirince Hermione, "Tabii," dedi, "bunun seni neden üzdüğünü anlayabiliyorum, Harry –"

"– Üzülmüyorum," diye yalan söyledi, "sadece doğru mu, değil mi bilmek istiyorum ya da –"

"Harry, hakikati Muriel gibi kötü kalpli bir ihtiyar kadından öğreneceğini mi sanıyorsun, ya da Rita Skeeter'dan? Onlara nasıl inanabilirsin? Sen Dumbledore'u tanıyordun!"

"Tanıdığımı sanıyordum," diye mırıldandı Harry.

"Ama Rita'nın senin hakkında yazdığı şeylerin ne kadarının gerçek olduğunu biliyorsun! Doge haklı, bu insanların Dumbledore'a ilişkin anılarını lekelemesine nasıl izin verirsin?"

Bakışlarını çevirdi, gücendiğini belli etmemeye çalışıyordu. Gene karşısına çıkmıştı işte: neye inanacağını seçmek. O hakikati istiyordu. Niye herkes ona ulaşamaması konusunda bu kadar kararlıydı ki?

"Mutfağa inelim mi?" diye öneride bulundu Hermione, kısa bir sessizliğin ardından. "Kahvaltılık bir şeyler bulmak için, ne dersin?"

Harry istemeye istemeye kabul etti ve Hermione'yi izledi, beraberce sahanlığa çıkıp, oradaki ikinci kapıdan geçtiler. Karanlıkta fark etmediği ufak bir tabelanın altındaki boyada derin çizik izleri vardı. Okumak için merdivenin üstünde durakladı. Gösterişli, küçük bir tabelaydı; elle, özen göstererek yazılmıştı, Percy Weasley'nin yatak odası kapısına asacağı türden bir şeydi:

Özel İznim Olmadan
Girmeyin
Regulus Arcturus Black

Harry'nin içinden bir heyecan dalgası geçti ama nedeninden hemen emin olamadı. Yeniden tabelayı okudu. Hermione bir kat aşağı inmişti bile.

"Hermione," dedi. Sesinin o kadar sakin olmasına da şaşırdı. "Geri dön, buraya gel."

"Ne oldu?"

"R.A.B. Sanırım onu buldum."

Heyecanlı bir soluma duyuldu, sonra Hermione koşarak merdiveni çıktı.

"Annenin mektubunda mı? Ama ben görmedim –"

Harry başını iki yana sallayıp, eliyle Regulus'un tabelasını gösterdi. Hermione okudu, sonra Harry'nin kolunu öyle bir sıktı ki Harry acıyla yüzünü buruşturdu.

"Sirius'un kardeşi mi?" diye fısıldadı.

"Bir Ölüm Yiyen'di," dedi Harry. "Sirius bana ondan söz etmişti, çok gençken katılmış, sonra korkmuş, ayrılmaya çalışmış – onlar da onu öldürmüşler."

"Bildiklerimize uyuyor!" dedi Hermione, nefes nefese. "Eğer Ölüm Yiyen'se, Voldemort'la teması var demektir ve eğer aklı başına geldiyse o zaman da Voldemort'u yok etmek istemiş olabilir!"

Harry'yi bıraktı, trabzandan sarktı ve haykırdı. "Ron! RON! Buraya gel, çabuk!"

Bir dakika sonra Ron nefes nefese göründü, asası elinde hazır duruyordu.

"N'oldu? Eğer gene koca örümceklerse, önce kahvaltı isterim –"

Regulus'un kapısındaki, Hermione'nin sessizce işaret ettiği tabelaya kaşlarını çatarak baktı.

"Ne? O Sirius'un kardeşiydi, değil mi? Regulus Arcturus... Regulus... *R.A.B.!* Madalyon – ne dersiniz, yoksa –?"

"Öğrenelim hadi," dedi Harry. Kapıyı itti: kilitliydi. Hermione asasını kapı sapına doğrultu ve *"Alohomora,"* dedi. Bir tık sesi duyuldu, kapı ardına kadar açıldı.

Etrafa bakınarak eşiği birlikte geçtiler. Regulus'un yatak oda-

sı Sirius'unkinden biraz daha küçüktü ama aynı eski ihtişam hissi burada da vardı. Ancak Sirius ailesinin geri kalanından farklı olduğunu ilan etmeye uğraşırken, Regulus tam tersini vurgulamaya çalışmıştı. Slytherin'in zümrüt yeşili ve gümüş renkleri her yerdeydi; yatakta, duvarlarda ve pencerelerde asılıydılar. Black aile arması, şiarı *Toujours Pur* ile birlikte, yatağın üzerine itinayla çizilmişti. Bunun altında, bir araya geldiklerinde eski püskü bir kolaj oluşturan sarı gazete kupürlerinden bir koleksiyon vardı. Hermione onları incelemek için odanın öbür tarafına gitti.

"Hepsi Voldemort hakkında," dedi. "Regulus Ölüm Yiyenler'e katılmadan önce birkaç yıl onun hayranıymış anlaşılan..."

O kupürleri okumak için otururken, yatak örtülerinden küçük bir toz bulutu yükseldi. Bu arada Harry bir başka fotoğraf fark etmişti; Bir Hogwarts Quidditch takımı gülümsüyor ve çerçeveden dışarı el sallıyordu. Yakına gelince göğüslerine işlenmiş yılanları gördü: Slytherin. Regulus'un ön sıranın ortasında oturan oğlan olduğu hemen anlaşılıyordu: ağabeyinin siyah saçları ile hafiften kibirli görünüşüne sahipti ama Sirius'tan daha küçüktü, daha zayıftı ve onun kadar yakışıklı değildi.

"Arayıcı oynuyormuş," dedi Harry.

"Ne?" dedi Hermione dalgın dalgın; hâlâ Voldemort'un gazete kupürlerine gömülmüş haldeydi.

"Ön sıranın ortasında oturuyor, burası Arayıcı'nın... boş ver," dedi Harry, kimsenin dinlemediğini fark edince: Ron elleriyle dizlerinin üzerinde, gardırobun altını arıyordu. Harry muhtemel saklama yerleri bulmak için odaya bakındı ve çalışma masasına yaklaştı. Ne var ki burayı da onlardan önce biri aramıştı. Çekmecelerin içindekiler kısa süre önce tersyüz edilmişti, tozda izler vardı – ama burada değerli hiçbir şey yoktu: eski tüy kalemler, kötü kullanılmış olmanın izlerini taşıyan ve miadı dolmuş ders kitapları, kısa süre önce kırılmış, yapışkan kalıntısı çekmecedekileri kaplayan bir mürekkep şişesi.

"Daha kolay bir yolu var," dedi Hermione, Harry mürekkepli

parmaklarını kot pantolonuna silerken. Asasını kaldırdı ve *"Accio madalyon!"* dedi.

Hiçbir şey olmadı. Solmuş perdelerin katlarını araştıran Ron, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"Bu kadar mı yani? Burada değil mi?"

"Ah, gene de olabilir ama karşı-büyülerin etkisindedir," dedi Hermione. "Hani, sihirle çağrılmasını önleyen tılsımlar."

"Voldemort'un mağaradaki taş çanağa koyduğu gibi," dedi Harry, sahte madalyonu Çağırmayı nasıl başaramadığını hatırlayarak.

"Nasıl bulacağız öyleyse?" diye sordu Ron.

"Elle arayacağız," dedi Hermione.

"İyi fikir," dedi Ron, gözlerini devirerek ve perdeleri incelemeyi sürdürdü.

Bir saati aşkın bir süre boyunca odanın her santimetrekaresini taradılar, ancak sonunda madalyonun orada olmadığı sonucuna varmak zorunda kaldılar.

Artık güneş doğmuştu; ışık kirli sahanlık pencerelerinden geldiği halde, gözlerini kamaştırıyordu.

Aşağı inerlerken Hermione, moral vermeye yönelik bir ses tonuyla, "Gene de evin başka bir yerinde olabilir," dedi: Harry ve Ron'un cesareti kırıldıkça, o daha kararlı bir hal alıyordu sanki. "Onu yok etmeyi başarsa da başaramasa da, Voldemort'tan saklamak isterdi, değil mi? Geçen sefer buradayken savuşturduğumuz bütün o korkunç şeyleri hatırladınız mı? Herkese cıvatalar atan saat, Ron'u boğmaya çalışan eski cüppe; Regulus onları madalyonu sakladığı yeri korumak için koymuş olabilir, o sırada biz farkına... farkına..."

Harry ve Ron ona baktı. Bir ayağı havada, az önce Unuttur büyüsü yapılmış biri gibi, nutku tutulup kalakalmıştı; hatta gözleri bile boş bakmaya başlamıştı.

"... varmamış olsak da," diye bitirdi fısıltıyla.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Ron.

"Bir madalyon vardı."

"Ne?" dedi Harry ve Ron bir ağızdan.

"Misafir odasındaki dolapta. Kimse açamamıştı. Ve biz... biz..."

Harry kendini sanki bir tuğla göğsünden midesine kaymış gibi hissetti. Hatırlamıştı: hatta elden ele geçirip sırayla açmaya çalışırlarken o şeyle o da uğraşmıştı. İçinde Siğilkabuğu tozu olan enfiye kutusuyla ve herkesin uykusunu getiren müzik kutusu ile birlikte bir çöp torbasını boylamıştı...

"Kreacher o sıralar bizden bir sürü şey aşırdı," dedi Harry. Tek şanslarıydı bu, onlara kalan tek zayıf ümit; ve elinden bırakmaya zorlanana kadar ona sıkı sıkı sarılacaktı. "Mutfaktaki dolabında bir sürü şey depolamıştı. Gelin."

Merdivenden aşağı basamakları ikişer ikişer atlayarak indi, diğer ikisi de paldır küldür onun arkasından geldiler. Öyle gürültü ettiler ki, holden geçerken Sirius'un annesinin portresini uyandırdılar.

"*Pislikler! Bulanıklar! Pespayeler!*" diye bağırışlar arasında hızla aşağı, bodrumdaki mutfağına inip kapıyı arkalarından çarparak kapadılar.

Harry oda boyunca koşup Kreacher'ın dolabının kapısında kayarak durdu ve kapıyı zorlayıp açtı. Ev cininin vaktiyle içinde uyuduğu kirli, eski battaniyelerden oluşan bir yuva vardı ama, artık Kreacher'ın kurtardığı ıvır zıvırla ışıldamıyordu. Orada sadece *Doğanın Asaleti: Bir Büyücülük Şeceresi*'nin eski bir nüshası vardı. Gözlerine inanmayı reddeden Harry, battaniyeleri kaptığı gibi silkeledi. Ölü bir fare düştü, yerde miskin miskin yuvarlandı. Ron, kendini bir mutfak iskemlesine atarken inledi; Hermione gözlerini yumdu.

"Henüz her şey bitmedi," dedi Harry, ve seslendi: "*Kreacher!*"

Gürültülü bir *şak* sesi duyuldu ve Harry'nin Sirius'tan epey gönülsüzce miras aldığı ev cini, soğuk ve boş şöminenin önünde ansızın belirdi: minikti, yarı insan boyundaydı, solgun derisi üs-

tünden kat kat sarkıyordu, yarasa gibi kulaklarından bol miktarda beyaz kıl fışkırıyordu. Hâlâ onunla ilk kez tanıştıklarında giydiği pis paçavrayı giyiyordu ve Harry'ye attığı küçümser bakış, bu sahiplik değişimine karşı tavrının da giysileri gibi değişmediğini gösteriyordu.

"Efendi," diye vrakladı Kreacher, iri kurbağa sesiyle. Yerlere kadar eğilerek dizlerine doğru mırıldandı: "Hanımımın eski evine geri dönmüş, kanı bozuk Weasley ile ve Bulanık'la –"

" 'Kanı bozuk' ya da 'Bulanık' demeni yasaklıyorum," diye homurdandı Harry. Cin Voldemort için Sirius'a ihanet etmemiş olsa bile, hortum gibi burnu ve kanlı gözleriyle Kreacher'ın kesinlikle sevimsiz bir şey olduğunu düşünürdü Harry.

"Sana bir sorum var," dedi Harry, cine bakarken kalbi biraz fazla hızlı çarparak, "ve doğru cevap vermeni emrediyorum. Anladın mı?"

"Evet, Efendi," dedi Kreacher, yeniden yerlere kadar eğilerek: Harry onun dudaklarının sessizce kıpırdandığını gördü, söylemesi yasaklanan hakaretleri şekillendiriyorlardı kuşkusuz.

"İki yıl önce," dedi Harry, çarpan kalbi kaburgalarına vurarak, "yukarıdaki misafir odasında büyük altın bir madalyon vardı. Biz onu attık. Sonra sen onu çaldın mı?"

Bir anlık sessizliğin ardından Kreacher doğrulup gözünü kaçırmadan Harry'nin yüzüne baktı. Sonra "Evet," dedi.

"Şimdi nerede?" dedi Harry sevinçten uçarak. Ron ve Hermione de neşeli görünüyordu.

Kreacher, sanki bir sonraki kelimesine verecekleri tepkilerini görmek istemiyormuş gibi gözlerini yumdu.

"Gitti."

"Gitti mi?" dedi Harry, sevinci sel gibi akıp gitmişti. "Nasıl yani, gitti?"

Cin titredi. Olduğu yerde sallandı.

"Kreacher," dedi Harry sert bir sesle, "Sana emrediyorum –"

"Mundungus Fletcher," diye vrakladı cin, gözleri hâlâ sımsıkı

kapalı. "Hepsini Mundungus Fletcher çaldı: Miss Bella ve Miss Cissy'nin resimlerini, hanımımın eldivenlerini, Birinci Sınıf Merlin Nişanı'nı, üzerinde aile arması olan kadehleri ve –"

Kreacher nefes almaya çalışıyordu: çökmüş göğsü hızla kalkıp iniyordu, sonra gözleri açılıverdi ve kan dondurucu bir çığlık attı.

"*– ve madalyon, Efendi Regulus'un madalyonu, Kreacher hata etti, Kreacher emirlerini yerine getiremedi!*"

Harry içgüdüsel bir şekilde harekete geçti: Kreacher şöminede duran ateş karıştıracağına hamle ederken, o da kendini cinin üzerine atıp onu yere yapıştırdı. Hermione'nin çığlığı Kreacher'ınkine karıştı, ama Harry ikisinden de daha yüksek sesle böğürdü: "Kreacher, sana kıpırdamamanı emrediyorum!"

Cinin donduğunu hissetti ve onu bıraktı. Kreacher, sarkık gözlerinden yaşlar akarak, soğuk taşta dümdüz yattı.

"Harry, bırak kalksın!" diye fısıldadı Hermione.

"Demirle kendini dövsün diye mi?" diye burnundan soludu Harry, cinin yanına diz çökerek. "Hiç sanmam. Tamam, Kreacher, gerçeği istiyorum: Mundungus Fletcher'ın madalyonu çaldığını nereden biliyorsun?"

Cin nefesi kesilerek, "Kreacher onu gördü!" dedi, gözyaşları burnundan aşağı, grileşmekte olan dişlerle dolu ağzına akıyordu. "Kreacher onu Kreacher'ın dolabından elleri Kreacher'ın hazineleriyle dolu halde çıkarken gördü. Kreacher sinsi hırsıza durmasını söyledi ama Mundungus Fletcher güldü ve ko – koştu..."

"Madalyona, 'Efendi Regulus'un' dedin," dedi Harry. "Niye? Nereden geldi? Regulus'un onunla ne ilgisi vardı? Kreacher, doğrulup otur ve bana o madalyon ve Regulus'un onunla ilişkisi hakkında bildiğin her şeyi anlat!"

Cin doğrulup oturdu, yuvarlanıp top gibi oldu, ıslak yüzünü dizlerinin arasına koydu ve arkaya öne sallanmaya koyuldu. Konuştuğunda sesi boğuktu ama çıt çıkmayan mutfakta hayli belirgin bir şekilde duyuluyor, duvarlardan yankılanıyordu.

"Efendi Sirius evden kaçtı, iyi de oldu, ondan kurtulduk, çünkü kötü bir çocuktu ve yasadışı işleriyle hanımımın kalbini kırdı. Ama Efendi Regulus'un ona yakışan bir gururu vardı; Black adına ve saf kanının vakarına olan borcunu biliyordu. Büyücülere önderlik edip saklandıkları yerden çıkararak Muggle'lara ve Muggle'lardan doğma olanlara hükmetmelerini sağlayacak Karanlık Lord'dan yıllarca söz etti... ve on altı yaşına gelince, Efendi Regulus Karanlık Lord'a katıldı. Öyle gururluydu, öyle gururlu, hizmet etmekten öyle mutlu...

"Ve bir gün, katıldığından bir yıl sonra, Efendi Regulus Kreacher'ı görmeye mutfağa geldi. Efendi Regulus, Kreacher'ı hep sevmiştir. Ve Efendi Regulus dedi ki... dedi ki..."

İhtiyar cin her zamankinden daha da hızla sallandı.

"... Karanlık Lord'un bir cine ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Voldemort'un bir *cine* mi ihtiyacı varmış?" diye tekrarladı Harry, dönüp Ron ve Hermione'ye bakarak. İkisi de onun kadar şaşkın görünüyordu.

"Ah, evet," diye inledi Kreacher. "Ve Efendi Regulus da Kreacher'ı önermiş. Bu bir şeref, dedi Efendi Regulus, onun için ve Kreacher için. Kreacher Karanlık Lord'un ona emrettiği her şeyi mutlaka yapmalıydı... ve sonra da eve ge – gelmeliydi."

Kreacher daha da hızlı sallandı, her nefeste hıçkırıyordu.

"Kreacher da Karanlık Lord'a gitti. Karanlık Lord Kreacher'a ne yapacaklarını söylemedi, ama Kreacher'ı yanına alıp deniz kenarındaki küçük bir mağaraya götürdü. Ve küçük mağaranın gerisinde büyük bir mağara vardı, büyük mağarada da büyük, siyah bir göl..."

Harry'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kreacher'ın vraklayan sesi o karanlık suyun ötesinden geliyor gibiydi. Neler olduğunu sanki kendisi oradaymış gibi bir berraklıkla gördü.

"... bir kayık vardı..."

Elbette bir kayık vardı. Harry, bir büyücü ile kurbanını merkezdeki adaya doğru taşıyacak şekilde büyülenmiş puslu, yeşil ve

minik kayığı biliyordu. Demek Voldemort, Hortkuluk'u çevreleyen savunmaları böyle kontrol etmişti, gözden çıkarılabilecek bir yaratığı, bir ev cinini ödünç alarak...

"Adada iksir dolu bir ça – çanak vardı. Ka – Karanlık Lord Kreacher'a iksiri içirtti..."

Cin tepeden tırnağa sarsıldı.

"Kreacher içti ve içerken korkunç şeyler gördü... Kreacher'ın içi yandı... Kreacher onu kurtarsın diye Efendi Regulus'a seslendi, Black Hanım'ına seslendi, ama Karanlık Lord sadece güldü... Kreacher'a bütün iksiri içirtti... Boş çanağa bir madalyon koydu... daha fazla iksirle doldurdu.

"Ve sonra Karanlık Lord kayıkla gitti, Kreacher'ı adada bıraktı..."

Harry bütün bunları görebiliyordu adeta. Voldemort'un beyaz, yılanımsı yüzünün karanlığa karışıp kaybolmasını gözledi: o kırmızı gözler acımasızca, birkaç dakika içinde yakıcı iksirin kurbanına verdiği çaresiz susuzluğa boyun eğdiğinde ölecek olan kıvranan cine dikilmişti... Ama Harry'nin hayal gücü bu noktadan ileri gidemedi, çünkü Kreacher'ın nasıl olup da kaçtığını gözünde canlandıramıyordu.

"Kreacher'ın suya ihtiyacı vardı, sürünerek adanın kıyısına gitti ve siyah gölden su içti... ve eller, ölü eller, sudan çıktı ve Kreacher'ı yüzeyin altına çekti..."

"Nasıl kaçıp kurtuldun?" diye sordu Harry. Sesinin fısıltı halinde çıkmasına şaşırmadı.

Kreacher çirkin başını kaldırdı ve büyük, kan çanağı gibi gözleriyle Harry'ye baktı.

"Efendi Regulus Kreacher'a geri dönmesini söyledi," dedi.

"Biliyorum – ama Inferius'lardan nasıl kaçtın?"

Kreacher anlamamışa benziyordu.

"Efendi Regulus Kreacher'a geri dönmesini söyledi," diye tekrarladı.

"Biliyorum, ama –"

"Eh, besbelli, değil mi, Harry?" dedi Ron. "Buharlaştı!"

"Ama... o mağaraya girip çıkarken Cisimlenemezsin," dedi Harry, "yoksa Dumbledore –"

"Ama cin sihri büyücü sihri gibi değil, değil mi?" dedi Ron. "Yani, biz Hogwarts'a girip çıkarken Cisimlenip Buharlaşamıyoruz ama onlar yapabiliyor."

Harry bunu hazmederken, bir sessizlik oldu. Voldemort nasıl böyle bir hata işlemiş olabilirdi? Ama o daha bunu düşünürken Hermione konuştu, sesi buz gibiydi.

"Tabii Voldemort'un gözünde ev cinlerinin yöntemleri, farkına varmaya değmeyecek kadar önemsizdi muhtemelen, tıpkı onlara hayvan gibi davranan bütün diğer safkanlar için olduğu gibi... onların kendisinin sahip olmadığı bir sihre sahip olabilecekleri aklına bile gelmezdi."

"Ev cininin en yüksek yasası, efendisinin emridir," dedi Kreacher, monoton bir sesle. "Kreacher'a eve gelmesi söylendi, Kreacher da eve geldi..."

"Eh, öyleyse sana söyleneni yaptın, değil mi?" dedi Hermione şefkatle. "Emirlere hiç de karşı gelmedin!"

Kreacher başını iki yana salladı, bir taraftan da her zamanki gibi hızla sallanıyordu.

"Peki, döndüğünde ne oldu?" diye sordu Harry. "Ona olanları anlatınca Regulus ne dedi?"

"Efendi Regulus çok kaygılanmıştı, çok kaygılanmış," diye vrakladı Kreacher. "Efendi Regulus Kreacher'a saklanmasını ve evden ayrılmamasını söyledi. Ve sonra... kısa süre sonra... Efendi Regulus bir gece eve gelip Kreacher'ı dolabında buldu ve Efendi Regulus tuhaftı, her zamanki gibi değildi, zihni altüst olmuştu, Kreacher bunu anlayabiliyordu... ve Kreacher'dan onu mağaraya götürmesini istedi, Kreacher'ın Karanlık Lord ile gittiği mağaraya..."

Ve böylece yola çıkmışlardı. Harry onları hayli net bir şekilde gözünün önüne getirebiliyordu, korkmuş ihtiyar cin ile Sirius'a o kadar benzeyen zayıf, esmer Arayıcı... Kreacher yeraltındaki ma-

ğaranın gizli girişini nasıl açacağını biliyordu, minik kayığı nasıl çıkaracağını biliyordu; bu sefer onunla birlikte zehir dolu çanağın olduğu adaya giden, sevgili Regulus'uydu...

"Sonra da sana iksiri mi içirtti?" dedi Harry, tiksinti içinde.

Ama Kreacher başını iki yana sallayıp ağlamaya başladı. Hermione elleriyle ağzını kapattı; bir şeyler anlamış gibiydi.

"Efendi Re – Regulus cebinden, Karanlık Lord'unkine benzeyen bir madalyon çıkardı," dedi Kreacher, hortumsu burnunun iki yanından yaşlar boşalırken. "Ve Kreacher'a onu almasını ve çanak boşalınca, madalyonları değiştirmesini söyledi..."

Kreacher'ın hıçkırıkları artık kulak tırmalayan bir hal almıştı; Harry onu anlamak için dikkatini toplamak zorunda kaldı.

"Ve emretti – Kreacher'a git dedi – onsuz. Ve Kreacher'a – eve gitmesini – ve ne yaptığını – hanımıma asla söylememesini – ve onu yok etmesini söyledi – ilk madalyonu. Ve içti – bütün iksiri içti – ve Kreacher madalyonları değiştirdi – ve onu izledi... Efendi Regulus... suyun altına sürüklendi... ve..."

"Ah, Kreacher!" diye feryat etti Hermione, ağlıyordu. Cinin yanında dizlerinin üstüne çöktü ve onu kucaklamaya çalıştı. Kreacher hemen ayağa kalktı, ondan uzaklaşmaya çalıştı, belli ki tiksinmişti.

"Bulanık Kreacher'a dokundu, Kreacher buna izin vermeyecek, hanımı ne derdi?"

"Sana ona 'Bulanık' dememeni söylemiştim!" diye hırladı Harry, ama cin kendini cezalandırmaya başlamıştı bile: kendini yere atıp alnını döşemeye vurmaya başladı.

"Durdur onu – durdur onu!" diye bağırdı Hermione. "Ah, anlamıyor musun şimdi bunun ne kadar hastalıklı bir şey olduğunu, nasıl itaat etmek zorunda olduklarını?"

"Kreacher – dur, dur!" diye haykırdı Harry.

Cin hızla soluk alarak ve titreyerek yerde yatıyordu, yeşil sümükler burnunun çevresinde ışıldıyordu, solgun alnının vurduğu noktasında şimdiden bir çürük belirmişti, gözleri şişmişti, kan ça-

nağı gibiydi ve gözyaşı içindeydi. Harry bu kadar acınacak bir şey görmemişti hiç.

"Demek madalyonu eve getirdin," diye bastırdı; hikâyenin tamamını öğrenmeye kararlıydı. "Yok etmeye çalıştın mı peki?"

"Kreacher ne yaptıysa üstünde bir çentik bile açamadı," diye inledi cin. "Kreacher her şeyi denedi, bildiği her şeyi, ama hiçbir şey, hiçbir şey işe yaramadı... Kaplamasında öyle güçlü büyüler vardı ki, Kreacher onu yok etmek için içine girmek gerektiğinden emindi, ama açılmadı... Kreacher kendini cezalandırdı, yeniden denedi, kendini cezalandırdı, yeniden denedi. Kreacher emirleri yerine getiremedi, Kreacher madalyonu yok edemedi! Ve hanımı üzüntüden çıldırdı, çünkü Efendi Regulus yok olmuştu ve Kreacher ona ne olduğunu söyleyemedi, hayır, çünkü Efendi Regulus ma-mağarada olanları a-aileden birine söylemesini ya-yasaklamıştı..."

Kreacher öyle şiddetle hıçkırmaya başladı ki, ağzından anlaşılır kelimeler çıkmıyordu artık. Kreacher'a bakarken Hermione'nin yanaklarından yaşlar akıyordu, ama bir daha ona dokunmaya cesaret edemedi. Kreacher'ın hayranı sayılmayacak Ron'un bile üzülmüş bir hali vardı. Harry yeniden topuklarının üstüne oturup kafasını boşaltmak için iki yana salladı.

"Seni anlamıyorum, Kreacher," dedi sonunda. "Voldemort seni öldürmeye çalıştı, Regulus Voldemort'u yok etmek için canından oldu, ama sen gene de Voldemort için Sirius'a ihanet ettin, öyle mi? Memnuniyetle Narcissa ve Bellatrix'e gidip onlar üzerinden Voldemort'a bilgi ilettin..."

"Harry, Kreacher o şekilde düşünmez," dedi Hermione, gözlerini elinin tersiyle silerek. "O bir köle; ev cinleri kendilerine kötü, hatta zalimce davranılmasına alışıktır; Voldemort'un Kreacher'a yaptığı, normal davranıştan o kadar da uzak değildi. Büyücü savaşları Kreacher gibi bir cin için ne ifade eder ki? Ona şefkatle davranmış kişilere sadık kalır. Mrs Black öyle davranmış olmalı, Regulus kesinlikle öyleydi. O da onlara gönüllü olarak hizmet etti, inançlarını papağan gibi tekrarladı. Ne diyeceğini bi-

liyorum," diye devam etti, Harry itiraz etmeye kalkınca, "Regulus fikir değiştirdi diyeceksin... ama bunu Kreacher'a açıklamamış gibi görünüyor, öyle değil mi? Ve sanırım niçin böyle yaptığını da biliyorum. Kreacher ve Regulus'un ailesi, eski safkan çizgisine bağlı kalırlarsa daha güvencede olacaklardı. Regulus hepsini korumaya çalışıyordu."

"Sirius –"

"Sirius Kreacher'a korkunç davranıyordu, Harry, ve öyle bakmak da bir şey değiştirmeyecek, doğru olduğunu biliyorsun. Sirius burada oturmaya geldiğinde Kreacher çok uzun süredir yalnız kalmıştı ve herhalde biraz şefkat bulmak için can atıyordu. Eminim ki o geldiğinde 'Miss Cissy' ile 'Miss Bella' Kreacher'a çok iyi davranmışlardır, o da onlara bir yardımda bulundu ve bilmek istedikleri her şeyi söyledi. Ben hep büyücülerin ev cinlerine karşı davranışlarının bedelini ödeyeceklerini söylemiştim. Eh, Voldemort ödedi... Sirius da."

Harry'nin buna verecek cevabı yoktu. Kreacher'ın yerde hıçkırmasını gözlerken, Sirius'un ölümünden henüz birkaç saat sonra Dumbledore'un ona ne dediğini hatırladı: *Sirius'un Kreacher'ı asla duyguları insanlar kadar keskin bir varlık olarak görmüş olduğunu sanmıyorum...*

"Kreacher," dedi Harry, biraz sonra, "yapabileceğini hissettiğinde, şey... lütfen kalk otur."

Kreacher hıçkıra hıçkıra susana kadar birkaç dakika geçti. Sonra doğrulup yeniden oturma pozisyonuna geçti, gözlerini küçük bir çocuk gibi yumruklarıyla ovuşturuyordu.

"Kreacher, senden bir şey yapmanı isteyeceğim," dedi Harry. Yardım etsin diye Hermione'ye baktı: emri nezaketle vermek istiyordu ama, bu bir emir değilmiş gibi de davranamazdı. Ancak ses tonundaki değişiklik Hermione'nin onayını kazanmıştı: cesaret verircesine gülümsedi.

"Kreacher senin, lütfen, gidip Mundungus Fletcher'ı bulmanı istiyorum. Madalyonun nerede olduğunu öğrenmemiz gerekiyor

– Efendi Regulus'un madalyonunun. Gerçekten önemli. Efendi Regulus'un başlattığı işi tamamlamak istiyoruz, istiyoruz ki – şey – boşuna ölmemiş olsun."

Kreacher yumruklarını indirdi ve başını kaldırıp Harry'ye baktı.

"Mundungus Fletcher'ı bulmamı mı?" diye vrakladı.

"Ve onu buraya, Grimmauld Meydanı'na getirmeni," dedi Harry. "Bunu bizim için yapabilir misin sence?"

Kreacher başını evet anlamında sallayıp ayağa kalkarken, Harry'ye ani bir ilham geldi. Hagrid'in kesesini çekip sahte Hortkuluk'u, Regulus'un içine Voldemort'a bir not bıraktığı yedek madalyonu çıkardı.

"Kreacher, ben, şey, bunun senin olmasını istiyorum," dedi, madalyonu cinin eline bastırarak. "Bu Regulus'a aitti, eminim ki sana ondan minnetini gösteren bir hatıra kalmasını isterdi –"

"Fazla kaçırdın, abi," dedi Ron, cin madalyona bir göz attıktan sonra bir şok ve ıstırap ulumasıyla kendini yeniden yere atınca.

Kreacher'ı sakinleştirmek neredeyse yarım saatlerini aldı. Bir Black aile hatırasının kendi malı olmak üzere ona verilmesinden öyle etkilenmişti ki dizleri doğru dürüst ayakta duramayacak kadar güçsüzleşmişti. Sonunda sendeleyerek birkaç adım atabilecek hale gelince hepsi onunla birlikte dolabına gitti, madalyonu kirli battaniyelerinin arasına sıkıştırmasını izlediler ve o yokken madalyonun korunmasını ilk öncelikleri haline getirecekleri konusunda Kreacher'ı temin ettiler. Sonra Kreacher, Harry ile Ron'u yerlere kadar eğilerek selamladı, hatta Hermione'nin yönünde de saygın bir selam çabası sayılacak şekilde küçük komik bir spazm gönderdi. Sonra da her zamanki gürültülü *şak* sesiyle Buharlaştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Rüşvet

Madem ki Kreacher bir göl dolusu Inferius'dan kaçabiliyordu, Harry Mundungus'un yakalanmasının en fazla birkaç saat süreceğine emindi, bu yüzden de o sabah evde bekleyiş içinde dolaştı durdu. Ancak Kreacher o sabah dönmedi, hatta o öğleden sonra bile. Karanlık bastığında artık Harry'nin cesareti kırılmıştı, endişeliydi. Hermione'nin üzerinde bir dizi başarısız Biçim Değiştirme girişiminde bulunduğu epey küflü bir ekmekten oluşan akşam yemeği de kendini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı.

Kreacher ertesi gün de dönmedi, bir sonraki gün de. Öte yandan on iki numaranın dışında, meydanda, pelerinli iki adam belirmişti, hava karardıktan sonra bile orada durmuş, göremedikleri eve doğru bakıyorlardı.

"Ölüm Yiyenler, orası kesin," dedi Ron, Harry ve Hermione ile birlikte misafir odasının penceresinden seyrederken. "Burada olduğumuzu biliyorlar mıdır dersiniz?"

"Sanmıyorum," dedi Hermione, ama korkmuş görünüyordu. "Bilseler Snape'i gönderirlerdi peşimizden, değil mi?"

"Sizce buraya gelip Moody'nin lanetiyle dili bağlanmış mıdır?" diye sordu Ron.

"Evet," dedi Hermione, "yoksa onlara içeri nasıl girileceğini söylerdi, değil mi? Ama herhalde biz gelecek miyiz diye gözlüyorlardır burayı. Ne de olsa Harry'nin evin sahibi olduğunu biliyorlar."

"Nasıl –?" diye başladı Harry.

"Büyücü vasiyetleri Bakanlık tarafından inceleniyor, unuttun mu? Sirius'un burayı sana bıraktığını biliyorlardır."

Dışarıda Ölüm Yiyenler'in varlığı, on iki numaranın içindeki kasvetli havayı daha da koyulaştırdı. Mr Weasley'nin Patronus'undan beri Grimmauld Meydanı'nın ötesinde kimseden haber almamışlardı ve gerginlik giderek kendini belli ediyordu. Huzursuz ve asabi bir halde olan Ron, cebindeki Işıkemer'le oynayıp durmak gibi sinir bozucu bir huy edinmişti: özellikle de Kreacher'ı beklerken *Ozan Beedle'ın Hikâyeleri*'ni okumakta olduğu için ikide bir ışıkların kapanıp açılmasından hiç hoşlanmayan Hermione'yi çok kızdırıyordu bu.

"Keser misin şunu?" diye haykırdı Kreacher'ın gidişinin üçüncü akşamında, misafir odasındaki bütün ışık bir kez daha emilip alınınca.

"Pardon, pardon!" dedi Ron, Işıkemer'i çakıp ışıkları yeniden yakarak. "Yaptığımın farkında değilim."

"Yani, meşgul olacak faydalı bir şey bulamaz mısın?"

"Nasıl, çocuk hikâyeleri okumak gibi mi?"

"Bana bu kitabı Dumbledore bıraktı, Ron –"

"– bana da bu Işıkemer'i bıraktı, belki kullanmam gerekiyordur!"

Onların ağız dalaşına katlanamayan Harry, ikisi de fark etmeden usulca odadan çıktı. Aşağı inmeye koyuldu; Kreacher'ın yeniden belirme ihtimali en yüksek yerin mutfak olduğunu düşündüğünden, oraya gidip duruyordu. Ancak hole inen merdivenin yarısına gelmişti ki, ön kapıdan bir vurma sesi duyuldu, ardından da metalik tıkırtılar ve zincirin sürtünmesi.

Bedenindeki bütün sinirler gerilmiş gibiydi: asasını çıkardı, kesilmiş cin kafalarının yanındaki gölgelerin içine girdi ve bekledi. Kapı açıldı: bir an lambayla aydınlanmış meydan gözüne çarptı ve pelerinli biri içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Davetsiz misafir öne doğru bir adım atınca Moody'nin sesi sordu: "*Severus*

Snape?" Sonra tozdan siluet holün sonundan yükseldi ve ölü elini havaya kaldırmış halde, hızla onun üzerine ilerledi.

"Seni öldüren ben değildim, Albus," dedi sakin bir ses.

Büyü bozuldu: tozdan şekil bir kez daha patlayıp dağıldı. Ardında bıraktığı yoğun gri bulutun içinde yeni geleni görmek imkânsızdı.

Harry asasını toz bulutunun ortasına doğrulttu.

"Kıpırdama!"

Mrs Black'in portresini unutmuştu: Harry'nin sesiyle birlikte perdeleri savrulup açıldı ve Mrs Black çığlık çığlığa bağırmaya başladı: "*Evimin şerefini lekeleyen Bulanıklar ve pislikler...*"

Ron ve Hermione Harry'nin arkasındaki merdivenden paldır küldür indiler; onların da asaları şimdi aşağıdaki holde elleri havada duran adama dönüktü.

"Ateş etmeyin, benim, Remus!"

"Of, Tanrı'ya şükür," dedi Hermione cılız bir sesle, onun yerine asasını Mrs Black'e çevirdi: bir gümlemeyle perdeler yine hızla kapandı ve bir kez daha ortalık sessizleşti. Ron da asasını indirmişti ama Harry indirmemişti.

"Kendini göster!" diye bağırdı.

Lupin lambanın ışığına adım attı, elleri hâlâ teslim olduğunu gösterir gibi havadaydı.

"Ben kurtadam John Remus Lupin'im, bazen Aylak olarak bilinirim, Çapulcu Haritası'nın dört yaratıcısından biriyim, genellikle Tonks olarak bilinen Nymphadora ile evliyim ve sana Patronus büyüsü yapmayı ben öğretmiştim, Harry; Patronus'un çatalboynuzlu bir geyik biçimini alıyor."

"Ah, tamam," dedi Harry, asasını indirerek "ama kontrol etmem lazımdı, değil mi?"

"Eski Karanlık Sanatlara Karşı Savunma hocan olarak, sana kontrol etmen gerektiği konusunda katılıyorum. Ron, Hermione, gardınızı bu kadar çabuk indirmemelisiniz."

Merdivenden aşağı, onun yanına koştular. Üzerinde kalın,

siyah bir seyahat pelerini bulunan Lupin, bitkin ama onları görmekten memnun görünüyordu.

"Severus'tan iz yok demek, ha?" diye sordu.

"Yok," dedi Harry. "Neler oluyor? Herkes iyi mi?"

"Evet," dedi Lupin, "ama hepimiz gözleniyoruz. Dışarıda, meydanda iki tane Ölüm Yiyen var –"

" – biliyoruz –"

" – beni görmemeleri için tam ön kapının dışındaki en üst basamakta Cisimlenmem gerekti. Sizin burada olduğunuzu biliyor olamazlar, yoksa eminim ki burada daha fazla adamları olurdu; seninle bir bağlantısı olan her yeri kolluyorlar, Harry. Haydi aşağı gidelim, size anlatacak çok şeyim var ve siz Kovuk'tan ayrıldıktan sonra neler olduğunu bilmek istiyorum."

Aşağı, mutfağa indiler. Hermione asasını ocağa doğrulttu, ânında bir ateş yandı. Ateş, çıplak taş duvarlara bir sıcaklık hissi veriyor ve uzun tahta masada parıldıyordu. Otururlarken Lupin seyahat pelerininin altından birkaç Kaymakbirası çıkardı.

"Buraya üç gün önce gelirdim ama peşimdeki Ölüm Yiyen'i atlatmam gerekti," dedi. "Demek düğünden sonra hemen buraya geldiniz, öyle mi?"

"Hayır," dedi Harry, "Tottenham Court Road'da bir kafede iki Ölüm Yiyen ile karşılaştıktan sonra geldik."

Lupin Kaymakbirası'nın bayağı bir kısmını önüne döktü.

"*Ne?*"

Olanları anlattılar; bitirdiklerinde Lupin donakalmış gibiydi.

"Ama sizi nasıl o kadar çabuk buldular ki? Cisimlenen birini takip etmek imkânsızdır, tabii kaybolurken onları bir yerlerinden yakalamadıysanız!"

"O sırada Tottenham Court Road'da öylesine geziniyor olmaları da pek yüksek ihtimal gibi görünmüyor, değil mi?" dedi Harry.

"Biz de," dedi Hermione tereddütle, "acaba Harry'nin üzerinde hâlâ İz olabilir mi diye düşündük."

"İmkânsız," dedi Lupin. Ron bunun üzerine kendini beğen-

miş bir eda takındı, Harry ise müthiş rahatladı. "Başka her şey bir yana, üstünde hâlâ İz olsa Harry'nin burada olduğunu bilirlerdi, değil mi? Ama sizi Tottenham Court Road'da nasıl izlediklerini anlayamıyorum. Endişe verici bu, gerçekten endişe verici."

Epey huzursuz olmuşa benziyordu, ama Harry'ye göre bu sorun bekleyebilirdi.

"Biz gittikten sonra ne olduğunu anlat, Ron'un babası ailenin güvende olduğunu söyledikten sonra ne oldu, hiç duymadık."

"Eh, Kingsley bizi kurtardı," dedi Lupin. "Onun uyarısı sayesinde, onlar gelmeden önce düğün davetlilerinin çoğu Buharlaşmayı başardı."

"Ölüm Yiyenler miydi gelenler, yoksa Bakanlık'tan adamlar mı?" diye araya girdi Hermione.

"İkisinin karışımı; ama fark etmez de zaten, aynı şey gibiler artık," dedi Lupin. "Bir düzine kadardılar, ama senin orada olduğunu bilmiyorlardı, Harry. Arthur, Scrimgeour'u öldürmeden önce senin yerini öğrenmek için ona işkence ettiklerine dair bir söylenti duydu; bu söylenti doğruysa da, seni ele vermemiş."

Harry, Ron ve Hermione'ye baktı; onların yüzlerindeki ifade de kendi içindeki şok ve minnet karışımı hissi yansıtıyordu. Scrimgeour'u hiçbir zaman pek sevmemişti ama Lupin'in söylediği doğruysa, adamın ölümden önce yaptığı son şey, Harry'yi korumak olmuştu.

"Ölüm Yiyenler Kovuk'u tepeden tırnağa aradı," diye devam etti Lupin. "Gulyabaniyi buldular ama çok yaklaşmak istemediler – sonra da geride kalanlarımızı saatlerce sorguya çektiler. Senin hakkında bilgi almaya çalışıyorlardı, Harry, ama tabii ki Yoldaşlık dışında kimse orada olduğunu bilmiyordu.

"Onlar düğünün altını üstüne getirirken, başka Ölüm Yiyenler ülkede Yoldaşlık ile ilişkisi bulunan bütün evlere zorla giriyordu. Ölüm olmadı," diye ekledi hemen, onların soruyu sormasına fırsat bırakmadan, "ama sert davrandılar. Dedalus Diggle'ın evini yaktılar, ama sizin de bildiğiniz gibi orada değildi zaten, Tonks'un

ailesine Cruciatus Laneti'ni yaptılar. Yine, senin onlara uğradıktan sonra nereye gittiğini öğrenmek için. Bir şeyleri yok – epey sarsılmışlar, tabii, ama iyiler."

"Ölüm Yiyenler bütün o koruyucu büyüleri aşmışlar mı yani?" diye sordu Harry, kendisinin Tonks'un annesiyle babasının bahçesine çakıldığı gece o büyülerin ne kadar etkili olduğunu hatırlayarak.

"Şunu anlamalısın ki Harry, şimdi Ölüm Yiyenler, Bakanlık'ın bütün gücünü arkalarına almış durumdalar," dedi Lupin. "Tespit edilme ya da tutuklanma korkusu olmaksızın en acımasızca büyüleri yapma gücüne sahipler. Onlara karşı yapmış olduğumuz her savunma büyüsünü aşmayı başardılar ve içeri girdiklerinde niye orada oldukları konusunda tamamen açık davrandılar."

"Peki niye Harry'nin nerede olduğunu öğrenmek için insanlara işkence ettiklerini açıklama zahmetine katlanıyorlar mı?" diye sordu Hermione, hafiften sinirli bir sesle.

"Şey," dedi Lupin. Biraz tereddüt ettikten sonra *Gelecek Postası*'nın katlanmış bir nüshasını çıkardı.

"Al," dedi masanın üzerinden onu Harry'ye doğru iterek, "nasıl olsa eninde sonunda öğreneceksin. Senin peşine düşmeleri için gösterdikleri sebep bu."

Harry kâğıdı düzeltti. Ön sayfayı kendi yüzünün kocaman bir fotoğrafı dolduruyordu. Üzerindeki manşeti okudu:

ALBUS DUMBLEDORE'UN ÖLÜMÜ HAKKINDA
SORGULANMAK ÜZERE ARANIYOR

Ron ile Hermione öfkeyle kükrediler, ama Harry hiçbir şey demedi. Gazeteyi itti; gerisini okumak istemiyordu: neler yazdığını biliyordu. Dumbledore öldüğünde kulenin tepesinde olanlar dışında kimse onu gerçekten kimin öldürdüğünü bilmiyordu ve Rita Skeeter'ın büyücüler dünyasına söylediği gibi, Dumbledore düştükten hemen sonra Harry oradan koşarak uzaklaşırken görülmüştü.

"Çok üzgünüm, Harry," dedi Lupin.

"Demek Ölüm Yiyenler *Gelecek Postası*'nı da ele geçirdiler, öyle mi?" diye sordu Hermione hiddetle.

Lupin başını evet anlamında salladı.

"Ama herhalde insanlar neler olduğunun farkındadır, ha?"

"Darbe pürüzsüzce ve neredeyse tamamen sessizce gerçekleşti," dedi Lupin. "Scrimgeour'un öldürülüşü üzerine yapılan resmi açıklama, istifa ettiği yolunda. Yerine Imperius Laneti etkisindeki Pius Thicknesse getirildi."

"Voldemort niye kendini Sihir Bakanı ilan etmedi?" diye sordu Ron.

Lupin güldü.

"Etmesine gerek yok ki, Ron. Pratikte Bakan *o* zaten, ama niye Bakanlık'ta bir masa başında otursun ki? Kuklası Thicknesse gündelik işlere bakıyor, böylece Voldemort serbest kalıp iktidarını Bakanlık'ın ötesine genişletmekle uğraşabiliyor.

"Elbette birçok kişi neler olduğunu anlamış durumda: son birkaç gündür Bakanlık'ın politikasında çok dramatik bir değişim oldu ve birçok kişi bunun ardında Voldemort'un olabileceğini fısıldıyor. Ama mesele de bu zaten: fısıldıyorlar. Kime güvenecekleri bilemediklerinden birbirlerine açılmaya cesaret edemiyorlar; kuşkuları doğru çıkar da aileleri hedef alınırsa diye seslerini yükseltemiyorlar. Evet, Voldemort çok akıllıca bir oyun oynuyor. Kendini Bakan ilan etmek apaçık isyana yol açabilirdi: gizli kalması şaşkınlık, belirsizlik ve korku yarattı."

"Peki Bakanlık'ın politikasındaki bu dramatik değişim," dedi Harry, "büyücüler dünyasını Voldemort'a karşı uyarmak yerine, bana karşı uyarmaya mı yönelik yani?"

"Onun da işin bir parçası olduğu kesin," dedi Lupin, "ve doğrusu ustaca bir hamle. Artık Dumbledore öldüğüne göre senin – Sağ Kalan Çocuk'un – Voldemort'a karşı direniş için bir sembol ve birleşme noktası olacağın kesindi. Fakat yaşlı kahramanın ölümünde parmağın olduğunu öne sürerek Voldemort sadece başına

ödül koymakla kalmadı, aynı zamanda seni savunacak çok sayıda insanın içine kuşku ve korku tohumları da ekti.

"Bu arada, Bakanlık da Muggle'lardan doğma olanlara karşı harekete geçti."

Lupin *Gelecek Postası*'na işaret etti.

"İkinci sayfaya bakın."

Hermione yüzünde *En Karanlık Sanatın Sırları*'nı elinde tutarken takındığı o tiksinti ifadesiyle sayfaları çevirdi.

" *'Muggle Doğumlular Kaydı,'* " diye okudu yüksek sesle, " *'Sihir Bakanlığı, "Muggle'lardan doğma" denen kişilerin nasıl olup da sihir sırlarına sahip olduklarını daha iyi anlamak amacıyla onlar üzerine bir tetkik yapmaya karar verdi.*

" *'Son zamanlarda Esrar Dairesi tarafından yürütülen araştırmalar, sihirin insandan insana ancak sihirbazlar üreğinde geçebildiğini ortaya çıkarmış bulunuyor. O yüzden de, ataları arasında sihirbaz bulunmayan Muggle'lardan doğma kişiler muhtemelen sihir güçlerini hırsızlıkla ya da zor kullanarak almış olmalılar.*

" *'Bakanlık böyle sihir gücü gaspçılarının kökünü kazımaya kararlı, bunun için de Muggle'lardan doğma olduğu söylenen herkese, yeni tayin edilmiş Muggle Doğumlular Kayıt Komisyonu ile yapılacak bir mülakatta hazır bulunmaları için davetiye gönderildi.'* "

"İnsanlar bunun olmasına izin vermeyecektir," dedi Ron.

"*Oluyor* bile, Ron," dedi Lupin. "Şu an bile, Muggle'lardan doğma olanlar toplanıyor."

"Ama nasıl 'çalınmış sihir'leri olsun ki?" dedi Ron. "Çatlaklık bu, sihir çalınabiliyor olsa Kofti diye bir şey olmazdı, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Lupin. "Yine de, yakın akrabaların arasında en az bir tane büyücü olduğunu kanıtlayamıyorsan sihir gücünü yasadışı şekilde elde ettiğine ve cezalandırılman gerektiğine karar veriliyor artık."

Ron bir an bakışlarını Hermione'ye kaydırdıktan sonra "Peki ya safkanlar ve melezler, Muggle'lardan doğma birinin kendi aile-

lerinden olduğuna yemin ederse?" dedi. "Herkese Hermione'nin kuzenim olduğunu söyleyebilirim –"

Hermione Ron'un elini tutup sıktı.

"Teşekkür ederim, Ron, ama buna izin veremem –"

"Başka şansın olmayacak ki," dedi Ron hararetle, onun elini tekrar yakalayarak. "Sana soyağacımı öğretirim, böylece o konudaki soruları cevaplayabilirsin."

Hermione cılız bir kahkaha attı.

"Ron, ülkenin en çok aranan insanı Harry Potter'la kaçtığımızı düşünürsen, onların pek önemi yok sanırım. Okula dönüyor olsaydım neyse. Voldemort'un Hogwarts konusundaki planı ne?" diye sordu Lupin'e.

"Artık her küçük cadı ve büyücü için okula devam mecburi," diye yanıtladı. "Dün açıklandı. Bir değişiklik bu, çünkü daha önce hiçbir zaman zorunlu değildi. Elbette İngiltere'deki hemen hemen her cadı ve büyücü Hogwarts'ta eğitim görmüştür ama ailelerinin isterlerse onları evde eğitme ya da yurtdışına gönderme hakları vardı. Bu şekilde Voldemort bütün büyücü toplumunu küçük yaştan gözünün önünde tutmuş olacak. Ayrıca bu, Muggle'lardan doğma olanları ayıklamanın bir başka yolu, çünkü öğrencilerin okula gitmelerine izin verilmesi için, Kan Statüsü verilmesi gerekiyor – Bakanlık'a büyücülerden geldiklerini kanıtladıkları anlamına geliyor bu."

Harry iğrenmişti ve kızgındı: şu anda on bir yaşında heyecanlı çocuklar yeni aldıkları dizi dizi büyü kitabına gömülmüş, Hogwarts'ı, hatta belki ailelerini bir daha asla görmeyeceklerini hiç bilmiyorlardı.

"Bu... bu..." diye mırıldandı, düşüncelerindeki dehşeti kelimelere dökmekte zorlanarak, ama Lupin usulca "Biliyorum," dedi.

Lupin tereddüt etti.

"Bunu doğrulayamazsan anlarım, Harry, ama Yoldaşlık Dumbledore'un sana bir görev bıraktığı izleniminde."

"Bıraktı," diye yanıtladı Harry. "Ron ile Hermione de bu görevi üstlenmiş durumda ve benimle geliyorlar."

"Görevin ne olduğunu bana açıklayabilir misin?"

Harry erken yaşta çizgilerle dolmuş, gür ama grileşmekte olan saçların çevrelediği bu yüze baktı ve başka bir cevap verebilmeyi istedi.

"Hayır, Remus, özür dilerim. Dumbledore sana söylemediyse, benim söyleyebileceğimi sanmıyorum."

"Öyle diyeceğini tahmin etmiştim," dedi Lupin, hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle. "Fakat yine de size faydam dokunabilir. Benim ne olduğumu ve ne yapabileceğimi biliyorsunuz. Sizi korumak için sizinle gelebilirim. Bana neler planladığınızı söylemeniz gerekmez."

Harry tereddüt etti. Çok cazip bir teklifti bu, ama Lupin sürekli yanlarındayken ondan görevlerini nasıl gizli tutabileceklerini hayal edemiyordu.

Hermione ise şaşkın görünüyordu.

"Ama ya Tonks?" diye sordu.

"Ne olmuş ona?" dedi Lupin.

"Şey," dedi Hermione, kaşlarını çatarak, "evlisiniz! Senin bizimle gitmen konusunda ne düşünüyor?"

"Tonks tamamen güvende olacak," dedi Lupin. "Annesiyle babasının evinde kalacak."

Lupin'in ses tonunda garip bir şey vardı, neredeyse bir soğukluk. Tonks'un annesiyle babasının evinde saklanması fikrinde de bir tuhaflık vardı; ne de olsa o bir Yoldaşlık üyesiydi ve Harry'nin bildiği kadarıyla olayların içinde olmayı tercih ederdi.

"Remus," dedi Hermione tereddütle, "her şey yolunda mı... yani... sen ve –"

"Her şey yolunda, teşekkürler," dedi Lupin iğneleyici bir tavırla.

Hermione pembeleşti. Yine kısa bir sessizlik oldu, sıkıntı ve utanç dolu bir sessizlik. Sonra Lupin, kendini nahoş bir şeyi itiraf

etmeye zorluyormuş gibi bir edayla, "Tonks'un bir bebeği olacak," dedi.

"Ah, ne harika!" diye ciyakladı Hermione.

"Mükemmel!" dedi Ron heyecanla.

"Tebrikler," dedi Harry.

Lupin daha çok acıyla yüzünü buruştururmuş gibi görünmesine sebep olan yapmacık bir gülümseme takındı. "Ee... teklifimi kabul ediyor musunuz? Üçlü, dörtlü olacak mı? Dumbledore'un bunu reddedeceğine inanamıyorum, ne de olsa beni size Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmeni tayin etmişti. Ayrıca size çoğumuzun daha önce hiç karşılaşmadığı, hatta hayal bile etmediği sihirlerle karşı karşıya olduğumuzu söylemeliyim."

Ron da, Hermione de dönüp Harry'ye baktı.

"Bir – bir şeyi açıklığa kavuşturmak için soruyorum sadece," dedi. "Tonks'u annesiyle babasının evinde bırakıp bizimle gelmek mi istiyorsun?"

"Orada tamamen güvende olacak, ona göz kulak olurlar," dedi Lupin. Kayıtsızlığın eşiğinde bir katiyetle konuşuyordu. "Harry, James de seninle kalmamı isterdi eminim."

"Eh," dedi Harry ağır ağır, "ben değilim. Aslına bakarsan, eminim ki babam senin neden kendi çocuğunla kalmadığını bilmek isterdi."

Lupin'in yüzü kireç kesildi. Mutfağın sıcaklığı on derece düşmüştü sanki. Ron mekânı ezberlemesi gerekiyormuşçasına etrafa bakınmaya başladı, Hermione'nin gözleriyse bir Harry'ye, bir Lupin'e, fıldır fıldır dönüyordu.

"Anlamıyorsun," dedi Lupin sonunda.

"Açıkla o zaman," dedi Harry.

Lupin yutkundu.

"Ben – ben Tonks'la evlenmekle büyük hata ettim. Mantığımı dinlemedim ve o zamandan beri de buna çok pişman oldum."

"Anlıyorum," dedi Harry, "o yüzden de onu ve çocuğu başından atıp bizimle kaçacaksın, öyle mi?"

Lupin ayağa fırladı, sandalyesi arkaya devrildi. Onlara öyle hiddetle bakıyordu ki Harry ilk kez onun insan yüzünün üzerinde kurdun gölgesini gördü.

"Karıma ve doğmamış çocuğuma ne yaptığımı anlamıyor musun? Onunla hiç evlenmemeliydim, onu da toplumdışı biri haline getirdim!"

Lupin devirdiği sandalyeyi tekmeledi.

"Sen beni sadece Yoldaşlık'ın içinde ya da Hogwarts'ta, Dumbledore'un himayesinde gördün! Büyücüler dünyasında çoğunluğun benim gibi yaratıkları nasıl gördüğünü bilmiyorsun! Başımdaki derdi bildiklerinde, benimle konuşmakta bile zorlanıyorlar! Ne yaptığımı görmüyor musun? Onun kendi ailesi bile evliliğimizden tiksiniyor, hangi anne baba tek kızlarının bir kurtadamla evlenmesini ister ki? Ve çocuk – çocuk –"

Lupin elleriyle saçını tutup çekti; basbayağı delirmiş gibi görünüyordu.

"Benim türüm genellikle üremez! O da benim gibi olacak, eminim – kendi durumumu masum bir çocuğa geçirmeyi göze almışken kendimi nasıl affedebilirim? Ve eğer bir mucize sonucu benim gibi olmazsa, böyle her zaman utanacağı bir babası hiç olmasın, yüz kat daha iyi!"

"Remus!" diye fısıldadı Hermione, gözlerinde yaşlarla. "Öyle deme – bir çocuk senden nasıl utanabilir?"

"Yani, bilemiyorum, Hermione," dedi Harry. "Ben olsam bayağı utanırdım ondan."

Nereden geldiğini bilmediği bu öfke, Harry'yi de ayağa kaldırmıştı. Lupin ise sanki Harry ona vurmuş gibi görünüyordu.

"Yeni rejim Muggle'lardan doğanların kötü olduğuna inanıyorsa," dedi Harry, "babası Yoldaşlık'ta yer almış bir yarıkurtadama ne yaparlar acaba? Babam annemi ve beni korumak için öldü, sen ise kalkmış onun sana çocuğunu bırakıp bizimle maceraya atılmanı mı söyleyeceğini düşünüyorsun?"

"Ne – ne cüretle?" dedi Lupin. "Tehlike – ya da şan – arzusu değil bu – ne cüretle böyle bir –"

"Bence bir pervasızlık geldi sana," dedi Harry. "Sirius'un yerine geçmek istiyorsun –"

"Harry, hayır!" diye yalvardı Hermione ona, ama Harry gözlerinden ateş saçarak, Lupin'in öfkeli yüzüne bakmaya devam etti.

"Buna hayatta inanmazdım," dedi Harry. "Bana Ruh Emiciler'le savaşmayı öğreten adam – bir korkak."

Lupin asasını öyle hızlı çekti ki Harry kendisininkine elini atamamıştı bile; bir gümbürtü duyuldu ve yumruk yemiş gibi geriye doğru uçtu; mutfak duvarına çarpıp yere düşerken, Lupin'in pelerininin kuyruğunun kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunu gördü.

"Remus, Remus, geri dön!" diye seslendi Hermione, ama Lupin yanıt vermedi. Az sonra ön kapının çarptığını duydular.

"Harry!" diye inledi Hermione. "Nasıl yaptın bunu?"

"Kolay oldu," dedi Harry. Ayağa kalktı; başının duvara çarptığı yerinin şişmeye başladığını hissedebiliyordu. Hâlâ o kadar öfkeyle doluydu ki titriyordu.

"Öyle bakma bana!" diye parladı Hermione'ye.

"Ona çıkışmaya kalkına!" diye hırladı Ron.

"Yo – yo – kavga etmemeliyiz!" dedi Hermione, aralarına girerek.

"Lupin'e öyle şeyler dememeliydin," dedi Ron Harry'ye.

"Hak etti," dedi Harry. Zihninde kopuk imgeler uçuşuyordu: Tül'ün içine düşen Sirius; bedeni çarpık halde havada donmuş Dumbledore; bir yeşil ışık parlaması ve annesinin merhamet dilenen sesi...

"Annelerle babalar," dedi Harry, "çocuklarını bırakmamalılar – zorunda olmadıkları sürece."

"Harry –" dedi Hermione, teselli etmek için elini uzatarak, ama Harry omuzunu kaçırdı ve uzaklaştı, gözleri Hermione'nin yarattığı ateşteydi. Bir keresinde James hakkında içini rahatlatması için Lupin ile o şömine aracılığıyla konuşmuş ve Lupin de onu

teselli etmişti. Şimdiyse Lupin'in eziyet çeken, bembeyaz yüzü önünde, havada süzülüyordu sanki. Altüst edici bir vicdan azabı kabardı içinde. Ron da, Hermione de konuşmuyordu ama Harry arkasında onların birbirlerine bakıp sessizce iletişim kurduklarına emindi.

Arkasını dönünce onları telaşla birbirlerinden uzaklaşırken yakaladı.

"Biliyorum, ona korkak dememeliydim."

"Evet, dememeliydin," dedi Ron hemen.

"Ama öyle davranıyor."

"Fark etmez..." dedi Hermione.

"Biliyorum," dedi Harry. "Ama Tonks'a dönmesini sağlayacaksa buna değmiş demektir, değil mi?"

Sesinin rica eder gibi çıkmasına engel olamamıştı. Hermione'nin yüzünde anlayışlı bir ifade vardı, Ron'un ise kararsız. Harry başını eğip ayaklarına baktı, babasını düşündü. James olsa Lupin'e söylediklerinde Harry'yi destekler miydi, yoksa oğlunun eski dostuna böyle davranmasına kızar mıydı?

Sessiz mutfak az önceki sahnenin şokuyla ve Ron ile Hermione'nin kelimelere dökülmeyen kınamalarıyla uğulduyordu adeta. Lupin'in getirdiği *Gelecek Postası* hâlâ masanın üstünde duruyor, Harry'nin suratı ön sayfadan tavana bakıyordu. Masaya gidip oturdu, gazetenin rastgele bir sayfasını açıp, okur gibi yapmaya başladı. Kelimeleri kavrayamıyordu bile, kafası hâlâ tamamen Lupin'le tartışmasındaydı. Ron ile Hermione'nin *Gelecek*'in arkasında sessiz iletişimlerine yeniden başladıklarına emindi. Gürültüyle bir sayfayı çevirdi ve birden Dumbledore'un ismi dikkatini çekti. Bir aileyi gösteren fotoğrafın anlamını kavraması birkaç saniye sürdü. Fotoğrafın altında şu kelimeler vardı: *Dumbledore ailesi: soldan sağa, Albus, Percival, kucağında yeni doğmuş Ariana, Kendra ve Aberforth.*

Merakı uyanan Harry resmi daha dikkatle incelemeye başladı. Dumbledore'un babası Percival, bu eski sararmış fotoğrafta bile

gözleri parıldayan, yakışıklı bir adamdı. Bebek Ariana bir somun ekmekten daha iri değildi, daha dikkat çekici de görünmüyordu. Annenin, yani Kendra'nın, kocaman topuz yapılmış kuzgun karası saçları vardı. Yüzü oyma gibiydi. Giydiği yüksek yakalı ipek elbiseye rağmen, o kara gözleri, çıkık elmacık kemiklerini ve düz burnu incelerken Harry'nin aklına Amerikan Yerlileri geldi. Albus ile Aberforth birbirinin eşi dantelli yakalı ceketler giymişlerdi ve tıpatıp aynı kesilmiş saçları omuzlarına kadar iniyordu. Albus birkaç yaş daha büyük görünüyordu, ama onun dışında iki çocuk birbirlerine son derece benziyordu, çünkü bu resim Albus'un burnunun kırılmasından ve gözlük takmaya başlamasından önce çekilmişti.

Aile hayli mutlu ve normal görünüyor, gazeteden sükunetle gülümsüyordu. Bebek Ariana'nın kolu şalından dışarı belli belirsiz sallanıyordu. Harry resmin üstüne baktı ve başlığı gördü:

YAKINDA YAYIMLANACAK ALBUS DUMBLEDORE BİYOGRAFİSİNDEN ÖZEL BİR ALINTI
Rita Skeeter

Harry, bunun nasıl olsa kendini o anda hissettiğinden daha da kötü hissetmesine neden olamayacağını düşünerek, okumaya başladı:

Mağrur ve kibirli Kendra Dumbledore, kocası Percival'ın haberlere bolca yansımış tutuklanışının ve Azkaban'a atılışının ardından Mould-on-the-Wold'da kalmaya dayanamadı. O yüzden ailesini yerinden edip Godric's Hollow'a, yani sonraları Harry Potter'ın Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'den tuhaf kaçışının mekânı olarak ünlenecek köye yerleşmeye karar verdi.

Mould-on-the-Wold gibi Godric's Hollow'da da birçok büyücü ailesi yaşıyordu, ama Kendra onların hiçbirini tanımadığından, kocasının işlediği suç sebebiyle önceki köyünde karşılaştığı meraktan

burada kurtulabilecekti. Yeni büyücü komşularının arkadaşlık kurma çabalarını tekrar tekrar geri çevirerek kısa sürede ailesinin rahat bırakılmasını sağladı.

"Elimde bir fırın dolusu ev yapımı kazan pastasıyla ona hoşgeldin demeye gittim, kapıyı suratıma çarptı," diyor Bathilda Bagshot. "Orada oldukları ilk sene içinde sadece iki oğlanı gördüm. Taşındıklarının ertesi kışı ay ışığında Sızlancık topluyor olup da Kendra'nın Ariana'yı arka bahçeye çıkardığını görmesem, bir kızları olduğunu hiç bilmeyecektim. Onu sıkı sıkı tutarak çimenliğin çevresinde bir tur dolaştırdıktan sonra yeniden içeri götürmüştü. Neye yoracağımı bilemedim."

Anlaşılan Kendra, Godric's Hollow'a taşınmanın Ariana'yı saklamak için mükemmel ve nihai bir çözüm olduğunu düşünüyordu, senelerdir planladığı bir şeydi bu. Bu taşınmanın zamanlaması anlamlıydı. Ariana gözden kaybolduğunda yedi yaşında ha var ha yoktu; ve çoğu uzmana göre yedi yaş, eğer birinde sihir varsa kendini göstereceği söylenen son yaş. Bugün hayatta olan kimse Ariana'nın en ufağından bile olsa sihirsel bir yetenek sergilediğini hatırlamıyor. Bu yüzden de Kendra'nın bir Kofti doğurduğunu itiraf etmenin utancını yaşamak yerine, kızının varlığını gizlemeye karar verdiği açıkça görünüyor. Ariana'yı tanıyan arkadaşlardan ve komşulardan uzaklaşmak elbette onu hapsetmeyi daha kolay hale getiriyordu. Bundan böyle Ariana'nın varlığından haberdar olan çok az sayıdaki insanın da bu sırrı saklı tutmalarına güvenilebilirdi – ki bu sırrı tutanlara iki ağabey de dahildi. İki erkek kardeş, uygunsuz soruları annelerinin onlara öğrettiği cevapla savuşturuyordu: "Kız kardeşim okula gidemeyecek kadar zayıf."

Gelecek hafta: Albus Dumbledore Hogwarts'ta – ödüller ve oyunlar.

Harry yanılmıştı: okuduğu şey hakikaten de onun kendisini daha kötü hissetmesine sebep olmuştu. Mutlu görünen ailenin fotoğrafına bir kez daha baktı. Doğru muydu? Nasıl öğrenebi-

lirdi bunu? Godric's Hollow'a gitmek istiyordu, Bathilda onunla konuşacak durumda olmasa bile; kendisinin de, Dumbledore'un da sevdiklerini yitirdiği yeri ziyaret etmek istiyordu. Tam Ron ile Hermione'nin bu konudaki fikirlerini sormak üzere gazeteyi indiriyordu ki, sağır edici bir *şak* sesi mutfakta yankılandı.

Üç gündür ilk kez Harry Kreacher'ı tamamen unutmuştu. Bir an ilk aklına gelen, Lupin'in yeniden içeri daldığı oldu, birdenbire oturduğu sandalyenin yanında beliren kollar-bacaklar karmaşasını bir süre idrak edemedi. O ayağa fırlarken Kreacher kendini düğümden kurtardı ve Harry'nin önünde yerlere kadar eğilerek, çatlak bir sesle, "Kreacher hırsız Mundungus Fletcher ile birlikte döndü, Efendi," dedi.

Mundungus zorlukla ayağa kalkıp asasını çekti; ancak Hermione onun için fazla hızlıydı.

"Expelliarmus!"

Mundungus'un asası havaya fırladı ve Hermione onu yakaladı. Gözlerinden paniği okunan Mundungus, merdivene hamle etti: Ron bir ragbi oyuncusu gibi üzerine atladı ve Mundungus tok bir çatırtı ile taş zemine çarptı.

"Ne?" diye böğürdü, kendini Ron'dan kurtarmak için debelenerek. "N'aptım ki? Kalkmış üstüme kahrolası bir ev cini salıyorsunuz, derdiniz ne sizin yav, n'aptım ki ben, bırakın, bırakın yoksa –"

"Pek tehdit savuracak halde değilsin," dedi Harry. Gazeteyi kenara fırlattı, mutfağı birkaç adımda geçti ve Mundungus'un yanına diz çöktü. Mundungus debelenmeyi bırakıp dehşet içinde ona bakmaya başladı. Ron nefes nefese ayağa kalktı ve Harry'nin asasını Mundungus'un burnuna doğrultmasını seyretti. Mundungus ter ve tütün dumanı kokuyordu: saçı keçe gibi, cüppesi ise lekeliydi.

"Kreacher hırsızı getirmedeki gecikme için özür diliyor, Efendi," dedi cin çatlak sesiyle. "Fletcher yakalanmamayı biliyor, birçok gizlenme yeri ve yardakçısı var. Yine de Kreacher sonunda hırsızı ele geçirdi."

"Çok iyi bir iş başardın, Kreacher," dedi Harry. Cin yerlere kadar eğilerek selam verdi.

"Evet, sana soracağımız bazı sorular var," dedi Harry Mundungus' a. Mundungus bağırmaya başladı: "Paniğe kapıldım, tamam mı? Hiç gelmek istememiştim zaten, kusura bakma, ahbap, ama senin için ölmeye hiç gönüllü olmamıştım ki zaten, bir de baktım kahrolası Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen geliyor üstüme, orda kim olsa kirişi kırardı, baştan beri dedim istemiyorum diye –"

"Bilesin diye söylüyorum, başka hiçbirimiz Buharlaşmadık," dedi Hermione.

"E, kahramansınız hepiniz o zaman, di mi, ama ben hiç ölmeye hazırım demedim –"

"Niye Deli-Göz'ü bırakıp kaçtığını merak etmiyoruz," dedi Harry, asasını Mundungus'un torba torba, kan çanağı gibi gözlerine daha da yaklaştırarak. "Senin güvenilmez bir pislik olduğunu biliyorduk."

"Ee o zaman, ev cinleri ne halt etmeye peşime düşüyor? Yoksa yine o kadehler mi mesele? Kalmadı bende hiç, olsa verirdim –"

"Mesele kadehler de değil, ama giderek yaklaşıyorsun," dedi Harry. "Sesini kes ve dinle."

Yapacak bir şey olması, gerçeğin bir parçasını da olsa öğrenmeyi talep edebileceği biri olması harika bir histi. Harry'nin asası şimdi Mundungus'un burnunun kemerine o kadar yaklaşmıştı ki, Mundungus ondan gözünü ayırmamak için şaşı bakmaya başlamıştı.

"Evdeki değerli şeyleri alıp götürürken," diye cümleye başladı Harry ama Mundungus bir kez daha sözünü kesti.

"Bütün o döküntü Sirius'un hiç umurunda değildi –"

Pıtır pıtır koşturan ayakların sesi duyuldu, bakır ışıldadı, bir tangırtı yankılandı ve acı dolu bir feryat yükseldi: Kreacher Mundungus'a doğru koşup elindeki tencereyi kafasına indirmişti.

"Çek şunu üssümden, çek şunu, biri onu kitlemeli!" diye çığlık attı Mundungus, Kreacher ağır dipli tencereyi yine kaldırırken sinerek.

"Kreacher, hayır!" diye bağırdı Harry.

Kreacher'ın ince kolları, hâlâ havada tuttuğu tencerenin ağırlığıyla titriyordu.

"Belki bir tane daha vursam, Efendi Harry, şans getirsin diye?"

Ron kahkahayı patlattı.

"Ona aklı başında olarak ihtiyacımız var, Kreacher, ama ikna edilmesi gerekirse, bu onur senin", dedi Harry.

"Çok teşekkür ederim, Efendi," dedi Kreacher. Eğilip selam verdi ve biraz geri çekildi; kocaman solgun gözleri hâlâ tiksintiyle Mundungus'a kilitlenmiş durumdaydı.

"Bu evden bulabileceğin bütün değerli şeyleri toplayıp götürdüğünde," diye yeniden başladı Harry, "mutfak dolabından bir sürü şey aldın. Orada bir madalyon vardı." Harry'nin ağzı birden kurumuştu: Ron ve Hermione'nin gerginliğini ve heyecanını da hissedebiliyordu. "Ne yaptın onu?"

"Niye ki?" diye sordu Mundungus. "Değerli mi?"

"Hâlâ sende!" diye haykırdı Hermione.

"Hayır, değil," dedi Ron zekice. "Daha mı fazla para istemeliydim diye düşünüyor."

"Daha fazla mı?" dedi Mundungus. "E pek de zor olmazdı hani, beleşe verdiğim düşünülürse, di mi? Başka şansım yoktu."

"Nasıl yani?"

"Diagon Yolu'nda satış yapıyordum, kadın geldi bana sihirli eşya satma ruhsatın var mı diye sordu. Her halta maydanoz, n'olucak... Az daha ceza kesiyordu ama madalyon hoşuna gitti, dedi ki onu verirsem o seferlik gitmeme izin verecekmiş, kendimi de şanslı saymalıymışım."

"Kimdi bu kadın?" diye sordu Harry.

"Bilmiyorum, Bakanlık'tan bir cadaloz."

Mundungus bir an düşündü, alnı kırış kırış oldu.

"Ufak tefek bir kadın. Kafasında fiyonk vardı."

Kaşlarını çatıp ekledi: "Kurbağaya benziyordu."

Harry asasını düşürdü. Mundungus'un burnuna çarpan asadan kırmızı kıvılcımlar saçıldı, onun kaşlarını tutuşturdu.

"*Aguamenti!*" diye haykırdı Hermione. Asasından su fışkırıp Mundungus'u sardı, sular içinde kalan Mundungus tükürmeye, boğulur gibi sesler çıkarmaya başladı.

Harry başını kaldırınca kendi yaşadığı şokun yansımasını Ron ile Hermione'nin yüzlerinde de gördü. Sağ elinin arkasındaki yara izleri yeniden acımaya, sızlamaya başlamıştı sanki.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sihir Demek, Güç Demektir

Ağustos ağır ağır ilerledikçe, Grimmauld Meydanı'nın ortasındaki bakımsız çim karesi, güneşte kurudu ve gevrek, kahverengi bir hal aldı. On iki numara sakinleri çevre evlerdeki kimse tarafından asla görülmedi, on iki numaranın kendisi de öyle. Grimmauld Meydanı'nda yaşayan Muggle'lar, on bir numara ile on üç numaranın yan yana gelmesine yol açan eğlenceli numaralandırma hatasını çoktan kabullenmişlerdi.

Ancak meydan bu anormalliği çok ilginç buluyora benzeyen birtakım ziyaretçileri de çekiyordu artık. Gün geçmiyordu ki bir iki kişi, görünürde on bir ve on üç numaralara bakan parmaklıklara yaslanıp iki evin bitiştiği yeri gözetlemekten başka bir amaçları olmaksızın Grimmauld Meydanı'na gelmesin. Evin önünde pusuya yatan meraklılar her gün değişiyordu, ancak hepsinin de normal giysilere karşı bir antipatisi varmış gibiydi. Onların yanından geçen çoğu Londralı eksantrik şekilde giyinenlere alışkın olduğu için durumun pek farkına varmıyordu. Ne var ki, bazen içlerinden biri dönüp arkaya bakıyor, bu sıcakta insanın niye böyle uzun pelerin takacağını merak ediyordu.

Gözleyenler nöbetlerinin sonucundan pek tatmin oluyormuşa benzemiyordu. Ara sıra içlerinden biri sanki sonunda ilginç bir şey görmüş gibi heyecanla öne atılıyor, ama hemen ardından bir düş kırıklığı ifadesiyle geri çekiliyordu.

Eylülün ilk günü meydanda öncekinden çok daha fazla sayı-

da insan vardı. Uzun cüppeli beş altı kişi durmuş, her zamanki gibi on bir ve on üç numaralı evlere sessizce, gözlerini ayırmadan bakıyorlardı, ama bekledikleri şeye hâlâ erişememiş gibiydiler. Akşam inerken haftalardır ilk kez rüzgâr beraberinde bir yağmur getirdiğinde, yine o açıklanamaz anlardan biri yaşandı ve evin önünde bekleyenler bir şey görmüş gibi oldu. Çarpık yüzlü bir adam parmağıyla işaret etti, yanındaki bodur, solgun adam öne doğru hamle etti. Ne var ki az sonra gene gevşemiş, sinirlenmiş ve hayal kırıklığına uğramış halde eski konumlarına geçmişlerdi.

Bu arada, on iki numaranın içinde Harry hole henüz girmişti. Ön kapının hemen dışındaki en üst basamakta Cisimlenirken dengesini kaybeder gibi olmuş, bir an için ortaya çıkan dirseğinin Ölüm Yiyenler'in gözüne çarpmış olabileceğini düşünmüştü. Ön kapıyı arkasından özenle kapatarak Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı, katlayıp koluna koydu ve *Gelecek Postası*'nın çalınmış bir nüshasını elinde sıkı sıkı tutarak, loş koridordan, bodruma giden kapıya doğru ilerledi.

Her zamanki alçak sesli "*Severus Snape?*" fısıltısıyla karşılandı, soğuk rüzgâr onu kucakladı ve dili bir an tersine kıvrıldı.

"Seni ben öldürmedim," dedi, dili düzelince ve uğursuzluk büyüsü eseri tozdan siluet patlarken nefesini tuttu. Mutfağa inen merdivenin yarısına kadar gelmeyi, Mrs Black'in duyma mesafesinden çıkmayı ve o toz bulutundan kurtulmayı bekledi; sonra seslendi: "Size haberlerim var, hiç hoşunuza gitmeyecek."

Mutfak neredeyse tanınmaz haldeydi. Şimdi her yüzey parlıyordu: bakır tencerelerle tavalar ışıldayacak derecede cilalanmıştı, tahta masanın yüzeyi pırıl pırıldı, akşam yemeği için şimdiden yerleştirilmiş olan kadehlerle tabaklar, üzerinde bir kazanın kaynadığı neşeyle yanan bir ateşten gelen ışıkta parıldıyordu. Ancak odadaki hiçbir şey, şu anda kar beyazı bir havluya sarınmış, kulağının kılları pamuk gibi temiz ve kabarık, Regulus'un madalyonu zayıf göğsünde sıçrayarak aceleyle Harry'ye doğru gelen ev cini kadar değişik görünemezdi.

"Ayakkabılar çıksın lütfen, Efendi Harry, eller de yemekten önce yıkansın," dedi Kreacher, karga gibi bir sesle. Görünmezlik Pelerini'ni aldı, onu duvardaki kancaya, yeni yıkanmış birkaç eski moda cüppenin yanına asmak için kamburunu çıkararak yürüdü.

"Ne oldu?" diye sordu Ron endişeyle. Hermione ile ikisi uzun mutfak masasının ucunu kaplamış olan kargacık burgacık notlar ve elle çizilmiş haritalar destesine kendilerini kaptırmış, çalışıyorlardı. Ama Harry yanlarına gidip gazeteyi dağınık parşömenlerinin üstüne atarken onu izlediler.

Tanıdık, kanca burunlu, siyah saçlı bir adamın büyük bir resmi gazeteden onlara bakıyordu, üstünde şöyle bir manşet vardı: *SEVERUS SNAPE'İN HOGWARTS'IN MÜDÜRÜ OLDUĞU ONAYLANDI.*

"Hayır!" dedi Ron ve Hermione yüksek sesle.

En çabuk davranan Hermione oldu; gazeteyi kaptı ve manşetin altındaki yazıyı yüksek sesle okumaya koyuldu.

" *'Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda uzun süredir İksir hocası olan Severus Snape, bugün kadim okuldaki kadro değişikliği kararlarının en önemlisiyle, Müdür tayin edildi. Bir önceki Muggle Araştırmaları hocasının istifasının ardından Alecto Carrow bu görevi devralırken, erkek kardeşi Amycus da Karanlık Sanatlara Karşı Savunma profesörlüğüne getirildi.*

" ' *"En iyi büyücülük geleneklerimizi ve değerlerimizi yaşatma yolundaki bu fırsatı memnuniyetle –"* ' Cinayet işlemek ve insanların kulaklarını kesmek gibi gelenekler ve değerler, herhalde! Snape, Müdür ha! Snape Dumbledore'un odasında, ha – Merlin'in pantolonu!" diye haykırarak hem Harry'yi, hem de Ron'u yerinden sıçrattı. Masadan fırladı ve odadan ok gibi çıkarken "Bir dakikada dönerim!" diye bağırdı.

" 'Merlin'in pantolonu' mu?" diye tekrarladı Ron, çok eğleniyormuş gibi. "Bayağı bir tepesi atmış olmalı." Gazeteyi kendine doğru çekti ve Snape hakkındaki yazıyı dikkatle okudu.

"Öteki hocalar buna göz yummaz. McGonagall, Flitwick ve

Sprout gerçeği biliyor, Dumbledore'un nasıl öldüğünü biliyorlar. Snape'i Müdür olarak kabul etmezler. Hem bu Carrowlar da kim?"

"Ölüm Yiyenler," dedi Harry. "İç sayfalarda resimleri var. Snape Dumbledore'u öldürdüğünde Kule'nin tepesindeydiler, bütün dostlar bir araya toplanmış anlayacağın. Ve," diye devam etti Harry kızgın kızgın, bir iskemle çekerek, "öteki hocaların kalmaktan başka seçeneği yok sanıyorum. Eğer Snape'in arkasında Bakanlık ve Voldemort varsa, kalıp ders vermek ya da Azkaban'da birkaç güzel yıl geçirmek arasında bir seçim yapmak zorundalar demektir – o da şanslılarsa tabii. Bence kalıp öğrencileri korumaya çalışacaklardır."

Kreacher elinde koca bir çorba kâsesi, acele acele masaya geldi. Tertemiz kâselere kepçeyle çorba koyarken, dişlerinin arasından ıslık çalıyordu.

"Sağol, Kreacher," dedi Harry, Snape'in yüzüne bakmamak için *Gelecek Postası*'nı tersyüz etti. "Eh, şimdi hiç değilse Snape'in tam olarak nerede olduğunu biliyoruz."

Çorbayı kaşıkla ağzına götürdü. Kreacher'ın pişirdiği yemeklerin lezzeti, ona Regulus'un madalyonu verildiğinden beri çarpıcı bir şekilde düzelmişti. Bugünkü Fransız usulü soğan çorbası Harry'nin şimdiye kadar içtiklerinin en iyilerindendi.

Çorbasını içerken Ron'a, "Hâlâ evi gözleyen bir sürü Ölüm Yiyen var," dedi, "her zamankinden fazla. Elimizde okul sandıklarımızla çıkıp Hogwarts Ekspresi'nin yolunu tutmamızı bekliyorlar sanki."

Ron saatine baktı.

"Sabahtan beri onu düşünüyorum ben de. Yaklaşık altı saat önce hareket etti. Ne acayip, değil mi, trende olmamak?"

Harry kırmızı buharlı treni, vaktiyle Ron ile birlikte onu havadan izlerken gördükleri şekliyle görür gibi oldu: tarlalarla tepelerin arasında titrekçe parıldayan, dalgalanan kırmızı bir tırtıl. Ginny, Neville ve Luna'nın şu anda birlikte oturduklarından, belki de

onun, Ron'un ve Hermione'nin nerede olduklarını merak ettiklerinden ya da Snape'in yeni rejimini en iyi nasıl çökerteceklerini tartıştıklarından emindi.

"Az önce geri dönerken beni az daha görüyorlardı," dedi Harry. "Üst basamağa kötü bir iniş yaptım, Pelerin kaydı."

"Ben onu her seferinde yapıyorum. Ah, işte geldi," diye ekledi Ron, boynunu uzatıp Hermione'nin yeniden mutfağa dönüşünü izleyerek. "Merlin'in en sarkık donu adına, n'oldu sana?"

"Bunu hatırladım," dedi Hermione soluk soluğa.

Kocaman, çerçeveli bir tablo taşıyordu. Onu yere indirdi, sonra da küçük boncuklu çantasını mutfak büfesinden aldı. Çantayı açarak tabloyu zorla içine sokmaya başladı ve açıkça minik çantaya sığmayacak kadar büyük olduğu halde, diğer birçok şey gibi tablo da birkaç saniye içinde çantanın ferah derinliklerinde kaybolup gitti.

"Phineas Nigellus," diye açıkladı Hermione. Çantayı mutfak masasına attığında, o alıştıkları tangırtılar yükseldi.

"Pardon?" dedi Ron, ama Harry anlamıştı. Phineas Nigellus Black'in sureti Grimmauld Meydanı'ndaki portresi ile Hogwarts'taki Müdür'ün çalışma odasında asılı olan portresi arasında gidip gelebiliyordu: yani şu anda kuşkusuz Snape'in Dumbledore'un narin, gümüş, sihirli aletler koleksiyonunun, taş Düşünseli'nin, Seçmen Şapka'nın ve başka bir yere götürülmediyse Gryffindor'un kılıcının muzaffer sahibi olarak oturmakta olduğu, kulenin tepesindeki, daire şeklindeki oda.

"Snape bu evin içine baksın diye Phineas Nigellus'u gönderebilir," diye açıkladı Hermione Ron'a, tekrar yerine otururken. "Ama şimdi denesin bakalım, Phineas Nigellus artık görse görse benim çantamın içini görür."

"İyi düşünmüşsün!" dedi, etkilenmiş görünen Ron.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedi Hermione, çorbasını önüne çekti. "Ee, Harry, bugün başka ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Harry. "Yedi saat Bakanlık girişini gözle-

dim. Ondan eser yok. Babanı gördüm ama, Ron. İyi görünüyor."

Ron başını onaylarcasına sallayarak bu haberden memnun olduğunu belli etti. Bakanlık'a girip çıkarken Mr Weasley ile iletişim kurmaya kalkmanın çok tehlikeli olduğu konusunda anlaşmaya varmışlardı, çünkü hep Bakanlık çalışanları tarafından çevrili oluyordu. Ancak, çok gergin ve endişeli bir hali olsa da, onu arada bir böyle görmek rahatlatıcıydı.

"Babam bize hep Bakanlık'takilerin çoğunun işe gitmek için Uçuç Şebekesi'nden yararlandıklarını söylerdi," dedi Ron. "Onun için Umbridge'i görmedik, asla yürümez o, kendini pek önemli bulur."

"Peki, ya o komik yaşlı cadı ve lacivert cüppeli küçük büyücü?" diye sordu Hermione.

"Ha, evet, Sihirsel Bakım'daki adam," dedi Ron.

"Sihirsel Bakım'da çalıştığını nerden biliyorsun?" diye sordu Hermione, çorba kaşığını ağzına götürürken donakalarak.

"Babam Sihirsel Bakım'dan olan herkesin lacivert cüppe giydiğini söylemişti."

"Ama sen bize hiç söylemedin!"

Hermione kaşığını elinden düşürdü ve Harry mutfağa girdiğinde Ron ile birlikte incelemekte oldukları not ve harita destesini önüne çekti.

"Burada lacivert cüppe hakkında hiçbir şey yok, hiçbir şey!" dedi, sayfaları hummalı şekilde çevirerek.

"Eh, o kadar da önemli mi, yani?"

"Ron, *her şey* önemli! Eğer Bakanlık'a gireceksek ve onlar davetsiz misafirleri yakalamak için *mutlaka* tetikte bekliyor olacaksa, kendimizi ele vermemek için en ufak ayrıntı bile önemli! Defalarca üzerinden geçtik, yani, bu keşif gezilerinin ne anlamı kalır ki eğer sen bize söyleme zahmetine bile –"

"Aman ya, Hermione, küçücük bir şey unutuyorum –"

"Farkındasın, değil mi, şu anda bizim için bütün dünyanın en tehlikeli yeri Sihir Bak–"

"Bence yarın yapalım," dedi Harry.

Hermione donakaldı, ağzı bir karış açıldı; Ron çorbasını içerken tıkandı.

"Yarın mı?" diye tekrarladı Hermione. "Ciddi değilsin, değil mi, Harry?"

"Ciddiyim," dedi Harry. "Bakanlık girişinde gizli gizli bir ay daha bile dolaşsak bundan iyi hazırlanmış olacağımızı sanmıyorum. Ne kadar uzun süre ertelersek, o madalyon o kadar uzaklaşabilir. Umbridge'in onu atmış olma ihtimali zaten yüksek; açılmıyor ki."

"Tabii," dedi Ron, "açmanın bir yolunu bulmadıysa ve şimdi etki altına girmediyse."

"Onun için fark etmez, zaten öyle kötülük doluydu ki," diye omuz silkti Harry.

Hermione dudağını ısırmış, derin derin düşünüyordu.

"Önemli olan her şeyi biliyoruz," diye devam etti Harry, Hermione'ye hitap ederek. "Bakanlık'a giriş ve çıkışta Cisimlenme'ye artık izin vermediklerini biliyoruz. Şimdi ancak en kıdemli Bakanlık üyelerinin evlerini Uçuç Şebekesi'ne bağlamalarına izin verildiğini biliyoruz, çünkü Ron o iki Adı-Ağza-Alınmayan'ın bundan şikâyet ettiğini duymuş. Ve Umbridge'in bürosunun nerede olduğunu da biliyoruz, sen o sakallı adamın arkadaşına dediklerini duyduğun için –"

" *'Birinci Kat'ta olacağım, Dolores beni görmek istiyor,'* " diye tekrar etti Hermione hemen.

"Aynen," dedi Harry. "Ve içeri o tuhaf sikkelerle ya da jetonlarla ya da her neyse onları kullanarak girildiğini biliyoruz, çünkü o cadının arkadaşından bir tane ödünç alışını gördüm –"

"Ama bizde yok ki!"

"Eğer plan yürürse, olacak," diye devam etti Harry, sakin sakin.

"Bilmiyorum, Harry, bilmiyorum... Yolunda gitmeyebilecek o kadar çok şey var ki, öyle çok şey şansa bağlı ki..."

"Hazırlanmak için üç ay daha harcasak da o dediğin geçerli olacak," dedi Harry. "Harekete geçme vakti geldi."

Ron ve Hermione'nin yüzlerinden korktuklarını anlıyordu; kendisinin de güveni tam sayılmazdı ama planlarını yürürlüğe koyma vaktinin geldiğinden de emindi.

Önceki dört haftayı sırayla Görünmezlik Pelerini'ni giyip, Ron'un Mr Weasley sayesinde çocukluğundan beri bildiği Bakanlık resmi girişinde casusluk yaparak geçirmişlerdi. İçeri girmek üzere olan Bakanlık çalışanlarının peşine takılmış, konuşmalarına kulak kabartmış ve dikkatli bir gözlem sonucu hangisinin her gün aynı saatte, aynı yerde tek başına olacağına güvenebileceklerini öğrenmişlerdi. Bazen de birinin evrak çantasından bir *Gelecek Postası* çalma fırsatı olmuştu. Yavaş yavaş, şimdi Hermione'nin önündeki yığını oluşturan kabataslak haritaları ve notları toparlamışlardı.

"Peki," dedi Ron ağır ağır, "yarın yapıyoruz diyelim... Bence sadece ben ve Harry girmeliyiz."

"Ay, gene başlama!" diye içini çekti Hermione. "Bu konuyu hallettik sanıyordum."

"Pelerin altında girişlerde gezinmek başka, bu başka, Hermione." Ron on gün öncesinin *Gelecek Postası*'nı parmağıyla dürttü. "Soruşturma için başvurmamış Muggle'lardan doğmalar listesindesin!"

"Ona bakarsan sen de sözde Kovuk'ta sıvaserpilden ölüyorsun! Gitmemesi gereken biri varsa, Harry, başına on bin Galleon ödül konmuş –"

"İyi, ben burada kalayım," dedi Harry. "Gün gelir de Voldemort'u yenerseniz bana haber verin, olur mu?"

Ron ve Hermione gülerken, Harry'nin alnındaki yara izine bir sancı saplandı. Eli hemen oraya gitti: Hermione'nin gözlerinin kısıldığını gördü ve saçını gözünün önünden çekmek istemiş numarası yaptı.

"Eh, üçümüz de gidersek, ayrı ayrı Buharlaşmamız gerek," diyordu Ron. "Artık hepimiz birden Pelerin'in altına sığamıyoruz."

Harry'nin yara izi gittikçe daha da çok acıyordu. Ayağa kalktı. Kreacher hemen telaşla ona yaklaştı.

"Efendi çorbasını bitirmedi, Efendi lezzetli yahniyi mi tercih eder, yoksa Efendi'nin pek beğendiği meyveli pastayı mı?"

"Teşekkürler, Kreacher, ama bir dakika sonra burada olurum – şey – banyo."

Hermione'nin onu kuşkuyla süzdüğünün farkında olan Harry hızla merdivenden yukarı hole çıktı, sonra ilk katın sahanlığına geçti ve bir koşu banyoya girip kapıyı yeniden sürgüledi. Acıdan inleyerek, ağzı açık yılanlar şeklinde muslukları olan siyah lavabonun üstüne yığıldı ve gözlerini yumdu...

Alacakaranlığın cılız ışığının aydınlattığı bir sokakta süzülüyordu. İki yandaki evlerin yüksek, ahşap beşik çatıları vardı; kurabiye evlere benziyorlardı.

Birine yaklaştı, sonra kapının oluşturduğu fonun önünde uzun parmaklı elinin beyazlığını gördü. Kapıya vurdu. İçinde giderek kabaran bir heyecan hissediyordu.

Kapı açıldı: eşikte, gülen bir kadın duruyordu. Ancak Harry'nin yüzüne bakarken yüzü karardı; neşe gitmiş, yerini dehşet alıyordu...

"Gregoroviç?" dedi tiz, soğuk bir ses.

Kadın başını iki yana salladı: kapıyı itmeye çalışıyordu. Beyaz bir el kapıyı tutup kadının onu yüzüne kapamasını engelledi.

"Gregoroviç'i istiyorum."

"*Er wohnt hier nicht mehr!*" diye bağırdı kadın, kafasını iki yana sallayarak. "Burda oturmaz artık! Burda oturmaz! Tanımam onu!"

Kapıyı kapama çabasından vazgeçerek, karanlık hole doğru gerilemeye başladı ve Harry kayarcasına onu izledi, uzun parmaklı eli asasını çekmişti.

"Nerede?"

"*Das weiß ich nicht!* Taşınmıştır! Bilmem ben, bilmem!"

Asasını kaldırdı. Kadın haykırdı. İki küçük çocuk koşarak

hole girdi. Kadın kollarıyla onlara siper olmaya çalıştı. Sonra yeşil bir ışık çaktı –

"Harry! HARRY!"

Gözlerini açtı; yere çökmüştü. Hermione yeniden kapıyı yumrukluyordu.

"Harry aç şunu!"

Bağırmıştı, biliyordu. Kalktı ve kapının sürgüsünü çekti; Hermione ânında, devrilircesine içeri daldı, dengesini buldu ve şüpheyle çevreye baktı. Ron onun hemen arkasındaydı, asasını soğuk banyonun köşelerine tutarken ürkmüş görünüyordu.

"Ne yapıyordun?" diye sordu Hermione sert sert.

"Sence ne yapıyordum?" diye sordu Harry, cılız bir meydan okuma gösterisiyle.

"Avaz avaz bağırıyordun!" dedi Ron.

"Ha, evet... Uyuyakalmış olmalıyım ya da –"

"Harry, lütfen zekâmıza hakaret etme," dedi Hermione, derin derin nefes alarak. "Aşağıda yara izinin acıdığını biliyoruz, hem yüzün kireç kesilmiş."

Harry küvetin kenarına oturdu.

"İyi. Az önce Voldemort'un bir kadını öldürdüğünü gördüm. Şimdi bütün ailesini öldürmüştür herhalde. Üstelik gerek de yoktu. Gene Cedric'te olduğu gibiydi, sadece *oradaydılar*..."

"Harry, artık bunun olmasına izin vermemen gerekiyor!" diye bağırdı Hermione, sesi banyoda yankılandı. "Dumbledore senin Zihinbend kullanmanı istiyordu! Aranızdaki bağlantının tehlikeli olduğunu düşünüyordu – Voldemort bunu *kullanabilir*, Harry! Onun insanları öldürüp işkence yaptığını izlemek ne işe yarar, neye faydası var?"

"Çünkü o zaman ne yaptığını biliyorum," dedi Harry.

"Yani onu dışarıda tutmayı *denemeyecek misin* bile?"

"Hermione, yapamıyorum. Zihinbend'de berbatım, biliyorsun, bir türlü öğrenemedim gitti."

"Hiç çaba harcamadın ki!" dedi Hermione öfkeyle. "Anlamı-

yorum, Harry – *hoşuna mı gidiyor* bu özel bağlantı ya da ilişki ya da – her neyse –"

Harry'nin ayağa kalkarken ona attığı bakış üzerine duraladı.

"Hoşuna gitmek mi?" dedi Harry usulca. "*Senin* hoşuna gider miydi?"

"Ben – hayır – özür dilerim, Harry, öyle demek istemedim –"

"Nefret ediyorum, içime girebilmesinden nefret ediyorum, onu en tehlikeli olduğu zaman izlemekten de nefret ediyorum. Ama bunu kullanacağım."

"Dumbledore –"

"Dumbledore'u unut. Bu benim tercihim, başkasının değil. Niye Gregoroviç'in peşinde olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Kimin?"

"Yabancı bir asa yapımcısı," dedi Harry. "Krum'un asasını yapan kişi, Krum onun çok yetenekli olduğunu düşünüyor."

"Ama senin dediğine göre," dedi Ron, "Voldemort Ollivander'i bir yerlere kapatmış. Eğer elinde zaten bir asa yapımcısı varsa, bir başkasına niye gerek duysun ki?"

"Belki de Krum'la aynı fikirde, belki Gregoroviç'in daha iyi olduğunu düşünüyor... ya da Gregoroviç'in o beni kovalarken asamın yaptığı şeyi açıklayabileceğini düşünüyor, çünkü Ollivander bilmiyordu."

Harry çatlak, tozlu aynaya baktı ve Ron ile Hermione'nin arkasında birbirlerine kuşku dolu bakışlar attıklarını gördü.

"Harry, asanın neler yaptığından söz edip duruyorsun," dedi Hermione, "ama bunu yaptıran *sensin*! Neden kendi gücünün sorumluluğunu almamakta inat ediyorsun?"

"Çünkü ben olmadığımı biliyorum! Voldemort da biliyor, Hermione! İkimiz de aslında ne olduğunu biliyoruz!"

Birbirlerine gözlerinden ateşler saçarak baktılar. Harry, Hermione'yi ikna edemediğinden ve onun hem asasına ilişkin teorisine, hem de Voldemort'un zihninin içini okumasına kendisinin izin verdiği gerçeğine itiraz etmek üzere kafasında savlar

oluşturduğundan emindi. Neyse ki Ron araya girip onu rahatlattı.

"Bırak artık," diye tavsiye etti ona. "Harry'ye kalmış bu. Hem eğer yarın Bakanlık'a gidiyorsak, sizce planın üstünden geçmemiz gerekmiyor mu?"

Hermione konuyu kapattı ama ikisi de onun bunu ne kadar gönülsüzce yaptığını fark etti; Harry, Hermione'nin ilk fırsatta yeniden saldırıya geçeceğinden emindi. Bu arada bodrumdaki mutfağa döndüler, Kreacher da hepsine yahni ile meyveli pasta servisi yaptı.

O gece geç saate kadar yatmadılar, kelimesi kelimesine ezberleyene kadar, saatlerce planlarının üzerinden geçtiler. Artık Sirius'un odasında uyuyan Harry, asasının ışığı babası, Sirius, Lupin ve Pettigrew'un eski fotoğrafına dönük halde yatağında yattı ve on dakika daha planı kendi kendine mırıldandı. Ancak, asasını söndürürken Çok Özlü İksir'i, Kusturan Pastilleri ya da Sihirsel Bakım'ın lacivert cüppelerini düşünmüyordu; asa yapımcısı Gregoroviç'i, Voldemort onu böyle azimle ararken daha ne kadar gizli kalmayı umabileceğini düşünüyordu.

Şafak, gece yarısını yakışıksız bir telaşla izledi sanki.

Harry'yi uyandırmak için odaya giren Ron onu "Berbat görünüyorsun," diye selamladı.

"Fazla sürmez," dedi Harry, esneyerek.

Hermione'yi aşağıda, mutfakta buldular. Kreacher ona kahve ve sıcak poğaça servisi yapıyordu ve Hermione'nin yüzünde, Harry'ye sınavlar için ders tekrar etmeyi çağrıştıran o hafif cinnet ifadesi vardı.

"Cüppeler," dedi alçak sesle, orada olduklarını gergin bir baş sallama hareketiyle doğrulayıp boncuklu çantasını karıştırmaya devam ederek. "Çok Özlü İksir... Görünmezlik Pelerini... Dikkat Dağıtıcı Patlayıcı... ikiniz de her ihtimale karşı bir iki tane almalısınız... Kusturan Pastiller, Burunkanatan Nugatlar, Uzayan Kulaklar..."

Kahvaltılarını çabucak mideye indirip yukarı çıkarlarken Kreacher yerlere eğilerek onları uğurladı ve döndüklerinde etli-böbrekli böreğin hazır olacağı sözü verdi.

"Eksik olmasın," dedi Ron muhabbetle, "Düşünsenize, bir de onun kafasını kesip duvara yapıştırma hayalleri kuruyordum."

Büyük bir ihtiyatla ön basamağa çıktılar: sisli meydanın öbür tarafından evi gözleyen şiş gözlü bir iki Ölüm Yiyen'i görebiliyorlardı. Hermione önce Ron'la Buharlaştı, sonra Harry'yi almak için geri döndü.

Her zamanki kısa süreli karanlık ve neredeyse boğulmaya yakın duygunun ardından, Harry kendini planlarının ilk aşamasının geçeceği dar sokakta buldu. Bir iki büyük çöp tenekesi hariç, şimdilik boştu burası; ilk Bakanlık çalışanları genellikle hiç değilse sekize kadar burada belirmezdi.

"Tamam öyleyse," dedi Hermione, saatine bakarak. "Beş dakika içinde burada olmalı. Ben onu Sersemletince –"

"Hermione, biliyoruz," dedi Ron sertçe. "Hem o buraya gelmeden kapıyı açmamız gerekiyor sanıyordum, öyle değil mi?"

Hermione ciyakladı.

"Az daha unutuyordum! Geri çekil –"

Asasını yanlarındaki asma kilit takılı ve üzerine pek çok yazı yazılmış yangın kapısına yöneltti, kapı top patlar gibi açıldı. Özenli keşif seferleri sonucu öğrendikleri gibi, arkasındaki karanlık koridor boş bir tiyatro salonuna açılıyordu. Hermione, hâlâ kapalıymış gibi görünsün diye kapıyı kendine doğru çekti.

"Ve şimdi," dedi, sokakta diğer ikisiyle yüz yüze gelmek için dönerek, "yeniden Pelerin'i giyiyoruz –"

"– ve bekliyoruz," diye bitirdi Ron. Pelerin'i Hermione'nin başının üstüne bir muhabbetkuşunun kafesi üzerine çuha örtermiş gibi savurdu ve Harry'ye bakarak gözlerini devirdi.

Bir dakikadan az bir süre geçmişti ki minik bir *pop* sesi duyuldu ve rüzgârda uçuşan, kır saçlı küçük bir Bakanlık cadısı onlardan biraz ötede Cisimlenerek ani ışıkta gözlerini kırpıştırdı: gü-

neş o anda bir bulutun arkasından çıkmıştı. Ancak beklenmedik sıcağın keyfini çıkaracak vakti pek olmadan Hermione'nin sessiz Sersemletme Büyüsü onu göğsünden vurdu ve cadı devrildi.

"Temiz iş, Hermione," dedi Ron, Harry Görünmezlik Pelerini'ni çıkarırken, tiyatro kapısının yanındaki bir çöp tenekesinin arkasından belirerek. Birlikte küçük cadıyı sahne arkasına giden karanlık geçitten taşıdılar. Hermione cadının başından birkaç tel saç kopardı, bunları boncuklu çantadan çıkardığı bir şişe çamurlu Çok Özlü İksir'e ekledi. Ron küçük cadının çantasını karıştırıyordu.

"Adı Mafalda Hopkirk," dedi, kurbanlarının Sihrin Uygunsuz Kullanımı Dairesi'nden bir asistan olduğunu gösteren küçük bir kartı okuyarak. "Bunu alsan iyi olur, Hermione, işte bunlar da jetonlar."

Ona cadının çantasından aldığı ve hepsinin üzerinde kabartma S.B. harfleri bulunan birkaç küçük altın sikkeyi verdi.

Hermione artık hoş bir açık mora dönmüş olan Çok Özlü İksir'i içti ve birkaç saniye sonra Mafalda Hopkirk'ün ikizi karşılarında duruyordu. O Mafalda'nın gözlüğünü çıkarıp takarken, Harry saatine baktı.

"Geç kalıyoruz, Bay Sihirsel Bakım her an burada olabilir."

Gerçek Mafalda'nın kapısını kapatmak için hemen harekete geçtiler; Harry ve Ron Görünmezlik Pelerini'ni üstlerine atarken, Hermione ortada kalıp bekledi. Birkaç saniye sonra bir *pop* sesi daha duyuldu ve ufak tefek, gelinciğe benzer bir adam önlerinde belirdi.

"Aa, merhaba, Mafalda."

"Merhaba!" dedi Hermione, titrek bir sesle. "Bugün nasılsın?"

"Aslında pek iyi sayılmam," diye cevap verdi, fena halde kederli görünen ufak tefek büyücü.

Hermione ve büyücü ana yola doğru giderken, Harry ve Ron da onların yanı sıra sessizce yürüdü.

"Keyfinin yerinde olmayışına üzüldüm," dedi Hermione, sorunlarını açıklamak isteyen küçük büyücüye fırsat bırakmadan

konuşarak; onun sokağa erişmesine engel olması şarttı. "Buyur, bir şeker al."

"Ha? Ah, hayır sağol –"

"Israr ediyorum ama!" dedi Hermione atılgan bir edayla pastil torbasını yüzünün önünde sallayarak. Epey korkmuş görünen ufak tefek büyücü bir tane aldı.

Etkisi ânında görüldü. Pastil diline değer değmez küçük büyücü öyle şiddetle kusmaya başladı ki, Hermione'nin kafasının tepesinden bir tutam saç yolduğunu bile fark etmedi.

"Aman Tanrım!" dedi Hermione, büyücü geçidin her yanına kusmuk sıçratırken. "Belki de bugün izin almalısın!"

"Hayır – hayır!" Tıkandı ve geğirdi, düz yürüyemediği halde yoluna devam etmeye çalışıyordu. "Bugün – mutlaka – gitmeliyim –"

"Ama bu saçmalık!" dedi endişelenen Hermione. "Bu halde işe gidemezsin – Bence sen St Mungo'ya git ki seni tedavi etsinler!"

Büyücü soluğu kesilerek ellerinin ve ayaklarının üstüne çökmüştü, hâlâ caddeye doğru sürünmeye çalışıyordu.

"İşe böyle gidemezsin!" diye bağırdı Hermione.

Büyücü en sonunda onun dediklerinin doğruluğunu kabul etmiş gibiydi. İğrenmiş bir Hermione'ye tutunarak doğruldu, olduğu yerde döndü ve yok oldu. Geriye, o giderken Ron'un elinden kaptığı torba ile havada uçan birkaç kusmuk topağı bıraktı.

"Öf," dedi Hermione, kusmuk birikintilerinden kaçınmak için cüppesinin eteğini kaldırarak. "Onu da Sersemletsek daha temiz olacaktı."

Elinde büyücünün torbasıyla Pelerin'in altından çıkan Ron, "Tabii," dedi, "ama ben gene de bir yığın baygın insan daha fazla dikkati çekerdi diyorum. İşine de bağlıymış, değil mi? Saçla İksir'i ver bakalım."

İki dakika içinde Ron, midesi bulanan büyücü gibi ufak tefek ve gelinciğe benzer bir halde, torbasında katlanmış duran lacivert cüppeyi giymiş, karşılarında duruyordu.

"Bugün onu giymemesi tuhaf, değil mi, ne kadar çok işe gitmek istediğini düşünürseniz? Her neyse, arkadaki etikete göre ben Reg Cattermole'um."

"Şimdi burada bekle," dedi Hermione, hâlâ Görünmezlik Pelerini'nin altında olan Harry'ye, "senin için birkaç saç teliyle döneceğiz."

On dakika beklemesi gerekti, ama kusmuk saçılmış dar sokakta, Sersemletilmiş Mafalda'yı gözlerden saklayan kapının yanında tek başına gizlenen Harry'ye bu süre çok daha uzun geldi. Sonunda Ron ve Hermione yeniden belirdi.

"Kim olduğunu bilmiyoruz," dedi Hermione, Harry'ye birkaç tane kıvırcık, siyah saç teli uzatarak, "ama korkunç bir burun kanamasıyla eve gitti! Al, boyu hayli uzun, daha büyük bir cüppeye ihtiyacın olacak..."

Kreacher'ın onlar için yıkadığı eski bir cüppeyi çıkardı, Harry İksir'i alıp üstünü değişmek için onların yanından ayrıldı.

Acılı dönüşüm tamamlandığında, boyu bir seksenden uzundu ve kaslı kollarından anladığı kadarıyla, sağlam yapılı biriydi. Ayrıca sakalı vardı. Görünmezlik Pelerini'ni ve gözlüğünü cüppesinin içine sokup diğer ikisine katıldı.

"Vay canına, amma korkutucu," dedi Ron, şimdi tepelerinden bakan Harry'ye göz atarak.

"Mafalda'nın jetonlarından birini al," dedi Hermione Harry'ye, "gidelim hadi, saat neredeyse dokuz."

Sokaktan dışarı birlikte çıktılar. Kalabalık bir kaldırımda elli metre kadar ileride, birinin üzerinde Bay, birinde Bayan yazan iki merdivenin her iki yanında yükselen ucu sivri demirli siyah parmaklıklar vardı.

"Biraz sonra görüşürüz, öyleyse," dedi Hermione tedirgince, ve bayanlara giden basamakları yalpalayarak indi. Harry ve Ron, kirli siyah ve beyaz fayans döşeli, yeraltındaki sıradan bir umumi tuvalete benzeyen yere inen birkaç tuhaf giyimli adama katıldılar.

"Günaydın, Reg!" diye seslendi lacivert cüppeli bir başka bü-

yücü, altın jetonunu kapıdaki bir yarığa sokarak bir kabine girerken. "Amma karın ağrısı, değil mi? Hepimizi işe bu şekilde gitmeye zorluyorlar! Kim gelecek sanıyorlar, Harry Potter mı?"

Büyücü kendi şakasına kahkahalarla güldü. Ron güçbela kıkırdadı.

"Yaa," dedi, "ne aptalca, değil mi?"

Ve Harry ile ikisi, iki bitişik kabine girdiler.

Harry'nin solundan ve sağından sifon sesleri geldi. Tam çömelerek kabinin altındaki açıklıktan içeri göz atarken, bir çift çizmeli ayağın yandaki tuvalete çıktığını gördü. Başını sola çevirince de Ron'un ona gözlerini kırpıştırarak baktığını gördü.

"Sifonu çekip mi gireceğiz içeri?" diye fısıldadı.

Harry de ona "Öyle görünüyor," diye fısıldadı; sesi kulağa kalın ve kulak tırmalayıcı geliyordu.

Doğruldular. Harry, kendini fena halde budala gibi hissederek, tuvalete tırmandı.

Hemen doğru şeyi yaptığını anladı; suda duruyor gibi görünse de ayakkabıları, ayakları ve cüppesi kuruydu. Uzandı, zinciri çekti ve bir an sonra kısa bir oluktan hızla kaymış, Sihir Bakanlığı'ndaki bir şömineden çıkıyordu.

Beceriksizce ayağa kalktı; bedeni, alışkın olduğundan çok daha hacimliydi. Büyük Atriyum, Harry'nin hatırladığından çok daha karanlık görünüyordu. Daha önceleri salonun ortasında bulunan altın bir fıskiyeden, cilalı ahşap döşemeye ve duvarlara göz alıcı ışıklar vururdu. Şimdi ise mekâna siyah taştan devasa bir heykel hâkimdi. Bu muazzam heykel, hayli korkutucuydu: bir cadı ile bir büyücü süslü oyma tahtlarda oturmuş, altlarında şöminelerden düşecekmiş gibi çıkan Bakanlık çalışanlarına bakıyordu. Heykelin dibinde otuz santimlik harflerle şu kelimeler kazılmıştı: SİHİR DEMEK, GÜÇ DEMEKTİR.

Harry bacaklarının arkasına şiddetli bir darbe yedi: bir başka büyücü az önce onun ardından şömineden uçarak çıkmıştı.

"Çekil yoldan, görmü– ah, özür dilerim, Runcorn!"

Başının tepesi açılmaya başlamış büyücü, besbelli korkmuş halde, hızla uzaklaştı. Anlaşılan Harry'nin kılığına girdiği adam, Runcorn, ürkütücü biriydi.

"Hişt!" dedi bir ses ve dönüp bakınca incecik ufacık bir cadı ile Sihirsel Bakım'dan gelincik suratlı bir büyücünün ona heykelin diğer yanından el ettiklerini gördü. Harry aceleyle onlara katıldı.

"Demek sağ salim içeri girdin?" diye fısıldadı Hermione Harry'ye.

"Yo, hâlâ helada takılı kaldı," dedi Ron.

"Ay, çok komik... korkunç, değil mi?" dedi, heykele gözlerini dikmiş bakan Harry'ye. "Neyin üzerinde oturduklarını gördün mü?"

Harry daha dikkatli baktı ve kendisinin dekoratif biçimde oyulmuş tahtlar sandığı şeyin aslında oyularak biçim verilmiş insan yığınları olduğunu gördü: yüzlerce çıplak vücut; erkekler, kadınlar ve çocuklar; hepsinin hayli aptalca, çirkin yüzleri vardı ve şık cüppeler giymiş büyücülerin ağırlığını desteklemek için bükülüp bir araya sıkıştırılmışlardı.

"Muggle'lar," diye fısıldadı Hermione. "Lâyık oldukları yerde. Hadi gelin, gidelim."

Salonun sonundaki altın kapılara doğru hareket eden cadı ve büyücü seline katıldılar, mümkün olduğunca kaçamak şekilde etrafa bakıyorlardı ama Dolores Umbridge'in kendine özgü suretinden eser yoktu. Kapılardan geçerek, yirmi asansörü barındıran yirmi altın parmaklığın önünde kuyrukların oluştuğu küçük bir hole girdiler. En yakın kuyruğa henüz katılmışlardı ki bir ses, "Cattermole!" dedi.

Dönüp baktılar: Harry'nin midesi altüst oldu. Dumbledore'un ölümüne tanık olan Ölüm Yiyenler'den bir tanesi uzun adımlarla onlara doğru geliyordu. Yanlarındaki Bakanlık çalışanlarının sesleri kesildi, gözlerini yere diktiler; Harry gruba yayılan korkuyu hissedebiliyordu. Adamın çatık kaşları, hafiften vahşi yüzü bol miktarda altın iplikle işlenmiş muhteşem, geniş cüppesine olduk-

ça ters düşüyordu. Asansörün çevresindeki kalabalıktan biri dalkavukça "Günaydın, Yaxley!" diye seslendi. Yaxley onu duymazdan geldi.

"Sihirli Bakım'dan birinin büromu halletmesini istedim, Cattermole. Orada hâlâ yağmur yağıyor."

Ron, sanki başka birisinin araya gireceğini umarmış gibi etrafa bakındı, ama kimse konuşmadı.

"Yağmur mu yağıyor... büronda mı? Bu – bu iyi bir şey değil, değil mi?"

Ron tedirgin bir gülüşle güldü. Yaxley'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Bunu komik buluyorsun, öyle mi, Cattermole?"

İki cadı asansör kuyruğundan ayrılıp telaşla uzaklaştı.

"Hayır," dedi Ron, "hayır, elbette –"

"Aşağı karını sorgulamak üzere indiğimin farkındasın, değil mi Cattermole? Aslında o beklerken senin de yanında oturup elini tutmamana epeyce şaşırdım. Yoksa şimdiden kötü seçim diye onu bir yana mı bıraktın? Akıllıca herhalde. Bir dahaki sefere safkan biriyle evlendiğine emin ol."

Hermione'den küçük bir dehşet ciklemesi çıktı. Yaxley ona baktı. Hermione cılız bir öksürükle sırtını döndü.

"Ben – ben –" diye kekeledi Ron.

"Ama eğer *benim* karım Bulanık olmakla suçlansaydı," dedi Yaxley, "– gerçi benim evlendiğim bir kadın böyle pisliklerle karıştırılmaz ya, neyse – ve Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi Başkanı'nın yapılacak bir işi olsaydı, o işi önceliğim haline getirirdim, Cattermole. Beni anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Ron.

"Öyleyse işi yap, Cattermole. Bürom bir saatte tamamen kuru hale gelmezse, karının Kan Statüsü şimdikinden de daha ciddi şüphe içinde olur."

Önlerindeki altın parmaklık takırtıyla açıldı. Yaxley başını eğip, belli ki Cattermole'a böyle davranılmasından hoşlanma-

sı beklenen Harry'ye nahoş bir tebessüm göndererek, başka bir asansöre doğru uzaklaştı. Harry, Ron ve Hermione de kendilerininkine girdiler ama kimse onları izlemedi: bulaşıcı hastalık taşıyorlardı sanki. Parmaklıklar takırtıyla kapandı ve asansör çıkmaya koyuldu.

"Ne yapacağım?" diye Ron diğer ikisine sordu hemen; eli ayağı tutmaz olmuş gibiydi. "Eğer oraya gitmezsem karım – yani Cattermole'un karısı demek istiyorum –"

"Seninle geleceğiz, bir arada olmalıyız –" diye başladı Harry, ama Ron telaşla başını salladı.

"Bu çatlaklık olur, fazla vaktimiz yok. Siz ikiniz Umbridge'i bulun, ben de gidip Yaxley'nin bürosunu halledeyim – ama yağmuru nasıl durdururum ki?"

"*Finite Incantatem*'i dene," dedi Hermione hemen, "nazar ya da lanetse yağmuru durdurur; eğer durdurmazsa, bir Atmosferik Büyü yolunda gitmemiş demektir ki halletmesi daha zor olur. Onun için geçici bir önlem olarak *Impervius*'u dene ki eşyaları korun –"

"Yeniden, yavaş yavaş söyle –" dedi Ron, ceplerinde umutsuzca bir tüy kalem arayarak, ama tam o anda asansör sertçe sarsılarak durdu. Bedensiz bir kadın sesi, "Dördüncü Kat, Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi; Canavar, Varlık ve Ruh Bölümleri, Cincüce İrtibat Bürosu ve Zararlılar Danışma Bürosu buradadır," dedi ve parmaklıklar yeniden açıldı, içeri iki büyücü ile asansörün tavanındaki lambanın çevresinde kanat çırpan birkaç tane eflatun kâğıt uçak girdi.

"Günaydın, Albert," dedi gür bıyıklı bir adam, Harry'ye gülümseyerek. Asansör gıcırdayarak bir kere daha yükselmeye koyulurken, Ron ile Hermione'nin başının üstünden baktı; Hermione şimdi Ron'a hummalı talimatlar fısıldıyordu. Büyücü pis pis sırıtarak Harry'ye doğru eğilip mırıldandı: "Dirk Cresswell, ha? Cincüce İrtibat Bürosu'ndan. İyi iş, Albert. Şimdi onun işini ben alacağım, bayağı eminim bundan!"

Göz kırptı. Harry, bunun yeteceğini umarak, ona gülümsedi. Asansör durdu; parmaklıklar bir kez daha açıldı.

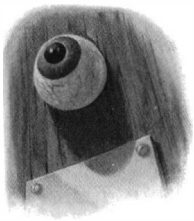
"İkinci Kat, Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi; Sihrin Uygunsuz Kullanımı Bürosu, Seherbaz Karargâhı ve Büyüceşûra İdari Hizmetleri buradadır," dedi, bedensiz cadı sesi.

Harry, Hermione'nin Ron'u hafifçe ittiğini gördü, Ron telaşla asansörden çıktı, onu diğer büyücüler izledi, Harry ve Hermione'yi yalnız bıraktılar. Altın kapı kapandığı anda Hermione çabucak, "Aslında, Harry, sanırım ben de arkasından gitsem iyi olur," dedi. "Bence ne yaptığını bilmiyor ve yakalanırsa eğer, bütün –"

"Birinci Kat, Sihir Bakanı ve Destek Kadro."

Altın parmaklıklar bir kez daha kayarak açıldı ve Hermione nefesini tuttu. Önlerinde, ikisi derin bir sohbete dalmış dört kişi duruyordu: siyah ve altın rengi muhteşem bir cüppe giymiş uzun saçlı bir büyücü ve kısa saçına kadife bir fiyonk takmış, bir kâğıt altlığını sıkı sıkı göğsüne bastırmış tıknaz, kurbağaya benzer bir cadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Muggle Doğumlular Kayıt Komisyonu

"Ah, Mafalda!" dedi Umbridge, Hermione'ye bakarak. "Seni Travers gönderdi, değil mi?"

"E-evet," diye cikledi Hermione.

"Güzel, işimizi gayet iyi görürsün." Umbridge siyah ve altın rengine bürünmüş olan büyücüyle konuştu. "Bu mesele de böylece çözülmüş oluyor, Bakan, Mafalda kayıt tutmak için görevlendirilebilirse hemen başlayabiliriz." Elindeki altlığa baktı. "Bugün on kişi var, üstelik biri de bir Bakanlık çalışanının karısı! Cık, cık... burada, Bakanlık'ın bağrında bile!" Asansöre, Hermione'nin yanına adım attı, Umbridge'in Bakan ile konuşmasını dinleyen diğer iki büyücü de aynı şeyi yaptılar. "Doğruca aşağı gidiyoruz, Mafalda, gereken her şeyi mahkeme salonunda bulabilirsin. Günaydın, Albert. Çıkmıyor muydun sen?"

"Evet, tabii," dedi Harry, Runcorn'un kalın sesiyle.

Harry asansörden dışarı adım attı. Altın parmaklıklar arkasından tangırtıyla kapandı. Omuzunun üstünden bakan Harry, Hermione'nin alçalıp gözden kaybolmakta olan kaygılı yüzünü, iki yanında duran iki uzun boylu büyücüyü ve Umbridge'in onun omuzu hizasındaki kadife saç fiyongunu gördü.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı, Runcorn?" diye sordu yeni Sihir Bakanı. Uzun siyah saçında ve sakalında yer yer gümüşi teller vardı ve parıldayan gözlerini kocaman çıkık bir alın gölgeliyordu. Harry'nin aklına bir taşın altından bakan bir yengeç geldi.

"Biriyle iki laf etmem gerek," dedikten sonra bir an tereddüt etti Harry, "Arthur Weasley ile. Biri onun Birinci Kat'ta olduğunu söyledi."

"Ah," dedi Pius Thicknesse. "Bir Sakıncalı ile mi temasta bulunmuş?"

"Hayır," dedi Harry, boğazı kurumuştu. "Hayır, öyle bir şey değil."

"Ah, aman. Er geç olacak," dedi Thicknesse. "Bana sorarsan kanı bozuklar da Bulanıklar kadar kötü. İyi günler, Runcorn."

"İyi günler, Bakan."

Harry Thicknesse'in kalın bir halıyla kaplı koridorda yürüyerek uzaklaşmasını seyretti. Bakan gözden kaybolur kaybolmaz, ağır siyah pelerininin altından Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı, üstüne geçirdi ve koridorda tam ters yöne doğru ilerlemeye başladı. Runcorn o kadar uzun boyluydu ki koca ayaklarının gizli kalması için Harry'nin eğilerek yürümesi gerekiyordu.

Panik, midesinde nabız gibi atıyordu. Üzerinde sahibinin adı ve işi yazan parlak ahşap kapıları bir bir geçerken, Bakanlık'ın gücü, karmaşıklığı, nüfuz edilmezliği üstüne çökmeye başlıyordu sanki. Ron ve Hermione ile birlikte son dört haftadır yaptıkları plan gülünç derecede çocukça görünüyordu şimdi. Bütün zihin güçlerini, tespit edilmeden içeri girmeye odaklamışlardı: ayrılmak zorunda kalırlarsa ne yapacaklarını bir an bile düşünmemişlerdi. Şimdi Hermione mahkeme zabıtlarına saplanıp kalmıştı ki hiç şüphesiz saatlerce sürecek bir işti bu; Ron, Harry'nin onu aştığından emin olduğu cinsten sihir yapmaya çalışıyordu ve muhtemelen bir kadının özgürlüğü bunun sonucuna bağlıydı; Harry ise avının asansörle aşağı indiğini bile bile üst katta dolanıyordu.

Durdu, bir duvara yaslanıp ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Sessizlik üstüne bastırıyordu adeta; koşuşturma, konuşmalar, hızlı adımlar yoktu burada; mor halı kaplı koridorlarda çıt çıkmıyordu, *Muffliato* büyüsü yapılmıştı sanki.

Bürosu burada olmalı, diye düşündü Harry.

Umbridge'in takılarını bürosunda tutması pek olacak iş değildi ama emin olmak için aramamak aptallık olurmuş gibi geliyordu Harry'ye. O yüzden de yeniden koridorda ilerlemeye başladı. Ortalıkta kimsecikler yoktu, sadece çatık kaşlı bir büyücüye rastladı: adam, önünde havada duran ve upuzun bir parşömene yazan bir tüy kaleme mırıldanarak talimatlar veriyordu.

Şimdi kapıların üzerindeki isimlere dikkat etmeye başlayan Harry, bir köşeyi döndü. Bir sonraki koridorun ortasında geniş bir açıklığa çıktı. On iki cadı ve büyücü okul sıralarını andırmakla birlikte üzerine yazılar yazılmamış ve çok daha iyi cilalanmış dizi dizi küçük masada oturuyordu. Harry bir süre durup onları izledi, çünkü yarattıkları etki hipnotize ediciydi. Cadılar ve büyücüler asalarını hep birlikte, tam bir uyum içinde sallayıp çevirirken, kare kare renkli kâğıtlar, küçük pembe uçurtmalar gibi her bir yöne doğru uçuyordu. Birkaç saniye sonra, Harry hareketlerin belli bir ritmi olduğunu, bütün kâğıtların aynı düzeni oluşturduğunu fark etti. Birkaç saniye daha geçtikten sonra ise kitapçıkların yaratılışını izlemekte olduğunu, kare biçimindeki kâğıtların birer sayfa olduğunu ve toplandıktan, katlandıktan ve sihirle birbirlerine tutturulduktan sonra cadının ya da büyücünün yanına kendiliğinden güzelce istiflendiğinin farkına vardı.

Harry yavaş yavaş yaklaştı, ama zaten çalışanlar yaptıkları işe kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki halının azalttığı ayak seslerini duyacaklarından şüpheliydi. Genç bir cadının yanındaki yığından, tamamlanmış bir kitapçık aldı. Görünmezlik Pelerini'nin altında onu inceledi. Kitapçığın pembe kapağı, altın rengi bir başlıkla süslenmişti:

BULANIKLAR
ve Huzurlu Bir Safkan Toplum İçin Oluşturdukları Tehlikeler

Başlığın altında bir gül resmi vardı; yapraklarının ortasında aptal aptal sırıtan bir yüzü bulunan gül, sivri dişlere ve tehditkâr

ifadeye sahip bir yabani ot tarafından boğuluyordu. Kitapçığın üzerinde yazar adı yoktu ama onu incelerken Harry'nin sağ elinin arkasındaki yara izleri yeniden sızlamaya başladı. Sonra yanındaki genç cadı, asasını sallayıp döndürmeye devam ederken "İhtiyar cadaloz bütün gün Bulanıkları mı sorgulayacak, bilen var mı?" diyerek içindeki şüpheyi doğruladı.

"Dikkat et," dedi yanındaki büyücü, gergin gergin etrafına bakarak; sayfalarından biri kayıp yere düşmüştü.

"Ne oldu ki, sihirli bir gözden sonra sihirli bir kulağı da mı var şimdi?"

Cadı, kitapçık yapımcılarıyla dolu açıklığa bakan parlak maun kapıya doğru kaçamak bir bakış attı. Harry de baktı ve içinde öfke, bir yılan gibi başını kaldırdı. Bir Muggle sokak kapısında gözetleme deliğinin olabileceği yerde, ahşabın içine mavi irisli büyük, yuvarlak bir göz yerleştirilmişti; Alastor Moody'yi tanıyan herkese sarsıcı derecede tanıdık gelecek bir gözdü bu.

Harry bir an nerede olduğunu ve orada ne yaptığını unuttu. Görünmez olduğunu bile unuttu. Göze bakmak üzere uzun adımlarla kapıya gitti. Göz kıpırdamıyordu, donuk halde, kör kör yukarı doğru bakıyordu. Altındaki levhada bir yazı vardı:

Dolores Umbridge
Bakanlık Müsteşarı

Onun altındaysa, biraz daha parlak yeni bir levha vardı:

Muggle Doğumlular Kayıt Komisyonu Başkanı

Harry dönüp on iki kitapçık yapımcısına baktı: kendilerini işlerine kaptırmış olmalarına rağmen, hemen önlerinde boş bir büronun kapısı açılırsa fark etmeyeceklerini pek sanmıyordu. O yüzden de iç cebinden küçük sallanan bacakları ve boynuz biçimli lastik bir vücudu ile ampul gibi yuvarlak bir kafası olan tuhaf

bir nesne çıkardı. Pelerin'inin altında çömeldi ve Dikkat Dağıtıcı Patlayıcı'yı yere koydu.

Nesne hemen pıtır pıtır koşarak önündeki cadılarla büyücülerin bacakları arasından geçip uzaklaştı. Harry eli kapının kulbunda bekledi ve az sonra bir gümbürtü duyuldu ve bir köşeden bol miktarda, insanın genzini yakan kara duman yükselmeye başladı. En ön sıradaki genç cadı çığlık attı: o ve arkadaşları gürültünün kaynağına bakmak için yerlerinden sıçrarken pembe sayfalar her yana uçtu. Harry kulbu çevirdi, Umbridge'in bürosundan içeri adım attı ve kapıyı arkasından kapattı.

Sanki zamanda geriye gitmişti. Tıpatıp Umbridge'in Hogwarts'taki odası gibiydi büro: dantel kumaşlar, örtüler ve kurutulmuş çiçekler her yüzeyi kaplamıştı. Duvarlarda aynı süs tabakları asılıydı, her birinde son derece renkli, kurdeleli, iç kaldırıcı bir sevimlilikle sıçrayıp oynayan yavru kediler vardı. Masanın üstü farbalalı, çiçekli bir örtüyle kaplıydı. Deli-Göz'ün gözünün arkasındaki teleskopik bir ek, Umbridge'in kapının arka tarafındaki çalışanları gözetlemesini mümkün kılıyordu. Harry onu kullanıp baktığında, hepsinin hâlâ Dikkat Dağıtıcı Patlayıcı'nın etrafında toplanmış olduğunu gördü. Teleskopu çekip kapıdan çıkardı, arkada kalan delikten sihirli göz yuvarlığını alıp cebine koydu. Sonra yüzünü tekrar odaya döndü ve asasını kaldırıp *"Accio madalyon,"* diye mırıldandı.

Hiçbir şey olmadı ama olmasını beklemiyordu zaten; şüphesiz Umbridge koruyucu tılsımları ve büyüleri gayet iyi biliyordu. O yüzden de Harry çabucak masanın başına gidip çekmeceleri açmaya başladı. Tüy kalemler, defterler ve Büyülü Seloteyp gördü; çekmecelerinden birer yılan gibi başlarını uzatan büyülü ataşların püskürtülmeleri gerekti; yedek saç fiyonklarıyla ve tokalarla dolu, cicili bicili, dantelli bir kutu vardı; ama madalyondan eser yoktu.

Masanın arkasında bir dosya dolabı duruyordu: Harry onun içini aramaya koyuldu. Filch'in Hogwarts'taki dosya dolapları gibi, bu da her birinin üstünde isimler bulunan klasörlerle doluy-

du. Harry en alt çekmeceye ulaşmıştı ki, dikkatini çekip arayışını unutmasına yol açan bir şey gördü: Mr Weasley'nin dosyası.

Dosyayı çıkarıp açtı.

ARTHUR WEASLEY

Kan Statüsü: *Safkan ama kabul edilemez Muggle-taraftarı eğilimi var.*
Zümrüdüanka Yoldaşlığı üyesi olduğu biliniyor.

Ailesi: *Karısı var (safkan), yedi çocuğu var, en küçük ikisi Hogwarts'ta okuyor.*
Dikkat: En küçük oğlu evde yatıyor, ciddi şekilde hasta, Bakanlık müfettişleri teyit ettiler.

Güvenlik Statüsü: *İZLENİYOR. Her hareketi gözetleniyor.*
Bir Numaralı Sakıncalı'nın temasa geçme ihtimali yüksek (daha önce Weasley ailesiyle kalmıştı).

"Bir Numaralı Sakıncalı," diye usulca mırıldandı Harry, Mr Weasley'nin klasörünü yerine koyup çekmeceyi kapatırken. Onun kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Hakikaten de doğrulup başka saklama yerleri bulabilmek için büroya göz gezdirirken, duvarda kendisinin bir afişini gördü: göğsünün üstüne BİR NUMARALI SAKINCALI kelimeleri işlenmişti. Afişin üstüne, köşesinde bir yavru kedi resmi bulunan pembe bir not yapıştırılmıştı. Harry gidip nota bakınca, Umbridge'in oraya *"Cezalandırılacak"* yazmış olduğunu gördü.

Her zamankinden de kızgın bir halde, kurutulmuş çiçek dolu vazoların ve sepetlerin dibini yokladı ama madalyonu oralarda bulamayınca şaşırmadı. Büroyu gözleriyle son bir kez bir uçtan bir uca taradı ve birden yüreği yerinden oynadı. Dumbledore masanın arkasındaki bir kitaplığa konmuş küçük, dikdörtgen bir aynanın içinden ona bakıyordu.

Harry odayı koşarcasına geçti, ama dokunur dokunmaz onun bir ayna olmadığını anladı. Dumbledore, parlak bir kitabın kapa-

ğından dalgın dalgın gülümsüyordu. Harry onun şapkasındaki kıvrımlı, yeşil yazıyı ilk başta görmemişti: *Albus Dumbledore'un Hayatı ve Yalanları.* Göğsündeki biraz daha küçük yazıyı da: *Rita Skeeter, çoksatan* Armando Dippet: Usta mı, Budala mı? *kitabının yazarı.*

Harry kitabın gelişigüzel bir sayfasını açtı ve ergenlik çağında iki çocuğun tam sayfa fotoğrafını gördü. Kolları birbirlerinin omuzunda, kahkahalarla gülüyorlardı. Saçı şimdi dirseğine kadar gelen Dumbledore, daha önce Krum'un çenesinde gördükleri ve Ron'un hayli sinirine dokunan sakalı hatırlatan minicik, incecik bir sakal bırakmıştı. Dumbledore'un yanında sessiz bir neşeyle kahkahalara boğulmuş olan oğlanın şen, haşarı bir hali vardı. Altın sarısı saçı bukleler halinde omuzlarına kadar iniyordu. Harry bunun genç bir Doge olup olmadığını merak etti ama fotoğrafın altındaki yazıyı okumasına fırsat kalmadan, büronun kapısı açıldı.

Thicknesse içeri girerken omuzunun üstünden bakıyor olmasaydı, Harry'nin üzerine Görünmezlik Pelerini'ni geçirecek vakti olmayacaktı. Hatta yine de Thicknesse'in gözüne bir kıpırtı çarptığı hissine kapıldı, çünkü Bakan bir an donakalıp, Harry'nin az önce gözden kaybolduğu yere baktı. Herhalde gördüğü şeyin sadece kitabın kapağında burnunu kaşıyan Dumbledore olduğunu düşünerek –çünkü Harry kitabı alelacele kitaplıktaki rafına geri koymuştu bile– sonunda masaya doğru yürüdü ve asasını mürekkep hokkasında duran tüy kaleme doğrulttu. Tüy kalem sıçrayıp havalanarak, Umbridge'e bir not yazmaya başladı. Harry çok yavaşça, neredeyse nefes almaya bile cesaret edemeyerek, geri geri ofisten dışarı, yine o açıklığa çıktı.

Kitapçık yapımcıları hâlâ Dikkat Dağıtıcı Patlayıcı'nın kalıntılarının etrafında toplaşmış duruyorlardı, Dikkat Dağıtıcı Patlayıcı ise bir taraftan dumanlar salarken bir taraftan da cılız bir sesle ötüyordu. Harry çabucak koridorda ilerlemeye başlarken genç cadı, "Her iddiasına varım ki Deneysel Tılsımlar'dan kaçıp buraya geldi," dedi, "oradakiler o kadar dikkatsiz ki, o zehirli ördeği unuttunuz mu?"

Hızla asansörlere doğru yürüyen Harry, seçeneklerini aklından geçiriyordu. Madalyonun burada, Bakanlık'ta olması zaten baştan beri düşük bir ihtimaldi, onun nerede olduğu bilgisini kalabalık bir mahkemenin ortasındaki Umbridge'den büyü yoluyla alma umudu da yoktu. Şimdi öncelikleri kimlikleri açığa çıkmadan Bakanlık'tan ayrılmak olmalıydı, bir başka gün tekrar deneyeceklerdi artık. İlk yapılacak iş Ron'u bulmaktı, sonra ikisi Hermione'yi mahkeme salonundan çıkarmanın bir yolunu düşünebilirlerdi.

Asansör boş geldi. Harry içeri atladı ve asansör inmeye başladığında Görünmezlik Pelerini'ni üstünden çıkardı. İkinci Kat'a gelip sarsılarak durduklarında, sırılsıklam ve öfkeden köpürmüş görünen Ron binince müthiş rahatladı.

"G-günaydın," diye kekeledi Harry'ye, asansör yine harekete geçerken.

"Ron, benim, Harry!"

"Harry! Aman, tipini unutmuşum – Hermione niye yanında değil?"

"Umbridge ile aşağı, mahkeme salonuna gitmesi gerekti, reddedemedi, ve –"

Harry lafını bitiremeden asansör yine durmuştu: kapı açıldı ve Mr Weasley bindi. Sarı saçı bir karınca yuvasını andırır şekilde kabarmış olan yaşlı bir cadıyla konuşuyordu.

"... Ne dediğini gayet iyi anlıyorum, Wakanda, ama korkarım ben öyle bir şeye –"

Mr Weasley birden sustu; Harry'nin farkına varmıştı. Mr Weasley'nin yüzüne o kadar büyük bir nefretle bakması çok tuhaf bir şeydi. Asansör kapısı kapandı ve dördü bir kez daha aşağı ağır ağır inmeye başladılar.

"A, merhaba Reg," dedi Mr Weasley, Ron'un cüppesinden gelen şıp şıp damlama sesleri üzerine ona dönerek. "Karın bugün sorgulamada değil mi? Şey – ne oldu sana? Niye böyle ıslaksın?"

"Yaxley'nin bürosunda yağmur yağıyor," dedi Ron. Mr Weasley'nin omuzuna bakarak konuşuyordu; Harry Ron'un göz göze

gelirlerse babasının onu tanıyabileceğinden çekindiğinden emindi. "Durduramadım, onlar da beni Bernie –Pillsworth dediler sanırım– onu almaya gönderdiler –"

"Evet, son zamanlarda bir sürü büroda yağmur yağıyor," dedi Mr Weasley. "*Meteolojinx recanto*'yu denedin mi? Bletchley kullandığında işe yaramıştı."

"*Meteolojinx recanto?*" diye fısıldadı Ron. "Hayır, denemedim. Teşekkürler b– yani, şey, teşekkürler, Arthur."

Asansörün kapısı açıldı; karınca yuvası saçlı yaşlı cadı indi ve Ron onun yanından fırlayıp gözden kayboldu. Harry de onun peşinden gitmeye hamle etti, ama okumakta olduğu birtakım kâğıtlara gömülmüş olan Percy Weasley'nin asansöre binmesiyle yolu kapandı.

Percy asansörde babasıyla birlikte olduğunu kapı kapanana kadar fark etmedi. Kâğıtlardan başını kaldırdı, Mr. Weasley'yi gördü, pancar gibi kızardı ve kapı tekrar açılır açılmaz asansörden indi. Harry ikinci kez inmeye çalıştı ama bu kez de yolunu Mr Weasley'nin kolu kapamıştı.

"Bir dakika, Runcorn."

Asansör kapısı kapandı ve tangırdaya tangırdaya bir kat daha inmeye başladılar. "Duydum ki Dirk Cresswell hakkında ihbarda bulunmuşsun."

Harry, Mr Weasley'nin sinirinin bir kısmının Percy ile karşılaşmasından kaynaklandığı izlenimini edinmişti. En iyi seçeneğinin aptalı oynamak olduğuna karar verdi.

"Efendim?" dedi.

"Numara yapma, Runcorn," dedi Mr Weasley hiddetle. "Ona sahte soyağacı çıkaran büyücünün izini sen sürdün, değil mi?"

"Ben – izlediysem ne olmuş?" dedi Harry.

"Şu olmuş, Dirk Cresswell senden on kat daha iyi bir büyücü," dedi Mr Weasley usulca, asansör daha da alçalırken. "Ve Azkaban'dan sağ çıkarsa ona hesap vermen gerekecek, tabii karısına, oğullarına ve arkadaşlarına da –"

"Arthur," diye onun sözünü kesti Harry, "izlendiğini biliyorsun, değil mi?"

"Bu bir tehdit mi, Runcorn?" dedi Mr Weasley yüksek sesle.

"Hayır," dedi Harry, "bir gerçek! Her hareketini izliyorlar –"

Asansörün kapısı açıldı. Atriyum'a gelmişlerdi. Mr Weasley, Harry'ye sert bir bakış attı ve hızla asansörden indi. Harry ise sarsılmış halde, orada öylece kaldı. Runcorn'dan başka birinin kılığına girseydim keşke diye düşündü... asansörün kapısı tangırtıyla kapandı.

Harry Görünmezlik Pelerini'ni çıkarıp üstüne geçirdi. Ron yağmurlu büroyla uğraşırken Hermione'yi kendi başına kurtarmaya çalışacaktı. Kapı açıldığında, yukarıdaki, duvarları ahşap kaplamalı ve yerleri halılı koridorlardan hayli farklı, meşale ışığıyla aydınlatılmış taş bir geçide adım attı. Asansör takırdaya takırdaya giderken, Harry Esrar Dairesi'ne girişi gösteren uzaktaki siyah kapıya bakarak hafifçe ürperdi.

Yürümeye başladı. Gideceği yer siyah kapı değil, sol tarafta olduğunu hatırladığı, mahkeme salonlarına inen merdivene açılan girişti. Aşağı inerken zihnine çeşit çeşit ihtimal üşüşüyordu: hâlâ iki tane Dikkat Dağıtıcı Patlayıcı'sı vardı ama acaba mahkeme salonun kapısını çalıp içeri Runcorn olarak girip Mafalda ile kısacık bir şey konuşmayı istemek daha mı iyi olurdu? Tabii Runcorn'un böyle bir şeyi yapabilecek kadar önemli olup olmadığını bilmiyordu. Dahası yapabilse bile, Hermione'nin geri dönmemesi onlar daha Bakanlık'tan çıkamadan bir aramayı tetikleyebilirdi...

Harry, düşüncelere dalmış giderken, sanki bir sisin içine iniyormuş gibi üzerine çökmeye başlayan o tuhaf ürpertiyi fark etmedi. Attığı her adımla ortalık daha da soğuyordu: gırtlağından aşağı uzanıp ciğerlerini yırtan bir soğuktu bu. Sonra içini dolduran, içinde giderek büyüyen sinsi bir keder, bir umutsuzluk hissetti...

Ruh Emiciler, diye düşündü.

Ve merdivenin sonuna ulaşıp sağa döndüğünde, dehşet verici bir manzarayla karşılaştı. Mahkeme salonlarının dışındaki karan-

lık koridor uzun boylu, kukuletalı, yüzleri gizli suretlerle doluydu. Onların hırıltılı nefeslerinden başka hiç ses duyulmuyordu. Sorgulanmak üzere getirilmiş dehşet içindeki Muggle doğumlular sert tahta banklarda sıkışık düzende oturmuş, tir tir titriyorlardı. Belki Ruh Emiciler'in obur ağızlarından kendilerini korumaya yönelik içgüdüsel bir hareketle, çoğu yüzlerini ellerine gömmüştü. Bazılarının yanında aileleri vardı, bazıları ise yalnız oturuyordu. Ruh Emiciler önlerinde bir aşağı bir yukarı süzülüyordu; mekândaki soğukluk, umutsuzluk ve keder, Harry'nin üstüne bir lanet gibi çöktü.

Savaş onunla, dedi kendine, ama burada kendini ânında ele vermeksizin bir Patronus yaratamayacağını biliyordu. O yüzden elinden geldiğince sessiz ilerledi, her adımıyla birlikte hissizlik beynini ele geçiriyordu ama kendini ona ihtiyaçları olan Hermione ve Ron'u düşünmeye zorladı.

O heybetli kara şekillerin arasından ilerlemek dehşet vericiydi: kukuletaların arkasına gizlenmiş gözsüz yüzler o geçerken dönüyordu; onu hissettiklerinden, belki hâlâ biraz umuda, biraz toparlanma gücüne sahip bir insanın varlığını hissettiklerinden emindi.

Sonra birden dondurucu sessizliğin içinde, sarsıcı bir şekilde, koridorun sol tarafındaki zindan kapıları savrularak açıldı ve içeriden gelen çığlıklar koridorda yankılanmaya başladı.

"Yo, yo, ben melezim, melezim, söylüyorum size! Babam bir büyücüydü benim, *gerçekten*, açın bakın, Arkie Alderton, tanınmış bir süpürge tasarımcısı, açın bakın, söylüyorum size – çekin elinizi üzerimden, çekin elinizi –"

"Bu size son uyarımız," dedi Umbridge'in yumuşak sesi. Sihirle yükseltildiği için, adamın çaresiz bağırışlarının arasında net bir şekilde duyuluyordu. "Karşı koyarsanız, Ruh Emici'nin öpücüğüne maruz kalacaksınız."

Adamın çığlıkları dindi, ama şimdi de kuru hıçkırıklar koridorda yankılanıyordu.

"Götürün onu," dedi Umbridge.

İki Ruh Emici mahkeme salonunun girişinde belirdi. Çürümüş, lekeli elleriyle, bayılmak üzereymiş gibi görünen bir büyücünün kollarını sıkı sıkı tutmuşlardı. Onunla birlikte koridordan kayarcasına ilerlediler, bedenlerinden arkalarına doğru uzanan karanlık, büyücüyü tamamen yutmuştu.

"Sıradaki – Mary Cattermole," diye seslendi Umbridge.

Ufak tefek bir kadın ayağa kalktı; tepeden tırnağa tir tir titriyordu. Siyah saçlarını topuz yapmıştı ve uzun, sade bir cüppe giymişti. Yüzünden kan tamamen çekilmişti. Harry onun Ruh Emiciler'i geçerken ürperdiğini gördü.

İçgüdülerini dinleyerek, herhangi bir plan yapmadan hareket geçti, çünkü onun öyle tek başına zindana girdiğini görmekten nefret etmişti: kapı tam kapanmak üzereyken, onun hemen arkasından mahkeme salonuna girdi.

Sihrin uygunsuz kullanımından dolayı sorguya çekildiği mahkeme salonu değildi bu. Bu çok daha küçüktü ama tavanı aynı yükseklikteydi; o yüzden de derin bir kuyunun dibinde durmaya benzer bir klostrofobi duygusu veriyordu insana.

İçeride de Ruh Emiciler vardı, mekâna o dondurucu havalarını yayıyorlardı. Yüksek tribün şeklindeki kürsüden en uzak iki köşede, yüzü olmayan nöbetçiler gibi ayakta duruyorlardı. Kürsüde, korkuluğun arkasında Umbridge oturuyordu. Onun bir yanında Yaxley vardı, öbür yanında ise tıpkı Mrs Cattermole gibi beti benzi atmış olan Hermione. Kürsünün dibinde, parlak gümüşi, uzun tüylü bir kedi bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Harry onun, savcıları Ruh Emiciler'den yayılan keder hissinden korumak için orda olduğunu anladı: o his sanığa reva görülmüştü, davacılara değil.

"Oturun," dedi Umbridge o yumuşak, ipeksi sesiyle.

Mrs Cattermole yalpalayarak, odanın ortasında, kürsünün altında bulunan tek sandalyeye gitti. Oturur oturmaz sandalyenin kollarından zincirler çıkıp onu oraya bağladı.

"Adınız Mary Elizabeth Cattermole mu?" diye sordu Umbridge.

Mrs Cattermole başını titrekçe, bir kere sallayarak onayladı.

"Sihirsel Bakım Dairesi'nden Reginald Cattermole ile mi evlisiniz?"

Mrs Cattermole gözyaşlarına boğuldu.

"Nerede o, bilmiyorum, benimle burada buluşacaktı!"

Umbridge onu duymazdan geldi.

"Maisie, Ellie ve Alfred Cattermole'un annesi misiniz?"

Mrs Cattermole iyice hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Korkuyorlar, benim eve dönmeyebileceğimi düşünüyorlar –"

"Hiç nefesini yorma," dedi Yaxley öfkeyle. "Bulanıklar'ın veletlerine acıyacak halimiz yok. "

Mrs Cattermole'un hıçkırıkları, dikkatle kürsüye çıkan basamaklara doğru ilerleyen Harry'nin ayak seslerini bastırıyordu. Patronus kedinin devriye gezdiği yeri geçer geçmez sıcaklıktaki değişikliğin farkına vardı: burası sıcak ve rahattı. Patronus'un Umbridge'e ait olduğundan emindi; kedi ışıl ışıl parlıyordu çünkü Umbridge burada, yazılmasına yardım ettiği çarpık yasaları uygularken çok mutluydu, tam havasındaydı. Yavaş yavaş, çok dikkatle, Umbridge, Yaxley ve Hermione'nin arkasından kürsü boyunca ilerledi ve Hermione'nin arkasına oturdu. Onu ürkütüp sıçratacağından korkuyordu. Umbridge ve Yaxley'ye *Muffliato* büyüsü yapmayı düşündü ama bu kelimeyi mırıldanmak bile Hermione'yi telaşlandırabilirdi. Sonra Umbridge, Mrs Cattermole'a hitap etmek için sesini yükseltti ve Harry bu fırsattan faydalandı.

"Arkandayım," diye fısıldadı Hermione'nin kulağına.

Tam da beklediği gibi, Hermione öyle bir irkildi ki az daha sorguyu kaydetmekte kullanması gereken mürekkep şişesini deviriyordu ama Umbridge ve Yaxley, Mrs Cattermole'a odaklanmış olduklarından bu fark edilmedi.

"Bugün Bakanlık'a geldiğinizde sizden bir asa alındı, Mrs Cattermole," diyordu Umbridge. "Yirmi iki ve çeyrek santim, ki-

raz ağacından, çekirdeği tek boynuzlu at kılı. Bu tarif size tanıdık geldi mi?"

Mrs Cattermole gözlerini kolunun yenine silerek, başıyla onayladı.

"Lütfen bize o asayı hangi cadıdan ya da büyücüden aldığınızı söyler misiniz?"

"A-almak mı?" diye hıçkırdı Mrs Cattermole. "Ben k-kimseden almadım onu. On b-bir yaşındayken satın aldım. O – o – o *seçti* beni."

Daha da beter ağlamaya başladı.

Umbridge, Harry'nin içinde ona saldırmaya yönelik bir arzu kabarmasına sebep olan yumuşak bir genç kız kahkahası koyverdi. Kurbanını daha iyi incelemek için korkuluğun üzerinden öne doğru sarktı ve onun bu hareketiyle birlikte altın bir şey de öne doğru savrulup boşlukta sallanmaya başladı: madalyon.

Hermione de onu görmüştü, ağzından minik bir hayret nidası çıktı, ama avlarına odaklanmış olan Umbridge ve Yaxley başka hiçbir şeyin farkında değillerdi.

"Hayır," dedi Umbridge, "Hayır, hiç sanmıyorum, Mrs Cattermole. Asalar sadece cadıları ve büyücüleri seçer. Siz bir cadı değilsiniz. Size gönderilen soru formuna verdiğiniz cevaplar burada – Mafalda, uzat onları bana."

Umbridge küçük elini uzattı: o anda bir kurbağaya o kadar benziyordu ki Harry onun güdük parmaklarının arasının perdeli olmamasına epey şaşırdı. Şoktan Hermione'nin elleri titriyordu. Telaş içinde yanındaki sandalyenin üstünde duran bir belge yığınını karıştırdıktan sonra, nihayet üzerinde Mrs Cattermole'un adının bulunduğu bir parşömen tomarını çekip çıkardı.

"Çok – çok güzelmiş, Dolores," dedi, Umbridge'in bluzunun fırfırlı katları arasında parlayan kolyeyi göstererek.

"Ne?" diye çıkıştı Dolores, önüne bakarak. "A, evet – eski bir aile hatırası," dedi geniş göğsüne yaslı duran madalyonu okşayarak. "Selwyn'in 'S'si... Selwyn'lerle akrabayım ben.... aslında akra-

ba olmadığım çok az safkan aile var... ne yazık ki," diye devam etti, daha yüksek sesle, Mrs Cattermole'un soru formunu şöyle bir karıştırarak, "aynı şey sizin için söylenemez. Anne baba mesleği: manav."

Yaxley alaycı bir kahkaha patlattı. Aşağıda tüylü kedi bir aşağı bir yukarı devriye geziyor, Ruh Emiciler ise köşelerde bekliyorlardı.

Harry'nin kanının beynine sıçramasına ve her türlü tedbiri elden bırakmasına yol açan, Umbridge'in yalanı oldu; bir hırsız parçasından rüşvet olarak aldığı madalyonu kendi safkan kimliğini pekiştirmede kullanması. Asasını Görünmezlik Pelerini'nin altında saklı tutmaya bile dikkat etmeksizin kaldırdı ve "*Sersemlet!*" dedi.

Kırmızı bir ışık çaktı; Umbridge olduğu yere devrildi ve alnı korkuluğun kenarına çarptı: Mrs Cattermole'un belgeleri kucağından kayıp yere düştü ve aşağıda dolaşan gümüş kedi kayboldu. Buz gibi hava sert bir rüzgâr gibi geldi üzerlerine. Şaşıran Yaxley, belanın nereden kaynaklandığını anlamak için etrafına bakınca, Harry'nin bedensiz elinin ve asasının kendisine çevrilmiş olduğunu gördü. Kendi asasını çekmeye çalıştı ama artık çok geçti:

"*Sersemlet!*"

Yaxley oturduğu yerden kayıp yere yığıldı.

"Harry!"

"Hermione, burada böylece oturup numara yapmasına izin vereceğimi sandıysan –"

"Harry, Mrs Cattermole!"

Harry üzerinden Görünmezlik Pelerini'ni atarak hızla arkasına döndü; aşağıda, Ruh Emiciler köşelerinden ayrılmıştı; sandalyeye zincirli kadına doğru gidiyorlardı. Patronus kaybolmuş olduğu için mi, yoksa artık efendilerinin duruma hâkim olmadığını hissettiklerinden mi bilinmez, artık kendilerini tutmuyor gibiydiler. Yapış yapış, lekeli bir el çenesini yakalayıp başını arkaya doğru iterken Mrs Cattermole korkunç bir çığlık attı.

"EXPECTO PATRONUM!"

Harry'nin asasının ucundan gümüş çatalboynuzlu geyik fırlayıp Ruh Emiciler'e doğru atıldı ve Ruh Emiciler yeniden gerileyip gölgelere çekildiler. Geyik, kedinin korumasından daha güçlü, daha iç ısıtıcı bir ışık saçıyordu etrafa; o odayı eşkin adım turlarken, ışığı tüm zindanı dolduruyordu.

"Hortkuluk'u al," dedi Harry Hermione'ye.

Görünmezlik Pelerini'ni yeniden çantasına tıkarak basamaklardan aşağı koştu ve Mrs Cattermole'a yaklaştı.

"Sen?" dedi kadın, onun suratına bakarak. "Ama – ama Reg sorgu için ismimi senin verdiğini söylemişti!"

"Öyle mi yapmışım?" diye mırıldandı Harry, kadının kolunu bağlayan zincirleri çekerek. "Eh, fikrimi değiştirdim. *Diffindo!*" Hiçbir şey olmadı. "Hermione, bu zincirlerden nasıl kurtulacağım?"

"Bir dakika, burda bir şey deniyorum –"

"Hermione, etrafımız Ruh Emicilerle çevrili!"

"Biliyorum, Harry, ama uyanırsa ve madalyonun gitmiş olduğunu görürse – onu kopyalamalıyım... *Geminio!* İşte oldu... onu aldatmaya yeter herhalde..."

Hermione koşarak aşağı indi.

"Dur bakalım... *Relashio!*"

Zincirler takırdayarak sandalyenin kollarının içine çekildiler gene. Mrs Cattermole hâlâ deminki kadar korku içindeymiş gibi görünüyordu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Bizimle çıkacaksınız," dedi Harry, onu ayağa kaldırarak. "Eve gidin, çocuklarınızı alın ve gidin, gerekirse ülkeden çıkın. Kılık değiştirin ve kaçın. Durumun nasıl olduğunu gördünüz, burda sizi adil bir duruşmanın beklemediği kesin."

"Harry," dedi Hermione, "kapının dışında onca Ruh Emici varken buradan nasıl çıkacağız?"

"Patronus'lar" dedi Harry, asasıyla kendisininkini işaret ederek: çatalboynuzlu geyik yavaşladı ve ışıl ışıl ışıldayarak kapıya

doğru yürümeye başladı. "Ne kadar yapabilirsek; sen de kendininkini yap, Hermione."

"*Expec-expecto patronum*," dedi Hermione. Hiçbir şey olmadı.

"Hayatta zorluk çektiği tek büyü," dedi Harry, tamamen sersemlemiş haldeki Mrs Cattermole'a. "Biraz talihsiz bir durum tabii... haydi, Hermione..."

"*Expecto patronum!*"

Hermione'nin asasının ucundan gümüş bir su samuru fırlayıp zarafetle havada süzüldü ve çatalboynuzlu geyiğe katıldı.

"Hadi," dedi Harry ve Hermione ile Mrs Cattermole'un önünden kapıya yürüdü.

Patronus'lar zindandan dışarı süzülünce, dışarıda bekleyen insanlardan şok nidaları yükseldi. Harry etrafına baktı: her iki taraflarında Ruh Emiciler geriliyor, karanlığa karışıyor, gümüş yaratıkların önünde çil yavrusu gibi dağılıyorlardı.

"Hepinizin eve gitmesi ve ailelerinizle birlikte saklanması gerektiğine karar verildi," dedi Harry, Patronus'ların ışığından gözü kamaşmış ve hâlâ biraz oturdukları yere sinmiş halde duran Muggle doğumlulara. "Yapabilirseniz ülke dışına çıkın. Yeter ki Bakanlık'tan mümkün olduğu kadar uzaklaşın. Şey – ee – yeni resmi görüşümüz bu. Şimdi, Patronus'ları takip ederseniz, Atriyum'dan çıkabilirsiniz."

Kimse yollarını kesmeden taş basamaklardan yukarı çıkmayı başardılar, ancak asansörlere yaklaşırken Harry'nin içine bir kuşku düştü. Eğer Atriyum'dan gümüş bir çatalboynuzlu geyik, hemen yanında havada süzülen bir su samuru ve yarısı Muggle doğumlu olmakla suçlanmış yirmi kadar kişiyle çıkarlarsa, istemedikleri şekilde dikkat çekeceklerini düşünmeden edemiyordu. Asansör tangırdayarak önlerinde durduğunda varmıştı bu tatsız sonuca.

"Reg!" diye haykırdı Mrs Cattermole, ve kendini Ron'un kollarına attı. "Runcorn beni çıkardı, Umbridge ve Yaxley'ye saldırdı ve hepimize ülke dışına çıkmamızı söyledi, bence dediğini yap-

malıyız Reg, gerçekten. Haydi çabucak eve gidelim, çocukları alalım ve – sen niye böyle ıslaksın?"

"Su," diye mırıldandı Ron, onun kollarından ayrılarak. "Harry, Bakanlık'ta davetsiz misafirler olduğunu biliyorlar, Umbridge'in kapısında bir delik mi varmış, neymiş, sanırım en fazla beş dakikamız var –"

Hermione yüzünde bir dehşet ifadesiyle Harry'ye dönerken, Patronus'u bir *pop* sesiyle kayboldu.

"Harry, buraya kısılıp kalırsak –!"

"Hızlı hareket edersek kalmayız," dedi Harry. Arkalarındaki sessiz gruba döndü, hepsi ağzı bir karış açık ona bakıyordu.

"Kimin asası var?"

Aşağı yukarı yarısı elini kaldırdı.

"Tamam, asası olmayan herkesin asalı birine yapışması gerekecek. Çabuk olmalıyız – onlar bizi durdurmadan gidelim. Haydi."

İki asansöre tıkışmayı başardılar. Altın parmaklıklar kapanıp asansörler çıkmaya başlarken Harry'nin Patronus'u nöbet bekledi.

"Sekizinci Kat," dedi cadının sakin sesi, "Atriyum."

Harry başlarının dertte olduğunu ânında anladı. Atriyum şömineden şömineye dolaşıp her birini kapayan insanlarla doluydu.

"Harry!" diye ciyakladı Hermione. "Ne yapaca–?"

"DURUN!" diye kükredi Harry ve Runcorn'un gür sesi Atriyum'da yankılandı: şömineleri kapamakta olan büyücüler oldukları yerde donakaldılar. "Peşimden gelin," diye fısıldadı dehşet içindeki Muggle doğumlulara; grup, başlarında Ron ve Hermione ile, düzensiz bir yığın halinde ilerledi.

"Ne oldu, Albert?" dedi, daha önce Harry'nin arkasından şömineden çıkan, tepesi açılmakta olan büyücü. Gergin görünüyordu.

"Çıkışları kapamadan bunların çıkması gerekiyor," dedi Harry, elinden geldiğince otoriter bir ses tonuyla konuşarak.

Önündeki büyücü grubu dönüp birbirine baktı.

"Bize bütün çıkışları kapamamız ve kimseyi bırakmamamız söylendi –"

"*Bana karşı mı geliyorsun?*" diye horozlandı Harry. "Dirk Cresswell' e yaptığım gibi senin de soyağacını inceletmemi ister misin?"

"Özür dilerim!" dedi tepesi açık büyücü, korkuyla soluğunu tutup gerileyerek. "Öyle bir amacım yoktu, Albert ama sanıyordum ki... sanıyordum ki onlar sorgulama için getirildiler ve..."

"Kanları saf," dedi Harry ve kalın sesi salonda etkileyici bir şekilde yankılandı. "Birçoğunuzunkinden daha saf diyebilirim hatta. Yürüyün bakalım," diye gürledi Muggle doğumlulara, onlar da hızla şöminelere doğru koşturup ikişer ikişer kaybolmaya başladılar. Bakanlık büyücüleri geride durdu, bazıları şaşkın görünüyordu, bazılarıysa korkmuş ve kızgın. Derken –

"Mary!"

Mrs Cattermole omuzunun üstünden baktı. Artık kusmayan ama solgun ve halsiz görünen gerçek Reg Cattermole, koşarak bir asansörden inmişti.

"R-Reg?"

Bir kocasına, bir de dönüp Ron'a baktı. Ron yüksek sesle küfretti.

Tepesi açık büyücünün şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açıldı, başını bir Reg Cattermole'a, bir diğerine çeviriyordu.

"Hey – neler oluyor? Bu da ne böyle?"

"Çıkışı kapayın! KAPAYIN!"

Yaxley bir başka asansörden fırlamış, Mrs Cattermole dışındaki bütün Muggle doğumluların içine girip kaybolduğu şöminelerin yanında duran gruba doğru koşuyordu. Tepesi açık büyücü asasını kaldırırken, Harry kocaman yumruğunu kaldırıp adama vurdu ve adam geriye doğru havada uçtu.

"Muggle doğumluların kaçmasına yardım ediyor, Yaxley!" diye bağırdı Harry.

Tepesi açık büyücünün iş arkadaşları bunun üzerine ortalığı velveleye verdi ve bu gürültüde Ron Mrs Cattermole'u yakaladı, hâlâ açık durmakta olan şömineye çekti ve gözden kayboldu. Kafası karışan Yaxley, bir Harry'ye, bir yumruğu yemiş olan büyü-

cüye bakarken, gerçek Reg Cattermole "Karım!" diye haykırdı. "O karımın yanındaki kimdi? Neler oluyor?"

Harry Yaxley'nin başının döndüğünü gördü ve o kaba suratta neler olup bittiğini anlamaya başladığını gösteren bir kıvılcımın çaktığını fark etti.

"Haydi!" diye bağırdı Harry Hermione'ye; onun elini yakaladı ve Yaxley'nin laneti Harry'nin kafasının üstünden geçip giderken beraberce şöminenin içine atladılar. Birkaç saniye döndükten sonra tuvaletten bir kabinin içine fırladılar. Harry kapıyı savurup açtı; Ron orda lavaboların yanında durmuş, hâlâ Mrs Cattermole ile boğuşuyordu.

"Reg, anlamıyorum –"

"Bırak beni, ben senin kocan değilim, eve gitmen gerekiyor!"

Arkalarındaki kabinden bir gürültü geldi. Harry dönüp arkasına baktı; Yaxley gelmişti.

"GİDELİM!" diye haykırdı Harry. Hermione'nin elini, Ron'un ise kolunu yakaladı ve olduğu yerde döndü.

Karanlık her yanlarını sardı, sıkışan şeritlerin içindeydiler sanki, ama bir terslik vardı... Hermione'nin eli elinin içinden kayıyormuş gibiydi...

Boğulacak mıyım acaba diye düşündü; nefes alamıyor, göremiyordu, dünyada somut olan sadece Ron'un kolu ile Hermione'nin parmaklarıydı ve Hermione'nin parmakları yavaş yavaş kayıp gidiyordu...

Sonra yılan kapı tokmağıyla Grimmauld Meydanı, on iki numaranın kapısını gördü, ama daha nefes alamadan bir çığlık duyuldu ve mor bir ışık çaktı; birden Hermione'nin kolu kendininkini mengene gibi kavradı ve her şey bir kez daha karanlığa gömüldü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hırsız

Harry'nin açılan gözleri, yeşil ve altın rengiyle kamaştı. Ne olduğu hakkında hiç fikri yoktu, sadece yapraklarla küçük dallara benzeyen şeylerin üzerinde yattığını biliyordu. Yassılmış hissi veren ciğerlerine nefes çekme gayretiyle gözlerini kırptı ve bu kamaşmanın kaynağının tepesindeki yaprakların arasından sızan güneş ışığı olduğunu fark etti. Sonra yüzünün yakınlarında bir nesne kıpırdadı. Küçük, vahşi bir yaratıkla yüz yüze gelmeye hazır, elleriyle dizlerinin üzerinde doğrulunca, o nesnenin Ron'un ayağı olduğunu gördü. Etrafına bakınan Harry ikisinin ve Hermione'nin, besbelli yalnız başlarına, bir orman zemininde yattıklarını anladı.

Harry'nin ilk aklına gelen Yasak Orman oldu ve bir an, Hogwarts arazisinde belirmelerinin ne kadar budalaca ve tehlikeli olduğunu bildiği halde, ağaçlar arasından Hagrid'in kulübesine gizlice sokulma düşüncesi kalbini hoplattı. Ron usul usul inlerken ve kendisi de ona doğru sürünürken geçen birkaç saniyede, burasının Yasak Orman olmadığını anladı: ağaçlar daha genç görünüyordu, daha aralıklıydılar, daha çok açıklık vardı.

Ron'un başucunda, tıpkı kendisi gibi elleri ve dizleri üzerinde olan Hermione ile karşılaştı. Ron'u görür görmez başka her türlü kaygı Harry'nin zihninden uzaklaştı, çünkü Ron'un sol tarafı tamamen kana bulanmıştı. Yüzü, yaprakların savrulduğu toprağın oluşturduğu fonun önünde, grimsi beyaz rengiyle göze çar-

pıyordu. Çok Özlü İksir, etkisini yitiriyordu: Ron, görünüş olarak, Cattermole ile kendisi arasında bir yerdeydi, yüzünden kan iyice çekilirken saçı gitgide daha kızıl bir hal alıyordu.

"Ne oldu ona?"

"Septirdi," dedi Hermione, parmakları Ron'un üstünde kanın en ıslak ve en koyu renk olduğu yerde, kolunun yeninde faaliyete geçmişti bile.

O Ron'un gömleğini parçalayıp açarken Harry dehşet içinde izledi. Septirmeyi hep komik bir şey olarak düşünmüştü, oysa bu... Hermione Ron'un kolunun dirsekten yukarısını açarken, içi fena oldu; büyük bir et parçası sanki bıçakla itinayla oyulmuş gibi eksikti.

"Harry, çabuk, çantamda *Geyikotu Özü* etiketli küçük bir şişe var –"

"Çanta – tamam –"

Harry Hermione'nin inmiş olduğu noktaya doğru hızla gitti, minik boncuklu çantayı kaptı ve elini içine soktu. Birden, üst üste bir sürü nesne gelmeye başladı eline: kitapların deri sırtları, yün kazak kolları, ayakkabıların topukları –

"Çabuk!"

Asasını yerden kaptı ve sihirli çantanın derinliklerine doğrulttu.

"Accio geyikotu!"

Çantadan küçük kahverengi bir şişe fırladı; Harry onu kaptığı gibi Hermione'nin ve şimdi gözleri yarı kapalı olan, gözkapaklarının arasından sadece gözakı şeritleri görülen Ron'un yanına koştu.

"Bayıldı," dedi Hermione, o da epeyce solmuştu; artık Mafalda'ya benzemiyordu, ama saçı hâlâ yer yer kırdı. "Tıpasını benim için aç, Harry, ellerim titriyor."

Harry tıpayı küçük şişeden çektiği gibi çıkardı, Hermione alıp üç damla iksiri kanayan yaraya akıttı. Yaradan yeşilimsi bir duman dalga dalga yükseldi, duman çekilince Harry kanamanın durduğunu gördü. Yara şimdi birkaç günlük gibi görünüyordu; az önce açık et olan yerin üzeri yeni deriyle kaplanmıştı.

"Vay canına," dedi Harry.

"Göze alabildiğim tek müdahale bu," dedi Hermione, titrek bir sesle. "Onu tamamen iyileştirebilecek büyüler var ama yanlış yapar da daha fazla hasar verirsem diye yapamıyorum... şimdiden öyle çok kan kaybetti ki..."

"Nasıl yaralandı? Yani," dedi Harry başını iki yana sallayıp kafasını toparlamaya, neler olduğunu anlamaya çalışarak. "Niye buradayız? Grimmauld Meydanı'na gidiyoruz sanıyordum?"

Hermione derin bir nefes aldı. Ağladı ağlayacak bir hali vardı.

"Harry, sanırım bir daha asla oraya gidemeyeceğiz."

"Nasıl yani –?"

"Biz Buharlaşırken Yaxley beni yakaladı. Ondan kurtulamadım, çok kuvvetliydi, Grimmauld Meydanı'na geldiğimizde de hâlâ tutunuyordu ve sonra – eh işte, kapıyı mutlaka görmüş ve orada duracağımızı düşünmüş olmalı; eli biraz gevşedi, ben de onu silkip atmayı başardım, bizi orası yerine buraya getirdim!"

"İyi de, o nerede öyleyse? Dur bir dakika... Grimmauld Meydanı'nda demiyorsun, değil mi? Eve giremez ki?"

Hermione başını aşağı doğru sallarken gözleri henüz dökülmemiş yaşlarla parıldıyordu.

"Harry, sanırım girebilir. Ben – ben onu gitmeye bir Tiksinti Büyüsü ile zorladım ama iş işten geçmişti, onu çoktan Fidelius Büyüsü'nün koruma alanının içine sokmuştum bile. Dumbledore öldüğünden beri Sır Tutucular biziz, bu da ona sırrı verdiğim anlamına geliyor, değil mi?"

Öyle değilmiş gibi yapmanın anlamı yoktu; Harry, Hermione'nin haklı olduğundan emindi. Ciddi bir darbeydi bu. Eğer Yaxley eve girebiliyorsa, artık asla geri dönemezlerdi. Şu anda bile diğer Ölüm Yiyenler'i Cisimlenme yöntemiyle oraya getiriyor olabilirdi. Gerçi ev kasvetli ve boğucuydu ama, tek emin sığınakları olmuştu: hatta, şimdi Kreacher çok daha mutlu olduğu ve dostça davrandığı için, bir tür yuva. Harry, yiyecekle hiç ilgisi olmayan

bir üzüntüyle, Harry, Ron ve Hermione'nin asla yiyemeyecekleri etli-böbrekli böreği hazırlamakla meşgul ev cinini hayal etti.

"Harry, özür dilerim, çok özür dilerim!"

"Aptallık etme, senin suçun değil! İlle de birinin suçu olacaksa, benim suçum..."

Harry elini cebine sokup Deli-Göz'ün gözünü çıkardı. Hermione geri çekildi, dehşete kapılmış görünüyordu.

"Umbridge bürosunun kapısına yerleştirmiş, insanları gözetlemek için. Orada bırakamazdım... ama içeri izinsiz girenler olduğunu işte bu şekilde anladılar."

Daha Hermione cevap veremeden Ron inledi ve gözlerini açtı. Rengi hâlâ griye çalıyordu ve yüzü terden parlıyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı Hermione.

"Berbat," dedi Ron, çatlak bir sesle. Sakatlanmış koluna dokununca yüzünü buruşturdu. "Neredeyiz?"

"Quidditch Dünya Kupası'nı düzenledikleri ormanda," dedi Hermione. "Etrafı çevrili, gizli bir yer istiyordum ve burası –"

"– aklına gelen ilk yer oldu," diye onun yerine cümlesini bitirdi Harry. Görünürde ıssız olan açık alana göz gezdirdi. Hermione'nin aklına gelen ilk yere son Cisimlendiklerinde neler olduğunu hatırlamaktan kendini alamıyordu; Ölüm Yiyenler'in onları nasıl birkaç dakika içinde bulduklarını. Zihnefend miydi yoksa? Voldemort ya da hizmetkârları şu anda bile Hermione'nin onları nereye götürdüğünü biliyorlar mıydı yoksa?

Ron, Harry'ye, "Ne dersin, başka yere mi gidelim?" diye sordu ve Harry onun yüzündeki ifadeden, aynı şeyleri düşündüğünü anladı.

"Bilmiyorum."

Ron hâlâ solgun ve yapış yapış görünüyordu. Doğrulup oturmaya çalışmamıştı, bunu yapamayacak kadar zayıf gibiydi. Onu yerinden oynatma fikri Harry'nin gözünü korkutuyordu.

"Şimdilik burada kalalım," dedi Harry.

Rahatlamış görünen Hermione hemen ayağa fırladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ron.

"Eğer kalıyorsak, buranın çevresine biraz koruyucu büyü koymalıyız," diye cevap verdi Hermione. Asasını kaldırdı, Harry ve Ron'un çevresinde geniş bir daire çizerek yürümeye koyuldu, bir yandan da büyülü sözler mırıldanıyordu. Harry etraflarındaki havada küçük kıpırtılar gördü: sanki Hermione onların bulundukları açıklığın üstüne bir sıcak sisi savurmuş gibiydi.

"*Salvio hexia... Protego totalum... Repello Muggletum... Muffliato...* Çadırı çıkarabilirsin, Harry."

"Çadırı mı?"

"Çantada!"

"Çanta... ah, tabii," dedi Harry.

Bu sefer elini sokup karıştırma zahmetine hiç girmedi, yine Çağırma Büyüsü kullandı. Çadır bezinden, halatlardan ve direklerden oluşan koca bir yığın halinde belirdi çadır. Harry, biraz da kedi kokusu sayesinde, bunun Quidditch Dünya Kupası gecesinde içinde uyudukları çadır olduğunu fark etti.

"Ben bu çadır Bakanlık'taki o Perkins denen adamın sanıyordum, değil miymiş?" diye sordu, çadır kazıklarını çözmeye başlayarak.

"Anlaşılan onu geri istememiş, lumbagosu azmış," dedi Hermione. Şimdi asasıyla havada karmaşık sekizler çiziyordu, "Ron'un babası da ödünç alabileceğimi söyledi. *Erecto!*" diye ekledi ve asasını şekilsiz çadıra doğrultu; çadır kesintisiz tek bir hareketle havalanıp tamamen kurulmuş halde yere indi. Harry'nin şaşkın ellerinden havaya fırlayan çadır kazığının da pat diye germe halatının ucuna çakılmasıyla, işlem tamamlanmıştı.

"*Cave inimicum,*" diye bitirdi Hermione, asasını gökyüzüne son kez sallayarak. "Benden bu kadar. Hiç değilse geldiklerini duyarız sanıyorum, gerçi bilmiyorum engeller mi Vol–"

"O adı söyleme!" diye itiraz etti Ron, sesi sertti.

Harry ve Hermione birbirlerine baktılar.

"Özür dilerim," dedi Ron, onlara bakmak için doğrulurken

biraz inleyerek, "ama bana sanki bir – bir uğursuzluk büyüsüymüş gibi geliyor, ya da öyle bir şey. Ona Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen diyemez miyiz – lütfen?"

"Dumbledore bir şeyin adından korkarsan –" diye başladı Harry.

"Eğer farkına varmadınsa, abi, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e adıyla hitap etmenin sonuçta Dumbledore'a da pek faydası olmadı," diye cevabı yapıştırdı Ron. "Sadece – sadece Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e biraz saygı gösterin, tamam mı?"

"*Saygı* mı?" diye tekrarladı Harry, ama Hermione ona uyaran bir bakış fırlattı; anlaşılan Ron'un sağlık durumu bu kadar zayıfken, Harry'nin onunla tartışmaması gerekiyordu.

Harry ve Hermione, Ron'u çadır girişinden içeri yarı taşıyıp yarı sürüklediler. Çadırın içi tam Harry'nin hatırladığı gibiydi: banyosu ve minik mutfağıyla eksiksiz bir daire. Eski bir koltuğu bir kenara itti, Ron'u itinayla bir ranzanın alt bölmesine yerleştirdi. Bu kadarcık mesafe gitmek bile Ron'un daha da beyazlamasına yol açmıştı, onu şilteye yerleştirdikleri anda gözlerini yeniden yumdu, bir süre konuşmadı.

"Ben çay yapayım," dedi Hermione nefes nefese, çaydanlık ile kupaları çantasının derinliklerinden çıkartıp mutfağa yönelerek.

Sıcak içecek Harry'ye Deli-Göz'ün öldüğü akşamki Ateşviskisi kadar iyi geldi; göğsünde kanat çırpan korkunun birazını yakıp yok etmişti sanki. Bir iki dakika sonra Ron sessizliği bozdu.

"Sizce Cattermole'lara ne olmuştur?"

"Biraz şansları varsa kaçmışlardır," dedi Hermione, rahatlamak için sıcak kupasını sıkı sıkı tutarak. "Mr Cattermole aklını başına topladıysa, Mrs Cattermole'u Yanısıra-Cisimlenme ile taşımıştır ve şu anda çocuklarıyla birlikte ülkeden kaçıyorlardır. Harry ona böyle yapmasını söyledi."

"Vay canına, umarım kaçmışlardır," dedi Ron, kendini arkaya, yastıklara bırakarak. Çay ona da iyi gelmiş gibiydi; rengi biraz dü-

zelmişti. "Gene de, ben onun kılığına girmişken herkesin onunla konuşma şekline bakarsak, bana Reg Cattermole o kadar da zekiymiş gibi gelmedi. Tanrım, umarım başarmışlardır... eğer bizim yüzümüzden ikisi de Azkaban'a giderse..."

Harry, Hermione'ye baktı ve ona sormak üzere olduğu soru –Mrs Cattermole'un asasının olmayışı kocasının yanısıra Cisimlenmesini engeller mi sorusu– boğazında kaldı. Ron'un Cattermole'ların başına neler geldi diye üzülmesini izlerken Hermione'nin yüzünde öyle bir şefkat ifadesi vardı ki, Harry kendini neredeyse onu Ron'u öperken yakalamış gibi hissetti.

"Ee, sende mi?" diye sordu Harry, kısmen de orada olduğunu Hermione'ye hatırlatmak için.

"Ne – ne bende mi?" dedi Hermione, irkilerek.

"Bütün bunlar niye başımıza geldi? Madalyon! Madalyon nerede?"

"*Aldınız mı?*" diye bağırdı Ron, yastıklarının üstünde biraz daha yükseldi. "Kimse bana bir şey anlatmıyor! Vay canına, hiç değilse bir lafını edebilirdiniz!"

"Eh, canımızı kurtarmak için Ölüm Yiyenler'den kaçıyorduk, değil mi?" dedi Hermione. "İşte."

Madalyonu cüppesinin cebinden çıkarıp Ron'a verdi.

Tavuk yumurtası büyüklüğündeydi. Birçok küçük yeşil mücevherin içine gömülü olduğu süslü bir "S" harfi, çadırın çatısından içeri yayılan ışıkta donuk donuk parlıyordu.

"Kreacher aldığından beri birinin yok etmiş olma şansı yok mu?" diye sordu Ron umutla. "Yani, hâlâ bir Hortkuluk olduğundan emin miyiz?"

"Bence öyle," dedi Hermione, madalyonu geri alıp yakından bakarak. "Eğer sihirle yok edilmiş olsa bir hasar izi olurdu."

Harry'ye uzattı, o da parmaklarının arasında evirip çevirdi. Kusursuz, bozulmamış görünüyordu. Güncenin parça parça kalıntılarını ve Hortkuluk yüzükteki taşın Dumbledore onu yok edince nasıl çatlayıp açıldığını hatırladı.

"Sanırım Kreacher haklı," dedi Harry. "Bu şeyi yok etmeden önce, açmanın bir yolunu bulmamız gerek."

Konuşurken birden elinde ne tuttuğunun, küçük altın kapıların gerisinde neyin yaşadığının farkına vararak sarsıldı. Onu bulmak için harcanmış bunca çabaya rağmen madalyonu savurup kendinden uzaklaştırma yolunda vahşi bir dürtüye kapıldı. Kendine hâkim oldu ve madalyonu parmaklarıyla zorla açmaya çalıştı, sonra da Hermione'nin Regulus'un yatak odası kapısını açmakta kullandığı büyüyü denedi. İkisi de işe yaramadı. Madalyonu Ron ve Hermione'ye geri verdi, ikisi de ellerinden geleni yaptılar ama ondan daha başarılı olamadılar.

Madalyonu yumruğunda sıkı sıkı tutan Ron alçak sesle, "Ama hissedebiliyor musunuz?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Ron, Hortkuluk'u Harry'ye verdi. Harry biraz sonra Ron'un ne dediğini anladığı kanısına vardı. Hissettiği acaba damarlarında atan kendi nabzı mıydı, yoksa madalyonun içinde minik bir madeni kalp gibi çarpan bir şey mi?

"Ne yapacağız onu?" diye sordu Hermione.

"Nasıl yok edeceğimizi bulana kadar emniyette tutacağız," diye cevap verdi Harry ve hiç istemediği halde zinciri boynuna taktı ve madalyonu cüppesinin içine sokup ortadan kaldırdı. Hagrid'in ona verdiği kesenin yanında, göğsüne yaslı duruyordu şimdi madalyon.

"Bence çadırın dışında sırayla nöbet tutmalıyız," dedi Hermione'ye, kalkıp gerinerek. "Yiyecek bir şeyler de düşünmemiz gerek. Sen burada kal," diye sertçe ekledi, Ron oturmaya kalkışıp feci bir yeşil renge bürününce.

Harry ve Hermione günün geri kalanını nöbetçi rolünü paylaşarak geçirdiler. Hermione'nin Harry'ye doğum gününde verdiği Sinsioskop özenle konduğu çadırdaki masada durdu. Ancak, gün boyu yerinde sessiz, hareketsiz kaldı ve artık Hermione'nin çevrelerine yaydığı koruyucu büyüler ve Muggle-Kovucu Büyüler'den

mi, yoksa insanlar bu yöne ender olarak geldiği için mi, bilinmez, ormanın onların bulunduğu köşesi de ara sıra gelen kuşlar ve sincaplar dışında ıssızlığını korudu. Akşam da bir değişiklik getirmedi; Harry saat onda Hermione ile yer değiştirirken asasını ışıklandırdı ve ıssız bir manzara önünde nöbet tuttu, bulundukları korumalı açıklıktan gözüken yegâne yıldızlı gökyüzü parçasında çok yüksekte kanat çırpan yarasalar gördü.

Artık acıkmıştı, biraz başı dönüyordu. Hermione o akşam Grimmauld Meydanı'na döneceklerini düşündüğü için sihirli çantasına hiç yiyecek koymamıştı. Bu yüzden sadece onun en yakın ağaçların arasından toplayıp bir kapta yahnisini yaptığı yabani mantarlarla yetinmek zorunda kaldılar. Ron birkaç lokma aldıktan sonra kendi payını, kusacak gibi görünerek önünden itmişti; Harry ise sırf Hermione'nin duygularını incitmemek için devam etmişti.

Çevrelerindeki sessizlik garip hışırtılarla ve küçük dalların çatırtısına benzeyen seslerle bozulmuştu: Harry bu sesleri insanların değil de hayvanların çıkardığını düşünüyordu, gene de asasını sıkı sıkı tutarak hazırda bekletti. Yediği kauçuktan farksız, karnını doyurmayan mantar yemeği yüzünden zaten rahatsız olan midesi ile bağırsakları, tedirginlikle sızlıyordu.

Hortkuluk'u geri almayı başarırlarsa sevineceğini düşünmüştü, ama nedense sevinçli değildi; oturmuş, asasının sadece minik bir parçasını aydınlattığı karanlığa bakarken tek hissettiği, şimdi neler olacağı kaygısıydı. Sanki haftalardır, aylardır, hatta belki yıllardır hızla bu noktaya doğru savrulmuştu ama şimdi aniden durmuştu, yol bitmişti.

Orada bir yerlerde başka Hortkuluklar da vardı ama nerede olabilecekleri konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ne olduklarını bile bilmiyordu. Bu arada, buldukları tek Hortkuluk'u, şu anda göğsünde çıplak tenine dayanmış duran Hortkuluk'u nasıl yok edeceğini de bilemiyordu. Gariptir ama madalyon vücudundan ısı almamıştı, teninde öyle soğuk soğuk duruyordu ki, az önce buzlu sudan çıkarılmış gibiydi. Harry'ye zaman zaman minik kalp de

kendi kalbinin çarpıntısının yanı sıra düzensizce tıkır tıkır işliyor gibi geliyordu, ya da belki bunu hayal ediyordu.

Orada karanlıkta otururken isimsiz ve kötü önseziler ona yanaşıyordu: karşı çıkmaya, onları itip uzaklaştırmaya çabalıyordu ama gene de amansızca üstüne geliyorlardı. *Diğeri varlığını sürdürürken ikisi de yaşayamaz...* Şimdi arkasında, çadırın içinde usulca konuşan Ron ve Hermione isteseler çeker giderlerdi: o gidemezdi. Ve Harry'ye sanki orada oturmuş kendi korkusuna ve bitkinliğine hâkim olmaya çalışıyorken, göğsünde tıkır tıkır işleyen Hortkuluk da kalan zamanını sayıyormuş gibi geldi... *Aptalca bir fikir,* dedi kendi kendine, *bunu düşünme...*

Yara izi yeniden sızlamaya başlamıştı. Onun sızlamasına bu düşünceleriyle kendisinin neden olduğundan korkuyordu, düşüncelerini başka bir kanala yöneltmeye çalıştı. Onları evde beklerken karşısında Yaxley'yi bulan zavallı Kreacher'ı düşündü. Cin suskun mu kalacaktı yoksa Ölüm Yiyen'e bildiği her şeyi anlatacak mıydı? Harry, Kreacher'ın geçen bir ayda ona karşı değişmiş olduğuna, sadık kalacağına inanmak istiyordu ama neler olacağını kim bilecekti ki? Ya Ölüm Yiyenler cine işkence ederse? Harry'nin zihnine hastalıklı görüntüler doldu ve bunları da itip uzaklaştırmaya çalıştı, çünkü Kreacher için yapabileceği hiçbir şey yoktu: o ve Hermione Kreacher'ı çağırmayı denememeye karar vermişlerdi; ya yanında Bakanlık'tan biri de gelirse? Cinlere özgü Cisimlenmenin, Yaxley'yi Hermione'nin koluna tutunmuş halde Grimmauld Meydanı'na götüren aynı kusurdan etkilenmediğine güvenemezlerdi.

Harry'nin yara izi şimdi yanıyordu. Bilmedikleri pek çok şey olduğunu düşündü: Lupin daha önce hiç karşılaşmadıkları hatta hayal bile etmedikleri sihirler konusunda haklıydı. Dumbledore neden daha fazla açıklamada bulunmamıştı ki? Zaman olur diye mi düşünmüştü; yıllarca, belki de dostu Nicolas Flamel gibi yüzyıllarca yaşayacağını mı sanmıştı? Öyleyse eğer, yanılmıştı işte. Snape bunun çaresine bakmıştı... Snape, uyuyan yılan, Kule'nin tepesinde vuran yılan...

Ve Dumbledore düşmüştü... düşmüştü...

"Ver onu bana, Gregoroviç."

Harry'nin sesi tizdi, netti ve soğuktu: asası uzun parmaklı, beyaz bir el tarafından önünde tutuluyordu. Asayı yönelttiği adam havada tepe aşağı asılıydı, ama onu tutan ip yoktu; görünmeyen bağlarla tekinsizce bağlanmış halde orada sallanıyordu, kollarıyla bacakları vücuduna sarılmıştı, Harry'ninkiyle aynı hizada olan dehşete düşmüş yüzü başına hücum eden kan yüzünden kıpkırmızıydı. Bembeyaz saçları ve kalın, gür bir sakalı vardı: sıkıca bağlanmış bir Noel Baba.

"Bende değil, artık bende değil! Yıllar önce benden çalındı!"

"Lord Voldemort'a yalan söyleme, Gregoroviç. O bilir... o daima bilir."

Asılmış adamın göz bebekleri gepgenişti, korkuyla irileşmişti ve gittikçe de büyüyor gibiydi, ta ki siyahlıkları Harry'yi bütün olarak yutana kadar –

Ve şimdi Harry elindeki feneri yukarıda tutan tıknaz küçük Gregoroviç'in ardından karanlık bir koridorda aceleyle gidiyordu: Gregoroviç geçidin sonundaki odaya daldı ve feneri, atölyeye benzeyen bir yeri aydınlattı; ışığın aydınlattığı dairenin içinde tahta talaşları ve altın ışıldıyordu; ve orada, pencere pervazında, dev bir kuş gibi tünemiş halde, altın saçlı genç bir adam oturuyordu. Fenerin ışığının onu aydınlattığı kısacık anda, Harry genç adamın yakışıklı yüzündeki neşeyi gördü ve sonra da davetsiz misafir, asasından bir Sersemletme Büyüsü çakarak, gevrek bir kahkahayla ustaca pencereden dışarı, geriye doğru atladı.

Ve Harry o geniş, tünel misali gözbebeklerinden savruluyordu. Gregoroviç'in yüzü dehşetten felce uğramış gibiydi.

"Hırsız kimdi, Gregoroviç?" dedi tiz, soğuk ses.

"Bilmiyorum, hiç bilmedim, genç bir adam – hayır – lütfen – LÜTFEN!"

Sürüp giden bir çığlık ve sonra patlayan bir yeşil ışık –

"*Harry!*"

Soluk soluğa gözlerini açtı, alnı zonkluyordu. Çadırın yanına yaslanmış halde kendinden geçmişti; çadır bezinden aşağı kaymış, yere yayılmıştı. Başını kaldırıp, gür saçlarıyla tepelerindeki karanlık dallar arasından görünen minik gökyüzü parçasını kapatan Hermione'ye baktı.

"Rüya," dedi. Çabucak doğrulup oturdu ve Hermione'nin dik dik bakan gözlerine masum bir ifadeyle bakmaya çalıştı. "İçim geçmiş herhalde, kusura bakma."

"Yara izin olduğunu biliyorum! Yüzünün halinden anlaşılıyor! Bakıyordun, yine Vol–"

"Adını söyleme!" diye yükseldi Ron'un kızgın sesi, çadırın derinliklerinden.

"*Aman, iyi,*" diye sert bir edayla cevapladı Hermione. "*Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen*'in zihnine, öyleyse!"

"Ben olsun istemedim ki!" dedi Harry. "Bir rüyaydı! *Sen* rüyanda ne gördüğünü kontrol edebilir misin, Hermione?"

"Eğer Zihinbend uygulamayı öğrenmiş olsaydın –"

Ama Harry azarlanmak istemiyordu; az önce gördüklerini tartışmak istiyordu.

"Gregoroviç'i buldu, Hermione, ve sanırım öldürdü, ama öldürmeden önce Gregoroviç'in zihnini okudu ve gördüm –"

"Eğer uyuyakalacak kadar yorgunsan, nöbeti ben devralsam iyi olur sanırım," dedi Hermione soğuk soğuk.

"Nöbeti tamamlayabilirim!"

"Hayır, belli ki bitkin düşmüşsün. Git de uzan."

Çadırın ağzına çöktü, inatçı görünüyordu. Öfkelenen ama kavgadan da kaçınmak isteyen Harry, eğilip çadıra girdi.

Ron'un hâlâ solgun olan yüzü alt ranzadan dışarı uzanmıştı; Harry onun üstündeki ranzaya tırmandı ve uzanıp koyu renk çadır bezinden tavana bakmaya başladı. Bir süre sonra Ron, girişe çökmüş oturan Hermione'nin kulağına gitmesin diye çok alçak sesle konuştu.

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen ne yapıyor?"

Harry, her ayrıntıyı hatırlama çabasıyla gözlerini kıstı, sonra karanlıkta fısıldadı.

"Gregoroviç'i buldu. Onu bağlamış, işkence ediyordu."

"Gregoroviç bağlandıysa nasıl ona yeni bir asa yapacak?"

"Bilmiyorum... garip, değil mi?"

Harry gözlerini yumdu, bütün gördüklerini ve duyduklarını düşündü. Ne kadar çoğunu hatırlasa, o kadar anlamsızlaşıyordu... Voldemort Harry'nin asası hakkında, ikiz çekirdekler hakkında, Gregoroviç'in Harry'nin asasını yenmek için yeni ve daha güçlü bir asa yapması hakkında hiçbir şey söylememişti...

"Gregoroviç'ten bir şey istiyordu," dedi Harry, gözleri hâlâ sımsıkı yumulu. "Ona vermesini söyledi, Gregoroviç de kendisinden çalındığını söyledi... ve sonra... sonra..."

Kendisinin Voldemort olarak nasıl Gregoroviç'in gözlerinden dalıp anılarına girdiğini hatırladı...

"Gregoroviç'in zihnini okudu, sonra pencere pervazına tünemiş genç bir adam gördüm, Gregoroviç'e bir lanet yolladı, atlayıp gözden kayboldu. Onu çaldı, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in peşinde olduğu şeyi çaldı. Ve ben... ben sanırım onu daha önce bir yerde gördüm..."

Harry kahkaha atan çocuğun yüzünü bir an daha görmeyi diledi. Gregoroviç'e göre hırsızlık yıllar önce olmuştu. Genç hırsız niye o kadar tanıdık geliyordu?

Çadırı çevreleyen ormanın gürültüsü içeride boğuklaşıyordu; Harry'nin tek duyduğu, Ron'un nefes alışıydı. Bir süre sonra Ron, "Hırsızın elinde ne tuttuğunu göremedin mi?" diye sordu.

"Hayır... küçük bir şey olmalı."

"Harry?"

Ron yatakta yerini değiştirirken ranzasının tahtaları gıcırdadı.

"Harry, sakın Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen Hortkuluk yapacak bir şey arıyor olmasın?"

"Bilmiyorum," dedi Harry ağır ağır. "Belki. Ama bir tane

daha yapmak onun için tehlikeli olmaz mı? Hermione onun ruhunu zaten sınırına kadar zorladığını söylemedi mi?"

"Evet, ama belki de bunu bilmiyordur."

"Evet... belki," dedi Harry.

Voldemort'un ikiz çekirdekler sorununu çözmenin bir yolunu aradığından emindi, Voldemort'un ihtiyar asa yapımcısından bir çözüm aradığından emindi... oysa onu öldürmüştü, hem de besbelli asa ilmi konusunda tek kelime olsun sormadan.

Voldemort ne bulmaya çalışıyordu? Sihir Bakanlığı ve büyücüler dünyası ayaklarının altındayken niçin uzaklarda, Gregoroviç'in bir zamanlar sahibi olduğu ama meçhul bir hırsız tarafından çalınmış bir nesnenin ardına düşmüştü?

Harry sarı saçlı gencin yüzünü hâlâ görebiliyordu, neşeli, çılgın bir yüzdü; onda Fred ve George'daki gibi muzaffer bir hilebazlık havası vardı. Pencere pervazından kuş gibi süzülmüştü. Harry onu daha önce görmüştü, ama nerede gördüğünü bilemiyordu...

Gregoroviç öldüğüne göre şimdi tehlikede olan, neşeli yüzlü hırsızdı; Ron'un horultuları alttaki ranzadan yükselir ve kendisi de bir kez daha uykuya sürüklenirken, Harry'nin düşünceleri onun üzerine odaklandı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Cincücenin İntikamı

Ertesi sabah erken saatte, diğer ikisi uyanmadan önce Harry çadırdan çıkıp etraftaki ormanda en yaşlı, en budaklı, en sağlam ağacı aramaya başladı. Bulunca ağacın gölgesine Deli-Göz Moody'nin gözünü gömdü ve o noktayı kabuğun üzerine asasıyla küçük bir haç oyarak işaretledi. Pek matah bir şey değildi belki ama Harry Deli-Göz Moody'nin bunu Dolores Umbridge'in kapısında sıkışıp kalmaya hayli hayli tercih edeceğini düşünüyordu. Sonra çadıra döndü ve şimdi ne yapacaklarını konuşmak için diğerlerinin uyanmasını bekledi.

Harry ve Hermione en iyisinin herhangi bir yerde çok uzun kalmamak olduğu kanısındaydı. Ron da onlarla hemfikirdi ama, bir sonra gidecekleri yerin domuz pastırmalı bir sandviçe yakın olması şartıyla. Böylece Hermione açıklığın etrafına koyduğu korumaları kaldırdı, Harry ile Ron ise orada kamp yapmış olduklarını gösterebilecek her türlü izi sildiler. Sonra üçü, küçük bir pazar kasabasının yakınına Buharlaştı.

Küçük bir ağaçlığın içinde korunaklı bir yere çadırı kurmalarının ve etrafını yeni yapılmış savunma büyüleriyle çevirmelerinin ardından, Harry Görünmezlik Pelerini'nin altında yiyecek bulmaya gitti. Ancak işler planlandığı gibi yürümedi. Kasabaya daha anca adım atmıştı ki, tabii olmayan bir soğukluk, giderek çöken bir sis ve birden kararan gökyüzü Harry'nin olduğu yerde donakalmasına sebep oldu.

"Ama müthiş bir Patronus yapabiliyorsun sen!" diye itiraz etti Ron, Harry eli boş ve soluksuz kalmış halde dönüp dudaklarını sessizce "Ruh Emiciler" dermiş gibi oynatınca.

"Yapamadım..." dedi nefes nefese, ağrıyan yanını tutarak. "Çıkmadı..."

Yüzlerindeki şaşkınlık ve hayal kırıklığı ifadesi Harry'yi utandırdı. Ruh Emiciler'in ileride, sisin içinden kayarcasına belirmesini görür, felç edici soğuk ciğerlerini tıkarken ve uzaktan gelen çığlıklar kulaklarını doldururken kendini koruyamayacağının farkına varmak, kâbus gibi bir deneyim olmuştu. Sırf bedenini olduğu yerden söküp koşmak için bile tüm irade gücünü kullanması gerekmişti; arkasında bıraktığı gözsüz Ruh Emiciler ise onları göremeyen, ancak hiç şüphesiz gittikleri her yere yaydıkları kederi hissedebilecek Muggle'ların arasında kayarak gezinmeye devam etmişti.

"Yani hâlâ yemeğimiz yok."

"Kes sesini Ron," diye parladı Hermione. "Harry, ne oldu? Sence niye Patronus'unu yapamadın? Dün mükemmel bir şekilde becermiştin oysa!"

"Bilmiyorum."

Perkins'in eski koltuklarından birine iyice gömüldü, her an kendini daha da aşağılanmış hissediyordu. İçinde bir yerde, bir şeyin bozulmuş olmasından korkuyordu. Dün o kadar uzun zaman önceymiş gibi görünüyordu ki: sanki bugün gene on üç yaşına dönmüş, Hogwarts Ekspresi'nde bayılan tek kişi olmuştu.

Ron bir sandalyenin bacağını tekmeledi.

"Ne var?" diye hırladı Hermione'ye. "Açlıktan midem kazınıyor! Kan kaybından ölmenin eşiğinden döndüğümden beri sadece iki tane mantar yedim!"

"O zaman git sen savaşıp geç Ruh Emiciler'in arasından," dedi Harry, gücenmiş halde.

"Giderdim ama kolum askıda fark ettiysen!"

"Aman ne tesadüf."

"O da ne demek olu–?"

"Tabii!" diye haykırdı Hermione, kendi alnına bir şaplak indirip ikisinin de şaşkınlıktan susmasına sebep olarak. "Harry, madalyonu bana ver! Haydi," dedi sabırsızca, Harry harekete geçmeyince parmağını şıklatarak, "Hortkuluk, Harry, hâlâ üzerinde!"

Hermione elini uzattı. Harry altın zinciri boynundan çıkardı. Teniyle teması kesilir kesilmez kendisini özgür ve tuhaf bir şekilde hafif hissetti. Soğuk soğuk terlediğinin ya da içinde midesine ağır bir yük bastırıyormuş gibi bir his olduğunun hiç farkına varmamıştı ikisi de geçene kadar.

"Daha iyi misin?" diye sordu Hermione.

"Evet, çok daha iyi!"

"Harry," dedi önünde çömelip, Harry'ye hasta ziyaretlerini çağrıştıran bir sesle, "bir şey tarafından ele geçirilmemişsindir, değil mi?"

"Ne? Hayır!" dedi kendini savunur bir edayla. "Onu taktığımdan beri yaptığımız her şeyi hatırlıyorum. Bir şey tarafından ele geçirilmiş olsam ne yaptığımı bilmezdim, değil mi? Ginny bana hiçbir şey hatırlayamadığı zamanlar olduğunu söylemişti."

"Hmm," dedi Hermione, başını öne eğip ağır madalyona bakarak. "Eh, o zaman belki de takmamamız lazım. Çadırda tutarız olur biter."

"O Hortkuluk'u ortalıkta bırakacak değiliz," dedi Harry kararlı bir sesle. "Kaybedersek, çalınırsa –"

"Of, tamam, tamam," dedi Hermione ve zinciri kendi boynuna geçirip gömleğinin önünden içeri soktu, madalyon gözden kayboldu. "Ama sırayla takacağız, böylece kimsede çok kalmamış olacak."

"Harika," dedi Ron sinirli sinirli, "şimdi bu konuyu hallettiğimize göre, lütfen yemek bulabilir miyiz?"

"İyi, ama bulmak için başka yere gidelim," dedi Hermione, Harry'ye kaçamak bir bakış atarak. "Ruh Emiciler'le dolu olduğunu bildiğimiz bir yerde kalmanın anlamı yok."

Sonunda geceyi ıssız bir çiftliğe ait ücra bir tarlada geçirdiler ve çiftlikten yumurta ile ekmek almayı başardılar.

"Çalmak sayılmaz, değil mi?" diye sordu Hermione, sıkıntılı bir sesle, kızarmış ekmek üstüne çırpılmış yumurtalarını iştahla mideye indirirlerken. "Ne de olsa kümese para bıraktım, ha?"

Ron gözlerini devirip, şiş yanaklarla konuştu: "'Ör-may-ni, 'ok takıosun ka'anı. 'Akin ol!"

Hakikaten de doydukları zaman sakin olmaları çok daha kolaydı: o gece kahkahalar arasında Ruh Emiciler tartışması unutulmuştu ve üç gece nöbetinin ilkini alırken Harry'nin neşesi yerindeydi, hatta umutluydu.

Dolu midenin yüksek moral, boş midenin ise didişme ve sıkıntı anlamına geldiği gerçeğiyle ilk yüz yüze gelişleriydi bu. Dursley'lerde neredeyse açlıktan ölecek duruma geldiği dönemler olduğundan, buna en az şaşıran Harry olmuştu. Böğürtlen ya da bayat bisküvi dışında bir şey bulamadıkları gecelerde Hermione fena dayanmıyordu, belki biraz daha çabuk parlıyor ve suskunlukları inatçılaşıyordu. Ancak Ron, her gün annesinin ya da Hogwarts ev cinlerinin önüne üç leziz öğün koymasına alışmıştı ve açlık onu hem mantıksızlaştırıyor, hem de huysuzlaştırıyordu. Ne zaman yiyeceksizlik onun Hortkuluk'u takma sırasına denk gelse, bayağı tatsız birine dönüşüyordu.

"Ee, şimdi nereye?" idi sürekli tekrarladığı nakarat. Göründüğü kadarıyla kendi aklına hiçbir şey gelmiyor, ama o oturmuş yiyecek azlığı üzerine kara kara düşünürken Harry ile Hermione'nin plan yapmasını bekliyordu. Dolayısıyla da Harry ve Hermione diğer Hortkuluklar'ı nasıl bulacaklarına ve halihazırda ellerinde olanı nasıl yok edeceklerine karar vermeye çalıştıkları nafile saatler geçiriyorlardı; ellerinde yeni bilgi olmadığından, konuşmaları giderek daha da tekrara dönüşüyordu.

Dumbledore Harry'ye Voldemort'un Hortkuluklar'ı kendisi için önemli yerlere sakladığına inandığını söylediği için, Voldemort'un yaşadığını ya da gittiğini bildikleri yerleri, bir ezber

kasvetiyle tekrar ediyorlardı. Doğup büyüdüğü yetimhane, eğitim gördüğü Hogwarts, okuldan ayrıldıktan sonra çalıştığı Borgin ve Burkes, sonra sürgün yıllarını geçirdiği Arnavutluk: kurgularının temellerini buralar oluşturuyordu.

"Evet, hadi Arnavutluk'a gidelim. Koca bir ülkeyi aramak en fazla bir öğleden sonramızı alır ne de olsa," dedi Ron alaycı alaycı.

"Orada hiçbir şey olamaz. Sürgüne gitmeden önce Hortkuluklar' ının beşini yapmıştı bile, Dumbledore da yılanın altıncı olduğuna emindi," dedi Hermione. "Yılanın Arnavutluk'ta olmadığını biliyoruz, genellikle Vol–"

"Onu söylememenizi istememiş miydim sizden?"

"Aman, iyi! Yılan genellikle *Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen* ile birlikte – mutlu oldun mu şimdi?"

"Pek sayılmaz."

"Borgin ve Burkes'e bir şey saklayacağını düşünmüyorum," dedi Harry. Daha önce aynı fikri defalarca dile getirmişti ama asap bozucu sessizliği kırmak için bir kez daha söyledi. "Borgin ve Burke Karanlık nesneler üzerine uzmandı, bir Hortkuluk'u ânında tanırlardı."

Ron abartılı bir hareketle esnedi. Onun kafasına bir şey fırlatmamak için kendini zor tutan Harry, devam etti: "Ben hâlâ Hogwarts'a bir şey saklamış olabileceğini sanıyorum."

Hermione iç geçirdi.

"Ama öyle olsa Dumbledore onu bulurdu, Harry!"

Harry teorisini desteklemek için hep başvurduğu savı tekrar etti.

"Dumbledore hiçbir zaman Hogwarts'ın tüm sırlarını bildiği hayaline kapılmadığını benim önümde söyledi. Diyorum size, eğer bir yer varsa, Vol–"

"Hey!"

"KİM-OLDUĞUNU-BİLİRSİN-SEN, o zaman!" diye bağırdı Harry, artık tahammül noktasını aşarak. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen için önemli tek yer varsa, o da Hogwarts'tı!"

"Of, yapma," diye alay etti Ron. "*Okulu* mu yani?"

"Evet, okulu! Orası onun ilk yuvasıydı, kendini özel hissettiği yerdi, onun için çok anlamı vardı, oradan ayrıldıktan sonra bile –"

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'den söz ediyoruz burada, değil mi, senden değil yani?" diye sordu Ron. Boynundaki Hortkuluk'un zincirini çekiştirip duruyordu: birden Harry'nin içinde o zinciri alıp onu boğmaya yönelik bir arzu kabardı.

"Bize Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in okuldan ayrıldıktan sonra Dumbledore'dan iş istediğini söylemiştin," dedi Hermione.

"Doğru," dedi Harry.

"Ve Dumbledore onun yeni bir Hortkuluk yapmada kullanacağı bir şey, muhtemelen de yine bir kurucuya ait bir nesne bulmak için dönmek istediğini düşünüyordu, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Harry.

"Ama işi alamadı, değil mi?" dedi Hermione. "O yüzden de orada bir kurucuya ait bir nesne bulup okulda bir yere saklayacak fırsatı olmadı hiç!"

"Tamam o zaman," dedi Harry, pes ederek, "Hogwarts'ı unutun."

Ellerinde başka ipucu olmadığından, Londra'ya gittiler ve Görünmezlik Pelerini'nin altına saklanarak, Voldemort'un büyüdüğü yetimhaneyi aradılar. Hermione bir kütüphaneye gizlice girdi ve kayıtlardan oranın yıllar önce yıkıldığını öğrendi. Yetimhanenin eskiden bulunduğu yere gittiklerinde orada ofislerle dolu yüksek binalar buldular.

"Temelini kazmaya çalışabiliriz," diye gönülsüz bir teklifte bulundu Hermione.

"Buraya bir Hortkuluk saklamış olamaz," dedi Harry. Baştan beri biliyordu: yetimhane Voldemort'un kaçmaya kararlı olduğu bir yerdi; ruhunun bir parçasını asla oraya saklamazdı. Dumbledore Harry'ye, Voldemort'un Hortkuluk saklama yerlerinde bir ihtişam ya da gizem aradığını göstermişti; Londra'nın bu kasvetli gri köşesi, Hogwarts, Bakanlık ya da altın kapıları ve mermer merdiveniyle

büyücü bankası Gringotts gibi binalardan alabildiğine farklıydı.

Akıllarına yeni fikir gelmeksizin kırsalda dolaşmaya, güvenlik için çadırı her gece başka bir yere kurmaya devam ettiler. Her sabah orada bulunduklarına dair her tür ipucunu ortadan kaldırdıktan sonra bir başka ıssız ve kuytu yer bulmaya gidiyorlardı. Cisimlenme yoluyla ormanlara, kayalıklardaki loş yarıklara, mor fundalıklara, katırtırnağı kaplı dağ eteklerine ve bir keresinde korunaklı ve çakıllı bir koya gittiler. Her on iki saatte bir Hortkuluk'u tuhaf, ağır çekim bir "elden ele" oyunu oynuyorlarmış gibi birbirlerine geçiriyorlar, bir yandan da o aşamayı kazanıp hediyeyi alacak olanın tayin edilmesinden korkuyorlardı, çünkü bu oyunun hediyesi on iki saat boyu daha fazla kaygı ve endişeydi.

Harry'nin yara izi sızlamaya devam ediyordu. En çok da Hortkuluk'u taktığında sızladığını fark etti Harry. Bazen kendine engel olamayıp, acıya tepki veriyordu.

"Ne oldu? Ne gördün?" diye soruyordu Ron ne zaman Harry'nin yüzünü acıyla buruşturduğunu görse.

"Bir yüz," diye mırıldanıyordu Harry her seferinde. "Aynı yüz. Gregoroviç'ten bir şey çalan hırsız."

Ve Ron hayal kırıklığını saklamak için en ufak bir çaba göstermeden başını çeviriyordu. Harry Ron'un ailesinden ya da Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın diğer üyelerinden haber almayı umduğunu biliyordu, ama sonuçta kendisi de bir televizyon anteni değildi ki; sadece Voldemort'un o anda ne düşündüğünü görebiliyordu, kafasına ne eserse açıp bakamıyordu. Anlaşılan Voldemort neşeli suratlı meçhul genç üzerine düşünüp duruyordu sürekli. Harry Voldemort'un o gencin adı ya da nerede olduğu konusunda kendisinden daha çok şey bilmediğinden emindi. Yarası yanmaya devam ederken ve bu sarı saçlı, şen çocuk hafızasında onunla alay edercesine yüzerken, her tür acı ve rahatsızlık belirtisini bastırmayı öğrendi, çünkü diğer ikisi hırsızdan söz edişine sabırsızlıktan başka tepki vermiyorlardı artık. Hortkuluklar'a dair ipucu bulmaya böylesine can atarken onları çok da suçlayamıyordu.

Günler haftalara dönerken, Harry Ron ile Hermione'nin onsuz –ve hiç şüphesiz onun hakkında– konuşmalar yaptığından şüphelenmeye başladı. Birkaç kez Harry çadıra girdiğinde birdenbire susmuşlardı, iki kez de tesadüfen onların biraz uzakta, kafa kafaya vermiş hızla konuştuklarına tanık olmuştu; ikisinde de Harry'nin kendilerine yaklaştığını fark ettiklerinde sessizleşip çalı çırpı toplamakla ya da su aramakla meşgulmüş gibi yapmışlardı.

Harry ister istemez onların şimdi anlamsız ve avare görünen bu yolculuğa, sırf Harry'nin zamanı geldiğinde öğrenecekleri gizli bir planı olduğunu düşündükleri için mi gelmeyi kabul ettiklerini merak ediyordu. Ron moralsizliğini saklamaya yönelik en ufak bir çaba harcamıyordu ve Harry, Hermione'nin de onun zayıf liderliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramış olabileceğinden korkmaya başlamıştı. Çaresizlik içinde başka Hortkuluk konumları düşünmeye çalıştı ama aklına gelmeye devam eden tek yer Hogwarts'tı ve diğer ikisi buna pek ihtimal vermediklerinden o da bu fikri ortaya atmayı bırakmıştı.

Onlar bir oraya bir buraya seyahat ederken, kırlara sonbahar geldi: çadırı dökülmüş yaprak örtüsü üzerine kuruyorlardı artık. Ruh Emicileri'in yaydıkları sise normal sis eklendi; rüzgâr ve yağmur dertlerine dert ekledi. Hermione'nin yenebilir mantarları saptamada giderek iyileşmesi, bitmeyen tecrit edilmişliklerini, başka insanların arkadaşlığından yoksun kalışlarını ya da Voldemort'a karşı savaşta neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmeyişlerini telafi edemiyordu.

"Annem," dedi Ron bir gece, Galler'de bir nehir kıyısında, çadırın içinde otururken, "hiç yoktan gayet güzel yemekler yaratabiliyor."

Tabaktaki kömürleşmiş gri balık parçalarını huysuz huysuz dürttü. Harry otomatik olarak dönüp Ron'un boynuna baktı ve tam da beklediği gibi, Hortkuluk'un altın zincirinin parıltısını gördü. Ron'a küfretme dürtüsünü bastırmayı başardı, madalyonu çıkarma vakti gelince davranışlarının biraz düzeleceğini biliyordu.

"Annen hiç yoktan yemek üretemez," dedi Hermione. "Kimse üretemez. Yemek, Gamp'ın Temel Biçim Değiştirme Yasası'nın Başlıca İstisnaları'nın beşinden ilki –"

"Of, İngilizce konuşsan olmaz mı?" dedi Ron, dişlerinin arasından bir kılçık çıkararak.

"Yoktan gayet güzel yemekler yaratmak imkânsızdır! Nerede olduğunu biliyorsan Çağırabilirsin, dönüştürebilirsin, elinde zaten biraz varsa miktarını artırabilirsin –"

"– eh, boşuna zahmet edip de bunu artırma, iğrenç çünkü," dedi Ron.

"Balığı Harry tuttu, ben de hazırlarken elimden geleni yaptım! Görüyorum ki yemeği yapma işi hep bana düşüyor; *kız* olduğumdan herhalde!"

"Hayır, sihirde en iyimizsin güya da ondan!", diye karşılık verdi Ron.

Hermione ayağa fırladı, teneke tabağından yere kavrulmuş turna balığı parçaları saçıldı.

"O zaman yarın yemeği *sen* yapabilirsin, Ron, malzemeyi *sen* bulabilirsin, büyü yaparak yenebilir bir şeye dönüştürmeye çalışabilirsin, ben de burada oturur surat asıp sızlanırım, bak bakalım o zaman –"

"Susun!" dedi Harry, ayağa fırlayıp iki elini birden kaldırarak. "*Hemen* susun!"

Hermione fena halde bozulmuş gibi görünüyordu.

"Nasıl onun tarafını tutarsın, neredeyse hiç yemek yapmı–"

"Hermione, sessiz ol, birilerini duydum!"

Konuşmamaları için ellerini havaya kaldırmış halde, kulak kesilmişti. Sonra yanlarından akan karanlık nehrin şarıltısının arasından, yine insan sesi duydu. Dönüp Sinsioskop'a baktı, hareket etmiyordu.

"Üzerimize *Muffliato* büyüsü yaptın, değil mi?" diye fısıldadı Hermione'ye.

"Her şeyi yaptım," diye fısıldayarak cevap verdi Hermione,

"*Muffliato*, Muggle-Kovucu ve Hayalbozan Büyüleri, hepsi. Bizi duyamıyor ve göremiyor olmalılar, kimse onlar artık."

Sert ayak sürüme ve sürtünme seslerinden ve yerinden oynayan taşlarla küçük dalların çıkardığı gürültülerden, birkaç kişinin çadırı kurdukları dar nehir kıyısına giden ağaçlık dik yamaçtan inmekte olduğunu çıkardılar. Asalarını çektiler, beklemeye başladılar. Çevrelerine yaptıkları büyüler neredeyse zifiri karanlıkta Muggle'ların ve normal cadılarla büyücülerin onları fark etmemesi için yeterli olmalıydı. Eğer bunlar Ölüm Yiyenler ise, savunmaları ilk kez Karanlık Sihir tarafından sınanacak demekti.

Dışarıdaki grup nehir kıyısına ulaşınca sesler yükseldi ama daha anlaşılır hale gelmedi. Harry o seslerin sahiplerinin en fazla altı yedi metre mesafede olduğunu tahmin ediyordu, ama şarıl şarıl akan nehir emin olmasını imkânsızlaştırıyordu. Hermione boncuklu çantasını kaptı ve içini karıştırmaya başladı; az sonra içinden üç Uzayan Kulak çıkardı ve Harry ile Ron'a birer tane attı; ikisi de ten rengi sicimlerin bir ucunu çabucak kulaklarına soktular ve diğer ucunu çadırın girişinden dışarı uzattılar.

Birkaç saniye içinde Harry bitkin bir erkek sesi duydu.

"Orada birkaç somon olmalı. Yoksa henüz mevsimi gelmemiş midir mi dersiniz? *Accio somon!*"

Önce birkaç net şapırtı, ardından da balığın ete çarpma sesi duyuldu. Birisi takdirle homurdandı. Harry Uzayan Kulak'ı kendi kulağına iyice soktu: nehrin mırıltısının arasında başka sesler de duyabiliyordu, ama bunlar İngilizce ya da ömründe duyduğu başka bir insan dili konuşmuyorlardı. Kaba, ahenksiz bir dildi bu, takırtılı, gırtlaksı seslerden oluşuyordu. Anlaşıldığı kadarıyla iki tane konuşmacı vardı, biri diğerinden daha yavaş, daha kalın bir sesle konuşuyordu.

Çadır bezinin öteki tarafında bir ateş yandı birden, çadır ile alevler arasından kocaman gölgeler geçti. Pişmekte olan somonun nefis kokusu eziyet edercesine onlara doğru geliyordu. Ardından çatal bıçağın tabağa sürtünme sesleri geldi ve ilk adam yeniden konuştu.

"Alın, Griphook, Gornuk."

Cincüceler! dermiş gibi oynattı ağzını Hermione sessizce, Harry de başıyla onayladı.

"Teşekkürler," dedi cincüceler bir ağızdan, İngilizce.

"Ee, siz üçünüz ne zamandır kaçıyorsunuz?" diye sordu yeni, yumuşak ve hoş bir ses. Bu sesi bir yerlerden hatırlıyormuş gibi olan Harry, kafasında yuvarlak göbekli, neşeli suratlı bir adam canlandırdı.

"Altı hafta... yedi... unuttum," dedi yorgun adam. "İlk iki gün içinde Griphook ile karşılaştım, çok geçmeden de Gornuk ile bir araya geldik. Yanında birilerinin olması güzel." Bir sessizlik oldu, bıçaklar tabaklara sürtündü, teneke fincanlar kaldırılıp yeniden yere koyuldu. "Senin ayrılmana ne sebep oldu, Ted?" diye devam etti adam.

"Beni almaya geleceklerini biliyordum," dedi yumuşak sesli Ted ve Harry birden onun kim olduğunu anladı: Tonks'un babasıydı bu. "Geçen hafta Ölüm Yiyenler'in civarda olduğunu duydum ve sıvışmanın iyi olacağına karar verdim. Kendimi Muggle'lardan doğma olarak kaydettirmeyi prensip olarak reddetmiştim de... O yüzden er ya da geç gitmem gerekeceğini biliyordum. Karımın başına bir şey gelmez herhalde, o safkan. Sonra burada gördüğünüz Dean ile karşılaştım işte. Ne zamandı, evlat, birkaç gün önce mi?"

"Evet," dedi bir başka ses. Harry, Ron ve Hermione sessizce ama heyecandan kendilerinden geçmiş halde birbirlerine baktılar. Gryffindor'dan arkadaşları Dean Thomas'ın sesini tanımışlardı elbette.

"Muggle'lardan doğmasın, ha?" diye sordu ilk adam.

"Emin değilim," dedi Dean. "Babam annemi ben küçükken terk etti. Ama onun büyücü olduğuna dair elimde kanıt yok."

Bir süre sustular, hatır hutur yeme sesleri dışında bir şey duyulmuyordu. Sonra Ted yine konuştu.

"Sana rastladığıma şaşırdığımı itiraf etmeliyim, Dirk. Memnun oldum, ama şaşırdım da. Yakalandığını söylüyorlardı."

"Yakalanmıştım zaten," dedi Dirk. "Azkaban yolundayken kaçtım, Dawlish'i Sersemlettim ve süpürgesini aşırdım. Tahmin edeceğinden daha kolay oldu; şu aralar pek iyi değil sanıyorum. Belki Şaşırtılmıştır. Öyleyse bunu yapan cadının ya da büyücünün elini sıkmak istiyorum, hayatımı kurtardı muhtemelen."

Sadece ateş çıtırtılarının ve akan nehrin sesinin duyulduğu bir suskunluk daha oldu. Sonra Ted, "Peki siz ikiniz nerede dahil oluyorsunuz bütün bunlara?" dedi. "Ben, şey, cincücelerin genel olarak Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i tuttuğunu sanıyordum."

"Yanlış sanmışsın," dedi cincücelerin daha tiz sesli olanı. "Biz taraf tutmayız. Bu büyücülerin savaşı."

"Niye saklanıyorsunuz o zaman?"

"Tedbirli bir davranış gibi göründü," dedi daha kalın sesli cincüce. "Münasebetsiz bulduğum bir ricayı reddettiğimden kişisel güvenliğimin tehlikede olduğunu anladım."

"Ne yapmanı istediler senden?" diye sordu Ted.

"Irkımın haysiyetine uygun düşmeyen görevler," diye yanıtladı cincüce, bunu söylerken sesi daha sert, daha az insansı çıkmıştı. "Ben bir ev cini değilim."

"Peki ya sen, Griphook?"

"Benzer sebeplerden," dedi daha tiz sesli cincüce. "Gringotts artık sadece benim ırkımın kontrolünde değil. Ben büyücü efendi tanımam."

Mırıldanarak Ecişbücüşçe bir şey söyledi, Gornuk güldü.

"Neye gülüyorsunuz?" diye sordu Dean.

"Dedi ki," diye cevap verdi Dirk, "büyücülerin de tanımadığı şeyler var."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Anlamadım," dedi Dean.

"Ayrılmadan önce küçük intikamımı aldım da," dedi Griphook İngilizce.

"İşte böyle yapmalı insan – pardon, cincüce diyecektim," diye çabucak düzeltti Ted. "Bir Ölüm Yiyen'i o eski yüksek güvenlikli

kasalardan birinin içine falan tıkmamışsındır herhalde, ha?"

"Tıkmış olsaydım, kaçmakta kılıcın ona pek faydası olmazdı," diye yanıtladı Griphook. Gornuk tekrar güldü, hatta Dirk bile kıkırdadı.

"Dean ve ben hâlâ bir şeyleri ıskalıyoruz," dedi Ted.

"Severus Snape de, ama o farkında değil," dedi Griphook ve iki cincüce habis kahkahalara boğuldular.

Çadırın içinde Harry'nin soluk alışı heyecandan hızlanmıştı: Hermione ile birbirlerine bakıp iyice kulak kesildiler.

"Duymadın mı, Ted?" diye sordu Dirk. "Hogwarts'ta çocuklar Snape'in odasından Gryffindor'un kılıcını çalmaya çalışmışlar."

Sanki Harry'nin içinden bir elektrik akımı geçmiş, bütün sinirlerini zangırdatıp onu olduğu yere çakmıştı.

"Hiç duymadım," dedi Ted. "*Gelecek*'te çıkmadı, değil mi?"

"Hayır tabii," diye güldü Dirk. "Griphook söyledi bana, o da bankada çalışan Bill Weasley'den duymuş. Kılıcı almaya çalışan çocuklardan biri Bill'in küçük kız kardeşiymiş."

Harry Hermione ile Ron'a bir bakış attı, ikisi de hayatları onlara bağlıymış gibi Uzayan Kulaklar'ını sıkı sıkı tutuyorlardı.

"O ve iki arkadaşı gizlice Snape'in odasına girmişler ve belli ki kılıcı tuttuğu vitrinli dolabın camını kırmışlar. Kılıcı almış merdivenden aşağı iniyorlarmış ki Snape onları yakalamış."

"Ay, ilahi," dedi Ted. "Ne yani, kılıcı Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in üzerinde kullanabileceklerini mi sanmışlar? Ya da Snape'in üzerinde?"

"Eh, onunla ne yapacaklarını düşündüler, bilmem, ama Snape kılıcın orada emniyette olmadığına karar vermiş," dedi Dirk. "Bir iki gün sonra, sanırım Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'den onayı aldıktan sonra, kılıcı Gringotts'ta durması için Londra'ya yollamış."

Cincüceler tekrar gülmeye başladı.

"Ben hâlâ işin komik yanını anlayamıyorum," dedi Ted.

"Sahte," dedi törpü gibi bir sesle Griphook.

"Gryffindor'un kılıcı!"

"Ah, evet. Bir kopya –çok da iyi bir kopya, doğru– ama büyücü yapımı. Asıl kılıç yüzyıllar önce cincüceler tarafından yapılmıştı ve sadece cincüce yapımı silahların sahip olabileceği türden birtakım özelliklere sahipti. Gryffindor'un hakiki kılıcı nerede bilmiyorum, ama Gringotts Bankası'nda bir kasada olmadığı kesin."

"Anlıyorum," dedi Ted. "Ve sanırım bunu Ölüm Yiyenler'e söylemek gibi bir zahmete girmedin, ha?"

"Onları bu bilgiyle rahatsız etmek için bir sebep göremedim," dedi Griphook kendini beğenmiş bir edayla. Bu defa Ted ile Dean de Gornuk ve Dirk'ün kahkahasına eşlik ettiler.

Çadırın içinde Harry gözlerini kapatmış, içlerinden birinin cevabını duymak için yanıp tutuştuğu soruyu sormasını diliyordu, ve ona on dakika gibi gelen bir dakikanın ardından, Dean onun bu dileğini gerçekleştirdi. Harry küçük bir şokla onun da Ginny'nin eski erkek arkadaşı olduğunu hatırladı.

"Ginny ve diğerlerine ne oldu peki? Kılıcı çalmaya çalışanlara yani?"

"Ah, cezalandırıldılar, hem de acımasızca," dedi Griphook, kayıtsızca.

"İyiler ama, değil mi?" diye sordu Ted hemen. "Yani bir çocuklarının daha zarar görmesine Weasley'lerin hiç ihtiyacı yok, değil mi?"

"Ciddi bir zarar görmediler, bildiğim kadarıyla," dedi Griphook.

"Şanslılarmış," dedi Ted. "Snape'in siciline bakınca, onların hâlâ hayatta olduğuna sevinmeliyiz sanırım."

"O hikâyeye inanıyor musun yani, Ted?" diye sordu Dirk. "Snape'in Dumbledore'u öldürdüğüne inanıyor musun?"

"Tabii ki inanıyorum," dedi Ted. "Herhalde orada oturup bana o işte Potter'ın parmağı olduğunu düşündüğünü söylemeyeceksin?"

"Bu günlerde neye inanacağını bilmek zor," diye mırıldandı Dirk.

"Ben Harry Potter'ı tanıyorum," dedi Dean. "Ve bence o sahiden Seçilmiş Kişi, ya da adına ne diyorsanız artık."

"Evet, öyle olduğuna inanmayı isteyecek çok kişi var, evlat," dedi Dirk, "buna ben de dahilim. Ama nerede o? Sıvışmış, görünüşe bakılırsa. Bizim bilmediğimiz bir şeyler bilse ya da onunla ilgili özel bir şeyler olsa, şimdi saklanmak yerine dövüşüyor, direnişi topluyor olurdu, diye düşünüyor insan. Ayrıca biliyorsun, *Gelecek* ona karşı hayli sağlam bir suçlamada bulundu –"

"*Gelecek* mi?" dedi Ted alayla. "Hâlâ o pisliği okuyorsan sana yalan söylenmesini hak ediyorsun, Dirk. Gerçekleri öğrenmek istiyorsan, *Dırdırcı*'yı dene."

Birden tıkanır gibi bir ses ve öğürtüler geldi, sonra da pat pat vurma sesleri; anlaşıldığı kadarıyla, Dirk bir kılçık yutmuştu. Sonunda tükürür gibi konuşarak, "*Dırdırcı* mı?" dedi. "Xeno Lovegood'un çıkardığı o deli saçması paçavra mı?"

"Bugünlerde o kadar delice değil," dedi Ted. "Bir baksan iyi edersin. Xeno *Gelecek*'in görmezden geldiği bütün şeyleri basıyor, son sayıda Buruşuk-Boynuzlu Hırgür'lerin adı bir kere bile geçmiyordu. Daha ne kadar onun yanına bırakacaklar bunu, bilemiyorum tabii, onu da söyleyeyim. Ama Xeno her sayının baş sayfasında diyor ki, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e karşı olan her büyücü Harry Potter'a yardım etmeyi bir numaralı önceliği haline getirmeliymiş."

"Sırra kadem basmış bir çocuğa yardım etmek zor," dedi Dirk.

"Bak, onu henüz yakalamamış olmaları bile müthiş bir başarı sayılır," dedi Ted. "Bu konuda bana tüyo verecek olsa, memnuniyetle alırdım. Sonuçta biz de bunu yapmaya, özgür kalmaya çalışıyoruz, değil mi?"

"Eh, evet, o konuda haklısın," dedi Dirk sıkıntıyla. "Bakanlık'ın tamamının ve muhbirlerinin onu aradığını düşününce, şimdiye kadar yakalanmış olmasını beklerdim. Gerçi çoktan yakalayıp öldürdükleri ama duyurmadıkları ne malum, o da ayrı tabii."

"Ah, öyle konuşma, Dirk," diye mırıldandı Ted.

Sadece çatalların ve bıçakların takırtılarının duyulduğu bir suskunluk daha oldu. Tekrar konuşmaya başladıklarında ise, ne-

hir kıyısında mı yoksa ağaçlıklı yamaçtan yukarı çıkıp orada mı uyuyacaklarını tartıştılar. Ağaçların daha iyi korunak sağlayacağına karar vererek ateşi söndürdüler, sonra da eğimden yukarı çıkmaya başladılar, sesleri giderek uzaklaşıp duyulmaz hale geldi.

Harry, Ron ve Hermione Uzayan Kulaklar'ı sarıp topladılar. Kulak kabartırken konuşmamakta giderek zorlanmış olan Harry'nin ağzından şimdi iki kelimeden fazlası çıkmadı: "Ginny – kılıç –"

"Biliyorum!" dedi Hermione.

Hemen boncuklu çantasına atıldı, bu defa kolunu koltuk altına kadar daldırdı içine.

"İşte... burda..." dedi dişlerini sıkarak ve besbelli çantanın en dibinde bulunan bir şeyi çekmeye başladı. Yavaş yavaş, süslü bir resim çerçevesinin kenarı göründü. Harry hemen yanına gidip ona yardım etti. Phineas Nigellus'un boş portresini çantadan çıkarırlarken, Hermione asasını her an büyü yapmaya hazır bir şekilde resme çevrili tutuyordu.

"Eğer birisi gerçek kılıcı sahtesiyle Dumbledore'un odasındayken değiştirdiyse," dedi soluk soluğa, tabloyu çadırın kenarına yaslarlarken. "Phineas Nigellus bunu görmüş olmalı, tam dolabın yanında asılı!"

"Tabii uyumuyorduysa," dedi Harry, ama yine de nefesini tutmuştu. Hermione boş tuvalin önünde diz çöktü, asasını onun ortasına doğrulttu ve boğazını temizleyerek, "Şey – Phineas?" dedi. "Phineas Nigellus?"

Hiçbir şey olmadı.

"Phineas Nigellus?" dedi Hermione tekrar. "Profesör Black? Lütfen, sizinle konuşabilir miyiz? Lütfen?"

" 'Lütfen'in her zaman faydası vardır," dedi soğuk, küçümser bir ses ve Phineas Nigellus kayarak portresine girdi. Hermione hemen "*Obscuro!*" diye haykırdı.

Phineas Nigellus'un zeki, koyu renk gözlerinin üzerinde siyah bir göz bağı belirdi, onun çerçeveye toslayıp acıyla bağırmasına sebep oldu.

"Ne – hangi cüretle – siz ne yapı–?"

"Çok özür dilerim, Profesör Black," dedi Hermione, "ama gerekli bir tedbir bu!"

"Bu iğrenç eklemeyi derhal kaldırın! Kaldırın diyorum! Büyük bir sanat eserini berbat ediyorsunuz! Neredeyim ben? Neler oluyor?"

"Nerede olduğumuzu boşverin," dedi Harry ve Phineas Nigellus üzerine boyanmış göz bağını soyma çabalarını bırakıp, olduğu yerde dondu kaldı.

"Acaba bu, bir türlü ele geçirilemeyen Mr Potter'ın sesi olabilir mi?"

"Belki," dedi Harry, bunun Phineas Nigellus'un dikkatini onlara vermesini sağlayacağını bilerek. "Size soracak bir iki sorumuz var – Gryffindor'un kılıcı hakkında."

"Ah," dedi Phineas Nigellus, şimdi Harry'yi görebilmek için kafasını bir o yana, bir bu yana çeviriyordu. "Evet. O aptal kız son derece akılsızca davrandı –"

"Kız kardeşim hakkında ileri geri konuşma," dedi Ron sert bir sesle. Phineas Nigellus kibirle kaşlarını kaldırdı.

"Başka kim var orada?" diye sordu kafasını sağa sola çevirerek. "Sesinin tonu hoşuma gitmiyor! Kız ve arkadaşları son derece pervasızca davrandılar. Müdür'den çalmak, ha!"

"Çalmıyorlardı ki," dedi Harry. "O kılıç Snape'e ait değil."

"Profesör Snape'in okuluna ait," dedi Phineas Nigellus. "Weasley'lerin kızı onun üzerinde ne gibi bir hak iddia edebilir ki? Cezasını haketti, tıpkı o budala Longbottom ve Lovegood garabeti gibi!"

"Neville budala değil, Luna da garabet değil!" dedi Hermione.

"Neredeyim?" diye tekrarladı Phineas Nigellus, yeniden göz bağıyla boğuşmaya başlayarak. "Beni nereye getirdiniz? Niçin beni ceddimin evinden çıkardınız?"

"Şimdi boşverin onu! Snape Ginny, Neville ve Luna'yı nasıl cezalandırdı?" diye sordu Harry aceleyle.

"*Profesör* Snape onları Yasak Orman'a, o Hagrid angutu için çalışmaya gönderdi."

"Hagrid angut değil!" dedi Hermione tiz bir sesle.

"Ve Snape bunun ceza olduğunu düşünebilir," dedi Harry, "ama Ginny, Neville ve Luna herhalde Hagrid'le beraber epey gülmüşlerdir. Yasak Orman, ha... Yasak Orman'dan çok daha beter şeylerle karşılaştılar şimdiye kadar, aman ne ceza!"

Rahatlamıştı; kafasında en hafifi Cruciatus Laneti olan dehşet verici şeyler kurmuştu.

"Asıl bilmek istediğimiz şey başka, Profesör Black. Başka biri, şey, kılıcı aldı mı hiç? Temizlenmek için ya da başka bir şey için götürülmüş olabilir mi?"

Phineas Nigellus bir kez daha göz bağından kurtulma çabasına ara verip kıs kıs güldü.

"*Muggle doğumlular*," dedi. "Cincüce yapımı silahların temizlenmesi gerekmez, ahmak kız. Cincücelerin gümüşü dünyevi kiri uzak tutar, sadece ona güç veren şeyleri emer."

"Hermione'ye ahmak demeyin," dedi Harry.

"Bütün bu çatışmadan usanıyorum yavaş yavaş," dedi Phineas Nigellus. "Belki de Müdür'ün odasına dönmemin vakti gelmiştir, değil mi?"

Hâlâ gözleri bağlı bir halde, el yordamıyla çerçevesinin kenarını bularak o resimden çıkıp Hogwarts'takine dönmeye çalışıyordu. Birden Harry'nin aklına bir fikir geldi.

"Dumbledore! Bize Dumbledore'u getiremez misiniz?"

"Pardon?" dedi Phineas Nigellus.

"Profesör Dumbledore'un portresi – onu buraya, sizinkinin içine getiremez misiniz?"

Phineas Nigellus'un yüzü Harry'nin sesinin geldiği yöne döndü.

"Belli ki cahiller sadece Muggle'lardan doğma olanlar değil, Potter. Hogwarts'taki portreler biraraya toplanıp sohbet edebilir, ama şatonun dışına sadece kendilerinin başka bir yerde asılı re-

simlerini ziyaret etmek için çıkabilirler. Dumbledore buraya benimle gelemez ve sizden gördüğüm bu muameleden sonra, emin olun ki ben de tekrar ziyarette bulunmayacağım!"

Harry biraz yılgın bir halde Phineas'ın çerçevesinden çıkma çabalarını artırmasını izledi.

"Profesör Black," dedi Hermione, "kılıcın en son ne zaman dolabından çıkarıldığını *lütfen* bize söyleyemez misiniz? Yani Ginny onu almadan önce demek istiyorum."

Phineas'tan sabırsızlık dolu bir homurtu yükseldi.

"Sanıyorum Gryffindor'un kılıcının dolabından çıktığını en son, Profesör Dumbledore onu bir yüzüğü kırmak için kullandığında gördüm."

Hermione hızla dönüp Harry'ye baktı. İkisi de Phineas Nigellus'un önünde bir şey demeye cesaret edemiyordu. Bu arada Phineas nihayet çıkışı bulmuştu.

"Eh, size iyi geceler," dedi biraz sinirli bir sesle ve çerçeveden çıkmaya hamle etti. Artık tabloda sadece şapkasının bir ucu görünüyordu ki, Harry birden seslendi.

"Durun! Snape'e bunu gördüğünüzü söylediniz mi?"

Phineas Nigellus gözü bağlı kafasını yeniden çerçeveden içeri uzattı.

"Profesör Snape'in kafasında Albus Dumbledore'un bitmek bilmez antikalıklarından daha önemli şeyler var. *Hoşçakal*, Potter!"

Ve bunu dedikten sonra, geride kasvetli bir fondan başka bir şey bırakmayarak gözden kayboldu.

"Harry!" diye haykırdı Hermione.

"Biliyorum!" diye bağırdı Harry. Kendini tutamayarak sevinçle yumruğunu salladı: ummaya cesaret edebileceğinden de fazlasını öğrenmişti. Çadırın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı, kendini bir mil koşabilirmiş gibi hissediyordu, artık açlık da hissetmiyordu. Hermione, Phineas Nigellus'un portresini tekrar boncuklu çantanın içine sokuyordu; tokayı tutturduktan sonra çantayı kenara attı ve ışıl ışıl bir yüzle Harry'ye baktı.

"Kılıç Hortkuluklar'ı yok edebiliyor! Cincüce yapımı kesici nesneler sadece onlara güç veren şeyleri emiyorlar – Harry, o kılıç içinde Basilisk zehiri taşıyor artık!"

"Ve Dumbledore kılıcı bana vermedi, çünkü ona hâlâ ihtiyacı vardı, onu madalyonun üzerinde kullanmak istiyordu –"

"– ve vasiyetine koyarsa onu senin almana izin vermeyeceklerini biliyordu herhalde –"

"– o yüzden de bir kopya yaptı –"

"– ve sahtesini vitrinli dolaba koydu –"

"– ve gerçeğini de... nereye bıraktı?"

Birbirlerine baktılar. Harry cevabın önlerinde havada, azap verecek kadar yakında, görünmez bir halde durduğunu hissediyordu. Dumbledore ona neden söylememişti? Yoksa aslında söylemişti de Harry bunca zamandır farkına mı varmamıştı?

"Düşün!" diye fısıldadı Hermione. "Düşün! Nereye bırakırdı?"

"Hogwarts'a değil," dedi Harry, yine volta atmaya başlayarak.

"Hogsmeade'de bir yere mi?" diye bir fikir ortaya attı Hermione.

"Bağıran Baraka mı?" dedi Harry. "Kimse oraya gitmiyor."

"Ama Snape oraya nasıl girileceğini biliyor, biraz riskli olmaz mıydı bu?"

"Dumbledore Snape'e güveniyordu," diye hatırlattı Harry ona.

"Ama kılıcı sahtesiyle değiştirdiğini söyleyecek kadar değil," dedi Hermione.

"Evet, haklısın!" dedi Harry; Dumbledore'un içinde Snape'in güvenilirliği konusunda ne kadar az da olsa bir şüphe bulunduğu fikri onu daha da neşelendirdi. "Ee, kılıcı Hogsmeade'den bayağı uzak bir yere mi saklardı, o zaman? Ne diyorsun, Ron? Ron?"

Harry dönüp baktı. Bir an şaşkınlık içinde, Ron'un çadırdan çıkmış olduğunu sandı, ama sonra onun alt ranzalardan birinde, yüzünde duygusuz bir ifadeyle yatmakta olduğunu gördü.

"Aa, demek beni hatırladınız, ha?" dedi.

"Ne?"

Ron üst ranzanın altından gözlerini ayırmadan, bir homurtu koyverdi.

"Devam edin siz. Ben eğlencenizi bozmayayım."

Harry afallamış halde aman bulmak için Hermione'ye döndü ama Hermione başını iki yana salladı, besbelli o da hayret içindeydi.

"Sorun nedir?" dedi Harry.

"Sorun mu? Sorun yok," dedi Ron; hâlâ Harry'ye bakmayı reddediyordu. "En azından sana göre."

Tepelerindeki çadır bezinden *şıp şıp* sesleri geldi. Yağmur başlamıştı.

"Eh, belli ki senin bir sorunun var," dedi Harry. "Haydi çıkar baklayı ağzından, tamam mı?"

Ron uzun bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıp oturdu. Yüzünde hain bir ifade vardı, her zamanki haline hiç benzemiyordu.

"Peki, çıkarayım baklayı ağzımdan. Bulmamız gereken bir tane daha lanet şey çıktı diye çadırın içinde koşup havalara sıçramamı bekleme. Onu da bilmediğin şeyler listesine ekle, olsun bitsin."

"Bilmediğim mi?" dedi Harry. "*Benim* bilmediğim mi?"

Şıp, şıp, şıp: yağmur hızlanmış, daha şiddetli yağmaya başlamıştı; etraflarını saran yapraklarla örtülü nehir kıyısına çarpıyor, oradan da karanlıkta mırıldanan nehre dökülüyordu. Harry'nin zafer sevincini bir dehşet hissi söndürmüştü şimdi: Ron, tam da onun düşündüğünden kuşkulandığı, korktuğu şeyleri söylüyordu.

"Burada hayatımın en güzel günlerini geçirmediğimi söyleyemem," dedi Ron, "yani kolum parçalanmışken, yiyecek hiçbir şey yokken ve her gece arkam donarken. Yani birkaç hafta koşuşturduktan sonra bir şeyler başarmış oluruz diye umuyordum."

"Ron," dedi Hermione, ama öyle alçak sesle söylemişti ki bunu, Ron rahatlıkla çadırın tepesini gürültüyle döven yağmurdan dolayı onu duymamış numarası yapabilirdi.

"Nasıl bir işin içine girdiğini biliyorsun sanıyordum," dedi Harry.

"Evet, ben de öyle sanıyordum."

"Ee, peki işin hangi kısmı senin beklentilerini karşılamıyor?" diye sordu Harry. Öfke imdadına yetişiyordu şimdi. "Beş yıldızlı otellerde kalacağımızı mı sanmıştın? İki günde bir Hortkuluk bulacağımızı mı? Noel'e kadar anneciğine dönmüş olacağını mı?"

"Ne yaptığını biliyorsun sanıyorduk!" diye bağırdı Ron, ayağa kalkarak; sözleri Harry'nin içini akkor bıçaklar gibi dağladı. "Dumbledore'un sana ne yapacağını söylediğini sanıyorduk, gerçek bir planının olduğunu sanıyorduk!"

"Ron!" dedi Hermione. Bu defa sesi çadırın çatısını döven yağmurun müthiş gürültüsüne karışıp gitmemişti ama Ron yine de onu duymazdan geldi.

"Eh, seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedi Harry, kendini içi boş, yetersiz hissetmesine rağmen sakin bir ses tonuyla konuşarak. "Baştan beri size karşı dürüst oldum, Dumbledore'un bana anlattığı her şeyi size anlattım. Ve farkındaysan, bir tane Hortkuluk bulduk –"

"Ya evet, onu yok etmeye de ancak diğerlerini bulmaya yakın olduğumuz kadar yakınız – yani başka bir deyişle, hiç mi hiç yakın değiliz!"

"Madalyonu çıkar, Ron," dedi Hermione, alışılmadık yükseklikte bir sesle. "Lütfen çıkar. Bütün gün onu takmasaydın böyle konuşmazdın."

"Evet, konuşurdu," dedi Harry. Ron için mazeret uydurulmasını istemiyordu. "İkinizin ben arkamı dönünce fısır fısır konuştuğunuzu fark etmedim mi sanıyorsunuz? Bütün bunları düşündüğünüzü tahmin etmedim mi sanıyorsunuz?"

"Harry, biz hiç –"

"Yalan söyleme!" diye Hermione'ye çıkıştı Ron. "Sen de dedin, hayal kırıklığına uğradığını söyledin, elinde biraz daha ipucu olduğunu sandığını –"

"Öyle demedim – Harry, demedim!" diye haykırdı Hermione.

Yağmur çadırı dövüyor, Hermione'nin yüzünden aşağı göz-

yaşları akıyordu, birkaç dakika öncesinin heyecanı sanki hiç yaşanmamış gibi kaybolup gitmiş, sanki bir an parlayıp sönmüş bir havai fişek gibi, ardındaki her şeyi bir karanlığın, ıslaklığın ve soğukluğun kucağına bırakmıştı. Gryffindor'un kılıcı bilmedikleri bir yerde saklıydı ve onlar tek başarıları henüz ölmemiş olmaktan ibaret üç yeniyetmeydi.

"Ee, niye buradasın hâlâ o zaman?" diye sordu Harry Ron'a.

"Biliyorsam ne olayım," dedi Ron.

"Eve git o zaman," dedi Harry.

"Evet, ya, belki de giderim!" diye bağırdı Ron ve Harry'ye doğru birkaç adım attı, Harry gerilemedi. "Kız kardeşim hakkında ne dediler, duymadın mı? Ama senin de çok umurunda, değil mi, sadece Yasak Orman orası, Harry *Daha-Beterini-Gördüm* Potter ona orada ne olacağına aldırmıyor, eh, ama ben aldırıyorum, tamam mı, dev örümcekler ve çatlak çatlak şeyler –"

"Ben sadece diyordum ki – yanında diğerleri vardı, Hagrid'le birliktelerdi –"

"– evet, anlıyorum, aldırmıyorsun! Peki ya ailemin geri kalanı, 'bir çocuğun daha zarar görmesine Weasley'lerin hiç ihtiyacı yok', duydun mu onu?"

"Evet, ben –"

"Ne anlama geldiğini düşünme zahmetine katlanmadın, ha?"

"Ron!" dedi Hermione, zorla aralarına girerek. "Yeni bir şey olduğu anlamına geldiğini sanmıyorum; düşünsene bir, Ron, Bill zaten yaralanmıştı, şimdiye kadar birçok insan George'un bir kulağını kaybettiğini görmüş olmalı, seni de sıvaserpilden yatak döşek yatıyor sanıyorlar, eminim kastettiği buydu –"

"Ya, eminsin, öyle mi? E iyi, kafamı hiç onlara takmayayım öyleyse. Nasılsa ikiniz için sorun yok, değil mi, anneniz babanız güvende –"

"Benim annemle babam *ölü*!" diye böğürdü Harry.

"Benimkilerin de sonu aynı olabilir!" diye bağırdı Ron.

"O zaman GİT!" diye kükredi Harry. "Onlara geri dön, sıvaserpilin iyileşmiş gibi yap, anneciğin seni beslesin ve –"

Ron ani bir hamle yaptı, Harry de hemen harekete geçti ama daha ikisinin asası da sahibinin cebinden çıkmadan Hermione kendisininkini kaldırmıştı bile.

"*Protego!*" diye bağırdı. Bir tarafta kendisiyle Harry, öbür tarafta Ron arasında görünmez bir kalkan oluşup genişledi, büyünün gücüyle üçü de birkaç adım gerilemek zorunda kaldılar. Harry ile Ron saydam engelin iki tarafından öfkeyle, birbirlerini ilk kez net bir şekilde görüyormuş gibi bakıyordu. Harry Ron'a karşı içini kemiren bir nefret duydu: aralarında bir şey kopmuştu.

"Hortkuluk'u bırak," dedi Harry.

Ron zinciri tuttuğu gibi çekip kafasının üstünden çıkardı ve madalyonu yakındaki bir koltuğun üstüne attı. Hermione'ye döndü.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Nasıl yani?"

"Kalıyor musun, nedir?"

"Ben..." Acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Evet – evet, kalıyorum, Ron, Harry ile gideceğimizi söylemiştik, yardım edeceğimizi söylemiştik –"

"Anlıyorum. Onu seçiyorsun."

"Ron, hayır – lütfen – geri dön, geri dön!"

Kendi Kalkan Büyüsü engelledi Hermione'yi; onu kaldırdığında Ron çoktan öfkeyle uzaklaşıp gecenin karanlığına karışmıştı bile. Harry hiç kıpırdamadan ve sesini çıkarmadan öylece durdu, ağaçların arasında Hermione'nin hıçkıra hıçkıra ağlayarak Ron'a seslenmesini dinledi.

Hermione birkaç dakika sonra, sırılsıklam saçları yüzüne yapışmış halde döndü.

"G-gitti! Buharlaştı!"

Kendini bir koltuğa attı, dizlerini karnına çekti ve ağlamaya başladı.

Harry sersem gibiydi. Eğildi, Hortkuluk'u aldı ve boynuna geçirdi. Ron'un ranzasından battaniyeleri çekip Hermione'nin üstüne attı. Sonra kendi yatağına tırmandı ve gözlerini çadırın karanlık çatısına dikerek, yağmurun sesini dinledi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Godric's Hollow

Harry ertesi gün uyandığında, neler olduğunu hatırlaması birkaç saniye sürdü. Sonra, çocukça, keşke bütün bunlar bir rüya olsa, Ron hâlâ burada ve hiç gitmemiş olsa diye düşündü. Oysa başını yastığında çevirdiğinde, Ron'un ranzasının boş olduğunu görebiliyordu. Boş ranza, yoldaki bir ceset gibi bakışlarını üzerine çekiyordu... Harry, gözlerini başka yöne çevirerek kendi yatağından atlayıp indi. Mutfakta çoktan çalışmaya başlamış olan Hermione, Harry'ye iyi sabahlar dilemedi, o yanından geçerken yüzünü hemen başka yana döndürdü.

Gitti, dedi Harry kendi kendine. *Gitti*. Yıkanır ve giyinirken, sanki tekrarlamak şok etkisini köreltecekmiş gibi, hep bunu düşünmek zorunda hissetti kendini. *Gitti ve geri gelmeyecek*. Harry biliyordu ki gerçek bundan ibaretti, çünkü koruyucu tılsımları, buradan bir kez ayrıldıklarında Ron'un onları tekrar bulmasının imkânsız olacağı anlamına geliyordu.

Hermione ile ikisi sessizce kahvaltı ettiler. Hermione'nin gözleri şiş şişti, kırmızıydı; uyumamış gibi görünüyordu. Eşyalarını topladılar; Hermione ağırdan aldı. Harry onun nehir kıyısında kaldıkları süreyi neden olabildiğince uzatmak istediğini biliyordu; onu birkaç kez hevesle yukarı bakarken yakaladı, şiddetli yağmurda ayak sesleri duyuyorum diye kendini kandırdığından emindi, ama ağaçların arasından kızıl saçlı bir suret belirmedi. Harry onun yaptığını yapıp etrafa her baktığında (çünkü o da biraz ümide ka-

pılmaktan kendini alamıyordu) ve yağmur altındaki ormandan başka bir şey görmediğinde, içinde küçük bir öfke patlaması daha hissediyordu. Ron'un *"Ne yaptığını biliyorsun sanıyorduk!"* dediğini duyabiliyordu, karnının içi düğüm düğüm olmuş gibi bir hisle yeniden eşyalarını toplamaya devam ediyordu.

Yan taraflarındaki çamurlu nehir süratle yükseliyordu, çok geçmeden taşacaktı. Normalde kamp yerlerini terk etmiş olacakları sürenin üstüne en az bir saat daha oyalanmışlardı. Sonunda Hermione, boncuklu çantayı üç kez tamamen yeniden yerleştirdikten sonra, başka erteleme nedeni bulamadı sanki. Harry ile el ele tutuştular ve Buharlaştılar, rüzgâra açık, funda kaplı bir tepede yeniden belirdiler.

Oraya vardıkları anda Hermione Harry'nin elini bıraktı ve ondan uzaklaştı. Büyük bir kayaya oturdu, yüzü dizlerinde, hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Harry onu izledi, yanına gidip de teselli etmesi gerektiğini düşündü, ama bir şey onu kök salmış gibi olduğu yerde tuttu. İçi buz kesmiş, yay gibi gerilmişti sanki: bir kez daha Ron'un yüzündeki aşağılayıcı ifade geldi gözünün önüne. Harry fundaların arasından ilerleyip, perişan haldeki Hermione'nin etrafında büyük bir çember çizerek yürümeye ve korunmalarını sağlamak için her zaman onun yaptığı büyüleri tekrarlamaya başladı.

Sonraki birkaç gün boyunca Ron'dan hiç söz etmediler. Harry onun adını bir daha asla ağzına almamaya kararlıydı, Hermione de meseleyi zorlamanın yararı olmadığını biliyor gibiydi. Ancak bazen geceleri Hermione'nin onu uyuyor sandığı zamanlarda ağladığını duyuyordu Harry. Bu arada Harry de, bir süredir Çapulcu Haritası'nı çıkarıp asa ışığında incelemeye başlamıştı. Ron'un adı yazılı noktanın Hogwarts koridorlarında belireceği ânı bekliyordu; safkan statüsünün getirdiği koruma altında, şatonun konforuna dönmüş olduğunu kanıtlayacaktı bu onun. Ancak Ron haritada belirmedi. Harry de bir süre sonra kendini, gözlerini sadece kızlar yatakhanesinde Ginny'nin adına dikmek için haritaya bakarken

buldu. Bu isme bakışındaki yoğunluk acaba Ginny'nin uykusuna sızar mı, acaba Harry'nin onu düşündüğünü, iyi olduğunu umduğunu şu ya da bu şekilde anlar mı diye merak ediyordu.

Gündüzleri, Gryffindor'un kılıcının olabileceği yerleri belirleme çabalarına ayrılmıştı, ama Dumbledore'un onu nereye saklamış olabileceği konusunda ne kadar çok konuşurlarsa, tahminleri o kadar umutsuz ve zorlama bir hal alıyordu. Harry beynini ne kadar zorlarsa zorlasın, Dumbledore'un bir şeyi saklayabileceği bir yerden söz ettiğini hatırlayamıyordu. Bazı anlarda Ron'a mı, yoksa Dumbledore'a mı daha fazla kızdığını bilemiyordu. *Ne yaptığını biliyorsun sanıyorduk... Dumbledore'un sana ne yapacağını söylediğini sanıyorduk... gerçek bir planının olduğunu sanıyorduk!*

Kendinden saklayacak hali yoktu: Ron haklıydı. Dumbledore onu neredeyse eli boş bırakmıştı. Bir Hortkuluk keşfetmişlerdi ama onu da yok etmenin bir yolunu bulamamışlardı: diğerleri ise hep oldukları kadar ulaşılmaz durumdaydı. Umutsuzluk her yanını sarmak üzereydi sanki. Haddini bilmeyip de arkadaşlarının bu dolambaçlı, anlamsız seyahatte ona eşlik etme tekliflerini kabul ettiğini düşününce, şaşıp kalıyordu şimdi. Hiçbir şey bilmiyordu, hiçbir fikri yoktu ve her an acı içinde, Hermione'nin de artık canına yetmiş midir, artık kendisinin de gideceğini söylemek üzere midir diye tetikte duruyor, böyle bir şeye dair belirti kolluyordu.

Pek çok akşamı neredeyse tamamen sessiz geçiriyorlardı ve Hermione, Phineas Nigellus'un portresini çantasından çıkarıp bir iskemleye yerleştirmeyi huy edinmişti, sanki Ron'un gidişinden kaynaklanan koskoca deliği kısmen doldurabilirmiş gibi. Phineas Nigellus daha önce onları asla ziyaret etmeyeceğini söylemiş olsa da, Harry'nin ne işler çevirdiği hakkında bilgi edinme şansına karşı koyamıyordu anlaşılan; birkaç günde bir, gözleri bağlı olarak yeniden belirmeye razı olmuştu. Harry onu gördüğüne memnun bile oluyordu, çünkü küçümseyen ve alay eden takımından olsa bile gene de bir konuktu. Phineas Nigellus ideal bir muhbir olmasa da, Hogwarts'ta olup bitenlere ilişkin her tür haber hoşlarına gidi-

yordu. Nigellus, kendisi okulu idare ettiğinden bu yana ilk Slytherin Müdür olan Snape'e saygı duyuyordu, bu yüzden de Snape'i eleştirmemeye ya da onun hakkında münasebetsiz sorular sormamaya dikkat etmeleri gerekiyordu. Yoksa Phineas Nigellus hemen tablosunu terk edip gidiyordu.

Ancak, ufak tefek bazı haberler verdiği de oluyordu. Snape'in öğrenciler arasındaki çekirdek bir kadronun sürekli, ama düşük düzeyde isyanıyla karşı karşıya olduğu anlaşılıyordu. Ginny'nin Hogsmeade'e gitmesi yasaklanmıştı. Snape Umbridge'in, üç ya da daha fazla sayıda öğrencinin bir araya gelmesini ya da gayri resmi öğrenci derneklerini yasaklayan eski kararnamesini yeniden yürürlüğe koymuştu.

Harry bütün bunlardan Ginny'nin ve büyük ihtimalle onunla birlikte Neville ve Luna'nın Dumbledore'un Ordusu'nu sürdürmek için ellerinden geleni yaptıkları sonucuna varmıştı. Bu yetersiz haberler Harry'de Ginny'yi görmeye yönelik öyle müthiş bir arzu uyandırmıştı ki, karın ağrısından farkı yoktu; ama haberler aynı zamanda onun yeniden Ron'u, Dumbledore'u ve neredeyse eski kız arkadaşı kadar özlediği Hogwarts'ın kendisini düşünmesine de yol açtı. Hakikaten de Nigellus, Snape'in sıkı tedbirlerinden söz ederken Harry dosdoğru okula gidip Snape'in yönetiminin dengesini bozma çalışmalarına katılmayı hayal ettiği bir çılgınlık ânı geçirdi: karnının doyurulması, yumuşak bir yatağa sahip olmak ve başkalarının gözetimi altında bulunmak o anda dünyadaki en harika ihtimal gibi göründü. Ama sonra kendisinin Bir Numaralı Sakıncalı olduğunu, başına on bin Galleon ödül konduğunu ve bugünlerde Hogwarts'a girmenin Sihir Bakanlığı'na girmek kadar tehlikeli olduğunu hatırladı. Zaten Phineas Nigellus da araya Harry ve Hermione'nin bulunduğu yer konusunda imalı sorular sıkıştırarak, bu noktayı istemeden de olsa vurgulamıştı. Hermione bunu her yapışında onu boncuklu çantanın içine itmiş, Phineas Nigellus ise bu nezaketsiz vedaların ardından birkaç gün yeniden görünmeyi reddetmişti.

Hava soğudu da soğudu. Herhangi bir bölgede uzun süreyle kalmaya cesaret edemiyorlardı. Bu yüzden de en büyük kaygılarının yeri kaplayan sert kırağı olduğu güney İngiltere'de kalmaktansa, ülkede bir aşağı bir yukarı dolaşmaya devam ettiler. Çadırı sulu sepkenin dövdüğü bir yamaçta, çadırın buz gibi suların baskınına uğradığı geniş düz bir sulak çayırda ve bir İskoç gölünün ortasında, çadırın geceleyin yarı yarıya kara gömüldüğü minik bir adada kaldılar.

Oturma odalarının pencerelerinden Noel ağaçları göz kırpmaya başlamıştı ki bir akşam Harry, denemedikleri tek seçenek olarak gördüğü şeyi, bir kez daha teklif etmeye karar verdi. Az önce ender güzellikte bir yemek yemişlerdi: Hermione Görünmezlik Pelerini'ni giyip bir süpermarkete gitmişti (çıkarken vicdanının sesini dinleyerek parayı açık bir kasaya bırakmıştı). Harry de onun karnı Bolonez soslu spagetti ve konserve armutla doluyken, her zamankinden daha kolay ikna edilebileceğini düşünüyordu. Ayrıca hemen yanında, ranzanın ucunda asılı duran Hortkuluk'u takmaya birkaç saatlik bir mola vermelerini önerecek sağduyuyu da göstermişti.

"Hermione?"

"Hımm?" Elinde *Ozan Beedle'ın Hikâyeleri* ile, ortası çökmüş koltuklardan birine kıvrılmıştı Hermione. Harry onun sonuçta pek de uzun olmayan bu kitaptan daha neler çıkarabileceğini bilemiyordu; ama belli ki hâlâ kitaptaki bir şeylerin şifresini çözüyordu, çünkü *Hececinin Hece Listesi* koltuğun kolunda açık duruyordu.

Harry boğazını temizledi. Bundan birkaç sene önce Dursley'leri izin belgesini imzalamaya ikna edemediği halde Profesör McGonagall'a Hogsmeade'e gidebilir miyim diye sorduğunda kendini nasıl hissettiyse, gene öyle hissediyordu.

"Hermione, düşünüyordum da –"

"Harry, bir konuda bana yardımcı olabilir misin?"

Belli ki onu dinlememişti. Öne eğilerek *Ozan Beedle'ın Hikâyeleri*'ni uzattı.

"Şu sembole bak," dedi, sayfanın üstünü işaret ederek. Harry'nin hikâyenin başlığı olduğunu tahmin ettiği (eski harfleri okuyamadığı için emin olamıyordu) şeyin üzerinde, gözbebeğinin üstüne dikey bir çizgi çizilmiş üçgen bir göze benzeyen bir şeyin resmi vardı.

"Ben Eski Yazılar dersi almadım, Hermione."

"Biliyorum ama bu eski yazı değil, hece listesinde de yok. Ben hep onu bir göz resmi sandım, ama galiba öyle değil! Mürekkeple yapılmış, bak, biri onu oraya çizmiş, aslında bu kitabın bir parçası değil. Düşün bakalım, daha önce hiç görmüş müydün bunu?"

"Hayır... hayır, dur bir dakika." Harry daha dikkatle baktı. "Bu Luna'nın babasının boynuna taktığı sembolün aynı değil mi?"

"Ya, ben de öyle düşündüm!"

"Öyleyse Grindelwald'ın işareti."

Hermione ağzı açık ona bakakaldı.

"*Ne?*"

"Krum öyle dedi..."

Viktor Krum'un ona düğünde anlattığı hikâyeyi tekrarladı. Hermione şaşırmış görünüyordu.

"*Grindelwald'ın* işareti mi?"

Harry'den garip sembole, sonra gene Harry'ye baktı. "Grindelwald'ın bir işareti olduğunu hiç duymadım. Onun hakkında şimdiye kadar okuduğum hiçbir şeyde bundan söz edilmiyor."

"Eh, dediğim gibi, Krum sembolün Durmstrang'da bir duvara oyulduğunu ve bunu Grindelwald'ın yaptığını sanıyordu."

Hermione, kaşları çatık, gene eski koltuğa çöktü.

"Çok tuhaf. Eğer bir Karanlık Sihir sembolüyse, bir çocuk hikâyeleri kitabında ne işi var?"

"Evet, acayip," dedi Harry. "Öyle olsa Scrimgeour görünce onu tanırdı diye düşünüyor insan. Bakan'dı, Karanlık şeylerde uzman olmalıydı."

"Biliyorum... belki o da benim gibi onun sadece bir göz oldu-

ğunu düşündü. Bütün diğer hikâyelerin başlıkları üzerinde küçük resimler var."

Hermione konuşmadı ama garip işarete gözünü dikip bakmayı sürdürdü. Harry yeniden denedi.

"Hermione?"

"Hımın?"

"Düşünüyordum da. Ben – ben Godric's Hollow'a gitmek istiyorum."

Hermione başını kaldırıp ona baktı ama dalgın bir hali vardı, Harry onun hâlâ kitaptaki o esrarengiz işareti düşündüğünden emindi.

"Evet," dedi Hermione. "Evet, ben de acaba gitsek mi diyordum. Bence mutlaka gitmeliyiz."

"Ne dediğimi anladın mı?" diye sordu Harry.

"Elbette anladım. Godric's Hollow'a gitmek istiyorsun. Aynı fikirdeyim, bence de gitmeliyiz. Yani, ben de başka nerede olacağını bilemiyorum. Tehlikeli olacak ama düşündükçe orada olması daha akla yakın geliyor."

"Şey – *neyin* orada olması?" diye sordu Harry.

O böyle deyince, Hermione de Harry kadar şaşırmış göründü.

"Tabii ki kılıç, Harry! Dumbledore senin oraya dönmek isteyeceğini bilmiş olmalı ve yani Godric's Hollow da Godric Gryffindor'un doğduğu yer –"

"Sahi mi? Gryffindor, Godric's Hollow'dan mı?"

"Harry, *Sihir Tarihi*'nin bari kapağını olsun açtın mı hiç?"

"Şey," dedi Harry ve gülümsedi. Ona aylardır ilk defa gülümsüyormuş gibi geldi, yüzündeki kaslar tuhaf bir şekilde tutulmuş, zorlanıyordu sanki. "Açmış olabilirim, biliyor musun, satın aldığımda... bir tek sefer..."

"Eh, köye onun adı verildiğinden, bu bağlantıyı kurabilirsin sanıyordum," dedi Hermione. Uzun zamandır ilk kez eski Hermione'ye benziyordu; hatta Harry onun birazdan kalkıp kütüphaneye gideceğini söylemesini bile bekler gibi oldu bir an. "*Sihir Tarihi*'nde köy hakkında bir şey var, bekle..."

Boncuklu çantayı açtı ve içinde bir süre arandıktan sonra, Bathilda Bagshot'ın yazdığı eski ders kitabını çıkardı, aradığı sayfayı bulana kadar karıştırdı.

" *'1689'da Uluslararası Gizlilik Nizamnamesi'nin imzalanmasından sonra, büyücüler bir daha ortaya çıkmamak üzere saklandılar. Belki de bir topluluk içinde kendi küçük topluluklarını kurmuş olmaları doğaldı. Birçok küçük köy, karşılıklı dayanışma ve korunma için bir araya gelen sihirli aileleri cezbetti. Cornwall'deki Tinworth, Yorkshire'daki Upper Flagley ve İngiltere'nin güney kıyısındaki Ottery St Catchpole köyleri, hoşgörülü ve bazen Şaşırtılmış Muggle'larla beraber yaşayan küçük büyücü ailesi grupları için önemli birer yuva oldu. Bu yarı sihirli yaşama mekânlarının içinde en meşhuru belki de büyük büyücü Godric Gryffindor'un doğduğu ve büyücü demirci Bowman Wright'ın ilk Altın Snitch'i yaptığı West Country köyü Godric's Hollow'dur. Mezarlık kadim sihirli ailelerin adlarıyla doludur ve şüphe yok ki bu durum yüzyıllar boyunca küçük kilisenin yakasını kurtaramadığı hayalet hikâyelerini açıklamaktadır.'*

"Senden ve annenle babandan söz edilmiyor," dedi Hermione kitabı kapatarak, "çünkü Profesör Bagshot on dokuzuncu yüzyıldan sonra olan hiçbir şeyi kitabına almamış. Ama anlıyorsun ya? Godric's Hollow, Godric Gryffindor, Gryffindor'un kılıcı; sence Dumbledore senin böyle bir bağlantı kuracağını beklememiş midir?"

"Ya, evet..."

Harry, Godric's Hollow'a gitmeyi önerirken kılıcı düşünmediğini kabul etmek istemedi. Onun için köyün çekiciliğinin kaynağı annesiyle babasının mezarları, ölümden ucu ucuna kurtulduğu ev ve Bathilda Bagshot'ın kendisiydi.

"Muriel'in ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu sonunda.

"Kim?"

"Biliyorsun," durakladı: Ron'un adını ağzına almak istemiyordu. "Ginny'nin büyük teyzesi. Düğünde. Senin sıska ayak bileklerin olduğunu söyleyen."

"Ah," dedi Hermione.

Tatsız bir andı: Harry biliyordu ki Hermione Ron'un adının onun dilinin ucuna geldiğini hissetmişti. Telaşla devam etti: "Bathilda Bagshot'ın hâlâ Godric's Hollow'da oturduğunu söyledi."

"Bathilda Bagshot," diye mırıldandı Hermione, işaret parmağını *Sihir Tarihi*'nin ön kapağında Bathilda'nın kabartmayla yazılmış adının üstünde gezdirerek. "Eh, herhalde –"

Hermione'nin sesi öyle dramatik bir şekilde kesildi ki Harry'nin yüreği ağzına geldi: asasını çekerek girişe baktı, kapalı çadır girişinden içeri zorla giren bir el görmeyi bekler gibiydi, ama orada bir şey yoktu.

Yarı kızgın, yarı ferahlamış halde, "Ne?" dedi. "Niye böyle yaptın ki? Çadırın fermuarını açan bir Ölüm Yiyen falan gördün sandım, en az –"

"Harry, *ya kılıç Bathilda'da ise*? Ya Dumbledore kılıcı ona emanet etmişse?"

Harry bu ihtimali kafasında tarttı. Bathilda artık çok yaşlı bir kadın olmalıydı ve Muriel'e göre "beyni sulanmış"tı. Dumbledore'un Gryffindor'un kılıcını onun yanına saklaması ihtimali var mıydı? Öyleyse eğer, Dumbledore pek çok şeyi şansa bırakmış gibi geliyordu Harry'ye: kılıcı sahtesiyle değiştirdiğini asla açıklamamıştı, Bathilda'yla dost olduğunun sözünü bile etmemişti. Ancak şimdi, tam da Harry'nin en çok istediği şeyi yapmaya böyle şaşırtıcı bir şekilde gönüllü olmuşken, Hermione'nin teorisine kuşkuyla yaklaşmanın sırası değildi.

"Evet, etmiş olabilir! Godric's Hollow'a gidiyor muyuz, peki?"

"Evet ama dikkatle düşünmemiz gerekecek, Harry." Şimdi doğrulup oturmuştu, Harry yeniden bir planları olması düşüncesinin onun da moralini kendisininki kadar düzelttiğini görebiliyordu. "Öncelikle, Görünmezlik Pelerini altında Buharlaşmaya çalışmalıyız. Belki Hayalbozan Büyüsü'nün de faydası olur, tabii işi sonuna kadar götürüp Çok Özlü İksir kullanalım diye düşünmüyorsan? İksir kullanacaksak, birinden saç almamız gerekecek. Bence en iyisi öyle yapalım, Harry, ne kadar iyi kılık değiştirirsek o kadar güzel..."

Harry bıraktı, konuşsun. Durakladığında evet anlamına başını sallıyor, onaylıyordu, ama zihni konuşmadan uzaklaşmıştı. Gringotts'taki kılıcın sahte olduğunu keşfettiğinden beri ilk kez, heyecanlanmıştı.

Eve gitmek üzereydi, bir ailesinin olduğu yere geri dönecekti. Voldemort olmasa, Godric's Hollow'da büyümüş, bütün okul tatillerini orada geçirmiş olacaktı. Eve arkadaşlarını davet edebilirdi... hatta belki kardeşleri de olabilirdi... on yedinci doğum günü pastasını yapan, annesi olurdu. Kaybettiği hayat ona şu andakinden, bu hayatın kendisinden alındığı yeri kısa süre sonra göreceğini bildiği şu andakinden daha gerçek görünmemişti hiç. O gece Hermione yattıktan sonra, Harry sırt çantasını sessizce onun boncuklu çantasından çıkardı, içinden de Hagrid'in çok uzun zaman önce ona verdiği fotoğraf albümünü aldı. Aylardır ilk kez, ona gülümseyen ve el sallayan annesiyle babasının eski resimlerine dikkatle baktı, artık onlardan bir tek bu resimler kalmıştı.

Harry'ye kalsa ertesi gün Godric's Hollow'a gitmek için memnuniyetle yola çıkardı, ama Hermione'nin başka fikirleri vardı. Voldemort'un Harry'nin annesiyle babasının öldükleri yere dönmesini beklediğinden emin olduğu için, ancak mümkün olan en iyi şekilde kılık değiştirdiklerini garantiye alınca yola çıkmaya kararlıydı. Hermione yolculuğu yapmayı ancak tam bir hafta sonra kabul etti – yani, Noel alışverişine çıkmış masum Muggle'lardan gizlice saç aldıktan ve birlikte Görünmezlik Pelerini'nin altındayken Cisimlenme ve Buharlaşma üzerinde çalıştıktan sonra.

Karanlığa sığınarak köye Cisimleneceklerdi, onun için Çok Özlü İksir'i nihayet içtiklerinde vakit akşamüstüydü. Harry saçları dökülmeye başlamış, orta yaşlı bir Muggle erkeğe, Hermione ise onun küçük ve hayli ürkek karısına dönüşmüştü. Bütün eşyalarını taşıyan (Hortkuluk hariç: o Harry'nin boynunda asılıydı) boncuklu çanta, Hermione'nin önü iliklenmiş paltosunun iç ceplerinden birine tıkıştırılmıştı. Harry Görünmezlik Pelerini'ni üstlerine çekti, sonra bir kez daha boğucu karanlığa girdiler.

Harry, kalbi boğazında çarparak, gözlerini açtı. Gecenin ilk yıldızlarının şimdiden zayıfça ışıldamaya başladığı lacivert bir göğün altındaki karlı bir yolda el ele duruyorlardı. Dar yolun iki tarafında küçük evler vardı, pencerelerinden Noel süsleri göz kırpıyordu. Biraz ileride altın rengi sokak fenerlerinin ışığı köyün merkezini gösteriyordu.

"Her taraf kar!" diye fısıldadı Hermione Pelerin'in altında. "Karı niye düşünmedik ki? Onca önlemden sonra, ayakizi bırakacağız! İzlerden kurtulmamız gerek – sen önden git, ben yaparım –"

Harry ise köye bir gösteri için at kılığına giren iki kişi gibi, izlerini sihirle örterken kendilerini gizlemeye çalışarak girmek istemiyordu.

"Hadi, Pelerin'i çıkartalım," dedi Harry. Hermione korkmuş görününce de ekledi: "Hadi ama, kendimize benzemiyoruz, çevrede de kimse yok."

Pelerin'i ceketinin altına soktu, hareketleri engellenmeden ilerlediler, yüzlerini ısıran buzlu havada, küçük evleri birer birer geçerek yürüdüler; bunların herhangi biri James ile Lily'nin vaktiyle yaşadığı, ya da şimdi Bathilda'nın oturduğu ev olabilirdi. Harry evlerin ön kapılarına, kar yüklü çatılarına ve verandalarına baktı. İçten içe bunun imkânsız olduğunu, buradan ayrıldığında henüz bir yaşını biraz geçmiş olduğunu bildiği halde, herhangi birini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Küçük evi görebileceğinden bile emin değildi; bir Fidelius Büyüsü'nün öznesi öldüğünde ne olduğunu bilmiyordu. Üzerinde yürüdükleri küçük yol sola döndüğünde önlerine köyün merkezi, küçük bir meydan çıktı.

Her yanına renkli ışıklar asılmış meydanın ortasında, rüzgârdan eğilmiş bir Noel ağacının kısmen gözden sakladığı, savaş anıtına benzeyen bir şey vardı. Ayrıca birkaç dükkân, bir postane, bir pub ve renkli cam pencereleri meydana mücevher parıltısıyla ışık saçan küçük bir kilise.

Buradaki kar sıkışmıştı: insanların bütün gün üstüne bastığı yerlerde sert ve kaygandı. Siluetleri sokak fenerleri tarafından

kısa süreyle aydınlatılan köy sakinleri, önlerinde karşıdan karşıya gidip geliyordu. Pub'ın kapısı açılıp kapanınca bir an kahkahalar ve pop müzik duydular; sonra da küçük kilisede bir ilahi başladı.

"Harry, sanırım Noel arifesi!" dedi Hermione.

"Öyle mi?"

Tarihi unutmuş gitmişti; haftalardır gazete görmüyorlardı.

"Eminim," dedi Hermione, gözleri kilisede. "Onlar... onlar orada olmalı, değil mi? Annenle baban? Arkadaki mezarlığı görebiliyorum."

Harry içinde heyecandan öte bir şey hissetti, daha çok korku gibi bir şey. Şimdi bu kadar yaklaşmışken, görmek isteyip istemediği konusunda tereddüte düşmüştü birden. Belki de Hermione onun neler hissettiğini biliyordu, çünkü Harry'nin eline uzandı ve onu çekip ilk kez idareyi ele aldı. Meydanın yarısını geçmişlerdi ki, Hermione olduğu yerde kalakaldı.

"Harry, bak!"

Savaş anıtını işaret ediyordu. Yanlarından geçerken bir dönüşüm geçirmişti. İsimlerle kaplı bir dikilitaşın yerini şimdi üç kişinin heykeli almıştı: dağınık saçlı ve gözlüklü bir adam, uzun saçlı ve müşfik, güzel yüzlü bir kadın ve annesinin kollarında bir oğlan bebek. Kar, yumuşacık beyaz başlıklar gibi başlarını örtmüştü.

Harry yaklaştı, başını kaldırıp annesiyle babasının yüzlerine baktı. Bir heykel olacağını asla hayal etmemişti... kendini, alnında yara izi olmayan mutlu bir bebek olarak, taşla tasvir edilmiş görmek ne garipti...

"Hadi," dedi Harry doyasıya baktıktan sonra ve yeniden kiliseye doğru yürümeye başladılar. Yolu geçerlerken omuzunun üstünden geri baktı; heykel gene savaş anıtına dönmüştü.

Kiliseye yaklaştıkça şarkı sesi giderek yükseldi. Harry'nin boğazının sıkışmasına yol açtı bu, ona öyle çok Hogwarts'ı, Peeves'in zırhların içinden ilahilerin edepsizce yorumlarını böğürmesini, Büyük Salon'daki on iki Noel ağacını, maytaptan çıkan bir şapka

takmış Dumbledore'u, el örgüsü bir kazak giymiş Ron'u hatırlatmıştı ki...

Mezarlığın girişinde parmaklıklı bir kapı vardı. Hermione onu mümkün olduğu kadar sessizce itip açtı, içeri süzüldüler. Kilisenin kapılarına giden kaygan patikanın iki tarafında kar derin ve el değmemiş olarak uzanıyordu. İlerlediler, parıl parıl pencerelerin altında gölgelere sığınarak binanın çevresinde yürürken karda derin çukurlar açtılar.

Kilisenin arkasında, renkli camdan yansımaların kara vurduğu her yerde göz kamaştırıcı kırmızı, sarı ve yeşillerle beneklenmiş açık mavi bir battaniyenin içinden, sıra sıra karlı mezartaşı yükseliyordu. Eliyle sıkı sıkı ceketinin cebindeki asasını kavrayan Harry, en yakındaki mezara doğru gitti.

"Şuna bak, bir Abbott, Hannah'nın çok önce ölmüş bir akrabası olabilir!"

"Alçak sesle konuş," diye yalvardı Hermione.

Arkalarındaki karda karanlık izler açarak, eski mezartaşlarındaki kelimelere bakmak için eğilerek, kimsenin onlara eşlik etmediğinden kesinlikle emin olmak için zaman zaman gözlerini kısıp onları çevreleyen karanlığa bakarak, mezarlığın gittikçe daha içlerine doğru ilerlediler.

"Harry, burada!"

Hermione iki mezartaşı sırası ötedeydi; Harry kalbi göğsünde resmen küt küt çarparak, tekrar karın içinden onun yanına gitmek zorunda kaldı.

"Yoksa –"

"Hayır, ama bak!"

Karanlık taşı parmağıyla gösterdi. Harry eğildi ve donmuş, likenlerin lekelediği granitte *Kendra Dumbledore* ve onun doğum ile ölüm tarihlerinin hemen altında *ve kızı Ariana* kelimelerini gördü. Bir de alıntı vardı:

Hazinen neredeyse, kalbin de orada olacak.

Demek ki Rita Skeeter ve Muriel'in dediklerinde doğruluk payı vardı. Dumbledore ailesi gerçekten de burada yaşamış ve bir kısmı burada ölmüştü.

Mezarı görmek, duymaktan daha kötüydü. Onun ve Dumbledore'un bu mezarlıkta derin kökleri olduğunu ve Dumbledore'un bunu ona söylemiş olması gerektiğini düşünmeden edemiyordu Harry. Dumbledore ise bu bağlantıyı paylaşmayı asla düşünmemişti. Burayı birlikte ziyaret edebilirlerdi; Harry bir an buraya Dumbledore'la gelmeyi, bunun nasıl bir bağ oluşturacağını, kendisi için ne büyük anlam taşıyacağını hayal etti. Ancak ailelerinin aynı mezarlıkta yan yana yatıyor olduğu gerçeği, anlaşılıyor ki Dumbledore'a önemsiz bir tesadüf gibi görünmüş, belki de Harry'nin yapmasını istediği işle alakasız gelmişti.

Hermione ona bakıyordu, Harry yüzünün gölgeler içinde gizli olmasına sevindi. Mezartaşındaki kelimeleri yeniden okudu. *Hazinen neredeyse, kalbin de orada olacak.* Bu kelimelerin ne anlama geldiğini anlamıyordu. Annesi öldükten sonra ailenin en yaşlı üyesi olarak bunları mutlaka Dumbledore seçmişti.

"Emin misin asla söz etmediğinden –?" diye başladı Hermione.

"Evet," diye kestirip attı Harry, sonra "bakmaya devam edelim," diye ekledi, keşke taşı görmemiş olsaydım diye düşünerek arkasını döndü. Heyecanın getirdiği ürpertiye gücenme duygusunun bulaşmasını istemiyordu.

Hermione biraz sonra yeniden "İşte!" diye bağırdı, karanlığın içinden. "Ah, hayır, özür dilerim! Potter diyor sandım."

Yıkıldı yıkılacak haldeki yosunlu bir taşı ovalıyor, kaşları hafifçe çatık, eğilmiş ona bakıyordu.

"Harry, geri dönsene bir dakika."

Harry yok yere geciktirilmek istemiyordu, o yüzden karların arasından onun yanına epey gönülsüzce geldi.

"Ne?"

"Şuna bak!"

Mezar son derece eskiydi, hava şartlarından yıpranmıştı.

Harry ismi güç bela okudu. Hermione ona alttaki sembolü gösterdi.

"Harry, bu kitaptaki işaret!"

Harry onun gösterdiği yere baktı: taş öyle aşınmıştı ki oraya ne kazınmış olduğunu çıkarmak zordu, ama neredeyse okunmaz haldeki ismin altında gerçekten üçgen bir işaret var gibiydi.

"Evet... olabilir..."

Hermione asasını aydınlattı ve mezartaşındaki isme işaret etti.

"Ig-Ignotus diyor, sanırım..."

"Ben annemle babamı aramaya devam edeceğim, tamam mı?" dedi Harry sesinde hafif bir gerginlikle, onu eski mezarın başına çömelmiş halde bırakarak gene uzaklaştı.

Arada bir Abbott gibi Hogwarts'ta rastladığı bir soyadıyla karşılaşıyordu. Yer yer mezarlıkta aynı büyücü ailesinin birkaç kuşağı temsil ediliyordu: Harry tarihlere bakınca ya ailenin kökünün kuruduğunu ya da hali hazırdaki üyelerinin Godric's Hollow'dan taşındıklarını anlayabiliyordu. Mezarlar arasında gittikçe daha da içerilere ilerledi ve her yeni mezartaşına ulaştığında içinde bir şeyin endişe ve beklentiyle sıçradığını hissetti.

Birden karanlık ve sessizlik çok daha derinleşti sanki. Kaygılanan Harry, Ruh Emiciler'i düşünerek etrafa baktı, ama sonra ilahilerin bittiğini, meydana doğru ilerlemekte olan kilise cemaatinin gevezeliklerinin ve telaşlarının da gitgide daha az duyulur hale geldiğini fark etti. Kilisenin içinde biri az önce ışıkları söndürmüştü.

Sonra karanlığın içinden, birkaç metre öteden gayet keskin ve net bir şekilde üçüncü kez Hermione'nin sesi duyuldu.

"Harry, buradalar... hemen burada."

Ve onun sesinin tonundan, bu seferkilerin annesiyle babası olduğunu anladı: ona doğru, sanki göğsüne ağır bir şey bastırıyormuş duygusuyla yürüdü; Dumbledore'un ölümünden hemen sonra duyduğu histi bu, kalbine ve ciğerlerine resmen ağırlık yapan bir keder.

Mezartaşı Kendra'nınki ile Ariana'nınkinden sadece iki sıra

arkadaydı. Tıpkı Dumbledore'un mezarı gibi beyaz mermerden yapılmıştı ve karanlıkta parıldıyor gibi göründüğü için okuması kolaydı. Harry'nin üzerine yazılmış sözleri okumak için diz çökmesine, hatta çok yakına gelmesine gerek kalmadı.

James Potter, doğumu 27 Mart 1960, ölümü 31 Ekim 1981
Lily Potter, doğumu 30 Ocak 1960, ölümü 31 Ekim 1981

Son yok edilecek düşman, ölümdür.

Harry sanki onların anlamını kavramak için tek bir şansı olacakmış gibi, kelimeleri yavaş yavaş okudu. Sonuncusunu da yüksek sesle okudu.

" *'Son yok edilecek düşman, ölümdür'...*" Aklına korkunç bir düşünce geldi ve içinde bir tür panik dalgası yükseldi. "Bu bir Ölüm Yiyen fikri değil mi? Burada ne işi var?"

"Ölümü, Ölüm Yiyenler'in kastettiği anlamda yenilgiye uğratmayı kastetmiyor ki, Harry," dedi Hermione, tatlı bir sesle. "Şeyi kastediyor... yani... ölümün ötesinde yaşamayı. Ölümden sonra yaşamayı."

Ama yaşamıyorlar ki, diye düşündü Harry: gitmişlerdi. Boş sözler, annesiyle babasının çürüyen kalıntılarının kayıtsız, habersiz halde karın ve taşın altında yattığı gerçeğini değiştiremezdi. Ve Harry engel olamadan gözünden yaşlar boşalmaya başladı, kaynar sıcakken aniden yüzünde dondular, zaten onları silmenin, yokmuşlar gibi yapmanın ne anlamı vardı? Bıraktı gözyaşları aksın; dudakları sımsıkı bastırılmış, Lily ile James'ten geriye kalanların yattığı yeri gözlerinden saklayan kalın kar tabakasına, yere baktı. Artık kemiktiler şüphesiz, ya da toz. Yaşayan oğullarının bu kadar yakında durduğunu, kalbinin hâlâ çarptığını, onların fedakârlığı sayesinde hayatta kalmış olduğunu ve şu anda, onlarla birlikte karın altında uyuyor olmayı dilemenin eşiğinde olduğunu bilmiyor ya da aldırmıyorlardı.

Hermione yeniden elini yakalamıştı, sıkı sıkı tutuyordu. Harry ona bakamadı ama o da Hermione'nin elini sıktı, şimdi gece havasını kısa ve derin soluklarla içine çekiyor, kendini toparlamaya, yeniden kontrolünü ele almaya çalışıyordu. Onlara vermek için bir şey getirmeliydi, fakat düşünememişti bunu, mezarlıktaki her bitki yapraksızdı, donmuştu. Ama Hermione asasını kaldırdı, havada onunla bir çember çizdi ve önlerinde bir çelenk dolusu Noel gülü çiçek açtı. Harry çelengi tuttu ve annesiyle babasının mezarına koydu.

Ayağa kalkar kalkmaz gitmek istedi: orada bir an daha kalabileceğini sanmıyordu. Kolunu Hermione'nin omuzuna doladı, Hermione de kendi kolunu onun beline, ve sessizlik içinde dönüp karda yürüdüler, Dumbledore'un annesiyle kız kardeşinin yanından geçip karanlık kiliseye ve artık görülmeyen parmaklıklı kapıya yöneldiler.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bathilda'nın Sırrı

"Harry, dur."

"Ne var?"

Ancak meçhul Abbott'ın mezarına erişmişlerdi.

"Burada biri var. Bizi gözleyen biri. Hissediyorum bunu. Orada, çalıların yanında."

Birbirlerine tutunup, mezarlığın sık siyah çalılardan oluşan sınırına bakarak oldukları yerde kıpırdamadan durdular. Harry hiçbir şey göremiyordu.

"Emin misin?"

"Bir şeyin hareket ettiğini gördüm, gördüğüme yemin edebilirim..."

Asa tutan kolunu serbest bırakmak için ondan kurtuldu.

"Muggle'lara benziyoruz," diye hatırlattı Harry.

"Az önce annenle babanın mezarına çiçek koymuş Muggle'lar! Harry, orada biri olduğundan eminim!"

Harry *Sihir Tarihi*'ni düşündü; mezarlık hayaletli sayılıyordu: ya bu –? Ama sonra bir hışırtı duydu ve Hermione'nin işaret ettiği çalılıkta az miktarda karın yerinden oynadığını gördü. Hayaletler karı hareket ettiremezdi.

"Kedi," dedi Harry, bir iki saniye sonra, "ya da kuş. Ölüm Yiyen olsaydı, şimdiye kadar ölmüş olurduk. Ama hadi çıkalım buradan, hem Pelerin'i de yeniden giyebiliriz."

Mezarlıktan çıkarken dönüp dönüp geriye bakıyorlardı. Ken-

dini Hermione'ye güvence verirken görünmeye çalıştığı kadar iyimser hissetmeyen Harry, kapıya ve kaygan kaldırıma ulaştıklarına sevindi. Görünmezlik Pelerini'ni tekrar üstlerine çektiler. Pub öncekinden de kalabalıktı: şimdi içeride pek çok ses kiliseye yaklaşırlarken duydukları ilahiyi söylüyordu. Harry bir an içeriye sığınma önerisinde bulunmayı düşündü, ama daha o bir şey söyleyemeden Hermione, "Şu tarafa gidelim," diye mırıldandı. Onu girdikleri yönün aksi yönde, köyün dışına çıkan karanlık yola doğru çekiştirdi. Harry küçük evlerin nerede bitip yolun yeniden nerede açık kırlara döndüğünü kestiremiyordu. Cesaret edebildikleri hızla yürüdüler, rengârenk ışıklarla pırıldayan, perdelerin arkasından Noel ağaçlarının siluetlerinin kara kara vurduğu başka pencerelerin önünden geçtiler.

"Bathilda'nın evini nasıl bulacağız?" diye sordu, biraz titreyen ve dönüp dönüp omuzunun üstünden geri bakan Hermione. "Harry? Ne dersin? Harry?"

Kolunu çekti ama Harry onu dinlemiyordu. Bu ev sırasının en sonunda duran karanlık kitleye doğru bakıyordu. Az sonra hızlanmış, Hermione'yi de yanı sıra sürüklüyordu; Hermione buzda biraz kaydı.

"Harry –"

"Bak... şuna bak, Hermione..."

"Ama ben... ah!"

Harry görebiliyordu; Fidelius Büyüsü James ve Lily ile birlikte ölmüş olmalıydı. Hagrid Harry'yi şimdi bele kadar gelen otların arasına saçılmış enkazdan aldığından bu yana geçen on altı yıl içinde, çalı çit yabani bir hal almıştı. Evin büyük kısmı, tümüyle koyu renk sarmaşıkla ve karla örtülü olsa da halen ayaktaydı, ama üst katın sağ tarafı uçmuştu; Harry burasının lanetin geri teptiği yer olduğundan emindi. O ve Hermione kapıda durdular, başlarını kaldırıp vaktiyle tıpkı yanındakiler gibi bir ev olan harabeye baktılar.

"Acaba niye kimse burayı yeniden yapmadı?" diye fısıldadı Hermione.

Harry, "Belki de yeniden yapamıyorsundur," diye cevap verdi. "Belki Karanlık Sihir'in açtığı yaralar gibidir, hasarı onaramıyorsundur."

Bir elini Pelerin'in altından çıkarıp karlı ve iyice paslanmış kapıyı kavradı, açmak değil, sadece evin bir parçasını tutmak istiyordu.

"İçeri girmiyorsun, değil mi? Tekin görünmüyor, belki de – ah, Harry, bak!"

Kapıya dokunmasının sonucu olmalıydı bu. Hemen önlerinde toprağın içinden bir tabela yükselmişti, garip ve çabuk büyüyen bir çiçek gibi ısırganların ve yabani otların oluşturduğu düğümlerin arasından çıkmıştı. Tahtanın üzerindeki altın harfler şöyle diyordu:

Bu noktada, 31 Ekim 1981 gecesinde,
Lily ve James Potter hayatlarını yitirdi.
Oğulları Harry, Öldüren Lanet'ten sonra
sağ kalmış tek büyücüdür.
Muggle'lara görünmeyen bu ev
Potter'lara bir anıt olarak ve
aileyi parçalayan şiddetin bir hatırlatıcısı olarak
harabe halinde bırakılmıştır.

Ve Sağ Kalan Çocuk'un kurtulduğu yeri görmeye gelen başka cadılar ve büyücüler özenle yazılmış bu kelimelerin her tarafına bir şeyler çiziktirmişlerdi. Kimileri sadece Ebedi Mürekkep'le imzalarını atmıştı; kimileri tahtaya isimlerinin baş harflerini oymuştu, kimileriyse mesaj bırakmıştı. Bunların en yenileri, on altı yıllık sihirli yazılar üzerinde pırıl pırıl parlayarak hep benzer şeyler söylüyordu.

"İyi şanslar, Harry, her neredeysen." "Eğer bunu okuyorsan, Harry, hepimiz arkandayız!" "Yaşasın Harry Potter."

"Tabelanın üstüne yazmamalıydılar!" dedi Hermione, içerlemiş bir edayla.

Ama Harry ona tatlı tatlı gülümsedi.

"Harika. İyi ki yazmışlar. Ben..."

Lafını yarıda kesti. Uzaktaki meydanın parlak ışıklarında silueti çıkmış, kat kat sarılıp sarmalanmış biri yoldan onlara doğru aksak aksak geliyordu. Harry, anlaması zor olsa da, onun bir kadın olduğunu düşündü. Yavaş hareket ediyordu, herhalde karlı zeminde kaymaktan korkuyordu. Kambur duruşu, toplu oluşu, ayaklarını sürüyerek yürüşü; bunların hepsi bir araya gelince, çok ileri yaşta olduğu izlenimini uyandırıyordu. O yaklaşırken sessizce gözlediler. Harry önünden geçtiği evlerden birine girer mi diye bekliyordu, ama içgüdüsel olarak girmeyeceğini de biliyordu. Sonunda kadın onlardan birkaç metre ötede durakladı ve yüzü onlara dönük halde, donmuş yolun ortasında öylece durdu.

Harry'nin, Hermione'nin kolunu çimdiklemesine ihtiyacı yoktu. Bu kadının Muggle olma ihtimali neredeyse sıfırdı: orada durmuş, cadı olmasa ona hiçbir şekilde görünmeyecek bir eve bakıyordu. Ancak cadı *olsa* bile, sırf eski bir harabeye bakmak için böylesine soğuk bir gecede dışarı çıkması garip bir davranıştı. Öte yandan, normal sihrin bütün kurallarına göre, Hermione ile onu hiç görememesi gerekirdi. Harry buna rağmen orada olduklarını da, kim olduklarını da bildiği yönünde çok garip bir hisse sahipti. Bu tedirgin edici sonuca vardığı anda, kadın eldivenli elini kaldırıp gel işareti yaptı.

Hermione Pelerin'in altında ona yaklaştı, kolu koluna bastırıyordu.

"Nereden biliyor?"

Harry başını iki yana salladı. Kadın, bu sefer elini daha da kuvvetle sallayarak çağırdı onları. Harry bu çağrıya uymamak için birçok neden bulabilirdi, ancak onun kimliği konusundaki şüpheleri ıssız sokakta karşı karşıya durdukları her an daha da güçleniyordu.

Kadının aylar boyunca onları beklemiş olması mümkün müydü? Dumbledore ona beklemesini, Harry'nin sonunda geleceğini

mi söylemişti? Mezarlıkta gölgelerin içinde hareket eden ve onları bu noktaya kadar takip edenin o olması akla yakın değil miydi? Onları hissetme yeteneği bile, Harry'nin daha önce hiç rastlamadığı Dumbledorevari bir güce işaret ediyordu.

Sonunda Harry konuştu; Hermione'nin irkilip zıplamasına yol açtı bu davranışı.

"Bathilda mısın sen?"

İyice örtünmüş şekil başını evet anlamında sallayıp yeniden gel işareti yaptı.

Harry ve Hermione Pelerin'in altında birbirlerine baktılar. Harry kaşlarını kaldırdı; Hermione belli belirsiz, tedirgin bir baş hareketiyle onayladı.

Kadına doğru adım attılar, o da hemen dönüp, geldikleri yoldan geriye doğru, aksayarak yürümeye koyuldu. Önlerine düşüp birkaç evin önünden geçtikten sonra, bir bahçe kapısından içeri girdi. Neredeyse az önce ayrıldıkları bahçe kadar yabani ot bürümüş bir bahçenin içinden geçen yolda onu izlediler. Elinde bir anahtarla ön kapıda biraz uğraştı, sonra kapıyı açtı ve onlar geçsin diye geriye çekildi.

Kötü kokuyordu, ya da belki kötü kokan eviydi: kadının yanından geçip Pelerin'i çıkartırlarken Harry burnunu kırıştırdı. Şimdi onun yanına gelince, ne kadar minik olduğunu fark etmişti; yıllar belini bükmüştü, Harry'nin göğsüne anca geliyordu. Arkalarından kapıyı kapattı, soyulan boyanın fonu üzerinde ellerinin boğumları mavi ve benek benekti. Sonra dönüp Harry'nin yüzüne baktı. Gözleri kataraktla kalınlaşmış ve üzerlerine kat kat şeffaf deri inmişti, bütün yüzü çatlamış damarlar ve karaciğer lekeleriyle kaplıydı. Harry onun kendisini seçip seçemediğini merak etti; seçebilse bile, kimliğini çaldığı, saçı dökük Muggle'ı görecekti.

Kadın güvelerin delik deşik ettiği siyah bir şalı çıkartıp, kafa derisi açıkça görülen çok az beyaz saçlı başını ortaya çıkarırken ihtiyarlık, toz, yıkanmamış çamaşırlar ve bayat yiyecek kokusu yoğunlaştı.

"Bathilda?" diye tekrarladı Harry.

Kadın yeniden başıyla onayladı. Harry cildine değen madalyonun farkına vardı; madalyonun içindeki bazen tıklayan ya da çarpan şey uyanmıştı; soğuk altının içinden nabız gibi attığını hissedebiliyordu. Onu yok edecek şeyin yakında olduğunu biliyor muydu, hissediyor muydu?

Bathilda, ayaklarını sürüyerek yanlarından geçti, Hermione'yi sanki görmemiş gibi kenara itti ve oturma odasına benzeyen bir yere girip gözden kayboldu.

"Harry, hiç emin değilim bundan," diye fısıldadı Hermione.

"Boyuna bosuna bak bir; gerekirse ikimiz onun hakkından geliriz sanırım," dedi Harry. "Dinle, sana daha önce söylemeliydim, aklının tamamen başında olmadığını biliyorum. Muriel ona 'beyni sulanmış' demişti."

"Gel!" diye seslendi Bathilda bitişik odadan.

Hermione sıçradı, Harry'nin koluna yapıştı.

"Her şey yolunda," dedi Harry, güvence vererek, önden yürüyüp oturma odasına girdi.

Bathilda yalpalayarak dolaşıp mumları yakıyordu ama içerisi hâlâ çok karanlıktı, üstelik de son derece pisti. Ayaklarının altında kalın toz katmanı hışırdıyordu ve Harry'nin burnu, rutubet ve küf kokusunun altında, bozulmuş et gibi daha beter bir şey sezdi. En son ne zaman birinin Bathilda'nın kendine bakıp bakamadığını kontrol etmek için bu eve girdiğini merak etti. Sihir yapabileceğini de unutmuş görünüyordu, çünkü mumları beceriksizce eliyle yakıyordu, uzun dantel kol ağzı her an alev alma tehlikesi altındaydı.

"Bırakın, ben yapayım," diye teklifte bulundu Harry ve kibritleri ondan aldı. Harry, odanın her yanında, çatlak ve küflü fincanlarla dolu sehpaların ve kitap yığınlarının üstüne düştü düşecek gibi tünemiş tabaklarda duran mum diplerini yakmayı bitirirken, kadın durup onu gözledi.

Harry'nin gözüne çarpan son mum, üzerinde çok sayıda fotoğrafın durduğu, önü bombeli bir konsolun üstündeydi. Alev

canlanıp dans etmeye başlayınca yansıması fotoğrafların tozlu camları ve gümüşleri üzerinde titreşti. Resimlerde birkaç minik kıpırtı gördü. Bathilda ateş yakmak için kütüklerle cebelleşirken, Harry *"Tergeo,"* diye mırıldandı. Fotoğrafların tozu kaybolup gitti ve Harry hemen en büyük, en süslü beş altı çerçevenin içinin boş olduğunu gördü. Acaba onları Bathilda mı çıkardı, başkası mı diye merak etti. Sonra koleksiyonun arkalarına doğru bir fotoğraf gözünü çeldi, hemen kapıp aldı onu.

Altın saçlı, neşeli yüzlü hırsızdı bu; Gregoroviç'in pencere pervazına tünemiş olan genç adam, gümüş çerçevenin içinden Harry'ye tembel tembel gülümsüyordu. Ve Harry birden çocuğu daha önce nerede gördüğünü hatırladı: *Albus Dumbledore'un Hayatı ve Yalanları*'nda, yeniyetme Dumbledore'la kol kolaydı. Bütün kayıp fotoğraflar da orada olmalıydı işte: Rita'nın kitabında.

"Mrs – Miss – Bagshot?" dedi, sesi biraz titriyordu. "Bu kim?"

Bathilda odanın ortasında durmuş, Hermione'nin onun için ateşi yakmasını izliyordu.

"Miss Bagshot?" diye tekrarladı Harry ve şöminede alevler parlarken ona doğru yürüdü. Bathilda onun sesini duyunca baktı ve Hortkuluk göğsünün üstünde daha da hızla çarpmaya başladı.

"Bu adam kim?" diye ona sordu Harry, resmi ona doğru uzatarak.

Kadın önce ciddiyetle resme, sonra başını kaldırıp Harry'ye baktı.

"Kim olduğunu biliyor musunuz?" diye tekrarladı Harry, normalden çok daha ağır ağır ve daha yüksek bir sesle. "Bu adam? Onu tanıyor musunuz? Adı ne?"

Bathilda ise öylece dalgın dalgın durdu sadece. Harry korkunç bir hayal kırıklığı hissetti. Rita Skeeter, Bathilda'nın anılarının kilidini nasıl açmıştı acaba?

"Kim bu adam?" diye tekrarladı yüksek sesle.

"Harry, ne yapıyorsun?" diye sordu Hermione.

"Bu resim, Hermione, hırsız bu, Gregoroviç'ten bir şey çalan hırsız! Lütfen!" dedi Bathilda'ya. "Kim bu?"

Ama kadın sadece gözlerini dikip ona baktı.

"Neden sizinle gelmemizi istediniz Mrs – Miss – Bagshot?" diye sordu Hermione, o da sesini yükselterek. "Bize söylemek istediğiniz bir şey mi vardı?"

Bathilda Hermione'nin dediklerini duyduğuna dair herhangi bir belirti göstermeden Harry'ye birkaç adım daha yaklaştı. Başını hafifçe silkerek, dönüp hole baktı.

"Gitmemizi mi istiyorsunuz?" diye sordu Harry.

Kadın hareketi tekrarladı, bu sefer önce ona, sonra kendine, en son tavana işaret etti.

"Ha, tamam... Hermione, sanırım onunla yukarı kata çıkmamı istiyor."

"Tamam," dedi Hermione, "gidelim hadi."

Ama Hermione kımıldayınca, Bathilda şaşırtıcı bir canlılıkla başını iki yana salladı ve parmağıyla bir kez daha önce Harry'yi, sonra kendini gösterdi.

"Onunla yalnız gitmemi istiyor."

"Niye?" diye sordu Hermione, sesi mumla aydınlanmış odada keskin ve net bir şekilde çınladı; ihtiyar hanım bu yüksek sesi duyunca başını salladı.

"Belki de Dumbledore kılıcı yalnızca bana vermesini söylemiştir."

"Senin kim olduğunu sahiden biliyor mu dersin?"

"Evet," dedi Harry, onunkilere dikilmiş olan süt mavisi gözlere bakarak. "Sanırım biliyor."

"Peki, tamam öyleyse, ama çabuk ol, Harry."

"Yolu gösterin," dedi Harry Bathilda'ya.

Kadın anlamış gibi göründü, çünkü ayaklarını sürüyerek onun etrafından dolaşıp kapıya yöneldi. Harry güven verici bir gülümsemeyle geriye, Hermione'ye baktı, ama onun bunu gördüğünden emin değildi; kollarını bedenine sarmış halde mumlarla aydınlan-

mış sefaletin ortasında duruyor, kitaplığa doğru bakıyordu. Harry odadan çıkarken, Hermione ile Bathilda'ya göstermeden meçhul hırsızın gümüş çerçeveli fotoğrafını ceketinin içine soktu.

Basamaklar dik ve dardı: Harry ellerini tombul Bathilda'nın sırtına koymayı düşündü, çünkü kadının gerisin geri üstüne yuvarlanması çok mümkün görünüyordu. Kadın ağır ağır, biraz hırıldayarak üst kat sahanlığına tırmandı, hemen sağa döndü ve Harry'yi alçak tavanlı bir yatak odasına götürdü.

Zifiri karanlıktı ve korkunç kokuyordu: Bathilda kapıyı kapatmadan önce Harry'nin gözü yatağın altından çıkmış bir oturak seçmişti ama Bathilda'nın kapıyı kapatmasıyla karanlık onu da yuttu.

"*Lumos*," dedi Harry, asası aydınlandı. İrkildi: karanlıktaki o birkaç saniyede Bathilda ona yaklaşmıştı ve Harry onun yaklaştığını duymamıştı.

"Sen Potter mısın?" diye fısıldadı.

"Evet, öyle."

Bathilda başıyla yavaş yavaş, ciddi ciddi onayladı. Harry Hortkuluk'un hızlı, kendi kalbinden daha hızlı attığını hissetti: nahoş, rahatsız edici bir duyguydu.

"Sizde bana verilecek bir şey var mı?" diye sordu Harry, ama kadının dikkatini asasının aydınlık ucu çelmiş gibiydi.

"Sizde bana verilecek bir şey var mı?" diye tekrarladı.

Sonra kadın gözlerini yumdu ve birkaç şey birden oldu: Harry'nin yara izi acı verici şekilde sızladı; Hortkuluk öyle bir seğirdi ki kazağının önü resmen oynadı; karanlık, kokuşmuş oda bir an için gözden kayboldu. Harry büyük bir sevinç hissetti ve tiz, soğuk bir sesle konuştu: *tut onu!*

Harry olduğu yerde sallandı: karanlık, pis kokulu oda gene üstüne kapandı sanki; az önce ne olduğunu bilmiyordu.

"Sizde bana verilecek bir şey var mı?" diye sordu üçüncü kez, çok daha yüksek sesle.

"Burada," diye fısıldadı kadın, köşeyi işaret ederek. Harry

asasını kaldırdı ve perdeli pencerenin altında, üstü dolu bir tuvalet masasının siluetini gördü.

Bu sefer kadın onun önüne düşmedi. Harry, asası havada, dağınık yatakla onun arasından geçti. Gözünü ondan ayırmak istemiyordu.

"Bu ne?" diye sordu, kirli çamaşırlar gibi görünen ve kokan şeylerin üst üste yığıldığı tuvalet masasına ulaşınca.

"Orada," dedi kadın, biçimsiz yığına işaret ederek.

Ve darmadağınıklığın içinde bir kılıç kabzası, bir yakut görmeyi bekleyerek bakışını çevirdiği anda kadın tuhaf bir şekilde hareket etti: Harry bunu gözünün ucuyla gördü; hissettiği panikle o yöne döndü; ihtiyar vücudun çöktüğünü ve boynunun olduğu yerden dışarı koca yılanın aktığını görünce duyduğu dehşet, bedenini felce uğrattı.

O asasını kaldırırken yılan saldırdı: kolunun dirsekten aşağısındaki ısırığın kuvvetiyle, asa döne döne tavana doğru fırladı, ışık göz kamaştırıcı bir şekilde odada savruldu ve sonra da söndü: derken mide boşluğuna gelen güçlü bir kuyruk darbesi soluğunun kesilmesine yol açtı: arkaya, tuvalet masasına, kirli giysiler yığınının içine düştü –

Yana doğru yuvarlanırken, bir saniye önce olduğu tuvalet masasına inen kuyruktan kılpayı kurtuldu: Harry'nin bedeni yere çarparken, cam yüzeyin parçaları yağmur gibi üzerine yağdı. Aşağıdan Hermione'nin "Harry?" diye seslendiğini duydu.

Ciğerlerine ona seslenecek kadar soluk çekemedi: sonra ağır, kaygan bir şey Harry'yi yere yapıştırdı ve Harry güçlü, kaslı kitlenin üzerinden kaydığını hissetti –

"Hayır!" diye soludu, yere yapışmış halde.

"*Evet*," diye fısıldadı ses. "*Evvettt... tutarım seni... tutarım seni...*"

"*Accio... Accio asa...*"

Ama hiçbir şey olmadı. Göğsüne çöreklenip içindeki havayı sıkıştıran, bir yandan da Hortkuluk'u göğsüne bastıran yılanı kendinden uzaklaştırmaya çalışmak için ellerini kullanması gereki-

yordu. Hortkuluk, kendi çılgınca çarpan kalbinden birkaç santim ötede, hayat dolu şekilde nabız gibi atan bir buz dairesiydi ve beynine soğuk, beyaz bir ışık doluyordu, her tür düşünce silinmişti, nefesi boğulmuştu, uzaktan ayak sesleri geliyordu, her şey gidiyordu...

Göğsünün dışında madeni bir kalp çarpıyordu ve şimdi uçuyordu Harry, kalbinde bir zafer duygusuyla uçuyordu, süpürge ya da Testral'e gerek duymaksızın...

Birden ekşi kokan karanlıkta uyandı; Nagini onu serbest bırakmıştı. Zahmetle doğruldu ve sahanlıktan gelen ışığın önünde yılanın siluetini gördü: yılan hamle etti, Hermione bir çığlıkla yana atladı: yön değiştiren laneti perdeli pencereye isabet etti, pencere zangırdadı. Harry yeni bir kırık cam sağanağından kaçmak için eğilirken odayı buz gibi hava doldurdu ve ayağı kalem gibi bir şeye basıp kaydı – asası –

Harry eğilip asayı kaptı ama şimdi oda, kuyruğunu savuran yılanla dolmuştu. Hermione görünürde yoktu, Harry bir an için olabilecek en kötü şeyi düşündü, ama sonra bir gümleme duyuldu ve kırmızı ışık çaktı, yılan havaya uçarken Harry'nin yüzüne hızla çarptı, büklüm büklüm tavana yükseldi. Harry asasını kaldırdı ama tam o sırada yara izi yıllardır yanmadığı kadar büyük bir acıyla, büyük bir güçle yandı.

"Geliyor! *Hermione, geliyor!*"

O haykırırken, yılan çılgınca tıslayarak düştü. Her şey kaos içindeydi: yılan duvardan rafları koparır, parçalanan porselenler dört bir yana savrulurken Harry yatağın üzerinden atladı ve Hermione olduğunu bildiği karanlık şekli yakaladı –

Harry onu yatağın üzerinden çekerken Hermione acıyla feryat etti: yılan gene yükseldi ama Harry yılandan beterinin geldiğini, şu anda belki bahçe kapısında olduğunu biliyordu – başı yara izinin acısıyla çatlayıp açılacak gibiydi –

Harry, Hermione'yi de yanında sürükleyerek koşarken, yılan saldırdı: saldırdığında Hermione *"Confringo!"* diye bağırdı ve bü-

yüsü odanın her yanında uçtu, gardırop aynasını patlattı ve zeminden tavana zıplayıp sekerek tekrar onlara döndü. Harry büyünün ısısının elinin arkasını yaktığını hissetti. Hermione'yi yanı sıra çekerek yataktan kırık tuvalet masasına, oradan da doğruca kırılmış camın içinden hiçliğe atlarken, cam yanağını kesti; onlar havada bükülürken Hermione'nin çığlığı gecede yankılandı...

Ve sonra yara izi patlayıp açıldı adeta. Artık o Voldemort'tu, kokuşmuş odayı koşarak aşıyordu; kel adamla küçük kadının bükülüp yok olduklarını görürken uzun, beyaz elleri pencere pervazını sıkı sıkı yakaladı ve gazap içinde haykırdı; kızınkiyle karışan, Noel Günü'nde çalan kilise çanlarının üstünde karanlık bahçelerde yankılanan bir çığlık...

Ve onun çığlığı Harry'nin çığlığı, acısı Harry'nin acısıydı... burada olabilmesi, daha önce olduğu yerde... burada, ölmenin ne demek olduğunu bilmeye onca yaklaştığı evin görüş mesafesinde... ölmek... acı öyle korkunçtu ki... bedeninden parçalanıp ayrıldı... ama eğer bedeni yoksa başı niye bu kadar acıyordu, eğer ölüyse, nasıl oluyor da böyle dayanılmaz şekilde hissediyordu, acı ölümle birlikte sona ermez miydi, gitmez miydi...

Gece ıslak ve rüzgârlı, balkabağı kılığına girmiş iki çocuk paytak paytak meydanı geçiyor, dükkân vitrinleri kâğıt örümceklerle kaplanmış, inanmadıkları bir dünyanın bütün o zevksiz Muggle süsleri... ve o kayarak gidiyordu, içinde bu gibi durumlarda daima bildiği kararlılık, güç ve haklılık hissi vardı... öfke değil... öfke ondan zayıf ruhlara mahsus... ama zafer, evet... bunu beklemişti, bunu ummuştu...

"Kostümünüz güzel, efendim!"

Pelerinin kukuletasının altını görecek kadar yakına koşunca, küçük oğlanın gülümsemesinin solduğunu gördü, boyalı yüzünü karartan korkuyu gördü: sonra çocuk döndü ve koşarak uzaklaştı... cüppesinin altında asasının sapına parmağıyla dokundu... basit bir harekette bulunsa çocuk asla annesine ulaşamazdı... ama gereksiz, hayli gereksiz...

Ve daha karanlık bir başka sokakta ilerledi ve şimdi varacağı yer gözle görünüyordu, Fidelius Büyüsü bozulmuştu, ama onlar henüz bilmiyor-

du... ve karanlık çitin hizasına gelirken, üzerinden bakarken, kaldırımda sürüklenen ölü yapraklardan daha sessizdi...

Perdeleri çekmemişlerdi, onları küçük oturma odalarında açık seçik gördü, mavi pijamalı küçük siyah saçlı oğlanı eğlendirmek için asasından renkli duman bulutçukları çıkaran uzun boylu, gözlüklü, siyah saçlı adam. Çocuk gülerek dumanı yakalamaya, küçük yumruğuyla tutmaya çalışıyordu...

Bir kapı açıldı, içeri duyamadığı kelimeler söyleyen anne girdi; uzun, koyu kızıl saçı yüzüne dökülüyordu. Şimdi baba çocuğu tuttuğu gibi anneye verdi. Asasını kanepeye attı ve esneyerek gerindi...

İtip açtığı bahçe kapısı biraz gıcırdadı ama James Potter duymadı. Beyaz eli, pelerinin altından asasını çekip evin kapısına doğrulttu, kapı ardına kadar açıldı.

James koşarak hole çıktığında eşiği geçmişti. Kolaydı, çok kolay, asasını bile almamıştı James...

"Lily, Harry'yi al ve git! Bu o! Git! Koş! Ben onu oyalarım –"

Onu oyalamak, elinde bir asa bile yokken!... Laneti savurmadan önce güldü...

"Avada Kedavra!"

Yeşil ışık daracık holü doldurdu, duvara dayanmış bebek arabasını aydınlattı, trabzanları paratoner gibi parıldattı ve James Potter ipleri kesilmiş bir kukla misali düştü...

Kapana kısılan Lily'nin yukarı kattan haykırdığını duyabiliyordu, ama aklı başında davrandığı sürece en azından onun korkacak bir şeyi yoktu... basamakları tırmandı, hafiften eğlenerek onun kendisine karşı barikat kurma çabalarını dinledi... onun da üzerinde asası yoktu... ne kadar aptaldılar, ne kadar itimat sahibi, güvenliklerinin dostlarına bağlı olduğunu, silahların bir an için bile olsa bırakılabileceğini düşünüyorlardı...

Kapıyı itip açtı, alelacele arkasına yığılmış iskemleyle kutuları asasının tembel bir hareketiyle kenara savurdu... işte orada duruyordu, kollarında çocukla. Onu görünce, oğlunu hemen arkasındaki bebek karyolasına bıraktı ve kollarını iki yana açtı, sanki bunun bir faydası olurmuş

gibi, sanki oğluna siper olarak, onun yerine kendisi seçilmeyi umuyormuş gibi...

"Harry'yi bırak, Harry'yi bırak, lütfen Harry'yi bırak!"

"Kenara çekil, seni aptal kız... kenara çekil, hemen..."

"Harry olmaz, lütfen hayır, beni al, onun yerine beni öldür –"

"Bu son uyarım –"

"Harry olmaz! Lütfen... merhamet... merhamet... Harry'yi bırak! Harry'yi bırak! Lütfen – ne istersen yaparım –"

"Kenara çekil – kenara çekil, kızım –"

Onu çocuk yatağından uzaklaşmaya zorlayabilirdi, ama hepsinin işini bitirmek daha tedbirli bir hareket gibi göründü...

Yeşil ışık odada patladı ve Lily de kocası gibi düştü. Çocuk bütün bu zaman zarfında ağlamamıştı: karyolasının parmaklıklarını tutarak ayakta durabiliyordu ve davetsiz misafirin yüzüne bir tür zekice ilgiyle bakıyordu, belki de pelerinin altında saklananın gene güzel ışıklar yapan babası olduğunu düşünüyordu ve annesi bir anda gülerek ayağa kalkacaktı –

Asayı büyük bir itinayla çocuğun yüzüne doğrulttu: oluşunu görmek istiyordu, bu tek, açıklanmaz tehlikenin yok oluşunu. Çocuk ağlamaya başladı: James olmadığını anlamıştı. Onun ağlamasından hoşlanmadı, yetimhanede de küçüklerin mızmızlanmasına hiç tahammül edemezdi –

"Avada Kedavra!"

Ve sonra kırıldı adeta: hiçbir şeydi şimdi, acı ve dehşetten başka hiçbir şey, kendini saklamalıydı, çocuğun kapana kısıldığı ve feryat ettiği bu mahvolmuş evin molozları arasında değil, ama uzaklarda... çok uzaklarda...

"Hayır," diye inledi.

Yılan pis, karmakarışık zeminde hışırdadı. Voldemort oğlanı öldürmüştü, buna rağmen oğlan oydu...

"Hayır..."

Ve şimdi Bathilda'nın evinin kırık penceresinde durmuş, en büyük kaybının anılarına gömülmüştü ve ayaklarının altında koca yılan kırık porselenler ile camların üzerinde kayarak gidiyordu... yere baktı ve bir şey gördü... inanılmaz bir şey...

"Hayır..."

"Harry, bir şeyin yok, iyisin!"

Eğildi ve çerçevesinin camı kırılmış fotoğrafı aldı. Oradaydı işte, meçhul hırsız, aradığı hırsız...

"Hayır... Düşürdüm... Düşürdüm..."

"Harry, tamam, uyan, uyan!"

O Harry'ydi... Harry. Voldemort değil... ve hışırdayan şey de bir yılan değildi...

Gözlerini açtı.

"Harry," diye fısıldadı Hermione. "İyi – hissediyor musun kendini?"

"Evet," diye yalan söyledi.

Çadırdaydı, alt ranzalardan birinde bir battaniye yığını altında yatıyordu. Çadır bezinden tavanın gerisindeki soğuk, donuk ışığın hareketsizliğinden ve niteliğinden, şafağın sökmek üzere olduğunu anlayabiliyordu. Tere bulanmıştı; teri çarşaflar ve battaniyelerde hissediyordu.

"Kaçıp kurtulmuşuz."

"Evet," dedi Hermione. "Seni kaldıramadım, ranzana yatırmak için Yükseltme Büyüsü kullanmak zorunda kaldım. Sen... eh, sen bir süredir pek..."

Kahverengi gözlerinin altında mor gölgeler vardı; Harry onun elinde küçük bir sünger olduğunu fark etti: Harry'nin yüzünü silmişti.

"Hastalandın," diye bitirdi. "Bayağı hastalandın."

"Ne kadar önce ayrıldık oradan?"

"Saatler önce. Neredeyse sabah olacak."

"Ne oldu bana... baygın mıydım?"

"Pek sayılmaz," dedi Hermione rahatsız bir edayla. "Feryat ediyordun ve inliyordun ve... bir şeyler," diye ekledi, Harry'nin tedirgin olmasına yol açan bir tonla. Ne yapmıştı? Voldemort gibi lanetler mi haykırmıştı; karyolasındaki bebek gibi ağlamış mıydı?

"Hortkuluk'u çıkaramadım," dedi Hermione ve Harry onun

konuyu değiştirmek istediğini anladı. "Yapışmıştı, göğsüne yapışmıştı. İzi kaldı; özür dilerim, onu çıkarmak için bir Koparma Büyüsü kullanmak zorunda kaldım. Yılan da seni soktu ama yarayı temizledim, üstüne biraz geyikotu koydum..."

Üstündeki terli tişörtü kaldırıp aşağı baktı. Kalbinin üstünde, madalyonun onu yaktığı yerde, kırmızı oval bir iz vardı. Dirseğinin altındaki yarı yarıya iyileşmiş delikleri de görebiliyordu.

"Hortkuluk'u nereye koydun?"

"Çantama. Bence onu biraz takmasak iyi olur."

Yeniden yastıklarına uzandı ve onun sıkıntılı, soluk yüzüne baktı.

"Godric's Hollow'a gitmemeliydik. Benim suçum, hepsi benim suçum, Hermione, özür dilerim."

"Senin suçun değildi. Ben de gitmek istedim; gerçekten de Dumbledore'un kılıcı senin için oraya bırakmış olabileceğini düşündüm."

"Ya, evet... yanılmışız, değil mi?"

"Ne oldu, Harry? Seni yukarı kata götürdüğü zaman ne oldu? Yılan bir yerlerde saklanıyor muydu? Saklandığı yerden çıkıp onu öldürdü, sonra da sana mı saldırdı?"

"Hayır," dedi. "*O* yılandı... ya da yılan oydu... başından beri."

"N-ne?"

Gözlerini yumdu. Bathilda'nın evinin kokusunu hâlâ üstünde hissedebiliyordu: her şeyi korkunç şekilde canlı hale getiriyordu bu.

"Bathilda bir süredir ölü olmalı. Yılan... yılan onun içindeydi. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen onu beklesin diye Godric's Hollow'a koymuş. Haklıydın. Geri döneceğimi biliyordu."

"Yılan onun *içinde* miydi?"

Gözlerini yeniden açtı: Hermione iğrenmiş, midesi bulanmış görünüyordu.

"Lupin hayal bile etmediğimiz sihirler olacağını söylemişti," dedi Harry. "Yılan senin önünde konuşmak istemedi, çünkü Çataldili konuşuyordu, baştan sona Çataldili, ve ben fark etmedim,

ama tabii onu anlayabiliyordum. Odaya çıktığımızda yılan Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e mesaj gönderdi, kafamın içinde duydum, onun heyecanlandığını hissettim, beni orada tutmasını söyledi... ve sonra.."

Yılanın Bathilda'nın boynundan çıkışını hatırladı: Hermione'nin ayrıntıları bilmesi gerekmiyordu.

"...değişti, yılana dönüştü ve saldırdı."

Başını eğip deliklere baktı.

"Beni öldürmeyi amaçlamıyordu, sadece Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen gelene kadar tutacaktı."

Eğer yılanı öldürmeyi başarsaydı değecekti, hepsine değecekti... Büyük bir kederle doğruldu ve örtüleri üstünden attı.

"Harry, hayır, dinlenmen gerektiğine eminim!"

"Uyuması gereken sensin. Darılma ama berbat görünüyorsun. Ben iyiyim. Bir süre nöbet tutacağım. Asam nerede?"

Hermione cevap vermedi, sadece ona bakmakla yetindi.

"Asam nerede, Hermione?"

Dudağını ısırıyordu, gözlerine yaşlar dolmuştu.

"Harry..."

"Asam nerede?"

Yatağın yanına uzandı ve asasını ona uzattı.

Dikenli defne ve anka teleğinden asa, neredeyse ikiye ayrılmıştı. Sadece anka tüyünden koptu kopacak bir iplik tutuyordu iki parçayı bir arada. Tahtası tamamen ikiye ayrılmıştı. Harry, sanki feci şekilde yaralanmış canlı bir şeymiş gibi onu ellerine aldı. Doğru dürüst düşünemiyordu: her şey bulanık bir panik ve korkudan ibaretti. Sonra asayı Hermione'ye uzattı.

"Tamir et onu. Lütfen."

"Harry, sanmıyorum ki böyle kırıldığı zaman –"

"Lütfen, Hermione, dene!"

"R-Reparo."

Asanın sallanan yarısı kendini yeniden yapıştırdı. Harry asayı kaldırdı.

"Lumos!"

Asa halsizce kıvılcımlandı, sonra söndü. Harry onu Hermione'ye çevirdi.

"Expelliarmus!"

Hermione'nin asası birazcık sarsıldı, ama elinden ayrılmadı. Bu cılız sihir çabası Harry'nin asasına fazla gelmişti, yeniden ikiye ayrıldı. Harry donakalmış halde, gördüklerini kabul edemeyerek ona baktı... onca varta atlatmış asa...

"Harry," diye fısıldadı Hermione. Öyle usuldan bir fısıltıydı ki bu, Harry duymakta zorluk çekti. "Çok ama çok özür dilerim. Sanırım benim yüzümden oldu. Oradan ayrılırken hani yılan üstümüze geliyordu, ben de bir Patlama Laneti yaptım, ve her yerden geri tepti ve şey – çarpmış olmalı –"

"Kazaydı," dedi Harry mekanik bir şekilde. Kendini bomboş, afallamış hissediyordu. "Bir – bir yolunu bulup onarırız."

"Harry, yapabileceğimizi sanmıyorum," dedi Hermione, yaşlar yüzünden aşağı akıyordu. "Ron'a olanı hatırlıyor musun? Asasını kırdığını, araba çarpınca? Asla eskisi gibi olmadı asası, yenisini almak zorunda kaldı."

Harry, Voldemort'un kaçırıp rehine olarak tuttuğu Ollivander'i, ölmüş olan Gregoroviç'i düşündü. Kendisine nasıl olup da yeni bir asa bulacaktı ki?

Sözde duygusuz bir sesle, "Eh," dedi, "eh, ben de şimdilik seninkini ödünç alırım öyleyse. Nöbet tutarken."

Hermione, yüzü yaşlarla parlayarak asasını ona verdi ve Harry onu yatağının başında otururken bırakıp dışarı çıktı. O an en çok istediği şey ondan uzaklaşmaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Albus Dumbledore'un Hayatı ve Yalanları

Güneş yükseliyordu: gökyüzünün saf, renksiz enginliği, ona ve ıstırabına karşı kayıtsız, üzerinde alabildiğine uzanıyordu. Harry çadırın girişinde oturdu ve temiz havayı derin bir nefesle içine çekti. Sadece sağ olup güneşin pırıl pırıl karlı tepenin üzerinde yükselişini izlemek bile dünyadaki en büyük hazine olmalıydı, ama bunun kıymetini bilecek durumda değildi: duyuları asasını kaybetmiş olma felaketiyle delik deşikti. Karla kaplı vadiye baktı, ışıldayan sessizlikte uzaklardaki kilise çanları çınlıyordu.

Farkına varmadan, sanki fiziksel acıya direnmeye çalışıyormuş gibi, parmaklarını kollarına batırıyordu. Kendi kanını sayabileceğinden çok daha fazla sefer dökmüştü; bir keresinde sağ kolundaki bütün kemikleri kaybetmişti; bu yolculuk ona, elindeki ve alnındakilere katılmak üzere göğsünde ve dirseğinin alt tarafında yeni yara izleri vermişti, ama bu ana kadar kendini asla, sanki sihirsel gücünün en iyi yanı ondan koparılarak alınmış gibi tamamen zayıflamış, incinmeye açık ve çıplak hissetmemişti. Bunların herhangi birini ifade edecek olursa Hermione'nin ne diyeceğini kelimesi kelimesine biliyordu: asa sadece büyücünün kendisi kadar iyidir. Ama yanılıyordu, Harry'nin durumu farklıydı. Hermione asanın pusula iğnesi gibi dönüp düşmanına altın alevler püskürttüğünü hissetmemişti. İkiz çekirdeğin verdiği korumayı kaybeden Harry, ancak bu koruma gidince aslında ona ne kadar güvenmiş olduğunu fark etmişti.

Kırık asanın parçalarını cebinden çıkardı, hiç bakmadan Hagrid'in, boynuna asılı duran kesesine tıktı. Kese artık kırılmış ve yararsız nesnelerle öyle dolmuştu ki içinde başka bir şeye yer kalmamıştı. Harry'nin eli Pışıt derisinin arasından eski Snitch'e değdi ve bir an onu çıkarıp atma yolundaki dayanılmaz istekle boğuşmak zorunda kaldı. Nüfuz edilemez, yardımcı olmaktan uzak, Dumbledore'un geride bıraktığı her şey gibi yararsız –

Dumbledore'a duyduğu öfke her yanını lav gibi kapladı, içini yaktı, başka bütün duyguları silip attı. Katıksız umutsuzlukları nedeniyle, kendilerini Godric's Hollow'da cevaplar olduğuna inandırmışlardı, sözde geri dönmeleri gerektiği, bütün bunların Dumbledore tarafından onlar için açılmış gizli bir patikanın bir parçası olduğu konusunda kendilerini ikna etmişlerdi. Ama ne harita vardı, ne plan. Dumbledore onlara karanlıkta el yordamıyla aramaktan, bilinmeyen ve hayal dahi edilemeyen dehşetlerle tek başlarına, yardımsız mücadele etmekten başka hiçbir şey bırakmamıştı: hiçbir şey açıklanmamıştı, hiçbir şey açıktan açığa verilmemişti, kılıçları yoktu ve şimdi de Harry'nin asası yoktu. Ve hırsızın fotoğrafını düşürmüştü, Voldemort'un onun kim olduğunu bulması artık kolay olacaktı elbette... Voldemort artık bütün bilgiye sahipti...

"Harry?"

Hermione Harry'nin kendi asasıyla onu lanetleyeceğinden korkmuş görünüyordu. Yüzü gözyaşı izleriyle dolu, onun yanına çömeldi, ellerinde iki çay fincanı titriyordu, kolunun altında da büyük bir şey vardı.

"Sağol," dedi Harry, fincanlardan birini alarak.

"Seninle konuşmamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır," dedi, onun duygularını incitmek istemiyordu.

"Harry, resimdeki adamın kim olduğunu bilmek istiyordun. Eh... Kitap bende."

Ürkek ürkek onu kucağına itti, *Albus Dumbledore'un Hayatı ve Yalanları*'nın yepyeni bir kopyası.

"Nerede – nasıl –?"

"Bathilda'nın oturma odasındaydı, öylece duruyordu... üstünden bu not sarkıyordu."

Hermione, birkaç satırlık dikenimsi, asit yeşili yazıyı yüksek sesle okudu.

" *'Sevgili Batty, yardımın için teşekkürler. İşte kitabın bir nüshası, umarım hoşuna gider. Her şeyi sen söyledin, hatırlamasan bile. Rita.'* Sanırım gerçek Bathilda hayattayken gelmiş ama belki de o zaman bunu okuyacak durumda değildi, ha?"

"Hayır, büyük ihtimalle değildi."

Harry başını eğip Dumbledore'un yüzüne baktı ve içinde vahşi bir zevk dalgasının kabardığını hissetti: şimdi Dumbledore'un asla ona anlatmaya değer bulmadığı şeylerin hepsini öğrenecekti, Dumbledore öğrenmesini istese de, istemese de.

"Hâlâ bana kızgınsın, değil mi?" dedi Hermione; Harry başını kaldırınca onun gözlerinden yeniden yaşlar aktığını gördü ve öfkesinin yüzüne yansıdığını anladı.

"Hayır," dedi sükunetle. "Hayır, Hermione, kaza olduğunu biliyorum. Bizi oradan sağ salim çıkarmaya çalışıyordun ve inanılmazdın. Eğer bana yardım etmek için sen orada olmasan, şimdi ölmüştüm."

Onun ıslak tebessümünü iade etmeye çalıştı, sonra da dikkatini kitaba çevirdi. Kitabın sırtı sertti; belli ki daha önce hiç açılmamıştı. Sayfaları karıştırdı, fotoğraf aradı. Aradığı fotoğrafa neredeyse ânında rastladı, genç Dumbledore ve yakışıklı arkadaşı, çoktan unutulmuş bir şakaya kahkahalarla gülüyorlardı. Harry resimaltına baktı.

Albus Dumbledore, annesinin ölümünden kısa süre sonra, arkadaşı Gellert Grindelwald ile birlikte.

Bu isme uzunca bir süre, ağzı açık bakakaldı. Grindelwald. Arkadaşı, Grindelwald. Gözlerine inanamıyormuş gibi hâlâ ismi süzen Hermione'ye gözünün ucuyla baktı. Hermione ağır ağır başını kaldırıp gözlerini Harry'ye dikti.

"Grindelwald?"

Fotoğrafların geri kalanına boş veren Harry, o ölümcül isim tekrar geçiyor mudur diye o sayfaya yakın diğer sayfaları taradı. Çok geçmeden buldu ve açgözlülükle okudu ama aklı karıştı: bir anlam çıkarması için daha geriye gitmesi gerekti, sonunda kendini "Çoğunluğun İyiliği" başlıklı bir bölümün başında buldu. Hermione ile ikisi birlikte okumaya koyuldular:

Artık on sekizinci doğum gününe yaklaşan Dumbledore Hogwarts'tan bir şan-şöhret parıltısı içinde ayrıldı – Öğrenciler Başkanı, Sınıf Başkanı, Olağanüstü Büyü Yapma için verilen Barnabus Finkley Ödülü Sahibi, Büyüceşûra İngiliz Gençlik Temsilcisi, Kahire'deki Uluslararası Simya Konferansı'nda Çığır Açıcı Katkı için Altın Madalya Sahibi. Dumbledore bundan sonra Elphias "Köpeknefes" Doge ile, yani okulda bulduğu zekâsı kıt ama sadık çömeziyle, Büyük Tur'a çıkacaktı.

İki genç adam Londra'daki Çatlak Kazan'da kalıyor, ertesi sabah Yunanistan'a gitmek için hazırlanıyordu ki, bir baykuş Dumbledore'un annesinin ölüm haberiyle geldi. Bu kitap için söyleşi yapmayı reddeden "Köpeknefes" Doge, daha sonra olanlar konusunda kamuya kendi duygusal yorumunu sunmuştur. Kendra'nın ölümünü trajik bir darbe, Dumbledore'un bu yolculuktan vazgeçme kararını da soylu bir fedakârlık eylemi olarak görüyor.

Dumbledore sahiden de, kendinden küçük erkek ve kız kardeşiyle "ilgilenmek" için hemen Godric's Hollow'a döndü. Ama acaba onlara gerçekte ne kadar ilgi gösterdi?

"O Aberforth kafadan kontaktı," diyor, ailesi o sıralarda Godric's Hollow'un hemen dışında yaşayan Enid Smeek. "Yabanileşti. Tabii, annesiyle babası öldü diye ona acıyabilirdiniz ama kafama keçi pisliği atıp duruyordu. Albus'un onun için kaygı duyduğunu sanmıyorum, ikisini hiç yan yana görmedim zaten."

Peki Albus yabani erkek kardeşini teselli etmiyorsa, ne yapıyordu o zaman? Öyle görünüyor ki, kız kardeşinin hapis halinin devam

etmesini garantiye alıyordu. Çünkü, Ariana Dumbledore'un ilk gardiyanı ölmüş olsa da, içler acısı durumunda hiçbir değişiklik yoktu. Varolduğu bile dışarıdan sadece "sağlığı bozuk" hikâyesine inanacağı beklenen "Köpeknefes" Doge gibi kişiler tarafından biliniyordu hâlâ.

Ailenin böyle kolaylıkla tatmin edilen bir dostu da, uzun yıllar boyunca Godric's Hollow'da yaşamış olan ünlü sihir tarihçisi Bathilda Bagshot'tı. Bathilda aileye ilk kez köye hoşgeldiniz deme çabasında bulunduğunda Kendra tarafından terslenmişti, tabii. Ancak birkaç yıl sonra, Albus'un Biçim Değiştirme Güncesi*'ndeki Türler Arası Dönüşüm araştırmasından olumlu etkilenen yazar, ona, Hogwarts'a bir baykuş yolladı. Bu ilk temas, bütün Dumbledore ailesiyle ahbaplığa yol açtı. Kendra öldüğünde Bathilda Godric's Hollow sakinleri arasında Dumbledore'un annesiyle konuşan tek kişiydi.*

Ne yazık ki, Bathilda'nın hayatının ilk dönemlerinde sergilediği parlak zekâ sonradan sönükleşmişti. Ivor Dillonsby'nin bana dediği gibi, "Ateş yanmış, ama kazan boş," ya da Enid Smeek'in biraz daha dünyevi deyişiyle, "Tahtası eksik." Gene de, denenmiş ve sınanmış gazetecilik tekniklerinin bir bileşimi, bütün kepaze hikâyeyi bir araya getirmeye yetecek miktarda tartışılamayacak gerçek parçacıkları çıkarmamı sağladı.

Büyücüler dünyasının geri kalanı gibi Bathilda da Kendra'nın vakitsiz ölümünü "geri tepen bir büyü"ye bağladı, sonraki yıllarda Albus ve Aberforth tarafından da tekrarlanan bir hikâye bu. Bathilda ailenin Ariana hakkındaki yorumunu da papağan gibi tekrarlayıp, ona "zayıf" ve "narin" diyor. Ancak bir konuda Bathilda, Veritaserum elde etmeye yönelik çabalarımın karşılığını mükemmelen verdi, çünkü Albus Dumbledore'un hayatının en iyi saklanmış sırrını bilen tek kişi o. Şimdi ilk kez açıklanan bu sır, Dumbledore hayranlarının onun hakkında inandığı her şeyi tartışılır hale getiriyor: onun Karanlık Sanatlar'a karşı duyduğu sözümona nefreti, Muggle'lara baskı yapılmasına muhalefet etmesini, hatta kendi ailesine olan bağlılığını.

Dumbledore'un artık bir yetim ve aile reisi olarak Godric's Hollow'a gittiği yaz, Bathilda Bagshot yeğeninin çocuğu Gellert Grindelwald'ı evine almayı kabul etti.

Grindelwald adı, haklı olarak ünlüdür: Gelmiş Geçmiş En Tehlikeli Karanlık Büyücüler listesinin birinci sırasını yalnızca bir kuşak sonra gelen Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen tahtını elinden aldığı için kaybetmiştir. Ancak Grindelwald'ın terör estirdiği bölge asla İngiltere'yi içine almadığı için onun iktidara yükselişinin ayrıntıları burada pek bilinmez.

O zamanlar bile Karanlık Sanatlar'a karşı talihsiz hoşgörüsüyle tanınmış bir okul olan Durmstrang'da eğitim gören Grindelwald da tıpkı Dumbledore gibi erken yaşta gelişmiş parlak biri olduğunu gösterdi. Ancak Gellert Grindelwald yeteneklerini ödüller almaya yönelteceğine, kendini başka işlere adadı. On altı yaşına geldiğinde Durmstrang bile Gellert Grindelwald'ın sapkın deneylerini artık görmezden gelemeyeceğini anladı ve böylece, okuldan atıldı.

Şimdiye kadar Grindelwald'ın bundan sonraki faaliyetleri hakkında tek bilinen onun "birkaç ay için yurt dışına seyahat ettiği"ydi. Şimdi ise Grindelwald'ın Godric's Hollow'daki büyük teyzesini ziyarete gitmeyi tercih ettiği ve orada, çoğu için bunu duymak son derece büyük bir şok yaratacak olsa da, Albus Dumbledore'un ta kendisiyle yakın bir dostluk kurduğu açıklanabilir.

"Bana hoş bir çocuk gibi görünmüştü," diye zırvalıyor Bathilda, "daha sonra ne hale gelirse gelsin. Doğal olarak, onu kendi yaşındaki delikanlıların arkadaşlığından yoksun olan zavallı Albus'la tanıştırdım. Çocukların ilk anda birbirlerine kanları kaynadı."

Hakikaten de kaynadı. Bathilda bana hâlâ sakladığı, Albus Dumbledore tarafından gecenin bir vakti Gellert Grindelwald'a gönderilmiş bir mektubu gösteriyor.

"Evet, bütün günü tartışarak geçirdikten sonra bile –her ikisi de öyle parlak genç çocuklardı ki, ateşle kazan gibi birbirlerine uyuyorlardı– bazen bir baykuşun Albus'tan getirdiği mektubu teslim etmek için Gellert'in yatak odasının penceresine vurduğunu

duyardım! Aklına bir fikir gelir gelmez hemen Gellert'e bildirmesi gerekirdi!"

Hem de ne fikirler. Albus Dumbledore'un hayranlarını derinden sarsacak olsa da, işte on yedi yaşındaki kahramanlarının yeni en iyi arkadaşına aktardığı fikirleri (özgün mektubun bir kopyası 463. sayfada görülebilir):

Gellert –

Büyücü hâkimiyetinin MUGGLE'LARIN KENDİ İYİLİĞİ İÇİN olduğu düşüncen – bence bu, can alıcı nokta. Evet, bize güç verilmiş ve evet, bu güç bize hükmetme hakkı veriyor, ama aynı zamanda hükmedilenlere ilişkin sorumluluklar da veriyor. Bu konuyu vurgulamalıyız, üzerine inşa edeceğimiz şeyin temel taşı olacak bu. Bize muhalefet edildiği yerde, ki mutlaka edilecektir, bu bütün karşı iddialarımızın dayanağı olacak. Kontrolu ÇOĞUNLUĞUN İYİLİĞİ İÇİN ele geçiriyoruz. Ve bundan da şu ortaya çıkıyor ki, dirençle karşılaştığımız yerde, sadece gerektiği kadar güç kullanmalı, daha fazlasını kullanmamalıyız. (Senin Durmstrang'daki hatan buydu! Ama şikâyet etmiyorum, çünkü okuldan atılmamış olsan, asla tanışamazdık.)

Albus

Birçok hayranı hayret edecek ve dehşete düşecek olsa da bu mektup Albus Dumbledore'un bir zamanlar Gizlilik Nizamnamesi'ni bozmayı ve Muggle'lar üzerinde büyücü hâkimiyeti kurmayı hayal ettiğini kanıtlıyor. Dumbledore'u hep Muggle'lardan doğma olanların en büyük savunucusu olarak tanımlamış olanlar için ne büyük darbe! Bu mahvedici yeni kanıtların ışığında Muggle haklarını destekleyen o konuşmalar ne kadar içi boş görünüyor! Albus Dumbledore'un ne kadar aşağılık bir hali var; annesinin yasını tutup kız kardeşiyle ilgilenmesi gerekirken harıl harıl iktidara yükselme planları yapıyor!

Şüphe yok ki Dumbledore'u artık dağılmaya başlayan o heykel kaidesi üzerinde tutmaya azimli olanlar sızlanacak, ne de olsa planlarını eyleme geçirmedi, fikrini değiştirmiş olmalı, aklı başına geldi diyeceklerdir. Ancak, gerçek çok daha şoke edici görünüyor.

Yeni büyük dostlukları başlayalı henüz iki ay geçmişti ki Dumbledore ve Grindelwald, efsanevi düellolarına kadar (daha fazlası için 22. bölüme bakın) bir daha birbirlerini asla görmemek üzere ayrıldılar. Bu ani kopmaya ne sebep olmuştu? Dumbledore'un aklı başına mı gelmişti? Grindelwald'a artık onun planlarında rol almak istemediğini mi söylemişti? Heyhat, hayır.

"Sanırım buna zavallı küçük Ariana'nın ölmesi yol açtı," diyor Bathilda. "Korkunç bir şok oldu. O sırada Gellert onlardaydı ve benim evime sinirden tir tir titreyerek geldi, hemen ertesi gün de evine dönmek istediğini söyledi. Çok dertlenmişti çünkü. Ben de bir Anahtar ayarladım ve bu onu son görüşüm oldu.

"Albus, Ariana'nın ölümü üzerine kendinden geçti. İki kardeş için öyle korkunç oldu ki bu. Birbirleri dışında herkesi kaybetmişlerdi. Sinirlerin biraz gerilmesine şaşmamak gerek. Aberforth Albus'u suçladı, insanlar böyle korkunç koşullar altında böyle yapar, bilirsin. Ama Aberforth hep biraz deli dolu konuşurdu, zavallı çocuk. Gene de cenazede Albus'un burnunu kırması hiç yakışık almadı. Oğullarını, kızının cesedinin üzerinde böyle dövüşürken görmek Kendra'yı mahvederdi. Gellert cenazeye kalamadı, yazık... Hiç değilse Albus'a teselli kaynağı olurdu..."

Sadece Ariana Dumbledore'un cenazesine katılan az sayıda insanın bildiği bu korkunç tabut başı dalaşı birçok soruya yol açıyor. Aberforth Dumbledore kız kardeşinin ölümü konusunda Albus'u tam olarak neyle suçladı? "Batty"nin inanmak istediği gibi sırf kederden doğan bir taşkınlık mıydı? Yoksa gazabının daha somut bir nedeni olabilir miydi? Durmstrang'dan öğrenci arkadaşlarına yönelik neredeyse ölümcül saldırıları yüzünden atılan Grindelwald, kızın ölümünden saatler sonra ülkeden kaçtı ve Albus (utançtan mı, korkudan mı?) onu bir daha asla görmedi; ta

ki büyücüler dünyasının ricaları sonucu görmek zorunda kalana kadar.

Dumbledore da, Grindelwald da bu kısa gençlik arkadaşlığından daha sonraki hayatlarında söz etmiş gibi görünmüyorlar. Ancak Dumbledore'un Gellert Grindelwald'a saldırısını kargaşayla, ölümlerle ve kaybolmalarla dolu beş yıl süresince ertelediğinden şüphe yok. Dumbledore'u tereddüte iten, adama hâlâ sevgi duyması mıydı, yoksa bir zamanlarki en iyi arkadaşı tarafından teşhir edilme korkusu mu? Dumbledore, bir zamanlar tanıştığına çok sevindiği adamı ele geçirmeye gönülsüzce mi gitti?

Ve esrarengiz Ariana nasıl öldü? Yanlışlıkla karanlık bir törenin kurbanı mı olmuştu? İki genç adam oturmuş, şan ve hâkimiyet girişimleri için alıştırma yaparken rastlamaması gereken bir şeye mi rastlamıştı? Ariana Dumbledore'un "çoğunluğun iyiliği" uğruna ölen ilk kişi olması mümkün mü?

Bölüm burada bitiyordu, Harry başını kaldırıp baktı. Hermione sayfanın sonuna ondan önce ulaşmıştı. Harry'nin yüzündeki ifadeden biraz ürkmüş halde, kitabı onun elinden çekip aldı ve sanki yakışıksız bir şeyi saklıyormuş gibi, kitaba bakmadan kapattı.

"Harry –"

Ama Harry başını iki yana salladı. İçinde bir yerdeki bir kesinlik yıkılmıştı; tıpkı Ron gittiği zaman hissettiklerini hissediyordu. Dumbledore'a güvenmişti, onun iyilik ve bilgeliğin bedenlenmiş hali olduğuna inanmıştı. Her şey küllerden ibaretti: daha ne kadar kaybedebilirdi ki? Ron, Dumbledore, anka asa...

"Harry." Hermione onun düşüncelerini okumuş gibiydi. "Beni dinle. Bu – bu okuması pek hoş bir şey değil –"

"– evet, öyle diyebilirsin –"

"– ama unutma, Harry, bunu yazan da Rita Skeeter."

"Grindelwald'a yazdığı o mektubu okudun, değil mi?"

"Evet, o-okudum." Üzüntülü görünen Hermione duraksadı, üşümüş ellerini çayına dolamıştı. "Bence en kötü kısmı o. Bili-

yorum, Bathilda bunun sadece laf olduğunu düşünüyordu ama 'Çoğunluğun İyiliği İçin' Grindelwald'ın sloganı halini aldı, daha sonra yaptığı bütün vahşet için mazereti oldu. Ve... bundan... sanki fikri ona Dumbledore vermiş gibi görünüyor. 'Çoğunluğun İyiliği İçin' Nurmengard'ın girişine bile kazınmıştı."

"Nurmengard nedir?"

"Grindelwald'ın muhaliflerini koymak için yaptırdığı hapishane. Sonunda o da kendini orada buldu, Dumbledore onu yakaladıktan sonra. Her neyse, Dumbledore'un fikirlerinin Grindelwald'ın iktidara gelmesine yardımcı olması kor-korkunç bir fikir. Ama öte yandan Rita bile birbirlerini yalnızca bir yaz, birkaç aydan daha uzun süreyle tanımışlar gibi yapamaz, çok gençtiler, ve –"

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," dedi Harry. Öfkesini ona kusmak istemiyordu ama sesini sakin tutmak da zordu. " 'Gençtiler' diyeceğini biliyordum. Bizim şimdi olduğumuz yaştaydılar. Biz burada Karanlık Sanatlar'la savaşmak için canımızı tehlikeye atıyoruz, o ise yeni en iyi arkadaşıyla baş başa vermiş, Muggle'lar üzerinde iktidar sahibi olmak için planlar kuruyordu."

Öfkesini artık daha fazla kontrol edemeyecekti: ayağa kalkıp yürümeye başladı, bir kısmını atmaya çalıştı.

"Dumbledore'un yazdıklarını savunmaya çalışmıyorum," dedi Hermione. "Bütün o 'hükmetme hakkı' saçmalığının 'Sihir Demek, Güç Demektir'den farkı yok. Ama Harry, annesi henüz ölmüştü, evde yalnız kalmıştı –"

"Yalnız mı? Yalnız değildi ki! Yanında erkek kardeşiyle kız kardeşi vardı, kilitli tuttuğu Kofti kız kardeşi –"

"Buna inanmıyorum," dedi Hermione. O da ayağa kalktı. "O kızın ne sorunu olursa olsun, Kofti olduğunu sanmıyorum. Bizim tanıdığımız Dumbledore, asla, asla izin vermezdi –"

"Bizim tanıdığımız Dumbledore Muggle'ları zor kullanarak fethetmeyi de istemezdi!" diye haykırdı Harry. Sesi boş tepede yankılandı, birkaç karatavuk acı acı bağırarak havalandı, inci beyazı gökte helezonlar çizdiler.

"Değişti o, Harry, değişti! Bu kadar basit! Belki on yedi yaşındayken bunlara inanıyordu ama hayatının geri kalanını Karanlık Sanatlar'la savaşmaya adadı. Grindelwald'ı durduran, hep Muggle'ların korunması ve Muggle'lardan doğmaların hakları için oy veren, başlangıçtan itibaren Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le savaşan ve onu devirmeye çalışırken ölen, Dumbledore'du!"

Rita'nın kitabı, Albus Dumbledore'un yüzü ikisine de hüzünle gülümseyecek şekilde aralarında yerde yatıyordu.

"Harry, kusura bakma ama bence senin bu kadar kızmanın asıl nedeni, Dumbledore'un bunların hiçbirini sana kendisinin anlatmaması."

"Belki de öyledir!" diye böğürdü Harry ve kollarını başının üstüne attı; öfkesini bastırmaya mı yoksa hayal kırıklığının ağırlığından kendini korumaya mı çalıştığını bilemiyordu pek. "Benden istediği şeye bak, Hermione! Canını tehlikeye at, Harry! Bir daha! Bir daha! Ve benden her şeyi açıklamamı bekleme, sadece bana körü körüne güven, ne yaptığımı bildiğime güven, ben sana güvenmesem de sen bana güven! Asla gerçeğin tamamı yok! Asla!"

Sesi gerginlikten çatladı. Bütün o beyazlığın ve boşluğun içinde durup birbirlerine baktılar ve Harry o engin göğün altında böcek kadar önemsiz olduklarını hissetti.

"Seni severdi," diye fısıldadı Hermione. "Seni sevdiğini biliyorum."

Harry kollarını aşağı bıraktı.

"Kimi sevdiğini bilmiyorum ama Hermione, ben değildim, asla. Bu sevgi değil, bana bıraktığı bu kargaşa sevgi değil. Gerçekte ne düşündüğünü benimle paylaştığından çok daha fazla paylaştı Gellert Grindelwald'la."

Harry, Hermione'nin kara düşürdüğü asasını aldı, yeniden çadırın girişine oturdu.

"Çay için sağol. Nöbeti bitiririm. Sen içeri geç, sıcağa."

Hermione tereddüt etti, ama gönderildiğini de anladı. Kitabı aldı, onun yanından geçip çadıra girdi, ama geçerken de başının tepesine eliyle hafifçe dokundu. Harry onun temasını hissedince gözlerini yumdu ve Hermione'nin dediğinin, Dumbledore'un sahiden onu sevdiğinin doğru olmasını dilediği için kendinden nefret etti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gümüş Maral

Hermione gece yarısında nöbeti devraldığında kar yağıyordu. Harry'nin rüyaları karmakarışık ve rahatsız ediciydi: Nagini önce devasa bir çatlak yüzüğün, sonra da Noel güllerinden bir çelengin içinden geçerek düşlerine bir girmiş, bir çıkmıştı. Tekrar tekrar panik içinde, uzakta bir yerde birinin ona seslendiğinden emin halde uyanmış, çadırı kamçılayan rüzgârın ayak sesi ya da konuşma olduğunu sanmıştı.

Sonunda karanlığın içinde kalktı ve hâlâ çadırın girişine büzülmüş, asasının ışığında *Sihir Tarihi*'ni okuyan Hermione'ye katıldı. Kar hâlâ lapa lapa yağıyordu, Hermione onun erkenden toplanıp gitme önerisini duyunca epey rahatlamış göründü.

"Daha korunaklı bir yere gideriz," diye onayladı, pijamasının üstüne bir kazak geçirirken titreyerek. "Dışarıda birilerinin hareket ettiğini duyduğumu sandım sürekli. Hatta bir iki kez birini gördüğümü bile sandım."

Harry kazağını giyerken kalakaldı ve dönüp masada sessiz, hareketsiz duran Sinsioskop'a baktı.

"Eminim bana öyle gelmiştir," dedi Hermione, gergin bir edayla, "karanlıkta kar, insanın gözünü aldatıyor... ama ne olur ne olmaz, belki yine de Görünmezlik Pelerini'nin altında Buharlaşmalıyız, ha?"

Yarım saat sonra çadır toplanmıştı ve Harry'nin boynunda Hortkuluk, Hermione'nin elinde ise sıkı sıkı tuttuğu boncuk-

lu çanta, Buharlaştılar. Her zamanki sıkışıklık hissi sardı onları; Harry'nin ayakları karlı yere veda etti ve yapraklarla kaplı buz tutmuş toprağa benzeyen bir şeyin üstüne sertçe indi.

"Neredeyiz?" diye sordu, Hermione boncuklu çantayı açıp içinden çadır direklerini çıkarırken etrafındaki yeni ağaçlığa bakarak.

"Dean Ormanı," dedi Hermione. "Buraya bir kere annem ve babamla kamp yapmaya gelmiştim."

Burada da etraftaki bütün ağaçların üzeri kar kaplıydı ve ısıran bir soğuk vardı, ama en azından rüzgârdan korunuyorlardı. Günün büyük bölümünü çadırın içinde, ısınmak için Hermione'nin yaratmada çok becerikli olduğu ve alınıp bir kavanozda taşınabilen parlak mavi alevlerin önünde dizlerini karınlarına çekip otururak geçirdiler. Harry kendini sanki kısa süren ama çok ağır geçen bir hastalığın nekahet döneminde gibi hissediyordu, Hermione'nin endişeli hali de bu izlenimini pekiştiriyordu. O öğleden sonra üzerlerine yeniden kar taneleri düşmeye başladı, çadırı kurdukları korunaklı yer bile toz halinde taze karla kaplandı.

Çok az uykuyla geçen iki gecenin ardından Harry'nin duyuları her zamankinden de daha tetikte gibiydi. Godric's Hollow'da öylesine kıl payı kurtulmuşlardı ki Voldemort şimdi eskisinden daha yakın, daha tehdit edici görünüyordu. Karanlık yeniden bastırırken, Harry Hermione'nin nöbet tutma teklifini geri çevirip ona yatmasını söyledi.

Harry eski bir minderi çadırın ağzına getirip oturdu. Yanındaki bütün kazaklarını üstüne giymişti ama yine de titriyordu. Saatler ilerlerken hava daha da kararda, sonunda da ortalık zifiri karanlık oldu. Bir süre Ginny'nin noktasını izlemek için Çapulcu Haritası'nı çıkaracaktı ki, Noel tatilinin gelip çattığı ve onun Kovuk'a dönmüş olacağı aklına geldi.

Ormanın muazzamlığı içinde her minicik hareket mercekle büyütülmüş gibi görünüyordu. Harry oranın canlılarla dolu olması gerektiğini biliyordu ama keşke hepsi kıpırtısız dursalar da

onların masum koşuşturmalarını ve usulca dolaşmalarını başka, daha tehditkâr hareketlerden ayırt edebilsem diye düşünüyordu. Yıllar önce bir pelerinin ölü yapraklar üzerinde kayışını hatırladı ve bir an bu sesi yine duyduğunu sandı, ama hemen sonra kafasını toparladı. Koruyucu büyüleri haftalardır işe yaramıştı, şimdi niye bozulsundu ki? Fakat yine de bu gece bir şeyin farklı olduğu hissini üstünden atamıyordu.

Birkaç kez silkinip, çadırın kenarına eğreti bir şekilde yaslanmış olarak uyuyakaldığı için boynu ağrımış halde doğruldu. Gece öylesine koyu bir kadifemsi siyaha dönmüştü ki, Buharlaşma ile Cisimlenme arasındaki o belirsizlik boyutunda sıkışıp kalmaya benziyordu bu. Tam parmaklarını görüp göremeyeceğini kontrol etmek için elini kaldırmıştı ki, bir şey oldu.

Tam onun baktığı yönde, parlak gümüşsü bir ışık belirip ağaçlar arasında hareket etmeye başladı. Kaynağı her neyse, hiç ses çıkarmadan hareket ediyordu. Işık Harry'ye doğru süzülüyormuş gibiydi.

Ayağa fırladı, sesi sanki gırtlağında donup kalmıştı. Hermione'nin asasını kaldırdı. Işık kör edici bir hal alıp önündeki ağaçlar simsiyah siluete dönüşürken Harry gözlerini kıstı. O şey her neyse, hâlâ ona doğru geliyordu...

Derken ışığın kaynağı bir meşe ağacının arkasından ortaya çıktı. Gümüşi beyaz bir maraldı bu, ay gibi parlak ve göz kamaştırıcı. Toprağın üzerinde hâlâ sessizce ilerliyor, toz gibi ince karda hiç ayak izi bırakmıyordu. Başı dik, Harry'ye doğru yürüdü; kocaman, uzun kirpikli gözleri vardı.

Harry onun tuhaflığından değil, açıklanamaz aşinalığından hayrete düşmüş halde, yaratığa bakakaldı. Sanki zaten onun gelmesini bekliyormuş da onunla randevulaştıklarını şu ana kadar unutmuş gibi hissediyordu kendini. Az önce Hermione'ye seslenme yönünde güçlü bir dürtü vardı içinde, şimdiyse o dürtü kaybolmuştu. Maralın onun için, sadece onun için geldiğini biliyordu, bu konuda hayatını bile ortaya koyabilirdi.

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar, sonra maral dönüp yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

"Hayır," dedi Harry, uzun süre konuşmamaktan sesi çatlamıştı. "Geri dön!"

Maral telaşsızca ağaçların arasından ilerlemeye devam etti ve az sonra parlaklığı, kalın kara ağaç gövdeleriyle şerit şerit oldu. Harry bir an titreyerek, tereddüt etti. İhtiyat, kulağına fısıldadı: bir hile olabilir bu, bir yem, bir tuzak. Fakat içgüdü, karşı konulmaz bir içgüdü, ona bunun Karanlık Sihir olmadığını söylüyordu. Peşinden gitti.

Ayaklarının altındaki kar kütürdüyordu, ama maral ağaçların arasından geçerken en ufak bir ses çıkarmıyordu, çünkü tamamen ışıktan ibaretti. Harry'yi ormanın iyice derinliklerine götürdü, Harry de hızla peşinden yürüdü; maralın durduğu zaman ona doğru düzgün yaklaşmasına izin vereceğinden emindi. Sonra maral konuşacaktı ve ses, ona bilmesi gerekeni söyleyecekti.

Sonunda, durdu. Bir kez daha güzel başını ona doğru çevirdi. Harry koşmaya başladı, içinde ona sormak için yanıp tutuştuğu bir soru vardı, fakat sormak için dudaklarını araladığında, maral kayboldu.

Karanlık onu tamamen yutmuş olsa da, pasparlak görüntüsü hâlâ Harry'nin retinalarına kazınmış durumdaydı; görüşünü engelliyor, gözkapaklarını kapadığında parlaklaşıyor, ona yönünü şaşırtıyordu. Şimdi korku bastırmaya başlamıştı: onun varlığı, güvende olması demekti çünkü.

"*Lumos!*" diye fısıldadı ve asasının ucu aydınlandı.

Orada öylece durup ormanın seslerini, uzaktaki küçük dalların çatırtılarını, karın hafif hışırtısını dinlerken gözlerini her kırpışında maralın gözlerinde bıraktığı iz biraz daha kayboldu. Saldırıya mı uğramak üzereydi? Maral onu bir pusuya mı çekmişti? Asa ışığının menzilinin ötesinde birinin durmuş onu izlediğini hayal mi ediyordu?

Asasını iyice havaya kaldırdı. Kimse üstüne atılmadı, bir ağa-

cın arkasından yeşil ışık çakmadı. O zaman maral niye onu buraya getirmişti peki?

Asa ışığında bir şey ışıldadı ve Harry olduğu yerde hızla döndü, ama tek gördüğü küçük, donmuş bir su birikintisiydi. Buzun çatlak, siyah yüzeyi, Harry onu incelemek için asasını kaldırdığında parıldadı.

Epey temkinli bir şekilde gidip, aşağı baktı. Buz, onun çarpık siluetini ve asadan çıkan ışık hüzmesini yansıtıyordu, ama Harry kalın, puslu gri üst kabuğun altına, derinlere baktığında, parıldayan başka bir şey gördü. Kocaman, gümüşsü, haç gibi bir şey...

Yüreği ağzına geldi: hemen dizlerinin üstüne çöktü ve asayı, su birikintisinin dibini mümkün olduğunca aydınlatacak bir açıda tuttu. Koyu kırmızı bir parıltı... kabzasında ışıldayan yakutlar bulunan bir kılıçtı bu... Gryffindor'un kılıcı ormandaki su birikintisinin dibinde yatıyordu.

Neredeyse nefes almayı unutmuş halde, ona baktı Harry. Nasıl olabilirdi bu? Nasıl oluyordu da kılıç bir ormandaki su birikintisinin içinde, onların kamp yaptığı yere bu kadar yakında duruyordu? Bilinmez bir büyü Hermione'yi bu noktaya mı çekmişti, yoksa Harry'nin Patronus sandığı maral su birikintisinin koruyucusu falan mıydı? Yoksa kılıç onlar geldikten sonra mı su birikintisine konulmuştu, tam da burada olmaları sebebiyle? Öyleyse, kılıcı Harry'ye iletmek isteyen kişi neredeydi? Tekrar asasını etrafındaki ağaçlarla çalılara çevirip bir insan silueti, bir göz parıltısı aradı, ama kimseyi göremiyordu. Yine de dikkatini yeniden donmuş su birikintisinin dibinde duran kılıca çevirirken, biraz daha korku, heyecanını iyice pekiştirdi.

Asasını gümüşsü şekle çevirip mırıldandı: *"Accio kılıç!"*

Kılıç kıpırdamadı. Zaten o da kıpırdamasını beklememişti. O kadar kolay olsa kılıç kolaylıkla alabileceği bir yerde, toprağın üzerinde olurdu, donmuş bir su birikintisinin derinliklerinde değil. Kılıcın kendisini ona sunduğu son sefer üzerine iyice düşü-

nerek, buzdan dairenin çevresinde dolaşmaya başladı. O zaman müthiş bir tehlikenin içindeydi ve yardım istemişti.

"Yardım et," diye mırıldandı, ama kılıç su birikintisinin dibinde, kayıtsız, hareketsiz durmaya devam etti.

Harry (yine yürümeye başlayarak), geçen sefer kılıcı aldığında Dumbledore'un ona ne dediğini hatırlamaya çalıştı. *Yalnızca gerçek bir Gryffindor onu Şapka'dan çıkarabilirdi.* Peki bir Gryffindor'u tanımlayan özellikler nelerdi? Harry'nin kafasının içindeki minik bir ses cevap verdi: *Yiğittir Gryffindor'da kalan çocuklar, hepsinin yüreği, nah, mangal kadar.*

Harry durdu ve uzun uzun iç geçirdi, buğulu nefesi buz gibi havada çabucak dağıldı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Dürüst olması gerekirse, daha buzun arkasından kılıcı gördüğü ilk andan itibaren işin bu noktaya gelebileceğini düşünmüştü zaten.

Bir kez daha etrafındaki ağaçlara göz gezdirdi, ama kimsenin ona saldırmayacağına inanmıştı artık. Harry ormanda yalnız başına yürürken bunu yapabilirlerdi; hele su birikintisini incelerken, haydi haydi fırsatları olmuştu. Şu anki tereddüdünün tek sebebi, onu bekleyen şeyin hiç mi hiç davetkâr olmamasıydı.

Harry beceriksiz parmaklarla üzerindeki kat kat giysiyi çıkarmaya koyuldu. Bunun neresinde "mangal gibi yürek" olduğundan hiç emin değildi ne yazık ki – tabii onun yerine bu işi yapması için Hermione'yi çağırmaması mangal yüreklilik sayılmıyorsa.

Harry soyunurken bir yerde bir baykuş öttü ve içinde bir acıyla Hedwig'i hatırladı. Titriyordu şimdi, dişleri feci şekilde takırdıyordu, ama yine de karın üzerinde yalınayak, sadece iç çamaşırıyla kalana dek soyunmaya devam etti. İçinde asasının, annesinin mektubunun, Sirius'un aynasının parçasının ve eski Snitch'in bulunduğu keseyi giysilerinin üstüne koydu, sonra da Hermione'nin asasını buza doğrulttu.

"*Diffindo.*"

Buz, sessizlikte atılan bir kurşun gibi bir sesle çatırdadı: su birikintisinin yüzeyi kırıldı ve çırpıntılı suyun üzerinde kara buz

parçaları sallanmaya başladı. Harry'nin anlayabildiği kadarıyla, derin değildi, ama kılıcı almak için yine de tamamen suya gömülmesi gerekecekti.

Böyle arpacı kumrusu gibi düşünmek ne kendisini bekleyen görevi kolaylaştıracak, ne de suyu sıcaklaştıracaktı. Su birikintisinin kıyısına gitti ve Hermione'nin hâlâ ışık saçan asasını yere koydu. Sonra, ne kadar üşümek üzere olduğunu ya da az sonra ne kadar fena titreyeceğini düşünmemeye çalışarak, atladı.

Vücudunun her bir gözeneği çığlık çığlığa protesto etti: omuzlarına kadar buz gibi suyun içindeydi, ciğerlerindeki hava sanki donup katılaşmıştı. Nefes almakta zorlanıyordu; öyle fena titriyordu ki birikintinin kenarından dışarı su sıçratıyordu. Hissizleşmiş ayaklarıyla yoklayarak kılıcı bulmaya çalıştı. Sadece bir kez dalmak istiyordu.

Ağzını açıp açıp kapayarak, titreyerek, suya tamamen gömülme ânını saniye saniye erteliyordu. Ancak sonunda kendine bu işin mutlaka yapılması gerektiğini söyledi, bütün cesaretini topladı ve daldı.

Soğuk, bir ıstıraptı: ateş gibi saldırdı Harry'ye. Beyni donmuştu adeta; karanlık suyun içinde dibe doğru ilerledi ve elini uzatıp kılıcı yakalamaya çalıştı. Parmakları kabzayı kavradı; tutup yukarı çekti.

Sonra bir şey boynunun etrafına kapanıp sıktı. Aklına yosunlar geldi, ama dalarken hiçbir şey vücuduna sürtünmemişti. Kendini kurtarmak için boş elini kaldırdı. Yosun değildi bu: Hortkuluk'un zinciri daralmış, yavaş yavaş nefes borusunu sıkıyordu.

Harry şiddetle etrafını tekmelemeye, kendini yeniden yüzeye itmeye çalıştı, ama tek yaptığı kendini su birikintisinin kayalık kenarına savurmak oldu. Nefessiz halde debelenerek, kendisini boğan zinciri çekiştirdi ama donmuş parmakları onu gevşetemiyordu ve şimdi kafasının içinde minik ışıklar çakmaya başlamıştı, boğulacaktı, geriye hiçbir şey kalmamıştı, yapabileceği hiçbir şey yoktu, göğsünü saran kollar Ölüm'ün kollarıydı şüphesiz...

Tıkanarak ve öğürerek, sırılsıklam ve ömründe üşümediği kadar üşüyerek, kendine geldi. Karda yüzüstü yatıyordu. Yakında bir yerde başka birisi hızla soluyor, öksürüyor, sendeleye sendeleye dolaşıyordu. Hermione yetişmişti yine, tıpkı yılan saldırdığında yetiştiği gibi... ama çıkan seslere bakınca da o değildi sanki, o kalın öksürükler, adımların o ağırlığı...

Harry'nin başını kaldırıp kurtarıcısını görecek gücü yoktu. Tek yapabildiği titreyen elini boğazına götürüp madalyonun gırtlağını kestiği yere dokunmak oldu. Gitmişti madalyon: biri onu koparıp Harry'yi kurtarmıştı. Sonra nefes nefese bir ses, başının üstünden konuştu.

"*Çatlak* – mısın – sen?"

O sesi duymanın şoku dışında hiçbir şey Harry'ye ayağa kalkacak gücü veremezdi. Şiddetle titreyerek, sendeleyerek ayağa kalktı. Orada, önünde Ron duruyordu. Tamamen giyinik ama iliklerine kadar ıslanmış haldeydi, saçı yüzüne yapışmıştı, bir elinde Gryffindor'un kılıcını tutuyordu, diğerindense kopmuş zincirinin ucunda Hortkuluk sallanıyordu.

"*Ne halt etmeye*," dedi Ron nefes nefese, Hortkuluk'u havaya kaldırıp kısa zinciri üzerinde bir hipnoz parodisi gibi ileri geri sallanmasına sebep olarak, "dalmadan önce bu şeyi çıkarmadın ki?"

Harry cevap veremedi. Ron'un ortaya çıkmasının yanında gümüşi maral hiç kalmıştı, hiç, inanamıyordu buna. Soğuktan zangırdayarak, suyun kıyısında duran giysilerini alıp üzerine geçirmeye koyuldu. Kazakları bir bir kafasından geçirip giyerken, gözlerini Ron'dan ayırmadı, ne zaman gözünden kaybetse onun ortadan kaybolacağını bekler gibiydi, ama gerçek olmalıydı: az önce su birikintisine dalmıştı, Harry'nin hayatını kurtarmıştı.

"S-sen miydin?" dedi sonunda, dişleri takırdayarak. Neredeyse boğulmuş olmasından dolayı, sesi de normalde olduğundan cılız çıkmıştı.

"Ee, evet," dedi Ron, biraz kafası karışmış gibi bir edayla.

"S-sen mi yarattın o maralı?"

"Ne? Yo, tabii ki hayır! Sen yaptın sandım!"

"Benim Patronus'um çatalboynuzlu geyik."

"Ha, evet. Biraz farklı diye düşünmüştüm zaten. Çatalboynuzları yoktu."

Harry Hagrid'in kesesini tekrar boynuna astı, son kazağını giydi, eğilip Hermione'nin asasını aldı ve gene Ron'a döndü.

"Nasıl burada oluyorsun sen?"

Belli ki Ron bu konunun daha sonra açılmasını umuyordu, hatta mümkünse hiç açılmamasını.

"Şey, ben – yani – geri döndüm. Eğer –" Boğazını temizledi. "Yani. Hâlâ beni isterseniz."

Bir sessizlik oldu, Ron'un ayrılışı konusu aralarında bir duvar gibi yükselmişti sanki. Ama buradaydı işte. Geri dönmüştü. Az önce Harry'nin hayatını kurtarmıştı.

Ron başını eğip ellerine baktı. Elinde tuttuğu şeylere şaşırmış gibi göründü bir an.

"Ha, evet; çıkardım onu," dedi, gayet gereksiz bir şekilde, Harry'nin bakması için kılıcı kaldırarak. "Onun için dalmıştın, değil mi?"

"Evet," dedi Harry. "Ama anlamıyorum. Buraya nasıl geldin? Bizi nasıl buldun?"

"Uzun hikâye," dedi Ron. "Saatlerdir sizi arıyordum, büyük bir orman bu, değil mi? Artık tam bir ağacın altında uyuyup sabahı beklemem gerekecek diyordum ki, geyiğin geldiğini, senin de onun peşinden gittiğini gördüm."

"Başka birini görmedin mi?"

"Hayır," dedi Ron. "Ben –"

Az ileride yan yana yükselen iki ağaca doğru bakarak tereddüt etti.

"– orada hareket eden bir şey gördüğümü sandım, ama o sırada su birikintisine doğru koşuyordum, çünkü sen dalmıştın ve çıkmamıştın, o yüzden de yolumu uzatacak halim yoktu sırf – hey!"

Harry Ron'un işaret ettiği yere doğru hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı bile. Yan yana büyümüş iki meşe ağacıydı bu; gövdelerinin arasında, göz seviyesinde sadece birkaç santimlik bir aralık vardı; görmek ama görülmemek için ideal bir yer. Ancak köklerin çevresindeki toprakta kar yoktu ve Harry yerde ayak izi göremiyordu. Ron'un bir elinde kılıç, bir elinde Hortkuluk'la beklediği yere döndü.

"Bir şey var mı orada?" diye sordu Ron.

"Yok," dedi Harry.

"Ee, kılıç nasıl o su birikintisine girmiş?"

"Patronus'u kim yaptıysa o koymuş olmalı."

İkisi de süslemeli gümüş kılıca baktılar. Yakut kakmalı kabza, Hermione'nin asasının ışığında hafifçe ışıldıyordu.

"Sence gerçeği midir bu?" diye sordu Ron.

"Anlamanın tek yolu var, değil mi?" diye sordu Harry.

Hortkuluk hâlâ Ron'un elinden sallanıyordu. Madalyon hafifçe seğiriyordu. Harry onun içindeki şeyin gene telaşlandığını biliyordu. O şey kılıcın varlığını sezmiş ve Harry'nin onu ele geçirmesine izin vermektense onu öldürmeye çalışmıştı. Şimdi uzun uzun tartışmanın zamanı değildi; şimdi madalyonu sonsuza dek yok etmenin zamanıydı. Harry Hermione'nin asasını iyice yukarıda tutarak etrafına bakındı ve bir yer gördü: bir çınar ağacının gölgesinde duran yassı bir kaya.

"Gel," dedi ve önden gitti, kayanın yüzeyindeki karı temizledi ve Hortkuluk'u almak için elini uzattı. Ancak Ron kılıcı uzatınca, Harry başını salladı.

"Hayır, sen yapmalısın."

"Ben mi?" dedi Ron, şok içinde. "Niye?"

"Çünkü kılıcı sudan sen çıkardın. Bence senin yapman gerekiyor."

Nezaket ya da cömertlik göstermiyordu. Tıpkı maralın iyi huylu olduğunu bildiği kadar kesin bir şekilde, kılıcı kullananın Ron olması gerektiğini biliyordu. Dumbledore Harry'ye bazı sihir

türleri konusunda en azından bir şeyi öğretmişti: bazı eylemlerin hesaplanamaz gücünü.

"Ben açacağım," dedi Harry, "sen saplayacaksın. Hemen, tamam mı? Çünkü içinde ne varsa, direnecek. Riddle'ın güncenin içindeki parçası beni öldürmeye çalışmıştı."

"Nasıl açacaksın ki?" diye sordu Ron. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

"Çataldili kullanarak ona açılmasını söyleyeceğim," dedi Harry. Cevap ağzından o kadar kolay çıkmıştı ki, bunu baştan beri içten içe bildiğini düşündü: belki de Nagini ile son karşılaşması sağlamıştı cevabın farkına varmasını. Parıldayan yeşil mücevherler kakılmış olan yılansı "S"ye baktı: onu soğuk kayanın üzerine kıvrılmış minicik bir yılan olarak hayal etmek çok kolaydı.

"Hayır!" dedi Ron, "hayır, açma! Ciddiyim!"

"Neden?" diye sordu Harry. "Kurtulalım şu lanet şeyden, aylar oldu –"

"Yapamam Harry, ciddiyim – sen yap –"

"Ama neden?"

"Çünkü o şey bana kötü geliyor!" dedi Ron, gerileyip kayanın üstündeki madalyondan uzaklaşarak. "Başa çıkamıyorum! Yaptıklarım için mazeret uydurmuyorum, Harry, ama seni ve Hermione'yi etkilediğinden daha beter etkiledi beni, birtakım şeyler düşünmeye zorladı, zaten düşündüğüm şeylerdi bunlar ama her şeyi daha da beter hale getirdi, açıklayamıyorum tam, onu çıkarınca yine kendime geliyordum ama sonra kahrolası şeyi bir daha takmam gerekiyordu – yapamam, Harry!"

İyice gerilemiş, kılıç elinden sarkmıştı, başını iki yana sallıyordu.

"Yapabilirsin," dedi Harry, "yapabilirsin! Kılıcı az önce sen aldın, onu senin kullanman gerektiğini biliyorum. Lütfen kurtul şundan, Ron."

Adını duymak onu uyandırmıştı sanki. Ron yutkundu ve son-

ra, uzun burnundan derin derin nefes alarak, tekrar kayaya doğru yürüdü.

"Ne zaman vuracağımı söyle," dedi çatlak bir sesle.

"Üç deyince," dedi Harry. Tekrar madalyona bakıp gözlerini kıstı ve "S" harfine odaklanarak, zihninde bir yılan canlandırdı. Madalyonun içindeki şey, kapana kısılmış bir hamamböceği gibi takırdadı. Ona acıyabilirdi kolaylıkla – tabii boynundaki kesik hâlâ acıyor olmasaydı.

"Bir... iki... üç... *açıl.*"

Son sözcük ağzından bir tıslama ve hırıltı olarak çıktı ve madalyonun altın kapıları minik bir tıkırtıyla açıldı.

Her iki camlı pencerenin ardında da canlı bir göz kırpışıyordu. Koyu renk ve güzel gözlerdi bunlar, tıpkı onları kıpkırmızı ince birer yarığa çevirmeden önce Tom Riddle'ın gözlerinin olduğu gibi.

"Sapla," dedi Harry, madalyonu kayanın üzerinde sabit tutarak.

Ron titreyen ellerle kılıcı kaldırdı: sivri uç, çılgınca dönen gözlerin üzerinde asılı durdu, Harry madalyonu sıkı sıkı tuttu, kendini hazırladı, boş pencerelerden kan boşaldığını hayal ediyordu şimdiden.

Sonra Hortkuluk'un içinden tıslama gibi bir ses duyuldu.

"Senin kalbini gördüm ve o bana ait."

"Onu dinleme!" dedi Harry sert bir sesle. "Sapla."

"Düşlerini gördüm, Ronald Weasley, korkularını gördüm. Tüm arzuladıkların mümkün, ama tüm korktukların da mümkün..."

"Sapla!" diye bağırdı Harry; sesi çevrelerindeki ağaçlardan yankılandı, kılıcın ucu titredi ve Ron aşağı, Riddle'ın gözlerine baktı.

"Her zaman bir kız çocuğun özlemini çekmiş bir annenin en az sevilen evladı... şimdi arkadaşını tercih eden kız tarafından da en az sevilen... her zaman ikinci, her zaman birilerinin gölgesinde..."

"Ron, sapla hemen!" diye böğürdü Harry: madalyonun ellerinin arasında titrediğini hissedebiliyor ve az sonra olacak şeylerden korkuyordu. Ron kılıcı daha da kaldırdı ve bunu yaparken Riddle'ın gözleri kıpkırmızı parladı.

Madalyonun iki penceresinden, gözlerin içinden, iki acayip

baloncuk gibi, Harry ve Hermione'nin kafaları belirdi, tuhaf bir şekilde çarpılmış görünüyorlardı.

Ron şaşkınlıkla haykırıp gerilerken madalyonun içinden iki beden yavaş yavaş belirdi, önce göğüsler, sonra beller, sonra bacaklar. Sonunda madalyonun içinden kökü ortak iki ağaç gibi yan yana yükselmiş, Ron'un ve gerçek Harry'nin üzerinde sallanıyorlardı. Harry, birdenbire akkor gibi yanan madalyondan parmaklarını çekti.

"Ron!" diye bağırdı, ama Riddle-Harry şimdi Voldemort'un sesiyle konuşuyor, Ron ise hipnotize olmuş gibi onun yüzüne bakıyordu.

"Niye döndün? Sensiz daha iyiydik, sensiz daha mutluyduk, olmadığına memnunduk... aptallığına gülüyorduk, korkaklığına, küstahlığına –"

"Küstahlığına!" diye tekrar etti Riddle-Hermione, gerçek Hermione' den daha güzel ama daha korkunçtu: gevrek gevrek gülerek Ron'un önünde sallanıyordu. Ron ise dehşete düşmüş ama olduğu yere mıhlanmış halde bakıyor, kılıç yanından anlamsızca sarkıyordu. *"Sana kim bakabilirdi ki, sana kim bakardı ki, Harry Potter'dan başka? Seçilmiş Kişi'yle karşılaştırınca ne yaptın ki ömründe? Sağ Kalan Çocuk'la karşılaştırınca nesin ki sen?"*

"Ron, sapla şunu, SAPLA!" diye bağırdı Harry, ama Ron kıpırdamadı, faltaşı gibi açılmış gözlerine Riddle-Harry ile Riddle-Hermione'nin yansımaları vurmuştu: ikisinin saçları alev gibi dalgalanıyor, gözleri kıpkırmızı parlıyor, sesleriyse kötücül bir düet şeklinde yükseliyordu.

"Annen itiraf etti," dedi Riddle-Harry küçümsemeyle, Riddle-Hermione de alay ediyordu. *"Çocuk olarak beni tercih edeceğini, değiş tokuş etmekten memnuniyet duyacağını..."*

"Kim onu tercih etmez ki, hangi kadın seni alır? Sen onun yanında bir hiçsin, hiç, hiç," dedi şarkı mırıldanırcasına Riddle-Hermione ve bir yılan gibi uzanıp kendini Riddle-Harry'ye doladı, onu sımsıkı sardı: dudakları buluştu.

Yerde, onların önünde, Ron'un yüzünde acı dolu bir ifade vardı: kolları titreyerek, kılıcı kaldırdı.

"Yap şunu, Ron!" diye seslendi Harry.

Ron ona doğru baktığında, Harry'ye onun gözlerinde bir kırmızılık gördü gibi geldi.

"Ron –?"

Kılıç hızla indi: Harry hızla aradan çekildi, bir metal çınlaması ve ardından uzun, bitmek bilmez bir çığlık duyuldu. Harry karda kayarak hızla arkasına döndü, asa elinde, kendini savunmaya hazırdı. Ama dövüşecek hiçbir şey yoktu.

Kendisinin ve Hermione'nin korkunç suretleri gitmişti: sadece Ron vardı şimdi, orada durmuş, kılıcı elinde gevşekçe tutmuş, yassı kayanın üstündeki madalyonun parçalarına bakıyordu.

Harry ağır ağır onun yanına yürüdü, ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Ron derin derin nefes alıyordu. Gözleri artık kırmızı değildi, mavi renklerine dönmüştü ve ıslaktı.

Harry bunu görmemiş gibi yaparak eğilip kırılmış Hortkuluk'u aldı. Ron iki penceredeki camı da kırmıştı: Riddle'ın gözleri gitmişti ve madalyonun içindeki lekeli ipek kaplamadan hafif hafif duman çıkıyordu. Hortkuluk'un içinde yaşayan şey yoktu artık; yaptığı son şey, Ron'a eziyet etmek olmuştu.

Ron'un elinden bıraktığı kılıç bir tangırtıyla yere düştü. Dizlerinin üstüne çökmüş, başını kollarının arasına almıştı. Titriyordu ama Harry bunun soğuktan olmadığını fark etti. Harry kırık madalyonu cebine tıktı, Ron'un yanına diz çöktü ve temkinli bir şekilde, elini onun omuzuna koydu. Ron'un omuzunu kaçırmamasını iyiye işaret olarak aldı.

"Sen gittikten sonra," dedi alçak sesle, Ron'un yüzünün görünmüyor olmasına şükrederek, "bir hafta ağladı. Belki daha da fazla ağladı ama benim görmemi istemedi. Birçok gece birbirimizle hiç konuşmadık bile. Sen gittiğinden..."

Devam edemedi; ancak Ron geri döndükten sonra Harry onun yokluğunun onlara ne kadar çok şeye malolduğunun farkına varmıştı.

"Benim kardeşim gibi o," diye devam etti. "Onu bir kardeş

gibi seviyorum ve sanırım o da benim hakkımda aynı hislere sahip. Her zaman da böyle oldu bu. Biliyorsun sanıyordum."

Ron cevap vermedi, ama yüzünü Harry'den çevirip burnunu gürültüyle kolunun yenine sildi. Harry yeniden ayağa kalktı ve birkaç metre öteye, Ron'un Harry'yi boğulmaktan kurtarmak için havuza koşarken attığı kocaman sırt çantasına doğru yürüdü. Onu kendi sırtına astı ve tekrar Ron'un yanına geldi. Harry yaklaşırken Ron güçlükle ayağa kalktı, gözleri kan çanağı gibiydi ama kendine gelmiş gibi görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi boğuk bir sesle. "Gittiğim için özür dilerim. Biliyorum tam bir – bir –"

Etrafa, karanlığa baktı, sanki yeterince kötü bir kelimenin üstüne çullanıp onu sahipleneceğini umuyordu.

"Bu gece telafi ettin sayılır," dedi Harry. "Kılıcı aldın. Hortkuluk'un işini bitirdin. Hayatımı kurtardın."

"Böyle söyleyince, olduğumdan çok daha havalıymışım gibi geliyor kulağa," diye mırıldandı Ron.

"Böyle şeyler her zaman, olduğundan daha havalı gelir kulağa zaten," dedi Harry. "Yıllardır bunu anlatmaya çalışıyorum sana."

Aynı anda birbirlerine doğru yürüyüp kucaklaştılar, Harry Ron'un hâlâ sırılsıklam olan ceketinin arkasını kavradı.

"Şimdi," dedi Harry, birbirlerini bırakırlarken, "tek yapmamız gereken tekrar çadırı bulmak."

Ama zor olmadı bu. Maralın peşinden karanlık ormanda yaptığı yürüyüş Harry'ye uzun görünse de, yanında Ron ile geri dönüş yolculuğu şaşırtıcı derecede kısa sürmüş gibi geldi. Harry Hermione'yi uyandırmak için sabırsızlanıyordu, bu yüzden de çadıra büyük bir heyecanla girdi, Ron ise biraz arkada kaldı.

Su birikintisinden ve ormandan sonra harika bir şekilde sıcaktı içerisi, tek ışık kaynağı yerdeki bir kâsenin içinde hâlâ titrek titrek yanmakta olan çançiçeği rengi alevlerdi. Hermione battaniyelerinin altına kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu, Harry onun adını birkaç kez tekrar edene kadar da uyanmadı.

"*Hermione!*"

Kımıldadı, sonra hızla doğrulup oturdu ve saçlarını yüzünün önünden çekti.

"Ne oldu? Harry? İyi misin?"

"Bir şey yok, her şey yolunda. Yolundadan da iyi. Harikayım. Burada biri var."

"Nasıl yani? Kim –?"

Sonra Hermione, orada elinde kılıçla durmuş üzerinden eski püskü halıya şıpır şıpır su damlayan Ron'u gördü. Harry gerileyip, karanlık bir köşeye çekildi, Ron'un çantasını sırtından çıkarıp yere koydu ve çadırbeziyle yekvücut olmaya çalıştı.

Hermione ranzasından kalkıp Ron'a doğru bir uyurgezer gibi yürüdü, gözlerini onun solgun yüzünden ayırmıyordu. Tam onun önünde durdu, dudakları hafif aralık, gözleri faltaşı gibi açıktı. Yüzünde cılız, umut dolu bir gülümseme beliren Ron, kollarını kaldıracak oldu.

Hermione onun üstüne atlayıp ulaşabildiği her santimini yumruklamaya başladı.

"Ah – uf – brrak! Ne –? Hermione – UF!"

"Seni – koca – *hıyar* – Ronald – Weasley!"

Ağzından çıkan her sözcükten sonra noktalama işareti niyetine bir yumruk savuruyordu: Ron geriledi, Hermione üstüne gelirken başını korumaya çalıştı.

"Haftalar – haftalar – sonra – kuyruğunu – kısıp – buraya – dönüyorsun – of, *asam nerede benim?*"

Onu güreşerek Harry'nin elinden almaya hazır görünüyordu ki, Harry içgüdüsel olarak harekete geçti.

"*Protego!*"

Görünmez kalkan Ron ile Hermione'nin arasında belirdi: gücü, Hermione'yi geriye, yere fırlattı. Ağzına giren saçı tükürerek, yine ayağa fırladı.

"Hermione!" dedi Harry. "Sakin –"

"Sakin falan olmayacağım!" diye çığlık attı Hermione. Harry

daha önce onun hiç böyle kontrolünü kaybettiğini görmemişti; basbayağı delirmiş gibiydi.

"Asamı ver bana! *Asamı ver!*"

"Hermione, lütfen –"

"Bana ne yapacağımı söyleme, Harry Potter!" diye ciyakladı. "Sakın! Hemen ver onu! Ve SEN!"

Tehditkâr bir suçlama edasıyla, Ron'u işaret ediyordu: lanet okur gibiydi, Harry Ron'u birkaç adım gerilemesinden dolayı suçlayamadı.

"Senin arkandan koştum! Sana seslendim! Geri dön diye yalvardım!"

"Biliyorum," dedi Ron. "Hermione, çok özür dilerim, gerçekten –"

"Aa, demek *özür diliyorsun*!"

Bir kahkaha patlattı; tiz, zıvanadan çıkmış bir sesti bu. Ron medet umarcasına Harry'ye baktı ama Harry çaresizlik içinde yüzünü buruşturdu.

"Haftalar sonra –*haftalar* sonra– geri dönüyorsun, sonra da sırf *özür diledin* diye her şeyin düzeleceğini mi umuyorsun?"

"E başka ne diyebilirim ki?" diye bağırdı Ron, Harry onun da karşılık verdiğine memnun oldu.

"Ah, bilemiyorum!" diye haykırdı Hermione, müthiş bir alaycılıkla. "Biraz yokla bakalım beynini Ron, en fazla iki saniye sürer nasılsa –"

"Hermione," diye araya girdi Harry, az önceki lafın belden aşağı vurmak olduğunu düşünerek, "o az önce benim hayatımı –"

"Umurumda değil!" dedi Hermione çığlık çığlığa. "Ne yaptığı umurumda değil! Haftalar geçti, haftalar, *öldük mü*, kaldık mı nereden haberi olacak –"

"Ölmediğinizi biliyordum!" diye böğürdü Ron, ilk kez onun sesini bastırarak ve aralarında Kalkan Büyüsü varken yaklaşabildiği kadar yaklaşarak. "Harry *Gelecek*'te sürekli, radyoda, sizi her yerde arıyorlar, bir dolu söylenti ve çatlak çatlak hikâyeler,

ölseniz ânında duyacağımı biliyordum, ayrıca bilmiyorsunuz nasıldı –"

"*Senin* için mi nasıldı?"

Sesi artık o kadar tizleşmişti ki yakında sadece yarasalar duyabilmeye başlayacaktı, ama kızgınlığı onu konuşamaz hale getiren bir aşamaya ulaştı ve Ron hemen bu fırsattan faydalandı.

"Daha Buharlaşır Buharlaşmaz geri dönmek istedim aslında, ama bir grup Kapkaçırcıya çattım, Hermione, o yüzden de hiçbir yere gidemedim!"

"Bir grup *neye* dedin?" diye sordu Harry. Hermione kendini bir koltuğa attı, kollarını ve bacaklarını öyle sıkı kavuşturmuştu ki, bir daha yıllarca açmayacakmış gibi görünüyordu.

"Kapkaçırcılar," dedi Ron. "Her yerdeler, Muggle doğumluları ve kanı bozukları toplayarak altın kazanmaya çalışan çeteler. Bakanlık yakalanan kişi başına ödül veriyor. Kendi başımaydım ve okul çağında olabilirmişim gibi görünüyordum, epey heyecanlandılar, benim saklanan bir Muggle doğumlu olduğumu sandılar. Tutup beni Bakanlık'a sürüklememeleri için bayağı bir dil dökmek zorunda kaldım."

"Ne dedin onlara?"

"Stan Shunpike olduğumu söyledim. Aklıma gelen ilk kişiydi."

"Onlar da buna inandı, ha?"

"Pek zeki sayılmazlardı. Bir tanesi kesin yarı ifritti, kokusunu düşününce..."

Ron Hermione'ye kaçamak bir bakış attı, besbelli bu küçük esprinin onu biraz yumuşatacağını ummuştu, ama sıkı sıkı kavuşturduğu bacaklarıyla kollarının üstünde Hermione'nin ifadesi hâlâ kaskatıydı.

"Neyse, benim Stan olup olmadığım konusunda ağız dalaşına başladılar. Biraz acınası bir durumdu doğrusunu isterseniz, ama yine de onlar beş kişiydi, bense bir, ayrıca asamı da almışlardı. Sonra içlerinden ikisi kavga etmeye başladı ve diğerlerinin dikkati dağılmışken beni tutanın midesine vurmayı başardım, asasını

kaptım, benim asamı tutanı Silahsızlandırdım ve Buharlaştım. Çok iyi yapamadım, yine kendimi Septirdim –" Ron sağ elini kaldırıp iki tırnağının eksik olduğunu gösterdi; Hermione yüzünde soğuk bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı "– ve sizin olduğunuz yerden kilometrelerce öteye indim. O çadır kurduğumuz nehir kıyısına döndüğümde... gitmiştiniz."

"Aman Tanrım, ne kadar da heyecanlı bir hikâye," dedi Hermione, birini yaralamak isterken kullandığı o mağrur sesi takınarak. "Dehşete düşmüş olmalısın. Bu arada biz de Godric's Hollow'a gittik ve, dur bakayım, ne olmuştu orada, Harry? Ha, evet, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in yılanı karşımıza çıktı, az kalsın ikimizi de öldürüyordu, sonra da Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in kendi geldi ve bizi bir saniyeyle falan kaçırdı."

"Ne?" dedi Ron, ağzı bir karış açık halde bir ona, bir Harry'ye bakarak, ama Hermione onu görmezden geldi.

"Tırnaklarını kaybetmeyi düşünsene bir, Harry! Çektiğimiz acılara gerçekten yeni bir gözle bakmamızı sağlıyor, değil mi?"

"Hermione," dedi Harry usulca. "Ron az önce hayatımı kurtardı."

Hermione onu duymamış gibi görünüyordu.

"Yalnız bilmek istediğim bir şey var," dedi, gözlerini Ron'un başının yarım metre kadar üzerinde bir noktaya dikerek. "Bu gece bizi tam olarak nasıl buldun? Bu önemli çünkü. Öğrenirsek, bir daha görmek istemediğimiz kimselerin bizi ziyaret etmemesini sağlayabiliriz!"

Ron ateş saçan gözlerle ona baktı, sonra da kot pantolonunun cebinden gümüş bir nesne çıkardı.

"Bu."

Hermione, Ron'un ne gösterdiğini görmek için ona bakmak zorunda kaldı.

"Işıkemer mi?" diye sordu, o kadar şaşırmıştı ki soğuk ve yırtıcı bir tavır takınmayı unutmuştu.

"Sadece ışıkları kapatıp açmıyor," dedi Ron. "Nasıl çalışıyor

ya da niye başka bir zaman değil de o sırada oldu bilmiyorum, çünkü gittiğim andan beri geri dönmeyi istiyordum zaten. Ama Noel sabahı epey erken saatte radyo dinliyordum ve sizi... seni duydum."

Hermione'ye bakıyordu.

"Radyoda beni mi duydun?" diye sordu Hermione kuşkuyla.

"Hayır, cebimden geldiğini duydum. Sesin," Işıkemer'i yeniden kaldırıp gösterdi, "bunun içinden geliyordu."

"Peki tam olarak ne dedim?" diye sordu Hermione, yarı şüpheli, yarı meraklı bir sesle.

"Benim adımı söyledin. 'Ron.' Bir de... bir asayla ilgili bir şey..."

Hermione'nin suratı kıpkırmızı kesildi. Harry hatırladı: Ron'un gittiği günden beri onun adının ikisinden biri tarafından yüksek sesle söylendiği ilk gündü o; Hermione Harry'nin asasını tamir etmekten söz ederken söylemişti ismi.

"Ben de onu çıkardım," diye devam etti Ron, Işıkemer'e bakarak, "farklı falan görünmüyordu, ama senin sesini duyduğuma emindim. Ben de çaktım onu. Ve odamdaki ışık gitti. Ama pencerenin dışında başka bir ışık belirdi."

Ron boş elini uzatıp önünde bir yeri işaret etti; gözleri Harry'nin ve Hermione'nin göremediği bir şeye odaklanmıştı.

"Bir ışık topuydu, nabız gibi atıyordu sanki, mavimsiydi, hani bir Anahtar'ın çevresinde olur ya, biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Harry ve Hermione bir ağızdan, otomatik bir şekilde.

"Vaktin geldiğini anladım," dedi Ron. "Eşyalarımı topladım, sonra da çantamı alıp bahçeye çıktım.

"Küçük ışık topu havada öylece duruyor, beni bekliyordu. Dışarı çıktığımda havada sallana sallana biraz ilerledi, ben de onun peşinden kulübenin arkasına gittim ve sonra... şey, içime girdi."

"Pardon?" dedi Harry, doğru duymadığından emin bir halde.

"Bana doğru süzüldü böyle," dedi Ron, boş işaret parmağıyla

hareketi canlandırarak, "tam göğsüme doğru, sonra da – doğruca içime girdi. Şurdaydı," kalbine yakın bir noktaya dokundu, "onu hissedebiliyordum, sıcaktı. Ve o içimdeyken, ne yapmam gerektiğini biliyordum artık, beni gitmem gereken yere götüreceğini biliyordum. Ben de Buharlaştım ve bir tepenin yanında belirdim. Her tarafta kar vardı..."

"Oradaydık," dedi Harry. "Orada iki gece geçirdik, ikinci gece sürekli karanlıkta biri dolaşıp sesleniyormuş gibi gelmişti bana!"

"Eh, evet, işte o bendim," dedi Ron. "Koruyucu büyüleriniz işliyor sonuçta, çünkü sizi ne görebiliyordum, ne de duyabiliyordum. Ama etrafta olduğunuzdan emindim, o yüzden de uyku tulumuma girdim ve ikinizden birinin ortaya çıkmasını bekledim. Çadırı topladığınızda kendinizi göstermek zorunda kalacağınızı düşündüm."

"Aslında, hayır," dedi Hermione. "Ek önlem olsun diye Görünmezlik Pelerini'nin altında Buharlaşıyoruz bir süredir. Ayrıca çok erken ayrıldık ordan, çünkü Harry'nin dediği gibi, birinin etrafta sendeleye tökezleye dolaştığını duymuştuk."

"Eh, bütün gün o tepede kaldım," dedi Ron. "Sizin görüneceğinizi umdum hep. Ama hava kararmaya başlayınca sizi kaçırmış olmam gerektiğini anladım ve bir kez daha Işıkemer'i çaktım, mavi ışık çıktı ve içime girdi, ben de Buharlaştım ve buraya, bu ormana vardım. Sizi hâlâ göremiyordum, o yüzden er ya da geç birinizin görünmesini bekliyordum – sonunda da Harry göründü. Şey, ama önce maralı gördüm tabii."

"Neyi gördün, neyi gördün?" diye sordu Hermione tiz bir sesle.

Olanları anlattılar. Gümüş maral ile su birikintisindeki kılıcın hikâyesi aktarılırken, Hermione çatık kaşlarla bir birine, bir diğerine bakıyordu, öylesine konsantre olmuştu ki kollarıyla bacaklarını birbirine kilitli tutmayı unutmuştu.

"Ama bir Patronus olmalı bu!" dedi. "Büyüyü kimin yaptığını göremediniz mi? Kimseyi görmediniz mi? Ve seni kılıca götürdü! Buna inanamıyorum! Sonra ne oldu?"

Ron Harry'nin suya atlayışını izlediğini ve onun yeniden yüzeye çıkmasını beklediğini; sonra bir şeylerin ters gittiğinin farkına vardığını, suya atlayıp Harry'yi kurtardığını, sonra da kılıcı almak için yine daldığını anlattı. Tam madalyonu açma kısmına gelmişti ki tereddüt etti ve Harry araya girdi.

"– ve Ron ona kılıcı sapladı."

"Ve... gitti mi o şey? O kadar mı?" diye fısıldadı Hermione.

"Şey – çığlık attı," dedi Harry, Ron'a şöyle bir gözünün ucuyla bakarak. "İşte, al."

Madalyonu onun kucağına attı; Hermione ihtiyatlı bir şekilde onu aldı ve patlamış pencerelerini inceledi.

Sonunda artık tehlikenin geçtiğine karar veren Harry, Hermione'nin asasını sallayarak Kalkan Büyüsü'nü kaldırdı ve Ron'a döndü.

"Kapkaçırcılar'dan yedek bir asayla mı kurtulduğunu söyledin demin sen?"

"Ne?" dedi Ron. Hermione'nin madalyonu incelemesini seyrediyordu. "Ha – ha, evet."

Sırt çantasının bir tokasını açtı ve çanta cebinden kısa, koyu renk bir asa çıkardı. "İşte. Bir tane yedek bulunmasının her zaman faydası vardır diye düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün," dedi Harry, elini uzatarak. "Benimki kırıldı."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi Ron, ama tam o anda Hermione ayağa kalktı ve Ron yine tedirgin bir hal aldı.

Hermione mağlup Hortkuluk'u boncuklu çantaya koydu, sonra da yatağına gidip tek bir kelime daha etmeden uzandı, üstünü örttü.

Ron, Harry'ye yeni asayı uzattı.

"Bekleyebileceğinin en iyisi bu sanıyorum," diye mırıldandı Harry.

"Evet," dedi Ron. "Daha kötü olabilirdi. Üzerime saldığı o kuşları hatırlıyor musun?"

"Hâlâ da o seçeneği aklımdan çıkarmış değilim," dedi Hermione'nin boğuk sesi, battaniyelerinin altından, ama Harry Ron'un sırt çantasından vişne çürüğü pijamasını çıkarırken hafifçe gülümsediğini gördü.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Xenophilius Lovegood

Harry Hermione'nin hıncının bir gecede geçmesini beklemiyordu, bu yüzden de onun ertesi sabah genelde pis bakışlar ve anlamlı sessizliklerle iletişim kurmasına şaşırmadı. Ron ise buna, süregelen pişmanlığının bir işareti olarak Hermione'nin yanındayken yapmacık bir ciddiyet ifadesi takınmak suretiyle cevap verdi. Aslında üçü birlikte olduğu zamanlar Harry kendini katılımın az olduğu bir cenazede yas tutmayan tek kişi gibi hissediyordu. Ancak Ron, Harry ile birlikte geçirdiği o kısa anlarda (suya gitmek, çalılar arasında mantar aramak) utanmaz bir neşeye bürünüyordu.

"Biri bize yardım etti," deyip duruyordu. "O maralı biri gönderdi. Bizim tarafımızda olan biri var. Bir Hortkuluk gitti, abi!"

Madalyonun yok edilmesinden destek bularak, diğer Hortkuluklar'ın nerede olabileceğini tartışmaya koyuldular. Bu konuyu daha önce sık sık konuştukları halde Harry iyimserdi, birincisini daha başka atılımların izleyeceğinden emindi. Hermione'nin somurtkanlığı onun moralini bozamazdı: talihlerinin aniden açılması, esrarengiz maralın ortaya çıkışı, Gryffindor'un kılıcını geri almaları ve hepsinden önemlisi Ron'un geri dönmesi Harry'yi öylesine mutlu etmişti ki, yüzünde ciddi bir ifadeyle dolaşması hayli zordu.

O akşamüstüne doğru Harry ile Ron, Hermione'nin tehdit edici varlığından gene kaçtılar ve çıplak çalılarda varolmayan bö-

ğürtlenler arama bahanesiyle bitmeyen haber alışverişlerini sürdürdüler. Harry sonunda Ron'a, ta Godric's Hollow'da neler olup bittiğinin tam hikâyesine kadar, kendisi ile Hermione'nin çeşitli gezilerini anlatmayı başarmıştı. Şimdi de Ron, onlardan uzakta geçirdiği haftalar sırasında büyücülüğün daha geniş dünyasında keşfettiklerinden Harry'yi haberdar ediyordu.

Muggle'lardan doğmaların Bakanlık'ı atlatmak yolundaki pek çok çaresiz girişimini açıkladıktan sonra, "... peki, Tabu'yu nasıl öğrendiniz?" diye sordu Harry'ye.

"Neyi, neyi?"

"Sen ve Hermione Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in adını söylemeyi bırakmışsınız!"

"Ha, evet. Eh, edindiğimiz kötü bir alışkanlık, işte," dedi Harry. "Ama benim sorunum yok, ona V–"

"HAYIR!" diye kükredi Ron, Harry'nin çalının içine atlamasına, Hermione'nin de (çadırın girişinde burnu bir kitaba gömülüydü) onlara kaşlarını çatıp bakmasına neden oldu. "Özür dilerim," dedi Ron, Harry'yi dikenlerin arasından gerisin geri çekerek. "Ama isme uğursuzluk büyüsü yapmışlar, Harry, insanların izini böyle buluyorlar! Adını kullanmak koruyucu büyüleri kırıyor, bir tür sihirsel düzensizlik yaratıyor – Tottenham Court Road'da bizi böyle buldular!"

"*Adını* kullandığımız için mi?"

"Aynen! Doğruya doğru, akla yakın bir şey. Bu adı kullanmaya cesaret edenler sadece Dumbledore gibi ona karşı çıkma konusunda ciddi olan kişilerdi. Şimdi ona bir Tabu koydular, kim söylerse izi sürülebiliyor – Yoldaşlık üyelerini bulmak için çabuk ve kolay bir yöntem! Az daha Kingsley'i yakalıyorlardı –"

"Şaka mı ediyorsun?"

"Öyle ya, Bill dedi ki, bir grup Ölüm Yiyen onu köşeye sıkıştırmış, ama mücadele edip kurtulmuş. Şimdi o da kaçak, tıpkı bizim gibi." Ron asasının ucuyla düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı. "Sence o maralı Kingsley göndermiş olabilir mi?"

"Patronus'u vaşak, düğünde gördük, unuttun mu?"

"Doğru ya..."

Çalı boyunca ilerleyip, çadırdan ve Hermione'den daha da uzaklaştılar.

"Harry... Dumbledore olabilir mi dersin?"

"Dumbledore ne olabilir mi?"

Ron biraz mahcup göründü ama alçak sesle, "Dumbledore... maral?" dedi. "Yani," Ron gözünün ucuyla Harry'ye bakıyordu, "gerçek kılıç en son ondaydı, değil mi?"

Harry Ron'a gülmedi, çünkü sorunun gerisinde yatan özlemi çok iyi anlıyordu. Dumbledore'un onlara geri dönmeyi başardığı, onlara göz kulak olduğu fikri tarif edilemeyecek kadar rahatlatıcı olurdu. Başını iki yana salladı.

"Dumbledore öldü," dedi. "Öldüğünü gördüm, cesedini gördüm. Kesinlikle gitti. Hem zaten Patronusu bir maral değildi, ankaydı."

"Ama Patronus'lar değişebilir, değil mi?" dedi Ron. "Tonks'unki değişti, değil mi?"

"Evet ama Dumbledore yaşıyor olsa niye kendini göstermesin? Niye bize kılıcı vermesin?"

"Ne bileyim," dedi Ron. "Yaşarken sana vermediği nedenle mi? Sana eski bir Snitch, Hermione'ye de bir çocuk hikâyeleri kitabını niye bıraktıysa ondan mı?"

"Ne yani?" diye sordu umutsuzca cevap isteyen Harry, dönüp Ron'la yüz yüze gelerek.

"Bilmem," dedi Ron. "Bazen, biraz keyifsiz olduğum zamanlarda onun bayağı eğlendiğini ya da – ya da sadece işi zorlaştırmak istediğini düşünmüşümdür. Ama artık öyle düşünmüyorum, hayır. Bana Işıkemer'i verirken ne yaptığını biliyordu, değil mi? O – şey," Ron'un kulakları kıpkırmızı oldu, ayağının burnuyla dürttüğü bir ot öbeğine dalıp gitmiş görünüyordu "sizi bırakıp gideceğimi bilmiş olsa gerek."

"Hayır," diye düzeltti Harry. "Senin hep geri dönmek isteyeceğini bilmiş olsa gerek."

Ron minnettar olmuş gibiydi ama hâlâ biraz rahatsızdı. Harry, biraz da konuyu değiştirmek için, "Dumbledore dedik de," dedi, "Skeeter'ın onun hakkında neler yazdığını duydun mu?"

"Ha, tabii," dedi Ron hemen, "insanlar bunu konuşup duruyor. Tabii, durum farklı olsaydı, büyük haber olurdu, Dumbledore'un Grindelwald'la arkadaş olması falan. Ama şimdi yalnızca Dumbledore'u sevmemiş olanlar için gülünecek bir şey, onun ne kadar iyi bir adam olduğunu düşünenler için de biraz şamar gibi oldu. Bilmiyorum yani, o kadar da önemli mi? Gerçekten gençmiş o zamanlar –"

"Bizim yaşımızda," dedi Harry, tıpkı lafı Hermione'nin ağzına tıkadığı gibi. Onun yüzündeki bir şey, Ron'un konuyu sürdürmekten vazgeçmesine yol açtı.

Böğürtlen çalılarının ortasındaki donmuş bir ağda, büyük bir örümcek oturuyordu. Harry bir gece önce Ron'un ona verdiği ve Hermione'nin daha sonra lütfedip inceleyerek karaçalı olduğuna karar verdiği asayla örümceğe nişan aldı.

"*Engorgio.*"

Örümcek şöyle bir titredi, ağında hafifçe sıçradı. Harry yeniden denedi. Bu sefer örümcek biraz büyüdü.

"Kes şunu," dedi Ron sertçe. "Dumbledore'un genç olduğunu söylediğim için üzgünüm, tamam mı?"

Harry Ron'un örümceklerden nefret ettiğini unutmuştu.

"Kusura bakma – *reducio.*"

Örümcek küçülmedi. Harry, başını eğip karaçalı asaya baktı. Gün boyunca onunla yaptığı her küçük büyü, kendi anka asasıyla yaptıklarından daha az güçlü gibi görünmüştü. Yeni asa, davetsiz bir yabancı hissini veriyordu, sanki kolunun ucuna başka birinin elini dikmişler gibi.

"Alıştırma yapman lazım, o kadar," dedi Hermione. Onlara arkadan sessizce yaklaşmış ve Harry örümceği önce büyütmeye, sonra küçültmeye çalışırken durup endişeyle izlemişti. "Tamamen güven duygusuyla ilgili Harry."

Harry onun neden bu konuda işlerin yolunda gitmesini istediğini biliyordu: Hermione hâlâ asasını kırdığı için kendini suçlu hissediyordu. Dilinin ucuna kadar gelen cevabı yuttu: eğer arada fark olmadığını düşünüyorsa ona karaçalı asayı almasını, kendisinin de onun asasını alabileceğini söyleyecekti az daha. Ancak, üçünün yeniden arkadaş olmasını istediği için başını evet anlamında salladı; ama Ron Hermione'ye şansını denercesine gülümseyince Hermione azametle yürüyüp gitti ve bir kez daha kitabının gerisinde kayboldu.

Karanlık inince üçü de çadıra döndüler, Harry ilk nöbeti aldı. Girişte oturarak karaçalı asayla ayağının dibindeki küçük taşları havalandırmaya çalıştı: ama sihri hâlâ eskisinden hantal ve güçsüz görünüyordu. Hermione ranzasında uzanmış okuyordu, ona birkaç kaygılı bakış atan Ron da sırt çantasından küçük tahta bir radyo çıkarmış, istasyon ayarı yapmaya çalışıyordu.

"Bir program var," dedi Harry'ye, alçak sesle, "haberleri olduğu gibi veriyor. Geri kalanların hepsi Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in tarafında ve Bakanlık politikasını izliyorlar ama bu program... dinle de gör, harika. Ama her akşam yayın yapamıyorlar, basılırlarsa diye boyuna yer değiştiriyorlar ve yakalamak için bir şifre gerek... sorun şu ki, sonuncusunu kaçırdım..."

Asasıyla hafif hafif radyonun üstüne vurdu, alçak sesle rastgele kelimeler mırıldandı. Hermione'ye kaçamak bakışlar atıp duruyordu, belli ki öfkeyle patlamasından korkuyordu ama Hermione ona aldırmıyordu, Ron orada yoktu sanki. On dakika kadar vurdu ve mırıldandı, Hermione kitabının sayfalarını çevirdi ve Harry karaçalı asayla alıştırma yapmayı sürdürdü.

Sonunda Hermione ranzasından indi. Ron vurmayı hemen kesti.

"Eğer seni rahatsız ediyorsa, dururum!" dedi Hermione'ye, tedirgin tedirgin.

Hermione cevap vermeye tenezzül etmedi, Harry'nin yanına geldi.

"Konuşmamız gerek," dedi.

Harry onun hâlâ elinde sıkı sıkı tuttuğu kitaba baktı. *Albus Dumbledore'un Hayatı ve Yalanları*'ydı.

"Ne?" dedi Harry endişeyle. Aklından kitapta onun hakkında bir bölüm olduğu geçti; Dumbledore ile ilişkisi üzerine Rita'nın yorumunu dinleyecek halde olduğundan emin değildi. Ama Hermione hiç beklenmedik bir cevap verdi.

"Gidip Xenophilius Lovegood'u görmek istiyorum."

Harry ona bakakaldı.

"Pardon?"

"Xenophilius Lovegood. Luna'nın babası. Gidip onunla konuşmak istiyorum!"

"Şey – niye?"

Cesaretini topluyormuş gibi derin bir nefes aldı ve "O işaret," dedi, "*Ozan Beedle*'daki işaret. Şuna bak!"

Albus Dumbledore'un Hayatı ve Yalanları'nı Harry'nin isteksiz gözleri önüne uzattı, Harry Dumbledore'un o aşina ince, yana yatık yazısıyla Grindelwald'a yazdığı özgün mektubun bir fotoğrafını gördü. Dumbledore'un gerçekten bu kelimeleri yazdığının, onların Rita'nın icadı olmadıklarının somut kanıtını görmekten nefret ediyordu.

"İmza," dedi Hermione, "İmzaya bak, Harry!"

Dediğini yaptı. Bir an için onun neden söz ettiğini hiç mi hiç anlamadı ama ucu ışık saçan asasının yardımıyla biraz daha yakından bakınca Dumbledore'un Albus'un "A"sı yerine, *Ozan Beedle'ın Hikâyeleri*'nin içine konmuş olan üçgen biçimindeki işaretin minik bir versiyonunu koyduğunu gördü.

"Hımın – peki ama sen ne –?" dedi Ron tereddütle, ama Hermione bir bakışla onu susturup yeniden Harry'ye döndü.

"Boyuna ortaya çıkıp duruyor, değil mi?" dedi. "Biliyorum, Viktor onun Grindelwald'ın işareti olduğunu söylemiş ama Godric's Hollow'daki o eski mezarın üstündeydi, o kadarı kesin, ve taştaki tarihler de Grindelwald ortaya çıkmadan çok öncesine aitti! Şimdi

de bu! Eh, ne anlama geldiğini Dumbledore'a da, Grindelwald'a da soramayız –Grindelwald'ın hâlâ yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum– ama Mr Lovegood'a sorabiliriz. Düğünde sembolü takıyordu. Bunun önemli olduğundan eminim, Harry!"

Harry hemen cevap vermedi. Onun kararlı, hevesli yüzüne, sonra da onları saran karanlığa bakarak düşündü. Uzun bir duraklamadan sonra, "Hermione, yeni bir Godric's Hollow'a ihtiyacımız yok," dedi. "Konuşup kendimizi ikna ettik, oraya gittik ve –"

"Ama çıkıp duruyor, Harry! Dumbledore bana *Ozan Beedle'ın Hikâyeleri*'ni bıraktı, işaretin ne olduğunu öğrenmemiz gerekmediğini nereden biliyorsun?"

"Gene başladık!" Harry kendini biraz öfkelenmiş hissediyordu. "Kendimizi ikna etmeye çalışıyoruz, Dumbledore'un bize gizli işaretler ve ipuçları bıraktı–"

"Işıkemer bayağı işe yaradı ama," dedi Ron tiz bir sesle. "Bence Hermione haklı, bence gidip Lovegood'u görmemiz gerek."

Harry ona karanlık bir bakış attı. Ron'un Hermione'yi desteklemesinin üçgen şeklindeki eski harfin anlamını öğrenme arzusuyla pek az ilgisi olduğundan emin gibiydi.

"Godric's Hollow gibi olmayacak," diye ekledi Ron, "Lovegood senin tarafında, Harry. *Dırdırcı* hep seni destekledi, herkese sana yardım etmeleri gerektiğini söyleyip duruyor!"

"Bunun önemli olduğundan eminim!" dedi Hermione ciddiyetle.

"Ama sence öyle olsa Dumbledore ölmeden önce bana söylemez miydi?"

"Belki... belki de kendi kendine bulman gereken bir şeydir," dedi Hermione, hafiften bir son umuda tutunma havasıyla.

"Evet," dedi Ron, dalkavukça, "mantıklı."

"Hayır, değil," diye cevabı yapıştırdı Hermione, "ama gene de Mr Lovegood'la konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Dumbledore, Grindelwald ve Godric's Hollow'u birbirine bağlayan bir sembol, ha? Harry, eminim ki bunu öğrenmemiz şart!"

"Bence bu konuda oylama yapalım," dedi Ron. "Lovegood'u görmeye gitmek isteyenler –"

Onun eli Hermione'ninkinden önce havaya kalktı. Hermione kendi elini kaldırırken dudakları şüpheli şüpheli titriyordu.

"Kaybettin Harry, kusura bakma," dedi Ron, onun sırtına vurarak.

"İyi," dedi Harry, yarı eğlenmiş, yarı sinirlenmişti. "Ancak, Lovegood'u gördükten sonra biraz daha Hortkuluk bulmaya çalışalım, olur mu? Hem Lovegood'lar nerede oturuyor? İçinizde bilen var mı?"

"Evet, bizim evden çok uzakta değiller," dedi Ron. "Tam nerede olduğunu bilmiyorum, ama annemle babam onlardan söz edince hep elleriyle tepeleri gösterirler. Bulması zor olmamalı."

Hermione ranzasına dönünce, Harry sesini alçalttı.

"Sadece yeniden onun gözüne girmek için kabul ettin."

"Aşkta ve savaşta her yol mubahtır," dedi Ron mutlulukla, "ve bunda ikisinden de biraz var. Neşelen hadi, Noel tatili, Luna evdedir!"

Ertesi sabah Buharlaştıkları rüzgârlı yamaçtan Ottery St Catchpole köyünün manzarası nefisti. Yüksek bir noktadan bakıldığında köy bulutlardaki aralıklardan yeryüzüne uzanan büyük, eğimli güneş ışınlarının altında bir oyuncak ev koleksiyonu gibi görünüyordu. Bir iki dakika durup, ellerini gözlerine siper edip Kovuk'a doğru baktılar ama bütün görebildikleri, eğri büğrü küçük eve Muggle gözlerinden koruma sağlayan yüksek çitler ve meyve bahçesindeki ağaçlar oldu.

"Ne tuhaf bu kadar yakın olup da gitmemek," dedi Ron.

"Eh, sanki onları kısa süre önce görmedin," dedi Hermione soğuk soğuk. "Noel'de oradaydın."

"Kovuk'ta değildim ki!" dedi Ron, kulaklarına inanamıyormuş gibi güldü. "Gidip de onların hepsine sizi yüzüstü bıraktığımı söyleyeceğimi mi sandın? Ya, Fred'le George bu konuda harika davranırdı. Ginny de gerçekten anlayışla karşılardı."

"İyi ama neredeydin o zaman?" diye sordu Hermione, şaşırmıştı.

"Bill ve Fleur'ün yeni yerinde. Denizkabuğu Kulübesi. Bill bana karşı hep düzgün davranmıştır. Ne – ne yaptığımı duyunca pek etkilenmedi ama başımın etini de yemedi. Sahiden üzüldüğümü biliyordu. Aileden başka hiç kimsenin orada kaldığımdan haberi yok. Bill anneme, Noel için eve gitmeyeceklerini, Fleur'le başbaşa olmak istediklerini söyledi. Anlarsınız ya, evlendikten sonraki ilk tatil. Bence Fleur'ün de işine geldi. Celestina Warbeck'ten ne kadar nefret ettiğini bilirsiniz."

Ron Kovuk'a sırtını çevirdi.

"Şuradan çıkmayı deneyelim," dedi, tepeyi aşan yolda öne düşerek.

Birkaç saat yürüdüler, Hermione'nin ısrarı üzerine Harry Görünmezlik Pelerini'nin altında saklandı. Alçak tepeler kümesinde, ıssız görünen küçük bir kulübe dışında ev yoktu.

"Sizce burası onların da, Noel tatiline mi çıkmışlar?" dedi Hermione, pencere pervazında sardunyalar bulunan tertipli küçük bir mutfağı pencereden gözetleyerek. Ron bir homurtu koyuverdi.

"Lovegood'ların penceresinden bakarsan orada kimin oturduğunu anlarsın gibi bir his var içimde. İlerideki tepeleri deneyelim."

Böylece birkaç kilometre daha kuzeye Buharlaştılar.

"Ahha!" diye haykırdı Ron, rüzgâr saçlarını ve giysilerini kamçılarken. Ron, üzerinde belirdikleri tepenin doruğunu işaret ediyordu. Burada gökyüzüne doğru dikey biçimde yükselen pek tuhaf bir ev vardı; öğleden sonra göğünde arkasında hayaletimsi bir ay asılı olan büyük, siyah bir silindir. "Burası Luna'nın evi olmalı, başka kim böyle bir yerde oturur ki? Dev bir kaleye benziyor!"

"Kaleyle hiç ilgisi yok," dedi Hermione, kuleye bakıp kaşlarını çatarak.

"Ben satrançtan söz ediyordum," dedi Ron. "Senin anlayacağın, satranç kalesi."

Bacakları en uzun olan Ron'du, en önce o tepenin doruğuna ulaştı. Harry ve Hermione, soluk soluğa kalmış, sancıyan böğürlerini tutarak ona yetiştiklerinde, Ron'u ağzı kulaklarında sırıtırken buldular.

"Onların evi bu," dedi Ron. "Bakın."

Kırık bir bahçe kapısına elle boyanmış üç tabela tutturulmuştu. İlkinin üzerinde *"Dırdırcı. Editör: X. Lovegood"*, ikincisinde *"Kendi Ökseotunu Kendin Topla"*, üçüncüsünde de *"Uçurulabilir Eriklerden Uzak Durun"* yazıyordu.

Bahçe kapısı, açarlarken gıcırdadı. Ön kapıya doğru zikzaklar çizerek giden yolu envai çeşit tuhaf bitki sarmıştı, aralarında Luna'nın bazen küpe niyetine taktığı turuncu, turp benzeri meyvelerle kaplı bir çalı da vardı. Harry Kılçırpı olduğunu düşündüğü kurumuş kütüğün uzağından geçti. Rüzgârla eğilmiş, yaprakları dökülmüş ama hâlâ böğürtlen boyunda kırmızı meyvelerle ve beyaz yemişli ökseotlarıyla dolu iki yaban elması ağacı, ön kapının iki yanında nöbet tutuyordu. Biraz yassılmış, şahine benzer başı olan küçük bir baykuş, dallardan birinden onları süzdü.

"Görünmezlik Pelerini'ni çıkarsan iyi olur, Harry," dedi Hermione, "Mr Lovegood'un yardım etmek istediği sensin, biz değil."

Harry onun dediği gibi yaptı, boncuklu çantaya koysun diye Pelerini ona verdi. Hermione daha sonra, kartal biçiminde tokmağı olan, demir çivi kakmalı, kalın, siyah kapıyı üç kere vurdu.

On saniye geçmemişti ki kapı ardına kadar açıldı ve yalın ayak, sırtında lekeli bir gecelik entarisine benzer bir şey olan Xenophilius Lovegood belirdi. Uzun, beyaz, pamuk şekeri saçı kirli ve bakımsızdı. Xenophilius buna kıyasla Bill ve Fleur'ün düğünlerinde resmen iki dirhem bir çekirdekti.

Tiz, kavgacı bir sesle, "Ne? Ne var? Siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı. Önce Hermione'ye, sonra Ron'a, nihayet de Harry'ye baktı ve ağzı açık kalarak kusursuz, komik bir "O"ya dönüştü.

"Merhaba, Mr Lovegood," dedi Harry, elini uzatarak. "Ben Harry'yim, Harry Potter."

Xenophilius Harry'nin elini sıkmadı ama içe, burnuna işaret etmeyen gözü dosdoğru Harry'nin alnındaki yara izine kaydı.

"İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?" diye sordu Harry. "Size sormak istediğimiz bir şey var."

"Ben... ben bunun münasip olduğundan emin değilim," diye fısıldadı Xenophilius. Yutkundu ve bahçeye çabucak bir bakış attı. "Doğrusu bir şok... bak bak... ben... ben korkarım ki pek sanmıyorum, yapmam gerektiği– "

"Uzun sürmez," dedi Harry, bu sıcaklıktan uzak karşılamaya biraz bozulmuştu.

"Ben – ah, peki öyleyse. Girin içeri, çabuk. *Çabuk!*"

Eşiği henüz geçmişlerdi ki Xenophilius kapıyı arkalarından vurup kapattı. Harry'nin şimdiye kadar gördüğü en acayip mutfakta duruyorlardı. Oda kusursuz bir daireydi, insan kendini dev bir karabiberliğin içinde gibi hissediyordu. Her şey duvarla uyum göstermek için kavislenmişti: fırın, lavabo, dolaplar... ve hepsine parlak ana renklerde çiçek, böcek ve kuş resimleri yapılmıştı. Harry Luna'nın üslubunu tanıdığı hissine kapıldı: böylesine kapalı bir yerdeki etkisi biraz baş döndürücüydü.

Zeminin ortasında dövme demirden sarmal bir merdiven döne döne üst katlara çıkıyordu. Yukarıdan takırtılar ve patırtılar geliyordu: Harry Luna'nın ne yapıyor olabileceğini merak etti.

"En iyisi, yukarı gelin," dedi hâlâ son derecede rahatsız görünen Xenophilius ve önden çıkmaya başladı.

Yukarıdaki oda oturma odası ile atölyenin bileşiminden oluşuyordu ve bu haliyle, mutfaktan da daha kalabalıktı. O unutulmaz olayda yüzyılların saklı nesnelerinden oluşan devasa bir labirente dönüşmüş olan İhtiyaç Odası'na benziyordu biraz. Her yüzey, yığınlar halinde kitaplar ve kâğıtlarla kaplıydı. Tavana, Harry'nin tanımadığı yaratıkların zarafetle yapılmış modelleri asılıydı, hepsi kanat çırpıyor ya da çat çat çenelerini açıp kapatıyordu.

Luna orada değildi: böylesine gürültü çıkaran şey, sihirle dönen çark ve tekerleklerle kaplı tahta bir nesneydi. Bir iş tezgâhı ile bir dizi eski rafın garip yavrusuna benziyordu. Harry, içinden sürekli *Dırdırcı*'lar çıktığı için onun eski moda bir baskı makinesi olduğu sonucuna vardı.

"Kusura bakmayın," dedi Xenophilius. Makineye doğru uzun adımlarla yürüdü, hepsi yere devrilen pek çok sayıda kitap ve kâğıdın altından pis bir masa örtüsü aldı, makinenin üstüne attı, böylece de gürültülü patırtılarla takırtıları boğdu. Sonra Harry'ye döndü.

"Buraya ne için geldiniz?"

Daha Harry konuşamadan Hermione küçük bir şok çığlığı koyverdi.

"Mr Lovegood – o da ne?"

Muazzam, gri renkli helezon biçiminde ve tek boynuzlu atın boynuzundan pek de farklı olmayan bir boynuza işaret ediyordu. Boynuz duvara yerleştirilmişti, odanın içine birkaç metre uzanıyordu.

"Buruşuk-Boynuzlu Hırgür boynuzu," dedi Xenophilius.

"Hayır, değil!" dedi Hermione.

"Hermione," diye mırıldandı mahcup olan Harry, "şimdi sırası değil –"

"Ama Harry, bu bir Paldıran boynuzu! B Sınıfı Ticareti Yapılabilir Madde'dir ve evde bulundurması son derece tehlikeli bir şeydir!"

"Paldıran boynuzu olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Ron, odanın tıkış tıkışlığına rağmen boynuzdan elinden geldiğince hızla uzaklaşarak.

"*Fantastik Canavarlar Nelerdir, Nerede Bulunurlar?*'da bir tarifi var! Mr Lovegood, ondan hemen kurtulmanız gerek, en ufak temasta patlayabileceğini bilmiyor musunuz?"

"Buruşuk-Boynuzlu Hırgür," dedi Xenophilius çok açık seçik bir şekilde, yüzünde bir katır inadı okunuyordu, "utangaç ve çok sihirli bir yaratıktır ve boynuzu –"

"Mr Lovegood, tabanının çevresindeki oyuklu işaretleri tanıyorum, bu bir Paldıran boynuzu ve inanılmayacak kadar tehlikelidir – nereden aldınız bilmiyorum –"

"Satın aldım," dedi Xenophilius kestirip atarcasına, "iki hafta önce, nefis Hırgür'e ilgimi bilen hoş bir genç büyücüden. Luna'm için bir Noel sürprizi. Şimdi," dedi Harry'ye dönerek, "buraya tam olarak ne için geldiniz, Mr Potter?"

"Yardıma ihtiyacımız var," dedi Harry, Hermione yeniden başlayamadan.

"Ah," dedi Xenophilius. "Yardım. Hımın." Şaşı bakmayan gözü yeniden Harry'nin yara izine gitti. Aynı anda hem dehşete kapılmış hem de hipnotize olmuş gibiydi. "Evet. Mesele şu ki... Harry Potter'a yardım etmek... hayli tehlikeli..."

"Herkese ilk görevlerinin Harry'ye yardım etmek olduğunu söyleyip duran siz değil misiniz?" dedi Ron. "O derginizde?"

Xenophilius arkaya, masa örtüsünün altında hâlâ patırdayıp takırdayan gizli baskı makinesine baktı.

"Şey – evet, o görüşü dile getirdim. Ancak –"

"– başka herkes öyle yapsın ama siz değil, öyle mi?" dedi Ron.

Xenophilius cevap vermedi. Yutkunmaya devam ediyordu, gözleri üçünün arasında hızla dolaşıyordu. Harry onun acı verici bir iç mücadele yaşadığı izlenimine kapıldı.

"Luna nerede?" diye sordu Hermione. "Onun ne düşündüğünü öğrenelim."

Xenophilius yutkundu. Kendini güçlendirmeye çalışıyor gibiydi. Sonunda, baskı makinesinin gürültüsü üzerinden duyulması zor, titrek bir sesle, "Luna derede, Tatlısu Tombuk'u yakalıyor. O... sizi gördüğüne sevinecek. Gideyim de onu çağırayım ve sonra – evet, tamam. Size yardım etmeye çalışırım."

Sarmal merdivenden inerek gözden kayboldu, ön kapının açılıp kapandığını duydular. Birbirlerine baktılar.

"Ödlek ihtiyar gıcık," dedi Ron. "Luna'da onun on katı yürek var."

"Herhalde Ölüm Yiyenler burada olduğumu öğrenirse kızıyla ikisinin başına neler geleceğinden kaygılanıyordur," dedi Harry.

"Eh, Ron'la aynı fikirdeyim," dedi Hermione. "Korkunç ikiyüzlü ihtiyar, herkese sana yardım etmelerini söylüyor sonra kalkıp kendisi bu işten sıyrılmaya çalışıyor. Ve Tanrı aşkına, o boynuzdan uzak durun."

Harry odanın öbür yanındaki pencereye gitti. Tepenin altında, çok aşağılarda ince ve ışıl ışıl bir kurdele gibi uzanan dereyi görebiliyordu. Çok yüksekteydeydiler; başka bir tepe sırası ardında göze görünmez olmuş Kovuk'un yönünde bakarken, bir kuş kanat çırpıp pencerenin yanından geçti. Ginny oralarda bir yerdeydi. Bugün birbirlerine Bill ve Fleur'ün düğününden beri olmadıkları kadar yakındılar ama Ginny'nin şu anda ona doğru bakıp, onu düşündüğünden haberi olamazdı. Bundan dolayı mutlu olması gerekiyordu herhalde; temasa geçtiği herkes tehlike içinde kalıyordu, Xenophilius'un tavrı da bunu doğruluyordu.

Pencereye arkasını dönünce, tıkış tıkış kavisli büfede duran bir başka acayip nesne gözüne çarptı: en tuhaf görünüşlü başlığı takmış, güzel ama haşin görünüşlü bir cadının taştan büstüydü bu. Altın kulak borularına benzeyen iki nesne, yanlardan dışarı doğru kavislenmişti. Başının tepesinden geçen deri bir kayışa bir çift ışıldayan mavi kanat, alnının çevresindeki ikinci bir kayışa da turuncu turplardan biri yapıştırılmıştı.

"Şuna bakın," dedi Harry.

"Hoş," dedi Ron. "Xenophilius'un düğüne bunu takmadığına şaştım."

Ön kapının kapandığını duydular ve bir an sonra Xenophilius sarmal merdivenden tırmanıp odaya gelmişti bile; ince bacaklarında lastik çizmeler vardı, bir tepside birbiriyle eş olmayan fincanlar ve buharlar tüten bir çaydanlık taşıyordu.

"Aa, benim sevgili icadımı görmüşsünüz," dedi, tepsiyi Hermione'nin eline tutuşturup Harry'ye katılarak. "Güzel Rowe-

na Ravenclaw'ın başı model alınarak yapılmıştır, yerinde bir karar-la. *Sınır tanımayan bir zekâ, en büyük hediyedir insana!*"

Kulak borularına benzeyen nesnelere işaret etti.

"Bunlar Mahfışt sifonları – düşünen kişinin yakın bölgesin-deki bütün akıl çelici şeyleri ortadan kaldırmak için. Bu," minik kanatlara işaret etti, "keyifli bir ruh hali yaratmak için bir Cızkıpır pervanesi. Nihayet," diye turuncu turpu gösterdi, "olağanüstü ola-nı kabul etme yeteneğini pekiştirmek için, Uçurulabilir Erik."

Xenophilius, Hermione'nin tıkış tıkış dolu servis masaların-dan birine hassas bir dengede yerleştirmeyi başardığı çay tepsisine yürüdü.

"Hepinize bir Gürelekökü çayı ikram edebilir miyim?" dedi Xenophilius. "Kendimiz yapıyoruz." Pancar kökü suyu kadar koyu mor bir rengi olan içeceği boşaltmaya başlayınca, "Luna aşağıda, Bottom Bridge'in ötesinde," diye ekledi, "sizin burada olmanıza çok heyecanlandı. Fazla geç kalmaz sanırım, neredeyse hepimize çorba yapmaya yetecek kadar Tombuk yakalamış. Oturun da şe-ker alın."

"Şimdi," bir koltuğun üstünde devrildi devrilecek şekilde du-ran kâğıt yığınını kaldırıp oturdu ve lastik çizmeli bacaklarını üst üste attı, "size nasıl yardımcı olabilirim, Mr Potter?"

"Eh," dedi Harry, cesaret verici bir şekilde başıyla onaylayan Hermione'ye bir göz atarak, "Bill ve Fleur'ün düğününde taktığı-nız o sembol hakkında konuşmak istiyoruz, Mr Lovegood. Ne an-lama geldiğini merak ettik."

Xenophilius kaşlarını kaldırdı.

"Ölüm Yadigârları'nın işaretinden mi söz ediyorsunuz?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Üç Kardeşin Hikâyesi

Harry dönüp Ron ile Hermione'ye baktı. Onlar da Xenophilius'un dediğinden bir şey anlamamış gibilerdi.

"Ölüm Yadigârları mı?"

"Öyle," dedi Xenophilius. "Onları hiç duymadınız mı? Şaşırmadım. Çok, ama çok az büyücü inanır buna. Ağabeyinin düğününde," dedi başını Ron'a doğru sallayarak "tanınmış bir Karanlık büyücünün sembolünü takıyorum diye bana saldıran o mankafa delikanlı, örneğin! Ne cehalet. Yadigârlar'ın Karanlık bir yanı yok – en azından, o basit anlamıyla. İnsan sembolü sadece, Arayış'ta yardımları olur umuduyla kendini diğer inananlara tanıtmak için kullanır."

Güreleköku çayına birkaç şeker katıp karıştırdı, birazını içti.

"Kusura bakmayın," dedi Harry. "Hâlâ anlamıyorum."

Kibarlık olsun diye Harry de fincanından bir yudum aldı, az daha öğürüyordu: içecek bayağı tiksinti vericiydi, sanki birisi umacı tadındaki Bin Bir Çeşit Fasulye Şekerlemesi'ni sıvı haline getirmiş gibiydi.

"Yani işte, inananlar Ölüm Yadigârları'nı arar," dedi Xenophilius, dudaklarını şapırdatarak. Belli ki Güreleköku çayını beğenmişti.

"İyi de, Ölüm Yadigârları *nedir*?" diye sordu Hermione.

Xenophilius boş çay fincanını kenara bıraktı.

"Sanırım hepiniz 'Üç Kardeşin Hikâyesi'ni biliyorsunuz, değil mi?"

Harry "Hayır," derken, Ron ve Hermione bir ağızdan "Evet," dedi.

Xenophilius başıyla ciddi ciddi onayladı.

"Pekâlâ, Mr Potter, her şey 'Üç Kardeşin Hikâyesi' ile başlar... Buralarda bir yerlerde olacak..."

Dalgın dalgın odaya, parşömen ve kitap yığınlarına baktı, ama Hermione, "Bende var, Mr Lovegood," dedi. "Yanımda."

Sonra da küçük boncuklu çantadan *Ozan Beedle'ın Hikâyeleri*'ni çıkardı.

"Orijinali mi?" diye sordu Xenophilius sert sert ve Hermione başını evet anlamında sallayınca ekledi: "Eh öyleyse, neden yüksek sesle okumuyorsunuz? Hepimizin anlaması için en iyi yöntem."

"Şey... peki," dedi Hermione, tedirgin tedirgin. Kitabı açtı, küçük bir öksürükle okumaya başlarken, Harry araştırdıkları sembolün sayfanın başında olduğunu gördü.

" *'Vaktiyle alacakaranlıkta ıssız, dolambaçlı bir yolda seyahat eden üç erkek kardeş varmış –'* "

"Geceyarısı diye anlatırdı annem hep bize," dedi Ron. Dinlemek için uzanmış, kollarını başının arkasına koymuştu. Hermione ona sinirli bir bakış attı.

"Özür dilerim, geceyarısı olursa biraz daha tekinsiz olur diye düşünüyorum, hepsi bu!" dedi Ron.

"Tabii ya, hayatlarımızda biraz daha korkuya sahiden de ihtiyacımız var," dedi Harry, kendine engel olamadan. Xenophilius'un pek aldırır gibi bir hali yoktu, pencereden dışarı, gökyüzüne bakıyordu. "Devam et, Hermione."

" *'Kardeşler gide gide, yürüyerek geçilemeyecek kadar derin, yüzülemeyecek kadar da tehlikeli bir nehre gelmiş. Ancak bu kardeşler sihirsel sanatlar konusunda bilgiliymiş, onun için sadece asalarını sallamışlar ve emniyetsiz sularda bir köprünün görünmesini sağlamışlar. Köprünün yarısına gelince de yollarının kukuletalı biri tarafından kesildiğini görmüşler.*

" *'Ve Ölüm onlarla konuşmuş –'* "

"Pardon," diye araya girdi Harry, "ama *Ölüm* mü onlarla konuşmuş?"

"Bu bir masal, Harry!"

"Tamam, özür dilerim. Devam et."

" *'Ve Ölüm onlarla konuşmuş. Kandırıldığı, üç yeni kurbanı elinden aldığı için kızgınmış, çünkü seyyahlar genellikle nehirde boğulurmuş. Ama Ölüm kurnazmış. Üç kardeşi sihirleri için tebrik ediyormuş gibi yapmış ve ondan kurtulacak kadar akıllı oldukları için her birinin bir ödül kazandığını söylemiş.*

" *'Böylece dövüşken bir adam olan en büyük kardeş, varolan bütün asalardan daha güçlü bir asa istemiş: sahibi için her düelloyu kazanacak bir asa; Ölüm'ü fethetmiş olan bir büyücüye layık bir asa! Ölüm de nehri geçip kıyıdaki bir mürver ağacının yanına gitmiş, orada asılı bir daldan bir asa yapmış ve en büyük kardeşe vermiş.*

" *'Sonra kibirli bir adam olan ikinci kardeş Ölüm'ü daha da aşağılamaya karar vermiş ve başkalarını Ölüm'den geri çağırma gücü istemiş. Ölüm de nehrin kıyısından bir taş almış, ikinci kardeşe vermiş ve ona taşın ölüleri geri getirecek güce sahip olacağını söylemiş.*

" *'Ve sonra Ölüm üçüncü ve en küçük kardeşe ne istediğini sormuş. En küçük kardeş hepsinin içinde en alçak gönüllüsü ve aynı zamanda en bilgesiymiş, Ölüm'e de güvenmiyormuş. Bunun için oradan Ölüm tarafından izlenmeden uzaklaşmasını sağlayacak bir şey istemiş. Ve Ölüm, istemeye istemeye, ona kendi Görünmezlik Pelerini'ni vermiş.'* "

"Ölüm'ün bir Görünmezlik Pelerini mi varmış?" diye lafı gene kesti Harry.

"Sinsice insanlara sokulabilsin diye," dedi Ron. "Bazen kollarını savurup çığlıklar atarak onlara doğru koşmaktan sıkılıyor... Özür dilerim, Hermione."

" *'Sonra Ölüm kenara çekilip üç erkek kardeşin yollarına devam etmelerine izin vermiş ve onlar da devam etmişler, ne harika bir macera yaşadıklarından konuşmuşlar, Ölüm'ün armağanlarına hayran kalmışlar.*

" *'Ve zamanla kardeşler ayrılmış, her biri kendi yoluna gitmiş.*

" *'İlk kardeş bir hafta ya da biraz daha uzun süre seyahat etmiş ve*

uzaklardaki bir köye ulaşınca, bir büyücü bulup onunla kavga etmiş. Silahı Mürver Asa olduğu için elbette düelloda başarısızlığa uğrayamazmış. Düşmanını yerde ölü bırakan en büyük kardeş bir hana gitmiş, orada bizzat Ölüm'ün kendisinden kaptığı güçlü asayı ve bu asanın kendisini nasıl yenilmez hale getirdiğini yüksek sesle anlatarak övünmüş.

" 'Daha o gece başka bir büyücü, şaraptan körkütük sarhoş halde yatağında yatan büyük kardeşin yanına sinsice yaklaşmış. Hırsız asayı almış ve ne olur ne olmaz diye, büyük kardeşin gırtlağını kesmiş.

" 'Böylece Ölüm ilk kardeşe sahip olmuş.

" 'Bu arada, ikinci kardeş tek başına yaşadığı evine gitmiş. Burada, ölüleri geri getirme gücü olan taşı çıkarmış ve elinde üç kez çevirmiş. Bir zamanlar evlenmeyi umduğu ancak vakitsiz ölmüş kızın silueti bir anda önünde belirince hayret ve memnuniyet içinde kalmış

" 'Ancak kız hüzünlü ve soğukmuş, aralarında bir tül varmış gibi ondan ayrıymış. Fani dünyaya dönmüş olsa da, gerçek anlamıyla oraya ait değilmiş ve ıstırap çekiyormuş. Sonunda, hasretten çıldıran ikinci kardeş, kıza sahiden kavuşabilmek için kendini öldürmüş.

" 'Ve böylece Ölüm ikinci kardeşe sahip olmuş.

" 'Ama Ölüm yıllarca üçüncü kardeşi arasa da onu asla bulamamış. En genç kardeş ancak çok ileri bir yaşa erişince nihayet Görünmezlik Pelerini'ni çıkarmış, oğluna vermiş. Sonra Ölüm'ü eski bir dost olarak selamlamış ve onunla birlikte memnuniyetle gitmiş ve ikisi, birbirinin dengi, bu hayattan ayrılmışlar.' "

Hermione kitabı kapattı. Xenophilius'un onun okumaya son verdiğini anlaması için biraz vakit geçmesi gerekti. Sonra pencereden dışarı bakmayı bırakıp, "Eh, işte böyle," dedi.

"Efendim?" dedi Hermione, kafası karışmış bir edayla.

"Ölüm Yadigârları onlar işte," dedi Xenophilius.

Dirseğinin dibindeki üstü kalabalık masadan bir tüy kalem aldı, kitapların arasından yırtılmış bir parşömen parçası çekti.

"Mürver Asa," dedi ve parşömene düz dikey bir hat çizdi. "Diriltme Taşı," dedi ve çizginin üzerine bir daire ekledi. "Görünmezlik Pelerini," diye bitirdi, hem çizgiyi hem de daireyi bir

üçgen içine alarak Hermione'nin merakını uyandırmış olan sembolü meydana getirdi. "Hepsi bir arada," dedi, "Ölüm Yadigârları."

"Ama hikâyede 'Ölüm Yadigârları'nın adı geçmiyor ki," dedi Hermione.

"Elbette geçmiyor," dedi Xenophilius, insanı çıldırtacak kadar kendinden hoşnut görünüyordu. "Bu bir çocuk masalı, eğitmekten çok eğlendirmek için anlatılmış. Ancak bu konulardan anlayanlarımız bu kadim öykünün, birleşmeleri halinde sahibini Ölüm'ün efendisi haline getirecek üç nesneye, yani Yadigârlar'a dair olduğunu biliyor."

Xenophilius'un camdan dışarı baktığı kısa bir sessizlik oldu. Güneş gökyüzünde alçalmıştı bile.

Usulca, "Luna çok geçmeden yeterince Tombuk avlamış olur," dedi.

" 'Ölüm'ün efendisi' dediğiniz zaman –" dedi Ron.

"Efendi," dedi Xenophilius, elini çalımlı çalımlı sallayarak. "Fatih. Muzaffer. Hangisini tercih ederseniz."

"Ama öyleyse... siz şimdi şunu mu demek istiyorsunuz..." dedi Hermione yavaşça. Harry onun sesinden kuşkuya dair her tür belirtiyi uzak tutmaya çalıştığını anlayabiliyordu, "bu nesnelerin – bu Yadigârlar'ın gerçekten varolduğuna inanıyor musunuz?"

Xenophilius yeniden kaşlarını kaldırdı.

"Eh, elbette."

"Ama," dedi Hermione ve Harry onun ölçülü görünümünde açılmakta olan çatlakları duydu adeta, "Mr Lovegood, *nasıl olur da* inanırsınız –?"

"Luna bana sizin hakkınızda her şeyi anlattı, küçük hanım," dedi Xenophilius, "siz, anlıyorum ki, akılsız değilsiniz, ama üzücü biçimde kısıtlısınız. Sınırlı. Dar görüşlü."

"Belki de şapkayı denesen iyi olur, Hermione," dedi Ron, gülünç başlığa işaret ederek. Sesi, gülmemek için kendini tutmaktan titriyordu.

"Mr Lovegood," diye başladı Hermione yeniden. "Hepimiz Görünmezlik Pelerinleri diye şeyler olduğunu biliyoruz. Onlara ender rastlanıyor, ama varlar. Ancak –"

"Aa, ama Üçüncü Yadigâr *gerçek* bir görünmezlik pelerini, Miss Granger! Demek istiyorum ki, bir Hayalbozan Büyüsü aşılanmış, ya da bir Kamaştırma Nazarı taşıyan ya da bir Gizilgen kılından dokunmuş bir seyahat pelerini değil. Bunlar ilk başta insanı saklar ama yıllarla birlikte solup şeffaflıklarını yitirirler. Biz giyeni cidden ve sahiden, tamamen görünmez hale getiren ve ebediyyen dayanan, üstüne ne büyü yapılırsa yapılsın sürekli ve nüfuz edilmez gizlenme sağlayan bir pelerinden söz ediyoruz. *Bunun* gibi kaç pelerin gördünüz, Miss Granger?"

Hermione cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı, kafası her zamankinden daha karışmış görünüyordu. O, Harry ve Ron birbirlerine baktılar; Harry hepsinin aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Tam Xenophilius'un tarif ettiği gibi bir pelerin o anda odada onların yanındaydı.

"Aynen," dedi Xenophilius, hepsini mantıklı bir tartışmada yenilgiye uğratmış gibi. "Hiçbiriniz böyle bir şey görmediniz. Sahibi sonsuz derecede zengin olurdu, değil mi?"

Yeniden pencereden dışarı baktı. Gökyüzü şimdi çok hafif bir pembe renk almıştı.

"Pekâlâ," dedi Hermione, sinirlenerek, "Diyelim ki Pelerin var... peki ya taş, Mr Lovegood? Diriltme Taşı dediğiniz taş?"

"Ne olmuş ona?"

"Eh, nasıl gerçek olabilir?"

"Olmadığını kanıtla," dedi Xenophilius.

Hermione fena halde öfkelenmiş göründü.

"Ama bu – özür dilerim ama bu tamamen saçmalık! Varolmadığını *nasıl olur da* kanıtlarım? Dünyadaki bütün – bütün çakıltaşlarını alıp deney yapmamı mı bekliyorsunuz? Yani, eğer bir şeye inanmanın temeli, kimsenin varolmadığını *kanıtlamadığıysa*, o zaman *her şeyin* gerçek olduğunu iddia edebilirsiniz!"

"Evet, edebilirsiniz," dedi Xenophilius. "Zihnini biraz olsun açtığını gördüğüme sevindim."

"Demek ki Mürver Asa'nın da," dedi Harry çabucak, Hermione cevabı yapıştırma fırsatı bulamadan, "varolduğuna inanıyorsunuz?"

"Aa, işte o konuda bitmek tükenmek bilmez delil var zaten," dedi Xenophilius. "Mürver Asa, elden ele geçiş şeklinden ötürü, izi en kolay sürülen Yadigâr'dır."

"Yani nasıl?" diye sordu Harry.

"Yani şöyle: asanın sahibi, eğer onun gerçek efendisi olması gerekiyorsa, asayı bir önceki sahibinin elinden almalıdır," dedi Xenophilius. "Elbette Gaddar Emeric'i boğazladıktan sonra Garabet Egbert'in eline geçtiğini biliyorsunuzdur, ha? Oğlu Hereward asayı ondan aldıktan sonra Godelot'un kendi mahzeninde öldüğünü? Asayı öldürdüğü Barnabas Deverill'den alan dehşet verici Loxias'ı? Mürver Asa'nın kanlı izi, büyücülük tarihinin sayfalarına sıçramıştır."

Harry, Hermione'ye kaçamak bir bakış attı. Xenophilius'a kaşlarını çatmış bakıyordu ama ona karşı çıkmadı.

"Peki sizce Mürver Asa şimdi nerede?" diye sordu Ron.

"Heyhat, kim bilebilir?" dedi Xenophilius, pencereden dışarı baktıktan sonra. "Mürver Asa'nın nerede saklanmış durduğunu kim bilebilir? İz, Arcus ve Livius'la birlikte ortadan kalkıyor. Loxias'ı gerçekte hangisinin yenip de asayı aldığını kim söyleyebilir? Ve onları kimin yenmiş olabileceğini kim söyleyebilir? Heyhat, tarih bize söylemiyor."

Bir duraklama oldu. Sonunda Hermione kaskatı gergin bir sesle, "Mr Lovegood, Peverell ailesinin Ölüm Yadigârları ile bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Xenophilius düpedüz afalladı. Harry'nin ise hafızasında bir şey yerinden oynadı, ama ne olduğunu çıkartamadı. Peverell... bu adı daha önce duymuştu...

"Ama siz beni kandırmışsınız, küçük hanım!" dedi Xenophi-

lius, koltuğunda doğrulup gözlerini faltaşı gibi açarak Hermione'ye baktı. "Sizin Yadigâr Arayışı'nda yeni olduğunuzu sanmıştım! Biz Arayışçıların çoğu Peverell'lerin Yadigârlar ile çok –ama *çok*!– ilgisi olduğuna inanırız!"

"Peverell'ler de kim?" diye sordu Ron.

"Godric's Hollow'da üzerinde işaret olan mezarda bu isim yazılıydı," dedi Hermione, hâlâ Xenophilius'u gözleyerek. "Ignotus Peverell."

"Aynen!" dedi Xenophilius işaret parmağı ukalaca havada. "Ignotus'un mezarında Ölüm Yadigârları'nın işareti, kesin kanıttır."

"Neyin kanıtı?" diye sordu Ron.

"Neyin olacak, hikâyedeki üç erkek kardeşin aslında Peverell kardeşler, Antioch, Cadmus ve Ignotus olduğunun! Yadigârlar'ın ilk sahiplerinin onlar olduğunun!"

Pencereye bir bakış daha atarak ayağa kalktı, tepsiyi aldı ve sarmal merdivene doğru yürüdü.

"Akşam yemeğine kalacak mısınız?" diye seslendi, aşağı katta yeniden ortadan kaybolurken. "Tadına bakan herkes Tatlısu Tombuğu çorbası tarifimizi ister."

"Herhalde St Mungo'daki Zehirlenme Dairesi'ne göstermek için," dedi Ron alçak sesle.

Harry konuşmak için Xenophilius'un aşağıdaki mutfakta dolaştığını duymayı bekledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Hermione'ye.

"Ah, Harry," dedi Hermione yorgun yorgun, "bence düpedüz zırvalık hepsi. İşaretin gerçek anlamı bu olamaz. Bu sadece onun garip yorumu olsa gerek. Ne vakit kaybı ama."

"E, ne de olsa kendisi bize Buruşuk-Boynuzlu Hırgür'ü tanıtan adam," dedi Ron.

"Sen de inanmıyorsun, öyle mi?" diye sordu Harry ona.

"Yok, bu hikâye çocuklara ders vermek için anlatılan şeylerden biri sadece, değil mi? 'Bela arama, kavgaya girme, uzak durulması gereken şeylere bulaşma! Önüne bak, kendi işine bak, o zaman

başın derde girmez.' Düşünüyorum da," diye ekledi Ron, "mürver asaların uğursuz sayılmasının nedeni belki de bu hikâyedir."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Hani şu batıl inançlardan biridir ya? 'Mayıs'ta doğan cadı, Muggle'la evlenir.' 'Alacakaranlıkta yaparsan nazarı, bozulur gider geceyarısı.' 'Mürverdense asan, hiç bitmez tasan.' Duymuşsunuzdur. Annemde çok vardır bunlardan."

"Harry ve ben Muggle'lar tarafından büyütüldük," diye ona hatırlattı Hermione, "bize farklı batıl inançlar öğretildi." Mutfaktan hayli keskin bir koku yükselince derin derin içini çekti. Hermione'nin Xenophilius'a hiddetlenmesinin iyi yanı, bunun Ron'a olan öfkesini unutturmuş olmasıydı. "Sanırım haklısın," dedi ona. "Sadece ahlaki ders veren bir hikâye işte, hangi armağanın en iyisi olduğu besbelli, hangisini seçeceğin –"

Üçü de aynı anda konuştu; Hermione "Pelerin," dedi, Ron "asa", Harry de "taş".

Yarı şaşkın, yarı eğlenmiş ifadelerle birbirlerine baktılar.

"Evet, söylemen *beklenen* Pelerin tabii," dedi Ron Hermione'ye, "ama elinde asa olsa görünmez olmana gerek kalmaz. *Yenilmez bir asa*, Hermione, hadi ama!"

"Zaten Görünmezlik Pelerini'miz var," dedi Harry.

"Ve bize hayli yardımı oldu, fark etmediysen eğer!" dedi Hermione. "Asa ise mutlaka belayı üstüne çekecek –"

"– sadece bende diye bağıra çağıra herkese ilan edersen," diye akıl yürüttü Ron. "Sadece dans ederek dolaşacak, onu başının üstünde sallayarak 'Yenilmez bir asam var, kendine güveniyorsan gel de bir şansını dene,' diye şarkı söyleyecek kadar aptalsan. Çeneni kapalı tuttuğun sürece –"

"Evet ama çeneni kapalı *tutabilir misin*?" dedi Hermione, kuşkulu görünüyordu. "Biliyor musunuz, bize söylediği tek doğru şey yüzlerce yıldır normalden güçlü asalar hakkında hikâyelerin varoluşu."

"Var mıymış öyle hikâyeler?" diye sordu Harry.

Hermione sabrı taşıyormuş gibi göründü: bu öylesine sevimli şekilde aşina bir ifadeydi ki, Harry ve Ron birbirlerine bakıp sırıttılar.

"Ölümdeğneği, Kader Asası, yüzyıllar boyunca farklı isimlerle çıkıp dururlar, genellikle onları anlatıp böbürlenen bir Kara büyücünün elindedirler. Profesör Binns bazılarından söz etmişti, ama – öff, hepsi saçmalık. Asalar ancak onları kullanan büyücüler kadar güçlüdür. Bazı büyücüler kendi asalarının diğerlerininkinden daha büyük ve daha iyi olduğu şeklinde övünmeyi sever."

"Ama," dedi Harry, "o asaların –Ölümdeğneği ile Kader Asası'nın– aynı asa olup da yüzyıllar boyunca farklı isimlerle ortaya çıkmadığını nereden biliyorsun?"

"Ne yani, hepsi de aslında Ölüm'ün yaptığı Mürver Asa mı?" dedi Ron.

Harry güldü: aklına gelen fikir gülünçtü sonuçta. Kendi asası, diye uyardı kendini, mürverden değil dikenli defnedendi ve o gece Voldemort göklerde onun ardına düşmüşken ne yapmış olursa olsun, Ollivander'in elinden çıkmaydı. Hem yenilmez olsaydı eğer, nasıl kırılabilirdi?

"Peki, sen niye taşı alıyorsun?" diye sordu Ron ona.

"Eh, insanları geri getirebiliyor olsak, Sirius'u getirebilirdik... Deli-Göz'ü... Dumbledore'u... annemle babamı..."

Ron da, Hermione de gülümsemedi.

"Ama Ozan Beedle'a göre, geri gelmek istemezlerdi, değil mi?" dedi Harry, az önce dinledikleri masalı düşünerek. "Sanırım ölüleri ayağa kaldıran bir taş hakkında başka bir sürü hikâye yoktur, değil mi?"

"Hayır," dedi Hermione hüzünle. "Mr Lovegood'dan başka kimsenin bu mümkündür diye kendini kandırabileceğini sanmıyorum. Beedle herhalde bu fikri Felsefe Taşı'ndan almıştı; hani, seni ölümsüz hale getiren bir taş yerine, ölümü tersine çeviren bir taş."

Mutfaktan gelen koku gitgide keskinleşiyordu: yanan külot

gibi bir şeydi. Harry Xenophilius'un pişirdiği şeyden onun kalbini kırmayacak kadar yemek mümkün olacak mı acaba diye düşündü.

"Peki ama ya Pelerin?" dedi Ron ağır ağır. "Farkında değil misiniz, adam haklı. Harry'nin Pelerin'ine ve ne kadar iyi olduğuna o kadar alıştım ki, durup düşünmedim bile. Halbuki hiç Harry'ninki gibisini duymadım şimdiye kadar. Asla sekmiyor. Altındayken hiç kimsenin gözüne ilişmedik –"

"Elbette – çünkü onun altındayken görünmez oluyoruz, Ron!"

"Ama biliyor musunuz, öbür pelerinler için bütün o söyledikleri –ki onların da on tanesi bir Knut'a satılmıyor yani– doğru! Daha önce hiç aklıma gelmedi ama, pelerinlerdeki tılsımların zamanla aşınıp gittiğini duymuştum, ya da büyülerle parçalanıp, üzerlerinde delikler açıldığını. Harry'ninki daha önce babasınındı, yani pek de yeni sayılmaz, değil mi, ama tamamen... kusursuz!"

"Evet, tamam, Ron, ama *taş*..."

Onlar fısıldayarak tartışırken Harry, hayal meyal dinleyerek odada dolaştı. Sarmal merdivene gelince, gözlerini dalgın dalgın bir üst kata kaldırdı ve hemen bir şey dikkatini çekti. Kendi yüzü, yukarıdaki odanın tavanından ona bakıyordu.

Bir anlık şaşkınlığın ardından bunun bir ayna değil, bir resim olduğunu fark etti. Meraklanarak merdiveni tırmanmaya koyuldu.

"Harry, ne yapıyorsun? Bence o burada değilken etrafta dolaşmaman gerek!"

Ama Harry bir üst kata erişmişti bile.

Luna odasını beş tane yüzün –Harry, Ron, Hermione, Ginny ve Neville'in– çok güzel tablolarıyla süslemişti. Hogwarts'taki portrelerin hareket ettiği gibi hareket etmiyorlardı ama gene de belli bir sihirleri vardı: Harry onların nefes aldığını düşündü. İnce altın zincirlere benzeyen şeyler resimlerin etrafına dolanmış, onları birbirine bağlamıştı, ama bir iki dakika inceledikten sonra Harry

zincirlerin aslında altın mürekkeple bin kere tekrarlanmış tek bir kelime olduğunu fark etti: *arkadaşlar... arkadaşlar... arkadaşlar...*

Harry'nin içinde Luna için büyük bir sevgi dalgası kabardı. Odaya bakındı. Yatağın yanında küçük bir Luna ile ona çok benzeyen bir kadının fotoğrafı vardı. Kucaklaşmışlardı. Luna bu resimde Harry'nin onu hayatta görmediği kadar iyi giyinip kuşanmıştı. Resim tozluydu. Harry bunun biraz tuhaf olduğunu düşündü. Etrafına bakındı.

Ters giden bir şeyler vardı. Açık mavi halının üzeri de kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Kapıları aralık duran gardıropta hiç giysi yoktu. Yatağın soğuk, dostça olmayan bir havası vardı, sanki haftalardır içinde yatılmamış gibi. En yakın pencerede tek bir örümcek ağı kan kırmızısı bir göğün üzerinde uzanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Hermione, Harry merdivenden inerken. Ama daha o cevap veremeden Xenophilius mutfaktan gelen merdivenin tepesinde göründü; şimdi elinde kâselerle dolu bir tepsi vardı.

"Mr Lovegood," dedi Harry. "Luna nerede?"

"Efendim?"

"Luna nerede?"

Xenophilius en üst basmakta duraladı.

"Ben – ben size söyledim zaten. Aşağıda, Bottom Bridge'de, Tombuk avlıyor."

"Öyleyse neden tepsiyi dört kişilik hazırladınız?"

Xenophilius konuşmaya çalıştı, ama sesi çıkmadı. Tek gürültü, çalışmaya devam eden baskı makinesinin patırtısı ve Xenophilius'un titreyen ellerindeki tepsiden gelen hafif tıkırtıydı.

"Luna'nın haftalardır burada olduğunu sanmıyorum," dedi Harry. "Giysileri gitmiş, yatağında uyunmamış. Nerede o? Ve neden boyuna pencereden dışarı bakıp duruyorsunuz?"

Xenophilius tepsiyi düşürdü: kâseler zıpladı ve kırıldı. Harry, Ron ve Hermione asalarını çektiler: Xenophilius donup kaldı, eli cebine girmek üzereydi. O anda baskı makinesi büyük bir güm-

bürtü çıkardı ve birçok *Dırdırcı* masa örtüsünün altından yere yayıldı; makine sonunda susmuştu.

Hermione eğildi ve asası hâlâ Mr Lovegood'a dönük halde, dergilerden birini yerden aldı.

"Harry, şuna bak."

Harry bütün o dağınıklık arasından gidebildiği kadar hızla onun yanına gitti. *Dırdırcı*'nın birinci sayfasında kendi resmi vardı, *Bir Numaralı Sakıncalı* kelimeleriyle süslenmişti, ödül parası da manşetteydi.

"Demek *Dırdırcı* yeni bir bakış açısı benimsiyor, öyle mi?" diye soğuk soğuk sordu Harry, kafası büyük bir süratle çalışıyordu. "Bahçeye bunun için mi gittiniz, Mr Lovegood? Bakanlığa baykuş mu gönderdiniz?"

Xenophilius dudaklarını yaladı.

"Luna'mı aldılar," diye fısıldadı. "Yazdıklarım yüzünden. Luna'mı aldılar ve nerede olduğunu bilmiyorum, ona ne yaptılar bilmiyorum. Ama onu bana geri verebilirler eğer ben – eğer ben –"

"Harry'yi onlara verirseniz mi?" diye bitirdi Hermione onun yerine.

"Bu iş yatar," dedi Ron açıkça. "Çekil yoldan, biz gidiyoruz."

Xenophilius ölü gibi solgun, yüz yaşında görünüyordu, dudakları korkunç bir açlık ifadesiyle geriye çekilmişti.

"Her an burada olabilirler. Luna'yı korumalıyım. Luna'yı kaybedemem. Gitmemeniz gerek."

Merdivenin önünde kollarını iki yana açtı ve Harry'nin gözünün önüne birden onun karyolasının önünde aynı şeyi yapan annesi geldi.

"Canınızı yakmamıza neden olmayın," dedi Harry. "Yoldan çekilin, Mr Lovegood."

"HARRY!" diye haykırdı Hermione.

Süpürgelerin üstündeki şekiller pencerelerin önünden uçuyordu. Üçü başka yere bakınca Xenophilius asasını çekti. Harry hatalarını tam vaktinde anladı: Xenophilius'un Sersemletme Bü-

yüsü odada süzülür ve Paldıran Boynuzu'na çarparken, kendini yana attı ve Ron ile Hermione'yi zarar görmesinler diye itti.

Muazzam bir patlama oldu. Sesi odayı yerle bir etmiş gibiydi: tahta, kâğıt ve molozlar gözün gözü görmediği kadar yoğun bir beyaz toz bulutunun eşliğinde her yönde uçtu. Harry de havada uçtu, yere çarptı, döküntüler üzerine yağdığı için hiçbir şey göremiyor, kollarıyla başını koruyordu. Hermione'nin çığlığını, Ron'un feryadını duydu. Hemen ardından bir dizi sinir bozucu metalik çarpma sesi Xenophilius'un savrulup sarmal merdivenden gerisin geri düştüğünü anlattı ona.

Molozlara yarı yarıya gömülü olan Harry, ayağa kalkmaya çalıştı: toz yüzünden nefes almakta da, görmekte de zorluk çekiyordu. Tavanın yarısı göçmüştü, Luna'nın yatağı delikten aşağı sarkıyordu. Rowena Ravenclaw'ın büstü, yüzünün yarısı kayıp halde Harry'nin yanında yerde duruyordu, yırtılmış parşömen parçaları havada süzülüyordu ve baskı makinesinin büyük kısmı yan yatmış, mutfağa giden merdivenin tepesini kapatıyordu. Sonra bir başka beyaz şekil yaklaştı ve toza bulanmış Hermione ikinci bir heykel gibi parmağını dudaklarına götürdü.

Aşağıdaki kapı çarparak açıldı.

"Sana acele etmenin âlemi yok dememiş miydim, Travers?" dedi kaba bir ses. "Sana bu deli her zamanki gibi saçmalıyordur dememiş miydim?"

Bir pat sesi duyuldu, Xenophilius acıyla çığlık attı.

"Hayır... hayır... yukarıda... Potter!"

"Sana geçen hafta, somut bilgiden daha azı için geri gelecek değiliz demiştim, Lovegood! Geçen haftayı hatırlıyor musun? O salak, kahrolası başlıkla kızını değiş-tokuş etmek istemiştin hani? Ve bir önceki hafta –" bir pat sesi daha, bir ciyaklama daha "– Buruşuk –" *pat* "– Kafalı –" *pat* "– Hırgür'lerin varolduğunu bize kanıtlarsan onu geri vereceğimizi sanmıştın, ha?"

"Hayır – hayır – yalvarırım!" diye hıçkırdı Xenophilius. "Sahiden Potter! Sahiden!"

"Ve şimdi de anlaşılıyor ki sadece bizi havaya uçurmaya çalışmak için çağırmışsın!" diye kükredi Ölüm Yiyen, bunu Xenophilius'tan yükselen acı dolu ciyaklamaların aralara serpiştirildiği pat seslerinden oluşan bir yaylım ateşi izledi.

Parçalanmış merdivenden yankılanan ikinci ve sakin bir ses, "Burası yıkıldı yıkılacak gibi görünüyor, Selwyn," dedi. "Merdiven tamamen kapanmış. Temizlemeyi denesek mi? Bütün ev aşağı inebilir gerçi."

"Seni yalancı pislik," diye haykırdı Selwyn adlı büyücü. "Potter'ı hayatında hiç görmedin, değil mi? Bizi öldürmek için kandırıp buraya getirmeyi düşündün, ha? Kızını böylece geri alacağını mı sanıyorsun?"

"Yemin ederim... Yemin ederim... Potter yukarıda!"

"*Homenum revelio*," dedi merdivenin dibinden bir ses.

Harry, Hermione'nin soluğunu tuttuğunu duydu ve bir şeyin üzerine çullanıp bedenini gölgesine gömdüğü şeklinde tuhaf bir duyguya kapıldı.

"Yukarıda gerçekten biri var, Selwyn," dedi ikinci adam sertçe.

"Potter, diyorum size, Potter!" diye hıçkırdı Xenophilius. "Lütfen... lütfen... bana Luna'yı verin, Luna'yı almama izin verin..."

"Küçük kızını alabilirsin, Lovegood," dedi Selwyn, "eğer o merdivenden çıkıp bana Harry Potter'ı getirirsen. Ama bu bir kumpassa eğer, bir hileyse, eğer yukarıda bize pusu kurmak için bekleyen bir suç ortağın varsa, sen gömesin diye kızının küçük bir parçasını ayırır mıyız bilmem."

Xenophilius korku ve umutsuzlukla feryat etti. Koşuşturma ve eşeleme sesleri duyuldu: Xenophilius merdivendeki döküntüleri aşmaya çalışıyordu.

"Hadi," diye fısıldadı Harry, "buradan çıkmamız gerek."

Xenophilius'un merdivende yaptığı bütün o gürültünün arasında hiç duyulmadan, kazıp kendini kurtarma işine başladı. Ron en derine gömülmüştü: Harry ve Hermione ellerinden geldiğince sessiz, bütün o enkazın üzerinden onun yattığı yere tırmanıp,

bacaklarının üzerindeki ağır bir konsolu kaldırmaya çalıştılar. Xenophilius'un vurma ve eşeleme sesleri gittikçe yaklaşırken, Hermione bir Yükseltme Büyüsü ile Ron'u kurtarmayı başardı.

Merdivenin üstünü kapatan kırılmış baskı makinesi sarsılmaya başlayınca, Xenophilius onlardan birkaç metre uzaktayken Hermione nefes nefese, "Tamam," dedi. Hâlâ tozdan bembeyazdı. "Bana güveniyor musun, Harry?"

Harry başını evet anlamında salladı.

"Peki öyleyse," diye fısıldadı Hermione, "Görünmezlik Pelerini'ni bana ver. Ron, Pelerin'i sen giyeceksin."

"Ben mi? Ama Harry –"

"*Lütfen Ron!* Harry, elimi sıkı sıkı tut, Ron, omuzumu kavra."

Harry sol elini uzattı. Ron, Pelerinin altında kayboldu. Merdiveni kapatan baskı makinesi titriyordu: Xenophilius, Yükseltme Büyüsü kullanarak onu kaydırmaya çalışıyordu. Harry Hermione'nin niye beklediğini bilmiyordu.

"Sıkı tutunun," diye fısıldadı Hermione. "Sıkı tutunun... hemen birazdan..."

Xenophilius'un kâğıt gibi beyaz yüzü büfenin üstünde göründü.

"*Unuttur!*" diye bağırdı Hermione, asasını önce onun yüzüne tutarak, sonra da altlarındaki döşemeye çevirerek: "*Deprimo!*"

Oturma odasının zemininde bir delik açmıştı. Harry canını kurtarmak için onun elini hâlâ sıkı sıkı tutarken, taş gibi düştüler. Aşağıdan bir çığlık yükseldi ve Harry, parçalanmış tavandan muazzam miktarda moloz ve kırılmış mobilya çevrelerine yağarken yoldan kaçmaya çalışan iki adam gördü. Havada dönen Hermione Harry'yi bir kez daha karanlığa doğru sürüklerken, yıkılan evin gürlemesi Harry'nin kulaklarında çınladı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ölüm Yadigârları

Harry nefes nefese çimin üstüne düştü ve hemen doğrulup ayağa kalktı. Günbatımı vaktinde, bir tarlanın köşesine inmişlerdi; Hermione asasını sallayarak etraflarında bir çember örmeye başlamıştı bile.

"*Protego totalum... Salvio hexia...*"

"Pis kalleş moruk!" dedi Ron nefes nefese, Görünmezlik Pelerini'nin altından çıkıp onu Harry'ye fırlatarak. "Hermione dâhisin sen, tam bir dâhisin, oradan paçayı kurtardığımıza inanamıyorum!"

"*Cave inimicum*... size söylemedim mi Paldıran boynuzu diye? Ona söylemedim mi? Bak, evi yerle bir oldu işte!"

"Hak etti," dedi Ron, yırtık kot pantolonuna ve bacağındaki kesiklere bakarak. "Sizce ona ne yaparlar?"

"Ah, umarım onu öldürmezler!" diye inledi Hermione. "Çıkmadan önce Ölüm Yiyenler'in Harry'yi bir an da olsa görmesini onun için istedim, Xenophilius'un yalan söylemediğini bilsinler diye!"

"Ama beni niye sakladın?" diye sordu Ron.

"Senin sıvaserpilden yorgan döşek yatıyor olman gerekiyor, Ron! Luna'yı babası Harry'yi destekliyor diye kaçırmışlar! Senin onunla birlikte olduğunu bilseler aileni ne yaparlar?"

"Ama ya *senin* annenle baban?"

"Avustralya'dalar," dedi Hermione. "İyidirler herhalde. Hiçbir şey bilmiyorlar."

"Sen bir dâhisin," diye tekrarladı Ron, yüzünde bir hayranlık ifadesiyle.

"Evet, öylesin, Hermione," diye destekledi Harry, hararetle. "Sensiz ne yapardık, bilmiyorum."

Hermione gülümsedi, ama hemen sonra ciddileşti.

"Peki ya Luna?"

"Şey, eğer doğru söylüyorlarsa da hâlâ hayattaysa –" diye başladı Ron.

"Öyle deme, sakın öyle deme!" diye ciyakladı Hermione. "Hayatta olmalı, mutlaka!"

"O zaman Azkaban'dadır sanıyorum," dedi Ron. "Ama oradan sağ çıkar mı tabii... birçoğu çıkamıyor..."

"Çıkar," dedi Harry. Aksini düşünmek bile istemiyordu. "Dayanıklıdır Luna, sandığından çok daha dayanıklıdır. Herhalde şu anda hapishanedeki herkese Mahfışt'ları ve Hımhım'ları öğretiyordur."

"Umarım haklısındır," dedi Hermione. Eliyle gözlerini sildi. "Xenophilius için üzülebilirdim, eğer –"

"– eğer bizi Ölüm Yiyenler'e satmaya kalkmasaydı, evet," dedi Ron.

Çadırı kurup içine girdiler ve Ron onlara çay yaptı. Kılpayı kaçışlarından sonra, bu soğuk, küf kokan yer yuva gibi geliyordu: güvenli, tanıdık ve dost.

"Ay, neden gittik ki oraya?" diye inledi Hermione birkaç dakikalık sessizliğin ardından. "Harry, sen haklıydın, yeni bir Godric's Hollow oldu, tam bir vakit kaybı! Ölüm Yadigârları... ne zırvalık... ama aslında," birden aklına bir şey gelmiş gibiydi, "hepsini uydurmuş olabilir, değil mi? Büyük ihtimalle Ölüm Yadigârları'na kendisi inanmıyordu, Ölüm Yiyenler gelene kadar bizi oyalamaya çalışıyordu sadece!"

"Hiç sanmıyorum," dedi Ron. "Stres altında olduğun zaman bir şeyler uydurmak hiç de öyle kolay olmuyor. Bunu Kapkaçırcılar beni yakaladığında öğrendim. Stan'mişim numarası yapmak çok

daha kolaydı, çünkü onun hakkında biraz bir şeyler biliyordum, yeni bir insan yaratmak daha zordu. İhtiyar Lovegood bizi orada tutmaya çalıştığından, bayağı baskı altındaydı. Bence sırf bizi konuşturmaya devam edebilmek için bize doğru söylemiştir, ya da en azından onun doğru olduğunu sandığı bir şeyi anlatmıştır."

"Eh, bence fark etmez, zaten," diye iç geçirdi Hermione. "Doğru söylemiş olsa bile ömrümde böyle büyük saçmalık duymadım."

"Dur ama," dedi Ron. "Sırlar Odası da sözde efsaneydi, değil mi?"

"Ama Ölüm Yadigârları gerçek *olamaz*, Ron!"

"Öyle deyip duruyorsun, ama bir tanesi olabilir," dedi Ron. "Harry'nin Görünmezlik Pelerini –"

" 'Üç Kardeşin Hikâyesi' bir masal," dedi Hermione, kararlı bir edayla. "İnsanların ölümden nasıl korktuğu üzerine bir masal. Hayatta kalmak Görünmezlik Pelerini'nin altına saklanmak kadar basit olsaydı, bize gereken her şey zaten elimizde demektir!"

"Bilmiyorum. Yenilmez bir asa işimize yarardı, doğrusu," dedi Harry, nefret ettiği karaçalı asayı parmaklarında çevirerek.

"Öyle bir şey yok, Harry!"

"Bir sürü asa olduğunu sen söylemiştin – Ölümdeğneği ve işte adları neyse diğerleri –"

"Peki, Mürver Asa gerçek diye kendini kandırmak istiyorsan, o zaman Diriltme Taşı'na ne diyeceksin?" Parmakları ismin etrafına tırnak işaretleri çizmişti, ses tonu ise buram buram alaycılık kokuyordu. "Hiçbir sihir ölüleri diriltemez, işte o kadar!"

"Asam Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'inkiyle bağlandığında, annemle babamın belirmelerine neden olmuştu... Cedric'in de..."

"Ama aslında ölümden geri dönmemişlerdi, değil mi?" dedi Hermione. "O tür – o tür cılız taklitler birini gerçekten hayata döndürmekle aynı şey değil."

"Ama kız, yani hikâyedeki kız da gerçekten geri dönmemiş, değil mi? Öykü, insanlar ölünce artık ölülerin dünyasına aittir di-

yor. Ama ikinci kardeş yine de onu görüp onunla konuşmuş, değil mi? Hatta onunla bir süre yaşamış bile..."

Hermione'nin yüzünde kaygı, bir de tanımlaması o kadar kolay olmayan başka bir şey gördü. Sonra Hermione dönüp bir an Ron'a bakarken, Harry gördüğü şeyin korku olduğunu anladı: ölü insanlarla birlikte yaşamaktan bahsederek, onu korkutmuştu.

"Yani Godric's Hollow'da gömülü o Peverell denen adam," dedi çabucak, sesinin mümkün olduğunca akıl sağlığı yerindeymiş gibi çıkmasına çalışarak, "onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun öyleyse, ha?"

"Hayır," diye cevap verdi Hermione, konunun değişmesine rahatlamış görünerek. "Mezarındaki işareti gördükten sonra hakkında araştırma yaptım; ünlü biri olsaydı ya da önemli bir şey yapmış olsaydı eminim kitaplarımızdan birinde olurdu. 'Peverell' adını bulabildiğim tek yer *Doğanın Asaleti: Bir Büyücülük Şeceresi* oldu. Kreacher'dan ödünç almıştım," diye açıkladı, Ron kaşlarını kaldırınca. "Şimdi erkek tarafı tükenmiş olan safkan aileleri listeliyor. Anlaşılan Peverell'ler yok olan ilk ailelerden biriymiş."

" 'Erkek tarafı tükenmiş' mi?" diye tekrar etti Ron.

"Soyadı ortadan kalkmış demek, " dedi Hermione, "Peverell' lerin başına yüzyıllar önce gelmiş bu. Hâlâ torunları olabilir tabii, sadece başka bir soyadları vardır."

Sonra Harry, Peverell ismini duyunca zihninde kıpırdayan anıyı hatırladı: bir Bakanlık görevlisinin yüzüne doğru çirkin bir yüzük sallayan, üstü başı kir içinde bir ihtiyar adam. "Marvoldo Gaunt!" diye haykırdı.

"Pardon?" dedi Ron ile Hermione bir ağızdan.

"*Marvoldo Gaunt!* Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in büyükbabası! Düşünseli'nde! Dumbledore'la! Marvoldo Gaunt Peverell'lerden geldiğini söylemişti!"

Ron ve Hermione şaşkınlıktan küçük dillerini yutmuş gibi görünüyorlardı.

"Yüzük, sonradan Hortkuluk olan yüzük, Marvoldo Gaunt

onun üzerinde Peverell arması olduğunu söylemişti! Onu Bakanlık'tan gelen adamın yüzüne doğru salladığını gördüm, az kalsın burnuna sokuyordu!"

"Peverell arması mı?" dedi Hermione birden. "Neye benzediğini görebilmiş miydin?"

"Pek sayılmaz," dedi Harry, hatırlamaya çalışarak. "Görebildiğim kadarıyla üstünde hiç öyle süslü bir şey yoktu; belki birkaç çizik. Sadece kırılıp açıldıktan sonra yakından gördüm onu."

Harry Hermione'nin birdenbire faltaşı gibi açılan gözlerinden, onun parçaları birleştirdiğini anladı. Ron afallamış halde bir birine, bir ötekine bakıyordu.

"Vay canına... yani sence yine bu işaret miydi? Yadigârlar'ın işareti mi?"

"Neden olmasın?" dedi Harry heyecanla. "Marvoldo Gaunt bir domuz gibi yaşayan cahil ve ihtiyar bir rezildi, tek önem verdiği şey atalarıydı. Eğer o yüzük yüzyıllardır kuşaktan kuşağa geçiyorsa, aslında onun ne olduğunu hiç bilmemiş olabilir. O evde hiç kitap yoktu ve inan bana, çocuklarına masal okuyacak tipte biri değildi. Taştaki çiziklerin bir arma olduğunu düşünmek mutlaka çok hoşuna giderdi, çünkü ona kalsa kanının saf olması insanı neredeyse kraliyet ailesinden biri haline getiriyordu."

"Evet... bütün bunlar ilginç," dedi Hermione temkinli bir sesle, "ama Harry, düşündüğünü sandığım şeyi düşünüyorsan –"

"E neden olmasın? *Neden olmasın?*" dedi Harry, tedbiri elden bırakarak. "Sonuçta bir taştı, değil mi?" Destek bulmak için Ron'a baktı. "Ya Diriltme Taşı'ysa?"

Ron'un ağzı bir karış açıldı. "Vay canına – ama Dumbledore onu kırdıktan sonra hâlâ işler mi ki –?"

"İşlemek mi? *İşlemek* mi? Ron, hiçbir zaman işlemedi ki! *Diriltme Taşı diye bir şey yok!*" Hermione ayağa fırlamıştı, kızgın ve sabrı taşmış gibi görünüyordu. "Harry, her şeyi Yadigârlar öyküsüne uydurmaya çalışıyorsun –"

"*Uydurmaya mı çalışıyorum?*" diye tekrarladı Harry. "Hermi-

one, kendi kendine uyuyor! O taşın üstünde Ölüm Yadigârları'nın işareti olduğunu biliyorum! Gaunt da Peverell'lerden geldiğini söylemişti!"

"Bir dakika önce bize o taşın üstündeki işareti görmediğini söylemiştin!"

"Sence yüzük nerededir şimdi?" diye sordu Ron Harry'ye. "Dumbledore kırıp açtıktan sonra ne yaptı onu?"

Fakat Harry'nin hayal gücü almış başını, gidiyordu, Ron ile Hermione'ninkini hayli geride bırakmıştı ...

Birleşmeleri halinde sahibini Ölüm'ün efendisi haline getirecek üç nesne, yani Yadigârlar... efendi... fatih... muzaffer... son yok edilecek düşman, ölümdür...

Ve kendini gördü kafasında, Yadigârlar'ın sahibi; Hortkuluklar'ı ona rakip olamayacak Voldemort'un karşısında... *diğeri varlığını sürdürürken ikisi de yaşayamaz*... cevap bu muydu? Hortkuluklar'a karşı Yadigârlar mı? Sonuçta, zafer kazananın kendisi olmasını garantilemenin bir yolu var mıydı? Ölüm Yadigârları'nın efendisi olsa, güvende olacak mıydı?

"Harry?"

Ancak Hermione'yi hayal meyal duyuyordu: Görünmezlik Pelerini'ni çıkarmış, parmaklarını üzerinde gezdiriyordu. Kumaş su gibi yumuşak, hava gibi hafifti. Büyücülük dünyasında geçirdiği neredeyse yedi yılda ona denk hiçbir şey görmemişti. Pelerin tam Xenophilius'un tarif ettiği gibiydi: *giyeni cidden ve sahiden, tamamen görünmez hale getiren ve ebediyyen dayanan, üstüne ne büyü yapılırsa yapılsın sürekli ve nüfuz edilmez gizlenme sağlayan bir pelerin...*

Sonra, soluğunu kesen bir şey hatırladı.

"Annemle babamın öldüğü gece Pelerin'im Dumbledore'daydı!"

Sesi titriyor, yüzünün kızardığını hissedebiliyordu, ama umurunda değildi. "Annem Sirius'a Dumbledore'un Pelerin'i ödünç aldığını söylemişti! Bu yüzden işte! Onu incelemek istiyordu, çünkü üçüncü Yadigâr olduğuna inanıyordu! Ignotus Peverell Godric's

Hollow'da gömülü..." Harry çadırın içinde körlemesine yürüyor, kendini sanki önünde yepyeni hakikat manzaraları açılıyormuş gibi hissediyordu. "O benim atam! Üçüncü kardeşin torunlarındanım ben! Her şey yerine oturuyor!"

Bir emin olma duygusuyla, Yadigârlar'a inancıyla silahlanmış gibi hissediyordu kendini, sanki onlara sahip olmanın düşüncesi bile ona bir koruma sağlıyordu. Diğer ikisine dönerken içini bir neşe kaplamıştı.

"Harry," dedi Hermione bir kez daha, ama Harry boynundaki kesenin ipini çözmekle meşguldü, parmakları zangır zangır titriyordu.

"Oku," dedi Hermione'ye, annesinin mektubunu eline tutuşturarak. "Oku! Pelerin Dumbledore'daydı, Hermione! Başka niye onu istesin ki? Pelerin'e ihtiyacı yoktu, onsuz da kendini tamamen görünmez hale getirebilecek kadar güçlü bir Hayalbozan Büyüsü yapabiliyordu zaten!"

Bir şey yere düştü ve parıldayarak bir koltuğun altına yuvarlandı: mektubu çıkarırken Snitch'i de yerinden oynatmıştı. Onu almak için eğilmişti ki, yeni yudumlamaya başladığı müthiş keşifler pınarı ona yeni bir armağan sundu ve Harry aniden kabaran şok ve hayret duygusuyla haykırdı.

"BUNUN İÇİNDE! Bana yüzüğü bıraktı – Snitch'in içinde!"

"Ö-öyle mi dersin?"

Ron'un niye afallamış göründüğünü anlayamıyordu. Harry için o kadar barizdi, o kadar netti ki bu: her şey yerine oturuyordu, her şey... Pelerin'i üçüncü Yadirgâr'dı, Snitch'i açmanın yolunu bulduğunda ikinciye de sahip olacaktı, sonra da tek yapması gereken ilk Yadigâr'ı, Mürver Asa'yı bulmaktı, sonra da –

Ama sanki ışıklı sahnenin üzerine bir perde inmişti: bütün heyecanı, bütün umudu ve mutluluğu tek bir darbeyle söndü, şimdi karanlıkta tek başına duruyordu ve o sevinç anı sona ermişti.

"Onun peşinde."

Sesindeki değişiklik, Ron ile Hermione'nin yüzlerinde daha da korku dolu bir ifade belirmesine yol açtı.

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen, Mürver Asa'nın peşinde."

Onların gergin, inanamayan yüzlerine arkasını döndü. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Her şey çok mantıklıydı. Voldemort yeni bir asa aramıyordu; eski bir asa arıyordu, hem de çok eski bir asa. Harry çadırın girişine yürüdü, dışarı, geceye doğru bakarken Ron ile Hermione'yi unutmuş, düşüncelere dalmıştı...

Voldemort bir Muggle yetimhanesinde büyümüştü. Nasıl ki Harry bu hikâyeleri daha önce duymadıysa ona da kimse çocukken *Ozan Beedle'ın Hikâyeleri*'ni anlatmış olamazdı. Pek az büyücü Ölüm Yadigârları'na inanıyordu. Voldemort'un onları bilmesi olası mıydı?

Harry karanlığın içine doğru bakmaya devam etti... Voldemort Ölüm Yadigârları'nı biliyor olsa, mutlaka onları arardı, onları ele geçirmek için her şeyi yapabilirdi: sahibini Ölüm'ün efendisi haline getiren üç nesne ha? Ölüm Yadigârları'ndan haberi olsaydı, Hortkuluklar'a ihtiyacı olmazdı zaten. Bir Yadigâr'ı alıp da Hortkuluk'a çevirmiş olması onun bu son büyük büyücülük sırrını bilmediğini göstermiyor muydu?

Bu da Voldemort'un Mürver Asa'yı onun hakiki gücünün farkında olmadan, onun üçünden biri olduğunu anlamadan aradığı anlamına geliyordu... çünkü asa, saklanamayan Yadigâr'dı, varlığı en iyi bilinen Yadigâr'dı... *Mürver Asa'nın kanlı izi, büyücülük tarihinin sayfalarına sıçramıştır...*

Harry bulutlu gökyüzünü, duman grisi ve gümüşün ayın beyaz yüzünün üzerine kayışını izledi. Yeni keşiflerinin verdiği şaşkınlıkla sarhoş gibi hissediyordu kendini.

Çadıra döndü. Ron ile Hermione'nin onları bıraktığı yerde durduğunu görünce çok şaşırdı; Hermione hâlâ Lily'nin mektubunu elinde tutuyordu, yanındaki Ron'un ise biraz kaygılı bir hali vardı. Son birkaç dakikada ne kadar yol aldıklarının farkında değiller miydi?

"İşte bu," dedi Harry, onları da kendi hayret dolu inancının parlaklığına çekmeye çalışarak. "Her şeyi açıklıyor bu. Ölüm Yadigârları gerçek ve bir tanesi elimde – belki iki –"

Snitch'i kaldırıp gösterdi.

"– ve Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen üçüncünün peşinde, ama farkında değil... onun sadece güçlü bir asa olduğunu sanıyor –"

"Harry," dedi Hermione, onun yanına gidip Lily'nin mektubunu vererek, "kusura bakma ama bence yanlış bir sonuca vardın sen, tamamen yanlış."

"Ama görmüyor musun? Uyuyor –"

"Hayır, uymuyor," dedi Hermione. "*Uymuyor*, Harry, sadece sen kendini kaptırdın. Lütfen," dedi tam Harry konuşacak olduğunda, "lütfen şuna cevap ver. Ölüm Yadigârları gerçekten var olsaydı ve Dumbledore onların varlığını, üçüne birden sahip olan kişiyi Ölüm'ün efendisi haline getirdiklerini gerçekten bilseydi – Harry, o zaman sana bunu neden söylemesin? Neden?"

Harry'nin cevabı hazırdı.

"Ama sen kendin dedin ya Hermione! Üçünü de kendi başına bulman gerekiyor! Bir Arayış bu!"

"Ama ben onu sadece seni Lovegood'lara gelmeye ikna etmek için söyledim!" diye haykırdı Hermione sabrı taşmış halde. "İnanmıyordum ki!"

Harry buna aldırmadı.

"Dumbledore genellikle bırakırdı her şeyi kendi başıma bulayım. Gücümü denememe, risk almama izin verirdi. Bu onun yapacağı türden bir şeye benziyor."

"Harry, bu bir oyun değil, alıştırma değil! Bu gerçek ve Dumbledore sana çok açık talimatlar bıraktı: Hortkuluklar'ı bul ve yok et! O sembolün hiçbir anlamı yok, Ölüm Yadigârları'nı unut, yolumuzdan sapmayı göze alamayız –"

Harry onu doğru dürüst dinlemiyordu bile. Snitch'i elinde çevirip duruyor, onun açılmasını, içinden Diriltme Taşı'nın çıkmasını, Hermione'ye Harry'nin haklı olduğunu, Ölüm Yadigârları'nın gerçek olduğunu kanıtlamasını bekliyordu adeta.

Hermione Ron'a döndü.

"Sen bunlara inanmıyorsun, değil mi?"

Harry başını kaldırıp baktı, Ron tereddüt etti.

"Bilmiyorum... yani... bazı parçaları uyuyor," dedi Ron rahatsız rahatsız. "Ama bütününe bakınca..." Derin bir soluk aldı. "Bence bizim Hortkuluklar'ı yok etmemiz gerekiyor, Harry. Dumbledore bize öyle yapmamızı söyledi. Belki... belki bütün bu Yadigâr işini unutsak daha iyi olacak."

"Teşekkür ederim, Ron," dedi Hermione. "İlk nöbeti ben alırım."

Ve Harry'nin yanından hızla geçip çadırın girişine oturarak, bütün olayın sonuna sert bir nokta koydu.

Ama Harry o gece neredeyse hiç uyumadı. Ölüm Yadigârları fikri onu ele geçirmişti, zihninde kışkırtıcı düşünceler böyle dönüp dururken, uyuması mümkün değildi: asa, taş ve Pelerin, üçüne de sahip olabilseydi...

Kapanışta açılırım... ama kapanış neydi? Niye taşa şimdi sahip olamıyordu? Taş elinde olsa, şimdi bu soruları Dumbledore'un kendisine sorabilirdi... ve Harry karanlıkta Snitch'e kelimeler mırıldandı, her şeyi, Çataldili'ni bile denedi, ama altın top açılmıyordu...

Peki ya asa, Mürver Asa, o nerede saklıydı? Voldemort şimdi nereyi arıyordu? Harry yara izinin yanıp ona Voldemort'un düşüncelerini göstermesini diliyordu, çünkü ilk kez o ve Voldemort aynı şeye yönelik bir istekte birleşmişlerdi... bu fikir Hermione'nin hoşuna gitmezdi tabii... ama zaten o inanmıyordu... Xenophilius haklıydı, bir bakıma... *Kısıtlı. Sınırlı. Dar Görüşlü.* İşin doğrusu, Ölüm Yadigârları fikri Hermione'yi korkutuyordu, özellikle de Diriltme Taşı... ve Harry ağzını yine Snitch'e bastırarak onu öptü, neredeyse yutacaktı, ama soğuk metal boyun eğmedi...

Neredeyse şafak sökmüştü ki, etrafında Ruh Emiciler'le Azkaban'da bir hücrede yalnız başına kalan Luna aklına geldi ve kendinden utandı. Yadigârlar'a böylesine hararetle kapılmışken onu tamamen unutmuştu. Onu bir kurtarabilselerdi, ama o kadar

çok Ruh Emici'yi alt etmek mümkün değildi. Şimdi düşünüyordu da, karaçalı asayla bir Patronus yaratmayı denememişti henüz... sabah denemeliydi mutlaka...

Daha iyi bir asa elde etmenin bir yolu olsa...

Ve Mürver Asa'ya, yenilmez, mağlup edilmez Ölümdeğneği'ne yönelik arzu, bir kez daha onu tepeden tırnağa ele geçirdi...

Ertesi sabah çadırı topladılar ve iç karartıcı yağmurun altında yola çıktılar. Sağanak yağış o gece çadırı kurdukları sahile kadar onları takip etti ve bütün hafta boyunca, Harry'ye soğuk ve kasvetli gelen sırılsıklam mekânlarda da devam etti. Sadece Ölüm Yadigârları'nı düşünebiliyordu. Sanki içinde hiçbir şeyin, Hermione'nin kesin inançsızlığının da, Ron'un ısrarlı şüphelerinin de söndüremeyeceği bir alev yanmıştı. Yadigârlar'a özlemi içinde daha da şiddetli yandıkça, Harry'nin neşesi daha da azalıyordu. Ron ve Hermione'yi suçluyordu: onların kararlı ilgisizlikleri, en az yağmurlu hava kadar içini karartıyordu, bunların ikisi de onun hâlâ sarsılmaz durumdaki güvenini aşındıramayacaktı. Harry'nin Yadigârlar'a inancı ve özlemi onu öylesine ele geçirmişti ki, kendini diğer ikisinden ve onların Hortkuluk takıntısından hayli soyutlanmış hissediyordu.

"Takıntı mı?" dedi Hermione alçak ama hiddetli bir sesle. Harry bir akşam dikkatsizlik etmiş, Hermione'nin onu diğer Hortkuluklar'ı bulma konusundaki ilgisizliğinden dolayı paylamasının ardından bu kelimeyi kullanmıştı. "Takıntısı olan biz değiliz, Harry! Dumbledore'un yapmamızı istediği şeyi yapmaya çalışan biziz!"

Ama bu üstü kapalı eleştiri hiç etkilemedi onu. Dumbledore Yadigârlar'ın işaretini Hermione'nin çözmesi için bırakmıştı, ayrıca, hâlâ emindi ki Diriltme Taşı'nı da Snitch'in içine saklamıştı. *Diğeri varlığını sürdürürken ikisi de yaşayamaz... ölümün efendisi...* Ron ile Hermione niye anlamıyordu ki?

" *'Son yok edilecek düşman, ölümdür'* " diye alıntıladı Harry sükunetle.

"Savaşmamız gerekenin Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen olduğunu sanıyordum," diye cevabı yapıştırdı Hermione ve Harry ondan umudu kesti.

Diğer ikisinin ısrarla tartışmaya devam ettiği gümüş maralın esrarı konusu bile artık Harry'ye daha az önemli görünüyordu, şöyle böyle ilgi çekicilikte bir ek gösteri gibiydi. Onun için önemli tek şey yara izinin yeniden sızlamaya başlamış olmasıydı, ama bu gerçeği diğer ikisinden saklamak için elinden geleni yapıyordu. Sızlamaya başlayınca yalnız kalabileceği bir yer bulmaya çalışıyor, ama gördükleri onu hayal kırıklığına uğratıyordu. Voldemort ile paylaştığı görüntülerin niteliği değişmişti; bulanıklaşmıştı, bir odaklanıyor, bir odaktan çıkıyor gibiydi. Harry sadece kurukafaya benzer bir nesnenin hayli belirsiz hatlarını ve maddeden çok gölgeye benzeyen dağa benzer bir şeyi seçebiliyordu. Gerçeklik kadar net görüntülere alışmış olan Harry'nin bu değişime canı sıkılmıştı. Voldemort ile arasındaki bağlantının zedelenmiş olduğundan endişeleniyordu; hem korktuğu, hem de Hermione'ye ne derse desin değer verdiği bir bağlantıydı bu. Her nasılsa Harry bu tatmin edicilikten uzak, belirsiz görüntüleri kendi asasının kırılmasına bağlıyordu, sanki artık Voldemort'un zihnini eskisi kadar iyi görememesi karaçalı asanın suçuymuş gibi.

Haftalar ağır ağır geçerken, Harry bu yeni içe dönüklüğüne rağmen, Ron'un idareyi ele almaya başladığını fark etmişti. Belki onları bırakıp gidişini telafi etmeye kararlı olduğu için, belki de Harry'nin kayıtsızlığa sürüklenişi onun uykudaki liderlik özelliklerini canlandırdığı için, şimdi diğer ikisini cesaretlendiren ve harekete geçmeye teşvik eden Ron'du.

"Üç Hortkuluk kaldı," deyip duruyordu. "Bir eylem planına ihtiyacımız var, hadi! Nereye bakmadık? Bir daha üstünden geçelim. Yetimhane..."

Diagon Yolu, Hogwarts, Riddle Evi, Borgin ve Burkes, Arnavutluk, Tom Riddle'ın yaşadığı ya da gittiği ya da cinayet işlediği her yeri eşeliyordu Ron ile Hermione, Harry ise sırf Hermione

başının etini yemeyi bıraksın diye katılıyordu onlara. Tek başına sessiz sessiz oturup Voldemort'un düşüncelerini okumaya, Mürver Asa hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışmak onu mutlu ederdi. Ancak Ron giderek daha da olmadık yerler seçip gidelim diye ısrar ediyordu ki, Harry'nin fark ettiği üzere bunu yaparkenki tek amacı onları hareket halinde tutmaktı.

"Hiç belli olmaz," idi Ron'un sürekli tekrarladığı nakarat. "Upper Flagley bir büyücü köyü, orada yaşamak istemiş olabilir. Gidip bir etrafı kolaçan edelim."

Büyücü topraklarına sık sık yapılan yolculuklar, bazen Kapkaçırcılar'ı görebilecekleri yerlere götürüyordu onları.

"Bazıları Ölüm Yiyenler kadar fenaymış güya," dedi Ron. "Beni yakalayanlar biraz zavallıydı, ama Bill'e göre bazıları bayağı tehlikeliymiş. *Pottersaati*'nde dediler ki –"

"Nede, nede?" dedi Harry.

"*Pottersaati*, söylememiş miydim size adının ne olduğunu? Radyoda sürekli bulmaya çalıştığım program, neler olup bittiği hakkında doğruyu söyleyen tek program! Neredeyse diğer bütün programlar Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in politikasını izliyor, *Pottersaati* hariç. Dinlemenizi çok istiyorum ama yakalaması zor..."

Akşamları Ron elinde asasıyla radyonun tepesinde çeşitli ritmler çalıyor, düğmeler hızla dönüp duruyordu. Arada sırada, mesela ejderhaçiçeğini nasıl tedavi edecekleri hakkında tavsiyelerden kısacık parçalar yakalıyorlardı, hatta bir keresinde "Sıcak, Güçlü Aşkla Dolu bir Kazan"ın birkaç notasını bile duymuşlardı. Ron radyonun tepesine yavaş yavaş vururken, bir taraftan da doğru şifreyi yakalamaya çalışıyor, gelişigüzel sözcük dizileri mırıldanıyordu.

"Normalde Yoldaşlık'la ilgili şeyler oluyor," dedi onlara. "Bill onları tahmin etmede çok başarılıydı. Sonunda mutlaka bir tane tuttururum..."

Fakat, ancak martta şans yüzüne güldü. Harry çadır girişinde oturmuş, nöbet tutuyor, buz gibi topraktan bir yolunu bulup

çıkmış olan sümbüllere dalgın dalgın bakıyordu ki, Ron çadırın içinden heyecanla seslendi.

"Yakaladım, yakaladım! Şifre 'Albus'tu! İçeri gel, Harry!"

Günlerdir ilk kez Ölüm Yadigârları üzerine derin düşüncelerinden uyanan Harry, çabucak çadıra döndü ve Ron ile Hermione'yi yerde, küçük radyonun yanında diz çökmüş halde buldu. Sırf yapacak iş olsun diye Gryffindor'un kılıcını parlatmakta olan Hermione, ağzı açık bir şekilde oturmuş, son derece tanıdık bir sesin geldiği minik hoparlöre bakıyordu.

"...hava dalgalarındaki geçici yokluğumuzdan dolayı özür dileriz, bunun sebebi o şirin mi şirin Ölüm Yiyenler'in bölgemizde düzenledikleri bir dizi ev ziyaretiydi."

"Ama bu Lee Jordan!" dedi Hermione.

"Evet," dedi Ron gülümseyerek. "Süper, değil mi?"

"...şimdi kendimize daha güvenli bir yer bulduk," diyordu Lee, "ve bu akşam bize düzenli olarak katkıda bulunan iki kişiyle beraber olduğumu size söylemekten memnuniyet duyuyorum. İyi akşamlar, çocuklar!"

"Merhaba."

"İyi akşamlar, Nehir."

" 'Nehir', Lee oluyor," diye açıkladı Ron. "Hepsinin takma adları var ama genellikle anlayabiliyorsun –"

"Şşt!" dedi Hermione.

"Ama Hükümdar ve Romulus'a dönmeden önce," diye devam etti Lee, "biraz vakit ayırıp *Büyücü Telsiz Ağı Haberleri*'nin ve *Gelecek Postası*'nın sözünü edecek kadar önemli bulmadığı ölümleri duyuralım. Dinleyicilerimize Ted Tonks ve Dirk Cresswell'in ölümünü haber vermekten büyük üzüntü duyuyoruz."

Harry karnında ani bir bulantı hissetti. O, Ron ve Hermione dehşet içinde birbirlerine baktılar.

"Gornuk adında bir cincüce de öldürüldü. Tonks, Cresswell ve Gornuk ile birlikte seyahat ettikleri sanılan, Muggle'lardan doğma Dean Thomas ile ikinci bir cincüce ise kaçıp kurtulmuş olabilir.

Dean dinliyorsa ya da herhangi birinin onun nerede olduğuna dair bilgisi varsa, annesinin, babasının ve kız kardeşlerinin endişeyle ondan haber beklediğini söyleyelim.

"Bu arada Gaddley'de, beş kişilik bir Muggle ailesi evlerinde ölü bulundu. Muggle yetkilileri ölümleri gaz kaçağına bağlıyor, ama Zümrüdüanka Yoldaşlığı üyeleri bana asıl sebebin Öldüren Lanet olduğunu söyledi – yeni rejim altında Muggle kıyımının bir tür eğlence sporu haline geldiğinin yeni bir kanıtı bu da, sanki daha çok kanıta gerek varmış gibi.

"Son olarak, Godric's Hollow'da Bathilda Bagshot'ın cesedinin bulunduğunu da dinleyicilerimize üzüntüyle bildiriyoruz. Deliller, onun birkaç ay önce öldüğü yönünde. Zümrüdüanka Yoldaşlığı bize, cesedin Karanlık Sihir'e maruz kalmış olduğuna dair çok açık belirtiler gösterdiğini bildirdi.

"Dinleyiciler, şimdi sizi Ted Tonks, Dirk Cresswell, Bathilda Bagshot, Gornuk ve Ölüm Yiyenler tarafından öldürülen, adları bilinmeyen ama diğerlerinden daha az üzülmediğimiz Muggle'lar için bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum."

Sessizlik oldu; Harry, Ron ve Hermione konuşmadı. Harry bir yanıyla daha fazlasını duymak için can atıyor, bir yanıyla ise şimdi ne gelebileceğinden korkuyordu. Uzun süredir kendini dış dünyayla tam olarak bağlantıda hissettiği ilk andı bu.

"Teşekkürler," dedi Lee'nin sesi. "Ve şimdi de bize düzenli olarak katkıda bulunan Hükümdar'a dönüyor ve yeni büyücü düzeninin Muggle dünyasını nasıl etkilediğine dair son haberleri alıyoruz.

"Teşekkürler, Nehir," dedi başkasıyla karıştırılamayacak, kalın, ölçülü ve güven verici bir ses.

"Kingsley!" diye bağırdı Ron.

"Biliyoruz!" diye onu susturdu Hermione.

"Muggle'lar ağır kayıplar verirken, acılarının kaynağından habersiz yaşamayı sürdürüyorlar," dedi Kingsley. "Ancak, Muggle dostlarını ve komşularını korumak için kendi güvenliklerini

tehlikeye atan ve genellikle de bunu Muggle'lar bilmeden yapan büyücülerin ve cadıların gerçekten ilham verici öykülerini duymaya devam ediyoruz. Bütün dinleyicilerimizi onları örnek almaya davet ediyorum, sokağınızdaki Muggle meskenlerinin üzerine koruyucu büyüler koyabilirsiniz mesela. Böyle basit tedbirler alınırsa, birçok hayat kurtarılabilir."

"Peki böyle tehlikeli zamanlarda 'önce büyücüler'in gelmesi gerektiğini düşünen dinleyicilere ne söylemek istersin, Hükümdar?" diye sordu Lee.

" 'Önce büyücüler'den 'önce safkanlar'a, oradan da 'Ölüm Yiyenler'e mesafenin küçük bir adımdan ibaret olduğunu söylerim," diye cevapladı Kingsley. "Hepimiz insanız, değil mi? Her insan hayatı aynı değere sahiptir ve hepsi kurtarılmaya değerdir."

"Mükemmel ifade ettin, Hükümdar, başımızı bu beladan kurtarabilirsek Sihir Bakanı seçiminde oyum sana," dedi Lee. "Ve şimdi de sevilen bölümümüz Potter Dostları için Romulus'a dönüyoruz."

"Teşekkürler, Nehir," dedi bir başka tanıdık ses; Ron konuşacak gibi oldu ama Hermione bir fısıltıyla onu susturdu.

"*Biliyoruz, Lupin!*"

"Romulus, programımıza her katıldığında yaptığın gibi, Harry Potter'ın hâlâ hayatta olduğunu savunuyor musun yine?"

"Savunuyorum," dedi Lupin kararlı bir sesle. "Aksi olsa, Ölüm Yiyenler tarafından ölümü mümkün olduğunca duyurulurdu çünkü böyle bir haber yeni rejime direnenlerin moraline ölümcül bir darbe indirirdi. 'Sağ Kalan Çocuk', uğruna savaştığımız her şeyin sembolü olmayı sürdürüyor: iyiliğin zaferinin, masumiyetin gücünün, direnmeye devam etme gerekliliğinin."

Harry'nin içinde minnetle utanç karışımı bir duygu kabardı. O halde Lupin onu son karşılaştıklarında söylediği korkunç şeyler için affetmiş miydi?

"Peki dinlediğini bilsen Harry'ye ne söylerdin, Romulus?"

"Hepimizin ruhen onun yanında olduğunu söylerdim," dedi

Lupin, sonra da bir an tereddüt etti. "Ve ona içgüdülerini dinlemesini söylerim, şimdiye kadar iyiydiler ve neredeyse her zaman doğru çıktılar."

Harry, gözleri yaşla dolu olan Hermione'ye baktı.

"Neredeyse her zaman doğru," diye tekrar etti Hermione.

"Aa, size söylemedim mi?" dedi Ron şaşkınlıkla. "Bill bana Lupin'in yeniden Tonks'la beraber yaşadığını söyledi! Ve anlaşılan Tonks'un karnı epey büyümüş."

"... peki ya Harry Potter'a bağlılıkları nedeniyle ıstırap çeken arkadaşları konusundaki her zamanki haberlerimize gelirsek?" diyordu Lee.

"Evet, sürekli dinleyicilerimizin bildiği gibi, Harry Potter'ın lafını esirgemeyen destekçilerinin pek çoğu hapse atılmış durumda, buna *Dırdırcı*'nın eski editörü Xenophilius Lovegood da dahil –" dedi Lupin.

"En azından hâlâ hayatta!" diye mırıldandı Ron.

"Ayrıca son birkaç saat içinde kulağımıza gelenlere göre, Rubeus Hagrid –" üçü de aynı anda sesli bir şekilde soluk aldıklarından, az daha cümlenin geri kalanını kaçırıyorlardı "– yani Hogwarts Okulu'nun tanınmış bekçisi, Hogwarts arazisinde yakalanmaktan kılpayı kurtuldu. Söylentiye göre Hagrid arazideki evinde bir 'Harry Potter'ı Destekleyin' partisi vermiş ancak tutuklanmamış ve şu an kaçak."

"Sanırım Ölüm Yiyenler'den kaçarken 5 metrelik bir üvey kardeşin olmasının faydası dokunuyordur, ha?" diye sordu Lee.

"Hafif bir avantaj verir, evet," diye ona katıldı Lupin ciddi bir sesle. "Şunu da eklemeleyim ki *Pottersaati*'ndekiler olarak Hagrid'in cesaretini takdir etmekle birlikte, Harry'nin en sadık hayranlarının bile bu konuda Hagrid'i örnek almamalarını hararetle tavsiye ediyoruz. Şu anki iklimde 'Harry Potter'ı Destekleyin' partileri pek akıllıca değil."

"Gerçekten de öyle, Romulus," dedi Lee, "o yüzden de şimşek yara izli adama bağlılığınızı *Pottersaati*'ni dinleyerek göstermeyi

sürdürmenizi tavsiye ediyoruz! Şimdiyse Harry Potter kadar ele geçirilmez olduğunu gösteren bir başka büyücü hakkındaki haberlere geçelim. Ondan Baş Ölüm Yiyen olarak bahsetmeyi tercih ediyoruz. Ve işte onun hakkında dolaşan artık iyice delice söylentiler hakkında görüşlerini açıklamak üzere yeni bir katılımcımız var yanımızda: Kemirgen."

" *'Kemirgen'* mi?" dedi bir başka tanıdık ses. Harry, Ron ve Hermione hep bir ağızdan haykırdılar: "Fred!"

"Hayır – George mu yoksa?"

"Fred, sanırım," dedi Ron radyoya iyice yaklaşarak ve ikizlerden biri, artık hangisiyse, konuşmaya devam etti: " 'Kemirgen' olmam ben, imkânı yok, sana dedim 'Meç' olmak istiyorum diye!"

"Ah, peki o zaman. 'Meç', lütfen bize Baş Ölüm Yiyen'le ilgili son zamanlarda duyduğumuz çeşitli hikâyeler üzerine düşüncelerini bildirebilir misin?"

"Evet, Nehir, bildirebilirim," dedi Fred. "Dinleyicilerimiz bir bahçedeki havuzun dibine falan sığınmadılarsa biliyorlardır zaten, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in gölgelerin içinde kalma stratejisi güzel küçük bir panik iklimi yaratıyor. Dikkatinizi çekerim, görüldüğüne dair bütün iddialar doğruysa, etrafta dolaşan en az on dokuz tane Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen olmalı."

"Bu da onun işine geliyor, tabii," dedi Kingsley. "Esrar havası kendini göstermekten daha fazla korku yaratıyor."

"Aynı fikirdeyim," dedi Fred. "O yüzden, millet, biraz sakin olmaya çalışalım. Biz bir şeyler icat etmesek de durum zaten yeterince kötü. Mesela Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in gözlerinin tek bir bakışıyla öldürebildiği şeklindeki şu yeni fikir. O *Basilisk*, dinleyiciler. Basit bir test: size gözlerini dikmiş bakan şeyin bacakları olup olmadığını kontrol edin. Varsa, gözlerine rahat rahat bakabilirsiniz demektir, ama tabii gerçekten de Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen ise hayatta yapacağınız son şey bu olacaktır herhalde."

Haftalardır ilk kez Harry gülüyordu: gerginliğin ağırlığının üstünden kalktığını hissedebiliyordu.

"Peki ya ülke dışında görüldüğüne dair söylentiler?" diye sordu Lee.

"Eh, o kadar çalışıp didindikten sonra kim şöyle güzel küçük bir tatil istemez ki?" diye sordu Fred. "Mesele şu ki, millet, onun ülke dışında olduğunu düşünüp de kendinizi sahte bir güvenlik hissinin kucağına bırakmayın. Belki ülke dışındadır, belki değildir. İşin doğrusu, istediğinde karşısına şampuanla çıkılmış bir Severus Snape kadar hızlı hareket edebiliyor, o yüzden de riske girmeyi planlıyorsanız, onun uzaklarda bir yerde olmasına hiç güvenmeyin. Hayatta bunu diyeceğimi sanmazdım ama, önce güvenlik!"

"Bu akıllıca sözler için çok teşekkürler, Meç," dedi Lee. "Dinleyiciler, böylece bir *Pottersaati*'nin daha sonuna geliyoruz. Bir daha yayın yapmamız ne zaman mümkün olacak bilmiyoruz, ama geri döneceğimizden emin olabilirsiniz. O düğmeleri çevirmeye devam edin: bir dahaki şifre 'Deli-Göz' olacak. Birbirinizi güvende tutun. İnanmaya devam edin. İyi geceler."

Radyonun düğmesi döndü ve kanal seçme panelinin arkasındaki ışıklar söndü. Harry, Ron ve Hermione'nin hâlâ ağızları kulaklarındaydı. Tanıdık, dost sesler duymak olağanüstü bir kuvvet ilacıydı; Harry yalnızlıklarına öyle alışmıştı ki başka insanların da Voldemort'a direnmekte olduğunu unutmuştu neredeyse. Uzun bir uykudan uyanmak gibiydi bu.

"İyi, ha?" dedi Ron mutlu mutlu.

"Harika," dedi Harry.

"Ne kadar cesurca bir şey yapıyorlar," diye takdirle iç geçirdi Hermione. "Bir bulunsalar..."

"Eh, sürekli yer değiştiriyorlar, değil mi?" dedi Ron. "Bizim gibi."

"Ama Fred'in dediğini duydunuz mu?" diye sordu Harry heyecanla; yayın bittikten sonra düşünceleri yine yanıp tutuşturan takıntısına dönmüştü. "Ülke dışında! Hâlâ asayı arıyor, biliyordum zaten!"

"Harry –"

"Hadi ama, Hermione, niye kabul etmemekte diretiyorsun? Vol–"

"HARRY, HAYIR!"

"–demort Mürver Asa'nın peşinde!"

"O isim Tabu!" diye böğürdü Ron, dışarıda bir *şak* sesi duyulurken ayağa fırlayarak. "Sana demiştim, Harry, demiştim, artık söyleyemeyiz ismi – hemen üstümüze koruma koymalıyız yine – çabuk – böyle buluyorlar –"

Fakat Ron sustu ve Harry neden olduğunu hemen anladı. Masadaki Sinsioskop yanmış, dönmeye başlamıştı; giderek yaklaşan sesler duyabiliyorlardı: kaba, heyecanlı sesler. Ron cebinden Işıkemer'i çıkardı ve çaktı: lambaları söndü.

"Eliniz havada dışarı çıkın!" diye seslendi hırıltılı bir ses karanlığın içinden. "Orada olduğunuzu biliyoruz! Size doğrultulmuş altı tane asa var ve kimi lanetlediğimiz umurumuzda değil!"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Malfoy Malikânesi

Harry dönüp, şu anda karanlıkta siluetlerden ibaret olan diğer ikisine baktı. Hermione'nin asasını dışarı doğru değil, onun yüzüne yönelttiğini gördü; bir pat sesini beyaz bir ışık patlaması izledi. Harry acı içinde iki büklüm oldu, gözleri kararmıştı. Ağır ayak sesleri onu sararken, ellerinin altında yüzünün süratle şiştiğini hissediyordu.

"Ayağa kalk, mikrop."

Yabancı eller Harry'yi sertçe sürükleyip kaldırdı. Daha onları durduramadan, biri ceplerini arayıp karaçalı asayı çıkarmıştı bile. Harry fena halde acıyan yüzünü kavradı, parmaklarının altında yüzü tanınmaz haldeydi. Gerilmiş, şişmişti ve sanki şiddetli bir alerjik tepkinin kurbanı olmuş gibi kabarmıştı. Gözleri, aralarından zorlukla görebildiği ince birer yarık halini almıştı; paketlenip çadırdan çıkarılırken gözlüğü düştü; bütün görebildiği, dışarıda Ron ve Hermione ile boğuşan dört beş kişinin flu biçimleriydi.

"Bı – rak – onu!" diye haykırdı Ron. Tene inen yumrukların hiçbir yanılgıya yer vermeyecek sesi duyuldu: Ron acıyla inledi ve Hermione bağırdı, "Hayır! Onu rahat bırakın, onu rahat bırakın!"

Korkutucu biçimde aşina, kulak tırmalayan ses, "Erkek arkadaşın benim listemdeyse eğer, başına daha da kötüsü gelecek," dedi. "Leziz kız... ne ikram ama... cildinin yumuşaklığı hoşuma gidiyor..."

Harry'nin içi burkuldu. Bunun kim olduğunu biliyordu: Fen-

rir Greyback, kiralık vahşeti karşılığında Ölüm Yiyen cüppesi giymesine izin verilen kurtadam.

"Çadırı arayın!" dedi başka bir ses.

Harry yüzükoyun yere atıldı. Bir küt sesi ona Ron'un da yanı başına fırlatıldığını söyledi. Ayak sesleri ve patırtılar duyabiliyorlardı; adamlar etrafı ararken çadırın içinde iskemleleri deviriyorlardı.

"Bakalım elimizde kimler varmış," dedi Greyback'in şeytanca zevk duyan sesi yukarıdan bir yerden. Harry yuvarlanıp sırtüstü çevrildi. Bir asa ışığının huzmesi yüzüne vurdu, Greyback güldü.

"Bunu hazmetmek için Kaymakbirası'na ihtiyacım olacak. Sana ne oldu, çirkin?"

Harry hemen cevap vermedi.

"*Dedim ki*," diye tekrarladı Greyback, ve Harry diyaframına inen darbeyle acı içinde iki büklüm oldu, "sana ne oldu?"

"Sokuldum," diye mırıldandı Harry. "Bir şey soktu."

"Öyle görünüyor," dedi ikinci bir ses.

"Adın ne?" diye hırladı Greyback.

"Dudley," dedi Harry.

"Soyadın değil, adın."

"Ben – Vernon. Vernon Dudley."

"Listeye bak, Scabior," dedi Greyback. Harry onun bu sefer de eğilip Ron'a bakmak için yana geçtiğini duydu. "Peki, ya sen, Kızılcık?"

"Stan Shunpike," dedi Ron.

"'Adi canım," dedi Scabior adlı adam. "Stan Shunpike'ı tanıyoruz, bizim için çalıştı biraz."

Bir küt sesi daha duyuldu.

"Adıb Bardy," dedi Ron. Harry onun ağzının kanla dolu olduğunu anlamıştı. "Bardy Weadley."

"Bir Weasley, ha?" dedi gıcırtılı sesiyle Greyback. "Demek Bulanık olmasan da kanı bozuklarla akrabasın. Ve son olarak, güzel küçük arkadaşın..." Sesindeki iştah, Harry'nin tüylerinin diken diken olmasına yol açtı.

"Ağır ol, bakalım, Greyback," dedi Scabior, diğerleri alayla gülerken.

"Yoo, şimdi ısıracak değilim. Bakalım adını Barny'den daha çabuk hatırlayacak mı? Kimsin bakalım, küçük kız?"

"Penelope Clearwater," dedi Hermione. Dehşete kapılmış ama ikna edici bir ses tonu vardı.

"Kan Statün ne?"

"Melez," dedi Hermione.

"Kontrol etmesi kolay," dedi Scabior. "Ama 'epsi 'âlâ ' Ogwarts'a gidecek yaşta olabilirmiş gibi görünüyor –"

"Bırabtıb," dedi Ron.

"Bıraktınız, öyle mi, Kızılcık?" dedi Scabior. "Ve kamp yapmaya karar verdiniz, ha? Ve sırf eğlence olsun diye Karanlık Lord'un adını kullanalım dediniz, ha?"

"Eğlebce diil," dedi Ron. "Gaza."

"Kaza mı?" Gene alaylı gülüşler duyuldu.

"Karanlık Lord'un adını kullanmayı kim severdi, biliyor musun Weasley?" diye homurdandı Greyback. "Zümrüdüanka Yoldaşlığı. Senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Etbiyor."

"Eh, Karanlık Lord'a gereken saygıyı göstermiyorlar, onun için de isim Tabulandı. Birkaç Yoldaşlık üyesi bu şekilde ele geçirildi. Göreceğiz bakalım. Onları da diğer iki esirle birlikte bağlayın!"

Biri Harry'yi saçından tutup kaldırdı, kısa bir mesafe sürükledi, itip oturttu, sonra da onu başkalarıyla sırt sırta bağlamaya koyuldu. Harry hâlâ yarı kördü, şişmiş gözlerinin ardından bir şey görmekte zorluk çekiyordu. Sonunda onları bağlayan adam yürüyüp gidince, Harry diğer esirlere fısıldadı.

"Hâlâ asası olan var mı?"

"Hayır," dedi Ron ve Hermione iki yanından.

"Hepsi benim kabahatim. Adı ben söyledim, özür dilerim –"

"Harry?"

Yeni ama tanıdık bir sesti ve Harry'nin hemen arkasından, Hermione'nin soluna bağlı kişiden geliyordu.

"Dean?"

"Sensin demek! Kimi yakaladıklarını bir öğrenirlerse –! Onlar Kapkaçırcı, altın karşılığı satacak okul kaçağı arıyorlar –"

"Bir gece için hiç fena ganimet sayılmaz," diyordu Greyback. Bir çift kabaralı çizme Harry'nin yakınında yürürken, çadırın içinden yine kırılıp dökülme sesleri duydular. "Bir Bulanık, bir kaçak cincüce, üç tane de okul kaçağı. Adlarını listeden kontrol ettin mi, Scabior?" diye kükredi.

"Evet. Burada Vernon Dudley diye biri yok, Greyback."

"İlginç," dedi Greyback. "Bak, bu ilginç."

Harry'nin yanına çömeldi. Harry şişen göz kapaklarının ortasında kalan incecik aralıktan keçe gibi kır saçlı ve bıyıklı, sivri uçlu kahverengi dişleri olan, ağzının köşelerinde iltihaplı yaralar bulunan bir yüz gördü. Greyback tıpkı Dumbledore'un öldüğü Kule'nin tepesinde koktuğu gibi kokuyordu: kir, ter ve kan.

"Demek aranmıyorsun, öyle mi, Vernon? Yoksa başka bir isimle mi o listedesin, ha? Hogwarts'ta hangi binadaydın?"

"Slytherin," dedi Harry düşünmeden.

Scabior gölgelerden doğru alaycı alaycı "'Epsinin de bunu duymak istediğimizi sanması komik," dedi. "Ama 'içbiri bize ortak salonun nerede olduğunu söyleyemiyor."

"Zindanda," dedi Harry tereddüt etmeden. "Duvardan giriyorsun. Kafataslarıyla falan dolu ve gölün altında, onun için de bütün ışıklar yeşil."

Kısa bir duraklama oldu.

"Vay vay, gerçekten kendimize küçük bir Slytherin yakalamışız demek," dedi Scabior. "'Akkında 'ayırlı olur, Vernon, çünkü Bulanık Slytherin yoktur pek. Baban kim?"

"Bakanlık'ta çalışıyor," diye yalan söyledi Harry. Bütün hikâyesinin en ufak soruşturma ile çökeceğini biliyordu. Öte yandan, ancak yüzü normal görünümüne dönene kadar zamanı vardı

zaten, sonra foyası meydana çıkacaktı. "Sihirli Kazalar ve Felaketler Dairesi."

"Biliyor musun, Greyback," dedi Scabior. "Sanırım orada bir Dudley var."

Harry nefes bile alamıyordu: acaba talihle, sırf talih sayesinde bu durumdan sağ salim kurtulabilirler miydi?

"Bak sen," dedi Greyback ve Harry o duygusuz seste minicik de olsa bir titreme duydu, anladı ki Greyback gerçekten de az önce bir Bakanlık görevlisinin oğluna saldırıp onu bağlamış olabilir miyim acaba diye merak ediyordu. Harry'nin kalbi kaburgalarının çevresindeki ipleri zorlarcasına çarpıyordu; öyle ki Greyback bunu görse, Harry hiç şaşmazdı. "Eğer doğru söylüyorsan, çirkin, Bakanlık'a bir geziden korkmana gerek yok. Herhalde baban seni bulup götürdüğümüz için bizi ödüllendirir."

"Ama," dedi Harry, ağzı kupkuru, "onun yerine bizi –"

"Hey!" diye bir haykırış geldi çadırın içinden. "Şuna bak hele, Greyback!"

Koyu renk bir siluet hızla onlara doğru geldi ve Harry onların asalarının ışığında gümüşün ışıltısını gördü. Gryffindor'un kılıcını bulmuşlardı.

"Ç-o-o-k güzel," dedi Greyback beğeniyle, onu ortağının elinden alarak. "Ah, gerçekten çok güzel. Cincüce işine benziyor bu. Böyle bir şeyi nasıl ele geçirdiniz?"

"Babamın," diye yalan söyledi Harry, neredeyse imkânsız olduğunu bile bile, Greyback'in kabzanın hemen altına kazınmış adı göremeyeceği kadar karanlık basmış olduğunu ümit ediyordu. "Yakacak odun kesmek için ödünç aldık –"

"Dur 'ele, Greyback! Şuna bir bak, *Gelecek*'te!"

Scabior bunu derken, Harry'nin şişmiş alnında iyice gerilmiş olan yara izi şiddetle yandı. Etrafındaki her şeyi seçebildiğinden çok daha net şekilde heybetli bir bina, kapkara ve ürkütücü, kasvetli bir kale gördü; Voldemort'un düşünceleri aniden ustura gibi keskinleşmişti gene; mutlu ama sakin bir amacına erişme duygusuyla, devasa binaya doğru kayıyordu...

Çok yakın... çok yakın...

Harry, büyük bir irade gücüyle zihnini Voldemort'un düşüncelerine kapayıp kendini geri getirdi: tekrar karanlıkta Ron, Hermione, Dean ve Griphook'a bağlanmış halde, Greyback ve Scabior'u dinliyordu şimdi.

"'*Ermione Granger*," diyordu Scabior, "'*Arry Potter'la birlikte seyahat ettiği bilinen Bulanık*."

Harry'nin yara izi sessizlikte yandı ama kendini orada tutmak, Voldemort'un zihnine kaymamak için muazzam bir çaba harcadı. Hermione'nin önünde çömelen Greyback'in çizmelerinin gıcırdadığını duydu.

"Biliyor musun, küçük kızcık? Bu resim sana acayip benziyor."

"Değil! Ben değilim!"

Hermione'nin dehşete düşmüş ciyaklamasının itiraftan farkı yoktu.

" '*Harry Potter'la birlikte seyahat ettiği bilinen...*'," diye tekrarladı Greyback usulca.

Sahnenin üstüne bir sessizlik çökmüştü. Harry'nin yarasına keskin bir acı girmişti, ama Voldemort'un düşüncelerinin çekimine karşı bütün kuvvetiyle mücadele ediyordu: kendi zihninde kalmak asla bu kadar önemli olmamıştı.

"Eh, bu durumu değiştirir, değil mi?" diye fısıldadı Greyback.

Kimse bir şey söylemedi: Harry Kapkaçırcı çetesinin donmuş halde izlediğini sezdi, Hermione'nin kendi koluna değen kolunun titrediğini hissetti. Greyback ayağa kalktı ve birkaç adımda Harry'nin oturduğu yere gelip, onun biçimsiz hatlarına yakından bakmak için yeniden çömeldi.

"Alnındaki de ne, Vernon?" diye sordu alçak sesle. Kirli parmağını gergin yaraya bastırırken Harry'nin burun delikleri onun pis kokusuyla doldu.

"Dokunma ona!" diye haykırdı Harry; kendini tutamamıştı; acıdan kusacağını sandı.

"Ben seni gözlük takıyorsun sanıyordum, Potter, öyle değil mi?" diye mırıldandı Greyback.

"Bir gözlük buldum!" diye kısa ve keskin bir çığlık attı geride sinsi sinsi duran Kapkaçırcılar'dan biri. "Çadırda gözlük vardı, Greyback, dur –"

Birkaç saniye sonra Harry'nin gözlüğü yüzüne oturtulmuştu. Şimdi Kapkaçırcılar eğilmiş, onu inceliyorlardı.

"Bu o!" diye hırladı Greyback. "Potter'ı yakaladık!"

Yaptıkları şeyin dehşetiyle hepsi birkaç adım geriledi. Hâlâ kendi çatlayan başının içinde kalmak için mücadele veren Harry, söyleyecek hiçbir şey bulamadı: zihninin yüzeyinde paramparça görüntüler uçuşuyordu –

... kara kalenin yüksek duvarlarının etrafında süzülüyordu –

Hayır, o Harry'ydi, bağlanmış ve asasız, ciddi şekilde tehlikede –

... yukarı bakıyor, en üstteki pencereye bakıyordu, en yüksek kuleye –

Harry'ydi ve alçak sesle onun kaderini tartışıyorlardı –

... uçma vakti –

"... Bakanlığa mı?"

"Bakanlığın canı cehenneme," diye homurdandı Greyback. "Başarıyı onlar üstlenecek, bizi içeri bile almazlar. Diyorum ki, onu doğrudan doğruya Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e götürelim."

"Onu buraya mı çağıracaksın?" dedi Scabior, hayrete kapılmış, dehşete düşmüş bir edayla.

"Hayır," diye hırladı Greyback. "Bende yok – Malfoy'un evini üs olarak kullanıyor diyorlar. Oğlanı oraya götüreceğiz."

Harry Greyback'in niye Voldemort'u çağıramadığını bildiğini sanıyordu. Kurtadamdan yararlanmak istedikleri zaman Ölüm Yiyen cüppesi giymesine izin veriyor olabilirlerdi ama Karanlık İşaret damgası sadece Voldemort'un yakın çevresine vurulurdu: Greyback'e bu en büyük şeref bahşedilmemişti.

Harry'nin yara izi yeniden yandı –

... ve gecenin içine yükseldi, dosdoğru kulenin en tepesindeki pencereye uçtu –

"... o olduğundan tamamen emin misin? Çünkü değilse, Greyback, 'apı yuttuk demektir."

"Burada idare kimde?" diye kükredi Greyback, yetersizlik ânını örterek. "Ben, bu Potter'dır diyorum, o artı asası; bu da şuracıkta iki yüz bin Galleon var demektir! Ama eğer siz, herhangi biriniz, gelemeyecek kadar ödlekseniz, hepsi benim demektir, üstelik şansım varsa, kızı da araya katarlar!"

... pencere kara kayada sadece bir yarıktı, bir adamın girebileceği kadar büyük değildi... içeride bir battaniyenin altına kıvrılmış iskeletimsi bir şekil, hayal meyal seçiliyordu... ölü mü, uyuyor mu...?

"Pekâlâ!" dedi Scabior. "Pekâlâ, yapıyoruz bu işi! Peki ya geri kalanı, Greyback, onları ne yapacağız?"

"En iyisi, hepsini alalım. İki Bulanık'ımız var, on Galleon daha eder. Kılıcı da bana verin. Eğer yakutsa, orada da küçük bir servet var demektir."

Esirler sürüklenerek ayağa kaldırıldı. Harry Hermione'nin hızlı hızlı, dehşet içinde nefes aldığını duydu.

"Tutun, hem de sıkı sıkı. Potter'ı bana bırakın!" dedi Greyback, Harry'nin saçından bir tutam yakalayarak. Harry onun uzun, sarı tırnaklarının kafa derisini çizdiğini hissetti. "Üç deyince! Bir – iki – üç –"

Esirleri de çekerek Buharlaştılar. Harry Greyback'in elinden kurtulmaya çabaladı ama umutsuz bir durumdu: Ron ve Hermione iki taraftan sıkıca ona bastırılmıştı, gruptan ayrılamıyordu ve basınçtan nefesi kesilirken, yara izi daha da acı verici şekilde yandı –

... yarıktan ibaret pencereden yılan gibi kıvrılarak girip hücreye benzeyen odaya buhar kadar hafif inerken –

Bir kır yolunda yere inerken, esirler birbirine çarpıp sendeledi. Hâlâ şişkin olan gözlerinin yeni şartlara alışması biraz vakit alan Harry, uzun bir araba yoluna benzeyen bir şeyin sonunda bir

çift dövme demir kapı gördü. Çok küçük bir ferahlama duygusu hissetti. Olabilecek en kötü şey olmamıştı henüz: Voldemort burada değildi. Harry, direnmeye çalıştığı o görüntülerden, onun tuhaf, kale gibi bir yerde, bir kulenin tepesinde olduğunu biliyordu. Harry'nin yakalandığını öğrenince Voldemort'un buraya gelmesi ne kadar sürerdi o ayrı bir konuydu tabii...

Kapkaçırcılar'dan biri gidip bahçe kapısını silkeledi.

"İçeri nasıl giriyoruz? Kapı kilitli, Greyback, ben – vay canına!"

Ellerini ânında korkuyla geri çekti. Demir kendini eğip bükerek üzerindeki soyut sarmal ve büklümlerden kurtuldu, korkutucu bir yüz halini aldı ve tınlayan, yankılanan bir sesle konuştu: "Amacınızı belirtin!"

"Potter elimizde!" diye kükredi Greyback zaferle. "Harry Potter'ı ele geçirdik!"

Kapı ardına kadar açıldı.

"Hadi!" dedi Greyback adamlarına. Esirler bahçe kapısından geçirilip araba yolundan, ayak seslerini boğan yüksek çalı çitlerin arasından götürüldüler. Harry tepesinde hayalet gibi beyaz bir şekil gördü ve bunun albino bir tavuskuşu olduğunu fark etti. Tökezledi, Greyback onu sürükleyerek ayağa kaldırdı; şimdi yan yan, yalpalaya yalpalaya gidiyordu, diğer dört esirle sırt sırta bağlıydı. Şişkin gözlerini kapatarak yara izindeki acının bir an onu yenmesine izin verdi, Voldemort'un ne yaptığını, Harry'nin yakalandığını henüz bilip bilmediğini merak ediyordu –

... bir deri bir kemik suret, ince battaniyenin altında kıpırdandı, kafatasından farksız yüzünde gözleri açılarak, ona doğru yuvarlandı... zayıf adam doğrulup oturdu, çökük kocaman gözlerini ona, Voldemort'a dikti ve sonra gülümsedi. Dişlerinin çoğu yoktu...

"Geldin demek. Geleceğini düşünmüştüm... bir gün. Ama yolculuğun anlamsız. Hiçbir zaman bende olmadı."

"Yalan söylüyorsun!"

Voldemort'un öfkesi içinde bir nabız gibi atarken, Harry'nin yara izi acıdan patlamanın eşiğine geldi ve Harry zihnini koparıp

diğer esirlerle birlikte çakıl taşlarının üstünde sürüklenen kendi bedenine çekti ve orada kalmak için mücadele etti.

Işık hepsini yıkadı.

"Neler oluyor?" dedi bir kadının soğuk sesi.

"Adı Anılmaması Gereken Kişi'yi görmeye geldik!" dedi Greyback törpü sesi gibi bir sesle.

"Sen kimsin?"

"Beni tanıyorsun!" Kurtadamın sesinde gücenme vardı, "Fenrir Greyback! Harry Potter'ı yakaladık!"

Greyback Harry'yi tuttu, onu sürükleyip yüzü ışık alacak şekilde döndürdü, bu arada ona bağlı öteki esirler de yalpalayarak dönmek zorunda kaldılar.

"Biliyorum, 'er yanı şişmiş, 'anımefendi, ama o!" dedi Scabior, ince bir sesle. "Eğer biraz daha yakından bakarsanız, yara izini görürsünüz. 'Em şu kızı görüyor musunuz? Onunla birlikte dolaşan Bulanık, 'anımefendi. Hiç şüphe yok o, asasını da aldık! İşte, 'anımefendi –"

Harry, Narcissa Malfoy'un şişmiş yüzünü incelediğini gördü. Scabior karaçalı asayı da ona uzattı. Kadın kaşlarını kaldırdı.

"Onları içeri getirin," dedi.

Harry ve diğerleri itilip tekmelenerek geniş taş basamaklardan çıkarıldılar ve iki yanda portrelerin dizili olduğu bir koridora götürüldüler.

"Beni izleyin," dedi Narcissa, öne düşüp koridoru geçerek. "Oğlum Draco Paskalya tatili için evde. Eğer o Harry Potter'sa, tanır."

Salon, dışarıdaki karanlığın ardından göz kamaştırıcıydı; Harry, gözleri neredeyse kapalı olduğu halde odanın geniş boyutlarını seçebildi. Tavandan kristal bir avize sarkıyordu, koyu mor duvarlarda yine portreler vardı. Esirler Kapkaçırcılar tarafından zorla odaya sokulurken, süslü mermer şöminenin önündeki koltuklardan iki kişi ayağa kalktı.

"Neler oluyor?"

Lucius Malfoy'un feci şekilde aşina, o bezgin sesi geldi Harry'nin kulaklarına. Artık paniğe kapılıyordu: hiçbir çıkış yolu göremiyordu ve korkusu arttıkça Voldemort'un düşüncelerinin önünü kesmek kolaylaşıyordu, hem de yara izi hâlâ yandığı halde.

"Potter'ı yakaladıklarını söylüyorlar," dedi Narcissa'nın soğuk sesi. "Draco, buraya gel."

Harry doğrudan Draco'ya bakmaya cesaret edemedi ama onu yan yan gördü: bir koltuktan kalkan ondan biraz daha uzunca bir şekil, beyaza kaçan sarı saçın altında solgun ve sivri bir leke halindeki bir yüz.

Greyback, Harry'yi avizenin altına getirmek için esirleri yeniden dönmeye zorladı.

"Eh, çocuk?" dedi kurtadam, kulak tırmalayıcı sesiyle.

Harry şöminenin üstündeki bir aynaya dönüktü; girift bir şekilde bükülmüş çerçevesiyle kocaman, yaldızlı bir şey. Gözlerinin yerindeki yarıklardan bakarak, Grimmauld Meydanı'ndan ayrıldıktan bu yana ilk kez kendi yansımasını gördü.

Yüzü kocaman, parlak ve pembeydi, her hattı Hermione'nin uğursuzluk büyüsüyle yamulmuştu. Uzun siyah saçı omuzlarına uzanıyordu ve çenesinin çevresinde siyah bir gölge vardı. Orada duranın kendisi olduğunu bilmese, gözlüğünü kim takıyor diye merak ederdi. Konuşmamaya karar verdi, çünkü sesi mutlaka onu ele verecekti; gene de Draco ona yaklaşırken göz temasından kaçındı.

"Ee, Draco?" dedi Lucius Malfoy. Sesinde bir açgözlülük vardı. "O mu? Harry Potter mı?"

"Ben – ben emin olamıyorum," dedi Draco. Greyback'le arasındaki mesafeyi koruyordu ve Harry ona bakmaktan ne kadar korkuyorsa o da Harry'ye bakmaktan o kadar korkuyor gibiydi.

"Ama ona dikkatle baksana, bak! Yakına gel!"

Harry, Lucius Malfoy'un bu kadar heyecanlı olduğunu duymamıştı hiç.

"Draco, eğer Potter'ı Karanlık Lord'a teslim edenler biz olursak her şey aff–"

"Şimdi, aslında onu kimin yakaladığını unutmayız umarım, değil mi Mr Malfoy?" dedi Greyback tehdit edercesine.

Lucius sabırsızlıkla "Elbette unutmayız, elbette unutmayız!" dedi. Kendisi Harry'ye yaklaştı, öyle yakınlaştı ki Harry şişmiş gözlerinin arasından bile genellikle gevşek, solgun olan yüzü en ufak ayrıntılarına kadar gördü. Yüzü böyle bir şişik maskeyken, kendisini bir kafesin parmaklıklarının arasından bakıyor gibi hissediyordu.

"Ona ne yaptınız?" diye sordu Lucius, Greyback'e. "Nasıl bu hale geldi?"

"Bunu yapan biz değildik."

"Bana daha çok Sokma Büyüsü gibi görünüyor," dedi Lucius.

Kurşuni gözleri Harry'nin alnını taradı.

"Orada bir şey var," diye fısıldadı, "yara izi olabilir, iyice gerilmiş... Draco, gel buraya, doğru dürüst bak! Ne diyorsun?"

Harry şimdi Draco'nun yüzünün yakına, hemen babasının yanına geldiğini gördü. Olağanüstü bir benzerlikleri vardı, ancak babası heyecanla kendinden geçmiş görünürken Draco'nun ifadesi isteksizlik, hatta korku doluydu.

"Bilmiyorum," dedi ve annesinin durmuş onlara baktığı şömineye doğru yürüdü.

Narcissa o soğuk, berrak sesiyle kocasına "Emin olsak iyi olur, Lucius," diye seslendi. "Karanlık Lord'u çağırmadan önce Potter olduğuna tamamen emin olmalıyız... Bunun ona ait olduğunu söylüyorlar," karaçalı asaya yakından bakıyordu, "ama Ollivander'in tarifini tutmuyor... Eğer yanılıyorsak, eğer Karanlık Lord'u buraya boş yere çağırırsak... Rowle ile Dolohov'a neler yaptığını hatırlıyor musun?"

"Peki, ya Bulanık ne olacak?" diye homurdandı Greyback. Kapkaçırcılar ışık bu kez Hermione'nin üzerine vursun diye esirleri bir daha çevirirken, Harry az daha devriliyordu.

"Bekle," dedi Narcissa sert bir sesle. "Evet – evet, Potter'la birlikte Madam Malkin'in dükkânındaydı o! Resmini *Gelecek*'te gördüm! Bak, Draco, bu Granger denen kız değil mi?"

"Ben... belki... evet."

"Ama öyleyse, bu da Weasley'lerin oğlu!" diye haykırdı Lucius, Ron'la karşı karşıya gelmek için iple bağlı tutukluların çevresinde uzun adımlarla dolaşırken. "Onlar, Potter'ın arkadaşları – Draco, bak ona, bu Arthur Weasley'nin oğlu mu, neydi adı –"

"Evet," dedi Draco gene, sırtı tutuklulara dönük. "Olabilir."

Harry'nin arkasında, salonun kapısı açıldı. Bir kadın konuştu ve bu ses Harry'nin korkusunu iyice arttırdı.

"Neler oluyor? Ne var, Cissy?"

Bellatrix Lestrange ağır ağır tutukluların çevresinde yürüdü, Harry'nin sağında durdu ve şiş kapaklı gözleriyle Hermione'ye baktı.

"Ama şüphesiz," dedi yavaşça, "Bulanık kız bu, değil mi? Granger bu?"

"Evet, evet, Granger!" diye bağırdı Lucius. "Ve sanırız onun yanındaki de Potter! Potter ve arkadaşları, nihayet yakalandı!"

"Potter mı?" diye feryat etti Bellatrix ve Harry'yi daha iyi görmek için geri çekildi. "Emin misin? Öyleyse Karanlık Lord hemen haberdar edilmeli!"

Sol kolunu sıyırdı: Harry onun tenine dağlanmış olan Karanlık İşaret'i gördü ve Bellatrix'in işarete dokunmak, sevgili efendisini çağırmak üzere olduğunu anladı –

"Onu ben çağırmak üzereydim!" dedi Lucius ve düpedüz Bellatrix'in bileğini tutarak onun İşaret'e dokunmasını önledi. "Onu *ben* çağıracağım, Bella. Potter benim evime getirildi ve dolayısıyla da benim otoriteme –"

"Senin otoriten, ha!" diye dudak büktü kadın, elini ondan kurtarmaya çalışarak. "Sen asanı kaybettiğinde otoriteni de kaybettin, Lucius! Ne cüret! Çek ellerini üstümden!"

"Bunun seninle ilgisi yok, oğlanı sen yakalamadın –"

"Kusura bakmazsanız, *Mr* Malfoy," diye araya girdi Greyback, "ama Potter'ı yakalayan biziz, altını talep edecek olan da biziz –"

"Altın, ha!" diye güldü Bellatrix, hâlâ enişteşinden kurtul-

maya çalışarak, boş eli cebinde asasını arandı. "Al altınını, pis leş kargası, benim altınla ne işim var? Benim tek istediğim onurla onun –"

Mücadeleyi bıraktı, kara gözleri Harry'nin göremediği bir şeye dikildi. Onun mücadeleyi bırakmasına pek sevinen Lucius, Bellatrix'in elini üzerinden çekti ve kendi kolunun yenini çekip yırttı –

"DUR!" diye çığlık attı Bellatrix. "Dokunma ona, Karanlık Lord şimdi gelirse hepimiz ölürüz."

Lucius dondu, işaret parmağı kendi İşaret'inin üstünde havada duruyordu. Bellatrix yürüyüp Harry'nin kısıtlı görüş alanından çıktı.

"O ne?" dediğini duydu Harry onun.

"Kılıç," diye homurdandı görünmeyen bir Kapkaçırcı.

"Ver bana."

"Sizin diil, güççük hanım, benim, ben buldum ya."

Bir pat sesi duyuldu, kırmızı bir ışık çaktı: Harry Kapkaçırcı'nın Sersemletildiğini anladı. Ortaklarından bir öfke kükremesi yükseldi: Scabior asasını çekti.

"Neler çeviriyorsun, kadın?"

"*Sersemlet*," diye haykırdı Bellatrix, "*sersemlet!*"

Bir tek ona karşı dört kişi olsalar da, onun dengi değildiler: Harry'nin bildiği gibi, muazzam yeteneği olan, vicdandan nasibini almamış bir cadıydı. Durdukları yerde düştüler, kolları açılmış olarak diz çökmeye zorlanmış Greyback hariç. Harry gözünün ucuyla Bellatrix'in elinde sıkı sıkı tuttuğu Gryffindor'un kılıcıyla, yüzü mum gibi, kurtadamın üzerine yürüdüğünü gördü.

Asasını Greyback'in karşı koymayan elinden alırken, ona "Bu kılıcı nereden aldın?" diye fısıldadı.

"Ne cüret?" diye hırladı Greyback, başını kaldırıp ona bakmaya zorlandığı için hareket edebilen tek yanı ağzıydı. Sivri uçlu dişlerini gösterdi. "Beni serbest bırak, kadın!"

"Bu kılıcı nerede buldun?" diye tekrarladı Bellatrix, kılıcı

Greyback'in yüzünün önünde sallayarak. "Snape bunu benim Gringotts'taki kasama yollamıştı!"

"Çadırlarındaydı," dedi Greyback. "Beni serbest bırak diyorum!"

Bellatrix asasını salladı ve kurtadam zıplayarak ayağa kalktı, ama ona yaklaşmayacak kadar ihtiyatlı görünüyordu. Bir koltuğun arkasına sindi, pis ve kıvrık tırnaklarını koltuğun sırtına geçirdi.

"Draco, bu pislikleri dışarı götür," dedi Bellatrix, baygın adamları işaret ederek. "Eğer onların işini bitirecek kadar yüreğin yoksa, avluda bana bırak."

"Draco ile öyle konuşmaya cüret edeyim deme –" dedi Narcissa öfkeyle ama Bellatrix bağırdı. "Sus! Durum hayal bile edemeyeceğin kadar vahim, Cissy! Çok ciddi bir sorunumuz var!"

Biraz nefes nefese, ayakta durmuş kılıca bakıyor, kabzasını inceliyordu. Sonra dönüp sessiz esirlere baktı.

"Eğer gerçekten Potter'sa, kılına zarar gelmemeli," diye mırıldandı, diğerleriyle değil de, kendi kendine konuşuyor gibi. "Karanlık Lord, Potter'ı kendisi halletmek istiyor... ama eğer öğrenirse... mutlaka... mutlaka bilmeliyim..."

Yeniden kız kardeşine döndü.

"Ben ne yapılacağını düşünürken, esirlerin mahzene konması gerek!"

"Burası benim evim, Bella, benim evimde emir veremezsin –"

"Dediğimi yap! Nasıl bir tehlike içinde olduğumuza dair en ufak bir fikrin yok!" diye haykırdı Bellatrix: korkutucu görünüyordu, deli gibiydi; asasından ince bir ateş şeridi püskürdü ve halıyı yakarak bir delik açtı.

Narcissa bir an durakladı, sonra kurtadama hitap etti.

"Bu tutukluları mahzene indir, Greyback."

"Bekle," dedi Bellatrix sertçe. "Biri hariç... Bulanık hariç."

Greyback zevkle homurdandı.

"Hayır!" diye bağırdı Ron. "Beni alabilirsiniz, beni alın!"

Bellatrix onun yüzüne bir tokat attı; darbenin sesi odada yankılandı.

"Eğer kız sorguda ölürse, ondan sonra seni alırım," dedi. "Benim kitabımda kanı bozuğun Bulanık'tan pek farkı yoktur. Onları aşağı götür, Greyback ve iyice bağlandıklarından emin ol. Ama onlara başka bir şey yapma – henüz."

Greyback'in asasını gerisin geri ona attı, cüppesinin altından kısa bir gümüş bıçak çıkardı. Hermione'nin iplerini kesip onu diğer esirlerden ayırdı, sonra da saçından çekerek odanın ortasına getirdi. Bu arada Greyback de diğerlerini ayaklarını sürüye sürüye bir başka kapıya, karanlık bir geçide gitmeye zorladı, önünde tuttuğu asası görünmez ve karşı konamaz bir güç saçıyordu.

Greyback onları koridordan sürüklerken "Herhalde onunla işi bitince kızdan bir parça almama izin verir, ha?" dedi alçak sesle, şarkı söyler gibi. "Bence bir iki ısırık alırım, ha, Kızılcık?"

Harry Ron'un titrediğini hissedebiliyordu. Hâlâ birbirlerine sırt sırta bağlanmış, her an kayıp boyunlarını kırma tehlikesi altında, dik bir merdivenden inmeye zorlandılar. Merdivenin dibinde ağır bir kapı vardı. Greyback asasıyla dokunarak kilidi açtı ve sonra onları rutubetli ve küflü bir odaya sokarak zifiri karanlıkta bıraktı. Mahzen kapısının yankılanan sesi henüz kesilmemişti ki tam üzerlerinden korkunç, upuzun bir çığlık geldi.

"HERMIONE!" diye böğürdü Ron. Onları bağlayan iplerin içinde kıvranıp mücadele ederken Harry'nin sendelemesine yol açtı. "HERMIONE!"

"Sus!" dedi Harry. "Kes sesini, Ron, bir çözüm bulmamız gerek –"

"HERMIONE! HERMIONE!"

"Bir plan gerek bize, kes bağırmayı – bu iplerden kurtulmamız gerek –"

"Harry?" diye bir fısıltı geldi karanlıktan. "Ron? Siz misiniz?"

Ron bağırmayı kesti. Yakınlarında birinin hareket ettiği duyuldu, sonra Harry onlara doğru gelen bir gölge gördü.

"Harry? Ron?"

"*Luna?*"

"Evet, benim! Ah, hayır, yakalanmanızı hiç istemiyordum!"

"Luna, bu iplerden kurtulmamıza yardım edebilir misin?" dedi Harry.

"Ah, evet, sanırım... bir şeyi kesmek gerekince kullandığımız eski bir çivi var... bir dakika..."

Hermione yukarıda gene haykırdı, Bellatrix'in de haykırdığını duyuyorlardı, ama dedikleri duyulmuyordu, çünkü Ron gene bağırmıştı: "HERMIONE! HERMIONE!"

Harry Luna'nın "Mr Ollivander?" dediğini duydu. "Mr Ollivander, çivi sizde mi? Birazcık kımıldarsanız eğer... sanırım su testisinin yanındaydı."

Birkaç saniye içinde geri dönmüştü.

"Kıpırdamamanız gerek," dedi.

Harry onun düğümleri çözmek için ipin sert liflerini kazıdığını hissedebiliyordu. Üst kattan Bellatrix'in sesini duydular.

"Tekrar soruyorum sana! Nereden aldınız bu kılıcı? *Nereden?*"

"Bulduk onu – bulduk – LÜTFEN!" Hermione yeniden haykırdı; Ron eskisinden daha da beter debelendi ve paslı çivi kayıp Harry'nin bileğine geldi.

"Ron, lütfen kımıldama!" diye fısıldadı Luna. "Ne yaptığımı göremiyorum –"

"Cebimde!" dedi Ron. "Cebimde bir Işıkemer var, ışık dolu!"

Birkaç saniye sonra bir tık sesi duyuldu ve Işıkemer'in çadırdaki lambalardan emdiği ışıklı küreler mahzene yayıldı: kaynaklarına yeniden katılamayınca minik güneşler gibi, yeraltındaki odayı ışıkla doldurarak orada öylece asılı durdular. Harry, beyaz yüzünde sırf gözleri belirgin olan Luna'yı ve köşede yere kıvrılmış asa yapımcısı Ollivander'in hareketsiz bedenini gördü. Boynunu uzatınca, diğer esirleri de gördü: Dean ve yarı baygın haldeki, onu insanlara bağlayan ipler sayesinde ayakta kalan cincüce Griphook.

"Ah, böyle çok daha kolay, sağol Ron," dedi Luna ve yeniden onları bağlayan ipleri kesmeye koyuldu. "Selam, Dean!"

Yukarıdan Bellatrix'in sesi geldi.

"Yalan söylüyorsun, seni pis Bulanık, ve ben yalan söylediğini biliyorum! Gringotts'taki kasama girmişsiniz! Doğruyu söyle, *doğruyu söyle*!"

Korkunç bir çığlık daha –

"HERMIONE!"

"Başka ne aldınız? Başka ne var sizde? Bana doğruyu söyle yoksa yemin ederim bu bıçağı sana saplarım!"

"Oldu!"

Harry iplerin düştüğünü hissetti ve bileklerini ovalayarak dönünce Ron'un mahzende koştuğunu, alçak tavana bakarak bir kapak aradığını gördü. Yüzü çürük ve kan içinde olan Dean, Luna'ya "Sağol," dedi ve titreyerek orada durdu ama Griphook, sendeleyerek ve sersemlemiş halde mahzen döşemesine çöktü, esmer yüzünde pek çok darbe izi vardı.

Ron şimdi asasız Buharlaşmaya çalışıyordu.

"Buradan çıkış yok, Ron," dedi Luna, onun sonuç vermeyen çabalarını gözleyerek. "Mahzen kaçışa karşı tamamen korumalı. Ben de denedim, önceleri. Mr Ollivander uzun süredir burada, her şeyi denedi."

Hermione yeniden haykırıyordu: bu ses, fiziksel acı gibi içine işledi Harry'nin. Yara izinin vahşice sızlamasının doğru dürüst farkına bile varmadan o da mahzende koşmaya, ne olduğunu bilmediği bir şeyi bulmak için duvarları yoklamaya koyuldu; oysa içten içe bunun faydasız olduğunu biliyordu.

"Başka ne aldınız, ne? CEVAP VER BANA! CRUCIO!"

Hermione'nin çığlıkları üst kattaki duvarlardan yankılandı, Ron yumruklarıyla duvarları döverken yarı hıçkırıyordu. Harry tam bir çaresizlik içinde Hagrid'in kesesini boynundan çıkarıp içini el yordamıyla aradı: Dumbledore'un Snitch'ini çıkarıp, ne umduğunu bilmeyerek sarstı – hiçbir şey olmadı; anka asanın kırık

parçalarını salladı, ama cansızdılar – ayna parçası ışıldayarak yere düştü, Harry çok parlak mavi bir ışıltı gördü –

Dumbledore'un gözü, aynadan ona bakıyordu.

"Bize yardım et!" diye bağırdı, çılgınca bir çaresizlikle. "Malfoy Malikânesi'nin mahzenindeyiz, bize yardım et!"

Göz kırpıştı ve kayboldu.

Harry gözün gerçekten orada olduğundan bile emin değildi. Kırık cam parçasını bir öyle bir böyle eğdi, ama aynaya hapishanelerinin duvarları ile tavanından başka bir şey yansımadı. Yukarıda Hermione öncekinden de feci çığlık atıyordu ve yanında Ron "HERMIONE! HERMIONE!" diye böğürüyordu.

Bellatrix'in "Kasama nasıl girdiniz?" diye bağırdığını duydular, "Mahzendeki o pis cincüce mi size yardım etti?"

"Onunla daha bu akşam karşılaştık!" diye hıçkırdı Hermione. "Biz kasanıza hiç girmedik... gerçek kılıç değil bu! Bir kopya, sadece bir kopya!"

"Kopya ha?" diye tiz bir çığlık attı Bellatrix. "Maval okuma bana!"

"Ama hemen öğrenebiliriz!" dedi Lucius'un sesi. "Draco, cincüceyi getir, o bize kılıcın gerçek olup olmadığını söyler!"

Harry hızla mahzenin diğer yanına, Griphook'un zemine yığılmış olduğu yere koştu.

"Griphook," diye fısıldadı cincücenin sivri kulağına, "onlara kılıcın sahte olduğunu söylemelisin, gerçek kılıç olduğunu bilmemeleri gerek, Griphook, lütfen –"

Birisinin mahzen merdiveninden hızla indiğini duydu; bir an sonra, kapının arkasından Draco'nun titreyen sesi geldi.

"Geride durun. Arka duvarın önüne dizilin. Bir şey yapmaya kalkışmayın, yoksa sizi öldürürüm!"

Kendilerine söyleneni yaptılar; kilit dönerken Ron Işıkemer'i kapattı, ışıklar gerisin geri cebine çekilerek, mahzeni yeniden karanlık hale getirdi. Kapı hızla açıldı; Malfoy asasını önünde tutarak, solgun ve kararlı, içeri girdi. Küçük cincüceyi kolundan ya-

kaladı ve geri geri giderek dışarı çıktı, Griphook'u da beraberinde sürükledi. Kapı çarpıp kapandı, aynı anda mahzenin içinde gürültülü bir *şak* sesi duyuldu.

Ron Işıkemer'i çaktı. Üç ışık topu cebinden çıkıp yeniden havaya yayıldı ve az önce ortalarına Cisimlenmiş olan ev cini Dobby'yi gördüler.

"DOB–!"

Harry bağırmasına engel olmak için Ron'un koluna vurdu ve Ron'un yüzünde yaptığı hatadan kendi de dehşete kapılmış gibi bir ifade belirdi. Tepedeki tavanı ayak sesleri geçti: Draco, Griphook'u Bellatrix'in yanına götürüyordu.

Dobby'nin tenis topu biçimindeki kocaman gözleri genişlemişti; ayaklarından kulaklarının ucuna kadar titriyordu. Eski efendilerinin evine dönmüştü ve korkudan aklının başından gittiği belliydi.

"Harry Potter," diye ciyakladı, minicik, titrek bir sesle, "Dobby sizi kurtarmaya geldi."

"Ama nasıl oldu da –?"

Feci bir çığlık Harry'nin kelimelerini boğdu: Hermione'ye yeniden işkence ediliyordu. Hemen konuya girdi.

"Bu mahzenden dışarı Buharlaşabilir misin?" diye sordu Dobby'ye. Dobby başını evet anlamında sallarken kulakları da lap lap etti.

"Yanında insanları da götürebilir misin?"

Dobby başını gene evet anlamında salladı.

"Tamam. Dobby, şimdi senden şunu istiyorum: Luna, Dean ve Mr Ollivander'i alıp – alıp –"

"Bill ve Fleur'ün evine götür," dedi Ron. "Tinworth'ün dışındaki Denizkabuğu Kulübesi'ne!"

Cin üçüncü kez başını evet anlamında salladı.

"Sonra da geri gel," dedi Harry. "Bunu yapabilir misin, Dobby?"

"Elbette, Harry Potter," diye fısıldadı küçük cin. Çabucak yarı

baygın görünen Mr Ollivander'in yanına gitti. Asa yapımcısının ellerinden birini kendi eline aldı, sonra diğer elini ikisi de yerlerinden kıpırdamamış olan Luna ve Dean'e uzattı.

"Harry, size yardım etmek istiyoruz!" diye fısıldadı Luna.

"Sizi burada bırakamayız," dedi Dean.

"Gidin, ikiniz de! Bill ve Fleur'ün evinde görüşürüz."

Harry konuşurken yara izi her zamankinden daha da kötü yandı ve birkaç saniye süreyle kendini asa yapımcısına değil, aynı derecede ihtiyar, aynı derecede zayıf ama küçümser bir edayla gülen başka bir adama bakarken buldu.

"Öldür beni öyleyse, Voldemort, ölümü memnuniyetle karşılarım! Ama ölümüm sana aradığın şeyi getirmeyecek... anlamadığın o kadar şey var ki..."

Harry Voldemort'un gazabını hissetti, ama Hermione yeniden haykırınca gördüklerini kapattı, bedeninin bulunduğu yere, mahzene, kendi dehşetine geri döndü.

"Gidin!" diye yalvardı Harry, Luna ve Dean'e. "Gidin! Biz de arkanızdan geleceğiz, gidin hadi!"

Cinin uzanmış parmaklarını yakaladılar. Yine gürültülü bir *şak* sesi duyuldu; Dobby, Luna, Dean ve Ollivander yok oldular.

"O da neydi öyle?" diye bağırdı Lucius Malfoy başlarının üstünden. "Duydunuz mu? Mahzendeki o gürültü neydi?"

Harry ve Ron birbirlerine baktılar.

"Draco – hayır, Kılkuyruk'u çağır! Yolla onu, kontrol etsin!"

Yukarıdaki odayı baştan başa geçen ayakların sesi duyuldu, sonra sessizlik çöktü. Harry salondaki insanların mahzenden daha başka ses gelecek mi diye dinlediklerini biliyordu.

"Onu durdurmaya çalışmak zorundayız," diye fısıldadı Ron'a. Başka seçenekleri yoktu: biri odaya girip de üç esirin orada olmadığını gördüğü anda işleri biterdi. "Işıkları açık bırak," diye ekledi Harry ve kapının dışındaki merdivenden birinin indiğini duydukları an, kapının her iki yanındaki duvara iyice yaslandılar.

"Geriye çekilin," dedi Kılkuyruk'un sesi. "Kapıdan uzakta durun. İçeri giriyorum."

Kapı hızla açıldı. Kısacık bir an için Kılkuyruk, havada süzülen üç minyatür güneşin ışığıyla apaydınlık olmuş, boş görünen mahzene baktı. Sonra Harry ve Ron onun üstüne atıldılar. Ron Kılkuyruk'un asa tutan elini yakalayıp yukarı büktü; Harry ağzına vurarak sesini boğdu. Sessizce mücadele ettiler. Kılkuyruk'un asasından kıvılcımlar çıktı; gümüş eli, Harry'nin boğazına sarıldı.

"Neler oluyor, Kılkuyruk?" diye seslendi Lucius Malfoy yukarıdan.

"Hiç!" diye cevap verdi Ron, Kılkuyruk'un hırıltılı sesinin makul bir taklidiyle. "Her şey yolunda!"

Harry nefes almakta zorluk çekiyordu.

"Beni öldürecek misin?" Boğulur gibi olan Harry, madeni parmakları zorla açmaya çalıştı. "Ben senin hayatını kurtardıktan sonra mı? Bana borçlusun, Kılkuyruk!"

Gümüş parmaklar gevşedi. Harry bunu beklemiyordu: kendini çekip kurtardı, hayretler içindeydi, elini Kılkuyruk'un ağzından çekmemişti. Fare kılıklı adamın küçük, sulu gözlerinin korku ve şaşkınlıkla büyüdüğünü gördü: elinin yaptığına, küçük, insaflı bir dürtüyle ihanet edişine o da Harry kadar afallamış görünüyordu. O zaaf ânını telafi etmek istermiş gibi, daha da kuvvetle mücadele etmeyi sürdürdü.

"Ve şunu da biz alalım," diye fısıldadı Ron, Kılkuyruk'un asasını öbür elinden çekerek.

Asasız, çaresiz, Pettigrew'un gözbebekleri dehşetle büyüdü. Gözleri Harry'nin yüzünden başka bir şeye kaymıştı. Kendi gümüş parmakları amansızca kendi gırtlağına doğru gidiyordu.

"Hayır –"

Harry durup düşünmeden eli geriye çekmeye çalıştı, ama durdurmak mümkün değildi. Voldemort'un en ödlek hizmetkârına verdiği gümüş alet, Silahsızlandırılmış ve işe yaramaz sahibinin aleyhine dönmüştü; Pettigrew tereddüdünün, merhamet ânının

bedelini ödüyordu; Harry ile Ron'un gözlerinin önünde boğuluyordu.

"Hayır!"

Ron da Kılkuyruk'u bırakmıştı, Harry ile ikisi, ezici madeni parmakları Kılkuyruk'un boğazından geriye çekmeye çalıştılar ama faydası yoktu. Pettigrew morarıyordu.

"*Relashio!*" dedi Ron, asasını gümüş ele doğrultarak, ancak hiçbir şey olmadı; Pettigrew dizüstü düştü ve aynı anda Hermione yukarıda korkunç bir çığlık attı. Kılkuyruk'un gözleri mor yüzünde geriye kaydı, son kez titredi ve hareketsiz kaldı.

Harry ve Ron birbirlerine baktılar, sonra Kılkuyruk'un bedenini arkalarında, yerde bırakıp merdivenden yukarı koştular, bir kez daha salona giden gölgeli geçide girdiler. Geçit boyunca, salonun aralık olan kapısına gelene kadar ihtiyatla, sessizce yürüdüler. Uzun parmaklı ellerinde Gryffindor'un kılıcını tutan Griphook'a tepeden bakan Bellatrix'i net bir şekilde görebiliyorlardı şimdi. Hermione Bellatrix'in ayaklarının dibinde yatıyordu. Hafifçe kımıldıyordu.

"Ee?" dedi Bellatrix Griphook'a. "Hakiki kılıç mı?"

Harry soluğunu tutarak bekledi, bir yandan da yara izinin sızlamasıyla mücadele ediyordu.

"Hayır," dedi Griphook. "Sahte."

"Emin misin?" diye soludu Bellatrix. "Tamamen emin misin?"

"Evet," dedi cincüce.

Bellatrix'in yüzü rahatladı, bütün gerginlik silindi gitti.

"Güzel," dedi ve asasının kayıtsızca bir salınışıyla cincücenin yüzünde derin bir kesik daha açtı, Griphook feryat ederek onun ayaklarının dibine düştü. Bellatrix onu bir tekmede kenara attı. "Ve şimdi," dedi, zafer dolu bir sesle, "Karanlık Lord'u çağırıyoruz!"

Kolunu sıyırdı, işaret parmağıyla Karanlık İşaret'e dokundu.

Harry'nin yarası birden yarılıp açılmış gibi geldi ona yine. Hakiki çevresi yok oldu: O Voldemort'tu ve önündeki iskeletten farksız büyücü ona dişsiz dişsiz gülüyordu. Duyduğu çağrıya hid-

detlenmişti – onları uyarmıştı, onlara Potter'dan daha önemsiz bir şey için beni çağırmayın demişti. Yanıldılarsa eğer...

"Öldür beni, öyleyse!" diye talep etti ihtiyar adam. "Kazanmayacaksın, kazanamazsın! O asa asla, asla senin olmayacak –"

Ve Voldemort'un öfkesi patladı: hapishane odası aniden yeşil ışıkla doldu ve zayıf ihtiyar beden, sert yatağından kaldırıldı, sonra cansız olarak geri düştü ve Voldemort, gazabını zorlukla kontrol ederek pencereye döndü... eğer onu geri çağırmak için geçerli bir nedenleri yoksa, cezalarını çekeceklerdi...

"Ve sanırım," dedi Bellatrix'in sesi, "Bulanık'tan kurtulabiliriz. Greyback, istiyorsan al onu."

"HAAAYIIIIIIR!"

Ron salona dalmıştı; Bellatrix şok içinde dönüp baktı, sonra da asasını Ron'a çevirdi –

"Expelliarmus!" diye kükredi Ron, Kılkuyruk'un asasını Bellatrix'e doğrultarak. Bellatrix'in asası havaya uçtu, Ron'un arkasından hızla içeri girmiş olan Harry tarafından yakalandı. Lucius, Narcissa, Draco ve Greyback hızla onlara doğru döndüler. Harry haykırdı: *"Sersemlet!"* ve Lucius Malfoy şömine tabanına yığıldı. Draco'nun, Narcissa'nın ve Greyback'in asalarından ışıklar fışkırdı; Harry kendini yere atarak, onlardan kaçınmak için bir kanepenin arkasına yuvarlandı.

"DURUN YOKSA KIZ ÖLÜR!"

Harry soluk soluğa, kanepenin kenarından bir göz attı. Bellatrix baygın gibi görünen Hermione'yi ayakta tutuyordu ve kısa gümüş bıçağını onun boğazına dayamıştı.

"Bırakın asalarınızı," diye fısıldadı. "Bırakın, yoksa kanının tam olarak ne kadar pis olduğunu görürüz!"

Ron, Kılkuyruk'un asasını sıkı sıkı tutmuş, kaskatı duruyordu. Harry, elinde Bellatrix'in asası ile doğruldu.

"Bırakın dedim!" dedi Bellatrix, tiz bir çığlıkla, bıçağı Hermione'nin boğazına bastırdı: Harry orada kan damlalarının belirdiğini gördü.

"Tamam!" diye bağırdı ve Bellatrix'in asasını yere, ayaklarının dibine bıraktı. Ron da Kılkuyruk'unkini. İkisi de ellerini omuz hizasına kaldırdılar.

"Güzel!" dedi Bellatrix, pis pis gülerek. "Draco, al şunları! Karanlık Lord geliyor, Harry Potter! Ölümün yaklaşıyor!"

Harry bunu biliyordu; yara izi bunun acısıyla patlayacaktı sanki ve Voldemort'un çok uzaklarda göklerde, karanlık ve fırtınalı bir deniz üzerinde uçtuğunu hissediyordu. Çok geçmeden yanlarına Cisimlenecek kadar yakında olacaktı, Harry hiçbir çıkış yolu göremiyordu.

"Şimdi," dedi Bellatrix usulca, Draco asaları almış telaşla dönerken, "Cissy, sanırım Greyback Miss Bulanık'ın icabına bakarken bu küçük kahramanları yeniden bağlamamız gerek. Greyback, bu gece yaptığından sonra eminim ki, Karanlık Lord kızı senden esirgemez."

Son kelimeyle birlikte yukarıdan tuhaf bir çatırdama geldi. Hep birden yukarı baktılar ve kristal avizenin zangırdadığını gördüler; sonra avize, gıcırdayarak, uğursuz bir şıngırtıyla, düşmeye başladı. Bellatrix tam altındaydı; Hermione'yi bırakıp bir çığlıkla kendini yana attı. Avize bir kristal ve zincir patlamasına yol açarak yere çarptı, Hermione'nin ve hâlâ Gryffindor'un kılıcına sıkı sıkı sarılmış olan cincücenin üstüne düştü. Işıl ışıl kristal parçacıkları her yana uçuştu. Draco, elleriyle kan içindeki yüzünü örterek, iki büklüm oldu.

Ron, Hermione'yi enkazın altından çekmek için koşarken Harry eline geçen şansı kullandı; bir koltuğun üstünden atladı ve Draco'nun elindeki üç asayı zorla çekip alarak hepsini Greyback'e doğrultup haykırdı: "*Sersemlet!*" Kurtadam üçlü büyü ile havalandı, tavana uçtu, sonra da yere çakıldı.

Narcissa daha fazla zarar görmesin diye Draco'yu sürüklerken, Bellatrix zıplayıp kalktı, saçı uçuşarak gümüş bıçağı salladı; ama Narcissa asasını kapıya doğrultmuştu.

"Dobby!" diye haykırdı ve Bellatrix bile donup kaldı. "Sen! Avizeyi *sen* mi düşürdün –?"

Minik cin, titreyen parmağıyla eski hanımına işaret ederek hızlı hızlı salona girdi.

"Harry Potter'a zarar vermemelisin," diye ciyakladı.

"Öldür onu, Cissy!" diye feryat etti Bellatrix ama gürültülü bir *şak* sesi daha duyuldu ve Narcissa'nın asası da havaya uçup odanın diğer yanına kondu.

"Seni pis küçük maymun!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Bellatrix. "Ne cüretle bir cadının asasını alırsın, ne cüretle efendilerine karşı gelirsin?"

"Dobby'nin efendisi yok!" diye cikledi cin. "Dobby özgür bir cin ve Dobby, Harry Potter ile arkadaşlarını kurtarmaya geldi!"

Harry'nin yara izi acıdan onu kör ediyordu. Hayal meyal, Voldemort'un yanlarına gelmesine çok az, sadece saniyeler kaldığını biliyordu.

"Ron, yakala – ve GİT!" diye haykırdı, asalardan birini ona atarak; sonra Griphook'u avizenin altından çekmek için eğildi. Hâlâ kılıca sımsıkı sarılmış inleyen cincüceyi bir omuzuna atarak Dobby'nin elini tuttu ve Buharlaşmak için olduğu yerde döndü.

Karanlığa girerken, salonu son kez gördü: Narcissa ve Draco'nun solgun, donmuş şekillerini, Ron'un saçının oluşturduğu kırmızı şeridi ve Bellatrix'in bıçağı odanın öbür yanından Harry'nin kaybolmakta olduğu yere doğru uçarken meydana gelen uçuşan gümüşi izi –

Bill ve Fleur'ün evi... Denizkabuğu Kulübesi... Bill ve Fleur'ün evi...

Meçhulün içinde yok olmuştu; bütün yapabildiği gidecekleri yerin adını tekrarlamak ve bunun onları oraya götürmeye yeteceğini ummaktı. Alnındaki acı onu delip geçiyordu adeta, cincücenin ağırlığı üzerine yükleniyordu; sırtına vuran Gryffindor'un kılıcının kesici yanını hissedebiliyordu; Dobby'nin eli, onun elinin içinde kasıldı; cinin idareyi ele almaya, onları doğru yöne çekmeye çalıştığını düşündü ve Dobby'nin parmaklarını sıkarak, bunun bir sakıncası olmadığını anlatmaya çalıştı...

Sonra sert toprağa çarptılar, tuzlu havanın kokusu burunla-

rına geldi. Harry dizleri üzerine çöktü, Dobby'nin elini bırakıp Griphook'u yavaşça yere koymaya çalıştı.

Cincüce kıpırdanırken, "İyi misin?" diye sordu ama Griphook inlemekle yetindi.

Harry gözlerini kısıp karanlıkta baktı. Engin, yıldızlı göğün altında biraz ötede bir kulübe var gibiydi, dışında da bir hareket görmüştü sanki.

"Dobby, burası Denizkabuğu Kulübesi mi?" diye fısıldadı. Malfoy'lardan getirdiği iki asaya sıkı sıkı sarıldı, gerekirse dövüşmeye hazırdı. "Doğru yere mi geldik? Dobby?"

Etrafa baktı. Küçük cin ondan biraz ötede duruyordu.

"DOBBY!"

Cin hafiften sallandı, kocaman, parıldayan gözlerine yıldızlar yansıdı. İkisi aynı anda, Dobby'nin kalkıp inen göğsünden çıkan bıçağın gümüş kabzasına baktılar.

"Dobby – hayır –YARDIM EDİN!" diye böğürdü Harry kulübeye doğru, orada hareket eden insanlara doğru. "YARDIM EDİN!"

Onlar büyücü müydü Muggle mı, dost muydu düşman mı bilmiyordu, umurunda da değildi; umurunda olan tek şey Dobby'nin önüne koyu renk bir lekenin yayılmakta olduğu ve cinin yakaran bir bakışla ince kollarını Harry'ye doğru uzattığıydı. Harry onu yakaladı ve serin çimenlerin üzerine yanlamasına yatırdı.

"Dobby, hayır, ölme, ölme –"

Cinin gözleri onu buldu ve dudakları, kelime oluşturma çabasıyla titredi.

"Harry... Potter..."

Ve sonra küçük bir titreyişle tamamen hareketsiz kaldı. Artık gözleri sadece, göremedikleri yıldızlardan gelen ışığın saçıldığı büyük, cam gibi kürelerdi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Asa Yapımcısı

Eski bir kâbusun içine çöker gibiydi; bir an için, Hogwarts'ın en yüksek kulesinin dibinde bir kez daha Dumbledore'un ölü bedeninin yanına çökmüştü sanki, oysa gerçekte Bellatrix'in gümüş bıçağının deldiği, otlarda kıvrılmış yatan minik bir bedene bakıyordu. Cinin artık onu geriye çağıramayacağı bir yere gittiğini bildiği halde Harry'nin sesi hâlâ "Dobby... *Dobby*..." diyordu.

Bir iki dakika sonra her şeye rağmen doğru yere geldiklerini fark etti, çünkü o cinin yanında diz çökmüşken Bill ve Fleur, Dean ve Luna etrafına toplanıyorlardı.

"Hermione?" dedi birden. "Nerede o?"

"Ron onu içeri götürdü," dedi Bill. "İyileşecek."

Harry yeniden Dobby'ye baktı. Elini uzatıp keskin bıçağı cinin bedeninden çekti, sonra ceketini çıkartarak battaniye gibi Dobby'nin üstüne örttü.

Yakınlarda bir yerde deniz, kayalara vuruyordu. Diğerleri konuşur, onun hiç ilgilenemediği konuları tartışır, kararlar alırken, Harry denizin sesini dinledi. Dean yaralı Griphook'u eve taşıdı, Fleur aceleyle onlarla birlikte gitti; şimdi Bill, cini gömme konusunda önerilerde bulunuyordu. Harry onun gerçekte ne dediğini anlamadan kabul etti. Bunu yaparken minik bedene baktı, yara izi sızlayıp yandı ve zihninin bir bölümünde, sanki uzun bir teleskopun ters tarafından bakarmış gibi, Voldemort'un, Malfoy Malikânesi'nde geride bıraktıklarını cezalandırışını gördü. Gazabı

korkunçtu ama Harry'nin Dobby için duyduğu keder bu gazabı azaltıyor gibiydi; Harry'ye engin, sessiz bir okyanusun öbür kıyısından ulaşan uzak bir fırtına gibi geldi.

Harry'nin ağzından çıktığının farkına vardığı ilk kelimeleri "Onu gerektiği gibi gömmek istiyorum," oldu. "Sihirle değil. Küreğiniz var mı?"

Kısa süre sonra tek başına çalışmaya başlamıştı, Bill'in bahçenin sonunda, çalılar arasında ona gösterdiği bir yerde mezarı kazıyordu. Bir tür öfkeyle kazıyordu, elle çalışmaktan keyif alıyor, işin sihirsizliğinden memnuniyet duyuyordu, çünkü terinin her damlası ve kazarken su toplayan her nokta, hayatlarını kurtarmış olan ev cinine bir armağan gibiydi.

Yara izi yanıyordu ama acının efendisiydi – onu hissediyordu ama ondan ayrıydı. En sonunda kontrolü öğrenmişti, zihnini Voldemort'a kapatmayı; tam da Dumbledore'un Snape'den öğrenmesini istediği şeyi. Voldemort Harry'yi Sirius için kederlenirken nasıl ele geçirememişse, şimdi de Dobby'nin yasını tutarken düşünceleri Harry'ninkilere nüfuz edemiyordu. Anlaşılan keder, Voldemort'u dışarı atıyordu... ama tabii Dumbledore olsa buna sevgi derdi...

Harry sert, soğuk toprağı kazdı da kazdı, kederini tere kattı, yara izindeki acıyı inkâr etti. Karanlıkta ona sadece kendi nefesinin ve kıyıya çarpan denizin sesi eşlik ederken, Malfoy'larda olup bitenleri hatırladı, duyduğu şeyleri hatırladı ve karanlıkta, olan bitenleri kavramaya başladı...

Kollarının düzenli ritmi, düşüncelerine tempo tutuyordu. Yadigârlar... Hortkuluklar... Yadigârlar... Hortkuluklar... ancak artık o acayip, saplantılı özlemle yanıp tutuşmuyordu. Kayıp ve korku o özlemi bitirmişti: yeniden tokatlanarak uyandırılmış gibi hissediyordu kendini.

Harry gittikçe mezarda daha da derine inerken, Voldemort'un bu gece nerede olduğunu, Nurmengard'ın en üstündeki hücrede kimi ve neden öldürdüğünü anladı...

Ve bir küçük, önemsiz merhamet dürtüsü yüzünden ölmüş olan Kılkuyruk'u düşündü... Dumbledore bunu önceden görmüştü... daha neleri bilmişti acaba?

Harry zamanın ucunu kaçırdı. Ron ve Dean ona yeniden katıldıklarında sadece karanlığın biraz daha hafiflediğini biliyordu.

"Hermione nasıl?"

"Daha iyi," dedi Ron. "Fleur onunla ilgileniyor."

Harry, ona neden asasıyla kolayca kusursuz bir mezar yaratmadığını sordukları zaman vereceği cevabı hazırlamıştı, ama bu cevaba ihtiyacı olmadı. Onun kazdığı çukura kendi kürekleriyle atladılar ve çukur yeterince derin görünene kadar birlikte sessizce çalıştılar.

Harry cini ceketine daha da sıkıca sardı. Ron mezarın kenarına oturdu, ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp onları cinin çıplak ayaklarına giydirdi. Dean'in verdiği yün şapkayı Harry Dobby'nin başına özenle taktı; şapka cinin yarasa gibi kulaklarını bastırdı.

"Gözlerini kapamalıyız."

Harry diğerlerinin karanlıkta geldiklerini duymamıştı. Bill bir seyahat pelerini giyiyordu; Fleur ise büyük beyaz bir önlük takmıştı, cebinden Harry'nin İske-Büy şişesi olduğunu anladığı bir şişe çıkıyordu. Hermione ödünç alınmış bir sabahlığa sarınmıştı, solgundu, ayaklarının üzerinde zor duruyordu; Ron'un yanına gidince, Ron kolunu ona doladı. Fleur'ün paltolarından birinin içine büzülmüş olan Luna çömeldi, parmaklarını şefkatle önce cinin bir göz kapağına, sonra diğerine koyup, onları cam gibi bakışların üzerine indirdi.

"İşte," dedi usulca. "Şimdi sanki uyuyor gibi."

Harry cini mezara yerleştirdi, minik kollarıyla bacaklarını istirahat ediyormuş gibi görünecek şekilde düzeltti, sonra tırmanıp çıktı ve son kez küçük bedene baktı. Dumbledore'un cenazesini, sıra sıra altın iskemleyi, ön sıradaki Sihir Bakanı'nı, Dumbledore'un başarılarının nakledilmesini, beyaz mermer mezarın görkemini hatırlayınca kendini koyvermemekte zorlandı. Dobby'nin de aynı

derecede muhteşem bir cenazeyi hak ettiği duygusu vardı içinde, oysa cin işte burada, kabaca kazılmış bir çukurda, çalılar arasında yatıyordu.

"Bence bir şeyler söylememiz gerek," diye konuştu Luna. "Ben başlayayım, olur mu?"

Ve herkes ona bakarken, mezarın dibindeki ölü cine hitap etti.

"Çok teşekkürler Dobby, beni o mahzenden kurtardığın için. O kadar iyi ve cesurken, ölmen öyle haksızlık ki. Bizim için yaptıklarını hep hatırlayacağım. Umarım şimdi mutlusundur."

Döndü ve beklenti içinde Ron'a baktı. Ron boğazını temizledi ve boğuk bir sesle, "Evet... teşekkürler Dobby," dedi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Dean.

Harry yutkundu.

"Güle güle, Dobby," dedi. Tek söyleyebildiği bu oldu, ama zaten Luna aklındaki her şeyi söylemişti. Bill asasını kaldırdı, mezarın yanındaki toprak yığını havalandı ve düzenli bir şekilde çukuru kapatıp, küçük, kırmızımsı bir tümsek oluşturdu.

"Ben biraz burada kalsam kusura bakmazsınız, değil mi?" diye sordu Harry ötekilere.

Anlayamadığı kelimeler mırıldandılar, şefkatle sırtına vurulduğunu hissetti ve sonra hepsi yavaş yavaş kulübeye dönüp Harry'yi cinin başında yalnız bıraktılar.

Çevresine baktı: çiçek tarhlarının kenarlarını işaretleyen, denizin düzleştirdiği birkaç büyük, beyaz taş vardı. En büyüklerinden birini aldı, onu yastık gibi Dobby'nin başının şimdi istirahat ettiği yerin üstüne koydu. Cebinde asasını arandı.

İki tane vardı. Unutmuştu, karıştırmıştı, şu anda bunların kimlerin asası olduğunu hatırlayamıyordu; onları birinin elinden çekip aldığını hatırlar gibiydi. İkisinden daha kısa olanını, eline en dostça gelenini seçti ve kayaya doğrultu.

Yavaş yavaş mırıldandığı talimata göre, kayanın yüzünde derin kesikler oluştu. Hermione'nin bunu daha düzgün ve herhalde

daha çabuk yapabileceğini biliyordu ama, tıpkı mezarı kazmak istemesi gibi, bu noktayı da kendisi işaretlemek istemişti. Harry yeniden ayağa kalktığında, taşta şunlar yazıyordu:

Burada Dobby yatıyor, bir Özgür Cin

Birkaç saniye daha başını eğip eserine baktı, sonra yürüyüp gitti. Yara izi hâlâ biraz sızlıyordu, zihni de mezarlıkta aklına gelen o şeylerle, karanlıkta biçimlenmiş hem çekici hem de korkutucu fikirlerle doluydu.

Küçük hole girdiğinde hepsi oturma odasında oturuyorlardı, dikkatleri, konuşmakta olan Bill üzerinde toplanmıştı. Oda açık renkliydi, güzeldi, şöminede dalgaların sürükleyerek karaya attığı odun parçalarından küçük bir ateş, neşeyle yanıyordu. Harry halıyı çamurlamak istemediği için kapıda durup dinledi.

"... neyse ki Ginny tatildeydi. Hogwarts'ta olsaydı, biz erişemeden onu almış olabilirlerdi. Şimdi onun da güvende olduğunu biliyoruz."

Döndü ve Harry'nin orada durduğunu gördü.

"Hepsini Kovuk'tan çıkarıyorum," diye açıkladı. "Onları Muriel'in evine taşıdım. Ölüm Yiyenler artık Ron'un seninle olduğunu biliyor, aileyi hedef almaları kaçınılmaz – özür dileme," diye ekledi, Harry'nin yüzündeki ifadeyi görünce. "Baştan beri an meselesiydi zaten, babam aylardır söyleyip duruyor. Biz mevcut en büyük kanı bozuk aileyiz."

"Nasıl korunuyorlar?" diye sordu Harry.

"Fidelius Büyüsü. Babam Sır Tutucu. Bu kulübeye de yaptık; burada da ben Sır Tutucu'yum. Hiçbirimiz işe gidemiyoruz ama artık bunun önemli bir şey olduğu söylenemez. Ollivander ile Griphook yeterince iyileşince, onları da Muriel'in evine taşıyacağız. Burada pek yer yok, orada ise çok var. Griphook'un kemikleri iyileşme döneminde, Fleur ona İske-Büy verdi: belki de onları bir saat içinde buradan çıkarabiliriz ve –"

"Hayır," dedi Harry, Bill'i irkilterek. "İkisine de burada ihtiyacım var. Onlarla konuşmam gerek. Önemli."

Kendi sesindeki otoriteyi, inancı, Dobby'nin mezarını kazarken gelen bir amaca sahip olma duygusunu hissetti. Hepsinin yüzü ona çevriliydi, şaşkındılar.

"Ben bir elimi yıkayacağım," dedi Harry Bill'e, hâlâ çamurla ve Dobby'nin kanıyla kaplı ellerine bakarak. "Sonra onları görmem gerek, derhal."

Küçük mutfağa, denize bakan pencerenin altındaki lavaboya yürüdü. Gene karanlık bahçede aklına gelen fikirleri düşünerek elini yıkarken, ufukta deniz kabuğu pembesi ve hafiften altın rengi bir şafak söküyordu...

Dobby kendisini mahzene kimin gönderdiğini onlara asla söyleyemeyecekti, ama Harry ne gördüğünü biliyordu. Ayna parçasından dışarı, insanı delip geçen mavi bir göz bakmış, ardından da yardım gelmişti. *Hogwarts'ta isteyen herkese yardım edilir.*

Harry, pencerenin dışındaki manzaranın güzelliğine ve diğerlerinin oturma odasından gelen mırıltılarına kayıtsız kalarak ellerini kuruladı. Dışarı okyanusa baktı ve bu şafakta kendini meselenin kalbine hiç olmadığı kadar yakın hissetti.

Gene de yara izi sızlıyordu, Voldemort'un da aynı sonuca varmak üzere olduğunu biliyordu. Harry hem anlıyordu, hem de anlamıyordu. Önsezisi ona bir şeyler söylüyordu, beyni ise hayli farklı şeyler. Harry'nin kafasındaki Dumbledore gülerek, Harry'yi dua eder gibi birleştirilmiş parmak uçlarının üstünden süzdü.

Ron'a Işıkemer'i verdin. Onu anlıyordun çünkü... ona bir geri dönüş yöntemi verdin...

Kılkuyruk'u da anlıyordun... içinde bir yerlerde bir parçacık pişmanlık olduğunu biliyordun...

Ve eğer onları biliyorduysan... benim hakkımda ne biliyordun, Dumbledore?

Benim bilmem, ama aramamam mı gerekiyor? Bunun bana ne kadar

güç geleceğini biliyor muydun? Onun için mi bu kadar zor hale getirdin? Çözecek zamanım olsun diye mi?

Harry neredeyse hiç kıpırdamadan durup, donuk bakışlarla, göz kamaştırıcı güneşin parlak altın rengi kenarının ufuk üzerinde yükseldiği yeri izledi. Sonra kendi temiz ellerine baktı ve tutmakta olduğu havluyu görünce bir an şaşırdı. Onu bırakıp hole döndü. Yara izinin öfkeyle nabız gibi attığını hissetti ve zihninden, bir yusufçuğun suya vuran yansıması kadar hızlı bir şekilde, çok iyi bildiği bir binanın dış hatları geçti.

Bill ve Fleur, merdivenin altında duruyorlardı.

"Griphook ve Ollivander'le konuşmam gerek," dedi Harry.

"Hayır," dedi Fleur. "Beklemen gerek, 'Arry. İkisi de hasta, yorgun –"

"Özür dilerim," dedi, hiç kızmadan, "ama bekleyemez. Onlarla şimdi konuşmam gerek. Özel olarak – ve ayrı ayrı. Acil."

"Harry, neler oluyor?" diye sordu Bill. "Buraya ölü bir ev cini ve yarı baygın bir cincüceyle geliyorsun, Hermione'nin işkence görmüş gibi bir hali var, Ron da bana herhangi bir şey söylemeyi düpedüz reddediyor –"

"Ne yaptığımızı sana söyleyemeyiz," dedi Harry açık açık. "Sen Yoldaşlık'tasın, Bill, Dumbledore'un bize bir görev bıraktığını biliyorsun. Bu konuda hiç kimseyle konuşmamamız gerekiyor."

Fleur bir sabırsızlık nidası çıkardı ama Bill ona bakmadı; gözlerini Harry'ye dikmişti. Derin yara izleriyle kaplı yüzünü okumak zordu. Sonunda Bill, "Pekâlâ," dedi. "Önce hangisiyle konuşmak istiyorsun?"

Harry tereddüt etti. Kararına nelerin bağlı olduğunu biliyordu. Artık hemen hemen hiç vakit kalmamıştı: şimdi karar verme ânıydı: Hortkuluklar mı, Yadigârlar mı?

"Griphook" dedi Harry. "Önce Griphook ile konuşacağım."

Sanki hızla koşmuş ve az önce muazzam bir engelden atlamış gibi, kalbi delice çarpıyordu.

"Şuradan yukarı, öyleyse," dedi Bill, onun önüne düşerek.

Harry birkaç basamak çıkmıştı ki, durup geri baktı.

"Sizin ikinize de ihtiyacım var!" diye seslendi, oturma odasının kapısında, yarı yarıya gizlenmiş duran Ron ile Hermione'ye.

İkisi de, tuhaf bir şekilde rahatlamış görünerek, ışığa çıktılar.

Harry, "Nasılsın?" diye sordu Hermione'ye. "Harikaydın – o senin canını o kadar acıtırken öyle bir hikâye uydurmak –"

Ron tek koluyla onu sıkarken, Hermione mecalsiz mecalsiz gülümsedi.

"Şimdi ne yapıyoruz, Harry?" diye sordu Ron.

"Göreceksiniz. Gelin hadi."

Harry, Ron ve Hermione dik merdivenden küçük sahanlığa çıkan Bill'i izlediler. Karşılarına üç kapı çıktı.

"Burada," dedi Bill, kendisinin ve Fleur'ün odasının kapısını açarak. Bu odanın da, şimdi güneş doğunca altınla beneklenmiş bir deniz manzarası vardı. Harry pencereye gitti, sırtını muhteşem manzaraya verdi ve kollarını kavuşturup, yara izi sızlayarak bekledi. Hermione tuvalet masasının yanındaki koltuğa oturdu; Ron da koltuğun koluna.

Bill kollarında küçük cincüceyle yeniden göründü, onu itinayla yatağa yerleştirdi. Griphook homurdanarak teşekkür etti, Bill kapıyı hepsinin üstüne kapatarak çıktı.

"Seni yataktan çıkardığım için özür dilerim," dedi Harry. "Bacakların nasıl?"

"Acı veriyor," diye cevap verdi cincüce. "Ama düzeliyor."

Hâlâ Gryffindor'un kılıcını sımsıkı tutuyordu ve tuhaf bir hali vardı; yarı gaddar, yarı meraklı. Harry cincücenin soluk rengine, uzun ve ince parmaklarına, kara gözlerine baktı. Fleur ayakkabılarını çıkarmıştı; uzun ayakları kirliydi. Bir ev cininden daha büyüktü, ama pek de fazla değil. Kubbeli kafası, bir insanınkinden çok daha iriydi.

"Herhalde hatırlamıyorsundur –" diye başladı Harry.

"– Gringotts'u ilk ziyaret ettiğinde sana kasanı gösteren cin-

cücenin ben olduğumu mu?" dedi Griphook. "Hatırlıyorum, Harry Potter. Cincüceler arasında bile çok meşhursun."

Harry ve cincüce birbirlerine baktılar, birbirlerini tarttılar. Harry'nin yara izi hâlâ sızlıyordu. Griphook ile bu konuşmayı mümkün olduğu kadar hızla bitirmek istiyor, aynı zamanda da yanlış bir hamle yapmaktan korkuyordu. İsteğini en iyi nasıl dile getireceğine karar vermeye çalışırken, cincüce sessizliği bozdu.

"Cini gömdün," dedi cincüce, beklenmedik şekilde hınçlı bir sesle. "Seni gözledim, yandaki yatak odasının camından."

"Evet," dedi Harry.

Griphook çekik kara gözlerinin ucuyla ona baktı.

"Sen sıradışı bir büyücüsün, Harry Potter."

"Ne açıdan?" diye sordu Harry, dalgın dalgın yara izini ovalayarak.

"Mezarı kazdın."

"N'olmuş?"

Griphook cevap vermedi. Harry bir Muggle gibi hareket ettiği için hor görüldüğünü düşündü, ama Griphook Dobby'nin mezarını onaylamış ya da onaylamamış, pek umurunda değildi. Saldırıya kendini hazırladı.

"Griphook, sormam gerek –"

"Bir cincüceyi de kurtardın."

"Ne?"

"Beni buraya getirdin. Kurtardın."

"Eh, umarım buna üzülmemişsindir, ha?" dedi Harry, biraz sabırsızca.

"Hayır, Harry Potter," dedi Griphook ve bir parmağıyla çenesindeki seyrek, kara sakalı büktü, "ama sen çok tuhaf bir büyücüsün."

"Oldu," dedi Harry. "Eh, yardıma ihtiyacım var, Griphook, ve sen bana yardımcı olabilirsin."

Cincüce hiç cesaret verir görünmedi; sanki şimdiye kadar onun gibi bir şey görmemiş gibi, kaşlarını çatarak Harry'ye bakmayı sürdürdü.

"Bir Gringotts kasasına girmem gerek."

Harry bunu böyle doğrudan doğruya söylemeyi düşünmemişti; şimşek biçimindeki yara izine bir sancı saplanıp da Hogwarts'ın karaltısını görünce, kelimeler ağzından fırlamıştı. Zihnini tamamen kapattı. Önce Griphook'u halletmesi gerekiyordu. Ron ve Hermione Harry'ye deliymiş gibi bakıyorlardı.

"Harry –" dedi Hermione, ama Griphook sözünü kesti.

"Bir Gringotts kasasına girmek mi?" diye sordu cincüce, yatakta pozisyonunu değiştirirken yüzünü biraz buruşturarak. "Bu imkânsız."

"Hayır, değil," diye onu yalanladı Ron. "Daha önce yapıldı."

"Evet," dedi Harry. "Tam da seninle karşılaştığım gün, Griphook. Doğum günümde, yedi yıl önce."

"Sözü geçen kasa o sırada boştu," diye cevabı yapıştırdı cincüce ve Harry, Griphook her ne kadar Gringotts'tan ayrılmış olsa da bankanın savunmasında gedik açılması fikrinden alındığını anladı. "Koruması asgari düzeydeydi."

"Eh, bizim girmemiz gereken kasa boş değil ve korumasının da epeyce güçlü olacağını tahmin ediyorum," dedi Harry. "Lestrange'lara ait."

Hermione ile Ron'un hayretle birbirlerine baktıklarını gördü, ama Griphook cevabını verdikten sonra hepsini açıklayacak zamanı olacaktı.

"Hiç şansın yok," dedi Griphook açıkça. "Hem de hiç. *'Senin olmayan bir şey yürüteceksen unut, aklını başına al, sonra da kendini tut –'* "

" *'Hırsızlığa kalkarsan, bir daha düşün yine –'* evet, biliyorum, hatırlıyorum," dedi Harry. "Ama ben kendim için hazine edinmeye çalışmıyorum. Kişisel kazanç için bir şey almaya çalışmıyorum. Buna inanabilir misin?"

Cincüce yan yan ona baktı. Harry'nin alnındaki şimşek biçimindeki yara izi sızladı, ama o bunu yok saydı, acıyı da, onun davetini de kabul etmeyi reddetti.

"Eğer kişisel kazanç peşinde koşmayacağına inanacağım bir büyücü olsaydı," dedi Griphook sonunda, "bu sen olurdun, Harry Potter. Cincüceler ile cinler korunmaya ya da senin bu akşam gösterdiğin türden saygıya alışkın değildir. Asa taşıyıcılardan değil en azından."

"Asa taşıyıcılar," diye tekrarladı Harry: yara izi sızlarken, Voldemort düşüncelerini kuzeye doğru yönlendirirken ve Harry'nin yan odadaki Ollivander'i sorguya çekmek için içi giderken, bu sözler garip geldi.

"Asa taşıma hakkı," dedi cincüce usulca, "uzun zamandır büyücüler ve cincüceler arasında çekişme konusu olmuştur."

"Eh ama, cincüceler asasız sihir yapabiliyor," dedi Ron.

"Mesele bu değil! Büyücüler asa ilminin sırlarını diğer sihirli varlıklarla paylaşmayı reddediyor, gücümüzü arttırma hakkını bizden esirgiyorlar!"

"Eh, cincüceler de kendi sihirlerini paylaşmıyorlar," dedi Ron. "Bize, nasıl sizin yaptığınız gibi kılıç ve zırh yapabileceğimizi söylemiyorsunuz. Cincüceler metali öyle bir şekilde işlemeyi biliyorlar ki büyücüler asla –"

"Önemi yok," dedi Harry, Griphook'un yüzüne al bastığını görerek. "Burada konu büyücülerle cincücelerin ya da başka herhangi bir sihirli yaratığın karşılaştırması değil –"

Griphook pis pis güldü.

"Ama öyle, konu tam da o! Karanlık Lord daha fazla güçlendikçe, sizin ırkınız daha da belirgin şekilde benimkinin üzerine yerleşiyor! Gringotts büyücülük kurallarına tabi oluyor, ev cinleri kıyıma uğruyor ve asa taşıyıcılar arasında buna kim karşı çıkıyor?"

"Biz çıkıyoruz!" dedi Hermione. Doğrulup oturmuştu, gözleri parlıyordu. "Biz karşı çıkıyoruz! Ve herhangi bir cincüce ya da cin kadar benim de peşimdeler, Griphook! Ben Bulanık'ım!"

"Kendine öyle deme –" diye mırıldandı Ron.

"Niye demeyecekmişim?" dedi Hermione. "Bulanık'ım ve

bundan gurur duyuyorum! Bu yeni düzende benim konumum seninkinden yüksek değil, Griphook! Orada, Malfoy'larda işkence etmeyi seçtikleri bendim!"

Konuşurken, Bellatrix'in boğazında açtığı kıpkırmızı, ince kesiği göstermek için sabahlığının yakasını yana çekti.

"Dobby'yi özgür bırakanın Harry olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Yıllardır cinlerin özgür bırakılmasını istediğimizi biliyor muydun?" (Ron, Hermione'nin koltuğunun kolunda rahatsız rahatsız kıpırdandı.) "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in yenilgiye uğratılmasını bizim kadar istiyor olamazsın, Griphook!"

Cincüce Hermione'ye de tıpkı Harry'ye baktığı gibi merakla baktı.

Birden, "Lestrange'ların kasasında ne arıyorsunuz?" diye sordu. "İçindeki kılıç sahte. Gerçek olanı bu." Sırayla hepsine baktı. "Sanırım bunu zaten biliyorsunuz. Orada benden sizin için yalan söylememi istediniz."

"Ama sahte kılıç kasadaki tek şey değil, değil mi?" diye sordu Harry. "Belki de orada başka neler olduğunu görmüşsündür?"

Kalbi her zamankinden hızlı şekilde çarpıyordu. Yara izinin zonklamasını yok sayma çabalarını daha da artırdı.

Cincüce yeniden sakalını parmağının etrafına sarıp büktü.

"Gringotts'un sırlarından söz etmek kurallarımıza aykırıdır. Biz muazzam hazinelerin bekçileriyiz. Himayemize bırakılmış ve çoğu kez parmaklarımızla işlenmiş nesnelere karşı bir görevimiz var."

Cincüce kılıcı okşadı ve kara gözleri Harry'den Hermione'ye, ondan Ron'a ve sonra gene Harry'ye kaydı.

"Bunca kişiyle savaşmak için," dedi, "ne kadar genç."

"Bize yardım edecek misin?" dedi Harry. "Bir cincücenin yardımı olmadan içeri girme umudumuz hiç yok. Sen tek şansımızsın."

"Ben... düşüneceğim," dedi Griphook, çıldırtıcı şekilde.

"Ama –" diye öfkeyle başladı Ron; Hermione onun kaburgalarına bir dirsek attı.

"Teşekkür ederim," dedi Harry.

Cincüce kocaman, kubbeli kafasını teşekkürü kabul ederek eğdi, sonra kısa bacaklarını esnetti.

"Sanırım," dedi fiyakayla Bill ve Fleur'ün yatağına yerleşerek, "İske-Büy görevini yerine getirdi. Nihayet uyuyabilirim. Kusura bakmayın..."

"Evet, tabii," dedi Harry, ama odadan çıkmadan öne eğildi ve Gryffindor'un kılıcını cincücenin yanından aldı. Griphook itiraz etmedi ancak Harry'ye, kapıyı kapatırken cincücenin gözlerinde bir kızgınlık kıvılcımı görmüş gibi geldi.

"Küçük rezil," diye fısıldadı Ron. "Bizi beklemede bırakmak hoşuna gidiyor."

"Harry," diye fısıldadı Hermione, ikisini de kapıdan uzağa, hâlâ karanlık olan sahanlığın ortasına çekerek, "söylediğini sandığım şeyi mi söylüyorsun? Lestrange'ların kasasında bir Hortkuluk var mı diyorsun?"

"Evet," dedi Harry. "Bellatrix bizim oraya girdiğimizi sanınca dehşete kapıldı, kendini kaybetti. Niye? Ne gördüğümüzü sandı, başka ne almış olabileceğimizi sandı? Ya Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen duyarsa diye aklını başından alan bir şey."

"Ama ben Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in gittiği yerleri, onun önemli bir şeyler yaptığı yerleri aradığımızı sanıyordum," dedi Ron, afallamış halde. "Lestrange'ların kasasına hiç girmiş mi ki?"

"Gringotts'a bile hiç girip girmediğini bilmiyorum," dedi Harry. "Gençken orada hiç altını olmadı, çünkü kimse ona bir şey bırakmamıştı. Ancak Diagon Yolu'na ilk gidişinde bankayı dışarıdan görmüş olmalı."

Harry'nin yara izi zonkluyordu, ama onu yok saydı; Ollivander ile konuşmadan önce, Ron ve Hermione'nin Gringotts meselesini anlamalarını istiyordu.

"Bence bir Gringotts kasası anahtarı olan herkese imrenmiştir. Bence orasını büyücüler dünyasına ait olmanın gerçek sembolü olarak görmüştür. Ve unutmayın, Bellatrix ile kocasına güveniyor-

du. Onlar, o düşmeden önce en sadık hizmetkârlarıydı, ortadan kaybolduktan sonra da aramaya gittiler. Geri geldiği akşam söyledi bunu, duydum."

Harry yara izini ovaladı.

"Gene de Bellatrix'e onun bir Hortkuluk olduğunu söylediğini sanmıyorum. Lucius Malfoy'a günce hakkındaki gerçeği asla söylemedi. Bellatrix'e herhalde değerli bir eşyası olduğunu söylemiştir ve kasasına koymasını istemiştir. Bir şeyi saklamak istiyorsan dünyanın en güvenli yeri, demişti Hagrid bana... Hogwarts'ı saymazsak."

Harry sözlerini bitirince Ron başını iki yana salladı.

"Onu sahiden anlıyorsun."

"Bazı parçalarını," dedi Harry. "Parçalarını... Keşke Dumbledore'u da o kadar anlasaydım. Ama göreceğiz. Gelin – şimdi de Ollivander."

Küçük merdiven sahanlığından gidip Bill ve Fleur'ün odasının karşısındaki kapıyı vururlarken Ron ve Hermione şaşırmış ama etkilenmiş görünüyorlardı. Cevaben içeriden halsiz bir "Girin!" sesi duyuldu.

Asa yapımcısı, iki yataktan pencereye uzak olanına uzanmıştı. Mahzende bir yıldan fazla tutulmuştu ve Harry biliyordu ki en azından bir sefer işkence görmüştü. İğne ipliğe dönmüştü, sarımsı derisinin altından yüzünün kemikleri gözüküyordu. Büyük, gümüşi gözleri, çökmüş göz yuvarlarında kocamandı. Battaniyenin üstünde yatan eller bir iskeletin elleri olabilirdi. Harry boş yatağa, Ron ve Hermione'nin yanına oturdu. Doğan güneş buradan görünmüyordu. Oda, kayalığın tepesindeki bahçeye ve yeni kazılmış mezara bakıyordu.

"Mr Ollivander, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Harry.

"Sevgili oğlum." Ollivander'in sesi zayıftı. "Bizi kurtardınız. Orada öleceğiz sanmıştım. Size asla teşekkür edemem... *asla* teşekkür edemem... yeterince."

"Memnuniyetle yaptık."

Harry'nin yara izi nabız gibi atıyordu. Hedefine giden Voldemort'u yenmeye ya da onu engellemeye neredeyse hiç zaman kalmadığını biliyordu, bundan emindi. İçinde bir panik çırpıntısı hissetti... ama önce Griphook'la konuşmayı seçtiğinde kararını vermişti. Hissetmediği bir sükunet takınarak, boynundaki kesenin içinde arandı ve kırık asasının iki yarısını çıkardı.

"Mr Ollivander, yardıma ihtiyacım var."

"Ne isterseniz. Ne isterseniz," dedi asa yapımcısı halsizce.

"Bunu tamir edebilir misiniz? Mümkün mü?"

Ollivander titreyen elini uzattı, Harry birbirine incecik bir telle bağlı iki yarıyı onun avucuna koydu.

"Dikenli defne ve anka teleği," dedi Ollivander, titrek bir sesle. "Yirmi sekiz santim. Güzel ve kullanışlı."

"Evet," dedi Harry. "Acaba siz –?"

"Hayır," diye fısıldadı Ollivander. "Çok, çok özür dilerim, ama bu kadar hasar görmüş bir asa benim bildiğim hiçbir şekilde tamir edilemez."

Harry bunu duymaya kendini hazırlamıştı ama gene de bir darbe oldu ona. Asanın iki yarısını geri alıp yeniden boynundaki keseye koydu. Ollivander parçalanmış asanın kaybolduğu yere gözlerini dikip baktı ve Harry cebinden Malfoy'lardan getirdiği iki asayı çıkarana kadar da gözlerini oradan ayırmadı.

"Bunların kime ait olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Asa yapımcısı asaların ilkini aldı, sönük gözlerinin yakınına tuttu, eklemleri küçük topuzlar haline gelmiş parmaklarının arasında yuvarlayıp hafifçe büktü.

"Ceviz ve ejderha yüreği teli," dedi. "Otuz iki buçuk santim. Esnemez. Bu asa, Bellatrix Lestrange'a aitti."

"Peki ya bu?"

Ollivander aynı şekilde inceledi.

"Alıç ve tek boynuzlu at kılı. Tam yirmi beş buçuk santim. Makul ölçüde esnek. Bu Draco Malfoy'un asasıydı."

"Asasıydı mı?" diye tekrarladı Harry. "Artık onun değil mi?"

"Belki de değil. Eğer siz aldıysanız –"

"– Aldım –"

"– Öyleyse sizin olabilir. Tabii, alış şekli önemli. Pek çok şey de asanın kendisine bağlı. Ancak genelde, bir asa kazanıldıysa eğer, kime sadık kalacağı da değişir."

Denizin kıyıya vuruşunun uzaklardan gelen sesi dışında, odada sessizlik hâkim oldu.

"Asalardan sanki duyguları varmış gibi söz ediyorsunuz," dedi Harry, "sanki kendi kendilerine düşünebilirlermiş gibi."

"Asa büyücüyü seçer," dedi Ollivander. "Bu kadarı, asa ilmi çalışan bizler için hep açık olmuştur."

"Ama bir insan onu seçmemiş olan bir asayı da kullanabilir, değil mi?" diye sordu Harry.

"Aa, evet, eğer birazcık büyücüyseniz, sihrinizi hemen hemen her aletten geçirebilirsiniz. Ne var ki en iyi sonuçlar daima büyücü ile asa arasında en kuvvetli ilişki olduğunda meydana gelir. Bu bağlantılar karmaşıktır. Başlangıçta bir çekim, sonra da karşılıklı bir deneyim arayışında, asa büyücüden öğrenir, büyücü de asadan."

Deniz ileri ve geri gidip geliyordu; yaslı bir sesti.

"Bu asayı Draco Malfoy'dan zorla aldım," dedi Harry. "Güvenlikle kullanabilir miyim?"

"Sanırım. Asa sahipliğine incelikli yasalar hâkimdir ama fethedilen asa çoğu kez iradesini yeni sahibine tabi kılar."

"Peki ben bunu kullanmalı mıyım?" dedi Ron, Kılkuyruk'un asasını cebinden çıkartıp Ollivander'e uzatarak.

"Kestane ve ejderha yürek teli. Yirmi üç buçuk santim. Gevrek. Kaçırılmamdan kısa süre sonra bunu Peter Pettigrew için yapmaya zorlanmıştım. Evet, eğer onu kazandıysanız emrinizi yerine getirmesi başka bir asadan daha muhtemeldir ve bunu da iyi yapar."

"Ve bu bütün asalar için geçerlidir, öyle mi?" diye sordu Harry.

"Sanırım," diye cevap verdi Ollivander, şiş gözleri Harry'nin yüzünde. "Derin sorular soruyorsunuz, Mr Potter. Asa ilmi karmaşık ve esrarengiz bir sihir dalıdır."

"Yani, bir asaya tam anlamıyla sahip olmak için daha önceki sahibini öldürmek gerekli değil mi?" diye sordu Harry.

Ollivander yutkundu.

"Gerekli mi? Hayır, öldürmenin gerekli olduğunu söyleyemem."

"Gene de, efsaneler var," dedi Harry ve kalp atışları hızlandı, yara izindeki acı keskinleşti; Voldemort'un fikrini eyleme dökmeye karar verdiğinden emindi. "Elden ele cinayet yoluyla geçen bir asa –ya da asalar– hakkındaki efsaneler."

Ollivander'in yüzü soldu. Kar gibi yastığın üstünde açık griydi rengi, gözleri muazzam büyüklükteydi, kanlıydı ve korkuya benzeyen bir ifadeyle yerlerinden uğramışlardı.

"Sadece bir asa, sanırım," diye fısıldadı.

"Ve Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen onunla ilgileniyor, değil mi?" diye sordu Harry.

"Ben – nasıl?" dedi Ollivander çatlak bir sesle ve yardım için yalvarırcasına Ron ve Hermione'ye baktı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Sizden ona, asalarımız arasındaki bağlantının nasıl üstesinden geleceğini söylemenizi istedi," dedi Harry.

Ollivander dehşete kapılmış göründü.

"Bana işkence etti, bunu anlamalısınız! Cruciatus Laneti, benim – benim ne biliyorsam, ne tahmin ediyorsam ona anlatmaktan başka şansım yoktu!"

"Anlıyorum," dedi Harry. "Ona ikiz çekirdeklerden söz ettiniz mi? Başka bir büyücünün asasını ödünç alması gerektiğini söylediniz mi?"

Ollivander, Harry'nin bu kadar çok şey bilmesi karşısında şok geçirmiş, donakalmış göründü. Yavaşça evet anlamında başını salladı.

"Ama işe yaramadı," diye devam etti Harry. "Benim asam gene de ödünç alınmış asayı yendi. Bunun niye olduğunu biliyor musunuz?"

Ollivander bu sefer de başını aynı yavaşlıkla hayır anlamında iki yana salladı.

"Ben... daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Asanız o akşam benzersiz bir şey yaptı. İkiz çekirdeklerin bağlantısı inanılmayacak kadar ender rastlanan bir şeydir, ancak asanızın ödünç alınmış asayı neden kırdığını bilmiyorum..."

"Öteki asadan söz ediyorduk, cinayet yoluyla el değiştiren asadan. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen benim asamın tuhaf bir şey yapmış olduğunu fark edince, geri gelip öteki asayı sordu, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Harry cevap vermedi.

"Evet, sordu," diye fısıldadı Ollivander. "Her şeyi bilmek istiyordu. Bazen Ölümdeğneği, bazen Kader Asası ya da Mürver Asa olarak bilinen asa hakkında ona söyleyebileceğim her şeyi bilmek istiyordu."

Harry gözünün ucuyla Hermione'ye baktı. Hermione tamamen afallamış görünüyordu.

"Karanlık Lord," dedi Ollivander, alçak sesle ve korku dolu bir tonda, "ona yaptığım asadan hep memnun olmuştur –porsuk ve anka teleği, otuz dört santim– ta ki ikiz çekirdeklerin bağlantısını keşfedene kadar. Şimdi sizin asanızı yenmenin tek yöntemi olarak bir başka, daha güçlü asa arıyor."

"Ama, eğer şimdiden bilmiyorsa bile, çok geçmeden benimkinin tamir edilemez şekilde kırıldığını öğrenecek," dedi Harry usulca.

"Hayır!" dedi Hermione, korkmuş bir tonla. "Bunu bilemez, Harry, nasıl bilebilir –?"

"Priori Incantatem," dedi Harry. "Senin asanı ve karaçalı asayı Malfoy'larda bıraktık, Hermione. Eğer onları doğru dürüst in-

celerlerse, en son yaptıkları büyüleri yeniden yaratabilirler, senin asanın benimkini kırdığını anlarlar, onu onarmaya çalışıp başaramadığını anlarlar ve benim o andan beri karaçalı asayı kullandığımı fark ederler."

Hermione'nin geldiklerinden sonra edindiği birazcık renk de yüzünden gitti. Ron Harry'ye suçlayıcı bir bakış fırlattı ve konuştu: "Şimdilik bu konuda kaygılanmayalım –"

Ama Mr Ollivander araya girdi.

"Karanlık Lord artık Mürver Asa'yı sadece sizi yok etmek için aramıyor, Mr Potter. Ona sahip olmaya kararlı, çünkü onun kendisini gerçekten yenilmez hale getireceğine inanıyor."

"Getirecek mi peki?"

"Mürver Asa'nın sahibi daima saldırıdan korkmalıdır," dedi Ollivander, "ama Ölümdeğneği'ne sahip bir Karanlık Lord fikri, kabul etmeliyim ki... müthiş."

Harry birden ilk karşılaştıklarında Ollivander'den ne kadar hoşlandığından emin olamadığını hatırladı. Şimdi bile, Voldemort tarafından işkence gördüğü ve hapsedildiği halde, Karanlık büyücünün bu asaya sahip olması fikri onu tiksindirdiği kadar cezbediyor da gibiydi.

"Yani siz – siz bu asanın gerçekten var olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi, Mr Ollivander?" diye sordu Hermione.

"Ah, evet," dedi Ollivander. "Evet, asanın tarihteki izini sürmek tamamen mümkün. Arada boşluklar var tabii, gözden yittiği, geçici olarak kaybolduğu ya da saklandığı uzun boşluklar, ama daima yeniden ortaya çıkıyor. Asa ilmine vakıf olanların tanıdığı ve teşhis edilmesini sağlayan bazı özellikleri var. Benim ve başka asa yapımcılarının incelemeyi iş edindikleri, kimi belirsiz, yazılı kayıtlar var. Sahicilik izlenimi uyandırıyorlar."

"Yani – yani bunun bir masal ya da efsane olabileceğini düşünmüyor musunuz?" diye sordu Hermione umutla.

"Hayır," dedi Ollivander. "Elden ele cinayetle geçmesi *gerekip gerekmediğini* bilmiyorum. Tarihi kanlıdır ama bu sadece çok arzu

edilen bir nesne olduğu ve büyücülerde böylesi tutkular uyandırdığı gerçeğinden kaynaklanabilir. Fevkalade güçlüdür, yanlış ellerde tehlikelidir ve asaların gücünü inceleyen bizler için inanılmaz çekiciliği olan bir nesnedir."

"Mr Ollivander," dedi Harry, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e Mürver Asa'nın Gregoroviç'te olduğunu söylediniz, değil mi?"

Ollivander daha da soldu – böyle bir şey mümkünse tabii. Yutkunurken hayaletten farksız görünüyordu.

"Ama nasıl – nasıl oluyor da siz –?"

"Nasıl bildiğime aldırmayın," dedi Harry, yara izi yanıp da birkaç saniyeliğine, daha kuzeyde bulunduğu için hâlâ karanlık olan Hogsmeade'in ana caddesini görürken gözlerini bir an yumarak. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e asanın Gregoroviç'te olduğunu söylediniz mi?"

"Bir rivayetti," diye fısıldadı Ollivander. "Bir rivayet, yıllar, yıllar önce, siz doğmadan çok önce! Bence Gregoroviç'in kendisi başlattı. İş için ne kadar iyi olacağını anlayabilirsiniz: Mürver Asa'nın niteliklerini incelediği ve eşini yaptığı rivayetinin yani!"

"Evet, bunu anlayabiliyorum," dedi Harry. Ayağa kalktı. "Mr Ollivander, son bir soru, ondan sonra sizi bırakacağız ki dinlenin. Ölüm Yadigârları hakkında ne biliyorsunuz?"

"Ne – ne hakkında?" diye sordu asa yapımcısı, tamamen afallamış görünerek.

"Ölüm Yadigârları."

"Korkarım neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Bu da asalarla ilgili bir şey mi?"

Harry çökük yüze baktı ve Ollivander'in numara yapmadığına inandı. Yadigârları bilmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Harry. "Çok teşekkür ederim. Şimdi sizi bırakacağız ki dinlenin."

Ollivander çok üzgün görünüyordu.

"Bana işkence ediyordu!" diye fısıldadı. "Cruciatus Laneti... hiç fikriniz yok..."

"Var," dedi Harry. "Sahiden var. Lütfen biraz dinlenin. Bütün bunları bana anlattığınız için teşekkürler."

Ron ve Hermione'nin önüne düşüp merdivenden indi. Mutfaktaki masada, önlerinde çay fincanları ile oturan Bill, Fleur, Luna ve Dean'i gördü. O kapıda belirince hepsi başlarını kaldırıp Harry'ye baktılar ama Harry sadece onları başıyla selamlamakla yetinerek yoluna devam edip, arkasında Ron ve Hermione ile bahçeye çıktı. İleride Dobby'nin üstünü örten kızılımsı toprak tümseği duruyordu ve Harry, başındaki acı gitgide daha güçlü bir hal alırken, oraya yürüdü. Artık onu zorlayan görüntüleri kapatmak muazzam bir çaba gerektirmeye başlamıştı ama biraz daha direnmesi gerektiğini biliyordu. Çok geçmeden onlara boyun eğecekti, çünkü teorisinin doğru olup olmadığını bilmesi gerekiyordu. Birazcık daha çaba göstermeliydi ki, Ron ve Hermione'ye açıklamada bulunabilsin.

"Mürver Asa çok önceleri Gregoroviç'teydi," dedi. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i onu bulmaya çalışırken gördüm. Yerini saptadığı zaman, artık asanın Gregoroviç'te olmadığını gördü: Grindelwald tarafından ondan çalınmıştı. Grindelwald asanın Gregoroviç'te olduğunu nasıl öğrendi, bilmiyorum – ama eğer Gregoroviç rivayeti yayacak kadar aptalsa, çok da zor olmamıştır."

Voldemort Hogwarts'ın bahçe kapısındaydı. Harry onun orada durduğunu görebiliyordu ve şafak öncesinde lambanın aşağı yukarı sallandığını, gittikçe yakına geldiğini de görüyordu.

"Ve Grindelwald Mürver Asa'yı güçlenmek için kullandı. Ve gücünün doruğundayken, Dumbledore onu durdurabilecek tek kişinin kendisi olduğunu anladığında, Grindelwald ile düello etti, onu yendi ve Mürver Asa'yı aldı."

"Mürver Asa *Dumbledore'da* mıydı?" dedi Ron. Ama öyleyse – şimdi nerede?"

"Hogwarts'ta" dedi Harry, kayalığın tepesindeki bahçede onlarla birlikte kalmak için mücadele ederek.

"Ama öyleyse, gidelim hadi!" dedi Ron aceleyle. "Harry, hadi gidelim alalım, o almadan önce!"

"Bunun için çok geç artık," dedi Harry. Elinde değildi, ama başını sıkıca kavrayıp biraz daha direnmeye çalıştı. "Nerede olduğunu biliyor. Şimdi orada."

"Harry!" dedi Ron, köpürmüş halde. "Bunu ne zamandır biliyordun – niye vakit kaybettik? Niye önce Griphook'la konuştun? Gidebilirdik – hâlâ da gidebiliriz –"

"Hayır," dedi Harry ve çimenlerde diz üstü çöktü. "Hermione haklı. Dumbledore ona sahip olmamı istemiyordu. Onu almamı istemiyordu. Benim Hortkuluklar'ı almamı istiyordu."

"Yenilmez asa, Harry!" diye inledi Ron.

"Yapmamam gerekiyor... Hortkuluklar'ı almam gerekiyor..."

Ve şimdi her şey serin ve karanlıktı: Snape'in yanında, araziden yukarı, göle doğru kayarcasına yürürken, güneş ufkun üzerinde ancak görünüyordu.

Tiz, soğuk sesiyle, "Kısa süre sonra şatoda sana katılırım," dedi. "Şimdi çekil."

Snape eğilip selam verdi ve kara pelerini arkasında dalgalanarak patikadan yukarı doğru yola koyuldu. Harry yavaşça yürüdü, Snape'in karaltısının kaybolmasını bekledi. Nereye gittiğini Snape'in, ya da başka herhangi birinin görmesi doğru olmazdı. Ama şato pencerelerinde hiç ışık yoktu ve kendini gizleyebilirdi... bir saniye içinde üzerine, onu kendi gözlerinden bile gizleyen bir Hayalbozan Büyüsü uygulamıştı.

Ve yürüdü, gölün kıyısından, sevgili şatonun siluetine bakarak, ilk krallığı, doğuştan hakkı...

Ve işte buradaydı, gölün kenarında, karanlık sulara yansımıştı. Beyaz mermer mezar, aşina manzarada gereksiz bir leke. O kontrollü coşku dalgasını, yok etmenin o mest edici amaçlılık duygusunu yeniden hissetti. Eski porsuk asasını kaldırdı: asanın son büyük eyleminin bu olması ne kadar uygundu.

Mezar tepeden tırnağa ikiye ayrılıp açıldı. Kefenli şekil hayatta olduğu kadar uzun ve zayıftı. Asayı yeniden kaldırdı.

Sargılar açıldı. Yüzü yarı şeffaf, solgun, göçmüş ama neredey-

se kusursuz olarak muhafaza edilmişti. Gözlüğünü kemerli burnun üstünde bırakmışlardı: içinde keyifli bir hor görme duygusu kabardı. Dumbledore'un elleri göğsünde kavuşturulmuştu ve aradığı şey, onların altında kavranmış yatıyordu, onunla birlikte gömülmüştü.

İhtiyar budala, mermer ya da ölümün asayı koruyacağını mı hayal etmişti? Karanlık Lord'un mezarına tecavüz etmekten korkacağını mı sanmıştı? Örümcek gibi el asaya uzandı, onu Dumbledore'un elinden çekip aldı. Alırken asanın ucundan bir kıvılcım sağanağı fışkırdı, son sahibinin cesedi üzerinde parıldadı. Asa yeni bir efendiye hizmet etmeye hazırdı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Denizkabuğu Kulübesi

Bill ve Fleur'ün kulübesi denize bakan sarp bir kayalıkta tek başına duruyordu, duvarlarına deniz kabukları gömülmüştü, bembeyaz badanalanmıştı. Issız ve güzel bir yerdi. Harry minik kulübede ya da bahçesinde nereye gitse, büyük, uyuyan bir yaratığın nefes alışı misali, denizin sürekli gelgitini işitebiliyordu. Daha sonraki birkaç günü kalabalık kulübeden kaçmak için bahaneler bularak geçirdi. Kayalığın tepesinden açık gökyüzünün ve o engin, boş denizin görünümünü; yüzüne soğuk, tuzlu rüzgârın vuruşunu arzu ediyordu.

Voldemort'la asayı elde etmek için yarışa girmeme kararının ciddiyeti Harry'yi hâlâ ürkütüyordu. Daha önce hiç eyleme *geçmemeyi* seçtiğini hatırlamıyordu. Kuşkularla doluydu, birlikte oldukları zaman Ron'un dile getirmeden edemediği kuşkular.

"Ya Dumbledore bizim sembolü zamanında çözüp de asayı almamızı istediyse?" "Ya sembolün anlamını çözmek seni Yadigârlar'ı almaya 'layık' hale getiriyorsa?" "Harry, eğer o sahiden Mürver Asa ise, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in işini nasıl olacak da bitireceğiz?"

Harry'nin bunlara verecek cevabı yoktu: Voldemort'un mezarı açmasını önlemeye çalışmamanın düpedüz çılgınlık olup olmadığını kendisinin de merak ettiği anlar oluyordu. Neden bunu yapmamaya karar verdiğini bile tatmin edici şekilde açıklayamı-

yordu: kararına yol açan savlarını yeniden inşa etmeye her çalıştığında, kulağına daha zayıf geliyorlardı.

Tuhaf olanı, Hermione'nin desteğinin de Ron'un kuşkuları kadar kafasını karıştırmasıydı. Artık Mürver Asa'nın gerçek olduğunu kabul etmek zorunda kalan Hermione, onun kötücül bir nesne, Voldemort'un ona sahip oluş şeklinin ise tiksindirici olduğunu ve söz konusu bile olamayacağını iddia ediyordu.

"Bunu asla yapamazdın, Harry," dedi defalarca. "Dumbledore'un mezarına zorla giremezdin."

Ama Dumbledore'un cesedi fikri Harry'yi, yaşayan Dumbledore'un niyetlerini yanlış anlamış olma ihtimalinden daha az korkutuyordu. Hâlâ karanlıkta el yordamıyla ilerlediğini hissediyordu; yolunu seçmişti ama boyuna geri bakıyor, acaba işaretleri yanlış mı okudum, acaba öteki yola mı sapmalıydım diye merak ediyordu. Zaman zaman Dumbledore'a karşı hissettiği öfke yine üzerine çöküyordu; kulübenin altındaki kayalığa çarpan dalgalar kadar güçlü, Dumbledore'un ölmeden önce açıklamada bulunmamış oluşuna karşı bir öfke.

"Ama *sahiden* öldü mü?" dedi Ron, kulübeye geldiklerinden üç gün sonra. Ron ile Hermione onu bulduklarında, Harry gözünü dikmiş, kulübe bahçesini kayalıktan ayıran duvara bakıyordu; keşke bulmasalardı diye düşündü, onların tartışmasına katılmayı hiç istemiyordu.

"Evet, sahiden öldü, Ron, *lütfen* yeniden başlama!"

"Gerçeklere bir bak, Hermione," dedi Ron, gözünü dikmiş ufka bakmayı sürdüren Harry'nin üstünden konuşarak. "Gümüş maral. Kılıç. Harry'nin aynada gördüğü göz –"

"Harry onu hayal etmiş olabileceğini kabul ediyor! Değil mi, Harry?"

"Etmiş olabilirim," dedi Harry, ona bakmadan.

"Ama ettiğini sanmıyorsun, değil mi?" diye sordu Ron.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Harry.

"Buyur bakalım!" dedi Ron hemen, Hermione devam etmeye

fırsat bulamadan. "Eğer Dumbledore değildiyse, Dobby'nin bizim mahzende olduğumuzu nasıl bildiğini açıklar mısın, Hermione?"

"Açıklayamam – peki sen, eğer Hogwarts'ta bir mezarda yatıyorsa, Dumbledore'un nasıl olup da onu bize yolladığını açıklayabilir misin?"

"Bilmiyorum, hayaleti olabilir!"

"Dumbledore hayalet olarak geri dönmezdi," dedi Harry. Artık Dumbledore hakkında emin olduğu pek az şey vardı ama bu kadarını biliyordu. "Yoluna devam ederdi."

"Ne demek istiyorsun, 'Yoluna devam ederdi' demekle?," diye sordu Ron, ama Harry bir şey söyleyemeden arkalarından bir ses, "'Arry Arry?" dedi.

Fleur kulübeden çıkmıştı, uzun, gümüşi saçı meltemde uçuşuyordu.

"'Arry, Grip'ook seninle konuşmak istiyoğ. En küçük odada, duyulmak istemediğiniy söylüyoğ."

Cincücenin onu böyle mesaj vermeye yollamasından nasıl hoşlanmadığı açıktı; evin çevresinden dönüp geriye giderken sinirli görünüyordu.

Griphook, Fleur'ün dediği gibi kulübenin üç yatak odasından en küçüğünde, geceleri Hermione ile Luna'nın kaldıkları odada onları bekliyordu. Parlak, bulutlu gökyüzüne karşı kırmızı pamuklu perdeleri çekmişti, bu da odaya havadar, aydınlık kulübenin geri kalanına zıt düşen ateş rengi bir ışıltı veriyordu.

"Karara vardım, Harry Potter," dedi cincüce. Alçak bir koltukta bağdaş kurmuş, koltuğun kollarında çöp gibi parmaklarıyla davul çalıyordu. "Gringotts cincüceleri bunu adice bir ihanet sayacak olsa da, sana yardım etmeye karar verdim –"

"Bu harika!" dedi Harry, içine dalgalar halinde bir rahatlama duygusu yayıldı. "Griphook, teşekkürler, biz gerçekten de –"

"– ödeme karşılığında," dedi cincüce kararlı bir şekilde.

Biraz afallayan Harry duraksadı.

"Ne kadar istiyorsun? Altınım var."

"Altın değil," dedi Griphook. "Bende de altın var."

Kara gözleri parıldadı, gözlerinin beyazı yoktu.

"Kılıcı istiyorum. Godric Gryffindor'un kılıcını."

Harry'nin keyfi birden kaçtı.

"Onu alamazsın," dedi. "Kusura bakma."

"Öyleyse," dedi cincüce alçak sesle, "bir sorunumuz var."

"Sana başka bir şey verebiliriz," dedi Ron hevesle. "Bahse girerim ki Lestrange'ların bir sürü şeyi vardır, kasaya girdik mi istediğini alabilirsin."

Yanlış bir şey söylemişti. Griphook öfkeyle kızardı.

"Ben hırsız değilim, çocuk! Üzerinde hakkım olmayan hazineleri edinmeye çalışmıyorum!"

"Kılıç bizim –"

"Değil," dedi cincüce.

"Biz Gryffindor'uz, o da Godric Gryffindor'undu –"

"Peki Gryffindor'un olmadan önce kimindi?" diye sordu cincüce, dimdik oturarak.

"Kimsenin," dedi Ron, "onun için yapılmıştı, değil mi?"

"Hayır!" diye bağırdı cincüce, uzun parmağını Ron'a uzatırken öfkeyle tüyleri diken diken oldu. "Gene büyücü kibri! O kılıç Birinci Ragnuk'undu, ondan Godric Gryffindor tarafından alındı! Kayıp bir hazinedir, cincüce işçiliğinin bir şaheseridir! Cincücelere aittir! Beni kiralamanın bedeli kılıç, işinize gelirse!"

Griphook gözlerinden ateşler saçarak onlara baktı. Harry diğer ikisine bir göz attı ve "Bunu konuşmamız gerek, Griphook, eğer bir sakıncası yoksa," dedi. "Bize birkaç dakika müsaade eder misin?"

Cincüce ekşi bir suratla, başını evet anlamında salladı.

Alt kattaki boş oturma odasında, Harry kaşlarını çatmış, ne yapacaklarını düşünmeye çalışarak şömineye yürüdü. Arkasında duran Ron, "Bizimle dalga geçiyor," dedi. "O kılıcı almasına izin veremeyiz."

"Doğru mu?" diye sordu Harry, Hermione'ye. "Kılıç Gryffindor tarafından çalınmış mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi Hermione çaresizce. "Büyücülük tarihi çoğu kez büyücülerin diğer sihirli ırklara neler yaptığını hesaba katmaz, ama Gryffindor'un kılıcı çaldığına dair benim bildiğim hiçbir kayıt yok."

"O cincüce hikâyelerinden biridir işte," dedi Ron, "büyücülerin nasıl hep onları kazıklamaya çalıştığına ilişkin hikâyelerden biri. Sanırım asalarımızdan birini istemediği için kendimizi şanslı saymalıyız."

"Cincücelerin büyücüleri sevmemek için geçerli nedenleri var, Ron," dedi Hermione. "Geçmişte onlara acımasızca davranıldı."

"İyi de, cincüceler de pek öyle yumuşak tüylü tavşancıklar sayılmaz, değil mi?" dedi Ron. "İçimizden epeycesini öldürdüler. Onlar da az pislik etmediler."

"Ama Griphook'la kimin ırkının daha sinsi olduğunu, şiddete daha fazla başvurduğunu tartışmak onun bize yardımcı olma ihtimalini arttırmaz, değil mi?"

Bu sorunu nasıl çözeceklerini düşünürlerken bir sessizlik oldu. Harry pencereden dışarı Dobby'nin mezarına baktı. Luna mezar taşının yanında bir reçel kavanozuna deniz lavantası yerleştiriyordu.

"Peki," dedi Ron ve Harry yüzünü ona çevirdi, "şu nasıl? Griphook'a kasaya girene kadar kılıca ihtiyacımız olduğunu, sonra alabileceğini söyleyelim. İçeride sahte bir kılıç var, değil mi? İkisini değiştirir, ona sahte kılıcı veririz."

"Ron, aradaki farkı bizden iyi bilir!" dedi Hermione. "Kılıçların değiştirildiğini tek anlayan o oldu!"

"Evet ama, o anlamadan önce sıvışabiliriz –"

Ron, Hermione'nin ona attığı bakış karşısında cesaretini kaybetti.

"Bu," dedi Hermione usulca, "alçakça bir şey. Önce yardımını isteyip sonra da onu aldatacak mıyız? Bir de kalkmış cincücelerin büyücüleri niye sevmediğini merak ediyorsun, öyle mi Ron?"

Ron'un kulakları kıpkırmızı oldu.

"Tamam, tamam! Aklıma gelen tek şeydi! Senin çözümün ne, öyleyse?"

"Ona başka bir şey teklif etmeliyiz, aynı derecede değerli bir şey."

"Çok zekice. Ben gideyim de çok eski cincüce yapımı diğer kılıçlarımızdan birini getireyim, hediye ambalajı yaparsın."

Yeniden aralarına sessizlik çöktü. Harry ona teklif edecek aynı derecede değerli bir şeyleri olsa bile, cincücenin kılıçtan başkasını kabul etmeyeceğinden emindi. Oysa kılıç Hortkuluklar'a karşı tek, vazgeçilmez silahlarıydı.

Bir iki saniye gözlerini yumup denizin kıyıya vuruşunu dinledi. Gryffindor'un kılıcı çalmış olabileceği fikri ona hiç hoş gelmiyordu; her zaman bir Gryffindor olmaktan gurur duymuştu. Gryffindor, Muggle'lardan doğma olanların savunucusuydu, safkanları seven Slytherin'le çatışmış olan büyücüydü...

"Belki de yalan söylüyor," dedi Harry, gözlerini yeniden açarak. "Griphook. Belki de Gryffindor kılıcı almadı. Cincücelerin tarih yorumunun doğru olduğunu nereden biliyoruz?"

"Fark eder mi?" diye sordu Hermione.

"Bu konuda ne hissettiğimi değiştirir," dedi Harry.

Derin bir nefes aldı.

"Ona, kasaya girmemize yardım ederse kılıcı alabileceğini söyleyeceğiz – ancak tam olarak *ne zaman* alacağını söylemekten özenle kaçınacağız."

Ron'un yüzüne yavaş yavaş bir tebessüm yayıldı. Ama Hermione dehşete düşmüş görünüyordu.

"Harry, yapamayız –"

"Onu," diye devam etti Harry, "biz bütün Hortkuluklar'da kullandıktan sonra alabilir. O zaman almasını sağlarım. Sözümü tutarım."

"Ama bu yıllar alabilir!" dedi Hermione.

"Biliyorum, ama *onun* bilmesi gerekmiyor. Yalan söylemiş olmayacağım... gerçekten."

Harry onun bakışlarını yarı kararlılık, yarı utançla karşıladı. Nurmengard'ın kapısında kazılı kelimeleri hatırladı: *Çoğunluğun İyiliği İçin*. Fikri kafasından uzaklaştırdı. Ne seçenekleri vardı ki başka?

"Bu hoşuma gitmiyor," dedi Hermione.

"Benim de pek hoşuma gitmiyor," diye kabul etti Harry.

"Eh, bence dâhice," dedi Ron, yeniden ayağa kalkarak. "Hadi, gidip söyleyelim ona."

Tekrar en küçük yatak odasına döndüklerinde, Harry, kılıcın teslimi konusunda kesin bir zaman belirtmeyecek şekilde kelimelere dökmeye özen göstererek, teklifini yaptı. O konuşurken Hermione yere bakıp kaşlarını çattı; Harry ona kızgınlık duydu, foyalarını meydana çıkaracağından korktu. Ancak Griphook'un gözü Harry'den başkasını görmüyordu.

"Eğer sana yardım edersem bana Gryffindor'un kılıcını vereceğin konusunda söz veriyor musun, Harry Potter?"

"Evet," dedi Harry.

"Öyleyse el sıkışalım," dedi cincüce, elini ona uzatarak.

Harry onun elini tutup sıktı. O kara gözler acaba kendi gözlerinde şüpheli bir şey görüyor mu diye merak etti. Sonra Griphook onun elini bıraktı, kendi ellerini birbirine vurdu ve "Öyleyse," dedi. "Başlayalım!"

Yeniden Bakanlık'a izinsiz girmeyi planlıyorlardı sanki. Griphook'un tercihiyle yarı karanlık tutulan en küçük yatak odasında çalışmaya başladılar.

"Lestrange'ların kasasına sadece bir kere gittim," dedi Griphook onlara, "içine sahte kılıcı koymam söylendiğinde. En kadim odalardan biridir. En eski büyücü aileleri hazinelerini en derinlerde, kasaların en büyük olduğu ve en iyi korunduğu yerde saklarlar..."

Dolap misali odada bazen saatlerce kalıyorlardı. Yavaş yavaş günler uzadı, haftalara dönüştü. Üstesinden gelinecek sorunlar birbirini izliyordu, hiç önemsiz sayılmayacak bir sorun da Çok Özlü İksir stoklarının çok azalmış olmasıydı.

"Aslında sadece birimize yetecek kadar var," dedi Hermione, koyu, çamur gibi İksir'i lamba ışığının önüne tutup eğerek.

"O kadarı yeter," dedi, Griphook'un en derindeki geçitler için elle çizdiği haritayı inceleyen Harry.

Artık Harry, Ron ve Hermione sadece yemek saatlerinde ortaya çıktığı için, Denizkabuğu Kulübesi'nin diğer sakinlerinin bir şeyler döndüğünü fark etmemeleri çok zordu. Kimse soru sormadı ama Harry çoğu kez masada Bill'in gözlerinin düşünceli, endişeli bir şekilde onların üzerinde gezindiğini hissediyordu.

Birlikte vakit geçirdikçe Harry cincüceden pek hoşlanmadığını daha da çok fark etti. Griphook beklenmedik bir şekilde kana susamıştı, daha önemsiz yaratıkların acı duyması fikri onu güldürüyordu ve Lestrange'ların kasasına ulaşabilmek için başka büyücülerin canını yakma ihtimalinden hoşlanıyor gibiydi. Harry diğer ikisinin de kendi hoşnutsuzluğunu paylaştığını anlayabiliyordu ama bunu tartışmadılar: Griphook'a ihtiyaçları vardı.

Cincüce diğerleriyle birlikte gönülsüzce yemek yiyordu. Bacakları düzeldikten sonra bile, hâlâ zayıf olan Ollivander gibi odasına tepside yiyecek istemeyi sürdürdü, ta ki Bill (Fleur'ün öfkeyle feveran etmesinin ardından) üst kata çıkıp ona bu düzenlemenin artık devam edemeyeceğini söyleyene kadar. Ondan sonra Griphook haddinden fazla kalabalık masada onlara katıldı ama aynı yemeği yemeyi reddetti ve kendisine çiğ et parçaları, kökler ve çeşitli mantarlar verilmesinde ısrar etti.

Harry kendini sorumlu hissediyordu: sonuç olarak, onu sorgulayabilmek için cincücenin Denizkabuğu Kulübesi'nde kalmasında ısrar eden kendisiydi; bütün Weasley ailesinin saklanmak zorunda kalması; Bill, Fred, George ve Mr Weasley'nin artık çalışamamaları da onun kabahatiydi.

Fırtınalı bir nisan akşamında, yemeği hazırlamasına yardım ederken Fleur'e, "Özür dilerim," dedi. "Bütün bunlarla uğraşmanı hiç istemezdim."

Fleur bıçakları işe koşmuştu, hem Griphook için, hem de

Greyback tarafından ısırıldığından beri etini kanlı olarak tercih eden Bill için biftek kesiyorlardı. Bıçaklar arkasında dilimlemeyi sürdürürken, biraz sinirli olan ifadesi yumuşadı.

"'Arry, sen kız kardeşimin hayatını kurta'dın, unutmam bunu."

Bu aslında tam anlamıyla doğru değildi ama Harry, ona Gabrielle'in asla gerçek bir tehlike içinde olmadığını hatırlatmamaya karar verdi.

"Her neyse," diye devam etti Fleur, asasıyla ocağın üzerindeki bir tencere sosa işaret ederek. Sos hemen fokurdamaya başladı. "Mr Ollivander bu akşam Muriel'e gidiyoğ. İşle'i kolaylaştı'acak bu. Ciyncüce," onun adı geçince biraz kaşlarını çattı, "alt kata inebiliğ ve sen, Ron ile Dean de o odayı alabili'siniz."

"Bizim oturma odasında yatmaya bir itirazımız yok," dedi Harry. Griphook'un kanepede yatmaktan hoşlanmayacağını biliyordu: Griphook'u mutlu tutmak, planları açısından çok önemliydi. "Bizim için üzülme." Fleur itiraz etmeye kalkınca da, "Biz de yakında başından gideceğiz," dedi, "Ron, Hermione ve ben. Burada daha fazla kalmamız gerekmeyecek."

"Aa, ne demek istiyo'sun?" dedi Fleur, ona bakıp kaşlarını çatarak. Asası şimdi havada asılı olan güveç tenceresine işaret ediyordu. "Tabii ki gitmemelisiniz, bu'ada emniyettesiniz!"

Bunu söylerken Mrs Weasley'ye hayli benzemişti ve Harry o anda arka kapının açılıp da dışarıdaki yağmurdan saçları ıslanmış, kolları dalgaların karaya attığı odun parçalarıyla dolu Luna ve Dean'in içeri girmelerine memnun oldu.

"...ve minicik küçük kulaklar," diyordu Luna, "biraz suaygırınınki gibi, diyor babam, ama mor ve kıllı. Eğer onları çağırmak istersen, bir melodi mırıldanman gerek; vals tercih ediyorlar, hızlı bir şey olmasın..."

Rahatsız görünen Dean, Harry'nin yanından geçerken omuz silkti, Ron ve Hermione'nin akşam yemeği için masayı hazırladıkları, yemek ve oturma odası görevi gören odaya giden Luna'yı izledi. Fleur'ün sorularından kaçmak için bu fırsattan

yararlanan Harry, iki sürahi balkabağı suyunu kaptığı gibi arkalarından gitti.

"...ve evimize gelirsen eğer, sana boynuzu gösterebilirim, babam bana onun hakkında yazmıştı ama daha göremedim, çünkü Ölüm Yiyenler beni Hogwarts Ekspresi'nden aldı ve Noel'de eve gidemedim," diyordu Luna, Dean ile ikisi ateşi yeniden yakarlarken.

"Luna, sana söyledik," diye seslendi Hermione ona. "O boynuz patladı. Paldıran boynuzuydu, Buruşuk-Boynuzlu Hırgür boynuzu değil –"

"Hayır, kesinlikle Hırgür boynuzuydu," dedi Luna sakin sakin. "Babam söyledi. Şimdiye kadar herhalde düzelmiştir, kendi kendilerini onarıyorlar, çünkü."

Hermione başını iki yana salladı ve Bill görünüp arkasında Mr Ollivander ile merdivenden inerken, çatalları masaya yerleştirmeye devam etti. Asa yapımcısı hâlâ son derece zayıf görünüyordu ve bir yandan büyük bir bavulu taşıyıp bir yandan ona destek olan Bill'in koluna sarılmıştı.

"Sizi özleyeceğim, Mr Ollivander," dedi Luna, ihtiyar adama yaklaşarak.

"Ben de seni, canım," dedi Ollivander; onun omuzunu okşadı. "O korkunç yerde benim için ifade edilemeyecek bir teselliydin."

"Öyleyse, *au revoir*, Mr Ollivander," dedi Fleur, onu iki yanağından öperek. "Acaba diyo'um Bill'in Muriel Teyze'sine bi' paket götü'eğek bana bi' iyilik edeğ miydiniz? Mücevherli tâcını ge'i ve'emedim."

"Onur duyarım," dedi Ollivander, küçük bir reveransla, "cömert misafirperverliğiniz karşılığında yapabileceğim en önemsiz şey."

Fleur aşınmış bir kadife kutu çıkardı, asa yapımcısına göstermek için açtı. Mücevherli taç, alçaktaki lambanın ışığında ışıldayıp parıldadı.

"Ay taşıyla elmas," dedi Griphook; Harry fark etmeden sessizce girmişti odaya. "Cincüceler yapmış, sanırım, ha?"

"Büyücüler de ödemiş," dedi Bill usulca ve cincüce ona hem kurnazca, hem de meydan okur gibi bir bakış fırlattı.

Bill ve Ollivander kendilerini geceye bıraktıklarında, kulübe pencerelerine kuvvetli bir rüzgâr vuruyordu. Geri kalanlar masanın çevresine sıkıştı; dirsek dirseğe ve neredeyse hareket edecek yer olmaksızın, yemeye başladılar. Yanlarındaki şöminede ateş çat pat ediyordu. Harry Fleur'ün yemeğiyle sadece oynadığını fark etti; birkaç dakikada bir pencereye bakıyordu. Ancak Bill daha ilk tabak yemekleri bitmeden geldi, uzun saçı rüzgârda karmakarışık olmuştu.

"Her şey yolunda," dedi Fleur'e. "Ollivander yerleşti, annemle babam selam söylüyor. Ginny size sevgilerini gönderiyor. Fred ve George Muriel'i çıldırtıyorlar, hâlâ arka odasından bir Baykuş Sipariş işi yürütüyorlar. Ama mücevherli tâcını geri almak onu neşelendirdi. Çaldığımızı düşündüğünü söyledi."

"Aa, çok *charmante*, senin teyzen," dedi Fleur kızgın kızgın. Asasını sallamasıyla kirli tabaklar yükselip havada bir yığın oluşturdu. Onları yakalayıp, uygun adım odadan çıktı.

"Babam bir mücevherli taç yaptı," diye atıldı Luna. "Aslında, bir hükümdar tâcı."

Ron Harry'nin bakışını yakalayıp sırıttı; Harry onun Xenophilius'u ziyaret ettiklerinde gördükleri gülünç başlığı hatırladığını anladı.

"Evet, Ravenclaw'ın kayıp diademini yeniden yaratmaya çalışıyor. Artık ana unsurların çoğunu saptadığını düşünüyor. Cızkıpır kanadı eklemek sahiden de bir fark yarattı –"

Biri ön kapıya vurdu. Herkesin başı oraya çevrildi. Fleur koşarak mutfaktan geldi, korkmuş görünüyordu; Bill ayağa fırladı, asası kapıya yönelmişti. Harry, Ron ve Hermione de aynısını yaptılar. Griphook sessizce masanın altına kayıp gözden kayboldu.

"Kim o?" diye seslendi Bill.

"Benim, Remus John Lupin!" diye bir ses geldi, uluyan rüzgârı bastırarak. Harry korkuyla karışık bir heyecan duydu; ne olmuştu

acaba? "Kurtadamım, Nymphadora Tonks'la evliyim ve sen, Denizkabuğu Kulübesi'nin Sır Tutucusu, bana bu adresi söyleyip acil bir durumda gelmemi tembih etmiştin!"

"Lupin," diye mırıldandı Bill, kapıya koşup şiddetle açtı.

Lupin eşikten sendeleyerek içeri girdi. Yüzü bembeyazdı, bir seyahat pelerinine sarınmıştı, kırlaşmış saçları rüzgârda darmadağın olmuştu. Doğruldu, etrafa bakındı, kimlerin orada olduğundan emin oldu, sonra yüksek sesle bağırdı. "Erkek! Adını Ted koyduk, Dora'nın babasının adı!"

Hermione feryadı bastı.

"N-ne? Tonks – Tonks'un bebeği mi oldu?"

"Evet, evet, bebeği oldu!" diye haykırdı Lupin. Masanın çevresinden sevinç çığlıkları, rahatlama gösteren iç çekişler duyuldu: Hermione ve Fleur aynı anda "Tebrikler!" diye ciyakladılar ve Ron, sanki daha önce hiç böyle bir şey duymamış gibi, "Vay canına, bir bebek!" dedi.

"Evet – evet – bir oğlan," dedi Lupin gene, kendi mutluluğuyla başı dönmüş görünüyordu. Masanın etrafında uzun adımlarla yürüdü ve Harry'yi kucakladı; Grimmauld Meydanı'nın bodrumundaki sahne hiç yaşanmamıştı sanki.

"Vatfiz babası olur musun?" dedi, Harry'yi bırakırken.

"Be-ben mi?" diye kekeledi Harry.

"Sen, evet, tabii – Dora da aynı fikirde, daha iyisini bulamayız –"

"Ben – evet – vay canına –"

Harry bu teklif karşısında afallamış, şaşırmış, sevinmişti; şimdi Bill şarap getirmeye koşuyordu, Fleur de Lupin'i onlarla bir içki içmeye ikna ediyordu.

"Çok kalamam, geri dönmem gerek," dedi Lupin, hepsine ağzı kulaklarında sırıtarak: Harry'nin onu şimdiye kadar gördüğünden yıllarca daha genç bir hali vardı. "Teşekkürler, teşekkürler, Bill."

Bill hepsinin kadehlerini hemencecik doldurmuştu; ayağa kalkıp şerefe kadehlerini kaldırdılar.

"Teddy Remus Lupin'e," dedi Lupin, "büyük bir büyücü adayı!"

"Kime benziyor?" diye sordu Fleur.

"Bence Dora'ya benziyor ama o da bana benzediğini düşünüyor. Pek saçı yok. Doğduğunda saçı siyah görünüyordu ama yemin ederim ki bir saat içinde kızıla döndü. Belki de ben döndüğümde sarışın olur. Andromeda, Tonks'un saçının doğduğu gün renk değiştirmeye başladığını söylüyor." Kadehini kafasına dikti. "Ah, peki öyleyse, bir tanecik daha," diye ekledi, gülümseyerek, Bill yeniden kadehini doldurmaya hamle ederken.

Rüzgâr küçük kulübeye çarptı, ateş zıpladı ve çatırdadı, çok geçmeden Bill bir başka şarap şişesi açıyordu. Lupin'in haberleri hepsine kendi dertlerini unutturmuş, onları bir süre kendi kuşatılmışlıklarından uzaklaştırmış gibiydi: yeni bir hayat haberi onları coşturmuştu. Sadece cincüce birden bayram havasına dönen ortamdan etkilenmemiş görünüyordu, zaten bir süre sonra da, artık tek başına yattığı odaya sıvıştı. Harry kendisinin bunu fark eden tek kişi olduğunu düşünüyordu, ta ki Bill'in gözlerinin merdivenden çıkan cincüceyi izlediğini görene kadar.

"Hayır... hayır... Gerçekten dönmem gerek," dedi Lupin sonunda, bir kadeh daha şarap teklifini geri çevirerek. Ayağa kalktı, seyahat pelerinine sarındı. "Hoşçakalın, hoşçakalın – birkaç gün içinde resim getirmeye çalışırım – hepsi sizi gördüğümü öğrenince çok sevinecek –"

Pelerinini bağladı, vedalaştı, kadınları kucakladı, erkeklerle el sıkıştı; sonra, hâlâ ağzı kulaklarında, vahşi geceye döndü.

"Vaftiz babası, Harry!" dedi Bill, birlikte mutfağa dönüp sofranın toplanmasına yardım ederlerken. "Gerçek bir şeref! Tebrikler!"

Harry taşıdığı boş kadehleri koyarken, Bill kapıyı arkasından çekti, Lupin'in yokluğunda bile kutlamayı sürdüren diğerlerinin halen sohbet eden sesleri dışarıda kaldı.

"Seninle özel bir şey konuşmak istiyordum, Harry. Kulübe insanlarla bunca dolu olduğu için kolay olmadı."

Bill tereddüt etti.

"Harry, Griphook ile bir şey planlıyorsun."

Bir beyandı, soru değil, Harry de inkâr etme zahmetine girmedi. Sadece Bill'e bakıp bekledi.

"Cincüceleri bilirim," dedi Bill. "Hogwarts'tan ayrıldığımdan beri Gringotts'ta çalıştım. Büyücülerle cincüceler arasında dostluk olabileceği ölçüde, cincüce dostlarım vardır – ya da, hiç değilse, iyi tanıdığım ve sevdiğim cincüceler." Billy gene tereddüt etti. "Harry, Griphook'tan ne istiyorsun ve karşılığında ona ne vaat ettin?"

"Bunu sana söyleyemem," dedi Harry. "Kusura bakma, Bill."

Arkalarında mutfak kapısı açıldı; Fleur içeri başka boş kadehler getirmeye çalışıyordu.

"Bekle," dedi Bill ona. "Birazcık."

Fleur geri geri dışarı çıktı, Bill kapıyı yeniden kapattı.

"Öyleyse şunu söylemek zorundayım," diye devam etti Bill. "Eğer Griphook'la herhangi bir anlaşma yaptıysan ve özellikle de o anlaşma hazine içeriyorsa, son derecede dikkatli olmalısın. Cincücelerin mülkiyet, ödeme ve geri ödeme fikirleri, insanlarınkiyle aynı değildir."

Harry, sanki içinde küçük bir yılan kıvranmış gibi, hafif bir rahatsızlık kıpırtısı hissetti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Farklı bir varlık türünden söz ediyoruz," dedi Bill. "Büyücüler ile cincüceler arasındaki iş ilişkileri yüzyıllardır rahatsızlık verici olmuştur – ama bunu zaten Sihir Tarihi'nden bilirsin. Her iki tarafın da kusuru var; büyücülerin masum olduğunu asla iddia etmem. Ancak bazı cincüceler arasında bir inanç vardır, ki buna en yatkın olanlar belki de Gringotts'taki cincücelerdir: altın ve hazine işlerinde büyücülere itimat edilemeyeceğini, büyücülerin cincüce sahipliğine saygıları olmadığını düşünürler."

"Benim saygım –" diye başladı Harry, ama Bill başını iki yana salladı.

"Anlamıyorsun, Harry, cincücelerle yaşamamış olan kimse an-

lamaz. Bir cincüce için herhangi bir nesnenin üzerinde hak sahibi olan gerçek efendisi, onu yapandır, satın alan değil. Cincücelerin yaptığı bütün nesneler, cincücelerin gözünde, onların hakkıdır."

"Ama eğer satın alındıysa –"

"– o zaman da o nesneyi parayı verene kiralanmış sayarlar. Ancak cincücelerin yaptığı nesnelerin büyücüden büyücüye geçmesi fikri konusunda büyük zorluk çekerler. Mücevherli taç gözlerinin önünden geçtiğinde Griphook'un yüzünü gördün. Onaylamıyor. Bence onun türünden olanların en azılıları gibi, ilk satın alan kişi öldüğünde bunun cincücelere iade edilmiş olması gerektiğini düşünüyor. Bizim cincüce yapımı nesneleri muhafaza etmemizi, daha fazla ödeme yapmadan büyücüden büyücüye geçirmemizi neredeyse hırsızlık sayarlar."

Harry'nin içinde şimdi tekinsiz bir duygu vardı; Bill'in söylediğinden fazlasını tahmin edip etmediğini merak etti.

"Bütün söylediğim şu," dedi Bill, elini oturma odasına giden kapıya koyarak, "cincücelere vaatte bulunurken çok dikkatli olmak gerekir, Harry. Gringotts'a izinsiz girmek bile, bir cincüceye verilen sözden dönmekten daha tehlikesizdir."

"Tamam," dedi Harry, Bill kapıyı açarken, "evet. Teşekkürler. Bunu akılda tutacağım."

Ötekilerin yanına gitmek için Bill'i izlerken, mutlaka içtiği şaraptan kaynaklanan tuhaf bir düşünce geldi aklına. Teddy Lupin'e, Sirius Black'in kendisine olduğu kadar pervasız bir vaftiz babası olma yolunda ilerliyor gibiydi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Gringotts

Planlarını yapmışlardı, hazırlıkları tamamlanmıştı; en küçük yatak odasında, kalın ve siyah bir saç teli (Hermione'nin Malfoy Malikânesi'nde üzerinde olan kazaktan alınmıştı) şöminenin üstündeki küçük bir cam şişenin içinde kıvrık duruyordu.

"Ve sen gerçekten onun asasını kullanıyor olacaksın," dedi Harry, başını ceviz asaya doğru sallayarak, "o yüzden bayağı inandırıcı olacağını sanıyorum."

Hermione eğilip asayı alırken, asa sanki onu sokabilirmiş ya da ısırabilirmiş gibi bir korku ifadesi vardı yüzünde.

"Bu şeyden nefret ediyorum," dedi alçak sesle. "Sahiden nefret ediyorum. Tamamen ters geliyor bana, ben kullandığımda hiç doğru dürüst işlemiyor... *onun* bir parçası sanki."

Harry ister istemez Hermione'nin onun karaçalı asaya duyduğu tiksintiyi nasıl ciddiye almadığını hatırladı: asa kendisininki kadar iyi işlemeyince Harry'ye kuruntuya kapıldığını ve daha fazla alıştırma yapması gerektiğini söylemişti. Ancak Hermione'nin tavsiyesini ona tekrarlamamaya karar verdi; Gringotts'a saldırılarının hemen öncesi, onu kızdırmak için kötü bir zamandı.

"Muhtemelen rolüne bürünmene yardımı olur ama," dedi Ron. "O asanın şimdiye kadar neler yaptığını bir düşünsene!"

"Ama benim demek istediğim de bu zaten!" dedi Hermione. "Bu, Neville'in annesiyle babasına ve kim bilir daha kaç kişiye işkence eden asa. Bu, Sirius'u öldüren asa!"

Harry bunu düşünmemişti: başını eğip asaya baktı ve birden içinde onu kırmaya, yanında duvara yaslı duran Gryffindor'un kılıcıyla ikiye bölmeye yönelik bir arzu kabardı.

"Kendi asamı özlüyorum," dedi Hermione mutsuz mutsuz. "Keşke Mr Ollivander bana da bir tane daha yapabilseydi."

Mr Ollivander o sabah Luna'ya yeni bir asa göndermişti. O sırada dışarıda çimenlikte, ikindi güneşinde asanın kapasitesini deniyordu Luna. Kendi asasını Kapkaçırcılar'a kaptırmış olan Dean ise oldukça sıkıntılı bir edayla onu izliyordu.

Harry bir zamanlar Draco Malfoy'a ait olan alıç asaya baktı. Asanın kendi elinde en az Hermione'ninki kadar iyi işlediğini gördüğünde şaşırmış ama aynı zamanda da memnun olmuştu. Ollivander'in onlara asaların gizli işleyişleri hakkında anlattıklarını hatırlayan Harry, Hermione'nin sorununun kaynağını bildiğini düşünüyordu: Hermione onu Bellatrix'ten şahsen alarak asanın sadakatini kazanmamıştı.

Yatak odasının kapısı açıldı ve içeri Griphook girdi. Harry içgüdüsel olarak kılıcın kabzasına uzanıp onu kendine doğru çekti ama ânında bu hareketine pişman oldu: cincücenin bunu fark ettiğini anlamıştı. Bu hassas ânı hemen geçiştirmek için, "Biz de son dakika kontrollerini yapıyorduk, Griphook," dedi. "Bill ve Fleur'e yarın gideceğimizi, bizi geçirmek için kalkmamalarını söyledik."

Bu konuda epey ısrarcı olmuşlardı, çünkü Hermione'nin evden ayrılmadan önce Bellatrix'e dönüşmesi gerekecekti ve Bill ile Fleur onların ne yapacağı hakkında ne kadar az şey bilir ya da tahmin ederlerse o kadar iyiydi. Geri dönmeyeceklerini de açıklamışlardı ayrıca. Kapkaçırcılar'ın onları yakaladığı gece Perkins'in eski çadırını kaybetmiş olduklarından, Bill onlara yeni bir tane ödünç vermişti. Şimdi o yeni çadır, boncuklu çantanın içine konmuştu – Harry, Hermione'nin çantayı çorabının içine sokmak gibi basit bir yöntemle Kapkaçırcılar'dan kurtarmayı başardığını öğrenince epey etkilenmişti.

Bill, Fleur, Luna ve Dean'i ve tabii ki son birkaç haftadır tadını

çıkardıkları ev konforunu özleyecek olsa da, Harry Denizkabuğu Kulübesi'nin getirdiği sınırlanma hissinden kurtulmaya can atıyordu. Kimsenin onları duymamasına dikkat etmekten usanmıştı, minicik karanlık yatak odasına kapalı kalmaktan usanmıştı. En çok da Griphook'tan kurtulmayı iple çekiyordu. Ancak Gryffindor'un kılıcını vermeden cincüceyle tam olarak nasıl ve ne zaman yollarını ayıracakları sorusu, Harry'nin cevabını bilmediği bir soruydu. Bunu nasıl yapacaklarına karar vermek imkânsız olmuştu, çünkü cincüce Harry, Ron ve Hermione'yi bir seferde beş dakikadan fazla yalnız bırakmıyordu; "Bu konuda anneme bile ders verebilir," diye homurdanıyordu Ron, cincücenin uzun parmakları kapıların kenarında her göründüğünde. Bill'in uyarısı aklında olan Harry, Griphook'un muhtemel bir dalavereye karşı tetikte olduğunu düşünmeden edemiyordu. Hermione planlanan aldatmaya öyle hararetle karşı çıkıyordu ki, Harry bu işi nasıl yapacakları konusunda ona danışmaya çalışmaktan vazgeçmişti; Ron ise, Griphook'suz kalabildikleri ender anlarda, "Artık bulacağız bir şey, abi"nin ötesinde bir şey önermemişti.

Harry o gece pek az uyudu. Sabahın erken saatlerinde uyanık bir şekilde yatakta yatarken, Sihir Bakanlığı'na sızmalarından önceki geceyi düşündüğünde bir kararlılık, neredeyse bir heyecan hatırlıyordu. Şimdi ise şiddetli kaygı anlarına ve yakasını bırakmayan kuşkulara kapılıyordu: her şeyin ters gideceğine dair bir korkuyu içinden atamıyordu. Kendine planlarının iyi olduğunu, Griphook'un neyle karşı karşıya olduklarını iyi bildiğini, karşılaşabilecekleri her tür güçlüğe hazırlıklı olduklarını söyleyip duruyordu ama yine de içinde bir huzursuzluk vardı. Bir ya da iki kere Ron'un da yatakta kıpırdandığını duydu, onun da uyanık olduğundan emindi ama oturma odasını Dean ile paylaştıklarından, konuşmadı.

Sonunda, saat altıya geldiğinde sevindi; uyku tulumlarından çıkıp yarı karanlıkta giyindiler, sonra da Hermione ve Griphook ile buluşacakları bahçeye adım attılar. Seher vakti hava soğuktu, ama

artık mayıs geldiğinden çok az rüzgâr vardı. Harry hâlâ karanlık gökyüzünde solgun solgun ışıldayan yıldızlara baktı ve bir sarp kayalığı dövüp bir uzaklaşan denizi dinledi: bu sesi özleyecekti.

Şimdi Dobby'nin mezarının kızıl toprağından küçük yeşil filizler çıkmaya başlamıştı; bir yıla kalmaz tümsek çiçeklerle kaplı olurdu. Cinin adını taşıyan beyaz taş çoktan yıpranmış bir görünüm almıştı bile. İsteseler de Dobby için daha güzel bir istirahat yeri bulamayacaklarını fark etti, ama yine de onu arkada bırakmanın üzüntüsüyle içi acıyordu. Başını eğip mezara baktı ve bir kez daha cinin onları kurtarmak için nereye geleceğini nasıl bilmiş olduğunu merak etti. Parmakları dalgın dalgın, hâlâ boynunda asılı duran küçük keseye uzandı; derinin arkasından, Dumbledore'un gözünü gördüğü kırık ayna parçası eline geliyordu. Sonra bir kapı açılma sesi duyunca dönüp baktı.

Bellatrix Lestrange, yanında Griphook ile, çimenlikte onlara doğru kayarcasına geliyordu. Yürürken de küçük boncuklu çantayı üzerindeki cüppenin cebine koyuyordu –Grimmauld Meydanı'ndan aldıkları eski cüppelerden biriydi bu. Harry onun Hermione olduğunu gayet iyi bilmesine rağmen, içinde beliren tiksinti ürpertisini bastıramadı. Harry'den daha uzun boyluydu, uzun siyah saçları sırtından aşağı dalgalar halinde iniyordu, şiş gözkapaklı gözleri ona bakarken küçümsemeyle doluydu; ama sonra konuştu ve Harry Bellatrix'in pes sesinin içinden Hermione'yi duydu.

"*İğrençti* tadı, Güreleköküden beterdi! Pekâlâ, Ron, gel de seni yapalım..."

"Tamam ama unutma, çok uzun sakal sevmiyorum –"

"Aman yani, yakışıklı görünmek değil burada mesele –"

"Sorun o değil ki, insana engel oluyor! Ama burnumun biraz kısa olması hoşuma gitmişti, geçen sefer yaptığın gibi yapmaya çalış onu."

Hermione içini çekti ve işe koyuldu, bir şeyler mırıldanarak Ron'un görünümünün çeşitli taraflarını değiştirdi. Ron'a tama-

men sahte bir kimlik verilecekti, onu Bellatrix'in yaydığı kötücül havanın koruyacağına güveneceklerdi artık. Bu arada Harry ile Griphook da Görünmezlik Pelerini'nin altına saklanacaklardı.

"İşte oldu," dedi Hermione, "nasıl görünüyor, Harry?"

Ron yeni görünümüyle zar zor ayırt edilebilirdi belki ama Harry bunun tek sebebinin kendisinin Ron'u çok iyi tanıması olduğunu düşündü. Ron'un saçı uzun ve dalgalıydı şimdi, gür kahverengi bir sakalı ve bıyığı, kısa geniş bir burnu, kalın kaşları vardı ve çilleri yoktu.

"Eh, benim tipim değil ama idare eder," dedi Harry. "Gidelim mi o zaman?"

Üçü de dönüp giderek solan yıldızların altında karanlık ve sessiz duran Denizkabuğu Kulübesi'ne baktılar, sonra da dönüp sınır duvarının hemen arkasına, Fidelius Büyüsü'nün etkisini yitirdiği ve Cisimlenebilecekleri noktaya doğru yürümeye başladılar. Kapıyı geçtiklerinde, Griphook konuştu.

"Şimdi tırmanmam gerekiyor sanırım, Harry Potter, öyle değil mi?"

Harry eğildi ve cincüce sırtına tırmandı, elleri Harry'nin boğazında birleşti. Ağır değildi ama Harry yine de cincücenin verdiği hissi ve ona tutunurkenki şaşırtıcı kuvvetini sevmedi. Hermione boncuklu çantadan Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı ve ikisinin üstüne geçirdi.

"Mükemmel," dedi, eğilip Harry'nin ayaklarını kontrol ettikten sonra. "Hiçbir şey göremiyorum. Gidelim."

Harry sırtında Griphook ile olduğu yerde dönüp, bütün gücüyle Çatlak Kazan'a, Diagon Yolu'na girişi sağlayan hana odaklandı. Sıkıştıran karanlığa girerlerken cincüce daha da sıkı tutundu; saniyeler sonra Harry'nin ayakları kaldırıma değdi ve gözünü açınca etrafında Charing Cross Caddesi'ni gördü. Muggle'lar sabahın erken saatlerinin getirdiği o somurtkan yüzlerle geçip gidiyordu; küçük hanın varlığından tamamen habersizdiler.

Çatlak Kazan'ın barı neredeyse bomboştu. Kambur ve dişsiz

han sahibi Tom, bar tezgâhının arkasında bardakları parlatıyordu; uzak köşede fısıltıyla konuşan iki sihirbaz, Hermione'ye şöyle bir bakıp gölgelere çekildiler.

"Madam Lestrange," diye mırıldandı Tom. Hermione geçerken de başını itaatkâr bir edayla eğdi.

"Günaydın," dedi Hermione. Harry Pelerin'in altında, sırtında Griphook ile birlikte ses çıkarmadan geçerken, Tom'un şaşırdığını gördü.

"Fazla kibar," diye fısıldadı Harry Hermione'nin kulağına, handan dışarı, arkadaki minicik avluya çıkarlarken. "İnsanlara pislikmişler gibi davranman gerekiyor!"

"Tamam, tamam!"

Hermione Bellatrix'in asasını çıkardı ve önlerindeki sıradan görünüşlü duvardaki tuğlalardan birine vurdu. Ânında tuğlalar hareket edip dönmeye başladı: ortalarında bir delik belirdi, büyüdü, büyüdü, sonunda da bir kemer oluşturdu. Kemerin öte yanında, dar, taş döşeli bir sokak olan Diagon Yolu vardı.

Ortalık sessizdi, dükkânların açılma saati anca gelmişti ve neredeyse kimse henüz alışveriş yapmaya çıkmamıştı. Kıvrıla kıvrıla uzayan taş döşeli sokak, Harry'nin Hogwarts'taki ilk yılından önce uğradığı hayat dolu yerden çok farklıydı şimdi. Eskisinden çok daha fazla dükkân, üzerine tahta çakılarak kapatılmıştı, ama son geldiğinden beri Karanlık Sanatlar ile ilgili birkaç yeni mağaza da açılmıştı. Harry'nin kendi yüzü, birçok vitrine yapıştırılmış afişten ona dik dik bakıyordu, afişlerin hepsinin altında da *Bir Numaralı Sakıncalı* sözcükleri yazılıydı.

Üstü başı yırtık pırtık bir grup insan, kapı eşiklerine büzülmüş oturuyorlardı. Onların inleyerek, gerçek büyücü olduklarında ısrar ederek yoldan geçenlerden altın dilendiklerini duydu. Bir adamın bir gözünün üstünde kanlı bir sargı vardı.

Sokak boyunca yürümeye başladıklarında, dilenciler Hermione'yi gördü. Adeta eriyip gidercesine çekiliyorlardı onun önünden, kukuletalarını başlarına geçiriyor, ellerinden geldiğince hızlı

kaçıyorlardı. Hermione ise merakla onlara bakıyordu. Derken kanlı sargılı adam sendeleye sendeleye yollarına çıktı.

"Çocuklarım!" diye böğürdü, Hermione'yi işaret ederek. Sesi tizdi ve çatlıyordu, aklı başında değilmiş gibiydi. "Çocuklarım nerede? Onlara ne yaptı? Biliyorsun, *biliyorsun*!"

"Ben – ben sahiden –" diye kekeledi Hermione.

Adam onun üzerine atılıp gırtlağını yakalamaya çalıştı: sonra bir güm sesi duyuldu ve kırmızı bir ışık çaktı, adam arkaya doğru savrulup baygın halde yere düştü. Ron orada duruyordu; elinde asası, yüzünde ise sakalının ardından bile görülebilen bir şok ifadesi vardı. Sokağın iki yanında pencerelerde yüzler belirdi, sokaktan geçmekte olan hali vakti yerinde görünüşlü kişiler ise, olay mahallinden uzaklaşmaya can atarcasına, eteklerini toplayıp hafiften koşmaya başladılar.

Diagon Yolu'na girişleri daha çok dikkat çekemezdi; bir an Harry şimdi gidip de başka bir plan yapmayı denemenin daha iyi olup olmayacağını merak etti. Ancak daha hareket edemeden, daha birbirlerine danışamadan, arkalarından biri seslendi.

"Aa, Madam Lestrange!"

Harry hızla arkasına döndü ve Griphook onun boynuna daha da sıkı tutundu: kabarık kır saçları ve uzun, sivri bir burnu olan ince, uzun boylu bir büyücü uzun adımlarla onlara doğru yürüyordu.

"Travers bu," diye tısladı cincüce Harry'nin kulağına, ama o anda Harry'nin aklına Travers'ın kim olduğu gelmedi. Hermione sırtını iyice dikleştirdi ve sesinde becerebildiği kadar küçümseme tonuyla, "Ee, ne istiyorsun?" dedi.

Travers kalakaldı, belli ki kendini hakarete uğramış gibi hissetmişti.

"*O da bir Ölüm Yiyen!*" diye fısıldadı Griphook ve Harry yana kayıp bu bilgiyi Hermione'nin kulağına tekrar etti.

"Sadece seni selamlamak istemiştim," dedi Travers soğuk bir sesle, "ama burada olmam istenmiyorsa..."

Harry şimdi sesi tanımıştı; Travers, Xenophilius'un evine çağırılan Ölüm Yiyenler'den biriydi.

"Yo, yo, hiç öyle değil Travers," dedi Hermione hemen, hatasını örtbas etmeye çalışarak. "Nasılsın?"

"Eh, seni dışarıda gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim, Bellatrix."

"Gerçekten mi? Niye?" diye sordu Hermione.

"Eh," dedi Travers öksürerek, "nasıl desem... *kaçıştan* sonra... Malfoy Malikânesi sakinlerinin eve kapatıldıklarını *duymuştum* da."

Harry içinden Hermione'nin soğukkanlığını korumasını diledi. Eğer bu doğruysa, Bellatrix'in dışarıda, insan içinde olmaması gerekiyorsa –

"Karanlık Lord geçmişte ona büyük bir sadakatle hizmet etmiş olanları affeder," dedi Hermione, Bellatrix'in en tepeden bakan tavrını muhteşem bir şekilde taklit ederek. "Belki de onun gözünde itibarın benimki kadar iyi değil, Travers."

Ölüm Yiyen buna biraz gücenmiş gibi olmakla birlikte, daha az kuşkucu görünüyordu şimdi. Ron'un az önce Sersemlettiği adama baktı.

"Nasıl bir kabahat işledi sana karşı bu?"

"Önemi yok, bir daha işleyemeyecek," dedi Hermione soğukkanlılıkla.

"Bu Asasızlar'dan bazıları can sıkıcı olabiliyor," dedi Travers. "Dilenmekten başka bir şey yapmadıkları sürece itirazım yok, ama içlerinden biri geçen hafta benden Bakanlık'taki davasında onu savunmamı istedi, olacak iş değil. '*Ben bir cadıyım, efendim, ben bir cadıyım, izin verin size ispat edeyim!*' " dedi, tiz bir sesle taklide girişerek. "Sanki ben de ona asamı vereceğim – ama asıl sen," dedi Travers merakla, "şu anda kimin asasını kullanıyorsun, Bellatrix? Duydum ki seninkisi –"

"Asam yanımda," dedi Hermione soğuk soğuk, Bellatrix'in asasını kaldırarak. "Ne tür söylentiler dinliyorsun, bilmiyorum

Travers, ama anlaşılan hazin bir şekilde yanlış bilgilendirilmişsin."

Travers bunun üzerine biraz şaşırmış gibi göründü ve onun yerine Ron'a döndü.

"Arkadaşın kim? Onu tanımıyorum."

"Bu Dragomir Despard," dedi Hermione; Ron'un uydurma bir yabancının kimliğine bürünmesinin en iyi seçenek olduğuna karar vermişlerdi. "Çok az İngilizce konuşuyor, ama Karanlık Lord'un amaçlarına sıcak bakıyor. Yeni rejimimizi görmek için Transilvanya'dan geldi buraya."

"Gerçekten mi? Nasılsın, Dragomir?"

"Nas'sın," dedi Ron, elini uzatarak.

Travers sanki kendini kirletmekten korkuyormuş gibi, iki parmağını uzatıp sıktı Ron'un elini.

"Peki seni ve – ah – sıcak bakan arkadaşını bu erken saatte Diagon Yolu'na getiren nedir?" diye sordu Travers.

"Gringotts'a gitmem gerekiyor," dedi Hermione.

"Heyhat, ben de," dedi Travers. "Altın, pis altın! Onsuz yaşayamıyoruz, ama itiraf etmeliyim ki uzun parmaklı dostlarımızla muhatap olma gerekliliğinden hiç hoşlanmıyorum."

Harry boynunun etrafında Griphook'un ellerinin bir an sıkılaştığını hissetti.

"Gidelim mi öyleyse?" dedi Travers, Hermione'yi buyur ederek.

Hermione'nin onun yanında yürümeye başlamaktan başka seçeneği yoktu. Kıvrıla kıvrıla giden taş döşeli yoldan, kar beyazı Gringotts'un diğer dükkânların üzerinde yükseldiği yere doğru ilerlediler. Ron hemen yanlarında yürüyor, Harry ile Griphook ise onları biraz geriden takip ediyordu.

Uyanık bir Ölüm Yiyen en son ihtiyaçları olan şeydi. İşin daha da kötüsü Travers Bellatrix sandığı kişinin yanında yürürken, Harry'nin Hermione veya Ron ile iletişim kurmasının bir yolu da yoktu. Aksi gibi çabucak, kocaman bronz kapıya giden mermer

basamaklara vardılar. Griphook'un onları önceden uyarmış olduğu gibi, genellikle girişin iki yanında duran üniformalı cincücelerin yerine iki büyücü konmuştu, ikisinin elinde de uzun, altın çubuklar vardı.

"Ah, Dürüstlük Dürterölçerler," diye yapmacık bir edayla iç geçirdi Travers, "ne kadar ilkel – ama etkili!"

Ve basamakları çıkmaya başladı, sağdaki ve soldaki büyücülere birer baş selamı verdi, onlar da altın çubukları kaldırıp vücudunun üzerinde bir yukarı bir aşağı gezdirdi. Harry Dürterölçerler'in gizleme büyülerini ve saklı sihirli nesneleri tespit ettiğini biliyordu. Sadece birkaç saniyesi olduğunu da bildiğinden, Draco'nun asasını sırayla iki muhafıza da doğrulttu ve iki kere *"Confundo,"* dedi. İki muhafız da büyüler onlara isabet ederken hafifçe irkildi, bronz kapıdan içerideki salona bakmakta olan Travers ise bunun farkına varmadı.

Hermione basamakları çıkarken uzun siyah saçı arkasında dalgalanıyordu.

"Bir dakika, Madam," dedi muhafız, Dürterölçer'ini kaldırarak.

"Ama az önce yaptın ya onu!" dedi Hermione, Bellatrix'in hükmeden, kibir dolu sesiyle. Travers, kaşları kalkık, dönüp baktı. Muhafızın kafası karışmıştı. Bir başını eğip ince altın Dürterölçer'e, bir arkadaşına baktı. Arkadaşı hafiften sersemlemiş gibi bir sesle, "Evet, onları az önce kontrol ettin Marius," dedi.

Hermione, yanında Ron ile, ilerledi; Harry ile Griphook ise hızla, görünmez halde arkalarından gittiler. Eşiği geçerlerken Harry dönüp arkasına baktı: iki büyücü de kafasını kaşıyordu.

Gümüşten yapılmış iç kapıların önünde iki cincüce duruyordu; kapının üstünde ise potansiyel hırsızlara şiddetli ceza uyarılarında bulunan şiir vardı. Harry başını kaldırıp onlara baktı ve birdenbire cam gibi net bir anı belirdi zihninde: on bir yaşına bastığı gün, yani ömrünün en harika doğum gününde tam bu noktada duruyordu, yanında da Hagrid *"Söylediğim gibi, burayı*

soymaya kalkanın fıttırması gerek," diyordu. O gün Gringotts mucizevi bir yer gibi görünmüştü, sahip olduğunu bilmediği altınlardan oluşan bir hazinenin durduğu büyülü bir ambar. Bir an bile oraya bir şey çalmak için döneceği aklına gelmezdi o gün... Fakat birkaç saniye sonra, bankanın muazzam mermer salonunda duruyorlardı.

Uzun tezgâhın arkasında yüksek taburelere oturmuş cincüceler, günün ilk müşterilerine hizmet ediyorlardı. Hermione, Ron ve Travers bir monokl ile kalın bir altını inceleyen yaşlı bir cincüceye doğru yürüdüler. Hermione Ron'a salonun özelliklerini açıklar gibi yaparak Travers'ın öne geçmesine izin verdi.

Cincüce elinde tuttuğu altın sikkeyi kenara attı, kime olduğu belirsiz bir şekilde "Ayakkabıcı cin," dedi, sonra da Travers'ı selamladı. Travers ona minicik bir altın anahtar uzattı, cincüce bunu inceleyip geri verdi.

Hermione öne çıktı.

"Madam Lestrange!" dedi cincüce, ürkmüş görünerek. "Bakın siz şu işe! Size – size nasıl yardımcı olabilirim bugün?"

"Kasama girmek istiyorum," dedi Hermione.

Yaşlı cincüce irkilir gibi oldu. Harry etrafa bakındı. Travers'ın geride durmuş izlemesi yetmiyormuş gibi bir de birkaç cincüce işinden başını kaldırmış Hermione'ye bakıyordu.

"Yanınızda... kimliğiniz var mı?" diye sordu cincüce.

"Kimlik mi? Hiç – hiç kimlik istenmemişti benden daha önce!" dedi Hermione.

"*Biliyorlar!*" diye fısıldadı Griphook Harry'nin kulağına. "*Onun kılığında birinin gelebileceğini haber almış olmalılar!*"

"Asanız yeterli, Madam," dedi cincüce. Hafiften titreyen elini uzattı ve Harry birden Gringotts cincücelerinin Bellatrix'in asasının çalınmış olduğunu bildiğinin farkına varıp müthiş bir dehşete kapıldı.

"*Şimdi davran, şimdi davran*," diye fısıldadı Griphook Harry'nin kulağına. "*Imperius Laneti!*"

Harry Pelerin'in altında alıç asayı kaldırdı, yaşlı cincüceye doğrulttu ve hayatında ilk kez "*Imperio!*" diye fısıldadı.

Harry'nin kolundan aşağı tuhaf bir his yürüdü; zihninden çıkıp, sinirlerinden ve damarlarından akarak onu asaya ve az önce yaptığı lanete bağlıyormuş gibi görünen ürpertici bir sıcaklık. Cincüce Bellatrix'in asasını aldı, dikkatle inceledi ve "Ah, yeni bir asa yaptırmışsınız, Madam Lestrange!" dedi.

"Ne?" dedi Hermione, "yo, yo, benim o –"

"Yeni bir asa mı?" dedi Travers, tekrar tezgâha yaklaşarak; etraftaki cincüceler hâlâ izliyordu. "Ama nasıl yaptırmış olabilirsin, hangi asa yapımcısını kullandın?"

Harry hiç düşünmeden harekete geçti: asasını Travers'a doğrultarak, bir kez daha "*Imperio!*" diye mırıldandı.

"Ah, evet, anlıyorum," dedi Travers, Bellatrix'in asasına bakarak, "evet, evet, çok güzel. Peki iyi işliyor mu? Ben hep asaların biraz ehlileştirilmesi gerektiğine inanmışımdır, sen ne dersin?"

Hermione allak bullak olmuş görünüyordu, ama bu tuhaf gelişmeleri yorum yapmadan kabul edince Harry'nin içi müthiş rahatladı.

Tezgâhın arkasındaki cincüce ellerini çırptı ve daha genç bir cincüce geldi.

"Tıngırdaklar'a ihtiyacım olacak," dedi ona ve genç olanı hızla fırlayıp az sonra elinde içi çıngırdayan metallerle dolu gibi görünen bir deri çantayla dönüp onu yaşlı cincüceye verdi. "Güzel, güzel! Evet, lütfen beni izleyin Madam Lestrange," dedi yaşlı cincüce, taburesinden aşağı atlayıp gözden kaybolarak, "sizi kasanıza götüreyim."

Tezgâhın ucunu dönüp göründü ve onlara doğru hafifçe, mutlu mutlu koşmaya başladı, deri çantanın içindekiler hâlâ çıngırdıyordu. Travers şimdi ağzı bir karış açık, hiç kıpırdamadan duruyordu. Ron da Travers'a şaşkın şaşkın bakarak bu tuhaf duruma iyice dikkat çekiyordu.

"Bir dakika – Bogrod!"

Tezgâhın yanından bir başka cincüce koşar adım geldi.

"Bize verilen talimatlar var," dedi, Hermione'nin önünde eğilip selam vererek, "beni bağışlayın, Madam Lestrange, ama Lestrange kasası hakkında özel talimat verilmiş bulunuyor."

Aceleyle Bogrod'un kulağına bir şeyler fısıldadı, ama Imperius'lanmış cincüce onu itip uzaklaştırdı.

"Talimatların farkındayım. Madam Lestrange kasasını ziyaret etmek istiyor... çok eski aile... eski müşteriler... buradan, lütfen..."

Ve hızla, hâlâ tın tın ederek, salondan dışarı çıkan kapılardan birine yöneldi. Harry dönüp aynı noktaya kök salmış gibi duran ve gözleri anormal şekilde boş bakan Travers'a bir göz attı ve kararını verdi: asasının ufak bir hareketiyle, Travers'ın da arkalarından gelmesini sağladı. Böylece peşleri sıra kuzu kuzu yürüyen Travers ile kapıya vardılar ve eşikten geçip, meşalelerle aydınlatılmış olan pürüzlü bir taş koridora çıktılar.

"Başımız dertte, kuşkulanıyorlar," dedi Harry, arkalarından kapı gürültüyle kapanırken Görünmezlik Pelerini'ni çıkararak. Griphook omzundan aşağı atladı; ne Travers, ne de Bogrod ortalarında Harry Potter'ın belirmesine azıcık da olsa şaşırmışa benziyordu. "Imperius'landılar," diye ekledi, Hermione ve Ron'un şimdi orada öylece durmuş boş boş bakan Travers ve Bogrod hakkındaki şaşkın sorularına yanıt olarak. "Yeterince güçlü yapamadım galiba, bilmiyorum..."

Ve zihnine başka bir anı üşüştü, ilk kez bir Affedilmez Lanet kullandığında gerçek Bellatrix Lestrange'ın ciyaklayışı: "*Gerçekten* kastetmen *gerek, Potter!*"

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Ron. "Hazır çıkabilecekken, çıkalım mı?"

"Çıkabilirsek," dedi Hermione, salona açılan ve kim bilir arkasında nelerin olup bittiği kapıya doğru bakarak.

"Buraya kadar gelmişken devam edelim derim ben," dedi Harry.

"Güzel!" dedi Griphook. "Evet, arabayı kontrol etmek için

Bogrod'a ihtiyacımız var. Benim artık yetkim yok. Ama büyücüye yer olmayacak."

Harry asasını Travers'a çevirdi.

"*Imperio!*"

Büyücü döndü ve yüksekçe bir tempoyla karanlık yoldan aşağı ilerlemeye başladı.

"Ne yaptırıyorsun ona?"

"Saklanmasını sağlıyorum," dedi Harry, sonra da asasını Bogrod'a çevirdi. Bogrod'un ıslık çalmasıyla birlikte, karanlığın içinden, rayların üzerinden onlara doğru küçük bir araba geldi. Önde Griphook ile Bogrod, arkada ise Harry, Ron ve Hermione arabaya doluşurlarken, Harry arkalarındaki büyük salondan bağırışlar duyduğuna emindi.

Araba sarsılarak harekete geçti ve giderek hızlanmaya başladı: duvardaki bir yarığa yerleşmeye çalışan Travers'ın yanından süratle geçtiler, sonra araba dolambaçlı koridorlardan bir o tarafa bir bu tarafa kıvrılıp dönmeye başladı, sürekli yokuş aşağı gidiyordu. Harry arabanın raylarda çıkardığı tangırtılardan hiçbir şey duyamıyordu: saçı arkasında uçuşurken, sarkıtların arasından zikzak çizerek yerin daha da dibine doğru uçtular, ama Harry yine de dönüp dönüp arkasına bakıyordu. Arkalarında devasa ayak izleri bırakmaktan farkı yoktu yaptıklarının; şimdi düşündükçe Hermione'yi Bellatrix'in kılığına sokmak ve Ölüm Yiyenler onu kimin çaldığını bilirken Bellatrix'in asasını getirmek giderek daha da aptalca görünüyordu gözüne –

Harry'nin Gringotts'ta daha önce inmediği kadar derine indiler; hızla bir U dönüşü yaptılar ve birden karşılarına, birkaç saniye sonra altından geçecekleri, rayları döven bir şelale çıktı. Harry Griphook'un "Hayır!" diye bağırdığını duydu ama fren yapmanın imkânı yoktu: şelalenin içinden hızla geçtiler. Harry'nin gözlerine ve ağzına su doldu: göremiyor, nefes alamıyordu. Sonra araba korkunç bir şekilde sarsılıp takla attı ve hepsi dışarı savruldular. Harry arabanın koridor duvarına çarpıp paramparça olduğunu,

Hermione'nin bir şey haykırdığını duydu ve yere doğru sanki ağırlıksızmış gibi süzülmeye başlayıp kayalık koridor zeminine acısızca indi.

"Y-Yastıklama Büyüsü," dedi Hermione heyecanla, Ron onu ayağa kaldırırken: ama Harry dehşet içinde, onun artık Bellatrix olmadığını gördü. Tamamen kendi görünümüne dönmüş, üstüne büyük gelen bir cüppenin içinde ve sırılsıklam duruyordu orada; Ron da yeniden kızıl saçlı ve sakalsızdı. Birbirlerine bakıp kendi yüzlerini yoklayarak onlar da bunun farkına varıyorlardı.

"Hırsızın Çöküşü!" dedi Griphook, ayağa kalkıp geriye, rayların üzerine akan sele bakarak. Harry şimdi onun sudan ibaret olmadığını anlamıştı. "Bütün tılsımları, bütün sihirli gizlenme biçimlerini alır götürür! Gringotts'ta sahtekârların olduğunu biliyorlar, bize karşı savunmalarını harekete geçirmişler!"

Harry Hermione'nin hâlâ boncuklu çantanın yanında olup olmadığını kontrol ettiğini gördü ve kendisi de Görünmezlik Pelerini'ni kaybetmediğinden emin olmak için hemen elini ceketinin içine attı. Sonra döndüğünde Bogrod'un başını şaşkınlık içinde sallamakta olduğunu gördü: Hırsızın Çöküşü Imperius Laneti'ni kaldırmışa benziyordu.

"Ona ihtiyacımız var," dedi Griphook, "bir Gringotts cincücesi olmadan kasaya giremeyiz. Ayrıca Tıngırdaklar'a da ihtiyacımız var!"

"*Imperio!*" dedi Harry yeniden; sesi taş koridorda yankılanırken tekrar beyinden asaya doğru akan o çarpıcı kontrol duygusunu hissetti. Bogrod bir kez daha onun iradesine teslim oldu, yüzündeki afallama ifadesi kibar bir kayıtsızlığa dönüştü. Ron çabucak gidip içinde metal aletlerin olduğu deri çantayı aldı.

"Harry, birilerinin geldiğini duyuyorum sanki!" dedi Hermione ve Bellatrix'in asasını şelaleye çevirip "*Protego!*" diye haykırdı. Koridordan yukarı uçan Kalkan Büyüsü'nün tılsımlı suyun akışını kırdığını gördüler.

"İyi düşündün," dedi Harry, "yolu göster, Griphook!"

"Dışarı nasıl çıkacağız?" diye sordu Ron, karanlıkta cincücenin arkasından koştururlarken. Bogrod da yaşlı bir köpek gibi nefes nefese arkalarından geliyordu.

"Onu zamanı geldiğinde düşünürüz," dedi Harry. Kulak kesilmişti: yakınlarda bir şeyin tangırdadığını, hareket ettiğini duyuyordu sanki. "Griphook, ne kadar kaldı?"

"Çok değil, Harry Potter, çok değil..."

Ve köşeyi döndüklerinde Harry'nin hazırlıklı olduğu ama yine de hepsinin olduğu yere çakılmasına sebep olan bir şey gördüler.

Önlerinde devasa bir ejderha yere zincirli durmuş, mekânın en içlerindeki dört ya da beş kasaya girişi kapatıyordu. Canavarın pulları uzun süredir yeraltına kapatılmış olmaktan dolayı solmuş ve incelmişti; gözleri soluk pembeydi. Her iki arka bacakta, kayalık zemine çakılmış koca koca kazıklara uzanan zincirlerin bağlı olduğu ağır birer kelepçe vardı. Kapalı, vücuduna yakın duran çivili koca kanatları bir açılsa bütün odayı kaplayabilirdi. Ejderha çirkin başını onlara döndürdüğünde, kayaları titreten bir şekilde kükredi, sonra da ağzını açtı ve alev püskürterek hepsini yeniden koridora kaçırdı.

"Kısmen kör," dedi Griphook nefes nefese, "ama o yüzden daha da vahşi. Ancak onu kontrol etmenin yoluna sahibiz. Tıngırdaklar geldiğinde neyi bekleyeceğini çok iyi biliyor. Onları bana verin."

Ron çantayı Griphook'a verdi ve cincüce onun içinden bir dizi metal alet çıkardı: titretildiklerinde, tıpkı örse inen minyatür çekiçler gibi, yüksek bir çınlama sesi çıkarıyorlardı. Griphook onları herkese dağıttı: Bogrod kendininkini kuzu kuzu aldı.

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz," dedi Harry, Ron ve Hermione'ye. "Bu sesi duyduğunda acı duymayı bekleyecek: geri çekilecek, Bogrod'un o zaman avucunu kasanın kapısına bastırması lazım."

Bir kez daha köşenin arkasından çıkıp ilerlediler ve Tıngır-

daklar'ı salladılar; tınlama kayalık duvarlarda müthiş bir şekilde artarak yankılandı, öyle ki Harry'nin kafatasının içi de gürültüyle birlikte titredi sanki. Ejderha gene boğuk bir sesle kükredikten sonra geri çekildi. Harry onun titrediğini görebiliyordu. Daha yakınına gittiklerinde ise şiddetli kesici darbelerin yüzünde açtığı yaraların izleri gözüne çarptı; Tıngırdaklar'ın sesini duyduğunda sıcak kılıçlardan korkması gerektiği öğretilmiş olmalıydı ona.

"Avucunu kapıya bastırt!" dedi Griphook ve Harry asasını gene Bogrod'a çevirdi. İhtiyar cincüce itaat etti, gidip avucunu tahtaya bastırdı ve kasanın kapısı eriyip giderek mağara gibi bir açıklığı gözler önüne serdi. İçerisi yerden tavana tıkabasa doluydu: altın sikkeler ve kadehler, gümüş zırhlar, bazısı upuzun omurgalı, bazısı sarkık kanatlı garip yaratıkların derileri, mücevherli küçük şişelerin içinde iksirler ve tepesinde hâlâ taç bulunan bir kurukafa.

"Arayın, çabuk!" dedi Harry ve hepsi kasanın içine daldılar.

Hufflepuff'ın kupasını Ron ile Hermione'ye tarif etmişti, ama eğer bu kasanın içindeki öteki, yani meçhul Hortkuluk ise, neye benzediğini bilmiyordu. Ancak daha etrafa şöyle doğru dürüst bakamamıştı ki, arkalarından boğuk bir gürültü geldi: kapı yeniden belirmiş, onları kasaya kıstırmıştı ve şimdi ortalık zifiri karanlıktı.

"Önemli değil, Bogrod bizi çıkarabilir!" dedi Griphook, Ron'dan bir şaşkınlık nidası çıkarken. "Asalarınızı ışıklandırın, olmaz mı? Ve çabuk olun, çok az vaktimiz var!"

"*Lumos!*"

Harry asasının ışığını kasanın içinde gezdirdi: ışık hüzmesi ışıldayan mücevherlere vurdu, sahte Gryffindor kılıcının bir zincir karmaşası içinde yüksek bir rafta durduğunu gördü. Ron ve Hermione de asalarını ışıklandırmışlar, etraflarındaki yığınla nesneyi inceliyordu.

"Harry bu olabilir mi –? Ah!"

Hermione acıyla bağırdı ve Harry tam asasını ona çevirdiğin-

de, mücevherli bir kadehin elinden düştüğünü gördü. Ama kadeh yere düşerken ayrılıp bir kadeh sağanağına dönüştü, öyle ki bir saniye sonra zemin, büyük bir patırtıyla her yöne yuvarlanmakta olan birbirinin eşi kadehlerle kaplıydı. İçlerinden hangisi asıl kupaydı, ayırt etmek imkânsızdı şimdi.

"Elimi yaktı!" diye inledi Hermione, su toplayan parmaklarını emerek.

"Gemino ve Flagrante Lanetlerini de eklemişler!" dedi Griphook. "Dokunduğunuz her şey sizi yakıp çoğalacak, ancak kopyalar hiçbir işe yaramaz – ve hazineyi ellemeye devam ederseniz, giderek genişleyen altının ağırlığı altında ezileceksiniz sonunda!"

"Tamam, hiçbir şeye dokunmayın!" dedi Harry çaresizce, ama o bunu derken bile kazara Ron'un ayağı yere düşmüş olan kadehlerden birine değdi ve birden yirmi tane daha kadeh fışkırdı ortalığa; sıcak metalle temastan ayakkabısı yanan Ron, olduğu yerde sıçrıyordu.

"Sabit dur, kıpırdama!" dedi Hermione, Ron'u yakalayarak.

"Etrafa bakının sadece!" dedi Harry. "Unutmayın, kupa küçük ve altından, iki kulpu ve üstünde porsuk şeklinde bir süsleme var – olmazsa bakın bakalım Ravenclaw'un simgesi olan kartalı herhangi bir yerde görecek misiniz –

Oldukları yerde büyük bir dikkatle dönerek, asalarını her köşeye bucağa çevirdiler. Hiçbir şeye sürtünmemek imkânsızdı; Harry'nin dokunuşuyla havaya fırlayan sahte Galleon'lar da kadehlere katıldı. Artık odada ayak basacak yer kalmamıştı neredeyse, ayrıca akkor altının ısısından kasa fırına dönmüştü. Harry'nin asa ışığı tavana doğru yükselen rafların üzerine yerleştirilmiş kalkanların ve cincüce yapımı miğferlerin üzerinden geçti. Işık hüzmesini giderek daha da yükseltti, sonunda birden yüreğini ağzına getiren ve elini titreten bir nesne çarptı gözüne.

"Orada, yukarıda!"

Ron ile Hermione de asalarını ona çevirdiler ve küçük kupa üç yönden spot ışığı altında parladı: eskiden Helga Hufflepuff'a

ait olan, ondan Hepzibah Smith'e kalan, ondan da Tom Riddle'ın çaldığı kupa.

"Peki nasıl olacak da hiçbir şeye değmeden oraya çıkacağız?" diye sordu Ron.

"Accio kupa!" diye haykırdı Hermione, belli ki çaresizlikten, Griphook'un plan yapma toplantılarında onlara söylediği şeyi unutmuştu.

"İşe yaramaz, işe yaramaz!" diye hırladı cincüce.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Harry, cincüceye ters ters bakarak. "Griphook, kılıcı istiyorsan bize bundan daha fazla yardım etmen – durun bir dakika! Kılıçla eşyalara dokunabilir miyim? Hermione şunu bana versene!"

Hermione cüppesinin içine elini soktu, boncuklu çantayı çıkardı, birkaç saniye içini karıştırdıktan sonra parıldayan kılıcı çıkardı. Harry kılıcı yakutlu kabzasından tutup ucunu yakındaki bir gümüş sürahiye değdirdi. Sürahi çoğalmadı.

"Kılıcı bir kulpundan içeri sokabilirsem – ama oraya nasıl çıkacağım ki?"

Kupanın üstünde durduğu raf, hiçbirinin uzanabileceği mesafede değildi, en uzun boyluları olan Ron'un bile. Tılsımlı hazineden yayılan ısı dalga dalga artıyor, kupaya erişmenin yolunu bulmaya çalışan Harry'nin yüzünden ve sırtından aşağı şıpır şıpır ter damlıyordu; sonra Harry kasa kapısının öteki tarafında ejderhanın kükrediğini duydu ve tınlamalar giderek arttı.

Şimdi tamamen kapana kısılmışlardı işte; kapıdan başka çıkış yoktu ve onun öteki tarafında da bir cincüce ordusu yaklaşıyormuş gibiydi. Harry dönüp Ron ve Hermione'ye baktı, yüzlerinden dehşet okunuyordu.

"Hermione," dedi Harry, tınlamalar giderek yükselirken, "Oraya çıkmam lazım, onu yok etmeliyiz –"

Hermione asasını kaldırdı, Harry'ye doğrulttu ve fısıldadı: *"Levicorpus."*

Ayak bileğinden havaya kaldırılan Harry bir zırha çarptı ve

hemen birçok taklit asıl zırhın içinden fışkırıp akkor halinde yerlere saçıldı, zaten dar olan alanı iyice daralttı. Ron, Hermione ve iki cincüce acı çığlıklarıyla yana devrilip diğer nesnelere çarptılar ve onlar da çoğalmaya başladı. Onlar giderek yükselen kızgın hazinenin içine yarı yarıya gömülmüş, debelenir ve haykırırken, Harry kılıcın ucunu Hufflepuff'ın kupasının kulpundan geçirdi.

"*Impervius!*" diye çığlık attı Hermione, kendini, Ron'u ve cincüceleri kızgın metalden koruma çabasıyla.

Sonra hepsinden feci bir çığlık duyan Harry, aşağı baktı: Ron ile Hermione bellerine kadar hazineye gömülmüş, Bogrod'un giderek yükselen dalganın altında kalmasını önlemeye çalışıyorlardı. Griphook ise batıp gözden kaybolmuştu bile, birkaç uzun parmağının ucu dışında hiçbir yeri görünmüyordu artık.

Harry Griphook'un parmaklarını yakalayıp çekti. Her tarafı kabarcık kabarcık olmuş cincüce yavaş yavaş, uluya uluya tekrar göründü.

"*Liberacorpus!*" diye haykırdı Harry ve Griphook ile beraber, giderek kabaran hazinenin yüzeyine sert bir şekilde düştüler ve kılıç Harry'nin elinden fırladı.

"Alın onu!" diye bağırdı Harry, tenine değen sıcak metalin acısını bastırmaya çalışarak. Griphook ise giderek kabaran kızgın nesnelerden uzak durmaya kararlı bir şekilde, yeniden omzuna tırmandı. "Kılıç nerede? Kupa onun üzerindeydi!"

Kapının öbür tarafındaki tınlama giderek sağır edici bir hale geliyordu – çok geçti artık –

"Orada!"

Onu gören Griphook oldu, atlayan da Griphook oldu ve o an Harry, cincücenin onların sözünü tutacağına zaten başından beri güvenmediğini anladı. Giderek yükselen kızgın altın denizine düşmemek için bir eliyle Harry'nin bir avuç dolusu saçına sıkı sıkı tutunan Griphook, kılıcın kabzasını aldı ve onu Harry'nin uzanamayacağı kadar yükseğe kaldırdı.

Kulpundan kılıcın ucuna takılı duran küçük altın kupa ha-

vaya fırladı. Harry, hâlâ tepesinde cincüceyle, uçup onu yakaladı ve elini yaktığını hissetse de bırakmadı, sayısız Hufflepuff kupası yumruğunun içinden fışkırıp üzerine yağarken bile. Tam o sırada kasanın girişi yeniden açıldı ve Harry birden kendini, Ron ve Hermione ile beraber bir kızgın altın ve gümüş çığının üstünde dışarı sürüklenir halde buldu.

Bedenini kaplayan yanıkların verdiği acıyı belli belirsiz hisseden Harry, hâlâ çoğalan hazinelerin oluşturduğu tümseğin üstünde kupayı cebine soktu ve kılıcı almak için yukarı uzandı ama Griphook gitmişti. İnebildiği anda Harry'nin omuzundan inen Griphook, postu kurtarmak için etraftaki diğer cincücelere doğru koşmuş ve kılıcı kaldırıp "Hırsızlar! Hırsızlar! İmdat! Hırsızlar!" diye haykırmaya başlamıştı. Sonra da yaklaşan kalabalığın arasına karışmış, her biri elinde birer hançer tutan cincüceler de onu sorgusuz sualsiz aralarına kabul etmişti.

Kızgın metalin üstünde kayan Harry, zorlukla ayağa kalktı ve dışarı çıkmanın tek yolunun o kalabalığı yarmak olduğunu anladı.

"*Sersemlet!*" diye böğürdü, Ron ile Hermione de ona katıldı: kırmızı ışıklar cincüce kalabalığına doğru uçuşuyor, içlerinden bazıları devriliyor, ama diğerleri ilerlemeye devam ediyordu. Harry köşede birkaç büyücü muhafızın da belirdiğini gördü.

Zincirli ejderha kükredi ve püskürttüğü alev cincücelerin üstünden geçip gitti, büyücüler ise eğilerek, geldikleri yönden geri kaçtılar. Ve bir anda Harry'ye ilham geldi. Ya da çılgınlık. Asasını canavarı yere bağlayan kalın kelepçelere doğrultarak "*Relashio!*" diye haykırdı.

Kelepçeler gürültüyle kırılıp açıldı.

"Buradan!" diye seslendi Harry ve onlara yaklaşan cincücelerin üstüne Sersemletme Büyüleri yollamaya devam ederek, kör ejderhaya doğru koştu.

"Harry – Harry – ne yapıyorsun?" diye bağırdı Hermione.

"Çıkın, tırmanın, hadi –"

Ejderha serbest kaldığının farkında değildi: Harry'nin ayağı arka bacaktaki kıvrımı buldu ve oraya basıp kendini yukarı çekerek canavarın sırtına tırmandı. Pullar çelik gibi sertti: görünüşe bakılırsa ejderha onu hissetmiyordu bile. Kolunu uzattı; Hermione tutunup kendini yukarı çekti; Ron da arkalarından tırmandı ve hemen sonra ejderha zincirlerinden kurtulmuş olduğunun farkına vardı.

Bir kükremeyle şahlandı: Harry dizlerini gövdeye iyice bastırdı ve kanatlar açılırken tırtıklı pullara tüm kuvvetiyle sıkı sıkı tutundu. Cincüceler birer kuka gibi etrafa savrulurken, ejderha havalandı. Canavar koridorun ağzına doğru dalarken, sırtına iyice yapışmış olan Harry, Ron ve Hermione tavanı sıyırdı. Arkalarından gelen cincücelerin fırlattığı hançerler ejderhanın yanlarından sekip duruyordu.

"Asla çıkamayacağız, fazla büyük!" diye bağırdı Hermione, ama ejderha ağzını açıp bir kez daha alev püskürterek tüneli patlattı, yerler ve tavan çatlayıp ufalandı. Ejderha salt kaba kuvvetle, pençeleye pençeleye geçiyordu tünelden. Harry gözlerini sıcağa ve toza karşı korumak için sımsıkı kapatmıştı; parçalanan kayaların sesinden ve ejderhanın kükremelerinden neredeyse sağır olmuş halde, onun sırtına zar zor tutunuyor, her an savrulup düşmeyi bekliyordu. Tam o sırada Hermione'nin "*Defodio!*" diye haykırdığını duydu.

Yukarıya, daha taze havaya, ciyaklayan ve tınlayan cincücelerden uzağa gitmek için savaş veren ejderhanın koridoru genişletmesine yardım ediyordu Hermione. Harry ile Ron da ona katılarak, oyma büyüleriyle tavanı yıkmaya başladılar. Yeraltı gölünü geçtiklerinde, sürünen, hırlayan koca canavar, özgürlüğü ve ilerideki boşluğu sezmiş gibi göründü. Arkalarında koridor ejderhanın bir oraya, bir buraya savrulan çivili kuyruğuyla, koca koca kaya öbekleriyle, devasa kırık sarkıtlarla doluydu ve cincücelerin çıkardığı tınlama giderek boğuklaşıyormuş gibiydi; ileride ise, ejderhanın ateşi sayesinde net bir şekilde ilerliyorlardı –

Ve sonra, nihayet, onların büyüleriyle ejderhanın kaba kuvvetinin birleşik gücü sayesinde, koridordan mermerli salona fırladılar. Cincüceler ve büyücüler çığlık çığlığa kaçıp korunaklı bir yere saklanmaya çalışırken, ejderha sonunda kanatlarını açacak kadar alan bulmuştu: boynuzlu başını girişin ötesinden kokusunu aldığı serin havaya doğru çevirerek fırladı ve sırtında hâlâ sıkı sıkı tutunan Harry, Ron ve Hermione ile birlikte, metal kapılara tosladı geçti. Kapılar eğrilmiş halde menteşelerinden sallanırken, ejderha yalpalaya yalpalaya Diagon Yolu'na çıktı ve göğe doğru yükseldi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Son Saklama Yeri

İstedikleri yöne gitmenin hiçbir yolu yoktu; ejderha nereye gittiğini göremiyordu ve sert bir dönüş yaparsa ya da yan yatarsa onun geniş sırtına tutunmanın imkânsız olacağını biliyordu Harry. Yine de gitgide yükselirken, altlarında Londra yeşil ve gri bir harita gibi açıldıkça açılırken, Harry'nin içini kaplayan duygu, imkânsız görünen bir kaçışı başarmış olmanın getirdiği minnet duygusuydu. Eğilip canavarın boynuna iyice yapışarak, metalik pullara sıkı sıkı tutundu; ejderhanın kanatları havayı bir yeldeğirmeni gibi döverken serin rüzgâr, yanmış ve su toplamış derisinin acısını yatıştırıyordu. Zevkten midir korkudan mı bilmiyordu ama, arkasında Ron avaz avaz küfrediyordu, Hermione ise hıçkıra hıçkıra ağlıyormuş gibiydi.

Beş dakika kadar sonra, Harry'nin ejderhanın onları üzerinden atacağı yönündeki o ilk korkusu geçmişti, çünkü şimdi canavarın tek amacı yeraltındaki hapishanesinden mümkün olduğunca uzağa gitmekmiş gibi görünüyordu. Öte yandan, nerede ve nasıl inecekleri sorusu hâlâ korkutuculuğunu koruyordu. Ejderhaların yere inmeden ne kadar mesafe uçabilecekleri ya da gözleri hemen hemen hiç görmeyen bu ejderhanın ayaklarını yere basacak iyi bir yeri nasıl bulacağı konusunda en ufak fikri yoktu. Sürekli etrafına bakıyor, yara izinin sızladığını hissedebiliyordu...

Lestrange'ların kasasına girdikleri haberinin Voldemort'un kulağına gitmesi ne kadar sürerdi acaba? Gringotts cincüceleri

Bellatrix'e ne kadar sürede haber verirdi? Neyin alınmış olduğunun ne kadar çabuk farkına varırlardı? Peki ya sonra, altın kupanın gitmiş olduğunu fark ettiklerinde? Voldemort sonunda onların Hortkuluklar'ın peşinde olduğunu öğrenecekti...

Ejderha daha serin, daha taze havaya açlık duyuyordu sanki; giderek daha fazla yükseldi, öyle ki sonunda soğuk bulut kümelerinin arasında uçmaya başladılar. Artık Harry'nin gözü başkentten içeri ve dışarı akan küçük arabaların oluşturduğu minik renkli noktaları seçemiyordu bile. Uçtular da uçtular, yeşil ve kahverengi lekelere bölünmüş kırların ve manzaranın içinden kıvrıla kıvrıla, mat ve parlak şeritler gibi uzanan yollarla nehirlerin üzerinden geçtiler.

"Sizce ne arıyor?" diye seslendi Ron, giderek daha da kuzeye uçarlarken.

"Hiç fikrim yok," diye böğürdü Harry. Soğuktan elleri uyuşmuştu ama tutuşunu değiştirmeye cesaret edemiyordu. Bir süredir, altlarında sahilin belirdiğini görürlerse, ejderha açık denize yönelirse ne yapacaklarını merak ediyordu: üşümüştü ve her yanı uyuşmuştu, ayrıca acıkmış ve susamıştı da tabii. Ejderhanın en son ne zaman bir şey yediğini merak etti. Herhalde onun da çok geçmeden karnını doyurması gerekecekti, değil mi? Peki ya o anda sırtında gayet yenebilir üç insanın oturmakta olduğunu fark ederse?

Güneş giderek çivit mavisine dönen gökyüzünde yavaş yavaş alçalıyordu; ejderha hâlâ uçuyor, altlarında şehirler ve kasabalar bir bir gözden kaybolurken muazzam gölgesi kocaman kara bir bulut gibi yerde kayıyordu. Ejderhanın sırtına tutunmak için harcadığı çabadan dolayı Harry'nin her yanı ağrıyordu.

"Hayal mi görüyorum," diye bağırdı Ron, uzun bir sessizliğin ardından, "yoksa alçalıyor muyuz?"

Harry başını aşağı çevirince koyu yeşil dağları ve günbatımında bakırımsı bir renk almış olan gölleri gördü. Şimdi manzara büyümüş, daha ayrıntılı hale gelmişti. Harry gözlerini kısarak ejder-

hanın yanından aşağı bakarken, canavarın tatlı suyun varlığını, yansıyan güneş ışığının parıltısından mı anladığını merak etti.

Ejderha büyük bir sarmal çizerek giderek alçaldı, göründüğü kadarıyla küçük göllerden birine odaklanmıştı.

"Bence yeterince alçalınca atlayalım!" diye seslendi Harry öbür ikisine. "Doğruca suya, bizim burada olduğumuzu anlamadan!"

Hermione'nin hafif isteksiz görünmesine rağmen, kabul ettiler; şimdi Harry ejderhanın geniş sarı karnının suyun yüzeyinde dalgalandığını görebiliyordu.

"ŞİMDİ!"

Ejderhanın iyice yanına doğru kayıp, gölün yüzeyine doğru çivileme atladı; mesafe sandığından daha fazlaydı, suya epey sert çarptı ve o dondurucu, yeşil, sazla dolu dünyanın içine bir taş gibi gömüldü. Sonra bacaklarıyla kendini yukarı doğru itti ve sonunda nefes nefese sudan çıkıp, Ron ve Hermione'nin düştüğü yerlerden dışa yayılan iki irice dalga gördü. Ejderha hiçbir şeyin farkına varmamış gibiydi: çoktan on beş metre ötede, yaralı burnuna su çekmek için göle doğru süzülüyordu. Ron ile Hermione gölün derinliklerinden çıkıp tükürükler saçarken ve derin derin nefesler alırken, canavar kanatlarını kuvvetle çırparak uçmaya devam etti ve uzaktaki bir kıyıya indi.

Harry, Ron ve Hermione, onun indiğinin tam tersi yöndeki kıyıya doğru yüzmeye başladılar. Göl çok derin değilmiş gibi görünüyordu: az sonra yüzmekten çok, sazların ve çamurun içinden kendilerine yol açarak ilerlemeye dönüşmüştü iş. Sonunda sırılsıklam, nefes nefese ve bitkin halde, kaygan çimlere vardılar.

Hermione öksürerek ve titreyerek yere yığıldı. Harry büyük bir memnuniyetle yatıp uyuyabilirdi ama zorlukla ayağa kalktı, asasını çıkardı ve etraflarına her zamanki koruyucu büyüleri yapmaya başladı.

İşini bitirdiğinde, diğerlerine katıldı. Kasadan kaçtıklarından beri onları ilk kez doğru dürüst görüyordu. İkisinin de

yüzü ve kolları kıpkırmızı yanıklarla kaplıydı, giysileri de yer yer alazlanmıştı. Çok sayıdaki yaralarının üstüne geyikotu özü sürerken acıyla yüzlerini buruşturdular. Hermione şişeyi Harry'ye uzattı, sonra da Denizkabuğu Kulübesi'nden getirdiği üç şişe balkabağı suyu ve temiz, kuru cüppeler çıkardı. Üstlerini değiştirip balkabağı suyunu kana kana içtiler.

"Eh, işin iyi yanı," dedi oturmuş, elinin derisinin çıkmasını izleyen Ron sonunda, "Hortkuluk'u aldık. Kötü yanı ise –"

"– kılıç yok," dedi Harry dişlerini sıkarak. Geyikotu özünü kot pantolonundaki delikten aşağıdaki yanığın üzerine damlattı.

"Kılıç yok," diye tekrar etti Ron. "Pis küçük sahtekâr..."

Harry az önce üstünden çıkardığı ıslak ceketin cebinden Hortkuluk'u aldı ve önlerine, çimin üstüne koydu. Kupa güneşte parlıyor, balkabağı suyu şişelerinden yudumlar alırken bakışlarını çekiyordu.

"En azından bu sefer takamayız, boynumuzda garip görünürdü," dedi Ron, ağzını elinin tersiyle silerek.

Hermione gölün karşı kıyısına, hâlâ su içmekte olan ejderhaya baktı.

"Ne olacak ona sizce?" diye sordu. "İyi olacak mı?"

"Hagrid'e benzedin," dedi Ron. "O bir ejderha, Hermione, kendi başının çaresine bakabilir. Asıl endişelenmemiz gereken konu, biziz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, size bu acı haberi nasıl vereceğimi bilemiyorum ama," dedi Ron, "Gringotts'a girdiğimizi *bir ihtimal* fark etmiş olabilirler."

Üçü de kahkahalarla gülmeye başladı; bir başladıktan sonra da, durmakta zorlandılar. Harry'nin kaburgaları ağrıyor, açlıktan kendini bayılacak gibi hissediyordu ama giderek kızıllaşan gökyüzünün altındaki çimlerde sırt üstü yattı ve gırtlağı acıyana kadar güldü.

"Ne yapacağız ama?" dedi Hermione sonunda, hıçkıra hıçkıra

yeniden ciddileşerek. "Artık bilecek, değil mi? Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen Hortkuluklar'ını bildiğimizi bilecek!"

"Belki korkudan ona söyleyemezler," dedi Ron umutla. "Belki örtbas ederler –"

Gökyüzü, göl suyunun kokusu, Ron'un sesi, hepsi söndü: acı, Harry'nin kafasını bir kılıç darbesi gibi yardı. Loş bir odada duruyordu, yarım çember halinde dizilmiş büyücüler vardı karşısında; yerde, ayaklarının dibinde ise küçük, titreyen bir suret diz çökmüştü.

"Sen ne dedin bana?" Sesi tiz ve soğuktu, ama içinde hiddet alev alev yanıyordu. Korktuğu tek şey – ama doğru olamazdı bu, nasıl olabileceğini anlayamıyordu...

Cincüce titriyor, başını kaldırıp o kırmızı gözlere bakamıyordu.

"Tekrar söyle!" diye mırıldandı Voldemort. *"Tekrar söyle!"*

"E-efendimiz, diye kekeledi cincüce, siyah gözleri dehşetle açılmış halde, "E-efendimiz... onları d-durdurmaya ça-çalıştık.. sa-sahtekârlar, E-efendimiz... Lestrange'ların kasasına – kasasına g-girdiler..."

"Sahtekârlar mı? Ne sahtekârı? Gringotts'un sahtekârları açığa çıkaracak yöntemleri var sanıyordum? Kimmiş bunlar?"

"P-Potter denen ç-çocuk v-ve iki s-suç ortağı..."

"Ne aldılar?" dedi, sesi yükselerek, içini müthiş bir korku kaplamıştı. "Söyle! *Ne aldılar?"*

"K-küçük b-bir... altın k-kupa, E-efendimiz..."

Öfke çığlığı, inkâr çığlığı sanki başka birine aitmiş gibi çıktı ağzından; delirmişti, çıldırmıştı, doğru olamazdı bu, mümkün değildi, kimse bilmemişti bunu hiçbir zaman: çocuk onun sırrını nasıl keşfetmiş olabilirdi?

Mürver Asa havayı yardı ve odada yeşil bir ışık çaktı. Diz çöken cincüce devrildi, ölmüştü. İzlemekte olan büyücüler dehşet içinde önünde kaçışmaya başladılar: Bellatrix ve Lucius Malfoy kapıya varma yarışında diğerlerini geride bıraktılar. Asası tekrar

tekrar çaktı ve geride kalanlar öldü, hem de hepsi. Bu haberi onlara getirdikleri için, kupanın haberini duydukları için –

Ölülerin arasında yalnız başına, hiddetle bir aşağı bir yukarı yürürken gözünün önünden geçiyorlardı: hazineleri, güvenceleri, onu ölümsüzlüğe bağlayan çıpaları – günce yok edilmiş, kupa çalınmıştı: *ya biliyorsa*, ya çocuk diğerlerini de biliyorsa? Biliyor olabilir miydi, çoktan harekete geçmiş miydi, başka da bulmuş muydu? Dumbledore mu vardı bu işin kaynağında? Her zaman ondan şüphelenmiş olan Dumbledore, onun emriyle ölmüş olan Dumbledore, asası şimdi onun elinde bulunan ama ölüm denen kepazeliğin içinden dışarı çocuk vasıtasıyla uzanmış olan Dumbledore, *çocuk* –

Ama çocuk Hortkuluklar'ından birini yok etmiş olsa o, Lord Voldemort bunu bilirdi, hissederdi elbette, değil mi? O ki büyücülerin en büyüğüydü, en güçlüsüydü, Dumbledore'un ve daha birçok değersiz, isimsiz kişinin katiliydi: eğer kendisi, en önemli ve en kıymetli kişi, saldırıya uğrasa, zedelense, Lord Voldemort bilirdi bunu, değil mi?

Evet, güncenin yok edildiğini hissetmemişti, ama bunu o sırada hissedecek bir vücudu olmamasına, hayaletten daha aşağı bir şey olmasına bağlamıştı... yo, diğerleri emniyetteydi şüphesiz... diğer Hortkuluklar zarar görmemişti...

Ama bilmeliydi, emin olmalıydı... Odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı – yanından geçerken cincücenin cesedini tekmeleyerek kenara attı. Yürürken beyninde resimler bulanık bir şekilde yanıp sönmeye başladı: göl, kulübe ve Hogwarts –

Bir nebze sükunet öfkesini yatıştırmıştı şimdi: çocuk yüzüğü Gaunt'ların kulübesine sakladığını nereden bilecekti ki? Kimse onun Gaunt'larla akraba olduğunu bilmiyordu, bu bağlantıyı saklamıştı, ölümlerin onunla ilişkisi açığa çıkarılmamıştı hiç: yüzük emniyetteydi şüphesiz.

Peki çocuk ya da başka biri mağarayı nereden bilecek, üzerine yerleştirilmiş korumaları nasıl aşacaktı ki? Madalyonun çalınması fikri tamamen saçmaydı...

Okula gelince: Hogwarts'ta Hortkuluk'u nereye koyduğunu yalnızca kendisi biliyordu, çünkü o yerin en derindeki sırlarına yalnızca kendisi ulaşmıştı...

Ve hâlâ Nagini vardı tabii; artık onun buyruklarını yerine getirmeye gönderilmemeli, yakınında, onun koruması altında kalmalıydı...

Ama emin olmak için, tamamen emin olmak için, saklama yerlerinin her birine dönmeli, her bir Hortkuluk'unun üzerindeki korumayı iki katına çıkarmalıydı... tıpkı Mürver Asa arayışı gibi tek başına yapması gereken bir işti bu...

Önce hangisine gitmeliydi, en çok hangisi tehlikedeydi? İçinde eski bir tedirginlik kıpırdandı. Dumbledore onun tam adını biliyordu... Dumbledore Gaunt'larla arasında bağlantı kurmuş olabilirdi... onların terk edilmiş evi belki de saklama yerlerinin en az emniyetli olanıydı, ilk olarak oraya gidecekti...

Göl imkânsızdı şüphesiz... ama Dumbledore'un yetimhane sebebiyle onun geçmişteki bazı kabahatlerini bilmesi ihtimali vardı çok az da olsa.

Ve Hogwarts... ama oradaki Hortkuluk'unun emniyette olduğunu biliyordu; Potter'ın, okul şöyle dursun, Hogsmeade'e bile tespit edilmeden girmesine imkân yoktu. Yine de Snape'i çocuğun şatoya tekrar girmeye çalışacağı konusunda uyarmak ihtiyatlı bir davranış olurdu... Snape'e çocuğun niçin döneceğini söylemek ise budalalık olurdu tabii; Bellatrix ve Malfoy'a güvenmek büyük hataydı: onların aptallığı ve dikkatsizliği ne şartta ve ne zaman olursa olsun güvenmenin akılsızlık olduğunu kanıtlamamış mıydı?

İlk olarak Gaunt'ların kulübesine gidecekti o halde, Nagini'yi de yanında götürecekti: artık yılandan hiç ayrılmayacaktı... Ve hızla yürüyüp odadan çıktı, salonu geçti ve çeşmeden suyun fışkırdığı karanlık bahçeye çıktı. Çataldili ile çağırdığı yılan, uzun bir gölge gibi sürünerek gelip ona katıldı...

Harry kendi bedenine dönerken, gözleri birden açıldı: batan güneşin altında, gölün kıyısında yatıyordu ve Ron ile Hermio-

ne tepesinden ona bakıyorlardı. Suratlarındaki endişeli ifadelerden ve yara izinin hâlâ zonklamasından anlaşıldığı kadarıyla, Voldemort'un beynine yaptığı âni yolculuk dikkati çekmişti. Tir tir titreyerek ve hâlâ sırılsıklam olmasına biraz şaşırarak, güçlükle doğruldu, önünde çimlerin üstünde masum masum duran kupayı ve güneşin son ışıklarıyla yer yer altın rengi almış mavi gölü gördü.

"Biliyor." Voldemort'un tiz çığlıklarının ardından kendi sesi kulağına tuhaf ve pes gelmişti. "Biliyor, şimdi gidip diğerlerini kontrol edecek, sonuncusu da," ayağa kalkmıştı bile, "Hogwarts'ta. Biliyordum. *Biliyordum.*"

"Ne?"

Ron, ağzı bir karış açık, ona bakıyordu; Hermione ise doğrulmuş, dizlerinin üstünde duruyordu, endişeli bir hali vardı.

"Ama ne gördün? Nereden biliyorsun?"

"Onun kupayı öğrendiğini gördüm. Ben – ben kafasının içindeydim ve o –" Harry katliamı hatırladı, "cidden çok kızmış durumda, korkuyor da, nereden bildiğimizi anlayamıyor ve şimdi gidip öbürlerini kontrol edecek, ilk önce yüzüğü. En çok Hogwarts'takinin güvende olduğunu düşünüyor, çünkü Snape orada, çünkü içeri görülmeden girmek çok zor. Sanırım en son Hogwarts'a bakacak ama yine de birkaç saat içinde orada olabilir –"

"Hogwarts'ta nerede olduğunu gördün mü?" diye sordu Ron, şimdi o da ayağa kalkmıştı.

"Hayır, Snape'i uyarmaya konsantre oluyordu, tam olarak yerini geçirmedi aklından –"

"Durun, *durun*!" diye haykırdı Hermione, Ron Hortkuluk'u kapıp, Harry de Görünmezlik Pelerini'ni üstüne geçirirken. "Öylece kalkıp gidemeyiz, planımız yok, önce yapmamız gereken –"

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Harry kararlı bir şekilde. Uyurum diye ummuştu, yeni çadırın içine girmeyi iple çekmişti, ama artık bütün bunlar imkânsızdı. "Yüzüğün ve madalyonun gitmiş olduğunu görünce ne yapacağını hayal edebiliyor musunuz? Ya

Hogwarts'taki Hortkuluk'un yerini değiştirirse, onun yeterince güvende olmadığına karar verirse?"

"Ama içeri nasıl gireceğiz?"

"Hogsmeade'e gideceğiz," dedi Harry, "ve okulun etrafındaki korumanın nasıl bir şey olduğunu gördükten sonra bir şeyler düşüneceğiz. Pelerin'in altına gir, Hermione, bu sefer birbirimizden ayrılmayalım istiyorum."

"Ama sığmıyoruz ki –"

"Karanlık olacak, kimse ayaklarımızı fark etmez."

Muazzam kanatların çarpışı kara suyun üzerinde yankılandı: ejderha içeceği kadar su içmiş, havalanmıştı şimdi. Hazırlıklarına biraz ara verip onun yükseldikçe yükselişini, giderek kararan gökyüzünde bir karaltı haline gelişini ve sonunda da yakındaki bir dağın arkasında gözden kayboluşunu seyrettiler. Sonra Hermione yürüyüp diğer ikisinin arasında yerini aldı. Harry Pelerin'i üstlerine geçirip indirebildiği kadar aşağı indirdi ve hep beraber oldukları yerde dönerek ezici karanlığın içine daldılar.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kayıp Ayna

Harry'nin ayakları yola değdi. Yürek acıtacak kadar aşina olan Hogsmeade High Street'i gördü: karanlık dükkân cepheleri, köyün gerisindeki kara dağların silueti, ilerideki yolda Hogwarts'a giden dönemeç ve Üç Süpürge'nin pencerelerinden vuran ışık. Kalbi hoplayarak ve iliklerine işleyen bir netlikle, yaklaşık bir yıl önce, umarsızca zayıf olan Dumbledore'a destek olarak oraya nasıl indiğini hatırladı. Bütün bunlar bir saniyede, iniş sırasında meydana geldi – ve sonra, daha Ron ve Hermione'nin kollarını tutuşu gevşemeden, olan oldu.

Hava, Voldemort'un kupanın çalındığını fark ettiği andaki feryadına benzeyen bir çığlıkla yırtıldı: Ses Harry'nin vücudundaki her bir siniri paraladı ve Harry buna orada belirmelerinin yol açtığını hemen anladı. Daha dönüp Pelerin'in altındaki diğer ikisine bakarken, Üç Süpürge'nin kapısı ardına kadar açıldı, asaları havada, bir düzine pelerinli ve kukuletalı Ölüm Yiyen sokağa fırladı.

Harry, asasını kaldırırken Ron'un bileğini yakaladı. Sayıları Sersemletilmeyecek kadar fazlaydı: buna kalkışmak bile yerlerini ele verirdi. Ölüm Yiyenler'den biri asasını salladı ve hâlâ uzaktaki dağlarda yankılanan çığlık sona erdi.

"*Accio Pelerin!*" diye kükredi Ölüm Yiyenler'den biri.

Harry Pelerin'in katlarını kavradı ama Pelerin kaçmaya kalkmadı: Çağırma Büyüsü ona işlememişti.

"Demek kılıfının içinde değilsin, öyle mi, Potter?" diye haykır-

dı büyüyü deneyen Ölüm Yiyen, sonra da arkadaşlarına bağırdı: "Etrafa dağılın. Burada."

Ölüm Yiyenler'den altı tanesi onlara doğru koştu: Harry, Ron ve Hermione mümkün olduğu kadar çabuk geri çekildiler, en yakındaki yan sokağa girdiler, Ölüm Yiyenler onları birkaç santim farkla kaçırdı. Karanlıkta bekleyip aşağı yukarı koşturan ayak seslerini dinlediler, Ölüm Yiyenler'in etrafı tarayan asalarından çıkan ışık huzmeleri sokak boyunca uçtu.

"Gidelim buradan!" diye fısıldadı Hermione. "Hemen Buharlaşalım!"

"Harika fikir," dedi Ron, ama daha Harry cevap veremeden bir Ölüm Yiyen haykırdı. "Burada olduğunu biliyoruz, Potter, buradan çıkış da yok! Seni bulacağız!"

"Bizi bekliyorlardı," diye fısıldadı Harry. "Onlara geldiğimizi haber versin diye o büyüyü yapmışlar. Sanırım bizi burada tutmak için bir şey yapmışlardır, bizi kapana kıstırmak –"

"Ruh Emiciler'e ne dersiniz?" diye seslendi başka bir Ölüm Yiyen. "Onları salın, onu çabucak bulurlar!"

"Karanlık Lord, Potter'ın başkasının eliyle öldürülmesini istemiyor, sadece kendi –"

"– zaten Ruh Emiciler de onu öldürmeyecek! Karanlık Lord Potter'ın canını istiyor, ruhunu değil. Önce öpülürse öldürmesi daha kolay olur!"

Onaylayan birtakım sesler duyuldu. Harry'nin içini korku doldurdu: Ruh Emiciler'i püskürtmek için Patronus yapmak zorunda kalacaklardı, bu da onları ânında ele verecekti.

"Buharlaşmaya çalışmamız gerek, Harry!" diye fısıldadı Hermione.

Daha o bunu söylerken Harry sokağa yayılmaya başlayan olağandışı soğuğu hissetti. Çevrelerindeki ışık ta yıldızlara kadar çekilip alınmıştı, yıldızlar da yok olmuştu. Zifiri karanlıkta Hermione'nin kolunu tuttuğunu hissetti ve birlikte, oldukları yerde döndüler.

Normalde içinde hareket ettikleri hava katılaşmıştı: Buharlaşamıyorlardı; Ölüm Yiyenler büyülerini iyi tutturmuştu. Soğuk Harry'nin etini gittikçe daha da çok ısırıyordu. O, Ron ve Hermione, yan sokaktan geri çekildiler, yollarını el yordamıyla duvara dokunarak tayin ediyor, hiç ses çıkarmamaya çalışıyorlardı. Sonra köşeden, kara pelerinleri ve lekeli ve çürümekte olan elleriyle, zerrece gürültü çıkarmadan kayarcasına hareket eden Ruh Emiciler geldi, sayıları ondan fazlaydı, çevrelerinden daha koyu bir siyah renkte oldukları için görülebiliyorlardı. Civarlarındaki korkuyu sezebiliyorlar mıydı? Harry bundan emindi: şimdi çok daha çabuk geliyor gibiydiler, iğrendiği o hırıltılı nefesleriyle ağır ağır soluyorlardı, havadaki umutsuzluğu hissediyor, yaklaşıyorlardı –

Asasını kaldırdı: Ruh Emici öpücüğüne hedef olamazdı, olmayacaktı, sonradan ne olursa olsun. Fısıldarken, Ron ve Hermione'yi düşündü: "*Expecto patronum!*"

Gümüş çatalboynuzlu geyik asasından fırlayıp çıktı ve saldırdı: Ruh Emiciler kaçıştı, görünmeyen bir yerden muzaffer bir çığlık yükseldi.

"Bu o, aşağıda, aşağıda, Patronus'unu gördüm, çatalboynuzlu geyikti!"

Ruh Emiciler geri çekilmişti, yıldızlar gene çıkıyordu ve Ölüm Yiyenler'in ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu; ama panik içindeki Harry ne yapacağına henüz karar veremeden, yakında bir sürgü gıcırdadı, dar sokağın sol yanında bir kapı açıldı ve kaba bir ses, "Potter, içeri, çabuk!" dedi.

Harry hiç duraksamadan onun dediğini yaptı: üçü birden açık kapıdan içeri daldı.

"Üst kata, Pelerin'i çıkarmayın, sesinizi de çıkarmayın!" diye mırıldandı uzun boylu biri, yanlarından geçip sokağa çıktı, kapıyı arkasından vurup kapattı.

Harry'nin nerede bulundukları konusunda hiç fikri yoktu ama şimdi, tek bir mumun titreyen ışığında Domuz Kafası'nın pis ve dağınık, talaş serpilmiş barını tanıdı. Tezgâhın arkasından koş-

tular, sallanan bir ahşap merdivene giden ikinci bir kapıdan geçip basamakları olabildiğince süratle çıktılar. Merdiven bir oturma odasına açılıyordu; odanın içinde havı dökülmüş bir halı ve küçük bir şömine vardı; şöminenin üstünde ise sadece odaya dalgın bir tatlılıkla bakan sarışın bir kızın tek bir resmi asılıydı.

Aşağıdaki sokaktan duyulan bağırtılar onlara kadar geliyordu. Görünmezlik Pelerini hâlâ sırtlarında, pis pencereye sokularak aşağı baktılar. Harry'nin şimdi Domuz Kafası'nın barmeni olduğunu çıkarabildiği kurtarıcıları, kukuleta takmamış tek kişiydi.

"N'olmuş?" diye böğürüyordu kukuletalı yüzlerden birine. "N'olmuş? Ruh Emicileri sokağıma yollarsan, ben de onlara Patronus yollarım! Onları yakınımda istemiyorum, dedim size, istemiyorum!"

"O senin Patronus'un değildi!" dedi bir Ölüm Yiyen. "Çatalboynuzlu geyikti, Potter'ın Patronus'u!"

"Çatalboynuzlu geyik, ha!" diye kükredi barmen ve bir asa çıkardı. "Çatalboynuzlu geyik! Seni budala – *expecto patronum!*"

Muazzam ve boynuzlu bir şey asadan fırladı: başı önde High Street'e doğru koşturdu, gözden kayboldu.

"Gördüğüm bu değildi –" dedi Ölüm Yiyen, ama o kadar da emin görünmüyordu.

"Sokağa çıkma yasağı bozuldu, gürültüyü duydun," dedi arkadaşlarından biri barmene. "Biri sokaktaydı, kurallara karşı –"

"Kedimi dışarı çıkarmak istersem çıkarırım, sizin sokağa çıkma yasağınızın da canı cehenneme!"

"Azgınkedi Büyüsü'nü *sen* mi tetikledin yani?"

"Tetiklediysem ne olmuş? Beni Azkaban'a mı postalayacaksınız? Burnumu kapımdan dışarı uzattım diye öldürecek misiniz? Yapın, öyleyse, yapmak istiyorsanız! Ama sizin hayrınıza umarım ki küçük Kara İşaret'lerinize basıp onu çağırmamışsınızdır. Ben ve ihtiyar kedim için buraya çağırılmaktan hiç hoşlanmazdı, değil mi?"

"Sen bizim için üzülme," dedi Ölüm Yiyenler'den biri, "kendin için üzül, sokağa çıkma yasağını bozmuşsun!"

"Peki benim meyhanem kapanınca iksir ve zehir alışverişini nerede yapacaksınız bakalım? O zaman ek işlerinize ne olacak?"

"Tehdit mi ediyorsun –?"

"Çenemi kapalı tutuyorum, siz de zaten bunun için buraya geliyorsunuz, değil mi?"

"Ben hâlâ bir çatalboynuzlu geyik Patronus gördüm diyorum!" diye haykırdı ilk Ölüm Yiyen.

"Çatalboynuzlu geyik, ha?" diye kükredi barmen. "O *keçi*, budala!"

"Pekâlâ, hata ettik," dedi ikinci Ölüm Yiyen. "Ama sokağa çıkma yasağını bir daha bozarsan, bu kadar hoşgörülü davranmayız!"

Ölüm Yiyenler High Street'e döndü. Hermione rahatlayarak inledi, Pelerin'in altından çıktı ve titrek bacaklı bir koltuğa oturdu. Harry perdeleri sıkıca kapadı, sonra Pelerin'i kendisiyle Ron'un üstünden çıkardı. Barmenin aşağıda barın kapısını yeniden sürgülediğini, sonra da merdiveni çıktığını duydular.

Harry'nin dikkatini şömine rafının üstündeki bir şey çekti: tam kızın portresinin altında küçük, dikdörtgen biçiminde bir ayna duruyordu.

Barmen odaya girdi.

"Sizi kahrolası budalalar," dedi boğuk bir sesle, birinden diğerine bakarak. "Hangi akla hizmet buraya geldiniz?"

"Teşekkür ederiz," dedi Harry, "Size ne kadar teşekkür etsek az. Hayatımızı kurtardınız."

Barmen homurdandı. Harry ona yaklaştı, başını kaldırıp yüzüne baktı, uzun, sicim gibi, gri saçının ve sakalının ötesini görmeye çalıştı. Gözlük takıyordu. Kirli camların ardında gözleri insanın içine işleyen, parlak bir maviydi.

"Aynada gördüğüm sizin gözünüz."

Odada bir sessizlik oldu. Harry ile barmen birbirlerine baktılar.

"Dobby'yi siz gönderdiniz."

Barmen evet anlamında başını salladı ve etrafına bakarak cini aradı.

"Sizin yanınızda olur sandım. Nerede bıraktınız onu?"

"Öldü," dedi Harry. "Onu Bellatrix Lestrange öldürdü."

Barmenin yüzünden duyguları belli olmuyordu. Biraz sonra, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "O cini severdim."

Adam geri döndü, asasıyla dürterek lambaları yaktı, hiçbirine bakmıyordu.

"Siz Aberforth'sunuz," dedi Harry, adamın sırtına.

Adam ne doğruladı, ne yalanladı, sadece ateşi yakmak için eğildi.

"Bunu nasıl ele geçirdiniz?" diye sordu Harry, odayı geçip Sirius'un aynasına, neredeyse iki yıl önce eşini kırdığı aynaya yürüdü.

"Bir yıl kadar önce Dung'dan satın aldım," dedi Aberforth. "Albus bana ne olduğunu söyledi. Sana göz kulak olmaya çalışıyorum bir süredir."

Ron nefesini tuttu.

"Gümüş maral!" dedi heyecanla. "O da siz miydiniz?"

"Ne diyorsun sen?" dedi Aberforth.

"Biri bize bir maral Patronus gönderdi!"

"Yani, bu zekâyla Ölüm Yiyen olabilirmişsin, oğlum. Az önce Patronus'umun keçi olduğunu kanıtlamadım mı?"

"Ah," dedi Ron. "Evet... eh, karnım aç!" diye ekledi kendini savunarak, tam o sırada karnı fena halde guruldarken.

"Yiyeceğim var," dedi Aberforth, ve odadan dışarı ağır ağır yürüdü. Bir süre sonra da koca bir somun ekmek, peynir ve kalaylı güğümde şarap getirip ateşin önündeki küçük masaya koydu. Kurt gibi acıkmışlardı, yediler içtiler ve bir süre ateşin çatırdaması, kadehlerin şıngırdaması ve çiğneme sesleri dışında sessizlik oldu.

"Şimdi, bakalım," dedi Aberforth, üçü de tıkabasa doyduktan sonra Harry ve Ron uykulu uykulu iskemlelerinde kendilerini salıverirken. "Sizi buradan çıkarmanın en iyi yolunu düşünmeliyiz.

Gece olmaz, karanlıkta biri dışarı adımını atarsa neler olduğunu duydunuz: Azgınkedi Büyüsü tetikleniyor, Doksi yumurtalarına saldıran Kabuluk'lar gibi üstünüze çökerler. Çatalboynuzlu geyiği ikinci kez keçi diye yutturabileceğimi sanmıyorum. Günün ağarmasını bekleyin, o zaman sokağa çıkma yasağı biter, siz de yeniden sırtınıza Pelerin'inizi geçirip yayan olarak yola koyulursunuz. Dosdoğru Hogsmeade'in dışına, dağlara çıkıp oradan Buharlaşabilirsiniz. Hagrid'i de görebilirsiniz. Onu tutuklamaya kalkıştıklarından beri orada bir mağarada Grawp'la birlikte saklanıyor."

"Gitmiyoruz," dedi Harry. "Hogwarts'a girmeliyiz."

"Aptallaşma, çocuk," dedi Aberforth.

"Girmemiz şart," dedi Harry.

"Şart olan," dedi Aberforth, öne eğilerek, "buradan gidebildiğiniz kadar uzağa gitmeniz."

"Anlamıyorsunuz. Fazla vaktimiz kalmadı. Şatoya girmemiz şart. Dumbledore –yani, ağabeyiniz demek istiyorum– bizden bir şey istemişti –"

Ateşin ışığı Aberforth'un gözlüğünün kirli camlarını bir an için donuklaştırdı; açık, düz bir beyaz. Harry, dev örümcek Aragog'un kör gözlerini hatırladı.

"Ağabeyim Albus pek çok şey isterdi," dedi Aberforth, "ve o muhteşem planlarını uygularken insanlar hep incinirdi, öyle de bir huyları vardı. Bu okuldan uzaklaş, Potter, mümkünse bu ülkeden de. Ağabeyimi ve onun zekice entrikalarını unut. Bunların hiçbirinin onu incitmeyeceği bir yere gitti ve sen de ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Anlamıyorsunuz," dedi Harry yeniden.

"Ya, anlamıyorum, öyle mi?" dedi Aberforth usulca. "Kendi kardeşimi anlamıyor muyum sanıyorsun? Albus'u benden iyi tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Öyle demek istemedim," dedi Harry. Beyni bitkinlikten ve yiyecek ile şarap bolluğundan tembelleşmiş gibiydi. "Şey... bana bir görev bıraktı."

"Bak sen, öyle mi?" dedi Aberforth. "Güzel bir görevdir umarım, ha? Hoş mu? Kolay mı? Vasıfsız bir büyücü çocuğun kendini zorlamadan yapması beklenecek bir şey mi?"

Ron hayli neşesizce güldü. Hermione gerilmiş görünüyordu.

"Ben, şey – kolay değil, hayır," dedi Harry. "Ama gitmem şart –"

" 'Şart' mı? Niye *'şart'*mış ki? O öldü, değil mi?" dedi Aberforth sertçe. "Bırak ucunu oğlum, yoksa sen de onun arkasından gidersin! Kendini kurtar!"

"Yapamam!"

"Neden?"

"Ben –" Harry bunaldı; açıklayamazdı, onun yerine saldırmayı seçti. "Ama siz de mücadele ediyorsunuz, Zümrüdüanka Yoldaşlığı'ndasınız –"

"İdim," dedi Aberforth. "Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın işi bitti. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen kazandı, her şey bitti ve öyle değilmiş gibi davranmaya kalkışan kendini kandırır. Burası senin için asla emniyetli olmayacak, Potter, seni fena halde istiyor. Onun için yurtdışına git, saklan, kendini kurtar. En iyisi, bu ikisini de yanında götür." Parmağıyla Ron ve Hermione'yi gösterdi. "Artık yaşadıkları sürece tehlikede olacaklar, çünkü herkes seninle çalıştıklarını biliyor."

"Gidemem," dedi Harry. "Bir görevim var –"

"Başkasına ver!"

"Verememem. Ben olmalıyım, Dumbledore hepsini açıkladı –"

"Bak sen, öyle mi? Ve sana her şeyi anlattı mı, sana karşı dürüst davrandı mı?"

Harry bütün kalbiyle "evet" demek istiyordu ama nedense bu basit kelime dudaklarına erişemedi. Aberforth onun ne düşündüğünü biliyor gibiydi.

"Ben kardeşimi tanırım, Potter. Gizliliği annemizin dizi dibinde öğrendi o. Sırlar ve yalanlar, öyle büyüdük biz, ve Albus... onun Tanrı vergisi bir yeteneği vardı."

İhtiyar adamın gözleri şömine rafının üstündeki kız tablosuna gitti. Harry şimdi etrafa doğru dürüst bakınca, onun odadaki tek resim olduğunu gördü. Albus Dumbledore'un da, başka kimsenin de fotoğrafı yoktu.

"Mr Dumbledore," dedi Hermione, hayli ürkek şekilde. "Bu kız kardeşiniz mi? Ariana mı?"

"Evet," dedi aksi aksi Aberforth. "Demek Rita Skeeter'ı okudun, öyle mi, küçük hanım?"

"Elphias Doge bize ondan söz etti," dedi Harry, Hermione'yi kurtarmaya çalışarak.

"O ihtiyar ahmak," diye mırıldandı Aberforth, şaraptan bir yudum daha alarak. "Ağabeyimin her deliğinde güneş açtığını sanıyordu, evet. Ona bakarsanız, pek çok kişi öyle sanıyordu, siz üçünüz de buna dahilsiniz, göründüğü kadarıyla."

Harry sesini çıkarmadı. Dumbledore konusunda aylardır kafasını kurcalamış olan kuşkuları ve belirsizlikleri dile getirmek istemiyordu. Dobby'nin mezarını kazarken seçimini yapmıştı; Albus Dumbledore'un ona gösterdiği dolambaçlı, tehlikeli yola devam etmeye, bilmek istediği her şeyin kendisine söylenmediğini kabul etmeye ve güvenmeye karar vermişti. Artık kuşku duymayı hiç mi hiç istemiyordu, onu amacından saptıracak hiçbir şey duymak istemiyordu. Aberforth'un, ağabeyininkine çarpıcı derecede benzeyen parlak mavi gözlerine baktı: onun bakışları da hedefinin röntgenini çektikleri şeklinde bir izlenim uyandırıyordu. Aberforth'un onun ne düşündüğünü bildiğini, bu yüzden onu küçük gördüğünü düşündü Harry.

"Profesör Dumbledore Harry'ye değer verirdi, hem de çok," dedi Hermione alçak sesle.

"Bak sen, öyle mi?" dedi Aberforth. "Tuhaftır, ağabeyimin çok sevdiği insanların büyük kısmı, sonunda onları kendi haline bıraksa düşeceklerinden çok daha beter duruma düştüler."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Hermione soluğu kesilerek.

"Boş ver," dedi Aberforth.

"Ama çok ciddi bir şey söylüyorsunuz!" dedi Hermione. "Yoksa siz – siz kardeşinizden mi söz ediyorsunuz?"

Aberforth gözlerinden ateşler saçarak ona baktı: dudakları, sanki söylemekten kaçındığı kelimeleri çiğniyormuş gibi hareket ediyordu. Sonra aniden konuşmaya başladı.

"Kız kardeşim altı yaşındayken üç Muggle oğlanın hücumuna uğradı, onun üzerine çullandılar. Arka bahçe çitinin arasından gizlice gözleyip sihir yaptığını görmüşlerdi: çocuktu, kontrol edemiyordu, o yaşta hiçbir cadı ya da büyücü edemez zaten. Gördükleri şey onları korkuttu, sanırım. Zorla çitten içeri girdiler ve kardeşim onlara numarasını gösteremeyince, küçük ucubenin bunu yapmasını durdurmaya çalışırken biraz ileri gitmişler."

Hermione'nin gözleri ateşin ışığında faltaşı gibi açılmıştı. Ron biraz midesi bulanmış gibi görünüyordu. Aberforth ayağa kalktı, Albus kadar uzun boyluydu ve öfkesiyle, acısının yoğunluğuyla birden korkunç bir hal almıştı.

"Bu onu mahvetti, ona yaptıkları: bir daha hiç düzelmedi. Sihir kullanmıyordu, ama ondan kurtulamamıştı da: sihir içe doğru döndü ve bu onu çıldırttı, kontrol edemediği zaman içinden patlarcasına çıkıyor ve bazen Ariana garip ve tehlikeli hale geliyordu. Ama çoğu zaman tatlıydı, ürkekti ve zararsızdı.

"Ve babam bunu yapan piçlerin peşine düştü," dedi Aberforth, "ve onlara saldırdı. Bu yüzden onu Azkaban'a kapattılar. Bunu niye yaptığını asla söylemedi, çünkü eğer Bakanlık Ariana'nın ne hale geldiğini öğrense, bir daha çıkmamak üzere St Mungo'ya kapatılırdı. Böyle dengesiz olduğu için, daha fazla içinde tutamadığı zamanlarda sihir patlayarak dışarı çıktığı için onu Uluslararası Gizlilik Nizamnamesi için ciddi bir tehdit sayarlardı.

"Onun güvende olmasını sağlamak ve sessiz olmak zorundaydık. Taşındık, onun hasta olduğu haberini yaydık ve annem ona baktı, onu sakin ve mutlu tutmaya çalıştı.

"*En* sevdiği bendim," dedi. Bunu derken Aberforth'un kırışıkları ile arap saçına dönmüş sakalının arasından kirli bir okul çocu-

ğu bakıyordu sanki. "Albus değil. O evdeyken hep yatak odasına çıkardı, kitaplarını okur ve ödüllerini sayardı, 'o günlerin en önde gelen sihirli adlarıyla' yazışmayı sürdürürdü," diye alaycı alaycı güldü Aberforth, "*o* Ariana'yla uğraşmak istemezdi. Kız kardeşim en çok beni severdi. Annemin hatırı için yemek yemediği zaman ben yemesini sağlayabilirdim, öfke nöbetlerinden birine kapılınca ben onu sakinleştirebilirdim ve sessiz olduğu zamanlarda da, keçileri beslememe yardımcı olurdu.

"Sonra, on dört yaşındayken... ben orada değildim," dedi Aberforth. "Orada olsam, onu sakinleştirebilirdim. Öfke nöbetlerinden birine kapıldı, annem eskiden olduğu kadar genç değildi ve... bir kazaydı. Ariana kontrol edemedi. Ama annem ölmüştü artık."

Harry merhamet ve tiksinti karışımı korkunç bir duyguya kapıldı; daha fazlasını duymak istemiyordu ama Aberforth konuşmaya devam etti. Harry onun bunu birine son anlatışından bu yana ne kadar vakit geçtiğini, hatta bu konuyu hayatında birine hiç anlatıp anlatmadığını merak etti.

"Bu da Albus'un küçük Doge'la yapacağı dünya seyahati planlarını bozdu. İkisi annemin cenazesi için eve geldiler, sonra da Doge tek başına gitti ve Albus ailenin reisi olmaya soyundu. Hah!"

Aberforth ateşe tükürdü.

"Ben ona bakardım, Albus'a dedim, okula aldırdığım bile yoktu, evde kalır, yapardım. Bana eğitimimi tamamlamam gerektiğini ve *kendisinin* görevi annemden devralacağını söyledi. Bay Parlakzekâ için ne düşüş. Öyle ya, yarı deli kız kardeşine baktın, evi havaya uçurmasını gün aşırı engelledin diye adama ödül vermezler. Ama birkaç hafta idare etti... ta ki o gelene kadar."

Ve şimdi Aberforth'un yüzü resmen tehlikeli bir görünüm almıştı.

"Grindelwald. Ve sonunda ağabeyimin konuşacak bir *dengi* vardı, *onun* kadar zeki ve yetenekli olan biri. O zaman, onlar bütün planlarını yeni bir büyücülük düzeni için yaparken ve *Yadigârlar*'ı

ya da onca ilgilendikleri her neyse onu ararken, Ariana'ya göz kulak olma işi ikinci planda kaldı. Bütün büyücü neslinin yararına büyük planlar.... Eh, Albus *çoğunluğun iyiliği* için çalışırken genç bir kız ihmal edildiyse n'olmuş?

"Ama birkaç hafta sonra, benim canıma yetmişti, sahiden. Hogwarts'a dönme vaktim gelmişti neredeyse ve ben her ikisine birden, tıpkı şimdi sizinle olduğum gibi yüz yüze bunu söyledim." Aberforth Harry'ye baktı, onu ağabeyine karşı çıkan sırım gibi ve öfkeli bir yeniyetme olarak görmek için pek de fazla hayal gücüne gerek yoktu. "Ona dedim ki, şimdi vazgeçsen iyi olur. Onu başka bir yere götüremezsin, durumu buna müsait değil. Her nereye gitmeyi planlıyor olursan ol, o akıllıca konuşmalarını yaparken, kendine taraftar toparlarken, onu yanında götüremezsin. Bu hoşuna gitmedi." Aberforth'un gözleri, gözlük camlarına vuran ateş ışığıyla bir an örtüldü: yeniden beyaz ve kör, parladılar. "Grindelwald bundan hiç hoşlanmadı. Kızdı. Bana küçük aptal bir oğlan olduğumu, onun ve parlak zekâlı ağabeyimin yolunda durmaya çalıştığımı söyledi... onlar bir kez dünyayı değiştirip büyücüleri saklandıkları yerden çıkardıklarında ve Muggle'lara hadlerini bilmeyi öğrettiklerinde, zavallı kız kardeşimin saklanmasına gerek kalmayacaktı, *anlamıyor* muydum?

"Ve bir tartışma çıktı... ve ben asamı çektim, o da kendininkini çekti... ve ağabeyimin en iyi arkadaşı bana Cruciatus Laneti yaptı – Albus onu durdurmaya çalışıyordu ve sonra üçümüz birden düello etmeye başladık ve çakan ışıklar ile patlamalar Ariana'yı harekete geçirdi, dayanamadı –"

Öldürücü bir yara almış gibi yüzünün rengi soluyordu Aberforth'un.

"– ve sanırım yardım etmek istedi, ama aslında ne yaptığını bilmiyordu. Hangimiz yaptı bilmiyorum, herhangi birimiz olabilirdi – öldü."

Son kelimede sesi çatladı, en yakındaki koltuğa çöktü. Hermione'nin yüzü yaşlarla ıslanmıştı ve Ron da neredeyse Aber-

forth kadar solmuştu. Harry tiksintiden başka bir şey hissetmiyordu: bunu duymamış olmayı istiyordu, zihnini bundan temizlemek istiyordu.

"Çok... Çok üzgünüm," diye fısıldadı Hermione.

"Gitti," dedi Aberforth, karga gibi bir sesle. "Ebediyen gitti."

Burnunu koluna sildi ve boğazını temizledi.

"Elbette, Grindelwald basıp gitti. Zaten kendi ülkesinde sicili bozuktu, Ariana'nın da onun hesabına yazılmasını istemedi. Albus'a gelince, özgürdü değil mi? Kız kardeşinin yükünden kurtulmuştu, en büyük büyücü olmak için özgür –"

"Asla kurtulamadı," dedi Harry.

"Anlayamadım, ne dedin?" dedi Aberforth.

"Asla," dedi Harry. "Ağabeyiniz öldüğü gece, onu çıldırtan bir iksir içti. Bağırmaya başladı, orada olmayan birine yalvarıyordu. '*Onları incitme, lütfen... beni incit onların yerine.*' "

Ron ve Hermione gözlerini dikmiş Harry'ye bakıyorlardı. Göldeki adada olup bitenler konusunda asla ayrıntıya girmemişti: Dumbledore ile birlikte Hogwarts'a dönmelerinden sonraki olaylar bunları öyle gölgede bırakmıştı ki.

"Sizinle ve Grindelwald'la orada olduğunu düşünüyordu, öyleydi, biliyorum," dedi Harry, Dumbledore'un inlemesini, yalvarmasını hatırlayarak. "Grindelwald'ın sizi ve Ariana'yı incitmesini gözlediğini sanıyordu... onun için tam bir işkenceydi, onu o anda görebilseniz, kurtulduğunu söylemezdiniz."

Aberforth kendi boğum boğum, damarlı ellerini incelemeye dalmış görünüyordu. Uzun bir suskunluktan sonra, "Kardeşimin çoğunluğun iyiliğine senden daha fazla önem vermediğine nasıl emin olabilirsin, Potter?" dedi. "Vazgeçilebilir olmadığından nasıl emin olabilirsin, tıpkı küçük kız kardeşim gibi?"

Bir buz parçası Harry'nin kalbini deldi sanki.

"Buna inanmıyorum. Dumbledore Harry'yi severdi," dedi Hermione.

"Öyleyse niye ona saklanmasını söylemedi?" diye cevabı ya-

pıştırdı Aberforth. "Niye ona kendi başının çaresine bak, işte öyle hayatta kalabilirsin demedi?"

"Çünkü," dedi Harry, daha Hermione cevap veremeden, "bazen *gerçekten* kendi güvenliğinizden fazlasını düşünmeniz gerekir! Bazen *gerçekten* çoğunluğun iyiliğini düşünmeniz gerekir! Savaş bu!"

"On yedi yaşındasın, çocuk!"

"Rüştümü ispat ettim ve siz vazgeçmiş olsanız da ben savaşmaya devam edeceğim!"

"Benim vazgeçtiğimi kim söylüyor?"

" 'Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın işi bitti,' " diye tekrar etti Harry. " 'Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen kazandı, her şey bitti ve öyle değilmiş gibi davranmaya kalkışan kendini kandırır.' "

"Hoşuma gittiğini söyleyemem ama gerçek bu!"

"Hayır, değil," dedi Harry. "Ağabeyiniz Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in işini nasıl bitireceğini biliyordu, bu bilgiyi de bana devretti. Başarıya ulaşana –ya da ölene– kadar devam edeceğim. Bunun nasıl sona erebileceğini bilmiyorum sanmayın. Yıllardır biliyorum."

Aberforth'un dalga geçmesini ya da itiraz etmesini bekledi, ama Aberforth böyle bir şey yapmadı. Sadece kaşlarını çattı.

"Hogwarts'a girmemiz gerek," dedi Harry yeniden. "Eğer siz bize yardım edemezseniz, gün ağarana kadar bekleyeceğiz, sizi rahat bırakacağız ve kendimiz içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışacağız. Eğer siz bize yardım *edebilirseniz* – eh, şimdi bunu söylemenin tam sırası."

Aberforth, ağabeyininkilere olağanüstü derecede benzeyen gözlerle Harry'ye bakarak, koltuğunda öylece oturdu. Sonunda boğazını temizledi, ayağa kalktı, küçük masanın etrafından dolandı ve Ariana'nın portresine yaklaştı.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi.

Kız gülümsedi, döndü ve yürüyüp gitti, portrelerdeki insanların genelde yaptığı gibi çerçevelerin yanlarından dışarı çıkmadı

da, arkasına resmedilmiş uzun bir tünele benzeyen bir şey boyunca yürüdü. Karanlık tarafından yutulana kadar, ince şeklinin uzaklaşmasını izlediler.

"Şey – ne –?" diye başladı Ron.

"Artık içeri girmek için tek bir yol var," dedi Aberforth. "Bütün eski gizli geçitlerin her iki taraftan da kapandığını biliyor olmalısınız, kaynaklarımın bana söylediğine göre sınır duvarları boyunca Ruh Emiciler var, okulun içinde de düzenli devriye geziliyor. Burası hiç bu kadar ağır şekilde korunmamıştı. Snape idareyi ele almışken, Carrow kardeşler de onun Yardımcıları iken, nasıl oluyor da içeri girince bir şey yapmayı bekliyorsun... ama senin seçimin de bu, değil mi? Ölmeye hazır olduğunu söylüyorsun."

"Ama ne...?" dedi Hermione, Ariana'nın resmine bakıp kaşlarını çatarak.

Resmedilmiş tünelin ucunda minik beyaz bir nokta yeniden belirmişti ve şimdi Ariana, yaklaştıkça büyüyerek geriye, onlara doğru yürüyordu. Fakat şimdi yanında biri daha vardı, ondan daha uzun boylu biri, topallayarak gelen ve heyecanlı görünen biri. Saçı Harry'nin daha önce gördüğünden uzundu: yüzünden birkaç yara almış gibiydi, giysileri de parçalanmış ve yırtılmıştı. İki şekil büyüdü de büyüdü, ta ki başları ve omuzları portreyi doldurana kadar. Sonra tablo küçük bir kapı gibi duvarda ileri savruldu ve gerçek bir tünelin girişi ortaya çıktı. Ve bu girişten, saçları fazlasıyla uzamış, yüzü kesik, cüppesi yırtık halde, gerçek Neville Longbottom çıkarak, büyük bir sevinç nidası koyverdi, şömine rafından aşağı atladı ve bağırdı: "Geleceğini biliyordum! *Biliyordum, Harry!*"

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kayıp Diadem

"Neville – ama ne – nasıl –?"

Fakat Neville Ron ile Hermione'yi görmüş, sevinç çığlıklarıyla onlara sarılıyordu. Harry baktıkça, Neville'in durumu gözüne daha da kötü görünmeye başladı: bir gözü şişmiş, sarı ve mor bir hal almıştı, yüzünde yarık izleri vardı, görünümündeki genel dağınıklık havası ise epey sıkıntı yaşadığı izlenimini veriyordu. Yine de hırpalanmış yüzü, Hermione'yi bırakırken mutlulukla ışıl ışıldı: "Geleceğinizi biliyordum! Seamus'a an meselesi dedim durdum!"

"Neville, ne oldu sana böyle?"

"Ne? Bu mu?" Neville yaralarını önemsemez bir edayla başını salladı. "Bu hiçbir şey değil. Seamus'un durumu çok daha kötü. Göreceksiniz. Gidelim mi, öyleyse? Ah," dedi Aberforth'a dönerek, "Ab, bir iki kişi daha geliyor olabilir."

"Bir iki kişi daha mı?" dedi Aberforth kasvetli bir edayla. "Ne demek bir iki kişi daha, Longbottom? Bir sokağa çıkma yasağı var, ayrıca bütün köyün üstüne Azgınkedi Büyüsü koydular!"

"Biliyorum, o yüzden de doğrudan barın içine Cisimlenecekler," dedi Neville. "Sen geldiklerinde onları geçitten gönderiver, olur mu? Çok sağol."

Neville elini Hermione'ye uzattı, onun şöminenin üstüne tırmanıp tünele girmesine yardım etti; arkasından Ron girdi, arkasından da Neville. Harry Aberforth'a döndü.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Hayatımızı kurtardınız, hem de iki kere."

"O zaman hayatınıza göz kulak olun," dedi Aberforth huysuz huysuz. "Üçüncü bir kez kurtaramayabilirim."

Harry şöminenin üstüne tırmandı ve Ariana'nın portresinin arkasındaki delikten girdi. Deliğin arkasında pürüzsüz taş basamaklar vardı: geçit yıllardır oradaymış gibi görünüyordu. Duvarlardan pirinç lambalar sallanıyordu, toprak zemin ise aşınmış ve pürüzsüzdü; yürürlerken gölgeleri duvarda yelpaze misali dalgalanıyordu.

"Ne zamandır var burası acaba?" diye sordu Ron, yürümeye başlarlarken. "Çapulcu Haritası'nda yok, değil mi Harry? Okuldan çıkan ve okula giren sadece yedi tane geçit var sanıyordum."

"Okul yılı başlamadan onların hepsini kapadılar," dedi Neville. "Girişlerin üstündeki lanetler varken ve çıkışta Ölüm Yiyenler ve Ruh Emiciler beklerken, onların hiçbirinden geçmek mümkün değil artık." Geriye doğru yürümeye başladı, yüzünde bir gülümseme, onlara doya doya bakıyordu. "Boşverin bunları şimdi... doğru mu? Gerçekten Gringotts'a girdiniz mi? Bir ejderhanın sırtında kaçtınız mı? Her yerde haberi, herkesin dilinde, Terry Boot bu hikâyeyi Büyük Salon'da bir akşam yemeğinde bağıra bağıra anlattığı için Carrow'dan dayak yedi!"

"Evet, doğru," dedi Harry.

Neville neşeyle güldü.

"Ejderhayı ne yaptınız peki?"

"Doğaya salıverdik," dedi Ron. "Gerçi Hermione evcil hayvan olarak alma taraftarıydı ama –"

"Abartma Ron –"

"Ama neler yapıyordunuz? İnsanlar senin sadece kaçmakla meşgul olduğunu söylüyor, Harry ama ben öyle düşünmüyorum. Bence bir şeylerin peşindesin."

"Haklısın," dedi Harry, "ama bize Hogwarts'tan söz et, Neville, hiçbir şey duymadık."

"Burası... şey, pek Hogwarts gibi değil artık," dedi Neville. Konuşurken yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu. "Carrow'ları biliyor musunuz?"

"Burada öğretmenlik yapan o iki Ölüm Yiyen mi?"

"Öğretmenlikten fazlasını yapıyorlar," dedi Neville. "Bütün disiplinden sorumlular. Cezayı çok seviyor bu Carrow'lar."

"Umbridge gibi mi?"

"Yok, Umbridge yanlarında hafif kalır. Yanlış bir şey yaparsak diğer öğretmenlerin bizi Carrow'lara göndermesi gerekiyor. Ama ellerinden geldiğince göndermiyorlar. Öğretmenlerin de onlardan bizim kadar nefret ettikleri besbelli zaten.

"Amycus, erkek olanı, eskiden Karanlık Sanatlara Karşı Savunma olan dersi veriyor, ama artık şimdi derse sadece Karanlık Sanatlar dense yeridir. Ceza verilen kişilere Cruciatus Laneti yapmamız gerekiyor –"

"*Ne?*"

Harry, Ron ve Hermione'nin birleşen sesleri geçit boyunca yankılandı.

"Evet, ya," dedi Neville. "İşte bu öyle oldu," yanağındaki epey derin bir yarayı gösterdi, "ben yapmayı reddettim. Bazıları kendini bayağı kaptırmış durumda ama; Crabbe ve Goyle bayılıyorlar mesela. İlk kez herhangi bir şeyde sınıfın en iyisi oluyorlar sanırım.

"Alecto, yani Amycus'un kız kardeşi ise herkes için zorunlu ders olan Muggle Araştırmaları'na giriyor. Hepimiz onun Muggle'ların nasıl hayvanlara benzediği, aptal ve pis olduğu, nasıl büyücülere kötü davranıp onları saklanmak zorunda bıraktıkları, şimdi nasıl doğal düzenin yeniden kurulmakta olduğu üzerine açıklamalarını dinlemek zorunda kalıyoruz. Şu," dedi yüzündeki bir başka kesiği işaret ederek, "onun ve kardeşinin ne kadar Muggle kanı taşıdığını sorduğum için."

"Vay canına, Neville," dedi Ron, "sivri dilliliğin de yeri var, zamanı var."

"Sen duymadın ama söylediklerini," dedi Neville. "Sen olsan, sen de dayanamazdın. Mesele şu ki birilerinin onlara kafa tutmasının insanlara faydası oluyor, herkese umut veriyor. Bunu sen yaptığında fark ederdim hep, Harry."

"Ama seni bıçak bileyici olarak kullanmışlar," dedi Ron, bir lambanın yanından geçerlerken Neville'in yaraları daha da belirgin görülünce.

Neville omuz silkti.

"Önemli değil. Çok fazla saf kan dökmek istemiyorlar, o yüzden gevezelik edersek bize biraz işkence ediyorlar, ama öldürmezler."

Harry hangisinin daha beter olduğunu bilmiyordu: Neville'in anlattıkları mı, yoksa bunları sıradan şeyler gibi anlatışı mı?

"Gerçekten tehlikede olanlar sadece dışarıdaki arkadaşları ve akrabaları sorun çıkaran kişiler. Rehin alınıyor onlar. İhtiyar Xeno Lovegood'un *Dırdırcı*'da biraz fazla sesi çıkmaya başlamıştı, o yüzden Luna'yı Noel için eve dönerken trenden tutup çıkardılar."

"Neville, iyi o, biz onu gördük –"

"Evet, biliyorum, bana bir mesaj göndermeyi başardı."

Cebinden altın bir para çıkardı. Harry parayı hatırladı: eskiden Dumbledore'un Ordusu'nun birbirine mesaj göndermek için kullandığı sahte Galleon'lardandı bu.

"Bunlar çok işe yaradı," dedi Neville, Hermione'ye gülümseyerek. "Carrow'lar nasıl iletişim kurduğumuzu hiçbir zaman anlayamadı, çıldırttı onları resmen. Geceleri gizlice dışarı çıkıp duvarlara yazılar yazıyorduk: *Dumbledore'un Ordusu, Hâlâ Üye Alıyor* falan, öyle şeyler. Snape nefret ediyordu bundan."

"Yazıyor*duk* mu?" dedi Harry, geçmiş zamanı fark ederek.

"Şey, zamanla giderek daha zorlaştı," dedi Neville. "Noel'de Luna'yı kaybettik, Ginny de Paskalya'dan sonra geri gelmedi, biz üçümüz lider gibiydik. Carrow'lar bunların çoğunun arkasında benim olduğumu biliyorlardı, o yüzden beni epey sıkıştırmaya başladılar, sonra da Michael Corner gidip onların zincirlediği bir

birinci sınıfı salıverirken yakalandı, bayağı fena işkence ettiler ona. İnsanlar korktu ondan sonra."

"Hadi canım," diye mırıldandı Ron, geçit yukarı doğru eğim almaya başlarken.

"Eh, evet, insanlara Michael'ın yaşadığı şeyleri yaşamalarını söyleyemezdim, o yüzden öyle numaraları bıraktık. Ama yine de savaşıyorduk, daha bir yeraltından çalışıyorduk. Derken iki hafta önce, herhalde beni durdurmanın tek yolu olduğuna karar verip, ninemi hedef aldılar."

"Ne yaptılar, ne yaptılar?" dedi Harry, Ron ve Hermione bir ağızdan.

"Evet ya," dedi Neville. Şimdi biraz tıknefes konuşuyordu, çünkü geçit hayli dikleşmişti. "Eh, ne düşündüler anlarsınız herhalde. Akrabalarını hizaya getirmek için çocukları kaçırmak bayağı işlerine yaramıştı, bunun tersini yapmaları da an meselesiydi sanırım. Yalnız," dedi onlara dönüp sırıtarak ve Harry'yi çok şaşırtarak, "bu sefer yutamayacakları lokmayı ağızlarına almışlardı. Yalnız yaşayan, ufak tefek ihtiyar bir cadı ya, herhalde özel olarak güçlü birini göndermeye gerek olmadığını düşündüler. Neyse," diye güldü Neville, "Dawlish hâlâ St Mungo'da, ninem ise kaçak. Bana bir mektup gönderdi," dedi eliyle cüppesinin göğüs cebini yoklayarak, "benimle gurur duyduğunu, benim tam annemle babamın oğlu olduğumu ve devam etmemi söylüyor."

"Süper," dedi Ron.

"Evet," dedi Neville mutlu mutlu. "Yalnız sorun şu ki, bana karşı ellerinde kozları olmadığını anlayınca, Hogwarts'ın pekâlâ bensiz de yapabileceğine karar verdiler. Beni öldürmeyi mi, yoksa Azkaban'a göndermeyi mi planlıyorlardı bilmiyorum. Hangisi olursa olsun, ortadan kaybolmanın zamanı gelmişti artık."

"Ama," dedi Ron, kafası tamamen karışmış gibi, "şimdi – şimdi doğruca Hogwarts'a gitmiyor muyuz biz?"

"Tabii," dedi Neville. Görürsünüz. Geldik bile."

Bir köşeyi dönünce, geçidin sonuna geldiler. Birkaç basamak-

la, tıpkı Ariana'nın portresinin arkasında saklı durana benzeyen bir kapıya çıkılıyordu. Neville kapıyı itip açtı ve delikten geçti. Harry onu izlerken, Neville'in görünmez birilerine seslendiğini duydu: "Bakın kim geldi! Dememiş miydim size?"

Harry geçidin arkasındaki odaya girerken, çığlıklar ve bağırışlar yükseldi –

"HARRY!"

"Potter bu, POTTER!"

"Ron!"

"*Hermione!*"

Renkli goblenler, lambalar ve bir sürü yüz zihninde iç içe girdi. Az sonra Harry, Ron ve Hermione'nin etrafı yirmiden çok insan tarafından çevrilmişti; kucaklanıyorlar, sırtlarına vuruluyor, saçları karıştırılıyor, elleri sıkılıyordu: Quidditch finalini kazanmışlardı sanki.

"Tamam, tamam, sakin olun!" diye bağırdı Neville ve kalabalık açılırken Harry etrafı biraz görebildi.

Odayı hiç tanımıyordu. Muazzam bir odaydı ve çok görkemli bir ağaç evinin içine ya da belki devasa bir geminin kamarasına benziyordu. Koyu renk ahşapla kaplanmış penceresiz duvarlar boyunca uzanan bir balkondan ve tavandan aşağı rengârenk hamaklar sarkıyordu. Duvarlarda ayrıca parlak goblenler de vardı: Harry kırmızının üstüne işlenmiş altın Gryffindor aslanını; sarı üzerine Hufflepuff'ın siyah porsuğunu ve mavi üzerine Ravenclaw'un bronz kartalını gördü. Bir tek Slytherin'in gümüş ve yeşili eksikti. Bel vermiş kitaplıklar, duvara yaslanmış birkaç süpürge ve bir köşede, ahşap kaplı büyük bir radyo vardı.

"Neredeyiz?"

"İhtiyaç Odası tabii ki!" dedi Neville. "Kendini aşmış, değil mi? Carrow'lar peşimdeydi, saklanmak için tek bir şansım olduğunu biliyordum: kapıdan içeri girmeyi başardım ve karşımda bunu buldum! Yani, ben geldiğimde tam böyle değildi, çok daha küçüktü, sadece bir tane hamak ve bir tek Gryffindor gobleni var-

dı. Ama D.O.'dan insanlar gelmeye başlayınca giderek genişledi."

"Peki ya Carrow'lar içeri giremiyor mu?" diye sordu Harry, kapıyı görmek için etrafına bakınarak.

"Hayır," dedi Seamus Finnigan. Konuşana kadar tanıyamamıştı Harry onu: Seamus'un yüzü çürük içinde ve şiş şişti. "Tam bir saklanma yeri, içimizden bir kişi burada kaldığı sürece bize ulaşamazlar, kapı açılmaz. Hepsi Neville sayesinde. Bu Oda'yı sahiden *anlıyor*. Odadan *tam olarak* neye ihtiyacın varsa onu istemen gerekiyor –mesela, 'Carrow destekçilerinin içeri girebilmesini istemiyorum'– ve Oda senin için bunu yapıyor! Tek yapman gereken, boşluk bırakmamak! Bu konuda bir numara Neville!"

"Gayet basit bir şey, aslına bakarsan," dedi Neville alçakgönüllü bir şekilde. "Bir buçuk gündür falan buradaydım, artık iyice karnım acıkmıştı, yiyecek bir şey bulabilsem diye düşünüyordum, işte Domuz Kafası'na giden geçit tam o zaman açıldı. Geçitten geçtim ve Aberforth'la karşılaştım. Bize yiyecek sağlıyor o zamandan beri, çünkü nedendir bilinmez ama yemek, bu odanın yapmadığı tek şey."

"Ya, evet, çünkü yemek Gamp'ın Temel Biçim Değiştirme Yasası' nın beş istisnasından biri," dedi Ron, herkesi hayrete düşürerek.

"Biz de neredeyse iki haftadır burada saklanıyoruz," dedi Seamus, "ihtiyacımız arttıkça daha fazla hamak yaptı bize, güzel bir banyo bile belirdi kızlar gelmeye başlayınca –"

"– ve yıkanabilsek iyi olur diye düşününce," dedi Harry'nin o âna kadar fark etmediği Lavender Brown. Şimdi etrafına bakınca birçok tanıdık yüz görüyordu. Patil ikizlerinin her ikisi de buradaydı, Terry Boot, Ernie Macmillan, Anthony Goldstein ve Michael Corner da.

"Ama siz neler yaptınız, onu anlatın bakalım," dedi Ernie, "o kadar çok söylenti çıktı ki, yaptıklarınızı *Pottersaati*'nden takip etmeye çalıştık." Radyoyu işaret etti. "Gringotts'a girmediniz, değil mi?"

"Girmişler!" dedi Neville. "Ayrıca ejderha da doğruymuş!"

Bir alkış koptu, birkaç tezahürat çığlığı da yükseldi; Ron eğilip selam verdi.

"Neyin peşindeydiniz?" diye sordu Seamus hevesle.

Daha içlerinden biri bu soruyu başka bir soruyla savuşturamadan, Harry şimşek biçimli yara izinde korkunç, kavurucu bir acı hissetti. Meraklı ve neşeli yüzlere hızla arkasını dönerken, İhtiyaç Odası kayboldu. Şimdi harap bir taş kulübenin içinde duruyor, çürümüş döşeme tahtaları ayaklarının altında parçalanıyordu. Kazılıp çıkarılmış bir altın kutu, deliğin yanında içi boş yatıyor ve Voldemort'un hiddet çığlığı kafasının içinde yankılanıyordu.

Muazzam bir çabayla kendini Voldemort'un zihninden çıkarıp durduğu yere, İhtiyaç Odası'na geri döndü; sallanıyor, yüzünden aşağı terler boşanıyor, Ron, düşmesin diye onu tutuyordu.

"İyi misin, Harry?" diyordu Neville. "Oturmak ister misin? Yorgunsundur sanıyorum, değil –"

"Hayır," dedi Harry. Ron ile Hermione'ye bakarak, Voldemort'un öbür Hortkuluklar'dan birinin kaybolduğunu öğrendiğini hiç konuşmadan anlatmaya çalıştı. Vakit hızla azalıyordu: Voldemort şimdi Hogwarts'a gelmek istese, şanslarını kaybederlerdi.

"Gitmemiz lazım," dedi. Diğer ikisinin yüzlerindeki ifade, anladıklarını gösteriyordu.

"Ne yapacağız öyleyse, Harry?" diye sordu Seamus. "Plan nedir?"

"Plan mı?" diye sordu Harry. Kendini yine Voldemort'un öfkesine kaptırmamak için bütün irade gücünü kullanıyordu: yarası hâlâ yanıyordu. "Şey bizim –Ron, Hermione ve benim– yapmamız gereken bir şey var, sonra da buradan gideceğiz."

Şimdi kimse gülmüyor, tezahüratta bulunmuyordu. Neville kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Nasıl yani, 'buradan gideceğiz'?"

"Kalmaya gelmedik," dedi Harry, yara izini ovalayarak acıyı dindirmeye çalışırken. "Yapmamız gereken önemli bir şey var –"

"Nedir?"

"Ben – şey, size söyleyemem."

Bunun üzerine kalabalıktan dalga dalga mırıltılar yükseldi: Neville'in kaşları iyice çatılmıştı.

"Niye bize söyleyemiyormuşsun? Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen ile savaşmakla ilgili bir şey, değil mi?"

"Şey, evet –"

"O zaman sana yardım edeceğiz."

Dumbledore'un Ordusu'nun diğer üyeleri de onaylarcasına başlarını sallıyordu, bazıları hevesle, bazıları ise daha ağırbaşlı bir edayla. Bir iki tanesi hemen eyleme geçme konusundaki istekliliklerini göstermek için koltuklarından kalktılar.

"Anlamıyorsunuz." Harry son birkaç saat içinde bunu çok söylemiş gibiydi. "Size – size söyleyemeyiz. Bizim yapmamız gerekiyor – kendi başımıza."

"Niye?" diye sordu Neville.

"Çünkü..." Kayıp Hortkuluk'u aramaya başlamaya, ya da en azından nereden başlayabiliriz diye Ron ve Hermione ile özel bir konuşma yapmaya yönelik şiddetli arzusundan dolayı kafasını toplamakta zorlanıyordu. Yara izi hâlâ cayır cayır yanıyordu. "Dumbledore üçümüze bir görev bıraktı," dedi dikkatle, "kimseye söylememeniz gerekiyor – yani, bizim yapmamızı istedi bunu, sadece üçümüzün."

"Biz onun Ordusuyuz," dedi Neville. "Dumbledore'un Ordusu. Hep beraber bu işin içindeydik, biz devam ettirdik siz üçünüz kendi –"

"Biz de yan gelip yatmadık ya, abi," dedi Ron.

"Ben de öyle demedim zaten, ama bize niye güvenemeyeceğinizi anlamıyorum. Bu Oda'daki herkes mücadele verdi, hepsi Carrow'lar onların peşine düştüğü için buraya gelmek zorunda kaldılar. Buradaki herkes Dumbledore'a bağlılığını gösterdi – sana bağlılığını gösterdi."

"Bakın," diye lafa girdi Harry, ne diyeceğini bilmeden, ama fark etmezdi zaten: arkasında, tünelin kapısı açılmıştı.

"Mesajını aldık, Neville! Siz üçünüze de merhaba, burada olduğunuzu tahmin etmiştim zaten!"

Gelenler Luna ve Dean'di. Seamus neşeyle kükreyip en iyi arkadaşına sarılmaya koştu.

"Merhaba, millet!" dedi Luna mutlu mutlu. "Ah, yine burada olmak ne güzel!"

"Luna," dedi Harry dikkati dağılmış bir halde, "sen burada ne arıyorsun? Siz nasıl –"

"Ben çağırdım onu," dedi Neville, sahte Galleon'unu göstererek. "Ona ve Ginny'ye söz vermiştim siz gelirseniz haber veririm diye. Sizin dönmenizin devrim anlamına geleceğini düşünmüştük hepimiz. Snape ve Carrow'ları alaşağı edeceğimizi düşünmüştük."

"Tabii ki o anlama geliyor," dedi Luna neşeyle. "Öyle değil mi, Harry? Onları savaşarak Hogwarts'tan atacağız, değil mi?"

"Dinleyin," dedi Harry içinde bir panik duygusu yükselmeye başlayarak, "özür dilerim ama buraya onun için gelmedik. Yapmamız gereken bir şey var, sonra da –"

"Bizi bu kargaşanın ortasında bırakıp gidecek misiniz?" diye sordu Michael Corner.

"Hayır!" dedi Ron. "Yaptığımız şey sonuçta herkesin yararına olacak, asıl mesele Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i yok etmeye çalışmak –"

"O zaman izin verin de yardım edelim!" dedi Neville kızgınlıkla. "Biz de bunun bir parçası olmak istiyoruz!"

Arkalarından bir gürültü daha geldi ve Harry döndü. Kalbi durdu sanki: şimdi arkasındaki delikten Ginny çıkıyordu, hemen arkasında da Fred, George ve Lee Jordan vardı. Ginny ışıl ışıl gülümsedi Harry'ye: onun ne kadar güzel olduğunu unutmuştu, ya da hiçbir zaman tam olarak takdir edememişti. Fakat onu gördüğüne memnun olduğu söylenemezdi.

"Aberforth biraz kızmaya başladı," dedi Fred, onu selamlayan haykırışlara cevap vermek için elini kaldırarak. "Uyumak istiyor ama barı tren istasyonuna döndü."

Harry'nin ağzı bir karış açıldı. Lee Jordan'ın hemen arkasından, eski kız arkadaşı Cho Chang geliyordu. Harry'ye gülümsedi.

"Mesajı aldım," dedi, kendi sahte Galleon'unu göstererek ve gidip Michael Corner'ın yanına oturdu.

"Ee, plan nedir, Harry?" dedi George.

"Plan yok," dedi Harry, bütün bu insanların aniden belirmesinden dolayı biraz sersemlemiş bir halde; yara izi böyle yanarken her şeyi kavramakta zorlanıyordu.

"Demek ayaküstü bir şeyler uyduracağız, ha? En sevdiğim türden," dedi Fred.

"Yeter artık!" dedi Harry Neville'e. "Niye çağırdın ki hepsini? Delilik bu –"

"Savaşıyoruz, değil mi?" dedi Dean, sahte Galleon'unu çıkararak. "Mesaj Harry'nin geri döndüğünü ve savaşacağımızı söylüyordu! Ama benim bir asa bulmam gerekecek –"

"Asan *yok mu* –?" dedi Seamus.

Ron birden Harry'ye döndü.

"Niye yardım edemesinler ki?"

"Ne?"

"Yardım edebilirler." Sonra sesini alçalttı ve tam aralarında duran Hermione dışında kimsenin duyamayacağı bir şekilde, devam etti: "Nerede olduğunu bilmiyoruz. Çabucak bulmamız gerekiyor. Onlara ille de onun bir Hortkuluk olduğunu söylememiz gerekmiyor ki."

Harry Hermione'ye baktı. "Bence Ron haklı," diye fısıldadı Hermione. "Ne aradığımızı bile bilmiyoruz, onlara ihtiyacımız var." Harry ikna olmamış görününce de, "Her şeyi yalnız başına yapman gerekmiyor Harry," dedi.

Harry harıl harıl düşünmeye başladı; yara izi hâlâ sızlıyordu, başı yarılacakmış gibiydi. Dumbledore, Ron ve Hermione dışında kimseye Hortkuluklar'dan söz etmemesini istemişti. *Sırlar ve yalanlar, öyle büyüdük biz, ve Albus... onun Tanrı vergisi bir yeteneği vardı...* Dumbledore'a mı dönüşüyordu acaba, sırlarını sıkı sıkı

göğsüne bastırıp saklayarak, güvenmeye korkarak? Ama Dumbledore Snape'e güvenmişti, nereye varmıştı bu? En yüksek kulenin tepesinde cinayete...

"Tamam," dedi diğer ikisine usulca. "Peki," diye bağırdı Oda'ya doğru ve bütün gürültü bir anda kesildi: yanlarındakilere espriler yapan Fred ve George sustu, herkes tetikte ve heyecanlı görünüyordu.

"Bulmamız gereken bir şey var," dedi Harry. "Bu – bu şey Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i alaşağı etmemize yardımcı olacak. Burada, Hogwarts'ta bir yerde ama nerede olduğunu bilmiyoruz. Eskiden Ravenclaw'a ait bir şey olabilir. Kimse böyle bir nesne duydu mu? Kimse üzerinde onun kartalının bulunduğu bir şeye rastladı mı mesela?"

Umutla Ravenclaw'ların oluşturduğu küçük gruba, Padma, Michael, Terry ve Cho'ya doğru baktı. Ama cevap veren, Ginny'nin koltuğunun koluna tünemiş Luna oldu.

"Eh, kayıp diadem var ya. Sana anlatmıştım, unuttun mu, Harry? Ravenclaw'un kayıp diademi. Babam bir süredir taklidini yapmaya çalışıyor."

"Evet, ama kayıp diadem," dedi Michael Corner, gözlerini devirerek, "*kayıp*, Luna. Adı üstünde."

"Ne zaman kaybolmuş?" diye sordu Harry.

"Yüzyıllar önce, diyorlar," dedi Cho ve Harry'nin yüreği sıkıştı. "Profesör Flitwick diademin Ravenclaw'un kendisiyle birlikte ortadan kaybolduğunu söylüyor. Arayanlar olmuş, ama," Ravenclaw'dan arkadaşlarına döndü, "kimse izini bulamadı, değil mi?"

Hepsi başını iki yana salladı.

"Kusura bakmayın da, diadem nedir?" diye sordu Ron.

"Bir tür taç," dedi Terry Boot. "Ravenclaw'unkinin sihirli özelliklere sahip olduğu söyleniyor, takanın zekâsını artırırmış."

"Evet, babamın Mahfışt sifonları –"

Ama Harry Luna'nın sözünü kesti.

"Ve hiçbiriniz ona benzeyen bir şey görmediniz mi?"

Hepsi yine başlarını hayır anlamında salladılar. Harry dönüp Ron'a ve Hermione'ye baktı ve onların yüzünde de kendi içindeki hayal kırıklığını gördü. O kadar uzun süredir kayıp olan, göründüğü kadarıyla izine de rastlanamamış bir nesne, şatoda saklı Hortkuluk için pek uygun bir aday değildi... ama Harry yeni bir soru düşünemeden önce, Cho tekrar konuştu.

"Diademin neye benzediğini merak ediyorsan, seni ortak salonumuza götürüp gösterebilirim, Harry, ne dersin? Ravenclaw'un heykelinin başında var."

Harry'nin yara izi yeniden yandı: bir an İhtiyaç Odası gözlerinin önünde dalgalandı, onun yerine altında karanlık toprağın hızla geçip gittiğini görmeye başladı ve kocaman yılanın omuzuna dolanmış olduğunu hissetti. Voldemort gene uçuyordu; yeraltı gölüne mi, yoksa buraya, şatoya mı, bilmiyordu Harry: iki türlü de, pek vakit kalmamıştı.

"Hareket halinde," dedi Ron ile Hermione'ye usulca. Bir an Cho'ya baktıktan sonra gözünü yine onlara çevirdi. "Dinleyin, biliyorum pek öyle büyük bir ipucu değil ama ben gidip şu heykele bir bakacağım, en azından diademin neye benzediğini öğrenmiş olurum. Siz burada beni bekleyin ve onu –yani işte, öbürünü– iyi koruyun."

Cho ayağa kalkmıştı ama Ginny epey sertçe, "Hayır, Harry'yi Luna götürür, değil mi Luna?" dedi.

"Aa, evet, çok isterim," dedi Luna mutlu mutlu ve Cho yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesiyle tekrar yerine oturdu.

"Nasıl çıkıyoruz?" diye sordu Harry Neville'e.

"Şuradan."

Harry ile Luna'yı bir köşeye götürdü. Oradaki küçük bir dolap, dik bir merdivene açılıyordu.

"Her gün ayrı bir yerde çıkıyor, o yüzden de hiç bulamadılar şimdiye kadar," dedi. "Tek sorun, çıktığımızda kendimizi nerede bulacağımızı bilmememiz. Dikkatli ol, Harry, geceleri hep koridorlarda devriye geziyorlar."

"Sorun değil," dedi Harry. "Birazdan görüşürüz."

Luna ile birlikte uzun, meşalelerle aydınlatılmış ve beklenmedik yerlerde kıvrılan merdivenden yukarı çıktılar. Sonunda dümdüz duvar gibi görünen bir yere vardılar.

"Şunun altına gir," dedi Harry Luna'ya, Görünmezlik Pelerini'ni çıkarıp ikisinin üstüne örttü. Duvarı hafifçe itti.

Duvar onun dokunuşuyla eriyip kayboldu ve dışarı çıktılar: Harry dönüp arkasına baktığında duvarın yeniden kapanmış olduğunu gördü. Karanlık bir koridorda duruyorlardı: Harry, Luna'yı tekrar gölgelere çekti, boynundaki kesenin içini karıştırdı ve Çapulcu Haritası'nı çıkardı. Haritayı burnuna yaklaştırdı ve Luna ile kendisinin noktalarını arayıp buldu.

"Beşinci kattayız," diye fısıldadı. Filch'in bir koridor ötede, onlardan uzaklaşmasını izleyerek. "Hadi, bu taraftan."

Sessizce ilerlediler.

Harry daha önce birçok kez geceleri şatoda gizlice dolaşmıştı, ama hiçbir zaman kalbi bu kadar hızlı çarpmamış, hiç bu kadar çok şey onun burayı güvenli bir şekilde geçmesine bağlı olmamıştı. Yere vuran ay ışığı karelerinin içinden, onların hafif ayak sesleriyle miğferleri aralanan zırhların yanından geçtiler ve kim bilir ötesinde nelerin pusuya yatmış beklediği köşeleri döndüler, ışık elverdiği zaman Çapulcu Haritası'na göz atıyorlardı. İki kez durdular ve bir hayalet tarafından fark edilmemek için iki kez durup beklediler. Harry her an bir engelle karşılaşmayı bekliyordu, en büyük korkusu da Peeves'di; her adımda, hortlağın yaklaştığını gösteren o ilk belirtileri duyabilmek için kulaklarını zorluyordu.

"Buradan, Harry," diye fısıldadı Luna, cüppesinin kolundan tutup onu helezon şeklinde bir merdivene doğru çekerek.

Dar ve baş döndürücü çemberler çizerek yukarı çıktılar; Harry daha önce hiç buraya gelmemişti. Sonunda bir kapıya ulaştılar. Kapı kolu da yoktu, anahtar deliği de: sadece eski tahtadan geniş bir yüzey ve kartal biçiminde bronz bir tokmak vardı.

Luna solgun elini uzattı; havada kendi başına, bir kolla ya da bedenle bağlantısız hâliyle epey ürpertici görünüyordu eli. Kapıyı bir kez çaldı, sessizliğin içinde top atışı gibi geldi Harry'ye bu. Kartalın gagası ânında açıldı ama kuş ötüşü yerine, yumuşak, melodik bir ses konuştu: "Hangisi önce gelmiştir, anka kuşu mu, yoksa alev mi?"

"Hmm... ne diyorsun, Harry?" dedi Luna, düşünceli bir edayla.

"Ne? Sadece bir parola yok mu?"

"A, hayır, bir soru cevaplaman gerekiyor," dedi Luna.

"Ya yanlış cevaplarsan?"

"Eh, o zaman biri gelip doğru cevaplayana kadar bekliyorsun," dedi Luna. "O şekilde öğreniyorsun, anladın mı?"

"Evet de... sorun şu ki başka birini bekleme lüksümüz yok, Luna."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedi Luna ciddi bir edayla. "Eh, o halde cevap: bir çemberin başlangıcı yoktur."

"İyi mantık yürüttün," dedi ses ve kapı savrulup açıldı.

Bomboş Ravenclaw ortak salonu geniş, daire şeklinde, Harry'nin Hogwarts'ta gördüğü bütün ortak salonlardan daha ferah bir odaydı. Belli aralıklarla zarif kemerli pencerelerle bölünen duvarlarda mavi ve bronz renkte ipekler asılıydı: gündüz vakti Ravenclaw'ların gözünün önünde, çevredeki dağlardan oluşan muhteşem bir manzara uzanıyor olmalıydı. Tavan kubbeliydi ve üzerine boyayla yıldızlar kondurulmuştu, ayrıca gece mavisi rengindeki halıda da aynı yıldızlar görülüyordu. Masalar, koltuklar ve kitaplıklar vardı, kapının karşısındaki bir oyukta ise beyaz mermerden, yüksek bir heykel duruyordu.

Harry Rowena Ravenclaw'u Luna'nın evinde gördüğü büstten tanıdı. Heykel, yukarıdaki yatakhanelere çıktığını tahmin ettiği bir kapının yanındaydı. Çabucak mermer kadının yanına gitti; güzel ama hafiften göz korkutucu görünen kadın da yüzünde muammalı bir yarı-gülümsemeyle ona bakıyordu sanki. Başının tepesinde yine mermerden, incelikli görünen bir taç var-

dı. Fleur'ün düğünde taktığı taca benziyordu biraz. İçine minicik kelimeler kazınmıştı. Harry Pelerin'in altından çıkıp, okumak için Ravenclaw'un kaidesine tırmandı.

" *'Sınır tanımayan bir zekâ, en büyük hediyedir insana.'* "

"Bu da demektir ki sana hediye yok, geri zekâlı," dedi, gıdaklar gibi bir ses.

Harry hızla arkasına döndü, kaideden kaydı ve yere indi. Düşük omuzlu Alecto Carrow karşısında duruyordu ve Harry daha asasını kaldırırken, kadın güdük parmağını kolunun ön kısmına dağlanmış kurukafa ve yılana bastırdı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Severus Snape'in Sepetlenmesi

Kadının parmağı İşaret'e değer değmez Harry'nin yara izi fena halde yandı, yıldızlı oda ortadan kayboldu. Bir uçurumun altındaki kaya çıkıntısının üstünde duruyordu, deniz etrafında çalkalanıyordu ve kalbinde zafer hissi vardı – *çocuğu yakaladılar.*

Harry büyük bir *güm* sesiyle olduğu yerde döndü: yönünü şaşırmış halde asasını kaldırdı ama karşısındaki cadı öne doğru düşüyordu bile; yere öyle hızla vurdu ki kitaplıklardaki camlar şıngırdadı.

"D.O.'da olduğum zamandan beri kimseyi Sersemletmemiştim," dedi Luna, yarı ilgili yarı ilgisiz bir ses tonuyla. "Sandığımdan gürültülü oldu."

Gerçekten de tavan titremeye başlamıştı. Yatakhanelere açılan kapının ardından koşuşturan, yankılanan ayak sesleri gittikçe yükselerek geliyordu: Luna'nın büyüsü, yukarıda uyuyan Ravenclaw'ları uyandırmıştı.

"Luna, neredesin? Pelerinin altına girmem gerek!"

Luna'nın ayakları yoktan varoldu; Harry telaşla onun yanına gitti ve kapı açılıp da gecelik giysileri içinde bir Ravenclaw ırmağı ortak salona sel gibi akarken Luna Pelerin'i yeniden üstlerine bıraktı. Alecto'yu baygın yatar görünce Ravenclaw'lardan soluğunu tutanlar ve şaşkınlıkla bağıranlar oldu. Yavaş yavaş, ayaklarını sürüyerek, sanki her an uyanıp onlara saldırabilecek vahşi bir hayvanmış gibi çevresinde dolaştılar. Sonra cesur bir küçük birinci sı-

nıf öğrencisi sıçrayıp yanına gitti ve kocaman ayak başparmağıyla Alecto'nun sırtını dürttü.

"Bence ölmüş olabilir!" diye haykırdı sevinçle.

"Aa, bak," diye fısıldadı Luna mutlu mutlu, Ravenclaw'lar Alecto'nun etrafına toplanırken. "Sevindiler!"

"Evet... harika..."

Harry gözlerini yumdu ve yara izi nabız gibi atarken tekrar Voldemort'un zihnine gömülmeyi seçti... ilk mağaraya giren tünel boyunca ilerliyordu... gelmeden önce madalyondan emin olmak istemişti... ama bu da fazla vaktini almazdı...

Ortak salon kapısı vuruldu ve Ravenclaw'ların her biri donakaldı. Harry diğer taraftan, kartal biçimindeki kapı tokmağından gelen yumuşak, melodik sesi duydu. "Ortadan kaybolan nesneler nereye gider?"

"Nereden bileyim? Tut çeneni!" diye hırladı, Carrow kardeşlerin erkek olanı Amycus'a ait olduğunu bildiği kaba ses. "Alecto? *Alecto?* Orada mısın? Onu yakaladın mı? Kapıyı aç!"

Ravenclaw'lar dehşete düşmüştü, aralarında fısıldaşıyorlardı. Sonra hiçbir uyarı olmadan, sanki biri kapıya ateş ediyormuş gibi, pat pat pat diye sesler geldi.

"*ALECTO!* Eğer gelirse ve Potter elimizde olmazsa – Malfoy'lar gibi mi olmak istiyorsun? CEVAP VER BANA!" diye böğürdü Amycus, bütün gücüyle kapıyı sarstı ama kapı gene de açılmadı. Ravenclaw'ların hepsi geri geri gidiyordu, en fazla korkanlardan birkaçı ise merdivenden yukarı, yataklarına kaçmaya başlamıştı. Sonra tam Harry, acaba Amycus başka bir şey yapmadan önce kapıyı havaya uçurup da Ölüm Yiyen'i Sersemletse mi diye düşünürken, kapının gerisinden pek aşina bir ses çınladı.

"Ne yaptığınızı sorabilir miyim, Profesör Carrow?"

"Bu – kahrolası – kapıdan – geçmeye – çalışıyorum!" diye haykırdı Amycus. "Git de Flitwick'i getir! Ona bu kapıyı açtır, şimdi!"

"Ama kız kardeşiniz orada değil mi?" diye sordu Profesör McGonagall. "Onu bu akşam daha erken saatlerde sizin acil talebiniz

üzerine Profesör Flitwick içeri almadı mı? Belki de sizin için kapıyı açabilir. O zaman şatonun yarısını uyandırmanız gerekmezdi."

"Cevap vermiyor, seni ihtiyar çalı süpürgesi! *Sen* aç! Kahretsin! Hadi, şimdi!"

"Madem öyle istiyorsunuz, tabii," dedi Profesör McGonagall müthiş bir soğuklukla. Tokmak hafifçe vuruldu ve melodik ses bir kez daha "Ortadan kaybolan nesneler nereye gider?" diye sordu.

"Varolmayışa, ki bu da zaten her şey demektir," diye cevap verdi Profesör McGonagall.

"İyi ifade ettin," diye cevap verdi kartal biçimindeki kapı tokmağı ve kapı ardına kadar açıldı.

Salonda kalmış birkaç Ravenclaw, Amycus asasını sallayarak hızla içeri dalınca canlarını merdivene zor attı. Amycus da kız kardeşi gibi kamburdu, soluk, hamur gibi bir yüzü ve minik gözleri vardı. O gözler hemen yerde hareketsiz yayılmış Alecto'yu buldu. Öfke ve korku dolu bir feryat kopardı.

"Ne yaptılar, küçük enikler?" diye haykırdı. "Bana kimin yaptığını söyleyene kadar alayına Cruciatus yapacağım – ya Karanlık Lord ne diyecek?" diye çığlık attı, kız kardeşinin başında durup yumruğuyla alnına vurarak. "Çocuk elimizde değil, ötekiler de kalktı Alecto'yu öldürdü!"

Alecto'yu muayene etmek için eğilen Profesör McGonagall, "Sadece Sersemletilmiş," dedi sabırsızca. "Gayet iyi olacak."

"İyi olacakmış, külahıma anlat sen onu," diye böğürdü Amycus. "Karanlık Lord onu ele geçirdikten sonra iyi olmayacak! Kalktı onu çağırdı, bi baktım İşaret'im yandı, şimdi Potter elimizde sanıyor!"

" 'Potter elinizde' mi?" dedi Profesör McGonagall sert sert. "Ne demek 'Potter elimizde'?"

"Bize Potter'ın Ravenclaw Kulesi'ne girmeye çalışabileceğini söyledi, yakalarsak onu çağırmamızı söyledi!"

"Harry Potter neden Ravenclaw Kulesi'ne girmek istesin ki? Potter benim binamda!"

İnanmazlık ve öfkenin gerisinde, Harry onun sesinde hafiften bir gurur da hissetti; Minerva McGonagall'a duyduğu sevgi içinde doldu taştı.

"Bize onun buraya gelebileceği söylendi bi tek!" dedi Carrow. "Nereden bileyim niyesini?"

Profesör McGonagall ayağa kalktı, boncuk gibi gözleri odayı taradı. İki kez, tam Harry ile Luna'nın durduğu yerden geçtiler.

"Çocukların üstüne atabiliriz," dedi Amycus, domuz gibi yüzü birden kurnazca bir ifadeye bürünmüştü. "Evet, öyle yaparız. Alecto'ya çocuklar pusu kurdu deriz, yukarıdaki çocuklar," başını kaldırıp yatakhanelere doğru, yıldızlı tavana baktı, "onu İşaret'ine basmaya zorladılar deriz, onun için asılsız uyarı verildi deriz... varsın onları cezalandırsın. Birkaç çocuk fazla olmuş eksik olmuş, ne fark eder ki?"

"Hakikat ile yalan, cesaret ile korkaklık arasında ne kadar fark varsa o kadar fark eder sadece," dedi yüzü solan Profesör McGonagall, "kısaca, sizin ve kardeşinizin belli ki takdir edemediği bir fark. Ama bir şeyi apaçık hale getireyim. Beceriksizliklerinizi Hogwarts öğrencilerine yüklemeyeceksiniz. Buna izin vermeyeceğim."

"Annamadım?"

Amycus, Profesör McGonagall'a tehlike oluşturacak kadar yaklaştı, yüzü onunkinin birkaç santim ötesindeydi. Profesör McGonagall geri adım atmayı reddettiği gibi onu, klozete yapışmış mide bulandırıcı bir şeymiş gibi, tepeden aşağı süzdü.

"Mesele, *senin* neye izin vereceğin meselesi değil, Minerva McGonagall. Senin devrin geçti. Şimdi buraya hâkim olan bizleriz ve sen de ya beni destekleyeceksin ya da bedelini ödeyeceksin."

Ardından McGonagall'ın yüzüne tükürdü.

Harry Pelerin'i üstünden çekti, asasını kaldırdı ve "Bunu yapmamalıydın," dedi.

Amycus hızla dönerken Harry haykırdı: "*Crucio!*"

Ölüm Yiyen havalandı. Havada, kıvranarak ve acıyla uluyarak, boğulmakta olan bir adam gibi debelendi ve sonra da çatırtıyla ve kırılan cam sesiyle bir kitaplığın ön tarafına çarptı, baygın halde yere devrildi.

"Bellatrix'in ne demek istediğini anlıyorum," dedi Harry, kan beyninde gök gürültüsü gibi dolaşırken, "gerçekten de kastetmen gerekiyormuş."

"Potter!" diye fısıldadı Profesör McGonagall, kalbini tutarak. "Potter – buradasın! Ne –? Nasıl –?" Toparlanmaya çalıştı. "Potter, yaptığın şey budalacaydı!"

"Size tükürdü," dedi Harry.

"Potter, ben – çok şeydi hareketin – *kahramanca* – ama anlamıyor musun –?"

"Evet, anlıyorum," diye onu temin etti Harry. Nedense, McGonagall'ın paniğe kapılması Harry'yi sakinleştirmişti. "Profesör McGonagall, Voldemort yolda."

"Aa, artık ismi söylememize izin var mı?" diye sordu Luna, ilgisi uyanmış bir havayla, Görünmezlik Pelerini'ni üstünden çıkararak. İkinci bir yasadışı kişinin de bu şekilde ortaya çıkması Profesör McGonagall'a biraz fazla gelmiş görünüyordu, geriye doğru sendeledi ve eski ekose sabahlığının yakasını tutarak, yakındaki bir iskemleye çöktü.

"Artık ona ne dersek diyelim, fark edeceğini sanmıyorum," dedi Harry Luna'ya, "nerede olduğumu zaten biliyor."

Harry'nin zihninin uzak bir bölümünde, öfkeli ve yanan yara iziyle bağlantılı bölümde, Voldemort'u hayaletimsi yeşil kayıkla karanlık gölde hızla giderken görebiliyordu... taş çanağın olduğu adaya neredeyse erişmişti...

"Kaçmalısın," diye fısıldadı Profesör McGonagall. "Şimdi, Potter, elinden geldiğince çabuk!"

"Kaçamam," dedi Harry. "Yapmam gereken bir şey var. Profesör, Ravenclaw'un diademinin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Ra-Ravenclaw'un diademi mi? Elbette hayır – yüzyıllardır kayıp değil mi?" Biraz daha dikleşti. "Potter, bu şatoya girmen delilik, tamamen delilik –"

"Girmek zorundaydım," dedi Harry. "Profesör, burada gizli olan, benim bulmam gereken bir şey var ve o şey diadem *olabilir* – Profesör Flitwick'le bir konuşabilsem –"

Hareket sesi, cam şıngırtısı duyuldu: Amycus ayılıyordu. Harry ve Luna daha bir şey yapamadan Profesör McGonagall ayağa kalktı, asasını sersem haldeki Ölüm Yiyen'e çevirdi ve "*Imperio*," dedi.

Amycus ayağa kalktı, kız kardeşine yürüdü, asasını aldı ve sonra da ayaklarını sürüyerek itaatkâr bir şekilde Profesör McGonagall'a yaklaşıp, kendi asası ile birlikte ona verdi. Ardından yere, Alecto'nun yanına uzandı. Profesör McGonagall asasını yeniden salladı, yoktan varolan parlak gümüş bir ip belirdi, Carrow'lara yılan gibi sarılarak ikisini sıkıca bir araya bağladı.

"Potter," dedi Profesör McGonagall, Carrow'ların kötü durumlarına karşı muhteşem bir kayıtsızlıkla yine dönüp onunla yüz yüze gelerek, "eğer Adı Anılmaması Gereken Kişi senin burada olduğunu sahiden biliyorsa –"

O bunu söylerken, fiziksel acı gibi bir öfke Harry'yi yakıp geçti, yara izini ateşe verdi ve Harry bir saniye için, iksiri temizlenmiş bir çanağa baktı, onun yüzeyinin altında emniyet içinde yatan altın bir madalyon olmadığını gördü –

"Potter, iyi misin?" dedi bir ses ve Harry kendine geldi: dengesini bulmak için Luna'nın omuzuna yapışmıştı.

"Vaktimiz azalıyor, Voldemort yaklaşıyor. Profesör, Dumbledore'un emriyle hareket ediyorum, benden bulmamı istediği şeyi mutlaka bulmalıyım! Ama ben şatoyu ararken öğrencileri dışarı çıkarmalıyız – gerçi Voldemort'un istediği şey benim; ama birkaç eksik, birkaç fazla ölü onun için fark etmeyecektir, artık etmez –" *Artık etmez, çünkü Hortkuluklar'a saldırdığımı biliyor,* diye tamamladı Harry cümleyi kafasında.

"*Dumbledore'un* emriyle mi hareket ediyorsun?" diye tekrarladı McGonagall, şaşırtıcı bir şeyi fark etmiş birinin edasıyla. Sonra doğruldu, uzun boyunun hakkını vererek dimdik durdu.

"Sen bu – bu nesneyi ararken, okulu Adı Anılmaması Gereken Kişi'ye karşı güvenli hale getireceğiz."

"Mümkün mü bu?"

"Sanırım," dedi Profesör McGonagall hafif alaycı bir şekilde, "biz öğretmenler sihirde bayağı iyiyiz, biliyorsun. Eğer bütün gayretimizi gösterirsek, onu bir süre dışarıda tutabileceğimizden eminim. Tabii, Profesör Snape hakkında bir şey yapmak gerekecek –"

"İzin verin ben –"

"– ve Karanlık Lord kapıya dayanacak, Hogwarts kuşatma altına alınacaksa, mümkün olduğunca çok masum insanı ayak altından çekmek, gerçekten de yerinde olur. Uçuç Şebekesi gözlem altında olduğuna, arazide Cisimlenme de imkânsız olduğuna göre –"

"Bir yolu var," dedi Harry hemen ve Domuz Kafası'na giden geçidi açıkladı.

"Potter, yüzlerce öğrenciden bahsediyoruz –"

"Biliyorum, Profesör, ama Voldemort ile Ölüm Yiyenler okul sınırlarında yoğunlaşmışsa eğer, Domuz Kafası'ndan Buharlaşanlarla ilgilenmeyebilirler."

"Haklı olabilirsin," diye kabul etti McGonagall. Asasını Carrow'lara doğrultu ve bağlanmış bedenlerinin üzerine gümüş bir ağ düştü, etraflarına dolandı ve onları havaya kaldırdı. Orada, altın rengi tavanın altında iki kocaman, çirkin deniz yaratığı gibi, sallanıp durdular. "Gelin. Diğer Bina Başkanları'nı uyarmalıyız. O Pelerin'i gene giyseniz iyi olur."

Profesör McGonagall kapıya doğru yürüdü, yürürken de asasını kaldırdı. Asanın ucundan, gözlerinin çevresinde gözlük biçiminde çizgiler olan üç gümüş kedi fışkırdı. Patronus'lar, Profesör McGonagall, Harry ve Luna arkalarından aceleyle gelirken zarif bir şekilde önden koştular, döne döne yükselen merdiveni gümüşi ışıkla doldurdular.

Koridorlar boyunca koştular ve Patronus'lar birer birer onlardan ayrıldı; Profesör McGonagall'ın ekose sabahlığı zemine değip hışırdıyordu, Harry ile Luna da onun arkasında, Pelerin'in altında koşturuyorlardı.

İki kat daha inmişlerdi ki sessiz adımlar onlara katıldı. Yara izi hâlâ sızlayan Harry onları ilk duyan oldu: boynundaki kesede Çapulcu Haritası'nı aradı ama daha o haritayı çıkaramadan McGonagall da başka birinin varlığını fark etmişti. Durdu, asasını düelloya hazır bir şekilde havaya kaldırdı ve "Kim var orada?" dedi.

"Benim," dedi alçak bir ses.

Bir zırhın ardından Severus Snape ortaya çıktı.

Onu görünce Harry'nin içinde nefret kabardı: Snape'in işlediği suçlara odaklanmaktan, görünüşünün ayrıntılarını unutmuştu, yağlı siyah saçının nasıl ince yüzünün çevresinde perdeler gibi asılı olduğunu, gözlerinin nasıl ölü, soğuk bir bakışı olduğunu unutmuştu. Sırtında gece giysileri yoktu, her zamanki siyah pelerinini giymişti ve o da asasını dövüşmeye hazır halde tutuyordu.

"Carrow'lar nerede?" diye sordu usulca.

"Onlara nerede olmalarını söylediysen oradadırlar herhalde, Severus," dedi Profesör McGonagall.

Snape biraz yaklaştı ve gözleri Profesör McGonagall'dan, onun çevresindeki boşluğa kaydı, sanki Harry'nin orada olduğunu biliyormuş gibi. Harry de, saldırmaya hazır, asasını kaldırdı.

"Ben," dedi Snape, "Alecto okula izinsiz giren birini yakaladı sanıyordum."

"Sahi mi?" dedi Profesör McGonagall. "Peki, nereden çıkardın bunu?"

Snape, derisine Kara İşaret dağlanmış olan sol kolunu hafifçe büktü.

"Ah, ama tabii," dedi Profesör McGonagall. "Siz Ölüm Yiyenler'in kendi özel iletişim araçlarınız var, unutmuştum."

Snape duymamış gibi yaptı. Gözleri hâlâ McGonagall'ın çev-

resindeki boşluğu yokluyordu ve ne yaptığının pek farkında olmayan bir havayla, gittikçe yaklaşıyordu.

"Senin koridorlarda devriye gezme gecen olduğunu bilmiyordum, Minerva."

"Bir itirazın mı var?"

"Bu geç saatte yatağından çıkmana ne sebep oldu acaba?"

"Bir gürültü duydum gibi geldi," dedi Profesör McGonagall.

"Öyle mi? Ama ortalık sakin görünüyor."

Snape, McGonagall'ın gözlerinin içine baktı.

"Harry Potter'ı gördün mü, Minerva? Çünkü eğer gördüysen, ısrar ediyorum ki –"

Profesör McGonagall Harry'nin ondan beklediğinden daha hızlı bir şekilde hareket etti: asası havayı yardı ve bir an için Harry, Snape'in baygın halde çökeceğini sandı. Ancak Snape'in Kalkan Büyüsü öyle çabuktu ki McGonagall dengesini kaybetti. Asasını duvardaki bir meşaleye salladı, meşale mesnedinden uçtu: Snape'e lanet savurmak üzere olan Harry, aşağı inen alevlerin önünden Luna'yı çekmek zorunda kaldı; alevler koridoru dolduran bir ateş halkası oldu ve kement gibi Snape'e uçtular –

Derken ateş büyük, kara bir yılana dönüştü, hemen ardından da McGonagall yılanı patlatıp duman haline getirdi. Duman ise değişim geçirdi ve birkaç saniyede katılaşarak bir kovalayan hançerler sürüsü oldu: Snape onlardan ancak zırhı zorlayıp önüne çekerek kurtuldu ve hançerler birbiri ardınca, yankılanan çınlamalarla, zırhın göğsüne saplandı –

Gıcırtılı bir ses, "Minerva!" dedi ve hâlâ Luna'yı uçan büyülerden kurtarmaya çalışırken arkasına bakan Harry, Profesör Flitwick ve Profesör Sprout'un gece giysileri içinde koridordan onlara doğru son sürat koştuklarını gördü. Muazzam gövdesiyle Profesör Slughorn ise nefes nefese arkalarından geliyordu.

"Hayır!" diye ciyakladı Flitwick, asasını kaldırdı. "Hogwarts'ta başka cinayet işlemeyeceksin!"

Flitwick'in büyüsü Snape'in arkasına sığındığı zırha vurdu;

zırh takırdayarak hareketlendi. Snape onu ezen kollardan bir gayretle kurtuldu, onu, kendisine saldıranlara uçurarak yolladı. Zırh duvara çarpıp parçalanırken Harry ile Luna ondan kaçmak için yana atlamak zorunda kaldılar. Harry bir daha başını kaldırıp baktığında, Snape dört nala kaçıyordu, McGonagall, Flitwick ve Sprout da şimşek gibi ardına düşmüşlerdi. Snape bir sınıfın kapısından içeri daldı ve biraz sonra Harry, McGonagall'ın "Ödlek! *ÖDLEK!*" diye bağırdığını duydu.

"Ne oldu, ne oldu?" dedi Luna.

Harry onu çekerek ayağa kaldırdı, Görünmezlik Pelerini'ni arkalarından sürüyerek koridor boyunca koştular, Profesör McGonagall, Profesör Flitwick ve Profesör Sprout'un kırık bir camın önünde durdukları boş sınıfa girdiler.

"Atladı," dedi Profesör McGonagall, Harry ve Luna koşarak odaya girerken.

"Yani *öldü* mü?" Harry onun aniden ortaya çıkışıyla şok çığlıkları atan Flitwick ve Sprout'a aldırmayarak hızla pencereye yöneldi.

"Hayır, ölmedi," dedi McGonagall acı acı. "Dumbledore'un aksine, hâlâ bir asa taşıyordu... efendisinden de birkaç numara öğrenmişe benziyor."

Bir dehşet sızısıyla, Harry uzakta karanlıkta, okulu çevreleyen duvara doğru uçan kocaman, yarasa gibi bir şekil gördü.

Arkalarında ağır ayak sesleri ile hayli üfleme püfleme duyuldu: Slughorn onlara anca yetişmişti.

"Harry!" diye soludu, zümrüt yeşili ipek pijamasının altındaki muazzam göğsüne masaj yaparak. "Sevgili oğlum... ne sürpriz... Minerva, lütfen açıkla... Severus... ne...?"

"Müdürümüz kısa bir teneffüs yapıyor," dedi Profesör McGonagall, penceredeki Snape biçiminde deliğe işaret ederek.

"Profesör!" diye haykırdı Harry, elleri alnında. Inferius dolu gölün altından kaydığını görebiliyordu. Hayaletimsi yeşil teknenin yeraltındaki kıyıya çarptığını ve Voldemort'un kalbinde cinayet arzusuyla sıçrayıp indiğini hissedebiliyordu –

"Profesör, okula barikat kurmak zorundayız, artık geliyor!"

"Çok iyi. Adı Anılmaması Gereken Kişi geliyor," dedi McGonagall diğer öğretmenlere. Sprout ve Flitwick soluklarını tuttular; Slughorn pes perdeden inledi. "Potter'ın Dumbledore'un emriyle şatoda yapacak bir işi var. Potter yapması gerekeni yaparken, biz de becerebildiğimiz her tür korumayı yerleştirmeliyiz."

"Yapacağımız hiçbir şeyin Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i sonsuza kadar dışarıda tutamayacağını biliyorsun elbette, değil mi?" diye ciyakladı Flitwick.

"Ama onu oyalayabiliriz," dedi Profesör Sprout.

"Teşekkürler, Pomona," dedi Profesör McGonagall ve iki cadı, kasvetli ve anlayışlı bakışlarla birbirine baktı. "Okulun etrafında temel koruma kurmayı öneriyorum, sonra da öğrencilerimizi toplayıp Büyük Salon'da buluşalım. Çoğu buradan çıkarılmalı, ama reşit olanlardan kalıp da savaşmak isteyen çıkarsa, bence onlara bu şansı vermeliyiz."

"Anlaştık," dedi Profesör Sprout, telaşla kapıya gitmeye başlamıştı bile. "Yirmi dakika içinde binamdaki öğrencilerle birlikte sizinle Büyük Salon'da buluşurum."

Koşarak uzaklaşırken kendi kendine mırıldandığını duyuyorlardı: "Dokunakula. Şeytan Kapanı. Kılçırpı tohumu... evet, Ölüm Yiyenler'in bunlarla savaşmasını görmek isterdim."

"Ben buradan halledebilirim," dedi Flitwick ve dışarısını zorlukla gördüğü halde asasını kırık pencereden uzattı, çok karmaşık büyülü sözler mırıldanmaya başladı. Harry, sanki Flitwick araziye rüzgârın gücünü dizginlerinden boşanmış halde bırakmış gibi tuhaf bir uğultu duydu.

"Profesör," dedi Harry, küçük Tılsım hocasına yaklaşarak, "Profesör, işinizi böldüğüm için özür dilerim ama bu önemli. Ravenclaw'un diademinin nerede olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"... *Protego horribilis* – Ravenclaw'un diademi mi?" diye cikledi Flitwick. "Biraz fazla zekâ boşa gitmez, Potter, ama *bu* durumda öyle aman aman faydası olacağını sanmıyorum!"

"Ben sadece demek istemiştim ki – nerede olduğunu biliyor musunuz? Hiç gördünüz mü?"

"Görmek mi? Hâlâ hayatta olan hiç kimse görmemiştir onu! Kaybolalı çok oldu, çocuk!"

Harry içinde büyük bir hayal kırıklığı ile panik karışımı bir duygu hissetti. Öyleyse, Hortkuluk neydi?

"Seninle ve Ravenclaw'larınla Büyük Salon'da buluşuruz, Filius!" dedi Profesör McGonagall, Harry ve Luna'ya arkasından gelmelerini işaret ederek.

Tam kapıya varmışlardı ki, Slughorn gürleyerek konuştu.

"Aman aman!" diye püfledi, soluk ve terliydi, fok balığınınkine benzeyen bıyığı ürperiyordu. "Ne kargaşa! Bunun akıllıca olduğundan hiç emin değilim, Minerva. Nasılsa içeri girmenin bir yolunu bulacaktır, biliyorsun ve onu ertelemeye çalışan herkes çok vahim bir tehlikede –"

"Seni ve Slytherin'leri de yirmi dakika sonra Büyük Salon'da bekliyorum," dedi Profesör McGonagall. "Eğer öğrencilerinle gitmek istersen, sana engel olmayacağız. Ama eğer birinizden biri direnişimizi sabote etmeye kalkışırsa ya da bu şatonun içinde bize karşı silahlanırsa, o zaman, Horace, ölümüne düello ederiz."

"Minerva!" dedi Slughorn, ödü patlamış halde.

"Slytherin Binası'nın kime sadık kalacağına karar verme vakti geldi," diye sözünü kesti Profesör McGonagall. "Git de öğrencilerini uyandır, Horace."

Harry, Slughorn'un ağzında geveleddiklerini duymak için beklemedi: o ve Luna, koridorun ortasında durup asasını kaldırıp pozisyon almış Profesör McGonagall'ın arkasından koştular.

"*Piertotum* – öf, Tanrı aşkına, Filch, *şimdi* olmaz –"

Yaşlı hademe az önce seke seke yürüyüp haykırarak görünmüştü. "Öğrenciler yataklarından çıkmış! Öğrenciler koridorlarda!"

"Öyle olmaları gerekiyor, seni lanet olası budala!" diye bağırdı McGonagall. "Şimdi git de işe yarar bir şeyler yap! Peeves'i bul!"

"P-Peeves mi?" diye kekeledi Filch, sanki bu ismi daha önce hiç duymamış gibi.

"Evet, *Peeves*, seni ahmak, *Peeves!* Çeyrek yüzyıldır ondan şikâyet edip durmuyor muydun? Git de onu getir, hemen!"

Filch belli ki Profesör McGonagall'ın aklını kaçırdığını düşünmüştü ama omuzlarını kamburlaştırıp, kendi kendine mırıldanarak, seke seke gitti.

"Ve şimdi – *piertotum locomotor!*" diye bağırdı Profesör McGonagall.

Ve bütün koridor boyunca heykeller ile zırhlar, kaidelerinden aşağı atladılar, alt ve üst katlardan yankılanan çarpma seslerini duyan Harry şatodaki diğer heykeller ve zırhların da aynı şeyi yaptığını anladı.

"Hogwarts tehdit altında!" diye feryat etti Profesör McGonagall. "Sınırları boş bırakmayın, bizi koruyun, okulumuza karşı görevinizi yerine getirin!"

Şangırdayarak ve haykırarak hareket eden heykeller sürüsü hep birlikte koşarak Harry'nin yanından geçti: kimi normalden küçük, kimi büyüktü. Hayvanlar da vardı ve tangırdayan zırhlar, kılıçlar ile zincirlere bağlı çivili topları sallıyorlardı.

"Şimdi, Potter," dedi McGonagall, "sen ve Miss Lovegood arkadaşlarınıza dönseniz ve onları Büyük Salon'a getirseniz iyi ederseniz – ben de diğer Gryffindor'ları uyandıracağım."

Bir sonraki merdivenin tepesinde ayrıldılar: Harry ve Luna gerisin geri, İhtiyaç Odası'nın gizli girişine doğru koştular. Koşarken kalabalık öğrenci gruplarıyla karşılaştılar, çoğu pijamalarının üstüne seyahat pelerinleri giymişti; öğrenciler ve Sınıf Başkanları onları peşlerine takmış aşağı, Büyük Salon'a götürüyordu.

"O Potter'dı!"

"*Harry Potter!*"

"Oydu, yemin ederim, şimdi gördüm onu!"

Ama Harry geriye bakmadı ve sonunda İhtiyaç Odası girişine

geldiler. Harry büyülü duvara yaslandı, duvar onları içeri almak için açıldı, Harry ve Luna dik merdivenden hızla aşağı indiler.

"Ne –?"

Oda görününce Harry şoktan birkaç basamak kaydı. Ağzına kadar doluydu, son gördüğü zamankinden çok daha kalabalıktı. Kingsley ve Lupin başlarını kaldırmış ona bakıyordu; tıpkı Oliver Wood, Katie Bell, Angelina Johnson, Alicia Spinnet, Bill ve Fleur, Mr ve Mrs Weasley gibi.

"Harry, neler oluyor?" dedi Lupin, merdivenin dibinde onu karşılayarak.

"Voldemort yolda, buraya geliyor, okula barikat kuruyorlar – Snape kaçtı – burada ne yapıyorsunuz? Nereden öğrendiniz?"

"Dumbledore'un Ordusu'nun diğer üyelerine mesaj yolladık," diye açıkladı Fred. "Herkesin eğlenceyi kaçırmasını bekleyemezsin, Harry; D.O. da Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na bildirdi, çığ gibi büyüdü olay."

"İlk işimiz nedir, Harry?" diye seslendi George. "Neler oluyor?"

"Küçük çocukları okuldan çıkartıyorlar, herkes örgütlenmek için Büyük Salon'da buluşuyor," dedi Harry. "Savaşıyoruz."

Büyük bir kükremeyle, herkes merdivene akın etmeye koyuldu; Harry sırtı duvara dayanmış dururken, onlar, Zümrüdüanka Yoldaşlığı, Dumbledore'un Ordusu ve Harry'nin eski Quidditch takımının birbirine karışmış üyeleri, asaları çekilmiş halde yanından geçtiler ve ana şatoya yöneldiler.

"Gel hadi, Luna," diye seslendi Dean geçerken, boş elini uzattı; Luna elini tuttu ve merdivenden yukarı onu izledi.

Kalabalık azalıyordu: aşağıda İhtiyaç Odası'nda sadece küçük bir grup kalmıştı, Harry onlara katıldı. Mrs Weasley, Ginny ile mücadele ediyordu. Lupin, Fred, George, Bill ve Fleur etraflarında duruyorlardı.

"Reşit değilsin!" diye bağırıyordu Mrs Weasley kızına, Harry yaklaşırken. "Buna izin vermem! Oğlanlar, tamam, ama sen, sen eve gitmelisin!"

"Gitmem!"

Ginny kolunu annesinin elinden çekerken saçı uçuştu.

"Ben Dumbledore'un Ordusu'ndayım –"

"– bir yeniyetme çetesi –"

"– onunla çarpışmak üzere olan bir yeniyetme çetesi, ki daha önce kimse böyle bir şeye cesaret edemedi!" dedi Fred.

"On altı yaşında!" diye haykırdı Mrs Weasley. "Yeterince büyük değil! Siz ikiniz hangi akla hizmet onu yanınızda getirdiniz –"

Fred ve George biraz kendilerinden utanmış gibiydi.

"Annem haklı, Ginny," dedi Bill şefkatle. "Bunu yapamazsın. Reşit olmayan herkes gitmeli, doğrusu bu."

"Eve gidemem!" diye haykırdı Ginny, öfkeli yaşlar yanaklarında parlıyordu. "Bütün ailem burada, tek başıma beklemeye ve habersiz kalmaya dayanamam ve –"

Harry ile ilk kez göz göze geldi. Ona yalvarırcasına baktı ama Harry başını iki yana sallayınca, buruk bir edayla sırtını döndü.

"Peki," dedi, "Domuz Kafası'na giden tünelin girişine bakarak. "Şimdi veda ediyorum ve –"

Bir ayak sürüme sesi, sonra da gürültülü bir düşme sesi duyuldu: biri daha tünelden tırmanmış, dengesini biraz kaybedip düşmüştü. Kendini en yakındaki iskemleye çekti, bir yana yatmış bağa çerçeveli gözlüğüyle etrafa baktı ve "Çok mu geç kaldım?" dedi. "Başladı mı? Yeni duydum da ben – ben –"

Percy kekeleyerek sustu. Ailesinin büyük kısmıyla karşılaşmayı beklemiyordu besbelli. Uzun bir şaşkınlık ânı oldu. Bu sessizlik ancak Fleur Lupin'e dönüp, çok bariz bir gerilimi kırma çabasıyla "Ee –" deyince bozuldu. "Küçük Teddy nasıl?"

Lupin hayretle ona bakıp gözlerini kırpıştırdı. Weasley'ler arasındaki sessizlik buz gibi katılaşıyordu.

"Ben – ah evet – iyi!" dedi Lupin yüksek sesle. "Evet, Tonks onunla birlikte – annesinde."

Percy ile diğer Weasley'ler, donmuş halde hâlâ gözlerini dikmiş, birbirlerine bakıyorlardı.

"İşte, bende bir resmi var!" diye bağırdı Lupin, ceketinin içinden bir fotoğraf çekip onu Fleur ile Harry'ye göstererek; Harry bir tutam parlak turkuaz saçı olan, fotoğraf makinesine tombul yumruklarını sallayan minik bir bebek gördü.

"Aptallık ettim!" diye kükredi Percy; bunu öyle yüksek sesle yaptı ki, Lupin az daha fotoğrafını düşürüyordu. "Budalalık ettim, kibirli bir gıcık gibi davrandım, bir – bir –"

"Bakanlığı seven, ailesini reddeden, iktidar düşkünü bir gerzek gibi," dedi Fred.

Percy yutkundu.

"Evet, öyle davrandım!"

"Eh, daha doğru ifade edemezdin," dedi Fred, Percy'ye elini uzatarak.

Mrs Weasley gözyaşlarına boğuldu. Öne koştu, Fred'i bir yana itti, Percy'yi çekip boğarcasına sarıldı, Percy de gözleri babasında, onun sırtını okşadı.

"Özür dilerim, baba," dedi Percy.

Mr Weasley hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı, sonra o da oğluna sarılmaya hamle etti.

"Nasıl oldu da doğru yolu buldun, Perce?" diye sordu George.

"Bir süredir farkına varmaya başlamıştım," dedi Percy, seyahat pelerininin köşesiyle gözlüğünün altından gözlerini kurulayarak. "Ama bir çıkış yolu bulmalıydım, Bakanlık'ta da vaziyet pek rahat değil, boyuna hainleri hapse atıp duruyorlar. Aberforth'la bağlantı kurmayı başardım, o da on dakika önce bana Hogwarts'ın savaşacağını haber verdi, işte buradayım."

"Eh, böyle zamanlarda Sınıf Başkanlarımızdan liderlik yapmalarını bekleriz," dedi George, Percy'nin en kibirli tavrının güzel bir taklidiyle. "Şimdi yukarı çıkıp savaşalım, yoksa bütün iyi Ölüm Yiyenler'i kapacaklar."

"Demek sen artık benim yengemsin, öyle mi?" dedi Percy ve yanlarında Bill, Fred ve George'la hızla merdivene doğru giderlerken Fleur'le el sıkıştı.

"Ginny!" dedi Mrs Weasley havlarcasına.

Ginny barışmayı bahane bilmiş, fırsattan istifade yukarı sıvışmaya çalışıyordu.

"Molly, şuna ne dersin?" dedi Lupin. "Ginny burada kalsın, o zaman hiç değilse olay yerinde olur ve neler olup bittiğini bilir ama savaşın ortasında olmaz, ha?"

"Ben –"

"İyi fikir," dedi Mr Weasley katiyetle. "Ginny, sen bu Oda'da kalacaksın, duyuyor musun beni?"

Ginny bu fikirden pek hoşlanmış görünmedi ama babasının alışılmadık ölçüde sert bakışı altında "evet" anlamında başını salladı. Mr ve Mrs Weasley ile Lupin de merdivene yöneldiler.

"Ron nerede?" diye sordu Harry. "Hermione nerede?"

"Şimdiden Büyük Salon'a gitmiş olmalılar," diye omuzunun üstünden seslendi Mr Weasley.

"Yanımdan geçtiklerini görmedim," dedi Harry.

"Bir banyodan söz ettiler," dedi Ginny, "sen gittikten az sonra."

"Banyo mu?"

Harry odayı geçip İhtiyaç Odası'ndan çıkan açık bir kapıya gitti ve arkasındaki banyoyu kontrol etti. Boştu.

"Emin misin banyo dediklerinden –?"

Ama sonra yara izi sızladı ve İhtiyaç Odası yok oldu: şimdi Harry iki yanında sütunlar üzerinde kanatlı yaban domuzları olan yüksek, dövme demir bahçe kapılarından içeri, karanlık araziden ışıl ışıl şatoya doğru bakıyordu. Nagini omuzlarına dolanmıştı. Cinayetten önce gelen o soğuk, zalim amaçlılık duygusuna kapılmıştı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Hogwarts Savaşı

Büyük Salon'un sihirli tavanı karanlıktı ve yıldızlarla kaplıydı, altındaki dört uzun bina masasında üstü başı dağılmış öğrenciler sıralıydı. Kimilerinin üzerinde seyahat pelerinleri vardı, kimilerinin üzerinde ise sabahlıklar. Orada burada inci beyazı okul hayaletleri parlıyordu. Gerek canlı, gerekse ölü bütün gözler, Salon'un baş tarafındaki bir platformda konuşan Profesör McGonagall'daydı. McGonagall'ın arkasında beyaz kuyruklu ve altın bedenli atadam Firenze de dahil olmak üzere diğer öğretmenler ve savaşmaya gelmiş Zümrüdüanka Yoldaşlığı üyeleri duruyordu.

"... okulun tahliyesi Mr Filch ve Madam Pomfrey tarafından idare edilecek. Sınıf Başkanları, size söylediğim zaman binanızı toplayacak ve sorumluluğunuzdaki öğrencileri düzenli bir şekilde tahliye noktasına götüreceksiniz."

Öğrencilerin çoğu korkudan taş kesilmiş gibiydi. Ancak Harry duvarın hemen yanından yürüyüp Ron ve Hermione'yi bulmak için Gryffindor masasını gözleriyle tararken Hufflepuff masasında Ernie Macmillan ayağa kalkıp bağırdı: "Peki ya kalıp savaşmak istiyorsak?"

Hafif bir alkış yükseldi.

"Reşit yaştaysanız, kalabilirsiniz," dedi Profesör McGonagall.

"Peki ya eşyalarımız?" diye seslendi Ravenclaw masasından bir kız. "Sandıklarımız, baykuşlarımız?"

"Eşyaları toplayacak vaktimiz yok," dedi Profesör McGonagall. "Önemli olan sizi buradan emniyetli bir şekilde çıkarmak."

"Profesör Snape nerede?" diye bağırdı Slytherin masasından bir kız.

"Amiyane tabirle, tabanları yağladı," diye cevapladı Profesör McGonagall; Gryffindor'lardan, Hufflepuff'lardan ve Ravenclaw'lardan sevinç çığlıkları yükseldi.

Harry hâlâ Ron ile Hermione'yi arayarak, Gryffindor masası boyunca Salon'da ilerledi. Geçerken yüzler ona doğru dönüyor ve arkasından epey fısıltı yükseliyordu.

"Şatonun etrafına koruma yerleştirmiş bulunuyoruz," diyordu Profesör McGonagall, "ama pekiştirmezsek çok uzun süre dayanması küçük bir ihtimal. O yüzden de sizden hızlı ve sakin bir şekilde hareket etmenizi ve Sınıf Başkanlarınızı dinlemenizi –"

Ancak Salon'da başka bir ses yankılanınca, son sözcükleri kayboldu. Tiz, soğuk ve netti ses: nereden geldiğini anlamak imkânsızdı; duvarların içinden çıkıyormuş gibiydi. Bir zamanlar hükmettiği canavar gibi, yüzyıllardır orada uykuda yatıyor olabilirdi.

"Savaşmaya hazırlandığınızı biliyorum." Öğrenciler arasından çığlıklar yükseldi, bazıları birbirlerine tutunup sesin kaynağını görmek için dehşet içinde etraflarına bakındılar. "Çabalarınız nafile. Benimle savaşamazsınız. Sizi öldürmek istemiyorum. Hogwarts hocalarına büyük bir saygım var. Sihirli kan dökmek istemiyorum."

Şimdi Salon'a sessizlik hâkimdi, insanın kulak zarına baskı yapan türden, dört duvar arasında kalmak için fazla büyük görünen türden bir sessizlik.

"Bana Harry Potter'ı verin," dedi Voldemort'un sesi, "kimseye zarar gelmesin. Bana Harry Potter'ı verin, okula dokunmayayım. Bana Harry Potter'ı verin, ödüllendirilin.

"Gece yarısına kadar vaktiniz var."

Sessizlik tekrar her yanı kapladı. Bütün başlar döndü, bütün gözler Harry'yi bulmuş, binlerce görünmez ışınla onu olduğu yere

çakmış gibiydi. Sonra Slytherin masasından biri kalktı ve kolunu sallayıp bağırdı; Harry onu tanıdı, Pansy Parkinson'dı bu. "Ama orada işte! Potter *orada*! Biri onu yakalasın!"

Harry'nin konuşmasına fırsat kalmadan, büyük bir hareketlenme oldu. Önündeki Gryffindor'lar kalkmış, ona doğru değil, Slytherin'lere doğru dönmüştü. Sonra Hufflepuff'lar ve hemen hemen aynı anda Ravenclaw'lar kalktı, hepsi sırtlarını Harry'ye verdiler ve yüzlerini Pansy'ye döndüler. Harry hayret içinde ve sersemlemiş halde her yerden, pelerinlerin altından ve kolların içinden asalar çıktığını gördü.

"Teşekkürler Miss Parkinson," dedi Profesör McGonagall her bir heceyi vurgulayarak. "Mr Filch ile Salon'dan ilk olarak siz çıkacaksınız. Binanızın geri kalanı da takip etsin lütfen."

Harry sıralarının yere sürtündüğünü, ardından da Slytherin'lerin Salon'un öbür tarafından topluca çıkışını duydu.

"Ravenclaw'lar, sıra sizde!" diye bağırdı Profesör McGonagall.

Yavaş yavaş, dört masa boşaldı. Slytherin masasında bir kişi bile yoktu ama yaşı büyük Ravenclaw'lardan bir kısmı, arkadaşları çıkarken oturdukları yerde durmuşlardı; kalan Hufflepuff'ların sayısı onlardan da fazlaydı. Gryffindor'ların ise yarısı yerlerinden kalkmamış, yaşı küçük öğrencileri gitmeye ikna etmek için Profesör McGonagall'ın öğretmen platformundan inmesi gerekmişti.

"Kesinlikle olmaz, Creevey, git! *Sen de*, Peakes!"

Harry çabucak Gryffindor masasında bir arada oturan Weasley'lerin yanına gitti.

"Ron'la Hermione nerede?"

"Sen bulmadın mı –?" diye başladı Mr Weasley, endişeli bir ifadeyle.

Ancak Kingsley'nin geride kalanlara hitap etmek üzere platformda öne çıkmasıyla, lafını yarım bıraktı.

"Gece yarısına sadece yarım saatimiz var, o yüzden çabuk hareket etmeliyiz! Hogwarts öğretmenleri ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı

bir savaş planı üzerinde anlaştı. Profesör Flitwick, Profesör Sprout ve Profesör McGonagall en yüksek üç kuleye –Ravenclaw, Astronomi ve Gryffindor kulelerine– savaşçı grupları götürecek. Orada araziyi iyi gören, rahatlıkla büyülerini yapabilecekleri bir konuma sahip olacaklar. Bu arada Remus," Lupin'i gösterdi, "Arthur," Gryffindor masasında oturan Mr Weasley'yi gösterdi, "ve ben de okul arazisine savaşçı grupları götüreceğiz. Birinin okula giren geçitlerin girişini savunma işini organize etmesi gerekiyor –"

"– tam bize göre bir iş gibi görünüyor," diye seslendi Fred, kendisiyle George'u göstererek. Kingsley başıyla onayladı.

"Pekâlâ, liderler buraya gelsin, birlikleri ayıracağız!"

"Potter," dedi Profesör McGonagall, öğrenciler akın akın platforma gidip kendilerine yer açmaya çalışır ve talimat alırken aceleyle onun yanına gelip, "*senin bir şey arıyor olman gerekmiyor mu?*"

"Ne? Aa," dedi Harry, "aa, evet!"

Hortkuluk'u unutmuştu neredeyse, bu savaşın Harry onu arayabilsin diye verildiğini neredeyse unutmuştu: Ron ile Hermione'nin açıklanamaz bir şekilde ortadan kayboluşu zihninden diğer bütün düşünceleri geçici olarak uzaklaştırmıştı.

"Git o zaman, Potter, haydi!"

"Evet – tamam –"

Büyük Salon'dan koşarak çıkarken yine gözlerin onu takip ettiğini hissetti. Hâlâ okulu tahliye eden öğrencilerle dolu olan Giriş Salonu'na girdi. Kendini öğrencilerin arasına bırakıp, onlarla birlikte mermer merdivenden yukarı sürüklendi, ama sahanlığa vardığında boş bir koridora sapıp hızla ilerledi. Korku ve panik, düşünce sürecini bulandırıyordu. Kendini sakinleştirmeye, Hortkuluk'u bulmaya odaklanmaya çalıştı ama düşünceleri bir bardağın altında kapana kısılmış arılar gibi vızır vızır, çılgınca ve faydasızca geçip geçip gidiyordu. Yanında ona yardım edecek Ron ve Hermione olmayınca, fikirlerini düzene koyamıyordu sanki. Yavaşladı ve boş bir koridorun yarısında durdu, çekip gitmiş bir heykelin kaidesine oturdu ve boynundaki kesenin içinden Ça-

pulcu Haritası'nı çıkardı. Haritanın hiçbir yerinde Ron'un ya da Hermione'nin ismini göremiyordu, ama şu anda İhtiyaç Odası'na doğru giden kalabalığın yoğunluğunun onları saklıyor olabileceğini düşündü. Haritayı kaldırdı, ellerini yüzüne bastırdı ve gözünü kapatıp konsantre olmaya çalıştı...

Voldemort benim Ravenclaw Kulesi'ne gideceğimi düşünmüş.

İşte: somut bir gerçek, bir başlama noktası. Voldemort Alecto Carrow'u Ravenclaw ortak salonuna koymuştu ve bunun bir tek açıklaması olabilirdi: Voldemort Harry'nin Hortkuluk'un o binayla bağlantılı olduğunu bildiğinden kuşkulanıyordu.

Fakat insanların Ravenclaw ile bağdaştırdığı tek nesne kayıp diademdi... oysa Hortkuluk nasıl diadem olabilirdi ki? Nasıl olurdu da bir Slytherin olan Voldemort kuşaklardır Ravenclaw'ların ele geçiremediği diademi bulabilirdi? Hâlâ hayatta olan hiç kimse diademi görmemişken, Voldemort'a nereye bakacağını kim söylemiş olabilirdi?

Hâlâ hayatta olan hiç kimse...

Parmaklarının altında, Harry'nin gözleri bir anda yeniden açıldı. Kaideden sıçradı ve son bir umudun peşinde, süratle koşarak geldiği yoldan geri döndü. Mermer merdivene dönerken, İhtiyaç Odası'na doğru yürümekte olan yüzlerce insanın sesi giderek yükseldi. Sınıf Başkanları bağırarak talimatlar veriyor, kendi binalarındaki öğrencileri sırada tutmaya çalışıyorlardı; epey bir itişme kakışma oluyordu; Harry, Zacharias Smith'in sıranın önüne geçebilmek için birinci sınıfları devirdiğini gördü; orada burada küçük öğrenciler gözyaşlarına boğulmuştu; büyük olanlar ise telaş içinde arkadaşlarına ya da kardeşlerine sesleniyorlardı...

Harry aşağıdaki Giriş Salonu'nda süzülen inci beyazı bir şekil gördü ve gürültüde kendini duyurabilmek için sesi çıktığınca seslendi.

"Nick! NICK! Seninle konuşmam gerekiyor!"

Öğrencilerin oluşturduğu akıntının arasından itip kakarak,

zar zor geçip, Gryffindor Kulesi'nin hayaleti Neredeyse Kafasız Nick'in durmuş onu beklediği merdiven dibine ulaştı.

"Harry! Sevgili oğlum!"

Nick her iki eliyle Harry'nin ellerini tutmaya hamle etti; Harry'nin elleri buzlu suya sokulmuş gibi oldu.

"Nick, bana yardım etmelisin. Ravenclaw Kulesi'nin hayaleti kim?"

Neredeyse Kafasız Nick şaşırmış, biraz da gücenmiş gibi göründü.

"Gri Leydi, tabii ki; ama eğer ihtiyacın olan şey hayalet hizmetiyse –?"

"O olması gerekiyor – onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bakalım..."

Nick bir oraya bir buraya dönüp öğrenci kalabalığının üstünden bakarken, kafası fırfır yakasının üstünde sallandı.

"İşte şuradaki o, Harry, uzun saçlı genç kadın."

Harry Nick'in saydam işaret parmağının doğrultusunda baktı ve uzun boylu bir hayalet gördü. Harry'nin ona baktığını gören hayalet kaşlarını kaldırdı ve bir duvarın içinden geçip kayboldu.

Harry onun peşinden koştu. Hayaletin duvarın içinden geçtiği koridorun kapısından girince, onu ta en sonda gördü, hâlâ kayarak Harry'den uzaklaşıyordu.

"Hey – bekle – geri dön!"

Hayalet durmaya rıza gösterdi, yerden birkaç santim yukarıda asılı duruyordu şimdi. Harry onun beline kadar inen saçları ve yere kadar uzanan peleriniyle güzel olduğunu düşündü, ama aynı zamanda mağrur ve kibirli de görünüyordu. Yaklaşınca onu tanıdı: koridorda birkaç kez yanından geçtiği ama hiç konuşmadığı bir hayaletti bu.

"Gri Leydi siz misiniz?"

Hayalet evet anlamında başını salladı ama konuşmadı.

"Ravenclaw Kulesi'nin hayaleti yani, değil mi?"

"Doğru."

Ses tonu pek yüreklendirici değildi.

"Lütfen: yardıma ihtiyacım var. Bana kayıp diadem hakkında anlatabileceğin ne varsa öğrenmeliyim."

Kadının dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Korkarım," dedi, dönüp gitmeye hazırlanarak, "sana yardımcı olamayacağım."

"DURUN!"

Bağırmak istememişti aslında ama kızgınlık ve panik onu ele geçirmek üzereydi. Hayalet önünde havada asılı dururken saatine baktı: gece yarısına çeyrek vardı.

"Acil bir şey bu," dedi Harry, sert bir sesle. "O diadem Hogwarts' taysa onu bulmalıyım, hem de çok çabuk."

"Diademe göz diken ilk öğrenci olduğun pek söylenemez," dedi dudak bükerek. "Kuşaklardır öğrenciler yakamı bırakmıyor –"

"Burada konu daha iyi notlar almak değil!" diye bağırdı Harry ona. "Konu Voldemort – Voldemort'u yenmek – yoksa bununla ilgilenmiyor musunuz?"

Kızaramazdı ama saydam yanakları daha bir matlaştı ve cevap verirken sesinde bir kızgınlık vardı: "Tabii ki ben – ne cüretle böyle bir şey –?"

"E yardım edin o zaman bana!"

Hayalet, soğukkanlılığını yitiriyordu.

"Burada – burada mesele –" diye kekeledi. "Annemin diademi –"

"*Annenizin* mi?"

Kadın kendine kızmış gibi göründü.

"Ben yaşarken," dedi gergin gergin, "Helena Ravenclaw'dum."

"Onun *kızı* mısınız siz? Ama o zaman diademe ne olduğunu biliyorsunuzdur!"

"Diadem zekâ bahşetse de," dedi, kendini toparlamak için bariz bir çaba harcayarak, "hiç sanmıyorum ki sana faydası olsun o büyücüyü yenmekte, kendine Lord –"

"Size söylemedim mi demin, onu takmakla ilgilenmiyorum!"

dedi Harry sert bir sesle. "Açıklayacak vakit yok – ama Hogwarts'a önem veriyorsanız, Voldemort'un işinin bittiğini görmek istiyorsanız, diadem hakkında ne biliyorsanız bana anlatmalısınız!"

Hayalet hiç kıpırdamadan, öylece havada asılı durup gözlerini dikerek Harry'ye baktı ve bir an Harry'nin içini bir ümitsizlik kapladı. Elbette, bir şey bilse Flitwick'e ya da Dumbledore'a anlatırdı, şüphesiz onlar da sormuşlardı bu soruyu ona. Tam başını sallamış, dönüp gitmek üzereydi ki, hayalet alçak sesle konuştu.

"Diademi annemden ben çaldım."

"Ne – ne yaptınız?"

"*Diademi çaldım*," diye tekrar etti Helena Ravenclaw, fısıltıyla. "Kendimi annemden daha akıllı, daha önemli hale getirmenin peşindeydim. Onu alıp kaçtım."

Onun güvenini kazanmayı nasıl başardığını bilmiyordu, sormadı da: sadece orada durup, hayalet anlatmaya devam ederken dikkatle onu dinledi: "Dediklerine göre annem hiçbir zaman diademin gittiğini itiraf etmemiş, hâlâ ondaymış gibi yapmış. Kendi kaybını ve benim korkunç ihanetimi Hogwarts'ın diğer kuruculardan bile saklamış.

"Sonra annem hastalandı – ölümcül bir hastalık. Hıyanetime rağmen, beni bir kez daha görmek için yanıp tutuşuyordu. Onun yanaşma çabalarını geri çevirsem de beni çok uzun süredir sevmiş olan bir adamı gönderdi beni bulmaya. Onun bu işi başarana kadar durmak dinlenmek bilmeyeceğinin farkındaydı."

Harry bekledi. Kadın derin bir soluk alıp başını arkaya attı.

"İzimi sürüp saklandığım yeri, ormanı buldu. Onunla dönmeyi reddettiğimde, şiddete başvurdu. Baron her zaman çabuk parlayan biri olmuştur zaten. Onu reddetmeme hiddetlenip, özgürlüğümü kıskanıp, bana kılıcını sapladı."

"*Baron* mu? Yani –?"

"Kanlı Baron, evet," dedi Gri Leydi; ve üzerindeki pelerini sıyırıp beyaz göğsündeki kara yarayı gösterdi. "Ne yaptığını gör-

düğünde vicdan azabından mahvoldu. Benim hayatıma son veren silahı aldı ve onunla kendini öldürdü. Bunca zamandan, yüzyıllardan sonra bile, bir pişmanlık işareti olarak zincirlerini üstünde taşıyor hâlâ... ki taşımalı da zaten," diye ekledi sert bir sesle.

"Peki... peki ya diadem?"

"Baron'un ormanın içinden paldır küldür bana doğru geldiğini duyduğumda sakladığım yerde kaldı. Bir ağaç kovuğunda gizli olarak."

"Ağaç kovuğu mu?" dedi Harry. "Ne ağacı? Ve nerede?"

"Arnavutluk'ta bir ormanda. Annemin ulaşamayacağı kadar uzak olduğunu düşündüğüm ıssız bir yerde."

"Arnavutluk," diye tekrar etti Harry. Yavaş yavaş kafa karışıklığının içinden anlam beliriyordu. Gri Leydi'nin Dumbledore ya da Flitwick'e söylemediği şeyleri ona niçin söylediğini şimdi anlıyordu. "Daha önce birine bu hikâyeyi anlattınız, değil mi? Başka bir öğrenciye?"

Hayalet gözlerini kapayıp başını evet anlamında salladı.

"Dalkavukluk ettiğinin... farkında... değildim hiç. Anlıyormuş... gibiydi... duygularımı paylaşıyormuş... gibiydi..."

Evet, diye düşündü Harry, Tom Riddle hiç şüphesiz, Helena Ravenclaw'un üzerinde pek hakkı olmayan olağanüstü nesnelere sahip olma arzusunu anlardı.

"Eh, Riddle'ın ağzından sır aldığı ilk kişi siz değildiniz," diye mırıldandı Harry. "İstediğinde cazip olabiliyordu..."

Demek Voldemort kayıp diademin nerede olduğunu Gri Leydi'den öğrenmeyi başarmıştı. O uzaklardaki ormana gitmiş ve diademi saklandığı yerden almıştı, belki de Hogwarts'tan ayrılır ayrılmaz, henüz Borgin ve Burkes'te çalışmaya bile başlamadan önce.

Peki Arnavutluk'taki o tenha orman, çok çok sonraları, Voldemort on yıl rahatsız edilmeksizin gizleneceği bir yere ihtiyaç duyduğunda da mükemmel bir sığınak görevi görmez miydi?

Fakat diadem onun kıymetli Hortkuluk'u haline geldikten

sonra o değersiz ağacın içinde kalmamıştı... hayır, diadem gizlice gerçek evine geri getirilmişti, Voldemort onu geri koymuştu – "– iş istediği gece!" dedi Harry, düşüncesini yüksek sesle tamamlayarak.

"Pardon?"

"Dumbledore'dan ona öğretmenlik işi vermesini istediği gece, diademi şatoya sakladı!" dedi Harry. Bunları yüksek sesle söylemek, her şeyi yerine oturtmayı kolaylaştırıyordu. "Dumbledore'un odasına çıkarken ya da oradan inerken saklamış olmalı diademi! Ama yine de iş istemek denemeye değerdi –çünkü o zaman Gryffindor'un kılıcını aşırma fırsatını da ele geçirmiş olacaktı– teşekkür ederim, teşekkürler!"

Harry onu orada şaşkın şaşkın süzülür halde bıraktı. Köşeyi dönüp tekrar Giriş Salonu'na geldiğinde saatine baktı. Gece yarısına beş dakika vardı ve şimdi Hortkuluk'un *ne* olduğunu bilse de onun *nerede* olduğunu öğrenme konusunda yol almış değildi...

Kuşaklardır öğrenciler diademi bulmayı başaramamıştı; bu da onun Ravenclaw Kulesi'nde olmadığı izlenimini veriyordu – ama orada değilse, neredeydi ki? Tom Riddle Hogwarts Şatosu'nda sonsuza dek gizli kalacağını düşündüğü nasıl bir saklama yeri bulmuştu?

Çaresizce tahmin üzerine tahmin yürütmeye dalmış olan Harry bir köşeyi döndü ama yeni koridorda daha birkaç adım ilerlemişti ki solundaki pencere sağır edici bir gümbürtüyle paramparça oldu. Harry yana doğru atlarken, devasa bir vücut pencereden içeri uçup karşı duvara çarptı. Yeni gelenden iri ve tüylü bir şey ayrılıp Harry'nin üstüne atıldı.

"Hagrid!" diye bağırdı Harry, sakallı devasa şekil ayağa kalkarken zağar Fang'in muhabbet gösterisini savuşturmaya çalışarak. "Neler olu–"

"Harry burdasın! *Burdasın!*"

Hagrid eğildi ve Harry'ye şöyle bir aceleyle, kaburgalarını çatırdatarak sarıldı, sonra da parçalanmış pencereye koştu.

"Afferin, Grawpi!" diye böğürdü penceredeki delikten. "Birazdan görüşürüz seninle, afferin sana!"

Harry Hagrid'in arkasında, karanlık gecenin içinde uzaklarda ışık patlamaları gördü ve tuhaf, keskin bir çığlık duydu. Saatine baktı: gece yarısıydı. Savaş başlamıştı.

"Vay canına, Harry," dedi Hagrid nefes nefese, "budur yani, ha? Savaşma vakti, ha?"

"Hagrid, nereden geldin sen?"

"Mağaramızdan Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in sesini duydum," dedi Hagrid kasvetle. "Bayağı bir uzağa erişiyordu sesi, di mi? 'Potter'ı bana vermek için gece yarısına kadar vaktiniz var.' Senin burda olduğunu tahmin ettim, neler olduğunu tahmin ettim. *İn aşağı*, Fang. Biz de katılalım diye geldik işte, ben, Grawpi ve Fang. Ormanın sınırından yıka devire girdik, Grawpi taşıyordu bizi, yani Fang'le beni. Beni şatoya bırak dedim, o da tuttu pencereden içeri fırlattı, eksik olmasın. Tam kastettiğim bu değildi benim gerçi ama – Ron'la Hermione nerde?"

"İşte o," dedi Harry, "çok iyi bir soru. Hadi gel."

Beraber koridordan hızla ilerlediler, Fang de yanlarından koşar adım geliyordu. Harry her taraftaki koridorlarda hareket eden insanları duyabiliyordu: koşanların ayak seslerini, bağırışları; pencerelerden karanlık arazide çakan ışıkları görüyordu yine.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Hagrid nefes nefese, Harry'nin hemen arkasında döşemeleri titreterek koşarken.

"Tam bilmiyorum," dedi Harry, gelişigüzel bir koridora daha saparak, "ama Ron ile Hermione buralarda bir yerde olmalı."

Savaşın ilk kayıpları ilerideki geçide saçılmıştı bile: normalde öğretmenler odasını koruyan iki taş heykel, bir başka kırık pencereden içeri uçan uğursuzluk büyüsüyle paramparça olmuştu. Parçaları yerde halsizce kıpırdanıyordu ve Harry onlardan birinin kopan başının üzerinden atlarken, "Aman, sen hiç bana kafanı takma... ben böyle burada yatıp ufalanırım..." diye inledi.

Heykelin çirkin taş yüzü, Xenophilius'un evinde gördüğü mermer Rowena Ravenclaw büstünü, kafasındaki o acayip başlığı hatırlattı Harry'ye – sonra da beyaz buklelerinin üstündeki taş diadem ile, Ravenclaw Kulesi'ndeki heykeli...

Ve koridorun sonuna geldiğinde, birden üçüncü bir taştan insan sureti aklına geldi: kafasına Harry'nin kendi eliyle bir peruk ve yıpranmış eski bir taç taktığı çirkin bir ihtiyar sihirbazın sureti. Sonra birden şok, Harry'nin içinde Ateşviskisinin sıcaklığı gibi yayıldı, öyle ki az daha takılıp düşüyordu.

Sonunda Hortkuluk'un onu nerede beklediğini biliyordu...

Kimseye açılmayan ve kendi başına çalışan Tom Riddle, Hogwarts Şatosu'nun en derinindeki gizemlerine sadece kendisinin ulaştığını düşünecek kadar kibirlilik etmiş olabilirdi. Elbette örnek öğrenciler olan Dumbledore ve Flitwick oraya adımlarını atmamışlardı ama o, Harry okulda geçirdiği süre boyunca sık sık herkesin gittiği yoldan ayrılmıştı – işte nihayet sadece onun ve Voldemort'un bildiği, Dumbledore'un hiçbir zaman keşfetmediği bir sır vardı –

Profesör Sprout'un sesi onu düşüncelerinden kopardı; Profesör, arkasında Neville ve yarım düzine başka öğrenciyle koşturuyordu ve hepsinin kulaklarında kulaklıklar, ellerinde ise saksıya konmuş iri bitkilere benzer bir şeyler vardı.

"Adamotları!" diye bağırdı Neville Harry'ye omuzunun üstünden, koşarak giderken. "Duvardan aşağı atacağız – hiç hoşlarına gitmeyecek bu!"

Harry nereye gitmesi gerektiğini biliyordu artık: arkasından koşturan Hagrid ve Fang ile birlikte hızla yola koyuldu. Portreleri bir bir geçtiler; tablolardaki insanlar da yanlarında süratle gidip geliyordu, fırfır yakalı ve golf pantolonlu, zırhlı ve pelerinli büyücülerle cadılar birbirlerinin tuvallerine sıkışıyor, seslenerek şatonun başka kısımlarından haberler veriyorlardı. Bu koridorun sonuna ulaştıklarında, bütün şato sarsıldı ve devasa bir vazo müthiş bir patlamayla kaidesinden savrulurken Harry şatonun öğret-

menlerin ve Yoldaşlık'ın büyülerinden daha fena büyülerin pençesinde olduğunu anladı.

"Bi' şey yok, Fang – bi' şey yok!" diye bağırdı Hagrid, ama porselen parçaları havada şarapnel parçaları gibi uçuşurken koca zağar kaçmış, Hagrid de çok korkan köpeğin peşinden giderek Harry'yi yalnız bırakmıştı.

Elinde asası hazır, sarsılan koridorlardan ilerlemeye devam etti. Küçük şövalye, Sir Cadogan, üzerinde tangırdayan zırhı, arkasında ise eşkin adım gelen tombul midillisiyle bütün bir koridor boyunca onun yanında tablodan tabloya koşup, yüreklendirici sözler haykırdı.

"Küstahlar dalavereciler, köftehorlar alçaklar, kov onları, Harry Potter, gönder onları buradan!"

Harry hızla bir köşeyi dönünce Fred ve Lee Jordan ile Hannah Abbott'ın da dahil olduğu küçük bir grup öğrenciyle karşılaştı. Heykeli gizli bir geçidi kapatmış olan bir başka boş kaidenin yanında duruyorlardı. Asalarını çekmiş, kapanmış deliğin önünde durmuş, dinliyorlardı.

"Savaşmak için güzel bir gece!" diye seslendi Fred, şato bir kez daha titrerken. Harry eşit oranda coşku ve dehşet içinde, son sürat koşarak geçti. Bir başka koridordan hızla ilerledi ve birden her yeri baykuşlar kapladı; Mrs Norris tıslıyor ve onlara patileriyle vurmaya çalışıyordu, hiç şüphesiz hadlerini bildirmek için...

"Potter!"

Aberforth Dumbledore orada durmuş, ilerideki koridorun girişini kapıyordu, asası hazırdaydı.

"Pub'ımdan gümbür gümbür yüzlerce çocuk geçti, Potter!"

"Biliyorum, okulu tahliye ediyorlar," dedi Harry. "Voldemort –"

"– seni ona vermedikleri için saldırıyor, evet," dedi Aberforth, "sağır değilim, bütün Hogsmeade duydu. Birkaç Slytherin'i rehin tutmak hiçbirinizin aklına gelmedi mi peki? Bir sürü Ölüm Yiyen'in çocuğunu gönderdiniz, emniyetteler artık. Onları burada tutmak biraz daha akıllıca olmaz mıydı?"

"Voldemort'u durdurmazdı," dedi Harry, "ayrıca ağabeyiniz bunu asla yapmazdı."

Aberforth homurdandı ve tam ters yönde hızla ilerledi.

Ağabeyiniz bunu asla yapmazdı... eh, doğru ama, diye düşündü Harry, koşmaya devam ederken; Snape'i o kadar uzun süre savunmuş olan Dumbledore, asla fidye için öğrencileri tutmazdı...

Sonra kayarak son bir köşeyi döndü ve onları, Ron ile Hermione'yi, görüp rahatlama ile hiddet karışımı bir nida koyverdi. İkisinin kucağı da iri, kıvrık, kirli sarı nesnelerle doluydu, Ron'un bir kolunun altında süpürge de vardı.

"Siz ne *halt* ediyordunuz?" diye bağırdı Harry.

"Sırlar Odası'ndaydık," dedi Ron.

"Sırlar – *ne?*" dedi Harry, tam önlerinde güç bela durarak.

"Ron düşündü, Ron'un fikriydi!" dedi Hermione nefes nefese. "Kesinlikle müthiş bir fikir değil mi? Sen gittikten sonra orada öyle oturuyorduk, Ron'a dedim ki, öbürünü bulsak bile nasıl yok edeceğiz ki? Daha kupayı bile yok edememiştik! Sonra onun aklına geldi! Basilisk!"

"Ne –?"

"Hortkuluklar'ı yok etmek için bir şey işte," dedi Ron, sakin sakin.

Harry gözlerini Ron ile Hermione'nin kucaklarına yığılı nesnelere çevirdi: şimdi fark ediyordu ki, ölü Basilisk'in kafatasından koparılmış kocaman, kıvrık dişlerdi bunlar.

"Ama oraya nasıl girdiniz ki?" diye sordu, bu defa gözlerini dişlerden Ron'a çevirerek. "Çataldili konuşmanız gerekiyor!"

"Konuştu!" diye fısıldadı Hermione. "Göster ona, Ron!"

Ron korkunç, boğuk bir tıslama çıkardı.

"Madalyonu açarken böyle yapmıştın," dedi Harry'ye özür diler gibi bir edayla. "Tutturmak için birkaç kere denemem gerekti ama," mütevazı mütevazı omuz silkti, "sonunda oldu."

"*İnanılmazdı!*" dedi Hermione. "İnanılmaz!"

"Yani..." Harry olanı biteni takip etmekte zorlanıyordu, "Yani..."

"Yani bir Hortkuluk daha gitti," dedi Ron, ceketinin altından Hufflepuff'ın parçalanmış kupasını çıkararak. "Hermione sapladı dişi. O yapmalı diye düşündüm. Henüz bu zevki tatmamıştı."

"Dâhice!" diye bağırdı Harry.

"Öyle abartılacak bir şey değildi," dedi Ron ama kendinden hoşnut mu hoşnut görünüyordu. "Ee, sende haber var mı?"

Bunu söylerken tepeden bir patlama geldi: tavandan toz yağarken üçü de yukarı baktılar, uzaklardan bir yerlerden bir çığlık duyuldu.

"Diademin neye benzediğini de biliyorum, nerede olduğunu da," dedi Harry, hızlı hızlı konuşarak. "Benim eski İksir kitabımı sakladığım yere saklamış tam, herkesin yüzyıllardır bir şeyler sakladığı yere. Orayı bir tek kendisinin bulduğunu sanıyordu. Hadi."

Duvarlar bir kez daha sarsılırken, diğer ikisinin önünden tekrar gizli girişten geçti ve İhtiyaç Odası'na giden merdivenden indi. İçerisi üç kadın dışında boştu: Ginny, Tonks ve kafasında güve yenikli bir şapka olan ihtiyar bir cadı. Harry üçüncüsünü de hemen tanıdı – Neville'in ninesiydi bu.

"Ah, Potter," dedi canlı bir sesle, sanki onu bekliyormuş gibi. "Sen bize neler olduğunu anlatabilirsin."

"Herkes iyi mi?" dedi Ginny ve Tonks bir ağızdan.

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi Harry. "Domuz Kafası'na giden geçitte hâlâ birileri var mı?"

İçinde onu kullananlar varken Oda'nın dönüşüm geçiremeyeceğini biliyordu.

"En son ben geldim oradan," dedi Mrs Longbottom. "Girişi kapadım, şimdi Aberforth pub'ında olmadığına göre orayı açık bırakmak akılsızlık olur bence. Torunumu gördün mü?"

"Savaşıyor," dedi Harry.

"Doğal olarak," dedi ihtiyar hanım gururla. "Affedersiniz, gidip ona yardım etmeliyim."

Şaşırtıcı bir hızla taş basamaklara doğru uzaklaştı.

Harry Tonks'a baktı.

"Senin Teddy ile birlikte annende olduğunu sanıyordum!"

"Bilmemeye dayanamadım daha fazla –" Tonks acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Annem ona bakar – Remus'u gördün mü?"

"Bir grup savaşçıyı okul arazisine götürmeyi planlıyordu –"

Tonks tek bir kelime daha etmeden fırladı gitti.

"Ginny," dedi Harry. "Özür dilerim ama senin de çıkman gerekiyor. Sadece birazcık. Sonra yine içeri gelebilirsin."

Ginny sığınağından ayrıldığına müthiş sevinmiş gibi göründü.

"Sonra yine içeri gelebilirsin!" diye bağırdı arkasından, Ginny Tonks'un ardından basamakları koşar adım çıkarken. *"Yine içeri gelmen gerekiyor!"*

"Dur bir dakika!" dedi Ron birden. "Birilerini unuttuk!"

"Kimi?" diye sordu Hermione.

"Ev cinleri, şimdi aşağıda, mutfaktadırlar, değil mi?"

"Yani onları da mı savaştırmalıyız diyorsun?" diye sordu Harry.

"Hayır," dedi Ron ciddi bir edayla. "Onlara çıkmalarını söylemeliyiz, başka Dobby'ler istemeyiz, değil mi? Onlara bizim için ölmelerini emredemeyiz –"

Bir patırtıyla Basilisk dişleri Hermione'nin kollarından fırladı. Ron'a doğru koşup kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarından öptü. Ron da elinde tuttuğu dişleri ve süpürgeyi atıp ona öyle bir isteklilikle karşılık verdi ki Hermione'nin ayaklarını yerden kesti.

"Sırası mı şimdi?" diye sordu Harry zayıf bir sesle. Bunun sonucunda Ron ile Hermione'nin birbirlerine daha da sıkı sarılmaları ve oldukları yerde sallanmaları dışında bir şey olmayınca sesini yükseltti. "HEY! Dışarıda devam eden bir savaş var!"

Ron ve Hermione ayrıldılar, ama kolları hâlâ birbirine dolanmış durumdaydı.

"Biliyorum abi," dedi Ron, az önce kafasına bir Bludger yemiş gibi bir halde, "o yüzden de ya şimdi ya hiç, öyle değil mi?"

"Boşver şimdi, Hortkuluk ne olacak?" diye bağırdı Harry. "Yani diademi ele geçirene kadar kendinize – kendinize hâkim olamaz mısınız?"

"Evet – tamam – kusura bakma –" dedi Ron ve Hermione ile ikisi suratları pembeleşmiş halde yerden dişleri toplamaya başladılar.

Üçü yine koridora adım atarken, İhtiyaç Odası'nda geçirdikleri dakikalar süresinde şatodaki durumun ciddi şekilde kötüye gittiği apaçık ortadaydı: duvarlar ve tavan daha da beter sarsılıyordu; havayı toz kaplamıştı ve Harry'nin en yakın pencereden gördüğü yeşil ve kırmızı ışık patlamaları şatoya o kadar yakındı ki Ölüm Yiyenler'in içeri girmek üzere olduğunu anladı. Aşağı baktığında dev Grawp'un damdan kopardığı taş heykele benzer bir şeyi sallayıp hoşnutsuzluğunu belirtir bir şekilde kükreyerek geçtiğini gördü.

"Umalım ki içlerinden bazılarının üstüne bassın!" dedi Ron, yakından başka çığlıklar yankılanırken.

"Bizimkilerden biri olmasın da!" dedi bir ses: Harry döndüğünde Ginny ve Tonks'u gördü; asalarını çekmiş, birkaç camı eksik bir pencerede duruyorlardı. Harry bakarken Ginny aşağıda savaşan grubun üzerine isabetli bir uğursuzluk büyüsü gönderdi.

"Aferin kız!" diye kükredi tozun içinden onlara doğru koşan bir şekil ve Harry bir kez daha Aberforth'u gördü. Küçük öğrencilerden oluşan bir grubu götürürken, gri saçı arkasında uçuşuyordu. "Kuzey Burcu'ndan girecekler gibi görünüyor, onlar da yanlarında kendi devlerini getirmişler!"

"Remus'u gördün mü?" diye seslendi Tonks onun arkasından.

"Dolohov ile düello ediyordu," diye bağırdı Aberforth, "o zamandan beri görmedim!"

"Tonks," dedi Ginny, "Tonks eminim bir şeyi yoktur –"

Fakat Tonks Aberforth'un arkasından koşup tozun içinde kaybolmuştu bile.

Ginny çaresizce Harry, Ron ve Hermione'ye döndü.

"Bir şey olmaz onlara," dedi Harry, ama bunun boş bir söz olduğunu kendi de biliyordu. "Ginny, biz birazdan döneceğiz, sen ortalıkta dolaşma, güvende ol – hadi!" dedi Ron ile Hermione'ye ve üçü beraber, içeri girecek kişinin isteğini yerine getirmeye hazır bekleyen İhtiyaç Odası'nı arkasında saklayan duvara doğru koştu.

Her şeyin saklı olduğu yere ihtiyacım var, diye yalvardı Harry ona kafasının içinde ve koşarak önünden üçüncü geçişlerinde, kapı belirdi.

Eşikten içeri adım atıp kapıyı arkalarından kapattıkları anda savaşın velvelesi dindi: her taraf sessizdi şimdi. Katedral genişliğinde, şehir görünümünde bir yerdeydiler, çoktan gitmiş binlerce öğrenci tarafından saklanmış nesnelerin oluşturduğu duvarlar vardı her yanda.

"*Herhangi birinin* içeri girebileceğinin farkına varmamış mı yani?" dedi Ron, sözleri sessizlikte yankılanarak.

"Bir tek kendisinin girdiğini sanmış," dedi Harry. "Şanssızlığı şu ki, ben de zamanında bir şeyler saklamak zorunda kalmıştım... buradan," diye ekledi, "sanırım şurada..."

Doldurulmuş ifriti ve geçen yıl Draco Malfoy'un tamir ederek feci sonuçlara yol açtığı Kaybolan Dolap'ı geçti, sonra tereddüt içinde pılı pırtıyla dolu koridorlara baktı; bundan sonra nereye gideceğini hatırlayamıyordu.

"*Accio diadem,*" diye haykırdı Hermione çaresizlik içinde ama havadan onlara doğru uçan bir şey olmadı. Gringotts'taki kasa gibi bu oda da içindeki nesneleri kolay kolay teslim etmeyecekti anlaşılan.

"Ayrılalım," dedi Harry diğer ikisine. "Kafasında bir peruk ve bir taç olan taştan, ihtiyar bir adam büstü arayın! Bir dolabın üstünde duruyor ve kesinlikle yakında bir yerde..."

Birbirine bitişik koridorlardan hızla ilerlediler; Harry diğerlerinin ayak seslerinin işe yaramaz eşyalardan, şişelerden, şapkalardan, sandıklardan, iskemlelerden, kitaplardan, silahlardan,

süpürgelerden, sopalardan oluşan kuleler arasında yankılandığını duyabiliyordu.

"Yakında bir yerde," diye mırıldandı Harry kendi kendine. "Bir yerde... bir yerde..."

Odaya daha önceki gelişinde gördüğü nesneleri arayarak, labirentin iyice içlerine doğru gitti. Nefesi kulaklarına hayli gürültülü geliyordu. Sonra birden bütün ruhu ürperdi sanki: işte oradaydı, tam karşısında: içine İksir kitabını sakladığı, kapağı kabarmış eski dolap ve üstünde de, kafasında tozlu eski bir peruk ve rengi atmış kadim bir taca benzeyen bir şeyle, çiçekbozuğu taş sihirbaz.

Üç metre kadar geride olmasına rağmen elini uzatmıştı ki, arkasından bir ses "Dur bakalım, Potter!" diye seslendi.

Kayarak durup döndü. Arkasında Crabbe ve Goyle duruyordu. Omuz omuza vermişlerdi, asaları Harry'ye dönüktü. Alay eden yüzlerindeki azıcık açıklıktan Draco Malfoy'u gördü.

"O elindeki benim asam, Potter," dedi Malfoy, Crabbe ve Goyle'un arasından kendisininkini uzatarak.

"Artık değil," dedi Harry nefes nefese, alıç asayı daha sıkı kavrayarak. "Kim kazanırsa onda kalır, Malfoy. Kim sana asasını ödünç verdi?"

"Annem," dedi Draco.

Harry güldü, oysa durumun pek de komik bir tarafı yoktu. Artık Ron'un ve Hermione'nin sesini duyamıyordu. Diademi ararken işitme menzilinin dışına çıkmışa benziyorlardı.

"Ee, nasıl oluyor da siz üçünüz Voldemort'la birlikte değilsiniz?"

"Ödüllendirileceğiz," dedi Crabbe: sesi bu kadar iri biri için şaşırtıcı derecede yumuşaktı; Harry daha önce onun konuştuğunu neredeyse hiç duymamıştı. Crabbe koca bir kutu şekerleme vaat edilmiş küçük bir çocuk gibi gülümsüyordu. "Biz burda kalıp bekledik, Potter. Gitmemeye karar verdik. Seni ona götürmeye karar verdik."

"İyi plan," dedi Harry hayran olmuş taklidi yaparak. Bu ka-

dar yaklaşıp da Malfoy, Crabbe ve Goyle tarafından önleneceğine inanamıyordu. Hortkuluk'un tepesinde çarpık bir halde durduğu büste doğru geri geri, yavaş yavaş gitmeye başladı. Kavga patlak vermeden önce onu bir eline geçirebilse...

"Ee, nasıl girdiniz buraya?" diye sordu, dikkatlerini dağıtmaya çalışarak.

"Ben geçen yıl boyunca neredeyse Saklı Şeyler Odası'nda yaşadım," dedi Malfoy, kırılgan bir sesle. "İçeri nasıl girileceğini biliyorum."

"Dışarıdaki koridorda saklanıyorduk," diye homurdandı Goyle. "Artık Ayalbozan Büyüsü yapabiliyoruz! Sonra," aptal aptal sırıtmaya başladı, "tam önümüze çıkıp bir diyet-em aradığını söyledin. Diyet-em ne ki?"

"Harry?" Birden Harry'nin sağındaki duvarın öbür tarafından Ron'un sesi yankılandı. "Biriyle mi konuşuyorsun?"

Crabbe kamçı gibi bir hareketle, asasını on beş metrelik eski mobilya, kırık sandık, eski kitap ve cüppe ve ne olduğu anlaşılamayan eşya dağına çevirdi ve *"Descendo!"* diye bağırdı.

Duvar sallanmaya başladı, sonra da Ron'un durduğu bitişik koridora devrildi.

"Ron!" diye böğürdü Harry, görünmeyen bir yerden Hermione çığlık atarken; Harry dengesi bozulmuş duvarın öteki tarafında sayısız nesnenin yere düştüğünü duydu: asasını duvara çevirdi ve *"Finite!"* diye haykırdı. Duvar dengede durdu.

"Hayır!" diye bağırdı Malfoy, Crabbe büyüsünü tekrar etmeye kalkışırken onun kolunu tutarak. "Odayı altüst edersen şu diadem şeyi altta gömülü kalabilir!"

"Ne fark eder ki?" dedi Crabbe, kolunu çekip kurtararak. "Karanlık Lord'un istediği Potter, bir diyet-em kimin umrunda?"

"Potter buraya onu almaya geldi," dedi ortaklarının mankafalığına karşı sabırsızlığını pek saklayamayarak, "bu da demektir ki –"

" 'Demektir ki' mi?" Crabbe hiç gizleme gereği duymadığı bir

yırtıcılıkla Malfoy'a döndü. "Kim takar senin ne düşündüğünü? Artık senden emir almıyorum, *Draco.* Sen ve baban bittiniz."

"Harry?" diye bağırdı Ron yine, pılı pırtı duvarının öbür tarafından. "Neler oluyor?"

"Harry?" diye taklit etti Crabbe. "Neler olu– *hayır,* Potter! *Crucio!*"

Harry taca doğru atılmıştı; Crabbe'nin laneti onu ıskalayıp taş büste isabet etti ve büst havaya fırladı; diadem havalandı, az önce büstün üzerinde durduğu nesneler yığını arasına düşüp gözden kayboldu.

"DUR!" diye haykırdı Malfoy Crabbe'ye, sesi muazzam odada yankılandı. "Karanlık Lord onu canlı istiyor –"

"N'olmuş? Ben de onu öldürmüyorum zaten, di mi?" diye bağırdı Crabbe, Malfoy'un onu tutan kolunu savurarak, "ama öldürebilirsem de öldürürüm, zaten Karanlık Lord onun ölmesini istiyor, ne fark –?"

Kırmızı bir ışık Harry'nin birkaç santim yanından geçti: Hermione köşeyi dönmüş ve Crabbe'nin kafasına doğru bir Sersemletme Büyüsü yollamıştı. Crabbe sadece Malfoy onu tutup çektiği için kurtuldu büyüden.

"Bu o Bulanık! *Avada Kedavra!*"

Harry Hermione'nin kendini yana doğru attığını gördü ve Crabbe'nin onu öldürmeyi amaçlamış olmasının getirdiği öfke, zihnindeki başka her şeyi sildi attı. Crabbe'ye bir Sersemletme Büyüsü gönderdi, Crabbe yoldan kaçarken Malfoy'a çarpıp elinden asasını düşürmesine sebep oldu; asa yuvarlandı gitti, kırık mobilyalardan ve kutulardan oluşan bir dağın altında gözden kayboldu.

"Onu öldürmeyin! ONU ÖLDÜRMEYİN!" diye bağırıyordu Malfoy, ikisi de Harry'ye nişan alan Crabbe ve Goyle'a: onların bir an tereddüt etmesi, Harry'ye yetmişti.

"Expelliarmus!"

Goyle'un asası elinden uçup yanındaki nesneler duvarının

içinde kayboldu; Goyle onu almak için ahmak ahmak olduğu yerde sıçradı; Malfoy atlayıp Hermione'nin ikinci Sersemletme Büyüsü'nün menzilinden çekildi ve birden koridorun sonunda görünen Ron, Crabbe'ye bir tam Beden-Kilitleme Laneti gönderip kılpayı ıskaladı.

Crabbe olduğu yerde döndü ve yine *"Avada Kedavra!"* diye haykırdı. Ron üstüne doğru gelen yeşil ışıktan kurtulmak için yana doğru atlayıp gözden kayboldu. Asasız Malfoy üç bacaklı bir dolabın arkasına sinerken Hermione üstlerine doğru koşmaya başladı, koşarken de Goyle'u bir Sersemletme Büyüsü ile vurdu.

"Burada bir yerde!" diye seslendi Harry ona, eski tacın içine düştüğü pılı pırtı yığınını işaret ederek. "Sen onu ara, ben de gidip Ro–"

"HARRY!" diye çığlık attı Hermione.

Arkasından dalga dalga yükselen kükreme gibi bir ses, onu birkaç saniye öncesinden uyardı. Döndüğünde hem Ron'un, hem de Crabbe'nin koridorda son süratle onlara doğru koşmakta olduğunu gördü.

"Sıcak sever misin, pislik?" diye bağırdı Crabbe koşarken.

Ancak yaptığı şeyin üzerinde hâkimiyeti yokmuş gibi görünüyordu. Anormal boyda alevler peşlerinden geliyor, pılı pırtı duvarlarının kenarlarını yalıyor, değdikleri yerde ne varsa ufalanıp kül oluyordu.

"Aguamenti!" diye haykırdı Harry, ama asasının ucundan fışkıran su buharlaştı gitti.

"KAÇIN!"

Malfoy Sersemletilmiş Goyle'u tutup beraberinde sürüklemeye başladı. Crabbe hepsini geride bırakmıştı, şimdi dehşet içindeymiş gibi görünüyordu; Harry, Ron ve Hermione onun ardından koşuyor, ateş ise hepsinin peşinden geliyordu. Normal ateş değildi bu; Crabbe Harry'nin hiç bilmediği bir lanet kullanmıştı: köşeyi dönerlerken alevler onları sanki canlıymış, bilinçliymiş, onları öldürmeye kararlıymış gibi takip ediyordu. Şimdi ateş dönüşüm

geçiriyor, alevlerden devasa hayvanlar oluşturuyordu: ateşten yılanlar, Kimera'lar ve ejderhalar bir yükselip bir alçalıyordu ve beslendikleri yüzlerce yıllık moloz havaya, sivri dişli ağızlarına uçuyor, pençelerle fırlatılıyor, sonra da bu cehennem ateşinde yok oluyordu.

Malfoy, Crabbe ve Goyle ortadan kaybolmuştu: Harry; Ron ve Hermione oldukları yere çakıldılar; ateşten canavarlar etraflarında dolaşıyor, giderek yaklaşıyordu. Pençeler, boynuzlar ve kuyruklar savruluyordu ve ısı, etraflarında bir duvar gibi katıydı adeta.

"Ne yapabiliriz?" diye bağırdı Hermione kulağı sağır edercesine kükreyen ateşin ortasında sesini duyurabilmek için. "Ne yapabiliriz?"

"Alın!"

Harry en yakındaki eski eşya yığınından iki tane ağır görünümlü süpürge kapıp birini Ron'a fırlattı, Ron da süpürgeye binip Hermione'yi arkasına çekti. Harry bacağını ikinci süpürgenin üzerinden attı ve yeri tekmeleyerek havalandılar, çenesini arkalarından şak diye kapatan alev alev yırtıcı kuşun boynuzlu gagasından bir iki metreyle kurtuldular. Duman ve ısı dayanılmaz hale geliyordu: altlarında lanetli ateş, peşine birileri düşmüş nesillerce öğrencinin kaçak eşyalarını, binlerce yasaklanmış deneyin suç teşkil eden sonuçlarını, odaya sığınmış sayısız kişinin sırlarını yok ediyordu. Harry hiçbir yerde Malfoy'u, Crabbe'yi ya da Goyle'u göremiyordu: onları bulmak için ortalığı yağmalayan ateşten canavarlara doğru alçalabildiğince alçaldı, ama etrafta ateşten başka şey yoktu: ne feci bir ölüm şekli... böyle olmasını hiç istememişti...

"Harry, çıkalım, çıkalım!" diye böğürdü Ron, kara dumanın içinde kapının nerede olduğunu görmek imkânsız olsa da.

Sonra bu korkunç kargaşanın, her şeyi yiyip bitiren alevlerin gürlemesinin içinden Harry'nin kulağına ince, hazin bir insan çığlığı geldi.

"Çok – tehlikeli –!" diye bağırdı Ron, ama Harry havada döndü. Gözlüğü dumandan gözlerini biraz koruyarak, aşağıdaki ateş

fırtınasını tarayıp bir hayat belirtisi aradı, henüz kömür olmamış bir kol, bacak ya da bir yüz...

Ve onları gördü: Malfoy kollarını baygın Goyle'a sarmıştı, kömürleşmiş masalardan oluşan dengesiz bir kulenin tepesinde duruyorlardı. Harry dalışa geçti. Malfoy onun geldiğini gördü ve bir kolunu kaldırdı ama Harry kolunu yakaladığı anda bunun işe yaramayacağını anladı: Goyle fazla ağırdı ve Malfoy'un terle kaplı eli ânında Harry'nin elinden kaydı –

"EĞER ONLAR İÇİN ÖLÜRSEK SENİ ÖLDÜRÜRÜM, HARRY!" diye kükredi Ron'un sesi. Kocaman, alev alev bir Kimera üstlerine kapanırken o ve Hermione Goyle'u kendi süpürgelerine çektiler ve bir kez daha yükselip, yan yatarak ve dönerek havalandılar. Malfoy da Harry'nin arkasına tırmandı.

"Kapı, kapıya git, kapı!" diye bağırdı Malfoy Harry'nin kulağına ve Harry dalga dalga yükselen kara dumanın içinden hızla Ron, Hermione ve Goyle'u takip etti, zar zor nefes alıyordu: etraflarında her şeyi yutan alevlerin henüz yakmadığı son birkaç nesne de havaya fırlıyor, lanetli ateşten yaratıklar onları kutlama yaparmış gibi tutup yükseklere atıyorlardı: kupalar ve kalkanlar, parıldayan bir kolye ve eski, rengi atmış bir taç –

"*Ne yapıyorsun, ne yapıyorsun? Kapı şu tarafta!*" diye haykırdı Malfoy, ama Harry keskin bir U dönüşü yapıp dalışa geçti. Diadem ağır çekim düşüyordu sanki, esneyen bir yılanın ağzına doğru düşerken dönüyor, ışıldıyordu, bir an sonra ise Harry yakalamıştı onu, bileğine geçirmişti –

Yılan üstüne saldırırken Harry bir kez daha döndü, havalandı ve doğruca hâlâ açık durması için dua ettiği kapıya yöneldi: Ron, Hermione ve Goyle gözden kaybolmuştu, Malfoy çığlık çığlığa bağırıyor ve Harry'ye öyle sıkı tutunuyordu ki canını yakıyordu. Derken Harry dumanın içinden, duvarda dikdörtgen bir bölüm gördü ve süpürgesini ona doğru çevirdi, az sonra da temiz hava ciğerlerini doldurdu ve ötedeki koridorun duvarına tosladılar.

Malfoy süpürgeden düştü ve öksürerek, derin ve kesik kesik nefesler alarak, öğürerek yüzüstü yattı. Harry yuvarlanarak yan döndü ve doğrulup oturdu: İhtiyaç Odası'nın kapısı ortadan kaybolmuştu ve Ron ile Hermione yerde nefes nefese oturuyordu. Yanlarındaki Goyle hâlâ baygındı.

"C-Crabbe," dedi Malfoy boğulurcasına, konuşabilecek duruma gelir gelmez. "C-Crabbe..."

"Öldü," dedi Ron haşin bir sesle.

Bir sessizlik oldu, sadece derin derin nefes alışları ve öksürükleri duyuluyordu. Sonra bir dizi devasa gümbürtü şatoyu sarstı ve saydam şekillerden oluşan büyük bir süvari alayı hızla geçip gitti, başları kollarının altında kana susamış bir halde haykırıyordu. Kafasızlar Avı geçtikten sonra Harry sendeleyerek ayağa kalkıp etrafına baktı: savaş hâlâ her yanda devam ediyordu. Geri çekilmekte olan hayaletlerinkinden başka çığlıklar da duyabiliyordu. İçinde bir panik duygusu kabardı.

"Ginny nerede?" dedi sert bir sesle. "Buradaydı. İhtiyaç Odası'na dönecek olması gerekiyordu."

"Vay canına, o ateşten sonra Oda'nın yeniden işleyeceğini sanıyor musun?" diye sordu Ron, ama o da ayağa kalkmış, göğsünü ovalayıp sağa sola bakıyordu. "Ayrılıp arayalım mı –?"

"Hayır," dedi Hermione, o da ayağa kalktı. Malfoy ve Goyle koridor zeminine ümitsizce yığılmış yatıyorlardı; ikisinin de asası yoktu. "Bir arada kalalım. Diyorum ki gidelim – Harry, o kolundaki nedir?"

"Ne? Ha, evet –"

Diademi bileğinden çıkarıp kaldırdı. Hâlâ sıcaktı, isten kapkaraydı, ama yakından baktığında üzerine işlenmiş minicik kelimeleri gördü: *Sınır tanımayan bir zekâ, en büyük hediyedir insana.*

Diademin içinden koyu renk ve katransı, kana benzer bir şey sızıyor gibiydi. Birden Harry onun ellerinde şiddetle titrediğini ve kırıldığını hissetti, kırılırken de çok hafif, uzaklardan geliyormuş hissi veren bir acı çığlığı duyar gibi oldu; araziden ya da şatodan

değil de az önce parmaklarının arasında parçalanan şeyden geliyordu sanki bu ses.

"Zebaniateşi olmalı!" diye inledi Hermione, gözleri kırık parçalarda.

"Pardon?"

"Zebaniateşi –lanetli ateş– Hortkuluklar'ı yok eden maddelerden biri ama hayatta kullanmaya cesaret edemezdim, çok tehlikeli. Crabbe nereden biliyordu nasıl –?"

"Carrow'lardan öğrenmiş olmalı," dedi Harry acı acı.

"Nasıl durdurulacağından söz ettiklerinde dikkatle dinlememesi yazık olmuş," dedi Ron. Yüzü kararmış ve tıpkı Hermione gibi onun da saçı hafifçe alazlanmıştı. "Hepimizi öldürmeye çalışmasaydı, öldüğüne epey üzülebilirdim."

"Ama farkında değil misiniz?" diye fısıldadı Hermione. "Bu demektir ki eğer yılanı halledebilirsek –"

Fakat bağırış çağırış ve besbelli düellolardan gelen gürültüler koridoru doldurunca lafı yarım kaldı. Harry dönüp baktığında yüreği karardı: Ölüm Yiyenler Hogwarts'ın içine girmişti. Fred ile Percy gerileyerek görüş alanına girdi, ikisi de maskeli ve kukuletalı adamlarla düello ediyordu.

Harry, Ron ve Hermione yardım etmeye koştular: her yanda ışıklar uçuştu ve Percy'nin düello yaptığı adam hızla geriledi: sonra kukuletası kaydı ve geniş bir alın ve kırçıl saçlar gördüler –

"Merhaba, Bakan!" diye böğürdü Percy, Thicknesse'in tam üstüne düzgün bir uğursuzluk büyüsü göndererek; Thicknesse asasını elinden düşürdü ve belli ki müthiş bir rahatsızlıkla cüppesinin önünü tuttu. "İstifa ettiğimi söylemiş miydim?"

"Şaka yapıyorsun, Perce!" diye bağırdı Fred, savaştığı Ölüm Yiyen üç ayrı Sersemletme Büyüsü'nün ağırlığıyla yere yığılırken. Her yanında küçük iğneler çıkmaya başlamış olan Thicknesse de yere düştü; bir tür deniz kestanesine dönüşüyormuş gibiydi. Fred neşeyle Percy'ye baktı.

"Sen *gerçekten* şaka yapıyorsun, Perce... Ne zamandır hiç şaka yaptığını duymamıştım, ta –"

Hava patladı. Hepsi bir arada duruyordu: Harry, Ron, Hermione, Fred ve Percy; ayaklarında da biri Sersemletilmiş, diğeri Biçim Değiştirmiş iki Ölüm Yiyen: ve tam o anda, tehlike bir süreliğine geçmiş gibi görünürken, sanki dünya paramparça oldu. Harry havada uçtuğunu hissetti, tek silahı olan o ince tahta çubuğa tutunmaktan ve başını kollarıyla korumaktan başka bir şey gelmiyordu elinden: arkadaşlarından bağırışlar ve çığlıklar duyuyordu ama onlara ne olduğunu bilmek gibi bir umudu yoktu –

Ve sonra dünya tekrar birleşip acı ve yarı-karanlık halini aldı: korkunç bir saldırıya hedef olmuş koridorun enkazına yarı yarıya gömülmüş halde yatıyordu. Soğuk havadan şatonun kenarının yıkıldığını, yanağındaki sıcak yapışkanlıktan ise bir yerinin şakır şakır kanadığını anladı. Sonra onu mahveden korkunç bir feryat duydu, ne alevin ne de lanetin sebep olabileceği türden acıyı ifade eden bir feryat. O gün hiç korkmadığı kadar korkarak, belki de hayatında hiç korkmadığı kadar korkarak, sallana sallana ayağa kalktı...

Hermione de enkazın içinde ayağa kalkmaya çalışıyordu ve üç tane kızıl saçlı adam yerde, duvarın yıkıldığı noktada bir arada duruyordu. Harry Hermione'nin elini tuttu ve beraberce taşların ve tahtaların üstünden tökezleye tökezleye ilerlediler.

"Hayır – hayır – hayır!" diye bağırıyordu biri. "Hayır! Fred! Hayır!"

Ve Percy kardeşini tutmuş sarsıyordu, Ron onların yanında diz çökmüştü; Fred'in gözleri ise görmeksizin bakıyordu, son gülüşünün hayaleti hâlâ yüzünde görülebiliyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Mürver Asa

Dünya sona ermişti, o halde savaş niye sona ermemişti, niye şato dehşet içinde susmamış, bütün savaşçılar silahlarını yere koymamıştı? Harry'nin aklı bir serbest düşünce zincirine kapılmış fırıl fırıl dönüyor, bu imkânsızlığı almıyordu, çünkü Fred Weasley ölmüş olamazdı, buna tanıklık eden bütün duyuları yalan söylüyor olmalıydı –

Derken okulun yan tarafında açılan delikten bir beden düştü ve karanlıktan üstlerine lanetler yağarak, başlarının arkasındaki duvara çarptı.

"Yere yatın!" diye bağırdı Harry, gecenin içinden daha da başka lanetler uçarken: Ron ile ikisi Hermione'yi yakalayıp yere indirdiler, ama Percy, Fred'in bedeninin üzerine uzanmış, daha fazla zarar görmesin diye ona siper olmuştu. Harry, "Percy hadi, gitmemiz gerek!" diye bağırınca, Percy başını iki yana salladı.

"Percy!" Harry ağabeyinin omuzlarından tutup çeken Ron'un kirle kaplı yüzünde, gözyaşı izlerinin şeritler oluşturduğunu gördü, ama Percy yerinden kıpırdamadı. "Percy, onun için bir şey yapamazsın! Şimdi burada –"

Hermione haykırdı. Arkasına dönen Harry'nin niye diye sormasına gerek kalmadı. Küçük bir araba büyüklüğünde dev gibi bir örümcek, duvardaki muazzam delikten içeri tırmanmaya çalışıyordu: Aragog'un soyundan gelenlerden biri savaşa katılmıştı.

Ron ile Harry bir ağızdan bağırdılar; büyüleri çarpıştı ve ca-

navar, bacakları korkunç şekilde sarsılarak geriye savruldu, karanlığa karışıp kayboldu.

"Arkadaşlarını getirmiş!" diye seslendi Harry diğerlerine, duvarda lanetlerin açtığı çukurdan şatonun yanına göz atarak: başka dev örümcekler binanın yan tarafına tırmanıyordu, muhtemelen Ölüm Yiyenler'in nüfuz ettiği Yasak Orman'dan salıverilmişlerdi. Harry onların üzerine Sersemletme Büyüleri savurdu, öndeki canavar devrilip diğerlerine çarptı, böylece hepsi binadan aşağı gerisin geri yuvarlanıp gözden kayboldular. Sonra yine lanetler gelip Harry'nin başının üstünden süzüldü, öyle yakından geçtiler ki güçleriyle saçlarının havalandığını hissetti.

"Hadi gidelim, ŞİMDİ!"

Hermione'yi Ron'la birlikte harekete geçmesi için iten Harry, Fred'in cesedini koltuk altlarından tutmak için eğildi. Onun ne yapmaya çalıştığını fark eden Percy, cesede sıkı sıkı sarılmayı bıraktı ve Harry'ye yardım etti; ikisi birlikte, araziden üstlerine doğru uçan lanetlerden korunmak için çömelerek Fred'i yol üstünden çektiler.

"Buraya," dedi Harry ve onu daha önce bir zırhın durduğu girintiye yerleştirdiler. Fred'e bakması gerekenden bir saniye daha fazla bakmak istemiyordu, cesedinin iyice saklandığından emin olduktan sonra, Ron ve Hermione'nin ardından koştu. Malfoy ve Goyle ortadan kaybolmuştu, ama şimdi tozla ve düşen duvar parçalarıyla dolu, pencere camları çoktan kırılmış olan koridorun sonunda oraya buraya koşan bir sürü insan gördü, ama dost mu düşman mı olduklarını bilemedi. Köşeyi dönen Percy, "ROOKWOOD!" diye boğa gibi kükreyerek, iki öğrenciyi kovalayan uzun boylu adama doğru koşarak uzaklaştı.

"Harry, buraya gel!" diye haykırdı Hermione.

Ron'u bir goblenin arkasına çekmişti. Güreşiyor gibi bir halleri vardı ve Harry bir an çılgın bir izlenime kapılıp onların yeniden kucaklaştığını sandı; sonra Hermione'nin, Percy'nin arkasından koşup gitmesin diye Ron'u tutmaya çalıştığını gördü.

"Dinle beni – *DİNLE, RON!*"

"Yardım etmek istiyorum – Ölüm Yiyenler'i öldürmek istiyorum –"

Yüzü kasılmıştı, toz ve dumanla lekelenmişti, öfke ve kederle titriyordu.

"Ron, bunu sadece biz sona erdirebiliriz! Lütfen – Ron – yılan var daha, yılanı öldürmemiz gerek!" dedi Hermione.

Ama Harry Ron'un neler hissettiğini biliyordu: bir Hortkuluk'un daha peşinden koşmak, intikamın getireceği tatmini getirmezdi; Harry de savaşmak, onları cezalandırmak istiyordu, Fred'i öldüren insanları, ve diğer Weasley'leri bulmak istiyordu ve emin olmak istiyordu, tamamen emin olmak istiyordu Ginny'nin – ancak zihninde böyle bir düşüncenin oluşmasına izin veremezdi –

"Savaşacağız!" dedi Hermione. "Savaşmak zorundayız, yılana ulaşmak için! Ama şimdi yap-yapmamız gereken işi gözden kaçırmayalım! Bunu sadece biz sona erdirebiliriz!"

O da ağlıyordu, konuşurken yüzünü kolunun yırtık ve alazlanmış yenine sildi. Ron'u hâlâ sıkı sıkı tutarken sakinleşmek için büyük, derin nefesler aldı ve Harry'ye döndü.

"Voldemort'un nerede olduğunu öğrenmen gerek, çünkü şimdi yılan yanında olacak, değil mi? Yap hadi, Harry – onun içine bak!"

Niye bu kadar kolay olmuştu bu defa? Yara izi saatlerdir yandığı, ona Voldemort'un düşüncelerini göstermeye can attığı için mi? Hermione'nin emri üzerine gözlerini yumdu ve birden çığlıklar ve çarpma sesleri ve çatışmanın bütün ahenksiz sesleri boğuklaştı, sanki Harry onlardan uzakta, çok uzakta duruyordu...

Issız ama tuhaf bir şekilde aşina, duvarlarında soyulmuş kâğıtlar olan, biri hariç bütün pencerelerine tahta çakılmış bir odanın ortasında duruyordu. Şatoya yapılmakta olan saldırının sesleri bastırılmıştı, uzaktı. Tahta çakılmamış tek pencere, şatonun durduğu yerden, uzak ışık patlamalarını gözler önüne seriyordu ama odanın içi, tek bir yağ lambası dışında karanlıktı.

Asasını parmaklarının arasında yuvarlıyor, onu seyrediyordu. Düşünceleri ise şatodaki Oda'daydı, sadece onun bulduğu Oda'da, tıpkı Sırlar Odası gibi, bulmak için akıllı, kurnaz ve keşfetmeye meraklı olmanız gereken odada... çocuğun diademi asla bulamayacağından emindi... öte yandan Dumbledore'un kuklası onun beklediğinden çok ilerlemişti... fazla ilerlemişti...

"Lordum," dedi bir ses, umutsuz ve çatlak. Döndü: üstü başı yırtık ve çocuğun son kaçışının ardından kendisine verilen cezanın izlerini halen taşıyan Lucius Malfoy, en karanlık köşede oturuyordu. Gözlerinden biri kapanmıştı, şişti. "Lordum... lütfen... oğlum..."

"Eğer oğlun öldüyse, Lucius, benim suçum değil. Slytherin' lerin geri kalanı gibi gelip bana katılmadı. Belki de Harry Potter'ın dostu olmaya karar vermiştir, ha?"

"Hayır – asla," diye fısıldadı Malfoy.

"Ümit et de öyle olsun."

"Siz – siz – Potter sizden başka birinin elinde ölür diye korkmuyor musunuz?" diye sordu Malfoy, sesi titreyerek. "Acaba... beni bağışlayın... bu çatışmayı durdurup şatoya girmeniz ve onu bizzat aramanız daha tedbirli bir şey olmaz mı?"

"Numara yapma, Lucius. Çatışmanın bitmesini, oğluna ne olduğunu öğrenmek için istiyorsun. Ve benim de Potter'ı aramama gerek yok. Gece bitmeden önce, Potter beni bulmaya kendisi gelecek."

Voldemort bir kez daha parmaklarındaki asaya baktı... Onu rahatsız ediyordu... ve Lord Voldemort'u rahatsız eden şeylerin yeniden ayarlanması gerekirdi...

"Git Snape'i getir."

"Snape mi Lo-Lordum?"

"Snape. Hemen. Ona ihtiyacım var. Ondan istediğim bir – hizmet – var. Git."

Korkmuş Lucius, loşlukta biraz sendeleyerek odadan çıktı. Voldemort orada durup asayı parmakları arasında çevirmeyi, ona bakmayı sürdürdü.

"Tek yolu bu, Nagini," diye fısıldadı ve döndü; büyük, kalın yılan oradaydı. Şimdi havada asılı, Voldemort'un onun için yaptığı büyülü, korumalı boşlukta, parıldayan kafes ile akvaryum arası yıldızlı, şeffaf bir kürede zarafetle bükülüyordu.

Harry soluğunu tutarak geri çekildi ve gözlerini açtı: aynı anda kulaklarına çatışmanın çığlıkları ile feryatları, gürültüsü patırtısı doldu.

"Bağıran Baraka'da. Yılan yanında, çevresinde bir tür sihirli koruma var. Az önce Lucius Malfoy'u, Snape'i almaya yolladı."

"Voldemort Bağıran Baraka'da mı oturuyor?" dedi Hermione, öfkeye kapılarak. "Yani – yani *savaşmıyor* bile, öyle mi?"

"Savaşmasına gerek olmadığını düşünüyor," dedi Harry. "Benim ona gideceğimi düşünüyor."

"Ama niye?"

"Hortkuluklar'ın peşinde olduğumu biliyor –Nagini'yi yakınında tutuyor– belli ki o şeye yaklaşmak için Voldemort'a gitmem gerekiyor –"

"Tamam," dedi Ron, omuzlarını dikleştirerek. "Demek ki sen gidemezsin, çünkü istediği bu, beklediği bu. Sen burada kalıp Hermione'ye göz kulak ol, ben gidip alayım –"

Harry Ron'a itiraz etti.

"İkiniz burada kalın, ben Pelerin'le giderim ve mümkün olduğu kadar çabuk geri –"

"Hayır," dedi Hermione, "benim Pelerin'i alıp gitmem en mantıklısı –"

"Aklına bile getirme," diye hırladı Ron ona.

Henüz Hermione "Ron, pekâlâ ben de yapabilirim –" diyordu ki, üzerinde durdukları merdivenin tepesindeki goblen yırtılıp açıldı.

"POTTER!"

İki maskeli Ölüm Yiyen orada duruyordu ama daha onlar asalarını tam olarak kaldıramadan Hermione haykırdı: "*Glisseo!*"

Ayaklarının altındaki merdiven yassılıp eğimli bir zemine

dönüştü ve Hermione, Harry ve Ron aşağı savruldular, hızlarını kontrol edemiyorlardı ama öyle süratliydiler ki Ölüm Yiyenler'in Sersemletme Büyüleri başlarının hayli tepesinden uçup gidiyordu. Aşağıdaki, yolun gerisini örten goblenin içinden fırlayıp yerde topaç gibi döndüler, karşı duvara çarptılar.

"*Duro!*" diye bağırdı Hermione, asasını goblene yönelterek ve goblen taşa dönüşürken iki gürültülü, tüyler ürpertici çatırtı duyuldu: peşlerindeki Ölüm Yiyenler taşa çarpıp düşmüştü.

"Geriye!" diye haykırdı Ron ve üçü bir kapıya yapışırken, yanlarından tabana kuvvet koşan Profesör McGonagall'ın sürdüğü, dört nala koşan bir ders sıraları sürüsü geçti. McGonagall onları fark etmemiş gibiydi: saçları çözülmüştü, yanağında bir kesik vardı. Köşeyi dönerken haykırdığını duydular: "HÜCUM!"

"Harry, sen Pelerin'i giy," dedi Hermione. "Bizi boşver –"

Ama Harry Pelerin'i üçünün birden üstüne attı; Pelerin için fazla büyük olsalar da havayı dolduran toz, düşen taşlar, büyülerin ışıltısı arasında kimsenin bedensiz ayaklarını görebileceğini sanmıyordu.

Bir sonraki merdivenden aşağı koştular, kendilerini düello edenlerle dolu bir koridorda buldular. Savaşanların iki yanındaki portreler, figürlerle ağzına kadar doluydu ve hem maskeli, hem maskesiz Ölüm Yiyenler, öğrenciler ve öğretmenlerle düello ederken, onlar da bağırarak akıl veriyor ya da yüreklendiriyordu. Dean kendine bir asa edinmişti, o Dolohov'la yüz yüzeydi, Parvati ise Travers ile. Harry, Ron ve Hermione saldırıya geçmeye hazır, hemen asalarını kaldırdılar ama düellocular öyle bir kıvrılıp bükülüyor ve yıldırım gibi hareket ediyordu ki, lanet savururlarsa kendi taraflarından birini incitme ihtimali yüksekti. Onlar kendilerini hazırlamış, harekete geçme fırsatı ararken, ortalığı inleten bir "*İiiiiiiiii!*" sesi yükseldi. Harry başını kaldırınca Peeves'in tepeden vınlayıp geçtiğini ve aşağıdaki Ölüm Yiyenler'in üstüne, başlarını birden tombul solucanlara benzeyen kıvır kıvır, yeşil yumru köklere gömülmüş halde bırakan Kılçırpı tohumları attığını gördü.

"Ahh!"

Bir avuç dolusu yumru kök, Pelerin'de Ron'un başının olduğu yere isabet etmişti; yapışkan yeşil kökler, Ron onları silkelemeye çalışırken imkânsız bir şekilde havada asılı kaldılar.

"Orada görünmez biri var!" diye haykırdı maskeli bir Ölüm Yiyen, parmağıyla göstererek.

Dean, Ölüm Yiyen'in bir an dikkatinin çelinmesinden olabildiğince faydalanıp, bir Sersemletme Büyüsü ile onu devirdi; Dolohov misillemede bulunmaya kalktı ama Parvati ona bir Beden-Kilitlenmesi Laneti attı.

"HADİ GİDELİM!" diye haykırdı Harry. O, Ron ve Hermione Pelerin'i sımsıkı üstlerine sarıp, başlar önde, savaşanların ortasından, Kılçırpı suyu birikintilerinde biraz kayarak da olsa hızla geçtiler ve Giriş Salonu'na açılan mermer merdivenin tepesine doğru gittiler.

"Draco Malfoy'um ben, Draco'yum ben, sizden yanayım!"

Draco üst sahanlıkta, başka bir maskeli Ölüm Yiyen'e yalvarıyordu. Harry, geçerlerken Ölüm Yiyen'i Sersemletti: Malfoy sırıtarak etrafa bakıp kurtarıcısını arandı ve Ron Pelerin'in altından onu yumrukladı. Malfoy geri geri gidip, ağzı kanamış ve tamamen kafası karışmış halde, Ölüm Yiyen'in üstüne düştü.

"Ve bu da bu akşam senin canını ikinci kurtarışımız, seni iki yüzlü piç!" diye haykırdı Ron.

Merdivenlerde ve Salon'un her yerinde düello edenler vardı, Harry'nin baktığı her yerde Ölüm Yiyenler vardı: ön kapının yakınında Yaxley, Flitwick ile kapışmıştı, maskeli bir Ölüm Yiyen onların yanında Kingsley ile düello ediyordu. Öğrenciler her yönde koşuşuyordu, bazıları yaralı arkadaşlarını taşıyor ya da sürüklüyordu. Harry maskeli Ölüm Yiyen'e bir Sersemletme Büyüsü yöneltti, tutturamadı ama az kalsın aniden nereden olduğu anlaşılmadan, kucak dolusu Zehirli Dokunakula'yı sallayarak ortaya çıkmış olan Neville'e isabet ettiriyordu. Dokunakula hemen en yakındaki Ölüm Yiyen'e memnuniyetle tutundu ve onu sarmaya koyuldu.

Harry, Ron ve Hermione mermer merdivenden hızla aşağı indiler. Sol taraflarından cam şangırtısı geldi: bina puanlarını kaydeden Slytherin kum saatinin zümrütleri yere saçılmıştı, insanlar koşarken kayıyor ve sendeliyorlardı. Merdivenden indiklerinde yukarıdaki balkondan iki beden düştü ve Harry'nin hayvan olduğunu düşündüğü gri, bulanık bir leke, dişlerini düşenlerden birine geçirmek için dört ayak üzerinde salonu geçti.

"HAYIR!" diye feryat etti Hermione, ve asasından çıkan sağır edici bir patlamayla Fenrir Greyback, Lavender Brown'ın hafifçe kımıldayan bedeninden geriye doğru savruldu. Mermer tırabzanlara çarpan Greyback, yeniden ayağa kalkmaya çabaladı. Sonra parlak beyaz bir ışıltıyla kristal bir top kafasının tepesine düşüp çatırdayınca, yere yığıldı ve kımıldamadı.

"Daha da var!" diye avaz avaz bağırdı Profesör Trelawney tırabzanların üstünden, "isteyen herkes için daha da var! Alın bakalım –"

Ve tenis servisi atar gibi bir hareketle çantasından bir başka kocaman kristal küre çıkarıp havaya attı, asasını salladı; top salonda hızla uçup bir pencereyi parçaladı geçti. Aynı anda ön kapının ağır ahşap kanatları ardına kadar açıldı ve birkaç devasa örümcek daha Giriş Salonu'na daldı.

Dehşet çığlıkları havayı yardı: ister Ölüm Yiyen olsun, ister Hogwarts'lı, dövüşçüler çil yavrusu gibi dağıldı, fışkıran kırmızı ve yeşil ışıklar ilerleyen canavarların üstüne düştü ve örümcekler, daha da dehşet verici şekilde, titreyip şaha kalktılar.

"Dışarı nasıl çıkacağız?" diye haykırdı Ron, bütün çığlıkları bastırarak, ama daha Harry de, Hermione de cevap veremeden yana yuvarlandılar: Hagrid çiçekli pembe şemsiyesini sallayarak, merdivenden fırtına gibi inmişti.

"Canlarını acıtmayın, canlarını acıtmayın!" diye haykırdı.

"HAGRID, HAYIR!"

Harry her şeyi unuttu: bütün Salon'u aydınlatan lanetlerden korunmak için iki büklüm halde, hızla Pelerin'in altından çıktı.

"HAGRID, GERİ DÖN!"

Ama daha yolun yarısını aşamamışken, olanları gördü: Hagrid örümceklerin arasında gözden kayboldu ve örümcekler büyülerin saldırısı altında, seğirterek, üşüşerek, ortalarına gömülü Hagrid'i de sürükleyerek geri çekildiler.

"HAGRID!"

Harry birinin kendi adını seslendiğini duydu, dost mu yoksa düşman mı umurunda bile değildi: ön merdivenden karanlık araziye koşuyordu ve örümcekler de avlarıyla sürü halinde uzaklaşıyorlardı, Harry Hagrid'i hiç mi hiç göremiyordu.

"HAGRID!"

Örümcek sürüsünün ortasından sallanan, koskoca bir kol gördüğünü sandı, ama onları kovalamaya hamle ederken, yolu, karanlıktan aşağı sallanarak inen ve üzerinde durduğu toprağı sarsan heybetli bir ayak tarafından kesildi. Başını kaldırıp baktı: önünde bir dev duruyordu, altı metre boyundaydı, başı gölgelerde saklıydı, şato kapılarından gelen ışıkta sadece ağaç misali, kıllı baldırları aydınlanmıştı. Vahşi, akıcı bir hareketle muazzam yumruğunu bir üst kat penceresinden içeri geçirdi, üstüne camlar yağan Harry, yeniden kapının altına sığınmak zorunda kaldı.

"Aman Tanrım –!" diye acı acı bağırdı Hermione, Ron'la ikisi Harry'ye yetişmişti, şimdi yukarıdaki pencereden insanları yakalamaya çalışan deve bakıyorlardı.

"YAPMA!" diye feryadı bastı Ron, asasını kaldıran Hermione'nin elini tuttu. "Onu Sersemletirsen, şatonun yarısını yıkar –"

"HAGIR?"

Grawp şatonun köşesinden sendeleyerek geldi; Harry ancak şimdi Grawp'un sahiden de küçük boyda bir dev olduğunu fark ediyordu. Üst katlardaki insanları ezmeye çalışan azman canavar dönüp baktı ve kükredi. O kendinden küçük akrabasına doğru ayaklarını yere vurarak giderken taş basamaklar titredi ve Grawp'un yamuk ağzı, sarı, yarım tuğla boyutunda dişlerini

göstererek açıldı, sonra da aslanların vahşetiyle birbirlerine giriştiler.

"KOŞUN!" diye kükredi Harry; devler güreşirken gece korkunç feryatlarla ve darbe sesleriyle dolmuştu. Hermione'nin elini tutarak merdivenden aşağı, araziye bir koşuda indi, Ron da geriden geliyordu. Harry Hagrid'i bulma ve kurtarma umudunu yitirmemişti; öyle hızlı koşuyordu ki yeniden durdurulana kadar Orman'a giden yolu yarılamışlardı.

Etraflarındaki hava donmuştu: Harry'nin nefesi göğsünde kaldı ve katılaştı. Karanlıktan şekiller çıktı, girdap gibi dönen, büyük bir dalga halinde şatoya giden, yoğun siyahlıkta siluetlerdi, başları kukuletalıydı, nefesleri hırıldıyordu...

Ron ve Hermione, Harry'nin yanına yaklaştılar; arkalarındaki dövüşme sesleri bir anda kesilmişti, çünkü ancak Ruh Emiciler'in getireceği türden koyu bir sessizlik iniyordu gecenin üzerine...

"Hadi, Harry!" dedi Hermione'nin sesi çok uzaklardan, "Patronus'lar, Harry, hadi!"

Asasını kaldırdı ama kasvetli bir çaresizlik içine yayılıyordu: Fred gitmişti, Hagrid ise kesinlikle ölüyordu ya da zaten ölmüştü; daha bilmediği niceleri ölmüştü; ruhunun yarı yarıya bedenini terk ettiğini hissediyordu...

"HARRY, HADİ!" diye haykırdı Hermione.

Yüz tane Ruh Emici onlara yaklaşıyor, onlara doğru kayıyordu, Harry'nin bir şölen vaadi gibi görünen umutsuzluğuna doğru, havayı eme eme geliyorlardı...

Ron'un gümüş teriyerinin havaya fırladığını, cılızca ürperip söndüğünü gördü; Hermione'nin su samurunun havada bükülüp solduğunu gördü, kendi asası ise elinde titriyordu ve gelen yitip gitme, hiçlik, hiçbir şey hissetmeme vaadini adeta memnuniyetle karşıladı...

Ve sonra gümüş bir yabani tavşan, bir yabani domuz ve bir tilki Harry, Ron ve Hermione'nin başlarının yanından süzülerek geçti: Ruh Emiciler, yaratıkların yaklaşması üzerine geriye çekildiler.

Karanlıktan yanlarına üç kişi daha gelmişti, asaları ileri uzanmış, Patronus'larını yapmayı sürdürüyorlardı: Luna, Ernie ve Seamus idi bunlar.

"İşte böyle," dedi Luna cesaret verircesine, sanki yeniden İhtiyaç Odası'ndaymışlar, bu da sadece D.O. için bir büyü alıştırmasıymış gibi. "İşte böyle, Harry... hadi, mutlu bir şey düşün..."

"Mutlu bir şey mi?" dedi, çatlak bir sesle.

"Hepimiz hâlâ buradayız," diye fısıldadı Luna, "hâlâ savaşıyoruz. Hadi..."

Gümüş rengi bir kıvılcım, sonra titreyen bir ışık... Sonra da, o zamana kadar sarf etmek zorunda kaldığı en büyük çabayla, çatalboynuzlu geyik Harry'nin asasının ucundan fırladı. Eşkin gidişle ileri atıldı, şimdi Ruh Emiciler sahiden dağılmıştı ve gece hemen gene ılımlı bir hal aldı, ama çevrelerindeki çatışmanın sesleri gürültüyle kulaklarına çarpıyordu.

"Ne kadar teşekkür etsek az," dedi Ron titrek bir sesle, Luna, Ernie ve Seamus'a dönerek, "bizi kurtardınız –"

Bir kükremeyle ve depremden farksız bir sarsıntıyla ikinci bir dev, Orman yönünden karanlıkta sallanarak geldi, elinde hepsinden uzun bir sopayı sallıyordu.

"KOŞUN!" diye bağırdı Harry yeniden, ama ötekilerin böyle uyarıya ihtiyaçları yoktu zaten: hepsi çil yavrusu gibi dağıldı. Tam vaktinde davranmışlardı çünkü az önce durdukları yere yaratığın koskoca ayağı basmıştı. Harry dönüp baktı: Ron ve Hermione onu izliyordu, ama diğer üçü yok olup savaşa geri dönmüştü.

"Menzilinden çıkalım!" diye bağırdı Ron, sopa yeniden savrulurken. Devin böğürmeleri kırmızı ve yeşil ışığın karanlığı aydınlatmaya devam ettiği arazide, gecenin içinde yankılanıyordu.

"Şamarcı Söğüt," dedi Harry. "Hadi!"

Nasıl olduysa, hepsini zihninde bir duvarla çevirmişti sanki, artık bakamadığı küçük bir boşluğa tıkmıştı: Fred ve Hagrid'e ilişkin düşünceler, şatonun içine ve dışına dağılmış bütün sevdikle-

ri için duyduğu dehşet beklemeliydi, çünkü koşmaları, yılana ve Voldemort'a ulaşmaları gerekiyordu, çünkü Hermione'nin dediği gibi, bu, her şeyi sona erdirmenin tek yoluydu –

Ölümün kendisini geride bırakabileceğine inanırmışçasına koştu, karanlıkta dört bir yanında uçan ışıklara, deniz gibi sahile çarpan gölün sesine ve gece rüzgârsız olduğu halde Yasak Orman'ın çatırdamasına aldırmadı; kendisi de isyan eder gibi kabarmış arazide, hayatında hiç koşmadığı kadar hızla koştu ve koca ağacı, yani köklerindeki sırrı, kamçı gibi savrulan, kesen dallarıyla koruyan Söğüt'ü ilk gören o oldu.

Yüreği hızla çarpan, nefes nefese kalmış olan Harry, yavaşladı, Söğüt'ün tokatlayan dallarının kıyısından geçti, karanlığın içinden kalın gövdesine doğru baktı, yaşlı ağacın kabuğundaki, onu felç edecek tek yumruyu görmeye çalıştı. Ron ve Hermione de yetiştiler. Hermione öyle soluksuz kalmıştı ki konuşamıyordu.

"Nasıl – nasıl gireceğiz içeri?" dedi Ron soluk soluğa. "Ben – yerini görebiliyorum – keşke yanımızda gene – Crookshanks olsaydı –"

"Crookshanks mi?" dedi Hermione ıslık gibi bir sesle; iki büklüm olmuştu, göğsünü tutuyordu. *"Büyücü değil misin sen?"*

"Aa – tamam – evet –"

Ron etrafa bakındı, sonra asasını yerdeki küçük bir dala doğrulttu ve *"Wingardium Leviosa!"* dedi. Küçük dal yerden havalandı, rüzgâra yakalanmış gibi havada döndü, sonra da Söğüt'ün tekinsiz bir şekilde sallanan dallarının arasından doğrudan gövdeye, hızla uçtu. Köklerin dibindeki bir yeri dürttü ve çırpınan ağaç ânında hareketsiz kaldı.

"Mükemmel!" diye fısıldadı Hermione.

"Bekle."

Çatışmanın patırtıları ve gümbürtüleri havayı doldururken, Harry bir an bocalayarak, tereddüt etti. Voldemort onun bunu yapmasını istiyordu, gelmesini istiyordu... Ron ve Hermione'yi bir tuzağa mı sürüklüyordu acaba?

Sonra acımasız ve yalın gerçek, yeniden üstüne çöktü adeta: ileri gitmenin tek yolu yılanı öldürmekten geçiyordu ve yılan Voldemort'un bulunduğu yerdeydi, Voldemort da bu tünelin sonundaydı...

"Harry, geliyoruz, gir şuraya!" dedi Ron, onu ileri iterek.

Harry, ağacın köklerindeki gizli toprak geçide kıvrılarak girdi. Geçen sefer girdiklerinden çok daha zor sığıyorlardı şimdi. Tünelin tavanı alçaktı: neredeyse dört yıl önce içinde hareket etmek için iki büklüm olmak zorunda kalmışlardı, şimdi ise sürünmekten başka çareleri yoktu. Harry, asası ışıklı, her an engellerle karşılaşmayı bekleyerek önden gitti ama engel falan yoktu. Sessizce hareket ettiler, Harry'nin gözü elinde tuttuğu asanın sallanan ışığı üzerinde sabitlenmişti.

Sonunda tünel yukarı doğru eğimlendi ve Harry ileride bir ışık şeridi gördü. Hermione ayak bileğini çekiştirdi.

"Pelerin!" diye fısıldadı. "Pelerin'i giy!"

Harry el yordamıyla arkasına uzandı ve Hermione kaygan kumaşı onun boş eline sıkıştırdı. Harry güçlükle onu üstüne çekti, "*Nox*," diye mırıldanarak asa ışığını söndürdü ve elleriyle ayakları üzerinde olabildiğince sessiz, yoluna devam etti. Bütün duyuları gerilmişti, her saniye keşfedilmeyi, o soğuk ve berrak sesi duymayı, yeşil bir ışık görmeyi bekliyordu.

Ve sonra tam üstlerindeki odadan gelen sesleri duydu. Tünelin sonundaki açıklık eski bir sandığa benzeyen bir şeyle tıkandığı için, biraz boğuk geliyordu ses. Harry neredeyse nefes almaya bile cesaret edemeyerek, açıklığa kadar yanaştı ve sandıkla duvar arasında kalmış minicik boşluktan baktı.

Arkadaki oda loştu; ama su altındaki bir yılan gibi salınıp bükülen, havada desteksiz olarak süzülen büyülü, yıldızlı küresinde güven içindeki Nagini'yi görebiliyordu. Bir masanın kenarını ve bir asayla oynayan uzun parmaklı, beyaz bir eli görebiliyordu. Sonra Snape konuştu ve Harry'nin kalbi hopladı: Snape onun çömelip saklanmış olduğu yerden sadece birkaç santim ötedeydi.

"... Lordum, direnişleri unufak oluyor –"

"– ve senin yardımın olmadan oluyor," dedi Voldemort tiz, berrak sesiyle. "Yetenekli bir büyücü olduğun halde, Severus, bundan sonra pek farklılık yaratacağını sanmıyorum. Hemen hemen vardık amacımıza... hemen hemen."

"Bırakın çocuğu bulayım. Potter'ı size getireyim. Onu bulabileceğimi biliyorum, Lordum. Lütfen."

Snape aralığın önünden geçti, Harry biraz geri çekildi; gözlerini Nagini'ye dikmiş, onu çevreleyen korumaya işleyecek bir büyü var mı diye düşünüyor, ama aklına bir şey gelmiyordu. Tek bir başarısız girişim, konumunu belli ederdi...

Voldemort ayağa kalktı. Harry şimdi onu görebiliyordu: kırmızı gözleri, yassılmış yılansı yüzü, solgun teninin yarı karanlıkta hafifçe ışıldamasını.

"Bir sorunum var, Severus," dedi Voldemort usulca.

"Lordum?" dedi Snape.

Voldemort Mürver Asa'yı kaldırdı, onu bir orkestra şefinin değneğini tutması gibi zarafetle ve dikkatle tuttu.

"Niye benim elimde işlemiyor, Severus?"

Bunu izleyen sessizlikte Harry'ye, yılan bükülüp açılırken tısladı gibi geldi. Yoksa Voldemort'un ıslık gibi sesi mi havada kalmıştı?

"Lor-Lordum?" dedi Snape boş boş bakarak. "Anlamıyorum. Siz – siz o asayla olağanüstü sihirler yaptınız."

"Hayır," dedi Voldemort. "Her zamanki sihrimi yaptım. Ben olağanüstüyüm, ama bu asa... hayır. Vaat ettiği mucizeleri ortaya koymadı. Bu asa ile onca yıl önce Ollivander'den aldığım asa arasında hiçbir fark göremiyorum."

Voldemort'un sesi düşünceliydi, sakindi ama Harry'nin yara izi zonklayıp nabız gibi atmaya başlamıştı: alnındaki acı artıyordu ve Voldemort'un içinde giderek artan kontrollü öfke duygusunu hissedebiliyordu.

"Hiçbir fark yok," dedi Voldemort yine.

Snape konuşmadı. Harry onun yüzünü göremiyordu: acaba Snape tehlikeyi sezdi mi, efendisini temin etmek için doğru kelimeleri mi bulmaya çalışıyor diye merak etti.

Voldemort odada gezinmeye başladı: Harry, odada avının peşindeymiş gibi dolaşan ve aynı ölçülü sesle konuşan Voldemort'u birkaç saniye göremedi, bu arada içinde acı ve öfke yükseliyordu.

"Uzun uzun, iyice düşündüm, Severus... seni çatışmadan geriye niye çağırdığımı biliyor musun?"

Harry bir an Snape'in profilini gördü: gözlerini büyülü kafesinde kıvrılıp bükülen yılana dikmişti.

"Hayır, Lordum, ama geri dönmeme izin vermeniz için yalvarıyorum. Bırakın Potter'ı bulayım."

"Sen de Lucius gibi konuşuyorsun. İkiniz de Potter'ı benim kadar iyi anlamıyorsunuz. Onun bulunmasına gerek yok. Potter bana gelecek. Onun zaafını biliyorum, anlıyorsun ya, tek büyük kusurunu. Bütün bunların kendi uğruna yapıldığını bildiği için, çevresindekilerin vurulup düşmesine gönlü razı olmayacak. Her ne pahasına olursa olsun bunu durdurmak isteyecek. Gelecek."

"Ama Lordum, kazayla sizden başka birisi tarafından öldürülebilir –"

"Ölüm Yiyenler'ime son derece açık talimat verdim. Potter'ı esir alın. Arkadaşlarını öldürün –ne kadar çok olursa, o kadar iyi– ama onu öldürmeyin.

"Ama benim konuşmak istediğim konu sendin, Severus, Harry Potter değil. Benim için çok değerli oldun öteden beri. Çok değerli."

"Lordum biliyor ki sadece ona hizmet etmek isterim. Ama – bırakın gideyim de çocuğu bulayım, Lordum. Onu size getireyim. Yapabilirim, biliyorum –"

"Söyledim sana, hayır!" dedi Voldemort ve Harry, yeniden önüne dönen Voldemort'un gözlerindeki kırmızı ışıltıyı yakaladı, pelerininin hışırtısı bir yılanın kayarcasına ilerlemesi gibiydi, yanan yara izinde Voldemort'un sabırsızlığını hissetti. "Şu anki kaygım, Severus, nihayet çocukla karşı karşıya geldiğimde ne olacağıyla ilgili!"

"Lordum, en ufak şüphe olamaz, elbette –"

"– ama şüphe var, Severus. Var."

Voldemort durakladı ve gözlerini Snape'e dikmiş, Mürver Asa'yı beyaz parmakları arasında kaydırırken, Harry onu gene açıkça görebildi.

"Niye kullandığım iki asa da Harry Potter'a yöneltilince başarısız oldu?"

"Ben – ben buna cevap verememe, Lordum."

"Veremez misin?"

Bıçak gibi saplanan öfke Harry'nin başına çakılmış bir çivi gibiydi: acıyla haykırmamak için yumruğunu ağzına soktu. Gözlerini yumdu ve birden, Snape'in solgun yüzüne bakan Voldemort oldu.

"Porsuk asam ondan istediğim her şeyi yaptı, Severus, Harry Potter'ı öldürmek hariç. İki kere başarısız oldu bu işte. Ollivander işkence altındayken bana ikiz çekirdekten söz etti, bana başkasının asasını almamı söyledi. Aldım, ama Potter'ınkiyle karşılaşınca Lucius'un asası parçalandı."

"Hiç – hiçbir açıklama getiremiyorum, Lordum."

Snape artık Voldemort'a bakmıyordu. Koyu renk gözleri hâlâ koruyucu küresindeki yılanın üzerine dikiliydi.

"Üçüncü bir asa aradım, Severus. Mürver Asa, Kader Asası, Ölümdeğneği. Onu eski efendisinden aldım. Albus Dumbledore'un mezarından aldım."

Şimdi Snape Voldemort'a bakıyordu ve yüzü, bir ölüm maskesi gibiydi. Mermer beyazıydı ve öyle kıpırtısızdı ki konuştuğu zaman o boş gözlerin gerisinde birinin yaşadığını görmek sarsıcıydı.

"Lordum – bırakın çocuğu getireyim –"

"Bütün bu uzun gece boyunca, zaferin eşiğindeyken, burada oturdum," dedi Voldemort, sesi bir fısıltıdan biraz daha yüksekti, "merak ettim, Mürver Asa'nın neden olması gerektiği şey olmayı reddettiğini, hakkıyla sahibi olan kişi için neden efsanenin anlattığı gibi işlemeyi reddettiğini merak ettim... ve sanırım cevabı buldum."

Snape konuşmadı.

"Belki sen de zaten biliyorsundur, değil mi? Ne de olsa akıllı adamsın, Severus. İyi ve sadık bir hizmetkârdın ve şimdi olacaklardan üzüntü duyuyorum."

"Lordum –"

"Mürver Asa bana gerektiği gibi hizmet edemiyor, Severus, çünkü hakiki efendisi değilim. Mürver Asa, son sahibini öldüren büyücüye ait. Albus Dumbledore'u sen öldürdün. Sen yaşadıkça, Severus, Mürver Asa hakiki anlamıyla benim olamaz."

"Lordum!" diye itiraz etti Snape, asasını kaldırarak.

"Başka şekilde olamaz," dedi Voldemort. "Asanın efendisi olmalıyım, Severus. Asanın efendisi olunca, nihayet Potter'ın da efendisi olurum."

Ve Voldemort, Mürver Asa ile havayı dövdü. Bunun sonucunda başına hiçbir şey gelmeyen Snape, geçici olarak kurtulduğunu sanmış gibi göründü bir an, ama sonra Voldemort'un niyeti açıklık kazandı. Yılanın havada yuvarlanan kafesi, bağırmaktan başka bir şey yapmasına fırsat bırakmadan Snape'in başını ve omuzlarını kapladı. Voldemort Çataldiliyle konuştu.

"*Öldür.*"

Müthiş bir feryat duyuldu. Harry Snape'in yüzünün kalan birazcık rengini de kaybettiğini gördü. Kara gözleri faltaşı gibi açılırken, yılanın dişleri boynunu delerken, büyülü kafesi itip kendinden uzaklaştırmayı beceremezken, dizleri bükülürken yüzü giderek bembeyaz kesildi ve yere düştü.

"Yazık oldu," dedi Voldemort, soğuk soğuk.

Döndü; içinde hüzün yoktu, pişmanlık yoktu. Bu barakadan ayrılıp artık emrini tam olarak yerine getirecek bir asayla hâkimiyeti ele alma vakti gelmişti. Asasını içinde yılanın bulunduğu yıldızlı kafese doğrulttu: kafes, boynundaki yaralardan kan fışkırarak yanlamasına yere düşen Snape'ten kurtulup, yukarı doğru kaydı. Voldemort geriye bir bakış bile atmaksızın odadan azametle çıktı ve büyük yılan, kocaman koruyucu küresiyle onun arkasından süzüldü.

Tünele ve kendi zihnine dönen Harry, gözlerini açtı: bağırmamak için yumruklarını ısırmış, kanatmıştı. Şimdi sandık ile duvar arasındaki minicik aralıktan bakıyordu, siyah çizmeli bir ayağın yerde titreyişini gözlüyordu.

"Harry!" diye soludu Hermione arkasından, ama Harry çoktan görüşünü engelleyen sandığa asasını doğrultmuştu bile. Sandık iki üç santim kadar havaya yükseldi ve sessizce yanlamasına kaydı. Harry kendini yukarı, odaya, elinden geldiğince sessizce çekti.

Bunu niye yaptığını, ölmekte olan adama niye yaklaştığını bilmiyordu: Snape'in beyaz yüzünü ve boynundaki yaranın kanını kesmeye çalışan parmaklarını gördüğünde, hislerinden emin olamadı. Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı ve nefret ettiği adama baktı; adamın konuşmaya çalışırken faltaşı gibi açılan kara gözleri de onu buldu. Harry üzerine eğildiğinde, Snape onun cüppesini tutarak, kendine çekti.

Snape'in boğazından hırıltılı, gargara yapar gibi korkunç bir ses çıktı.

"Al... onu... Al... onu..."

Snape'ten kandan başka bir şey de çıkıyordu. Gümüşi mavi, ne gaz ne sıvı olan bir şey ağzından, kulaklarından ve gözlerinden taşıyordu. Harry onun ne olduğunu biliyordu ama ne yapacağını bilmiyordu –

Havada yoktan bir şişe varoldu, Hermione tarafından titreyen parmaklarına tutuşturuldu. Harry asasıyla gümüşi maddeyi kaldırıp onun içine doldurdu. Şişe ağzına kadar dolunca ve Snape, içinde kan namına bir şey kalmamış gibi görününce, Harry'nin cüppesini sıkı sıkı tutan elleri gevşedi.

"Bak... bana..." diye fısıldadı.

Yeşil gözler, kara gözleri buldu, ama bir saniye sonra kara gözlerin derinliklerindeki bir şey ortadan kayboldu sanki; sabit, ifadesiz ve boş kaldılar. Harry'yi tutan el yere çarptı ve Snape bir daha hareket etmedi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Prens'in Hikâyesi

Harry, Snape'in yanında dizlerinin üstünde öylece durup ona baktı. Derken tiz, soğuk bir ses o kadar yakınlarından konuştu ki, Harry elinde sıkı sıkı tuttuğu şişeyle ayağa fırladı, Voldemort'un yeniden odaya girdiğini sanmıştı bir an.

Voldemort'un sesi duvarlardan ve yerden yankılanıyordu. Harry onun Hogwarts'a ve çevresindeki bütün bölgeye hitap etmekte olduğunu fark etti; Hogsmeade sakinleri ve şatoda hâlâ savaşmakta olanlar onu sanki yanlarındaymış, enselerinde soluyor, ölüm darbesini indirebilecek kadar yakında duruyormuş gibi duyacaklardı.

"Yiğitçe savaştınız," dedi tiz, soğuk ses. "Lord Voldemort cesareti takdir etmeyi bilir.

"Ancak ağır kayıplar verdiniz. Bana direnmeye devam ederseniz, hepiniz birer birer öleceksiniz. Bunun olmasını istemiyorum. Dökülen her bir damla sihirli kan, büyük bir kayıp, büyük bir ziyandır.

"Lord Voldemort merhametlidir. Güçlerime derhal geri çekilmeleri emrini veriyorum.

"Bir saatiniz var. Ölülerinizi onurlu bir şekilde kaldırın. Yaralılarınızla ilgilenin.

"Şimdi, Harry Potter, doğrudan sana söylüyorum. Karşıma çıkmaktansa arkadaşlarının senin için ölmesine izin verdin. Yasak Orman'da seni bir saat boyunca bekleyeceğim. Eğer o bir saa-

tin sonunda bana gelmediysen, teslim olmadıysan, o zaman savaş devam edecek. Bu defa çatışmaya ben de katılacağım, Harry Potter, seni bulacağım ve seni benden saklamaya çalışmış olan her bir adamı, kadını ve çocuğu cezalandıracağım. Bir saat."

Ron da, Hermione de Harry'ye bakarak başlarını deli gibi salladılar.

"Onu dinleme," dedi Ron.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Hermione çılgın gibi. "Haydi – haydi şatoya dönelim, Yasak Orman'a gittiyse yeni bir plan düşünmemiz gerekecek –"

Bir an Snape'in cesedine baktı, sonra da aceleyle tünelin girişine ilerledi. Ron da peşinden gitti. Harry Görünmezlik Pelerini'ni topladı, sonra dönüp Snape'e baktı. Ne hissedeceğini bilmiyordu, Snape'in öldürülme şeklinden ve nedeninden doğan şok dışında...

Yeniden tünele girdiler. Hiçbiri konuşmuyordu ve Harry, Voldemort'un sesinin kendi kafası gibi Ron ile Hermione'nin kafalarının içinde de hâlâ çınlayıp çınlamadığını merak etti.

Karşıma çıkmaktansa arkadaşlarının senin için ölmesine izin verdin. Yasak Orman'da seni bir saat boyunca bekleyeceğim... bir saat....

Şatonun önündeki çimenlere küçük paketler saçılı gibiydi. Şafağa en fazla bir saat kadar olması gerekiyordu ama ortalık hâlâ zifiri karanlıktı. Üçü çabucak taş basamaklara ilerlediler. Sandal boyunda tek bir takunya önlerinde yerde duruyordu. Grawp'tan ya da ona saldırandan başka hiçbir iz yoktu.

Şatoya tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Işıklar çakmıyordu şimdi, gümbürtüler, çığlıklar ve bağırışlar duyulmuyordu. Bomboş Giriş Salonu'nun döşeme taşlarında kan lekeleri vardı. Zümrütler hâlâ yerlerde, her yana saçılmış durumdaydı, şimdi mermer parçaları ve parçalanmış tahtalar da onlara katılmıştı. Tırabzanların bir bölümü kopmuştu.

"Herkes nerede?" diye fısıldadı Hermione.

Ron önden gidip Büyük Salon'a girdi. Harry kapı eşiğinde durdu.

Bina masaları gitmişti ve içerisi kalabalıktı. Sağ kalanlar kollarını birbirlerinin boynuna dolamış, gruplar halinde ayakta duruyordu. Madam Pomfrey ve bir grup yardımcı, platformun üzerinde yaralılarla ilgileniyordu. Yaralılar arasında Firenze de vardı; yan tarafından kanlar akıyor, ayağa kalkamayacak halde, yattığı yerde titriyordu.

Ölüler salonun ortasında sıra sıra yatıyordu. Harry Fred'in cesedini göremedi, çünkü ailesi etrafını tamamen çevirmişti. George, başında diz çökmüştü; Mrs Weasley göğsüne yatmıştı, bütün vücudu sarsılıyordu. Mr Weasley ise Mrs Weasley'nin saçını okşarken, gözyaşları sel olmuş yanaklarından aşağı akıyordu.

Ron ve Hermione, Harry'ye hiçbir şey demeden uzaklaştılar. Harry, Hermione'nin yüzü şişip kabarmış olan Ginny'nin yanına gidip ona sarıldığını gördü. Ron ise Bill, Fleur ve Percy'ye katıldı, Percy kolunu onun omzuna attı. Ginny ile Hermione ailenin diğer üyelerine yaklaşırken, Harry, Fred'in yanında yatan iki cesedi gördü: Remus ve Tonks. Solgun, hareketsiz ve huzurlu bir halde, karanlık sihirli tavanın altında uyuyorlardı sanki.

Büyük Salon uçup gidiyormuş, küçülüyormuş, ufalıyormuş gibi oldu ve Harry kapıya doğru geriledi. Nefes alamıyordu. Diğer cesetlere bakmaya, başka kimin onun için öldüğünü görmeye dayanamayacaktı. En başta teslim olmuş olsa Fred ölmeyebilecekken Weasley'lerin yanına gitmeye, onların gözünün içine bakmaya dayanamayacaktı...

Dönüp mermer merdivenden yukarı koşmaya başladı. Lupin, Tonks... hiçbir şey hissetmemek için kıvranıyordu... kalbini, iç organlarını, içinde canhıraş çığlıklar atan ne varsa her şeyi çekip çıkarabilmek istiyordu...

Şato bomboştu; hayaletler bile Büyük Salon'daki toplu mateme katılmış gibiydi. Harry durmaksızın koşuyor, Snape'in son düşüncelerini içeren kristal şişeyi sıkı sıkı tutuyordu, Müdür'ün odasını koruyan taş heykele varıncaya kadar da durmadı.

"Parola?"

"Dumbledore!" dedi Harry hiç düşünmeden, çünkü görmeye hasret olduğu kişi oydu. Heykel onu şaşırtarak yana kaydı, arkasındaki sarmal merdiveni ortaya çıkardı.

Fakat Harry daire biçimindeki odaya daldığında bir değişiklik fark etti. Duvarlarda asılı portreler boştu. Tek bir müdür ya da müdire bile kalmamıştı onu görecek; olan biteni daha iyi görebilmek için hepsi portrelerinden çıkıp gitmiş, şatonun duvarlarındaki tabloları arasında koşturuyordu anlaşılan.

Harry umutsuzca, Müdür koltuğunun hemen arkasında duran Dumbledore'un boş çerçevesine baktı, sonra da ona sırtını döndü. Taş Düşünseli her zaman durduğu dolabın içindeydi yine: Harry onu alıp masaya taşıdı ve Snape'in anılarını kenarında eski harfler bulunan geniş çanağın içine boşalttı. Başka birinin kafasının içine kaçmak büyük bir rahatlama olacaktı... Snape'in bile ona bıraktığı hiçbir şey, kendi düşüncelerinden beter olamazdı. Anılar, gümüşi-beyaz ve tuhaf, dönmeye başladılar ve Harry hiç tereddüt etmeksizin, pervasızca bir kendini bırakma duygusuyla, sanki bu yaptığı ona eziyet eden kederini yatıştıracakmış gibi, daldı.

Günışığına doğru balıklama düştü ve sonunda ayakları sıcak toprağa değdi. Doğrulduğunda, neredeyse bomboş bir çocuk parkında olduğunu gördü. Uzaktaki ufuk çizgisine kocaman tek bir baca hâkimdi. İki kız salıncakta bir öne bir arkaya sallanıyorlardı ve sıska bir çocuk onları bir çalı kümesinin arkasından izliyordu. Siyah saçları fazlaca uzamıştı ve üzerindeki kıyafetler o kadar uyumsuzdu ki kasten öyle seçilmiş gibiydiler: fazla kısa bir kot pantolon, bir yetişkine ait olabilecek eski püskü, fazlasıyla büyük bir palto, tuhaf, önlüğümsü bir gömlek.

Harry çocuğa yaklaştı. Snape dokuz ya da on yaşından büyük görünmüyordu, solgun, ufak tefek ve inceydi. İki kardeşten giderek daha yükseğe sallananına, daha küçük olanına bakarken ince yüzünde apaçık bir açlık ifadesi vardı.

"Lily, yapma!" diye tiz bir çığlık attı büyük olanı.

Fakat kız salıncağın savrulduğu en yüksek noktada elini bı-

raktı ve uçtu, tam anlamıyla uçtu; büyük bir kahkahayla gökyüzüne doğru fırladı ve çocuk parkının asfalt zeminine düşmek yerine bir trapezci gibi, süzüldü de süzüldü, çok uzun süre havada kaldı ve yere çok hafifçe indi.

"Annem yapma demişti!"

Petunia topuklarını yere sürterek, bir gıcırtıyla salıncağını durdurdu, sonra da, elleri belinde, ayağa fırladı.

"Annem izin vermiyorum demişti, Lily!"

"Ama iyiyim," dedi Lily, hâlâ kıkırdayarak. "Tuney, şuna bak. Bak ne yapacağım."

Petunia etrafına baktı. Çocuk parkı onların –ve kızlar bunu bilmese de, Snape'in– dışında boştu. Lily arkasında Snape'in saklandığı çalının üstüne düşmüş bir çiçeği almıştı. Petunia besbelli yarı meraklı, yarı tasvip etmez bir edayla yaklaştı. Lily, Petunia'nın iyice görebilecek kadar yaklaşmasını bekledikten sonra avucunu açtı. Çiçek orada durmuş, tuhaf, çok dudaklı bir istridye gibi yapraklarını bir açıyor, bir kapıyordu.

"Yapma şunu!" diye ciyakladı Petunia.

"Sana ne zararı var ki," dedi Lily, ama elini çiçeğin üstüne kapayıp onu yeniden yere attı.

"Doğru değil," dedi Petunia, ama bakışları çiçeğin yere düşüşünü takip edip oraya takılı kalmıştı. "Nasıl yapıyorsun?" diye ekledi, sesinde apaçık bir özlem vardı.

"Besbelli değil mi?" Snape daha fazla kendine hâkim olamamış, çalıların arkasından sıçrayıp ortaya çıkmıştı. Petunia çığlığı basıp salıncaklara doğru koştu ama Lily açık bir şekilde irkilmesine rağmen, olduğu yerde kaldı. Snape görünümünden hiç haz etmiyormuş gibiydi. Lily'ye bakarken solgun yanaklarını hafif al bastı.

"Nedir besbelli olan?" diye sordu Lily.

Snape'in gergin ve heyecanlı bir havası vardı. Şimdi uzakta, salıncakların orada duran Petunia'ya şöyle bir bakış attıktan sonra, sesini alçalttı ve "Senin ne olduğunu biliyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen... sen bir cadısın," diye fısıldadı Snape.

Lily hakarete uğramış gibiydi.

"Birine *böyle* bir şey söylemek hiç hoş değil!"

Burnu havada arkasını dönüp ablasına doğru yürümeye başladı.

"Hayır!" dedi Snape. Şimdi hepten kıpkırmızı kesilmişti, Harry onun niçin o saçmalık derecesinde büyük paltoyu üzerinden çıkarmadığını merak etti; gerçi altındaki önlüğü gözler önüne sermekten çekiniyor olabilirdi tabii. Kızların arkasından telaşla koştu, tıpkı yaşlı hali gibi gülünç bir şekilde yarasaya benziyordu.

İki kardeş sözbirliği yapmışçasına onaylamaz bir tavır takınarak, sanki ebelemece oyununda kaleymiş gibi salıncağın birer direğine tutunarak, onu süzdüler.

"*Öylesin* ama," dedi Snape Lily'ye. "*Gerçekten* cadısın. Seni bir süredir izliyorum. Ama bunda kötü bir şey yok. Benim annem de cadı, ben de bir büyücüyüm."

Petunia'nın kahkahası soğuk su gibiydi.

"Büyücüymüş!" diye haykırdı. Onun beklenmedik şekilde ortaya çıkışının yarattığı şokun ardından belli ki cesaretini yeniden toplamıştı şimdi. "*Ben* kim olduğunu biliyorum *senin*. Şu Snape'lerin oğlusun. Hani Spinner's End'de, nehrin kıyısında yaşıyorlar," dedi Lily'ye. Ses tonundan bu adresin hiç de makbul bir yer olmadığını düşündüğü belliydi. "Niçin bizi gözetliyordun?"

"Gözetlemiyordum," dedi Snape, parlak günışığında bunalmış, rahatsız ve kirli saçlı bir halde. "Gözetlesem de *seni* gözetlemezdim zaten," diye ekledi kindar kindar, "*sen* bir Muggle'sın."

Petunia bu kelimeyi anlamasa da, ses tonunun farkına varmaması imkânsızdı.

"Yürü Lily, gidiyoruz!" dedi tiz bir sesle. Lily hiç tereddütsüz ablasının sözünü dinledi, giderken de Snape'e öfkeli bir bakış attı. İkisi çocuk parkının kapısından çıkıp giderken Snape orada durup onları izledi. Artık onu görebilen tek kişi olan Harry, Snape'in

yüzündeki büyük hayal kırıklığını okuyabiliyordu, onun bu anı uzun süredir planladığını ve her şeyin son derece ters gittiğini anladı...

Sahne çözüldü ve Harry ne olduğunu anlayamadan, etrafında yeniden oluştu. Şimdi bir ağaçlığın içindeydi. Ağaç gövdelerinin arasından, güneşin ışıklarıyla pırıl pırıl parlayan bir nehir görüyordu. Ağaçlığın ortasında serin, yeşil bir gölgelik alan oluşmuştu. İki çocuk yerde bağdaş kurmuş, yüzleri birbirine dönük oturuyorlardı. Snape paltosunu çıkarmıştı şimdi; tuhaf önlüğü loş ışıkta daha az garip görünüyordu.

"... ve okul dışında sihir yaparsan Bakanlık seni cezalandırabiliyor, mektup alıyorsun."

"Ama ben okul dışında sihir *yaptım* zaten!"

"Bize bir şey olmaz. Daha asamız yok. Çocukken, daha engel olamıyorken, bir şey demiyorlar. Ama on bir yaşına geldin mi," dedi azametle başını sallayarak, "ve seni eğitmeye başladılar mı, işte o zaman dikkatli olman gerekiyor."

Kısa bir sessizlik oldu. Lily yerden bir dal parçası alıp havada sallamaya başladı, Harry onun daldan arkaya doğru kıvılcımlar saçıldığını hayal ettiğini biliyordu. Sonra dal parçasını bıraktı, oğlana doğru eğildi ve "*Gerçek* ama, değil mi?" dedi. "Şaka değil yani? Petunia diyor ki bana yalan söylüyormuşsun. Petunia diyor ki Hogwarts diye bir yer yokmuş. *Gerçek*, değil mi?"

"Bizim için gerçek," dedi Snape. "Onun için değil. Ama biz, senle ben, mektubu alacağız."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı Lily.

"Kesin," dedi Snape. Kötü kesilmiş saçıyla ve garip kıyafetiyle bile, onun önünde tuhaf bir şekilde etkileyici, kaderine inançla dolu bir tablo çiziyordu.

"Peki gerçekten baykuşla mı gelecek?" diye fısıldadı Lily.

"Normalde öyle," dedi Snape. "Ama sen Muggle doğumlusun, o yüzden de okuldan biri gelip annenle babana açıklayacak."

"Bir şeyi değiştiriyor mu, Muggle doğumlu olmak?"

Snape tereddüt etti. Yeşilimsi loşlukta hevesle parlayan siyah gözleri beyaz yüzde, koyu kızıl saçlarda gezindi.

"Hayır," dedi. "Bir şeyi değiştirmiyor."

"Güzel," dedi Lily, rahatlayarak: belli ki endişelenmişti.

"Sende bayağı sihir var," dedi Snape. "Gördüm bunu. Seni izlediğim onca zaman..."

Cümlesini yarım bıraktı; Lily onu dinlemiyordu, yapraklarla kaplı yere uzanmış, gölgesinde oturdukları ağaçların yapraklarına bakıyordu. Snape onu tıpkı çocuk parkındaki gibi aç bir ifadeyle izledi.

"Evde durumlar nasıl?" diye sordu Lily.

Snape'in gözlerinin arasında küçük bir kırışıklık belirdi.

"İyi," dedi.

"Artık kavga etmiyorlar mı?"

"Yo, ediyorlar tabii," dedi Snape. Yerden bir avuç dolusu yaprak aldı ve besbelli ne yaptığının pek farkına varmayarak onları parçalamaya başladı. "Ama çok geçmeden gitmiş olacağım nasılsa."

"Baban sihri sevmiyor mu?"

"Hiçbir şeyi sevmiyor pek," dedi Snape.

"Severus?"

Lily adını söylediğinde Snape'in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Evet?"

"Bana yine Ruh Emiciler'i anlat."

"Niye onları bilmek istiyorsun ki?"

"Okul dışında sihir kullanırsam –"

"Onun için Ruh Emiciler'e vermezler seni! Ruh Emiciler sahiden kötü şeyler yapanlar için. Büyücü hapishanesi Azkaban'ı bekliyorlar. Azkaban'a düşmezsin, sen çok –"

Yine kızardı ve yaprakları yolmaya devam etti. Sonra hafif bir hışırtı duyan Harry, arkasına döndü: bir ağacın arkasına saklanmış olan Petunia, dengesini yitirmişti.

"Tuney!" dedi Lily, sesinde hem şaşkınlık hem de sevinçle ama Snape ayağa fırladı.

"Şimdi kim gözetliyor bakalım?" diye bağırdı. "Ne istiyorsun?"

Yakalandığı için telaşa kapılmış olan Petunia nefes nefeseydi. Harry onun söyleyecek incitici bir şey bulmaya çalıştığını görebiliyordu.

"O giydiğin de nedir öyle?" dedi, Snape'in göğsünü işaret ederek. "Annenin bluzu mu?"

Bir *çat* sesi duyuldu: Petunia'nın başının üstündeki bir dal düşmüştü. Lily çığlık attı: dal omzuna çarpınca Petunia geri geri sendeleyip gözyaşlarına boğuldu.

"Tuney!"

Ama Petunia koşarak kaçıyordu. Lily Snape'e çıkıştı.

"Bunun olmasına sen mi neden oldun?"

"Hayır." Hem meydan okur, hem de korkmuş bir hali vardı Snape'in.

"Sen yaptın!" Geri geri giderek ondan uzaklaşıyordu. "*Yaptın!* Onun canını yaktın!"

"Hayır – hayır, yapmadım!"

Ama yalanı Lily'yi ikna etmedi: ateş saçan gözlerle ona son bir bakış attıktan sonra, küçük ağaçlıktan çıkıp ablasının peşinden koştu ve Snape perişan ve kafası karışmış halde orada öylece kaldı...

Ve sahne yeniden şekillendi. Harry etrafına baktı: Peron Dokuz Üç Çeyrek'teydi ve Snape hemen yanı başındaydı, hafifçe kambur duruyordu. Yanında ona çok benzeyen, ince, solgun yüzlü, huysuz görünüşlü bir kadın vardı. Snape gözlerini dikmiş, az ötede duran dört kişilik bir aileye bakıyordu. İki kız anneleriyle babalarından biraz ayrı duruyorlardı. Lily kız kardeşine yalvarıyor gibi görünüyordu. Harry dinlemek için yaklaştı.

"... özür dilerim, Tuney, özür dilerim! Dinle –" Ablasının elini yakalayıp sıkı sıkı tuttu, Petunia'nın çekip kurtarmaya çalışmasına rağmen bırakmadı. "Belki ben oradayken – hayır, dinle, Tuney!

Belki ben oradayken Profesör Dumbledore'a gidip onu fikrini değiştirmeye ikna edebilirim!"

"Git-mek – is-te-mi-yo-rum!" dedi Petunia, kardeşinin tuttuğu elini çekerek. "Sence ister miyim ben bir şatoya gidip salak bir – bir –"

Açık renk gözleri peronda gezindi; sahiplerinin kucaklarında miyavlayan kedilerde, kafeslerinde birbirlerine ötüp kanat çırpan baykuşlarda, bazıları şimdiden upuzun siyah cüppelerini giymiş, sandıklarını kırmızı trene yükleyen ya da bir yazı ayrı geçirdikten sonra birbirlerini sevinç nidalarıyla karşılayan öğrencilerde.

"– benim – benim ucubenin teki olmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Lily'nin gözleri yaşla doldu ve Petunia sonunda elini kurtarmayı başardı.

"Ben ucube değilim," dedi Lily. "Ne korkunç bir laf."

"İşte gittiğin yer bu senin," dedi Petunia zevk alarak. "Ucubeler için özel bir okul. Sen ve Snape'lerin oğlu... acayipsiniz ikiniz de. Normal insanlardan ayrıldığınız iyi oluyor. Bizim güvenliğimiz için."

Lily peronu katıksız bir keyifle izlemekte, sahnenin tadını çıkarmakta olan annesiyle babasına baktı. Sonra tekrar ablasına döndü, sesi alçak ve hiddetliydi.

"Müdür'e yazıp seni alsın diye yalvardığında ucube okulu olduğunu düşünmüyordun ama."

Petunia kıpkırmızı kesildi.

"Yalvarmak mı? Yalvarmadım ben!"

"Müdürün cevabını gördüm. Çok kibardı."

"Okumamalıydın –" diye fısıldadı Petunia. "O bana özeldi – nasıl yaparsın –?"

Lily Snape'in az ötede durduğu yere doğru anlık bir bakış atarak kendini ele verdi. Petunia nefesini tuttu.

"O çocuk buldu! Sen ve o çocuk gizlice benim odamı karıştırıyordunuz!"

"Hayır – gizlice karıştırdığımız falan yok –" Şimdi Lily savunmaya çekilmişti. "Severus zarfı gördü ve bir Muggle'ın Hogwarts ile haberleştiğine inanamadı, hepsi bu! Diyor ki posta servisinde kimliklerini gizleyerek çalışan büyücüler olmalıymış böyle şeyleri –"

"Anlaşılan büyücüler burunlarını her şeye sokuyorlar!" dedi Petunia, az önce ne kadar kızardıysa şimdi o kadar solgunlaşarak. "*Ucube!*" dedi tükürürcesine kardeşine, ve fırlayıp annesiyle babasının yanına gitti.

Sahne yeniden çözüldü. Snape kırların arasından tıkır tıkır giden Hogwarts Ekspresi'nin koridorunda aceleyle ilerliyordu. Belki de o korkunç Muggle kıyafetini üzerinden çıkarmak için ilk fırsattan yararlanarak, okul cüppesini giymişti bile. Sonunda bir grup gürültücü oğlanın konuştuğu bir kompartımanın dışında durdu. Lily pencerenin kenarındaki bir koltukta büzülmüş oturuyordu, yüzünü cama dayamıştı.

Snape kompartıman kapısını açtı ve Lily'nin karşısına oturdu. Lily ona bir göz attıktan sonra yeniden başını çevirip pencereden dışarı bakmaya başladı. Ağlıyordu.

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Niye?"

"Tuney b-benden nefret ediyor. Çünkü Dumbledore'dan gelen o mektubu gördük."

"Ee, n'olmuş?"

Lily ona kin dolu bir bakış attı.

"Ee'si, o benim ablam!"

"Ama o sadece bir –" Hemen kendini toparladı; Lily de çaktırmadan gözlerini silmeye çalıştığı için onu duymadı.

"Ama gidiyoruz!" dedi sesindeki coşkuyu bastıramayarak. "İşte bu! Hogwarts'a gidiyoruz!"

Gözlerini kurulayan Lily başını onaylarcasına salladı; kendine hâkim olmaya çalıştıysa da, istemeden hafifçe gülümsemişti.

"Slytherin'e girsen iyi olur," dedi Snape, onun biraz neşelenmesinden cesaret alarak.

"Slytherin mi?"

Kompartımanı paylaşan ve o ana dek Snape'e ya da Lily'ye en ufak ilgi göstermemiş olan çocuklardan biri, bu sözcüğü duyunca dönüp baktı. O ana dek tamamen pencerenin kenarındaki iki kişiye odaklanmış olan Harry, babasını gördü: zayıftı ve Snape gibi siyah saçlıydı, ama iyi bakılmış, hatta çok sevilmiş olmanın getirdiği o tarif edilemez hava vardı üstünde ki bu Snape'te apaçık bir şekilde eksik olan bir şeydi.

"Kim Slytherin'de olmak ister ki? Ben olsam ayrılırdım, ya sen?" diye sordu James karşısındaki koltuğa yayılmış çocuğa. Harry küçük bir şokla, o çocuğun Sirius olduğunu gördü. Sirius gülümsemedi.

"Benim bütün ailem Slytherin'e girmiştir," dedi.

"Vay canına," dedi James, "ben de senin iyi birine benzediğini düşünüyordum oysa!"

Sirius sırıttı.

"Belki bu geleneğe bir son veririm. Sen nereye gidiyorsun, seçme hakkın olursa?"

James görünmez bir kılıç kaldırdı havaya.

" *'Yiğittir Gryffindor'da kalan çocuklar!'* Babam gibi."

Snape minik, küçümser bir nida koyverdi. James ona döndü.

"Ne o, bir itirazın mı var buna?"

"Hayır," dedi Snape ama sesindeki hafif küçümser ton aksini söylüyordu. "Yani zeki olacağına kaslı olmayı tercih ediyorsan –"

"Peki sen nereye gitmeyi umuyorsun, ikisi de olmadığına göre?" diye araya girdi Sirius.

James kahkahalara boğuldu. Kıpkırmızı kesilen Lily koltuğunda doğruldu ve bir James'e, bir Sirius'a hiç hoşlanmayan bir ifadeyle baktı.

"Haydi, Severus, gidip başka bir kompartıman bulalım."

"Oooooo...."

James ve Sirius onun mağrur sesini taklit ettiler; Snape geçerken James ona çelme takmaya çalıştı.

"Görüşürüz, Sümsükus!" diye yükseldi bir ses, kompartıman kapısı kapanırken...

Ve sahne bir kez daha çözüldü...

Harry Snape'in tam arkasındaydı. Arkasında kendinden geçmiş suratların sıralandığı, mum ışığıyla aydınlatılmış bina masalarına dönük duruyorlardı. Sonra Profesör McGonagall "Evans, Lily!" dedi.

Annesinin titreyen bacaklarla öne çıkıp sallanan tabureye oturmasını izledi. Profesör McGonagall Seçmen Şapka'yı onun başına geçirdi ve Şapka koyu kızıl saça değdikten daha bir saniye sonra, "*Gryffindor!*" diye bağırdı.

Harry, Snape'ten minik bir inilti çıktığını duydu. Lily Şapka'yı çıkardı, Profesör McGonagall'a geri verdi, sonra da çabucak, sevinçle bağıran Gryffindor'lara doğru gitti. Ama giderken Snape'e dönüp bir baktı; yüzünde küçük, hüzünlü bir gülümseme vardı. Harry, Sirius'un ona yer açmak için sırada yana kaydığını gördü. Lily ona şöyle bir baktı, trenden onu hatırlamış gibi göründü ve kollarını kavuşturup kararlı bir hareketle arkasını döndü.

Yoklama devam etti. Harry Lupin'in, Pettigrew'un ve babasının da Gryffindor masasında Lily ile Sirius'a katılışını izledi. Sonunda, geriye seçilecek sadece bir düzine öğrenci kalmışken, Profesör McGonagall Snape'i çağırdı.

Harry onunla birlikte tabureye yürüyüp, Snape'in Şapka'yı başına yerleştirmesini izledi. "*Slytherin!*" diye bağırdı Seçmen Şapka.

Ve Severus Snape Salon'un öbür tarafına, Lily'den uzağa, Slytherin'lerin onu alkışladığı yere doğru gitti. Göğsünde parlayan bir Sınıf Başkanı rozetiyle Lucius Malfoy, yanına oturan Snape'in sırtını sıvazladı...

Ve sahne değişti...

Lily ve Snape şatonun bahçesinde yürüyorlar ve besbelli tartışıyorlardı. Harry onlara yetişip dinleyebilmek için arkalarından koşturdu. Yanlarına vardığında ikisinin de ne kadar uzamış olduklarını fark etti: Seçim'den beri birkaç yıl geçmiş gibiydi...

"... arkadaş olduğumuzu sanıyordum?" diyordu Snape. "Birbirimizin en yakın arkadaşı olduğumuzu?"

"*Öyleyiz* zaten, Sev, ama senin takıldığın bazı kişiler hiç hoşuma gitmiyor! Kusura bakma ama Avery ve Mulciber'dan tiksiniyorum! *Mulciber, ha!* Onda ne buluyorsun, Snape? Ürkütücü biri! Geçen gün Mary Macdonald'a ne yapmaya çalıştı, biliyor musun?"

Lily bir sütuna gelmiş ve sırtını oraya yaslamış, o ince, solgun yüze bakıyordu.

"Bir şey değildi o," dedi Snape. "Gülmek için yapılmış bir şey, o kadar –"

"Karanlık Büyü'ydü ve eğer bunu komik buluyorsan –"

"Peki ya Potter ve arkadaşlarının çevirdiği işler?" diye sordu Snape. Bunu derken kızgınlığına hâkim olamamış, yine yüzünü renk basmıştı.

"Potter'ın bununla ne ilgisi var?" dedi Lily.

"Geceleri gizlice dışarı çıkıyorlar. O Lupin'de bir gariplik var. Nereye gidiyor sürekli öyle?"

"Hasta," dedi Lily. "Onun hasta olduğunu söylüyorlar –"

"Her ay dolunayda mı?" dedi Snape.

"Senin teorini biliyorum," dedi Lily; sesi hayli soğuk çıkmıştı. "Niye onlara böyle taktın ki hem? Geceleri ne yaptıkları seni niye ilgilendiriyor?"

"Ben sadece sana onların herkesin sandığı kadar mükemmel olmadığını göstermeye çalışıyorum."

Bakışının gücü Lily'nin kızarmasına sebep oldu.

"Karanlık Büyü kullanmıyorlar ama." Sesini alçalttı. "Ayrıca nankörlük ediyorsun. Geçen gece olanları duydum. Şamarcı Söğüt'ün yanındaki o tünelden gizlice geçmeye çalışmışsın, orada ne varsa seni ondan James Potter kurtarmış –"

Snape'in bütün suratı kasıldı ve sinirden tükürür gibi konuştu: "Kurtarmış mı? Kurtarmış mı? Onun kahramanlık ettiğini mi sanıyorsun? Kendi kellesini kurtarıyordu, arkadaşlarınınkini de! Yapmayacaksın – izin vermeyeceğim –"

"*İzin* vermeyecek misin? *İzin* mi vermeyeceksin?"

Lily'nin parlak yeşil gözleri kısılıp ince birer yarık halini almıştı. Snape hemen toparlamaya çalıştı.

"Öyle demek istemedim – sadece senin alay konusu olmanı istemiyorum – senden hoşlanıyor, James Potter senden hoşlanıyor!" Sözcükler sanki iradesi dışında koparılıp çıkarılmıştı ağzından. "Ve o aslında... Herkes sanıyor ki... Büyük Quidditch kahramanı –" Snape'in kızgınlığı ve nefreti ağzından çıkanları anlaşılmaz hâle getiriyor, Lily'nin kaşları alnında giderek daha da yukarı kalkıyordu.

"James Potter'ın kendini beğenmiş zorbanın teki olduğunu biliyorum," dedi Snape'in sözünü keserek. "Bunu bana senin söylemen gerekmiyor. Ama Mulciber ve Avery'nin mizahtan anladığı şey resmen kötülük. *Kötülük*, Sev. Onlarla nasıl arkadaşlık edebiliyorsun, bilmiyorum."

Harry, Snape'in Mulciber ve Avery konusundaki tenkitleri duyduğunu bile sanmıyordu. Lily James Potter'a hakaret eder etmez Snape'in bütün vücudu gevşemişti ve beraberce yürüyerek oradan uzaklaşırlarken, adımlarında yeni bir canlılık vardı...

Ve sahne çözüldü...

Harry bu sefer Snape'in Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da S.B.D.'sine girdikten sonra Büyük Salon'dan çıkışını izliyordu. Onun şatodan uzaklaşmasını ve farkında olmadan, James, Sirius, Lupin ve Pettigrew'un altında oturduğu kayın ağacının yakınına gitmesini izledi. Fakat Harry bu sefer uzakta durdu, çünkü James Severus'u havaya kaldırdıktan ve onunla alay ettikten sonra neler olduğunu biliyordu; neler yapıldığını ve neler söylendiğini biliyordu ve bütün bunları yeniden duymak Harry'ye hiç haz vermemişti. Lily'nin gruba katılıp Snape'i koruyuşunu izledi. Uzaktan, Snape'in aşağılanmışlığının ve hiddetinin sıcaklığıyla Lily'ye bağırarak o affedilmez kelimeyi söyleyişini duydu: "*Bulanık.*"

Sahne değişti...

"Özür dilerim."

"İlgilenmiyorum."

"Özür dilerim!"

"Hiç nefesini yorma."

Gece vaktiydi. Üzerinde bir sabahlık olan Lily, Gryffindor Kulesi'nin girişinde, Şişman Hanım'ın portresinin önünde kollarını kavuşturmuş duruyordu.

"Mary senin burada uyurum diye tehdit savurduğunu söyledi, sadece o yüzden geldim."

"Savurdum. Uyurdum da. Sana Bulanık demek istememiştim hiç, öyle birden –"

"Ağzından mı kaçtı?" Lily'nin sesinde hiç acıma yoktu. "Artık çok geç. Yıllardır senin için mazeretler uydurdum. Arkadaşlarımın hiçbiri seninle niye konuştuğumu bile anlayamıyor. Sen ve o kıymetli küçük Ölüm Yiyen dostların – bak, inkâr bile etmiyorsun! Hepinizin amacının o olduğunu bile inkâr etmiyorsun! Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e katılmaya can atıyorsun, değil mi?"

Snape ağzını açtı ama konuşmadan kapattı gene.

"Artık kendimi kandıramam. Sen kendi yolunu seçtin, ben de kendi yolumu."

"Hayır – dinle, hiç istememiştim –"

"– bana Bulanık demeyi mi? Ama benim gibi soya sahip herkese Bulanık diyorsun, Severus. Ben niye farklı olayım ki?"

Snape konuşacak gibi oldu ama konuşamadı ve Lily hor gören bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp portre deliğine tırmandı...

Koridor çözüldü ve sahnenin yeniden oluşması biraz daha uzun sürdü: Harry değişen şekillerin ve renklerin arasından uçuyor gibiydi. Sonra çevresi tekrar somutlaştı. Şimdi bir tepenin üstünde duruyordu, ıssız, karanlık ve soğuk. Rüzgâr ıslık çalarak birkaç yapraksız ağacın dalları arasından esiyordu. Yetişkin Snape nefes nefese olduğu yerde dönüp duruyor, elinde asasını sıkı sıkı tutuyordu, birini ya da bir şeyi bekliyormuş gibi bir hali vardı... onun korkusu, kendisine zarar verilemeyeceğini bilmesine rağmen Harry'ye de bulaştı ve Harry onun neyi beklediğini merak ederek dönüp omuzunun üstünden arkaya baktı –

Sonra kör edici, tırtık tırtık bir beyaz ışık uçtu havada: Harry'nin aklına yıldırım geldi ama Snape dizlerinin üstüne düşmüş, asası elinden fırlamıştı.

"Beni öldürme!"

"Niyetim o değildi."

Dumbledore'un Cisimlenmesi ses çıkardıysa da, dallardaki rüzgârın uğultusunun içinde kaybolup gitmişti. Dumbledore Snape'in önünde dururken cüppesinin etekleri uçuşuyordu ve yüzü asasından gelen ışıkla aydınlanıyordu.

"Ee, Severus? Lord Voldemort'un bana ne mesajı var?"

"Yok – mesaj yok – buraya kendi isteğimle geldim!"

Snape ellerini ovuşturuyordu: uçuşan dağınık siyah saçlarıyla biraz deliye benziyordu.

"Ben – ben bir uyarı getirdim – yo, bir rica – lütfen –"

Dumbledore asasını hafifçe oynattı. Etraflarındaki karanlığın içinde yapraklar ve dal parçaları uçmaya devam etse de, Snape ile ikisinin karşı karşıya durdukları noktaya tam bir sessizlik hâkim oldu.

"Bir Ölüm Yiyen benden nasıl bir ricada bulunabilir ki?"

"Ke-kehanet... öngörü... Trelawney..."

"Ah, evet," dedi Dumbledore. "Lord Voldemort'a ne kadarını aktardın?"

"Her şeyi – duyduğum her şeyi!" dedi Snape. "İşte ondan – o sebepten dolayı – Lily Evans'ı kastettiğini düşünüyor!"

"Kehanet bir kadına dair değildi," dedi Dumbledore. "Temmuzun sonunda doğan bir erkek çocuktan söz ediyordu –"

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Onun oğlunu kastettiğini düşünüyor, onun peşine düşecek – hepsini öldürecek –"

"Madem onun senin için anlamı bu kadar büyük," dedi Dumbledore, "şüphesiz Lord Voldemort ona dokunmayacaktır, değil mi? Oğula karşılık olarak anne için merhamet dilenemez misin ondan?"

"Zaten – zaten dilendim –"

"Beni tiksindiriyorsun," dedi Dumbledore, Harry onun sesinde hiç böyle bir küçümseme duymamıştı. Snape biraz sinmiş gibi göründü. "O halde kocasının ve çocuğunun ölümü seni ilgilendirmiyor, öyle mi? Sen istediğini aldığın sürece onlar ölebilir yani?"

Snape hiçbir şey demedi, sadece başını kaldırıp Dumbledore'a baktı.

"Sakla onları o zaman," dedi çatlak bir sesle. "Onu – onları – emniyete al. Lütfen."

"Peki bunun karşılığında bana ne vereceksin, Severus?"

"Kar-karşılığında mı?" Snape ağzı bir karış açık, Dumbledore'a baktı. Harry itiraz etmesini bekledi ama o uzun bir an sonra, sadece "Ne istersen," dedi.

Tepe kararıp kayboldu, şimdi Harry Dumbledore'un odasında duruyordu ve bir şey feci bir ses çıkarıyordu, yaralı bir hayvan gibi. Snape bir koltukta öne doğru çökmüştü ve Dumbledore suratında sert bir ifadeyle onun tepesinde duruyordu. Az sonra Snape yüzünü kaldırdı, o ıssız tepeden ayrıldığından beri yüz yıllık perişanlık yaşamış bir adam gibi görünüyordu.

"Onu... emniyete... alacağını... sanıyordum..."

"O ve James yanlış insana güvendiler," dedi Dumbledore. "Tıpkı senin gibi, Severus. Lord Voldemort'un ona dokunmayacağını ummuyor muydun?"

Snape zorlukla nefes alıyordu.

"Oğlu yaşıyor," dedi Dumbledore.

Snape başını çok hafif hareket ettirdi, sanki sıkıntı verici bir sineği kovuyormuş gibi.

"Oğlu sağ kaldı. Annesinin gözlerine sahip, tıpatıp onun gözleri. Lily Evans'ın gözlerinin biçimini ve rengini hatırlıyorsundur eminim."

"YAPMA!" diye böğürdü Snape. "Gitti... Öldü..."

"Bu vicdan azabı mı yoksa, Severus?"

"Keşke... Keşke *ben* ölseydim..."

"Peki bunun kime yararı olurdu?" dedi Dumbledore soğuk

soğuk. "Lily Evans'ı sevdiysen, hakikaten sevdiysen, önündeki yol belli."

Snape acının yol açtığı bir sisin arkasından bakıyormuş gibiydi, Dumbledore'un sözlerinin ona ulaşması uzun bir süre aldı.

"Ne – ne demek istiyorsun?"

"Onun nasıl ve neden öldüğünü biliyorsun. Bunun boşa gitmemesini sağla. Lily'nin oğlunu korumama yardım et."

"Onun korumaya ihtiyacı yok. Karanlık Lord gitti artık –"

"– Karanlık Lord dönecek, döndüğünde de Harry Potter büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olacak."

Uzun bir sessizlik oldu ve Snape yavaş yavaş kendini toparladı, nefes alışını düzenledi. Sonunda da konuştu. "Pekâlâ. Pekâlâ. Ama asla – asla söyleme, Dumbledore! Bu ikimizin arasında kalmalı! Yemin et! Dayanamam... Özellikle de Potter'ın oğlu... Söz vermeni istiyorum!"

"Senin hakkındaki en iyi şeyi açığa çıkarmayacağıma mı söz vereyim, Severus?" Dumbledore Snape'in vahşi, acı dolu yüzüne bakıp içini çekti. "Madem ısrar ediyorsun..."

Oda çözüldü ama ânında yeniden oluştu. Snape Dumbledore'un önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"– vasat, babası gibi kibirli, kuralları çiğnemekte kararlı, ünlü olduğunu gördüğüne çok seviniyor, ilgi arıyor ve küstah –"

"Ne görmeyi bekliyorsan onu görüyorsun, Severus," dedi Dumbledore bakışlarını elindeki *Biçim Değiştirme Güncesi*'nden kaldırmayarak. "Diğer öğretmenler çocuğun mütevazı, cana yakın ve makul derecede yetenekli olduğunu bildiriyor. Ben de onun hoş bir çocuk olduğu kanısındayım."

Dumbledore bir sayfa çevirdi ve başını kaldırmadan, "Quirrell'den gözünü ayırma, olur mu?" dedi.

Bir renk girdabı oldu ve her şey karardı. Şimdi Snape ile Dumbledore Giriş Salonu'nda birbirlerinden az ötede duruyor, Noel Balosu'ndan son çıkanlar yataklarına giderken onların önünden geçiyordu.

"Ee?" diye mırıldandı Dumbledore.

"Karkaroff'un İşaret'i de kararmaya başladı. Paniğe kapılıyor, cezadan korkuyor; Karanlık Lord düştükten sonra Bakanlık'a ne kadar bilgi verdi biliyorsun." Snape gözünün ucuyla Dumbledore'un kemerli burunlu profiline baktı. "Karkaroff, İşaret yanarsa kaçmaya niyetleniyor."

"Öyle mi?" dedi Dumbledore usulca, Fleur Delacour ve Roger Davies okul arazisinden kıkırdayarak gelirken. "Peki ya sen ona katılmak gibi bir istek duyuyor musun?"

"Hayır," dedi Snape, siyah gözleri Fleur ve Roger'ın giderek uzaklaşan siluetleri üzerinde. "Ben öyle korkak değilim."

"Evet," diye onayladı Dumbledore. "Igor Karkaroff'tan çok daha cesur bir adamsın sen. Biliyor musun, bazen Seçim'i fazla erken yaptığımızı düşünüyorum..."

Arkasında Snape'i allak bullak halde bırakarak uzaklaştı...

Harry şimdi bir kez daha Müdür'ün odasındaydı. Gece vaktiydi ve Dumbledore masasının arkasındaki tahtımsı koltuğunda yana doğru çökmüştü, yarı baygın görünüyordu. Sağ eli yanından aşağı sarkıyordu, kararmış, yanmıştı. Snape asasını elin bileğine doğrultmuş büyülü sözler mırıldanıyor, bu arada sol eliyle de bir kadeh dolusu kıvamlı altın rengi iksiri Dumbledore'un boğazından aşağı boşaltıyordu. Biraz sonra, Dumbledore'un gözleri titreşip açıldı.

"Neden," dedi Snape doğrudan lafa girerek, "o yüzüğü *neden* taktın? Onun üzerinde lanet var, şüphesiz fark etmişsindir bunu. Bırak takmayı, niye dokunasın ki?"

Marvoldo Gaunt'un yüzüğü Dumbledore'un önünde, masanın üstünde duruyordu. Çatlamıştı; yanında Gryffindor'un kılıcı duruyordu.

Dumbledore yüzünü buruşturdu.

"Aptallık... ettim. Fena halde kapıldım..."

"Neye kapıldın?"

Dumbledore cevap vermedi.

"Buraya dönmüş olmayı başarman mucize!" Snape'in sesi çok öfkeliydi. "O yüzük olağanüstü güçte bir lanet taşıyordu; umabileceğimiz tek şey, onu kontrol altına almak; şimdilik laneti tek bir ele kıstırdım –"

Dumbledore kararmış, yararsız elini kaldırıp, antika bir eşya gösterilen birinin ifadesiyle inceledi.

"Çok iyi iş çıkardın, Severus. Ne kadar vaktim var sence?"

Dumbledore'un sesinde sohbet ediyormuş havası vardı; hava durumu tahmini soruyordu sanki. Snape tereddüt etti ve sonra, "Bilemiyorum," dedi. "Belki bir yıl. Böyle bir büyüyü sonsuza dek durdurmanın imkânı yok. Sonunda yayılacak, zamanla güçlenen türden bir lanet bu."

Dumbledore gülümsedi. Bir yıldan az ömrü kaldığı haberi onun için önemsiz bir meseleydi sanki.

"Ne şanslıyım ki, son derece şanslıyım ki yanımda sen varsın, Severus.".

"Beni biraz önce çağırsaydın, daha fazlasını yapabilirdim, sana daha çok vakit kazandırabilirdim!" dedi Snape hiddetle. Kırık yüzüğe ve kılıca baktı. "Yüzüğü kırmanın laneti de kıracağını mı sandın?"

"Öyle bir şey... Hezeyan içindeydim, şüphesiz..." dedi Dumbledore. Zorlukla, koltuğunda doğruldu. "Eh, doğrusu bu durum işleri çok daha basitleştiriyor."

Snape tamamen afallamış gibiydi. Dumbledore gülümsedi.

"Lord Voldemort'un benim üzerime yaptığı plandan bahsediyorum. Malfoy'ların zavallı oğluna beni öldürtme planından."

Snape Harry'nin defalarca oturduğu yere, Dumbledore'un masasının karşısındaki sandalyeye oturdu. Harry onun Dumbledore'un lanetli eli konusunda daha çok şey söylemek istediğini görebiliyordu, ama Dumbledore o eli kaldırarak bu meseleyi daha fazla tartışmayı kibarca reddetti. Snape surat asarak, "Karanlık Lord, Draco'nun başarılı olmasını beklemiyor," dedi. "Bu sadece Lucius'un son zamanlardaki başarısızlıkları için verilen bir ceza.

Draco'nun annesiyle babası için yavaş bir işkence; onun başarısız oluşunu ve bunun bedelini ödeyişini izleyecekler."

"Kısaca, oğlanın başında da benimki kadar kesin bir ölüm fermanı var," dedi Dumbledore. "Şimdi, zannediyorum ki Draco bu işte başarısız olursa onun doğal halefi sensin, değil mi?"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Sanırım, Karanlık Lord'un planı öyle."

"Lord Voldemort yakında Hogwarts'ta bir casusa sahip olmasının gerekmeyeceğini düşünüyor, öyle mi?"

"Okulun yakında kendi elinde olacağını düşünüyor, evet."

"Ve okul onun eline geçerse," dedi Dumbledore, sanki laf olsun diye belirtiyormuş gibi, "Hogwarts'taki öğrencileri korumak için elinden geleni yapacağına söz verir misin bana?"

Snape gergin gergin başını evet anlamında salladı.

"Güzel. Şimdi. İlk önceliğin, Draco'nun neler planladığını öğrenmek. Korkmuş bir yeniyetme kendisi için olduğu kadar diğerleri için de tehlike oluşturur. Ona yardım ve rehberlik sun, kabul edecektir, seni seviyor –"

"– babası gözden düştüğünden beri o kadar da sevmiyor. Draco beni suçluyor, babasının konumunu ele geçirdiğimi düşünüyor."

"Yine de, dene. Kendimden çok, çocuğun aklına gelebilecek planlara kazara kurban gidebilecek olanları düşünüyorum ben. Tabii onu Lord Voldemort'un gazabından korumak istiyorsak, nihayetinde yapılabilecek tek bir şey var."

Snape kaşlarını kaldırdı ve alaycı bir ses tonuyla sordu. "Seni öldürmesine izin mi vermeyi düşünüyorsun?"

"Elbette hayır. Beni *sen* öldürmelisin."

Uzun bir suskunluk oldu, sadece tuhaf bir tıkırtı geliyordu bir yerden. Anka kuşu Fawkes, bir parça mürekkep balığı kemiği çiğniyordu.

"Hemen mi yapmamı istersin?" diye sordu Snape, sesinde koyu bir alaycılıkla. "Yoksa mezar kitabeni yazmak için bir iki dakika ister misin?"

"Ah, daha değil," dedi Dumbledore, gülümseyerek. "Zannediyorum ki o an, zamanı gelince kendini belli edecektir zaten. Bu gece olanları düşününce," kavruk elini gösterdi, "bunun bir yıl zarfında gerçekleşeceğinden emin olabiliriz."

"Madem ölmek umurunda değil," dedi Snape sert sert, "neden bunu Draco'nun yapmasına izin vermiyorsun?"

"O çocuğun ruhu henüz o kadar zedelenmiş değil," dedi Dumbledore. "Benim yüzümden paramparça olsun istemem."

"Ya benim ruhum, Dumbledore? Ya benimki?"

"İhtiyar bir adamı acıdan ve küçük düşmekten kurtarmanın ruhunu zedeleyip zedelemeyeceğini sadece sen biliyorsun," dedi Dumbledore. "Senden bu tek, büyük iyiliği istiyorum, Severus, çünkü Chudley Gülleleri'nin bu sene ligi sonuncu bitireceği ne kadar kesinse, ölümün beni almaya geleceği de o kadar kesin. İtiraf etmeliyim ki çabuk ve acısız bir çıkışı, uzatılmış ve zahmetli bir duruma tercih ederim. Mesela Greyback'in işin içine girmesi halinde ortaya çıkacak duruma yani – duydum ki Lord Voldemort onu da saflarına katmış, öyle mi? Ya da yemeden önce yemeğiyle oynamayı seven sevgili Bellatrix'in eline düşmeye."

Ses tonu kaygısızdı ama mavi gözleri Harry'yi defalarca delip geçtiği gibi, Snape'i delip geçiyordu; sanki sözünü ettikleri ruhu görebiliyormuş gibi. Sonunda Snape yine başını kısa ve sert bir hareketle sallayarak, kabul etti.

Dumbledore tatmin olmuş gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim, Severus..."

Oda kayboldu ve şimdi Snape ile Dumbledore alacakaranlıkta şatonun bomboş görünen arazisinde yürüyorlardı.

"Beraber kapandığınız bütün o akşamlarda Potter'la ne yapıyorsun?" diye sordu Snape birden.

Dumbledore usanmış gibi göründü.

"Niye? Onu *daha da çok* cezaya bırakacak değilsin ya, Severus? Çocuk yakında dışarıda geçirdiğinden çok cezada vakit geçirmeye başlayacak."

"Aynı babası –"

"Görünüşte öyle belki, ama derine indiğinde tabiatı annesininkine çok daha fazla benziyor. Harry ile vakit geçiriyorum çünkü onunla konuşacağım şeyler, çok geç olmadan ona vermem gereken bilgiler var."

"Bilgiler," diye tekrar etti Snape. "Ona güveniyorsun... bana güvenmiyorsun."

"Mesele güven meselesi değil. İkimiz de biliyoruz ki benim kısıtlı zamanım var. Çocuğa yapması gerekeni yapabilmesi için yeterli bilgi vermem çok önemli."

"Peki ben niye aynı bilgiyi alamıyorum?"

"Bütün sırlarımı tek bir sepete koymamayı tercih ederim, hele ki vaktinin bu kadarını Lord Voldemort'un kolunda sallanarak geçiren bir sepete."

"Bunu senin emirlerin doğrultusunda yapıyorum!"

"Ve çok da iyi yapıyorsun. Senin kendini sürekli soktuğun tehlikeyi küçümsediğimi sanma, Severus. Voldemort'a değerliymiş gibi görünen bilgiler verirken hayati konuları saklamak, senden başka kimseye emanet etmeyeceğim bir görev."

"Yine de Zihinbend yapamayan, sihri vasat ve Karanlık Lord'un zihniyle arasında doğrudan bağlantı bulunan bir çocuğa daha çok sır veriyorsun!"

"Voldemort o bağlantıdan korkuyor," dedi Dumbledore. "Bir süre önce Harry'nin zihnini tam anlamıyla paylaşmanın onun için ne anlama geldiğini şöyle bir gördü. Daha önce hiç yaşamadığı kadar büyük bir acıydı. Bir daha Harry'nin zihnini ele geçirmeye çalışmayacak, seni temin ederim. En azından o şekilde."

"Anlamıyorum."

"Lord Voldemort'un ruhu, sakatlanmış haliyle, Harry'ninki gibi bir ruhla yakın teması kaldıramıyor. Donmuş çeliğe değen dil gibi, aleve değen ten gibi –"

"Ruh mu? Burada zihinden bahsediyorduk!"

"Harry ile Lord Voldemort söz konusu olduğunda, birinden bahsetmek diğerinden bahsetmek demek."

Dumbledore yalnız olduklarından emin olmak için etrafına baktı. Yasak Orman'a yakındılar şimdi, ama etrafta kimse görünmüyordu.

"Beni öldürdükten sonra, Severus –"

"Bana her şeyi söylemeye yanaşmıyorsun, ama benden bu küçük hizmeti bekliyorsun!" diye hırladı Snape, şimdi ince yüzde gerçek bir öfke parlamıştı. "Çok fazla şeye nasılsa olacak gözüyle bakıyorsun, Dumbledore! Belki fikrimi değiştirdim!"

"Bana söz verdin, Severus. Ve hazır bana vereceğin hizmetlerden söz ederken, genç Slytherin dostumuzun üzerinden gözünü ayırmamayı kabul ettin sanıyordum."

Snape'in yüzüne kızgın, isyankâr bir ifade geldi. Dumbledore iç geçirdi.

"Bu gece odama gel Severus, saat on birde, o zaman sana güvenmediğimden şikâyet etmeyeceksin..."

Tekrar Dumbledore'un odasındalardı şimdi, pencereler karanlıktı ve Fawkes sessizce dururken Snape hiç kıpırdamadan oturuyor, Dumbledore ise onun etrafında yürüyerek konuşuyordu.

"Harry son âna kadar, gerekli olana kadar bilmemeli, yoksa yapılması gerekeni yapacak kuvveti nereden bulabilir?"

"Ama ne yapması gerekiyor ki?"

"O Harry ile benim aramda. Şimdi, iyi dinle, Severus. İleride –benim ölümümden sonra– itiraz etme, sözümü kesme! İleride, Lord Voldemort'un yılanının hayatı için endişeleniyormuş gibi göründüğü bir an gelecek."

"Nagini için mi?" Snape hayrete düşmüş gibiydi.

"Kesinlikle. Lord Voldemort'un yılanı emirlerini yerine getirmesi için göndermeyi bıraktığı, onu yanı başında, sihirli koruma altında tuttuğu bir an gelirse, sanırım işte o zaman Harry'ye anlatmak emniyetli olacaktır."

"Neyi anlatmak?"

Dumbledore derin bir nefes alıp gözlerini kapadı.

"Lord Voldemort'un onu öldürmeye çalıştığı gece Lily aralarına bir kalkan olarak kendi hayatını attığında, Öldüren Lanet'in geri teptiğini ve Voldemort'un ruhunun bir parçasının bütünden kopup ayrıldığını, o yıkılmakta olan binada kalmış tek canlı ruha tutunduğunu. Lord Voldemort'un bir parçası Harry'nin içinde yaşıyor, ona yılanlarla konuşma gücünü ve Lord Voldemort'un zihniyle arasında bulunan, hiçbir zaman anlayamadığı bağlantıyı veren de bu zaten. Ve Voldemort'un eksikliğini hiç hissetmediği o ruh parçası Harry'nin içinde kaldığı, Harry tarafından korunduğu sürece, Lord Voldemort ölemez."

Harry iki adamı sanki uzun bir tünelin sonundan izliyordu, ondan öyle uzaklardı ki, sesleri kulaklarında tuhaf bir şekilde yankılanıyordu.

"Yani çocuğun... çocuğun ölmesi mi gerekiyor?" diye sordu Snape, epey sakince.

"Ve Voldemort bunu kendi yapmalı, Severus. Hayati önemde bu."

Yine uzun bir sessizlik oldu. Sonra Snape konuştu. "Bunca yıl... sanıyordum ki... çocuğu onun için koruyoruz. Lily için."

"Onu koruyorduk çünkü ona eğitim vermek, onu büyütmek, onun gücünü denemesini sağlamak hayati önem taşıyordu," dedi Dumbledore, gözleri hâlâ kapalı. "Bu arada, ikisinin arasındaki bağ giderek güçleniyor, parazitik bir büyüme bu: kendi de bundan şüpheleniyor diye düşünüyorum bazen. Onu tanıyorsam, kendi ölümüyle karşılaşmaya giderken, bunun Voldemort'un gerçekten sonunu getirmesi için gerekli ayarlamaları yapmış olacak."

Dumbledore gözlerini açtı. Snape dehşete düşmüş görünüyordu.

"Onu doğru anda ölebilsin diye mi hayatta tuttun yani?"

"Hiç şok geçirme, Severus. Kaç adamın ve kadının ölümünü izledin?"

"Son zamanlarda, sadece kurtaramadıklarımın," dedi Snape. Ayağa kalktı. "Beni kullandın."

"Nasıl yani?"

"Senin için casusluk yaptım, yalan söyledim, kendimi ölüm tehlikesine soktum. Bütün bunlarda amaç, Lily Potter'ın oğlunun emniyette olmasıydı güya. Şimdi kalkmış bana onu kesilecek bir domuz gibi semirttiğini söylüyorsun –"

"Ama ne kadar dokunaklı bu, Severus," dedi Dumbledore ciddi bir ifadeyle. "Yoksa bunca zaman sonra çocuğa karşı sevgi mi beslemeye başladın?"

"*Çocuğa* mı?" diye bağırdı Snape. "*Expecto patronum!*"

Asasının ucundan gümüş maral fırladı: odanın zeminine indi, tek bir sıçrayışla odayı geçip pencereden dışarı uçtu gitti. Dumbledore onun süzülerek uzaklaşmasını izledi ve maralın gümüşsü parıltısı sönerken, Snape'e döndü, gözleri yaşla doluydu.

"Bunca zaman sonra, öyle mi?"

"Her zaman," dedi Snape.

Ve sahne değişti. Şimdi Harry, Snape'in masasının arkasındaki Dumbledore portresiyle konuştuğunu gördü.

"Voldemort'a Harry'nin teyzesiyle eniştesinin evinden ayrılışının gerçek tarihini vermen gerekecek," dedi Dumbledore. "Voldemort senin bu kadar çok bilgi sahibi olduğuna inanırken öyle yapmazsan kuşku uyandırırsın. Ancak, sahte hedef fikrini yerleştirmelisin – sanırım, bu Harry'nin güvenliğini sağlar. Mundungus Fletcher'ı Şaşırtmayı dene. Ve Severus, eğer kovalamacada yer almak zorunda kalırsan, mutlaka rolünü ikna edici bir şekilde oyna... Senin mümkün olduğu kadar uzun bir süre Lord Voldemort'un gözünde itibarını koruyacağına güveniyorum, yoksa Hogwarts Carrow'ların merhametine kalır..."

Şimdi Snape aşina görünmeyen bir meyhanede Mundungus ile kafa kafaya vermişti, Mundungus'un yüzü tuhaf bir şekilde ifadesiz görünüyordu, Snape'in ise odaklanmaktan kaşları çatıktı.

"Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na," diye mırıldanıyordu Snape,

"sahte hedefler kullanmalarını önereceksin. Çok Özlü İksir. Birbirinin tıpatıp aynı Potter'lar. İşe yarayabilecek tek yöntem bu. Sana bunu önerdiğimi unutacaksın. Bunu kendi fikrin olarak sunacaksın. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye mırıldandı Mundungus, gözleri boş bakarak...

Şimdi Harry karanlık bir gecede, açık havada, bir süpürgenin üstündeki Snape'in yanında uçuyordu: yanında başka kukuletalı Ölüm Yiyenler vardı ve ileride Lupin ile aslında George olan Harry gidiyordu... bir Ölüm Yiyen öne çıktı ve asasını kaldırıp doğrudan Lupin'in arkasına nişan aldı –

"*Sectumsempra!*" diye bağırdı Snape.

Fakat Ölüm Yiyen'in asa tutan eline nişanlanmış büyü, onu ıskalayıp George'a isabet etti –

Ve sonra, Snape Sirius'un eski yatak odasında diz çökmüştü. Lily'den gelen eski mektubu okurken kanca burnundan aşağı yaşlar damlıyordu. İkinci sayfada yalnızca birkaç sözcük vardı:

Gellert Grindelwald ile arkadaş olmuş olabileceği fikri. Bana sorarsan, aklı gidiyor artık!

Kucak dolusu sevgiler
Lily

Snape Lily'nin imzasını ve sevgisini taşıyan sayfayı aldı, cüppesinin içine soktu. Sonra elinde tuttuğu fotoğrafı yırtıp Lily'nin güldüğü bölümü sakladı, James ile Harry'yi gösteren kısmı ise yeniden yere, konsolun altına attı...

Ve şimdi Snape bir kez daha Müdür'ün odasında ayakta duruyordu. Phineas Nigellus telaşla portresine girdi.

"Müdür! Dean Ormanı'nda kamp kurmuşlar! Bulanık –"

"O kelimeyi kullanma!"

"– o zaman o Granger denen kız çantasını açarken söyledi, onu duydum!"

"Güzel. Çok güzel!" diye haykırdı Dumbledore'un portresi Müdür'ün koltuğunun arkasından. "Şimdi kılıç, Severus! Unutma ihtiyaç ve yiğitlik gerektiren şartlarda alınmalı – ve onu senin verdiğini bilmemeli! Eğer Voldemort Harry'nin zihnini okur da senin ona yardım ettiğini öğrenirse –"

"Biliyorum," diye kestirip attı Snape. Dumbledore'un portresine gidip, onu kenarından çekti. Tablo öne doğru savruldu ve arkasında bir oyuk göründü. Snape oradan Gryffindor'un kılıcını aldı.

"Ve hâlâ bana Potter'a kılıcı vermenin neden bu kadar önemli olduğunu söylemeyecek misin?" dedi Snape, cüppesinin üstüne bir seyahat pelerini geçirirken.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Dumbledore'un portresi. "Kılıçla ne yapacağını bilecektir. Ve Severus, çok dikkatli ol, George Weasley'nin kazasından sonra seni görünce pek iyi davranmayabilirler –"

Snape kapıdayken durup döndü.

"Merak etme, Dumbledore," dedi soğukkanlılıkla. "Bir planım var..."

Ve Snape odadan çıktı. Harry yükselerek Düşünseli'nden çıktı ve az sonra aynı odada, halıyla kaplı zeminde yatıyordu: Snape az önce kapıyı kapatmıştı sanki.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yeniden Ormanda

Nihayet, gerçek. Yüzü, bir zamanlar zaferin sırlarını öğrendiğini sandığı odadaki tozlu halıya yapışık yatan Harry en sonunda, zaten hayatta kalmasının beklenmediğini anladı. Görevi, Ölüm'ün onu sevinçle karşılayan kollarına sakince yürümekti. Yol boyunca da Voldemort'un hayatla arasında kalmış bağlantılarını yok edecekti; böylece nihayet Voldemort'un yoluna fırlayıp da kendini savunmak için asasını kaldırmayınca, son tertemiz olacak, Godric's Hollow'da yapılması gereken görev tamamlanacaktı: ikisi de yaşamayacak, ikisi de varlığını sürdürmeyecekti.

Kalbinin, göğsünde vahşice çarptığını hissetti. Ne gariptir ki ölümden korku duyarken daha da şiddetli çarpıyor, yiğitçe onu sağ tutmaya çalışıyordu. Ama kalbinin durması gerekecekti, hem de yakında. Vuruşları sayılıydı. Harry ayağa kalkıp şatoda son kez yürürken, araziye ve oradan da Orman'a giderken, vakti kaç vuruşa daha yetecekti acaba?

İçinde o cenaze davulu vurarak yerde yatarken, dehşet her yanını kapladı. Ölmek can acıtır mıydı? Ölmek üzere olduğunu sandığı ve ölümden kaçtığı onca seferde asla olayın kendisini gerçek anlamıyla düşünmemişti: yaşama iradesi her zaman ölüm korkusundan güçlü olmuştu. Ama kaçmaya çalışmak, Voldemort'tan daha hızlı koşmak, şimdi aklına gelmiyordu. Bitmişti, biliyordu, geriye kalan da sadece o olayın kendisiydi: ölmek.

Keşke Privet Drive dört numaradan son kez ayrıldığında, o

yaz gecesinde ölmüş olsaydı, asil anka tüyü asa onu kurtardığı zaman! Keşke Hedwig gibi ölseydi, öyle hızlı gerçekleşseydi ki olduğunu anlamasaydı bile! Ya da sevdiği birini kurtarmak için kendini bir asanın önüne atmış olabilseydi... şimdi annesiyle babasının ölümlerine bile imreniyordu. Kendi yıkımına doğru bu soğukkanlı yürüyüş, farklı türde bir cesaret gerektirecekti. Parmaklarının hafiften titrediğini hissetti ve onları kontrol etmeye çalıştı ama Harry'yi kimse görmüyordu; duvarlardaki portrelerin hepsi boştu.

Yavaşça, çok yavaşça doğrulup oturdu ve bunu yaparken her zamankinden çok daha canlı olduğunu, kendi yaşayan bedeninin daha fazla farkında olduğunu hissetti. Niçin daha önce beyniyle, siniriyle ve çarpan kalbiyle ne tür bir mucize oluşturduğunu takdir etmemişti? Hepsi gidecekti... ya da, hiç değilse, kendisi onları bırakıp gidecekti. Nefesi ağır ve derinden geliyordu, ağzı ve boğazı tamamen kuruydu, ama gözleri de öyleydi.

Dumbledore'un ihaneti hemen hemen hiçbir şey sayılmazdı. Elbette ki daha büyük bir plan vardı; Harry sadece bunu göremeyecek kadar aptaldı, bunu anlıyordu şimdi. Dumbledore'un onu hayatta tutmak istediği şeklindeki kendi varsayımını asla sorgulamamıştı. Şimdi ise ömrünün öteden beri bütün Hortkuluklar'ı ortadan kaldırmanın ne kadar zaman alacağıyla belirlendiğini anlıyordu. Dumbledore Hortkuluklar'ı yok etme görevini ona devretmişti, o da itaatkâr bir şekilde yalnızca Voldemort'u değil, kendini de hayata bağlayan bağları parçalamış durmuştu! Başka hayat ziyan etmeden bu tehlikeli işi zaten öldürülmesi hedeflenen ve ölümü bir felaket değil, Voldemort için bir başka darbe olacak oğlana vermek ne kadar temiz, ne kadar zarif.

Ve Dumbledore Harry'nin kaçmayacağını, ucunda *kendi* sonu olsa bile, sonuna kadar gideceğini bilmişti, çünkü ne de olsa onu tanıma zahmetine katlanmıştı, değil mi? Dumbledore da, Voldemort gibi biliyordu ki, Harry kendi yerine birilerinin ölmesini durdurma gücüne sahip olduğunu keşfettikten sonra, artık böyle

bir şeyin olmasına asla izin vermezdi. Büyük Salon'da ölü yatan Fred, Lupin ve Tonks'un görüntüleri istemese de gözünde canlandı ve bir an için nefes almakta zorluk çekti: Ölüm sabırsızdı...

Ama Dumbledore onu gözünde büyütmüştü. Başaramamıştı işte: yılan hayattaydı. Harry öldürüldükten sonra bile Voldemort'u dünyaya bağlayan bir Hortkuluk kalmıştı. Doğru, bu başka birinin işini kolaylaştıracaktı. Kimin yapacağını merak etti... Ron ve Hermione ne yapılması gerektiğini bileceklerdi, elbette... Dumbledore o ikisine sırrını açmasını bunun için istemişti... Harry vaktinden önce gerçek kaderine boyun eğerse onlar devam edebilsin diye...

Soğuk bir penceredeki yağmur gibi, bu düşünceler inkâr edilemez gerçeğin, yani ölmesi gerektiği gerçeğinin sert yüzeyine pıtır pıtır vuruyordu. *Ölmeliyim.* Sona ermeli.

Ron ve Hermione çok uzakta gibi görünüyordu, ırak bir ülkedeydiler sanki; onlardan ayrılalı çok uzun zaman olmuş gibi hissediyordu. Vedalaşma da olmayacaktı, açıklama da, bunda kararlıydı. Bu, birlikte çıkamayacakları bir yolculuktu ve onu durdurma çabaları, değerli zamanın kaybına yol açabilirdi. On yedinci doğum gününde aldığı eski altın saate baktı. Voldemort'un teslim olması için verdiği bir saatlik sürenin neredeyse yarısı geçmişti.

Ayağa kalktı. Kalbi çılgın bir kuş gibi çarparak kaburgalarına vuruyordu. Belki o da az zamanları kaldığını biliyordu, belki de son gelmeden önce bir ömürlük vuruşu tamamlamaya kararlıydı. Odanın kapısını kapatırken geriye bakmadı.

Şato boştu. Tek başına şato boyunca yürürken kendini hayalet gibi hissetti, sanki çoktan ölmüş gibi. Portrelerdeki insanlar hâlâ çerçevelerinin içinde değildi. Her tarafta tekinsiz bir hareketsizlik vardı, sanki binanın hayat kaynağının geri kalanı, ölülerle yas tutanların sıkış tıkış doldurduğu Büyük Salon'da yoğunlaşmış gibi.

Harry Görünmezlik Pelerini'ni üstüne çekip aşağı inmeye başladı, sonunda mermer merdiveni de inerek Giriş Salonu'na geldi.

Belki içinde küçücük bir parça, hissedilmeyi, görülmeyi, durdurulmayı umuyordu ama Pelerin, her zamanki gibi nüfuz edilmezdi, mükemmeldi ve Harry kolaylıkla ön kapıya ulaştı.

Derken Neville az daha ona tosluyordu. Araziden içeri bir ceset taşıyan iki kişiden biriydi. Harry cesede baktı ve karnına bir darbe daha yemiş gibi oldu: Colin Creevey, reşit olmasa da, tıpkı Malfoy, Crabbe ve Goyle gibi gizlice geri dönmüş olmalıydı. Ölüyken minicik görünüyordu.

"Bak ne diyeceğim? Ben tek başıma onu halledebilirim, Neville," dedi Oliver Wood ve Colin'i itfaiyeci gibi omuzuna vurup Büyük Salon'a taşıdı.

Neville bir an kapı çerçevesine yaslandı ve alnını elinin tersiyle sildi. İhtiyar bir adama benziyordu. Sonra başka cesetler getirmek için yine merdivenden karanlığa indi.

Harry Büyük Salon'un girişine bir kez göz attı. İnsanlar oradan oraya dolaşıyor, birbirini teselli etmeye çalışıyor, bir şeyler içiyor, ölülerin yanında diz çöküyordu ama sevdiği insanların hiçbirini göremiyordu; Hermione'den, Ron'dan, Ginny'den ya da geri kalan Weasley'lerin herhangi birinden, Luna'dan eser yoktu. Kendisine kalan bütün zamanı onlara son bir kez bakmak için harcayabileceği duygusuna kapıldı; ama sonra, bakmayı bırakacak gücü bulabilir miydi acaba? Böylesi daha iyiydi.

Merdivenden inip karanlığa çıktı. Saat hemen hemen sabahın dördüydü ve arazinin ölümcül hareketsizliği, onun sanki nefesini tutmuş da, Harry yapması gereken şeyi yapabilecek mi diye beklediği hissi uyandırıyordu.

Harry, bir başka cesedin üzerine eğilmiş olan Neville'in yanına gitti.

"Neville."

"Vay canına, Harry, senin yüzünden az daha kalbim duracaktı!"

Harry Pelerin'i çıkarmıştı: fikir aklına birdenbire gelmişti, kesinlikle emin olma arzusundan doğmuştu.

"Tek başına nereye gidiyorsun sen?" diye sordu Neville, kuşkuyla.

"Hepsi planın bir parçası," dedi Harry. "Yapmam gereken bir şey var. Dinle – Neville –"

"Harry!" Neville birden ürkmüş göründü. "Harry, teslim olmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye kolayca yalan söyledi Harry. "Elbette olmayacağım... bu başka bir şey. Ama bir süre göz önünde olmayabilirim. Voldemort'un yılanını biliyorsun, değil mi, Neville? Koskocaman bir yılanı var... ona Nagini diyor..."

"Duydum, evet... n'olmuş yılana?"

"Öldürülmesi gerekiyor. Ron ve Hermione de biliyor, ama belki onlar da –"

Bu ihtimalin korkunçluğu bir an onu boğdu, konuşmasını imkânsız hale getirdi. Ama kendini yine toparladı: bu can alıcı bir noktaydı, Dumbledore gibi olmalıydı, soğukkanlılığını korumalıydı, yedekler bulmalıydı, görevi sürdürecek başkaları. Dumbledore üç kişinin hâlâ Hortkuluklar'ı bildiğini bilerek ölmüştü; şimdi de Neville, Harry'nin yerini alacaktı: yine sırrı paylaşan üç kişi olacaktı.

"Belki onlar da – meşgul olursa diyorum – senin de eline fırsat geçerse –"

"Yılanı mı öldüreyim?"

"Yılanı öldür," diye onayladı Harry.

"Tamam, Harry. Sen iyisin, değil mi?"

"İyiyim. Sağol, Neville."

Ama Harry gitmeye hamle edince, Neville onun bileğini yakaladı.

"Hepimiz savaşa devam edeceğiz, Harry. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ben –"

Bunaltıcı bir duygu, cümlenin sonunu boğdu, devam edemedi. Neville bunu garipsemiş gibi görünmüyordu. Harry'nin omuzunu

dostça sıvazladı, onu bıraktı ve başka ceset aramak için yürüdü gitti.

Harry yeniden Pelerin'i üstüne attı ve yoluna devam etti. Uzak sayılmayacak bir yerde birisi hareket ediyordu, yerde boylu boyunca uzanmış başka birinin üzerine eğilmişti. İyice yaklaşınca Ginny olduğunu fark etti.

Durdu kaldı. Ginny, fısıltıyla annesini isteyen bir kızın yanında çömelmişti.

"Yok bir şey," diyordu Ginny. "Tamam. Seni içeri götüreceğiz."

"Ama ben *eve* gitmek istiyorum," diye fısıldadı kız. "Artık savaşmak istemiyorum!"

"Biliyorum," dedi Ginny ve sesi çatallaştı. "Her şey yoluna girecek."

Harry'nin teni dalga dalga ürperdi. Geceye doğru bağırmak istiyordu, Ginny'nin orada olduğunu bilmesini istiyordu, nereye gittiğini bilmesini istiyordu. Durdurulmak, gerisin geri sürüklenmek, eve gönderilmek istiyordu...

Ama evdeydi zaten. Hogwarts onun bildiği ilk ve en iyi evdi. Harry, Voldemort ve Snape, terk edilmiş çocuklar, üçü de burada bir yuva bulmuştu...

Şimdi Ginny yaralı kızın yanında dizlerinin üzerinde durmuş, kızın elini tutmuştu. Harry olağanüstü bir çabayla kendini ilerlemeye zorladı. Yanından geçerken Ginny etrafa bakmış gibi geldi Harry'ye, yakında birisinin yürüdüğünü mü sezdi diye merak etti, ama konuşmadı, geriye de bakmadı.

Hagrid'in kulübesi karanlıkta heyulâ gibi belirdi. Işık yoktu, Fang'in kapıyı tırmalama sesi gelmiyordu, hoşgeldin havlaması yükselmedi. Hagrid'e yapılan onca ziyaret, bakır çaydanlığın ateşte parıldaması, taş gibi kurabiyeler, dev larvalar ve Hagrid'in kocaman, sakallı yüzü, sümüklüböcek kusan Ron, ona Norbert'i kurtarması için yardım eden Hermione...

İlerledi, artık Orman'ın kıyısına gelmişti, durdu.

Bir Ruh Emici sürüsü ağaçlar arasında kayarak gidiyordu; Harry onların soğuğunu hissediyordu, aralarından güvenli şekilde geçeceğinden emin değildi. Bir Patronus yapacak gücü kalmamıştı. Artık titremesini kontrol edemiyordu. Sonuçta, ölmek öyle kolay iş değildi. Nefes aldığı her dakika, otların kokusu, yüzüne vuran serin hava öyle kıymetliydi ki: insanların uzun yılları, ziyan edecek zamanları, bir türlü geçmek bilmeyecek kadar çok zamanları olduğunu düşündü, oysa kendisi her saniyeye sarılıyordu şimdi. Aynı zamanda hem devam edemeyeceğini düşünüyordu, hem de etmesi gerektiğini biliyordu. Uzun oyun sona ermişti, Snitch yakalanmıştı, havadan ayrılma vakti gelmişti...

Snitch. Sinirsiz parmakları bir an beceriksizce boynundaki keseyi kurcaladı, sonra Snitch'i çekip çıkardı.

Kapanışta açılırım.

Hızla ve zar zor nefes alarak gözlerini dikip Snitch'e baktı. Zamanın mümkün olduğunca yavaş geçmesini istediği şu anda, zaman tam aksine hızlanmış görünüyordu ve kavrama duygusu öyle hızla geliyordu ki, kestirme yoldan gidip düşüncenin önüne geçmişti adeta. Kapanış buydu. An, bu andı.

Altını dudaklarına bastırdı ve "Ölmek üzereyim," diye fısıldadı.

Metal kabuk açıldı. Titreyen elini aşağı indirdi, Pelerin'in altında Draco'nun asasını kaldırdı ve "*Lumos*," diye mırıldandı.

Ortasından tırtık tırtık bir çatlak inen siyah taş, Snitch'in iki yarısında duruyordu. Diriltme Taşı, Mürver Asa'yı temsil eden dikey bir çizgiyle yukarıdan aşağı çatlamıştı. Pelerin ile taşı temsil eden üçgen ve daire hâlâ seçilebiliyordu.

Ve Harry bir kez daha, düşünmesine gerek bile kalmadan kavradı. Onları geri getirmesinde bir sakınca yoktu, çünkü zaten aralarına katılmak üzereydi. Aslında Harry onları çağırmıyordu: onlar onu çağırıyordu.

Gözlerini yumdu ve taşı üç kez elinde çevirdi.

Yaptığının işe yaradığını biliyordu, çünkü çevresinde, Or-

man'ın dış sınırını işaretleyen topraklı, küçük dalların saçıldığı arazide hafif kıpırtılar duyuyordu – hareket eden narin bedenleri akla getiren kıpırtılardı bunlar. Gözlerini açıp etrafına baktı.

Hayalet de değildiler, gerçekten etten kemikten de, bunu görebiliyordu. En çok, uzun zaman önce günceden kaçan Riddle'a benziyorlardı; neredeyse somutlaşmış anıdan ibaretti o Riddle. Yaşayan bedenler kadar cisimli değillerdi ama hayaletlerden çok öteydiler. Ona doğru geldiler, her yüzde aynı sevecen gülümseme vardı.

James, Harry ile tıpatıp aynı boydaydı. Öldüğü sırada giydiği giysiler vardı yine üzerinde, saçı dağınık ve karışıktı, gözlüğü Mr Weasley'ninki gibi biraz yana eğikti.

Sirius uzun boylu, yakışıklı ve Harry'nin onu hayatta gördüğünden çok daha gençti. Zahmetsiz bir zarafetle, uzun ve rahat adımlarla yürüyordu, elleri cebindeydi, yüzünde bir gülümseme vardı.

Lupin de daha gençti, o kadar pejmürde değildi, saçı daha sık ve daha koyu renkti. Onca ergenlik dönemi gezisine sahne olan bu aşina yerde olmaktan mutlu görünüyordu.

Lily'nin gülümsemesi hepsininkinden büyüktü. Ona yaklaşırken uzun saçını geriye itti ve Harry'ninkine çok benzeyen yeşil gözleri, sanki ona asla yeterince bakamayacakmış gibi aç bir edayla yüzünü taradı.

"Öyle cesurca davrandın ki."

Harry konuşamadı. Annesine dikilmiş gözleri bayram ediyordu, orada durup sonsuza dek ona bakmak istediğini, başka hiçbir şey istemediğini düşündü.

"Az kaldı," dedi James. "Çok az. Biz... seninle öyle gurur duyuyoruz ki."

"İnsanın canı yanıyor mu?"

Bu çocukça soru, Harry engel olamadan dudaklarından dökülmüştü.

"Ölürken mi? Hiç yanmıyor," dedi Sirius. "Uykuya dalmaktan daha çabuk, daha kolay."

"O da çabuk olmasını isteyecek zaten. Bitsin istiyor," dedi Lupin.

"Ölmeni istemedim," dedi Harry. Bu kelimeler iradesi dışında çıkmıştı ağzından. "Hiçbirinizin ölmesini istemedim. Üzgünüm –"

Hepsinden çok Lupin'e hitap ediyor, ona yalvarıyordu.

"– oğlun daha yeni doğmuştu... Remus, üzgünüm –"

"Ben de üzgünüm," dedi Lupin. "Onu asla tanımayacağım için üzgünüm... Ama o benim ne için öldüğümü bilecek ve umuyorum ki beni anlayacak. Onun daha mutlu bir hayat yaşayacağı bir dünya yaratmaya çalışıyordum."

Orman'ın yüreğinden yayılmışa benzeyen soğuk bir esinti, Harry'nin alnındaki saçları havalandırdı. Onların kendisine gitmesini söylemeyeceklerini, bunun kendi kararı olması gerektiğini biliyordu.

"Benimle kalacak mısınız?"

"Sonuna kadar," dedi James.

"Sizi göremeyecekler, değil mi?" diye sordu Harry.

"Biz senin bir parçanız," dedi Sirius. "Başka kimse bizi göremez."

Harry annesine baktı.

"Yanımdan ayrılma," dedi usulca.

Sonra yola çıktı. Ruh Emici'lerin soğuğu onu alt edemedi, yol arkadaşlarıyla soğuğun içinden geçerken, onun için Patronus görevi gördüler. Dalları arapsaçı gibi dolanmış, kökleri ayak altında bükülmüş, boğum boğum olmuş, birbirine yakın büyümüş ihtiyar ağaçların arasından birlikte geçtiler. Harry karanlıkta Pelerin'e sıkı sıkı sarındı, gittikçe ormanın daha derinlerine yürüdü. Voldemort'un tam olarak nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu bulacağından emindi. Yanında, James, Sirius, Lupin ve Lily hemen hemen hiç ses çıkarmadan yürüyordu ve onların varlığı Harry'nin cesareti, bir ayağını ötekinin önüne koyabilme nedeniydi.

Bedeni ve zihni şimdi tuhaf bir şekilde birbirinden kopukmuş

hissi uyandırıyordu, kollarıyla bacakları bilinçli bir talimat olmadan, sanki Harry birazdan terk edeceği bedenin sürücüsü değil de, yolcusuymuş gibi hareket ediyordu. Ormanda yanında yürüyen ölüler şimdi onun için şatodaki canlılardan çok daha gerçekti: Harry ömrünün sonuna doğru, Voldemort'a doğru sendeleyip kayarak giderken, hayalete benzeyenler Ron, Hermione, Ginny ve bütün diğerleriydi.

Pat diye ani bir ses ile bir fısıltı: bir başka canlı yaratık yakınlarda kıpırdamıştı. Harry Pelerin'in altında durdu, çevreye baktı, dinledi; annesi, babası, Lupin ve Sirius da durdular.

"Orada biri var," diye kaba bir fısıltı geldi yakından. "Görünmezlik Pelerini var. Yoksa o –?"

Yakındaki bir ağacın arkasından iki karaltı çıktı: asaları ışık saçtı ve Harry Yaxley ile Dolohov'un karanlığa, dosdoğru kendisinin, annesiyle babasının, Sirius ve Lupin'in durdukları yere baktıklarını gördü. Besbelli bir şey göremiyorlardı.

"Bir şey duydum, orası kesin," dedi Yaxley. "Hayvan mıdır sence?"

"O kafadan çatlak Hagrid, burada bir sürü şey bulundururdu," dedi Dolohov, omuzunun üstünden geriye bir bakış atarak.

Yaxley başını eğip saatine baktı.

"Zaman neredeyse doldu. Potter'ın saati bitti. Gelmiyor."

"Oysa Karanlık Lord geleceğinden öyle emindi ki! Hiç memnun kalmayacak."

"En iyisi geri dönelim," dedi Yaxley. "Bakalım şimdi plan neymiş."

O ve Dolohov dönüp Orman'ın içlerine doğru yürüdüler. Harry de arkalarından gitti, onların kendisini tam da gitmek istediği yere götüreceklerini biliyordu. Yana baktı, annesi ona gülümsedi, babası başını sallayarak cesaret verdi.

Henüz birkaç dakika gitmişlerdi ki Harry ileride ışık gördü. Yaxley ile Dolohov, bir açıklığa adım attılar; Harry vaktiyle canavar Aragog'un yaşadığı yeri tanıdı. Aragog'un muazzam ağının

kalıntıları hâlâ oradaydı ama soyundan gelenlerin oluşturduğu sürü, davaları için savaşmak üzere Ölüm Yiyenler tarafından oradan sürülmüştü.

Açıklığın ortasında bir ateş yanıyordu, titreşen ışığı tamamen sessiz, tetikte Ölüm Yiyenler'den oluşan bir kalabalığın üzerine düşüyordu. Bazıları hâlâ maskeli ve kukuletalıydı, diğerleri yüzlerini açmıştı. Grubun hemen dışında iki dev oturmuştu, heybetli gölgeleri açıklığa vuruyordu, zalim yüzleri kaya gibi kabaca yontulmuştu. Harry, sinmiş, uzun tırnaklarını kemiren Fenrir'i gördü; iri yarı, sarışın Rowle, kanayan dudağına dokunuyordu. Mağlup ve dehşet içinde görünen Lucius Malfoy'u ve gözleri çökmüş, korku dolu Narcissa'yı gördü.

Bütün gözler, başını eğmiş, beyaz ellerini önündeki Mürver Asa'nın üzerinde kavuşturmuş Voldemort'un üzerine dikilmişti. Dua ediyor ya da içinden sessizce sayıyor olabilirdi ve hâlâ açıklığın kıyısında duran Harry'ye, gülünç bir şekilde, saklambaç oyununda sayı sayan bir çocuğu anımsattı. Başının gerisinde koca yılan Nagini hâlâ fırıl fırıl dönerek ve bükülerek, devasa bir haleyi andıran ışıltılı, büyülü kafesinde süzülüyordu.

Dolohov ve Yaxley çembere yeniden katılınca, Voldemort başını kaldırıp baktı.

"Potter'dan eser yok, Lordum," dedi Dolohov.

Voldemort'un yüz ifadesi değişmedi. Kırmızı gözler ateşin ışığında yanıyor gibiydi. Yavaş yavaş Mürver Asa'yı uzun parmaklarının arasında kaydırdı.

"Lordum –"

Bellatrix'ti konuşan; Voldemort'a en yakın o oturuyordu, üstü başı darmadağındı, yüzü biraz kanlıydı ama onun dışında zarar görmemişti.

Voldemort onu susturmak için elini kaldırdı, Bellatrix başka tek kelime etmedi ama tapınan bir hayranlıkla gözlerini ona dikti.

"Gelir sanmıştım," dedi Voldemort tiz, berrak sesiyle, gözleri sıçrayan alevlerin üzerinde. "Gelmesini bekliyordum."

Kimse konuşmadı. Şimdi kalbi, bir yana bırakmak üzere olduğu bedenden kaçmaya kararlıymış gibi kaburgalarına doğru savrulan Harry kadar korkmuş görünüyordu hepsi. Harry Görünmezlik Pelerini'ni çıkarıp asasıyla birlikte cüppesinin altına sıkıştırırken elleri terliyordu. Ayartılıp da savaşmak istemiyordu.

"Anlaşılan... yanılmışım," dedi Voldemort.

"Yanılmadın."

Harry elinden geldiği kadar yüksek sesle, elinden geldiği kadar güçlü bir şekilde konuşmuştu: sesinin korkuyormuş gibi çıkmasını istemiyordu. Diriltme Taşı uyuşmuş parmaklarının arasından kaydı ve gözünün ucuyla, o ateşe doğru adım atarken annesiyle babasının, Sirius ve Lupin'in yok olduklarını gördü. O anda ona Voldemort'tan başka kimsenin önemi yokmuş gibi geliyordu. Sadece ikisi vardı.

Bu yanılsama geldiği hızla gitti. Ölüm Yiyenler hep birlikte ayağa kalkarken devler kükredi, ve birçok çığlık, hızlı soluk alıp veriş, hatta kahkaha duyuldu. Voldemort olduğu yerde donmuş, ama kırmızı gözleri Harry'yi bulmuştu ve Harry kendisine aralarında ateşten başka bir şey kalmayacak kadar yaklaşırken, Voldemort gözlerini ondan ayırmadı.

Sonra bir ses haykırdı –

"HARRY! HAYIR!"

Harry döndü: Hagrid yakınlardaki bir ağaca sıkı sıkı bağlanmıştı. Çaresizce debelenirken, iri vücudu yukarıdaki dalları sarsıyordu.

"HAYIR! HAYIR! HARRY, SEN NE HALT –?"

"SUS!" diye bağırdı Rowle ve asasının hafif bir hareketiyle Hagrid'in sesi kesildi.

Sıçrayıp ayağa kalkmış olan Bellatrix, göğsü kabarıp inerken hevesle bir Voldemort'a, bir Harry'ye bakıyordu. Alevler ve Voldemort'un başının arkasındaki ışıldayan kafesinde bir bükülüp bir açılan yılan dışında hiçbir şey kımıldamıyordu.

Harry göğsüne değen asasını hissediyordu, ama onu çekme

girişiminde bulunmadı. Yılanın çok iyi korunduğunu biliyordu, asayı Nagini'ye yöneltmeyi becerse bile, daha önce elli lanetin kendisine çarpacağını biliyordu. Ve Voldemort ile Harry birbirlerine bakmaya devam ettiler, şimdi Voldemort başını biraz yana eğmiş, önünde duran çocuğu inceliyordu; dudaksız ağzı fevkalade neşesiz bir tebessümle bükülmüştü.

"Harry Potter," dedi, çok usulca. Sesi, çatırdayan ateşin bir parçasıydı adeta. "Sağ kalan çocuk."

Ölüm Yiyenler'in hiçbiri kımıldamadı. Bekliyorlardı: her şey bekliyordu. Hagrid debeleniyordu ve Bellatrix soluk soluğaydı. Harry'nin aklında ise açıklanamaz bir şekilde Ginny vardı; onun alev alev yanan bakışı, dudaklarının dudaklarına teması –

Voldemort asasını kaldırmıştı. Başı hâlâ, düşündüğünü yapsa ne olacağını merak eden bir çocuk gibi, yana eğilmişti. Harry de onun kırmızı gözlerine baktı ve şimdi olsun, hemen olsun istedi; hâlâ ayakta durabilirken, kontrolü yitirmeden, korktuğunu belli etmeden –

Ağzın oynadığını gördü, çakan bir yeşil ışık gördü ve her şey kayboldu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

King's Cross

Yüzüstü yatmış, sessizliği dinliyordu. Tamamen yalnızdı. Kimse izlemiyordu. Başka kimse yoktu orada. Kendi bile orada olduğundan tam olarak emin değildi.

Uzun bir süre sonra, ya da belki daha hiç vakit geçmeden, varolması gerektiğinin, bedensiz düşünceden öte bir şey olması gerektiğinin farkına vardı, çünkü bir yüzeyin üzerinde yatıyordu, evet, kesinlikle yatıyordu. Bu da dokunma duyusunun olması demekti, üzerinde yattığı şey de vardı tabii.

Bu sonuca varır varmaz Harry çıplak olduğunu fark etti. Tamamiyle yalnız olduğuna inandığından, bu durum onu rahatsız etmiyor, ama biraz merakını uyandırıyordu. Dokunabildiğine göre, görüp göremeyeceğini merak etti. Onları açtığında, gözlerinin olduğunu anladı.

Parlak bir sisin içinde yatıyordu, ama daha önce gördüğü türden bir sis değildi bu. Çevresi bulutsu buharla kapanmış değildi; daha çok o bulutsu buhar henüz biçimlenip de çevreyi oluşturmamış gibiydi. Üzerinde yattığı yer beyaz gibi görünüyordu, ne sıcak ne soğuktu, sadece oradaydı işte: üzerinde olunacak düz, boş bir şey.

Doğrulup oturdu. Vücudu yarasız beresiz gibi görünüyordu. Yüzüne dokundu. Gözlük takmıyordu artık.

Sonra etrafındaki biçimlenmemiş hiçlikten bir ses ulaştı kulağına: çırpınan, sallanan, didinen bir şeyin hafif pat pat sesle-

ri. Acıklı bir sesti ama aynı zamanda da biraz yakışıksızdı. Gizli, ayıp bir şeye kulak misafiri oluyormuş gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı.

İlk kez, giyinik olmayı diledi.

Bu dilek kafasının içinde daha yeni oluşuyordu ki, az ötede bir cüppe belirdi. Onu alıp üzerine geçirdi: yumuşak, temiz ve sıcaktı. Cüppeyi ister istemez, öyle birden belirmesi olağanüstüydü...

Ayağa kalkıp etrafına baktı. Muazzam bir tür İhtiyaç Odası'nda mıydı acaba? Daha çok baktıkça, görecek daha çok şey buluyordu etrafta. Tepesinde, yükseklerde, kocaman cam bir kubbe güneş ışığında parlıyordu. Belki de bir saraydı burası. Her taraf sessiz ve kıpırtısızdı; sisin içinden, yakında bir yerden gelen o tuhaf pat pat sesleri ve inildemeler hariç...

Harry olduğu yerde yavaşça döndü, çevresi gözlerinin önünde yeniden oluştu sanki. Aydınlık ve temiz, kocaman, ferah bir mekân. Büyük Salon'dan çok daha büyük bir salon, tepesinde de o berrak, kubbeli cam tavan. Salon hayli boştu. Oradaki tek kişi kendisiydi, tabii bir de –

İrkildi. O sesleri çıkaran şeyi görmüştü. Küçük, çıplak bir çocuğun biçimine sahipti, yerde kıvrılmış duruyordu, teni vıcık vıcık ve pütür pütürdü, derisi yüzülmüş gibiydi. İstenmeyerek gözden uzağa, bir koltuğun altına bırakılmış, orada öylece titriyor, zorlana zorlana nefes almaya çalışıyordu.

Harry ondan korktu. Ne kadar küçük, kırılgan ve yaralı da olsa, ona yaklaşmak istemiyordu. Yine de yavaş yavaş, her an geri sıçramaya hazır, yaklaştı. Az sonra ona dokunacak kadar yakında duruyordu ama bir türlü bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Kendini bir korkak gibi hissetti. Onu rahatlatması gerekiyordu ama ondan iğreniyordu.

"Yardım edemezsin."

Döndü. Albus Dumbledore, neşeli ve dimdik, ona doğru yürüyordu, üzerinde gece mavisi, etekleri yerleri süpüren bir cüppe vardı.

"Harry." Kollarını açtı, iki eli de sağlıklıydı, beyazdı, sağlamdı. "Ne mükemmel bir çocuksun. Ne cesur, ne cesur bir adamsın. Gel yürüyelim."

Harry afallamış halde, derisi yüzülmüş çocuğun yatmış inlediği yerden uzaklaşan Dumbledore'un peşinden yürüdü. Harry'nin daha önce fark etmediği, o yüksek, parıldayan tavanın altında biraz ötede duran iki koltuğa gittiler. Dumbledore koltuklardan birine oturdu, Harry ise diğerine yerleşip eski Müdür'ünün yüzüne bakmaya başladı. Dumbledore'un uzun, gümüşi saçı ve sakalı, yarım ay biçimli gözlüğünün arkasındaki delici bakışlı mavi gözleri, kemerli burnu: her şey tıpkı hatırladığı gibiydi. Fakat...

"Ama siz ölüsünüz," dedi Harry.

"Ah, evet," dedi Dumbledore sakin sakin.

"O zaman... ben de mi ölüyüm?"

"Ah," dedi Dumbledore, gülümsemesi yüzüne daha da yayılarak. "Mesele de bu zaten, değil mi? Her şeyi hesaba katarsak, sevgili çocuğum, bence değilsin."

Birbirlerine baktılar, yaşlı adam hâlâ ışıl ışıl gülümsüyordu.

"Değil miyim?" diye sordu Harry.

"Değilsin," dedi Dumbledore.

"Ama..." Harry içgüdüsel olarak elini şimşek biçimli yara izine götürdü. İz orada değilmiş gibiydi. "Ama ölmüş olmam gerekir – kendimi savunmadım! Onun beni öldürmesine izin verdim!"

"Ve işte," dedi Dumbledore, "bütün farkı yaratmış olan da bu sanırım."

Dumbledore'dan ışık gibi, ateş gibi bir mutluluk yayılıyordu: Harry onu hiç bu kadar çok, bu kadar açıkça hoşnut görmemişti.

"Açıklayın," dedi Harry.

"Ama zaten biliyorsun," dedi Dumbledore, baş sallayarak. Parmaklarını birbirinin etrafında çevirmeye başladı.

"Onun beni öldürmesine izin verdim," dedi Harry. "Değil mi?"

"Verdin," dedi Dumbledore, başıyla onaylayarak. "Devam et!"

"O zaman ruhunun benim içimdeki parçası..."

Dumbledore Harry'nin devam etmesi için daha da hevesle baş salladı; yüzünde kocaman, teşvik edici bir gülümseme vardı şimdi.

"... gitti mi?"

"Ah, evet!" dedi Dumbledore. "Evet, yok etti onu. Şimdi ruhun bütün ve tamamen sana ait, Harry."

"Ama o zaman..."

Harry dönüp omuzunun üstünden geriye, küçük, sakat yaratığın koltuğun altında titrediği yere baktı.

"O nedir, Profesör?"

"Yardım edemeyeceğimiz bir şey," dedi Dumbledore.

"Ama Voldemort Öldüren Lanet'i kullandıysa," diye konuya döndü Harry, "ve bu sefer kimse benim için ölmediyse – ben nasıl hayatta olabilirim ki?"

"Sanırım biliyorsun," dedi Dumbledore. "Biraz düşün, geriye git. Cehaletiyle, açgözlülüğüyle ve gaddarlığıyla ne yaptığını hatırla onun."

Harry düşündü. Bakışları çevresinde gezinmeye başladı. İçinde oturdukları yer gerçekten bir saraysa, tuhaf bir saraydı, küçük sıralar halinde dizilmiş koltuklarıyla ve orada burada küçük raylarıyla... Ve hâlâ orada kendisinden, Dumbledore'dan ve koltuğun altındaki gelişememiş yaratıktan başka tek varlık yoktu. Sonra cevap dilinin ucuna kolayca, hiç çaba sarf etmesine gerek kalmaksızın geldi.

"Benim kanımı aldı," dedi Harry.

"Kesinlikle!" dedi Dumbledore. "Senin kanını aldı ve kendi canlı bedenini onunla inşa etti! Kanın onun damarlarında Harry, Lily'nin koruması ikinizin de içinde! Kendi yaşarken seni de hayata bağladı!"

"Yani o yaşadıkça... ben de mi yaşıyorum? Ama ben... ben tam tersi olduğunu sanıyordum! İkimizin de ölmesi gerektiğini sanıyordum. Yoksa aynı şey mi bu?"

Arkalarındaki acı çeken yaratığın iniltisi ve pat pat sesi dikkatini dağıttı ve bir kez daha dönüp ona baktı.

"Bir şey yapamayacağımızdan emin misiniz?"

"Yardım etmek mümkün değil."

"O zaman... daha fazla açıklayın," dedi Harry ve Dumbledore gülümsedi.

"Sen yedinci Hortkuluk'tun, Harry, onun yapmaya hiçbir zaman niyetlenmediği Hortkuluk. Ruhunu öylesine dengesizleştirmişti ki, o tarifsiz kötülükte işleri yaptığında, annenle babanı öldürdüğünde ve bir çocuğu öldürmeye çalıştığında, ruhu parçalandı. Ama o odadan kaçan şey, onun bildiğinden de azdı aslında. Bedeninden fazlasını geride bırakmıştı. Bir parçasını sana, yani onun kurbanı olacakken kurtulan kişiye tutunmuş halde bırakmıştı.

"Ve bilgisi hazin derecede eksik kaldı, Harry! Voldemort değer vermediği hiçbir şeyi idrak etme zahmetine girmez. Ev cinlerini ve çocuk masallarını, sevgiyi, bağlılığı ve masumiyeti, bütün bunları hiç bilmez, hiç anlamaz Voldemort. *Hiç*. Hepsinin kendininkinin ötesinde bir güce, her tür sihrin erişiminin ötesinde bir güce sahip olduğu, onun hiçbir zaman kavrayamadığı bir gerçek olmuştur.

"Kendisini güçlendireceğine inanarak senin kanını aldı. Annenin senin için öldüğünde üzerine yerleştirdiği tılsımın küçücük bir kısmını kendi bedenine aldı. Onun bedeni annenin fedakârlığını hayatta tutuyor ve o tılsım yaşadıkça, sen de, Voldemort'un kendisi için son umudu da yaşıyorsunuz."

Dumbledore Harry'ye gülümsedi. Harry ona bakakaldı.

"Ve bunu biliyor muydunuz? Baştan beri – biliyor muydunuz?"

"Tahmin ediyordum. Ama benim tahminlerim, genellikle, iyi olmuştur," dedi Dumbledore mutlu mutlu. Uzun gibi görünen bir süre boyunca orada sessizce oturdular, bu arada arkalarındaki yaratık inildemeye ve titremeye devam etti.

"Dahası da var," dedi Harry. "Dahası da var bunun. Asam niye onun ödünç aldığı asayı kırdı?"

"O konuda emin olamam."

"Bir tahminde bulunun o zaman," dedi Harry ve Dumbledore güldü.

"Şunu anlamalısın ki Harry, Lord Voldemort ile ikiniz, sihrin bugüne dek bilinmeyen, sınanmamış diyarlarına yolculuk yaptınız. Ama olup bitenler bence şöyle – ki bunlar emsaline rastlanmamış, hiçbir asa yapımcısının öngöremeyeceği ve Lord Voldemort'a açıklayamayacağı şeyler.

"Lord Voldemort insan biçimine döndüğünde, senin de bildiğin üzere, istemeden aranızdaki bağı ikiye katladı. Onun ruhunun bir parçası hâlâ senin ruhuna bağlıydı ve o, kendini güçlendirmeyi düşünerek, annenin fedakârlığının bir parçasını kendi içine aldı. O fedakârlığın müthiş gücünü tam olarak anlayabilse, belki de senin kanına dokunmaya cesaret edemezdi... ama zaten anlayabilse Lord Voldemort olamazdı ve kimseyi öldürmeyebilirdi.

"Bu iki katlı bağı sağlamış, kaderlerinizi tarihte iki büyücünün hiç birleşmediği kadar sıkı sıkı birbirine dolamış olan Voldemort, kalkıp sana seninkiyle aynı çekirdeği paylaşan bir asa ile saldırdı. Ve o zaman, bildiğimiz üzere, çok tuhaf bir şey oldu. Çekirdekler, senin asanın kendisininkinin ikizi olduğunu bilmeyen Lord Voldemort'un hiç beklemediği bir şekilde tepki verdi.

"O gece o senin korktuğundan daha çok korktu, Harry. Sen ölüm olasılığını kabul etmiş, hatta kucaklamıştın, Lord Voldemort'un hiçbir zaman yapamadığı bir şey bu. Senin cesaretin galip geldi, senin asan onunkini alt etti. Ve bunun üzerine, o iki asa arasında bir şey oldu, efendilerinin arasındaki ilişkiyi yansıtan bir şey.

"İnanıyorum ki senin asan o gece Voldemort'un asasının gücünün ve niteliklerinin bir kısmını emdi, bu da demek ki onun içinde Voldemort'tan bir parça vardı artık. Bu yüzden de asan, Voldemort seni takip ettiğinde onu tanıdı, hem akrabası, hem de düşmanı olan bir adamı tanıdı ve ona kendi sihrinin birazını kustu, Lucius'un asasının yapıp yapacağı herhangi bir sihirden

çok daha güçlü bir sihirdi bu. Asan artık senin müthiş cesaretinle Voldemort'un kendi ölümcül yeteneğinin gücüne sahipti; Lucius Malfoy'un zavallı değneğinin nasıl bir şansı olabilirdi ki?"

"Ama eğer asam o kadar güçlüydüyse Hermione onu nasıl kırdı?" diye sordu Harry.

"Sevgili çocuğum, asanın olağanüstü etkileri, sihrin en derin kanunlarıyla son derece ihtiyatsızca oynamış olan Voldemort'a yönelikti sadece. Sadece ona karşı asan anormal derecede güçlüydü. Onun dışında diğerleri gibi bir asaydı işte... ama tabii iyi bir asadır, eminim," diye kibarca bitirdi lafını Dumbledore.

Harry uzun bir süre orada düşüncelere dalmış halde oturdu. Ya da belki birkaç saniye. Burada zaman gibi şeyler konusunda emin olmak çok zordu.

"Beni sizin asanızla öldürdü."

"Seni benim asamla öldürmeyi *başaramadı*," diye düzeltti Harry'nin sözünü Dumbledore. "Bence ölü olmadığın konusunda hemfikir olabiliriz – ama elbette," diye ekledi, sanki nezaketsizlik etmekten çekinirmişçesine, "çektiğin çileyi küçümsemiyorum, eminim çok büyüktür."

"Şu anda kendimi harika hissediyorum ama," dedi Harry, temiz, lekesiz ellerine bakarak. "Neredeyiz, tam olarak?"

"Doğrusu, ben de sana onu soracaktım," dedi Dumbledore, etrafına bakarak. "Sence neredeyiz dersin?"

Dumbledore sorana kadar Harry bilmiyordu. Ancak şimdi, vermeye hazır bir cevabı olduğunu fark etti.

"Burası," dedi usulca, "King's Cross istasyonuna benziyor. Yalnız çok daha temiz ve boş, bir de görebildiğim kadarıyla hiç tren yok."

"King's Cross istasyonu!" Dumbledore kıkır kıkır gülmeye başlamıştı. "Aman Tanrım, sahiden mi?"

"Ee, siz nerede olduğumuzu düşünüyorsunuz?" diye sordu Harry, biraz savunmaya çekilmiş bir edayla.

"Sevgili çocuğum, en ufak bir fikrim yok. Hani derler ya, bu *senin* partin."

Bunun ne anlama geldiği konusunda Harry'nin hiçbir fikri yoktu; Dumbledore çileden çıkarıcı bir şekilde davranıyordu. Ona öfkeyle baktı ama sonra aklına o anki konumlarından çok daha acil bir soru geldi.

"Ölüm Yadigârları," dedi ve bu sözcüklerin Dumbledore'un yüzündeki gülümsemeyi silmesine memnun oldu.

"Ah, evet," dedi Dumbledore. Biraz endişeli bile görünüyordu.

"Ee?"

Harry onunla tanıştığından beri Dumbledore ilk kez ihtiyar bir adamdan farklı biri gibi görünüyordu, çok daha farklı. Kısacık bir süre için de olsa, kabahat işlerken yakalanmış bir çocuk gibi görünüyordu.

"Beni bağışlayabilir misin?" dedi. "Sana güvenmediğim için beni bağışlayabilir misin? Sana söylemediğim için? Harry, senin de benim gibi başarısız olacağından endişe ettim sadece. Senin de aynı hataları yapacağından korktum. Senden af diliyorum, Harry. İkimizin içinde daha iyi olan adam sensin, artık bir süredir biliyorum bunu."

"Neden söz ediyorsunuz siz?" diye sordu Harry, Dumbledore'un sesinin tonundan ve birden gözlerinde beliren yaşlardan irkilerek.

"Yadigârlar, Yadigârlar," diye mırıldandı Dumbledore. "Çaresiz bir adamın düşü!"

"Ama gerçekler!"

"Gerçek ve tehlikeli, budalalar için bir zoka," dedi Dumbledore. "İşte ben de böyle bir budalaydım. Ama bunu biliyorsun zaten, değil mi? Artık senden saklı hiçbir sırrım yok. Biliyorsun."

"Neyi biliyorum?"

Dumbledore bütün vücudu Harry'ye bakacak şekilde döndü, o pasparlak mavi gözlerde hâlâ yaşlar ışıldıyordu.

"Ölümün efendisi, Harry, Ölüm'ün efendisi! Nihayetinde, Voldemort'tan iyi miydim ben?"

"Tabii ki iyiydiniz," dedi Harry. "Tabii ki – nasıl sorabilirsiniz bunu? Öldürmeyebileceğiniz hiçbir zaman öldürmediniz!"

"Doğru, doğru," dedi Dumbledore, rahatlatılmak isteyen bir çocuk gibiydi. "Ancak ben de ölümün üstesinden gelmenin bir yolunu aradım Harry."

"Onun yaptığı şekilde değil," dedi Harry. Dumbledore'a onca kızgınlığından sonra, burada, yüksek kubbeli tavanın altında oturup onu kendine karşı savunmak ne garipti. "Yadigârlar, Hortkuluklar değil."

"Yadigârlar," diye mırıldandı Dumbledore, "Hortkuluklar değil. Kesinlikle."

Bir suskunluk oldu. Arkalarındaki yaratık inildiyordu ama Harry artık dönüp bakmayı bırakmıştı.

"Grindelwald da mı onları arıyordu?" diye sordu.

Dumbledore bir an gözlerini kapadı, sonra başını salladı.

"Her şeyden çok bizi birbirimize çeken şey buydu," dedi usulca. "Ortak bir takıntıları olan iki akıllı, kibirli çocuk. Godric's Hollow'a gelmek istemesinin sebebi Ignotus Peverell'in mezarıydı, eminim sen de tahmin etmişsindir. Üçüncü kardeşin öldüğü yeri araştırmak istiyordu."

"Yani doğru mu?" diye sordu Harry. "Hepsi doğru mu? Peverell kardeşler –"

"– hikâyedeki üç kardeşti," dedi Dumbledore başıyla onaylayarak. "Ah, evet, öyle sanıyorum. Ölüm ile ıssız bir yolda karşılaşıp karşılaşmadıklarına gelince... Bence Peverell kardeşlerin o güçlü nesneleri yaratmayı başarmış yetenekli, tehlikeli büyücüler olması daha büyük bir ihtimal. Onların Ölüm'ün kendi Yadigârları olması fikri bana daha çok böyle icatların etrafında yaratılan türden bir efsaneymiş gibi görünüyor.

"Artık senin de bildiğin gibi Pelerin, babadan oğula, anneden kıza geçti durdu, ta Ignotus'un tıpkı Ignotus gibi Godric's Hollow köyünde doğan son torununa kadar."

Dumbledore Harry'ye gülümsedi.

"Ben mi?"

"Sen. Biliyorum ki annenle babanın öldüğü gece Pelerin'in neden bende olduğunu tahmin ettin. James sadece birkaç gün önce göstermişti onu bana. Okuldaki tespit edilemeyen kabahatlerin büyük bölümünü açıklıyordu bu! Gördüğüm şeye inanamıyordum. İncelemek için onu bana ödünç vermesini rica ettim. O sırada Yadigârlar'ı birleştirme düşümden vazgeçeli çok olmuştu, ama dayanamadım, daha yakından incelemek istedim... Benzerini hiç görmediğim bir Pelerin'di bu, son derece eski, her açıdan mükemmel... ve sonra baban öldü, sonunda iki Yadigâr sadece benimdi!"

Ses tonu dayanılmaz şekilde acıydı.

"Pelerin onların hayatta kalmasını sağlamazdı ama," dedi Harry çabucak. "Voldemort annemle babamın nerede olduğunu biliyordu. Pelerin onları lanet-işlemez hale getirmezdi."

"Doğru," diye iç geçirdi Dumbledore. "Doğru."

Harry bekledi, ama Dumbledore konuşmadı, o yüzden Harry konuşturmaya çalıştı onu.

"Yani Pelerin'i gördüğünüzde Yadigârlar'ı aramaktan vazgeçmiştiniz, öyle mi?"

"Ah, evet," dedi Dumbledore cılız bir sesle. Kendini Harry'nin gözlerine bakmaya zorladı adeta. "Ne olduğunu biliyorsun. Biliyorsun. Beni, benim kendimi hor gördüğümden çok hor göremezsin."

"Ama sizi hor görmüyorum ki –"

"Görmelisin o halde," dedi Dumbledore. Derin bir nefes aldı. "Kız kardeşimin rahatsızlığını, o Muggle'ların ona ne yaptığını, ne hale geldiğini biliyorsun. Zavallı babamın nasıl intikam peşine düştüğünü, bunun bedelini ödediğini ve Azkaban'da öldüğünü biliyorsun. Annemin Ariana'ya bakmak için nasıl kendi hayatından vazgeçtiğini biliyorsun.

"Bütün bunlara kızıyordum, Harry."

Dumbledore açık açık, soğuk bir şekilde söylemişti bunu. Şimdi Harry'nin başının üzerinden uzaklara bakıyordu.

"Yetenekliydim, parlaktım. Kaçmak istiyordum. Işıldamak istiyordum. Şan şeref istiyordum.

"Beni yanlış anlama," dedi. Yüzünde bir acı belirip, yine çok yaşlı görünmesine sebep oldu. "Onları seviyordum. Annemle babamı seviyordum, erkek kardeşimi ve kız kardeşimi seviyordum, ama bencildim, Harry, senin gibi bencillikten olağanüstü uzak bir insanın hayal edemeyeceği kadar bencildim.

"Bu yüzden de annem öldüğünde ve zedelenmiş bir kız kardeşle dikbaşlı bir erkek kardeşin sorumluluğu bana kaldığında, köyüme kızgın ve buruk döndüm. Kapana kısıldığımı, heba olduğumu düşünüyordum! Derken, o geldi tabii..."

Dumbledore yine dosdoğru Harry'nin gözlerinin içine baktı.

"Grindelwald. Onun fikirlerinin beni nasıl cezbettiğini, nasıl ateşlediğini hayal edemezsin, Harry. Muggle'ların boyun eğmeye zorlanması. Biz büyücülerin muzaffer olması. Grindelwald ve benim, devrimin şanlı genç liderleri olmamız.

"Ah, kimi tereddütlerim vardı tabii. Vicdanımı boş sözlerle yatıştırdım. Her şey çoğunluğun iyiliği içindi, verilebilecek her zarar, büyücülere yüz katı faydayla iade edilecekti. Yüreğimin derinliklerinde Gellert Grindelwald'ın ne olduğunu biliyor muydum? Sanırım biliyordum, ama gözlerimi kapatmıştım. Yaptığımız planlar semeresini verirse, bütün düşlerim gerçekleşecekti.

"Ve planlarımızın kalbinde, Ölüm Yadigârları vardı! Onu nasıl büyülüyorlardı, ikimizi de nasıl büyülüyorlardı! Yenilmez asa, ikimizi de iktidara götürebilecek silah! Diriltme Taşı – onun için, ben bilmiyormuşum gibi yapsam da, bir Inferius ordusu anlamına geliyordu! Benim içinse, itiraf etmeliyim ki, annemle babamın dönmesi ve omuzlarımdan yükün kalkması anlamına geliyordu.

"Ve Pelerin... nedense, Pelerin'i hiç o kadar konuşmadık, Harry. İkimiz de Pelerin olmadan kendimizi yeterince iyi gizleyebiliyorduk, ama elbette ki onun asıl sihri, sahibinin yanı sıra başkalarını da korumak için kullanılabilmesi. Onu bulursak Ariana'yı saklamada faydalı olabileceğini düşünüyordum, ama Pelerin'e il-

gimiz daha çok üçlüyü tamamlamasından kaynaklanıyordu, çünkü efsaneye göre bu üç nesneyi birleştiren kişi hakikaten ölümün efendisi olacaktı, biz de bundan yenilmez olmayı anlıyorduk.

"Ölümün yenilmez efendileri, Grindelwald ve Dumbledore! Delilikle, zalim düşlerle, ailemin bana kalmış iki üyesini ihmal ederek geçen iki ay.

"Ve sonra... ne olduğunu biliyorsun. Gerçeklik geri döndü, benim kaba, okumamış ve benden çok çok daha takdire şayan kardeşimin biçiminde. Onun yüzüme haykırdığı gerçekleri duymak istemedim. Beraberimde zayıf ve dengesiz bir kız kardeşle Yadigârlar'ı aramaya çıkamayacağımı duymak istemedim.

"Tartışma kavgaya dönüştü. Grindelwald kontrolünü kaybetti. Onun içinde her zaman sezdiğim ama sezmiyormuş numarası yaptığım şey, korkunç bir şekilde kendini göstermişti şimdi. Ve Ariana... annemin onca ilgisinin ve tedbirinin ardından.... yerde ölü yatıyordu."

Dumbledore durup nefesini içine çekti ve basbayağı ağlamaya başladı. Harry uzandı ve ona dokunabildiğini gördüğüne memnun oldu: onun kolunu sıkıca tuttu ve Dumbledore yavaş yavaş kendini topladı.

"Evet, ben hariç herkesin tahmin edebileceği gibi, Grindelwald kaçtı. İktidarı ele geçirme entrikalarıyla, Muggle'lara işkence planlarıyla, benim yardımcı olup cesaret verdiğim Ölüm Yadigârları düşleriyle, ortadan kayboldu. O kaçtı, ben ise kız kardeşimi gömüp suçumla, korkunç acımla, utancımın bedeliyle yaşamayı öğrendim.

"Yıllar geçti. Onun hakkında söylentiler vardı. Onun muazzam güçte bir asa edindiğini söylüyorlardı. Bu arada bana, bir değil, birkaç kez Sihir Bakanlığı makamı teklif edilmişti. Elbette reddettim. İktidar emanet edilecek biri olmadığımı öğrenmiştim."

"Ama siz Fudge ya da Scrimgeour'dan çok çok daha iyi olurdunuz!" dedi Harry kendini tutamayıp.

"Olur muydum?" diye sordu Dumbledore kederli kederli.

"Ben o kadar emin değilim. Çok genç bir adamken gücün benim zayıflığım ve beni baştan çıkaran şey olduğunu ispat etmiştim. Tuhaf bir şey bu Harry, ama belki de iktidara en uygun olanlar, onu hiçbir zaman elde etmeye çalışmamış olanlardır. Tıpkı senin gibi liderliğin zorla verildiği, mecbur oldukları için bu rolü üstlenen, sonra da bu rolde iyi olduğunu görerek kendilerini de şaşırtan kişiler.

"Hogwarts'ta olmam daha emniyetliydi. Sanırım iyi bir hocaydım –"

"En iyisiydiniz –"

"Çok kibarsın, Harry. Fakat ben kendimi genç büyücülerin eğitimiyle meşgul ederken, Grindelwald bir ordu kuruyordu. Onun benden korktuğunu söylüyorlardı, belki doğruydu da, ama benim ondan korktuğum kadar değildir sanırım.

"Yo, ölümden değil," dedi Dumbledore, Harry'nin sorgulayan bakışlarına cevaben. "Sihirsel olarak yapabileceklerinden değil. Denk olduğumuzu biliyordum, belki ben bir parçacık daha kabiliyetliydim. Korktuğum şey, hakikatti. Çünkü o korkunç dövüşte aslında hangimizin kız kardeşimi öldüren laneti yaptığını hiçbir zaman bilmemiştim. Bana korkak diyebilirsin: haklı da olursun. Harry, onun ölümüne sadece kibirimle ve aptallığımla sebep olmakla kalmayıp, onun canını alan darbeyi benim indirdiğim bilgisinden, hayattaki her şeyden korktuğumdan daha çok korkuyordum.

"Sanırım o da bunu biliyordu, beni neyin korkuttuğunu biliyordu. Onunla karşılaşmayı erteledim de erteledim, ta ki daha fazla direnmenin artık fazla utanç verici olacağı noktaya kadar. İnsanlar ölüyordu ve o durdurulamazmış gibi görünüyordu, yapabileceğimi yapmak zorundaydım.

"Eh, daha sonra olanları biliyorsun. Düelloyu ben kazandım. Asayı ben kazandım."

Bir sessizlik daha oldu. Harry Dumbledore'un Ariana'yı kimin öldürdüğünü öğrenip öğrenmediğini sormadı. Bilmek iste-

miyordu, Dumbledore'un ona söylemek zorunda kalmasını ise hiç istemiyordu. Dumbledore'un Kelid Aynası'na baktığında ne görmüş olacağını ve Ayna'nın Harry'yi öylesine büyülemesini niye öyle anlayışla karşıladığını biliyordu artık.

Uzun bir süre susarak öylece oturdular, arkalarındaki yaratığın iniltileri artık Harry'yi neredeyse hiç rahatsız etmiyordu.

Sonunda Harry konuştu. "Grindelwald Voldemort'un asayı bulmasını önlemeye çalıştı. Yalan söyledi, asa hiç onda olmamış gibi yaptı."

Dumbledore başıyla onayladı; kucağına bakıyor, kemerli burnunda gözyaşları parıldıyordu.

"Sonraları, Nurmengard'daki hücresinde tek başınayken pişmanlık gösterdiğini söylüyorlar. Umarım doğrudur. Yaptıklarının dehşetini ve utancını hissettiğini düşünmek istiyorum. Belki de Voldemort'a söylediği o yalan, bir telafi etme girişimiydi... Voldemort'un Yadigâr'ı almasını önleme girişimi..."

"... ya da belki sizin mezarınıza girmesini önleme girişimi?" diye sordu Harry ve Dumbledore gözünü sildi.

Kısa bir sessizlikten sonra Harry, "Diriltme Taşı'nı kullanmaya çalıştınız," dedi.

Dumbledore evet anlamında başını salladı.

"Onu, en çok arzuladığım Yadigâr'ı onca sene sonra, Gaunt'ların eski evinde gömülü halde bulduğumda –gençliğimde her ne kadar onu farklı sebeplerle istemiş olsam da– kendimi kaybettim, Harry. Onun artık bir Hortkuluk olduğunu, hiç şüphesiz yüzüğün üzerinde bir lanet bulunacağını unuttum. Onu aldım, parmağıma taktım ve bir an için Ariana'yı, annemi ve babamı göreceğimi, onlardan özür dileyeceğimi hayal ettim...

"Öyle aptallık ettim ki, Harry. Onca sene hiçbir şey öğrenmemiştim. Ölüm Yadigârları'nı birleştirmeye layık değildim, bunu defalarca göstermiştim zaten, işte son ispatı da buydu."

"Niye?" dedi Harry. "Doğal bir şeydi! Onları yeniden görmek istiyordunuz. Bunun nesi yanlış?"

"Belki milyon kişide biri Yadigârlar'ı birleştirebilir, Harry. Ben onların en vasatına, en az sıradışı olanına sahip olmaya uygundum sadece. Mürver Asa'ya sahip olmaya uygundum sadece, onunla böbürlenmeden, onunla öldürmeden. Onu ehlileştirip kullanmama izin vardı, çünkü onu kendi çıkarım için değil, diğerlerini ondan korumak için almıştım.

"Fakat Pelerin, onu beyhude meraktan almıştım, o yüzden senin için, yani gerçek sahibi için işlediği gibi işlemedi benim için. Taşı ise huzur bulmuş olanları zorla geri getirmek için kullanacaktım, senin yaptığın gibi kendimi feda etmemi mümkün kılmak için değil. Yadigârlar'ı elinde bulundurmaya layık olan kişi sensin."

Dumbledore Harry'nin elini okşadı ve Harry yaşlı adama bakıp gülümsedi; elinde değildi. Dumbledore'a nasıl kızgın kalabilirdi ki şimdi?

"Niçin bu kadar zor hale getirmeniz gerekiyordu?"

Dumbledore'un yüzünde titrek bir gülümseme belirdi.

"Korkarım ki Miss Granger'ın seni yavaşlatacağına güvendim, Harry. Senin tezcanlılığının iyi kalbine baskın çıkabileceğinden çekiniyordum. O baştan çıkarıcı nesnelerle ilgili gerçekler sana doğrudan sunulursa, benim gibi yanlış zamanda, yanlış sebeplerle Yadigârlar'ı ele geçirebileceğinden korkuyordum. Onlara el sürersen güvenli bir biçimde sahip olmanı istiyordum. Sen ölümün gerçek efendisisin, çünkü gerçek efendi Ölüm'den kaçmanın yolunu aramaz. Ölmesi gerektiğini kabul eder ve yaşayanların dünyasında ölmekten çok ama çok daha kötü şeyler olduğunu anlar."

"Peki Voldemort Yadigârlar'dan tamamen habersiz miydi?"

"Sanırım öyle, çünkü bir Hortkuluk'a çevirdiği Diriltme Taşı'nı tanımadı. Ama onlardan haberi olsaydı bile, Harry, ilki dışında herhangi biriyle ilgileneceğinden şüpheliyim. Pelerin'e ihtiyacı olmadığını düşünürdü. Taşa gelince, kimi ölümden geri getirmek isterdi ki? Ölülerden korkuyor o. Sevmiyor."

"Ama onun asanın peşine düşmesini bekliyordunuz, öyle mi?"

"Senin asan Küçük Hangleton'daki mezarda onunkini yendiğinden beri, bunu deneyeceğinden emindim. İlk başta onu daha üstün kabiliyet sayesinde alt etmiş olduğundan korkuyordu. Ancak Ollivander'i kaçırdığında, ikiz çekirdeklerin varlığını öğrendi. Bunun her şeye açıklama getirdiğini düşündü. Ancak ödünç aldığı asa da seninkine karşı daha iyi sonuç vermedi! O yüzden de Voldemort, sendeki hangi niteliğin asanı bu kadar güçlü kıldığını, senin onun sahip olmadığın ne tür bir yeteneğe sahip olduğunu kendine sormak yerine, tabii ki diğer bütün asaları yeneceği söylenen o asayı bulmaya gitti. Onun için Mürver Asa, sana yönelik saplantısına denk olabilecek bir saplantı haline gelmiş bulunuyor. Mürver Asa'nın onun yegâne zayıflığını ortadan kaldırdığına, onu hakikaten yenilmez kıldığına inanıyor. Zavallı Severus..."

"Snape ile kendi ölümünüzü planladıysanız, sonunda Mürver Asa'nın onun eline geçmesini istiyordunuz, değil mi?"

"İtiraf etmeliyim ki niyetim buydu," dedi Dumbledore, "ama işler niyetlendiğim şekilde yürümedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Harry. "O kısmı yürümedi."

Arkalarındaki yaratık sarsılıyor ve inliyordu, Harry ile Dumbledore öncekilerden de uzun bir sessizliğe gömüldü. O uzun dakikalarda bundan sonra ne olacağının idrakı Harry'ye yavaş yavaş, süzülerek düşen kar gibi geldi.

"Geri dönmem gerekiyor, değil mi?"

"O sana bağlı."

"Seçim yapma hakkım var mı?"

"Ah, evet." Dumbledore ona gülümsedi. "King's Cross'tayız diyorsun, değil mi? Sanırım geri dönmemeye karar verirsen... diyelim ki.... bir trene binebilirsin."

"Peki o tren beni nereye götürür?"

"İleriye," dedi Dumbledore sadece.

Yeniden sessizlik oldu.

"Voldemort'ta Mürver Asa var."

"Doğru. Voldemort'ta Mürver Asa var."

"Ama benim geri dönmemi istiyorsunuz, öyle mi?"

"Bence," dedi Dumbledore, "geri dönmeyi seçersen, onun işinin tamamen bitmesi gibi bir şans var. Söz veremem. Ama şunu biliyorum, Harry, buraya dönmekten korkmak için ondan daha az sebebin var."

Harry tekrar uzaktaki koltuğun altında gölgede titreyen, boğuluyormuş gibi olan, vıcık vıcık görünüşlü şeye baktı.

"Ölülere acıma, Harry. Yaşayanlara acı, her şeyden çok da, sevgisiz yaşayanlara. Geri dönerek daha az ruhun sakatlanmasını, daha az ailenin parçalanmasını sağlayabilirsin. Eğer bu sana değerli bir amaç gibi görünüyorsa, şimdilik birbirimize hoşçakal diyoruz."

Harry başıyla onaylayıp içini çekti. Buradan ayrılmak Orman'ın içine yürümek kadar zor olmayacaktı, ama burası sıcak, aydınlık ve huzurluydu ve geri dönerse onu acının ve daha çok kayıp verme korkusunun beklediğini biliyordu. Ayağa kalktı, Dumbledore da aynısını yaptı ve uzun bir süre birbirlerinin yüzlerine baktılar.

"Son bir şey soracağım," dedi Harry. "Gerçek mi bu? Yoksa hepsi benim kafamın içinde mi olup bitiyor?"

Dumbledore ona gülümsedi ve parlak sis yeniden inerek onu örterken, sesi Harry'nin kulaklarına net ve güçlü bir şekilde ulaştı.

"Elbette kafanın içinde olup bitiyor, Harry, ama bu niçin gerçek olmadığı anlamına gelsin ki?"

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Plandaki Kusur

Yine toprakta yüzüstü yatıyordu. Orman'ın kokusu burun deliklerini doldurdu. Yanağının altındaki soğuk sert toprağı ve düşüşüyle yüzünden fırlamış, şakağını kesen gözlük vidasını hissedebiliyordu. Vücudunun her santimi ağrıyordu, Öldüren Lanet'in isabet ettiği yer ise demir kaplı bir yumruğun yol açtığı bir çürüktü sanki. Kıpırdamadı, sol kolu tuhaf bir şekilde dışarı kıvrılmış ve ağzı açık, tam düştüğü yerde kaldı.

Ölümü üzerine zafer ve kutlama çığlıkları duymayı beklemişti, oysa onun yerine havayı telaşlı ayak sesleri, fısıltılar ve kaygılı mırıltılar doldurmuştu...

"Lordum... *Lordum...*"

Bellatrix'in sesiydi bu, bir sevgiliyle konuşur gibi konuşuyordu. Gözlerini açmaya cesaret edemeyen Harry, içinde bulunduğu bu zor durumu diğer duyularıyla incelemeye başladı. Asasının hâlâ cüppesinin altında durduğunu biliyordu, çünkü onun göğsü ile toprak arasında sıkıştığını hissediyordu. Karın bölgesindeki hafif bir tampon etkisi, Harry'ye Görünmezlik Pelerini'nin hâlâ oraya tıkılmış halde, gözden uzak durduğunu söylüyordu.

"*Lordum...*"

"Yeter," dedi Voldemort'un sesi.

Başka ayak sesleri: birçok kişi aynı noktadan geri çekiliyormuş gibiydi. Neler olduğunu ve niçin olduğunu görmeyi çok isteyen Harry, gözlerini bir milim açtı.

Voldemort ayağa kalkıyordu. Birçok Ölüm Yiyen telaşla ondan uzaklaşıyor, açıklığın kıyısındaki kalabalığa dönüyordu. Geride sadece, Voldemort'un yanında diz çökmüş olan Bellatrix kalmıştı.

Harry yeniden gözlerini yumdu ve neler gördüğünü düşündü. Ölüm Yiyenler yere düşmüşe benzeyen Voldemort'un başına üşüşmüşlerdi. Voldemort Öldüren Lanet'le Harry'yi vurduğu zaman bir şey olmuş olmalıydı. Acaba Voldemort da mı yere yığılmıştı? Öyle gibi görünüyordu. İkisi de düşüp kısa bir süre bilincini kaybetmiş ve şimdi de ikisi birden geri dönmüştü...

"Lordum, izin verin –"

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi Voldemort soğuk soğuk. Harry göremese de, Bellatrix'in yardım için uzattığı eli geri çekişini gözünün önüne getirdi. "Çocuk... öldü mü?"

Açıklığa tam bir sessizlik çöktü. Kimse Harry'ye yaklaşmadı ama o üstünde toplanan bakışları hissetti. Bakışlar sanki onu daha da kuvvetle toprağın içine bastırıyor gibiydi; bir parmağı ya da göz kapağı seğirirse diye ödü kopuyordu.

"Sen," dedi Voldemort, pat diye bir ses ile küçük bir çığlık duyuldu. "Onu muayene et. Ölüp ölmediğini söyle bana."

Harry kimin doğrulamaya gönderildiğini bilmiyordu. Sadece, kalbi ona ihanet edercesine küt küt çarparken orada öylece yatmış muayene edilmeyi bekliyordu, ama aynı zamanda, her ne kadar küçük bir teselli olsa da, Voldemort'un ona yaklaşma konusunda ihtiyatlı davrandığı, her şeyin plana göre yürümediğinden şüphelendiği de dikkatini çekmişti...

Beklediğinden daha yumuşak bir çift el Harry'nin yüzüne değdi, bir gözkapağını geri çekti, gömleğinin altına süzüldü, göğsüne inip kalbini yokladı. Kadının hızlı hızlı nefes aldığını duyabiliyordu, uzun saçları yüzünü gıdıklıyordu. Kaburgalarına değen düzenli hayat vuruşunu hissedebildiğini biliyordu.

"*Draco sağ mı? Şatoda mı?*"

Belli belirsiz bir fısıltıydı bu; kadının dudakları Harry'nin ku-

lağından iki üç santim ötedeydi, başı öyle bir eğilmişti ki, uzun saçı bakanlara karşı Harry'nin yüzüne siper olmuştu.

"*Evet*," diye fısıldadı Harry yanıt olarak.

Göğsündeki elin kasıldığını hissetti; kadının tırnakları etine girdi. Sonra çekildi. Yerinde doğruldu.

"Ölmüş!" diye seslendi Narcissa Malfoy bakanlara.

İşte şimdi bağırmaya, zafer çığlıkları atmaya, ayaklarını yere vurmaya başladılar ve Harry gözkapaklarının arasından, kutlama şerefine kırmızı ve gümüşi ışık patlamalarının havaya karıştığını gördü.

Yerde hâlâ ölü taklidi yaparken, anladı. Narcissa, Hogwarts'a girip oğlunu bulmasına izin verilmesinin tek yolunun, kazanan ordunun bir parçası olarak içeri girmek olduğunu biliyordu. Voldemort kazanmış kazanmamış artık umurunda değildi.

"Gördünüz mü?" diye feryat etti Voldemort, gürültüyü ve patırtıyı bastırarak. "Harry Potter'ın ölümü benim elimden oldu ve yaşayan hiç kimse artık beni tehdit edemez! Bakın! *Crucio!*"

Harry bunu bekliyordu: bedeninin kirletilmeden Orman zemininde kalmasına izin verilmeyecekti; Voldemort'un zaferini kanıtlamak için, aşağılamaya da maruz kalmalıydı. Havaya kaldırıldı ve bedenini gevşek tutabilmek için tüm azmini kullanması gerekti, ancak beklediği acı gelmedi. Bir, iki, üç kere havaya atılmıştı: gözlüğü düştü, cüppesinin altında asasının biraz kaydığını hissetti, ama kendini sarkık ve cansız tuttu. Son olarak toprağa düştüğünde ise açıklık, alaycı gülüşler ve çığlıktan farksız kahkahalarla dolmuştu.

"Şimdi," dedi Voldemort, "şatoya gidiyoruz ve onlara kahramanlarının başına neler geldiğini gösteriyoruz. Cesedi kim sürükleyecek? Hayır – Bekleyin –"

Yeniden kahkahalar koptu ve Harry biraz sonra toprağın altında sarsıldığını hissetti.

"Sen taşı onu," dedi Voldemort. "Kollarında rahatlıkla görülebilir, değil mi? Küçük arkadaşını yerden al, Hagrid. Gözlüğü – gözlüğünü takın – tanınır halde olmalı."

Biri Harry'nin gözlüğünü kasıtlı bir şiddetle yüzüne çarpıp oturttu, ama onu havaya kaldıran muazzam büyüklükte eller büyük bir şefkatle doluydu. Harry, Hagrid'in onu özenle kucağında taşıyan kollarının göğsünü sarsan hıçkırıklarla titrediğini hissediyor, Hagrid'in gözyaşları üzerine yağıyordu. Ona bir hareketle ya da bir sözle, henüz her şeyin bitmiş olmadığını söylemeye cesaret edemedi.

"Yürü," dedi Voldemort ve Hagrid, dipdibe ağaçları itip geçerek, ağır aksak Orman'dan geriye doğru sendeleyerek yürümeye başladı. Saçıyla cüppesine dallar takılıyordu ama Harry ağzını açık, dilini sarkık, gözlerini yumulu tutuyordu ve karanlıkta Ölüm Yiyenler her yanlarında sevinç çığlıkları atarken ve Hagrid önünü göremeyecek halde hıçkırırken, kimse Harry Potter'ın ortada duran boynunda nabız atıyor mu diye bakmadı...

İki dev, Ölüm Yiyenler'in ardından ortalığı kıra döke geliyordu; Harry onlar geçerken ağaçların çatırdayıp düştüğünü duydu; öyle gürültü çıkardılar ki kuşlar haykırarak göğe yükseldi ve Ölüm Yiyenler'in alaycı gülüşleri bile boğuldu. Muzaffer alay, açık araziye doğru uygun adım yürümeyi sürdürdü ve Harry karanlığın azalmasıyla, kapalı göz kapaklarının arkasından bile ağaçların seyrelmeye başladığını anladı.

"BANE!"

Hagrid'in beklenmedik böğürmesi az daha Harry'nin gözlerini açmasına yol açacaktı. "Memnun musunuz şimdi, ha, savaşmadığınız için, sizi ödlek beygir sürüsü? Memnun musunuz Harry Potter öl-öldüğü için...?"

Hagrid devam edemedi, yeniden akmaya başlayan gözyaşlarına boğuldu. Harry alayın geçişini kaç at-adamın izlediğini merak etti; gözlerini açıp bakmaya cesaret edemiyordu. Ölüm Yiyenler'in bazıları at-adamları geride bırakırken onlara hakaretler yağdırdılar. Kısa süre sonra Harry havanın temizleşmesinden Orman'ın kıyısına vardıklarını sezdi.

"Durun."

Harry, Hagrid'in Voldemort'a zorla itaat ettiğini düşündü, çünkü biraz yalpalamıştı. Şimdi durdukları yerde üzerlerine bir soğukluk çöktü, Harry dıştaki ağaçlarda devriye gezen Ruh Emiciler'in hırıltılı soluklarını duydu. Artık onu etkilemeyeceklerdi. Kendisinin hayatta kalmış olması, sanki babasının çatalboynuzlu geyiği kalbinde nöbet tutuyormuşçasına, onlara karşı bir muska gibi içinde yanıyordu.

Biri Harry'nin yakınından geçti. Bir an sonra konuşmasıyla, onun Voldemort olduğunu anladı Harry. Voldemort'un sesi sihirle gürleştirildiği için arazide dev bir dalga gibi yükseldi, Harry'nin kulak zarını patlatacak gibi oldu.

"Harry Potter öldü. Kaçarken, yani siz onun için canınızı verdiğiniz sırada kendini kurtarmaya çalışırken öldürüldü. Kahramanınızın gittiğinin kanıtı olarak size onun cesedini getiriyoruz.

"Savaş kazanıldı. Savaşçılarınızın yarısını kaybettiniz. Benim Ölüm Yiyenler'imin sayısı sizden fazla, Sağ Kalan Çocuk'un işi de bitti. Artık savaş olmasın. Direnmeye devam eden kişi, ister erkek, ister kadın, ister çocuk olsun, katledilecek, ailesinin bütün fertleri de öyle. Şimdi şatodan çıkıp önümde diz çökerseniz canınız bağışlanacak. Annenizle babanız ve çocuklarınız, erkek ve kız kardeşleriniz yaşayacak, affedilecek ve birlikte inşa edeceğimiz yeni dünyada bana katılacaksınız."

Araziye ve şatoya sessizlik hâkimdi. Voldemort o kadar yakınındaydı ki, Harry gözlerini yeniden açmaya cesaret edemiyordu.

"Yürüyün," dedi Voldemort. Harry tepesinde onun hareket ettiğini duydu, Hagrid ise onun peşinden gitmeye zorlandı. Harry gözlerini araladı ve omuzlarının etrafında artık büyülü kafesinden kurtulmuş Nagini bulunan Voldemort'un, uzun adımlarla önlerinden gittiğini gördü. Ama yavaş yavaş hafifleyen karanlıkta iki yanlarında yürüyen Ölüm Yiyenler tarafından fark edilmeksizin cüppesinin altında saklı duran asayı çıkarmasına imkân yoktu.

"Harry," diye hıçkırdı Hagrid. "Ah, Harry... Harry..."

Harry gözlerini gene sımsıkı yumdu. Şatoya yaklaştıklarını

biliyordu. Ölüm Yiyenler'in neşeli konuşmalarının ve paldır küldür ayak seslerinin arasından içeridekilerin hayat belirtilerini seçebilmek için kulak kesildi.

"Durun."

Ölüm Yiyenler durdu: Harry onların okulun açık duran ön kapısına yüzleri dönük, bir hat oluşturacak şekilde yayıldıklarını duydu. Kapalı gözkapaklarının arasından bile, Giriş Salonu'ndan dışarı ışık saçıldığı anlamına gelen kızılımsı ışıltıyı görebiliyordu. Bekledi. Uğruna ölmeye çalıştığı insanlar, kendisini Hagrid'in kollarında, besbelli ölmüş halde yatarken görecekti şimdi.

"HAYIR!"

Çığlık Harry'ye olduğundan da korkunç geldi, çünkü Profesör McGonagall'dan böyle bir ses çıkabileceğini ne beklerdi, ne de hayal ederdi. Yakında bir başka kadının güldüğünü duydu ve Bellatrix'in McGonagall'ın kederine sevindiğini anladı. Bir saniyeliğine yeniden gözlerini çok hafif araladı ve açık kapının insanlarla dolmakta olduğunu gördü: savaştan sağ çıkanlar, galiplerle yüz yüze gelmek ve Harry'nin gerçekten ölüp ölmediğini kendi gözleriyle görmek için ön basamaklara çıkıyordu. Voldemort'un onun biraz önünde durmuş, tek bir beyaz parmakla Nagini'nin başını okşadığını gördü. Yeniden gözlerini yumdu.

"Hayır!"

"*Hayır!*"

"Harry! HARRY!"

Ron, Hermione ve Ginny'nin sesleri McGonagall'ınkinden de beterdi; Harry'nin en çok istediği şey onlara seslenip cevap vermekti ama kendini zorlayıp sessizce yatmaya devam etti. Üçünün çığlıkları tetik vazifesi gördü: geriye kalanlardan oluşan kalabalık görevi devralıp haykırmaya başladı, Ölüm Yiyenler'e hakaretler yağdırdılar, ta ki –

"SUSUN!" diye bağırdı Voldemort, bir gümleme duyuldu, parlak bir ışık çaktı ve hepsi zorla susturuldu. "Bitti artık! Onu yere koy, Hagrid, ayağımın dibine, ait olduğu yere!"

Harry otların üstüne indirildiğini hissetti.

"Görüyorsunuz ya?" dedi Voldemort ve Harry onun, kendi yattığı yerin yanında uzun adımlarla öne arkaya yürüdüğünü hissetti. "Harry Potter öldü! Şimdi anlıyor musunuz, kandırılmışlar? Ta en başından beri, başkalarının kendilerini onun için feda etmelerine bel bağlayan bir çocuktan öte bir şey olmadı o hiç!"

"Seni yendi!" diye bağırdı Ron ve büyü bozuldu. Hogwarts'ın savunucuları, ikinci ve daha güçlü bir gümleme, seslerini bir kez daha kesene kadar bağırıp haykırdı.

"Şato arazisinden sıvışmaya çalışırken öldürüldü," dedi Voldemort. Söylediği yalandan aldığı lezzet, sesinde seziliyordu. "Kendini kurtarmaya çalışırken öldürüldü –"

Ne var ki Voldemort lafını yarım bıraktı. Harry bir itiş kakış, bir haykırış, sonra bir başka gümleme, bir ışık çakışı duydu, biri acıyla homurdandı; gözlerini azıcık açtı. Biri kalabalıktan kopmuş, Voldemort'a hücum etmişti. Harry bu şeklin Silahsızlanmış olarak yere düştüğünü gördü, Voldemort ona karşı çıkan kişinin asasını bir yana uçurmuş, gülüyordu.

"Kim bu?" dedi, yumuşak yılan tıslamasıyla. "Savaş kaybedildikten sonra savaşmaya devam edenlerin başına neler geldiğini göstermeye gönüllü olan kim?"

Bellatrix neşeyle güldü.

"Neville Longbottom, Lordum! Carrow'ların başına epey bela olan çocuk! Seherbazlar'ın oğlu, hatırladınız mı?"

"Ah, evet, hatırladım," dedi Voldemort. Başını eğip, silahsız ve korumasız halde tekrar ayağa kalkmaya başlayan Neville'e baktı. Neville, hayatta kalanlar ile Ölüm Yiyenler arasındaki tarafsız bölgede duruyordu. "Ama sen safkansın, değil mi, benim cesur oğlum?" diye sordu Voldemort, durup yüzünü ona dönmüş, boş ellerini yumruk yapmış Neville'e bakarak.

"Öyleysem n'olmuş?" dedi Neville yüksek sesle.

"Ruh var sende, cesaret var ve asil bir soydan geliyorsun. Sen-

den çok değerli bir Ölüm Yiyen olur. Senin gibilere ihtiyacımız var, Neville Longbottom."

"Ben sana ancak balık kavağa çıkınca katılırım," dedi Neville. "Dumbledore'un Ordusu!" diye bağırdı, Voldemort'un susturma büyülerinin tutmadığı anlaşılan kalabalıktan da buna cevaben bir haykırış yükseldi.

"Çok iyi," dedi Voldemort, Harry onun sesinin ipeksiliğinde, en güçlü lanetten bile daha büyük bir tehlike hissetti. "Eğer seçimin buysa, Longbottom, baştaki plana dönüyoruz. Bunu kendin istedin," dedi usulca.

Hâlâ kirpiklerinin arasından izleyen Harry, Voldemort'un asasını salladığını gördü. Birkaç saniye sonra şatonun kırılmış pencere camlarının birinden biçimsiz bir kuşa benzeyen bir şey loş ışıkta uçtu ve Voldemort'un eline kondu. Voldemort küflenmiş nesneyi sivri ucundan tuttu, nesne boş ve lime lime, sallandı: Seçmen Şapka'ydı bu.

"Hogwarts Okulu'nda artık Seçim olmayacak," dedi Voldemort. "Bina da olmayacak. Asil atam Salazar Slytherin'in amblemi, kalkanı ve renkleri herkese yeter, değil mi, Neville Longbottom?"

Asasını, kaskatı kesilen ve hareketsiz kalan Neville'e doğrulttu, sonra Şapka'yı zorla Neville'in başına, gözlerinin altına kadar kayacak şekilde taktı. Şatonun önünde durmuş izleyen kalabalıkta kıpırdanmalar sezilince, Ölüm Yiyenler hep birden asalarını kaldırıp Hogwarts savaşçılarını etkisiz hale getirdiler.

"Şimdi bu Neville, bana karşı çıkmaya devam edecek kadar akılsız olanların başına neler geleceğini gösterecek," dedi Voldemort ve asasının küçük bir hareketiyle, Seçmen Şapka alevler içinde kaldı.

Çığlıklar şafağı yardı ve Neville, oraya çakılmış, kıpırdayamaz halde, alev aldı. Harry buna dayanamazdı: harekete geçmesi gerekiyordu –

Derken, aynı anda birçok şey birden oldu.

Okulun uzak sınırından bir patırtıdır yükseldi ve seslerine

bakılırsa yüzlerce kişilik bir kalabalık, gözden uzak duvarların üstünden geçip, savaş çığlıkları atarak şatoya doğru koştu. Aynı anda Grawp şatonun kenarından hantal hantal dönüp geldi ve "HAGIR!" diye feryat etti. Onun çığlığına Voldemort'un devlerinin kükremeleri cevap verdi: erkek filler misali toprağı sarsarak Grawp'ın üstüne koştular. Sonra toynak sesleri ile yayların tınlaması duyuldu ve birden ortalarına oklar yağmaya başlayan Ölüm Yiyenler şaşkınlık içinde bağırarak saflarını bozdular. Harry cüppesinin içinden Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı, üzerine attı ve fırlayıp ayağa kalktı. Tam o sırada Neville de harekete geçmişti.

Hızlı, akıcı bir hareketle etkisi altında olduğu Beden-Kilitlenmesi Laneti'nden kurtuldu; alev alev yanan Şapka üstünden düştü ve Neville onun derinliklerinden ışıldayan, sapı yakut kakmalı gümüş bir şey çıkardı –

Gümüş kılıcın savruluşu gelen kalabalığın kükremesini, çarpışan devlerin seslerini ya da hücum eden at-adamları bastırmadı, gene de bütün gözleri üstüne çekmiş gibiydi. Neville tek bir vuruşta dev yılanın kafasını kopardı. Kesik kafa dönerek, Giriş Salonu'ndan saçılan ışık selinde parıldayarak havaya yükselirken, Voldemort'un ağzı kimsenin duymadığı bir öfke çığlığıyla açıldı ve yılanın gövdesi yere, onun ayaklarının dibine pat diye düştü –

Görünmezlik Pelerini'nin altına saklanmış olan Harry, Voldemort asasını kaldıramadan Neville ile ikisinin arasına bir Kalkan Büyüsü yaptı. Sonra çığlıklar, kükremeler ve dövüşen devlerin gökgürültüsünden farksız ayak vuruşlarını bastıran Hagrid'in feryadı yükseldi.

"HARRY!" diye haykırdı Hagrid, "HARRY – HARRY NEREDE?"

Ortalığa kaos hâkimdi. Saldıran at-adamlar Ölüm Yiyenler'i dağıtıyordu, herkes devlerin yeri döven ayaklarından kaçıyordu ve kim bilir nereden gelen destek kuvvetler, gümbür gümbür, gittikçe yaklaşıyordu; Harry Voldemort'un devlerinin başları etrafında süzülen büyük kanatlı yaratıklar gördü: Testral'ler ile Hipogrif

Şahgaga, devlerin gözlerini tırmıklarken, Grawp da onlara vuruyor, yumruklar savuruyordu. Artık büyücüler, ister Hogwarts savunucuları, ister Voldemort'un Ölüm Yiyenleri olsun, şatoya dönmek zorunda kalmıştı. Harry gördüğü her Ölüm Yiyen'e nazarlar ve lanetler savuruyordu, onlar da kendilerini neyin ya da kimin vurduğunu bilmeden yere devriliyor, vücutları geri çekilen kalabalık tarafından eziliyordu.

Hâlâ Görünmezlik Pelerini'nin altında olan Harry, itile kakıla Giriş Salonu'na girmişti: Voldemort'u arıyordu. Onun odanın öbür tarafından Büyük Salon'a doğru gerilediğini gördü: asasından büyüler saçar, sağa sola lanetler yağdırırken müritlerine haykırarak talimat veriyordu hâlâ. Harry iki Kalkan Büyüsü daha yaptı ve Voldemort'a kurban gitmekten son anda kurtulan Seamus Finnigan ile Hannah Abbott, yanından koşarak geçip Büyük Salon'a gittiler, şimdiden iyice büyümüş olan kavgaya katıldılar.

Şimdi çok sayıda insan, ön merdivenden hızla yukarı çıkıyordu. Harry Charlie Weasley'nin hâlâ zümrüt rengi pijamasını giyen Horace Slughorn'u solladığını gördü. Savaşmak için kalmış her Hogwarts öğrencisinin akrabalarından ve dostlarından oluşmuşa benzeyen bir grubun başındaydılar, bu gruba Hogsmeade'deki dükkân ve ev sahipleri de katılmıştı. At-adamlar Bane, Ronan ve Magorian toynakları takırdaya takırdaya Salon'a dalarken, Harry'nin arkasında mutfağa inen kapı, menteşelerinden fırladı.

Hogwarts'ın ev cinleri haykırarak ve ellerindeki mutfak bıçaklarını ve satırları sallayarak Giriş Salonu'na dalmıştı. Başlarında da, Regulus Black'in madalyonu göğsünde zıplayan, kurbağadan farksız sesi bu hayhuyun içinde bile duyulan Kreacher vardı: "Savaşın! Savaşın! Efendim için, ev cinlerinin savunucusu için savaşın! Cesur Regulus adına Karanlık Lord'la savaşın! Savaşın!"

Minik yüzleri kinle hayat bulmuş, Ölüm Yiyenler'in ayak bileklerine ve incik kemiklerine silahlarını savuruyor, saplıyorlardı. Ve Harry'nin baktığı her yerde Ölüm Yiyenler karşılarındakilerin sayısal üstünlüğü altında kıstırılıyor, büyülere yenik düşüyor, ya-

ralarından okları çekip çıkarıyor, cinler tarafından bacaklarından bıçaklanıyor ya da sadece kaçmaya çalışıyor ama durmadan gelen kalabalık tarafından yutuluyorlardı.

Ama henüz bitmemişti: Harry düello edenlerin, mücadele eden tutukluların arasından hızla geçti, Büyük Salon'a girdi.

Voldemort savaşın merkezindeydi, ulaşabildiği herkese büyüleriyle darbeler indiriyordu. Araya kimse girmeden ona atış yapamayan Harry, hâlâ görünmez halde, dövüşe dövüşe gittikçe yaklaştı. Bu arada yürüyebilen herkes zorla içeri girdikçe, Büyük Salon gitgide daha kalabalık oldu.

Harry, Yaxley'nin George ve Lee Jordan tarafından yere yapıştırıldığını gördü; Dolohov'un Flitwick'in marifetiyle, çığlık atarak düştüğünü gördü; Walden Macnair'in Hagrid tarafından salonun öbür tarafına fırlatıldığını, karşıdaki taş duvara çarpıp baygın halde yere kaydığını gördü. Ron ve Neville'in Fenrir Greyback'i yere indirdiklerini, Aberforth'un Rookwood'u Sersemlettiğini, Arthur ve Percy'nin Thicknesse'i devirdiklerini ve Lucius ile Narcissa Malfoy'un savaşmaya bile kalkışmadan, bağıra bağıra oğullarını arayarak kalabalığın içinde koştuklarını gördü.

Voldemort şimdi tek başına McGonagall, Slughorn ve Kingsley ile düello ediyordu. Üçü kendisinin işini bitirmeyi beceremeden etrafında gezinir, eğilip darbeleri savuştururken, Voldemort'un yüzünde soğuk bir nefret vardı –

Bellatrix de Voldemort'tan elli metre ötede dövüşüyordu ve efendisi gibi o da aynı anda üç kişiyle düello ediyordu: Hermione, Ginny ve Luna ellerinden geleni yapıyorlardı ama Bellatrix üçünün dengiydi. Ginny, ölümüne sebep olacak bir Öldüren Lanet'ten sadece iki santimle kurtulunca, Harry'nin dikkati dağıldı –

Rotasını değiştirdi, Voldemort yerine Bellatrix'e doğru koşmaya başladı ama daha birkaç adım gitmişti ki birden yana doğru savruldu.

"KIZIMI BIRAK, SENİ KALTAK!"

Mrs Weasley koşarken pelerinini üzerinden atıp kollarını ser-

best bıraktı. Bellatrix olduğu yerde hızla döndü, ona meydan okuyan bu yeni kişiyi görmüş, kükreyerek gülüyordu.

"YOLUMDAN ÇEKİLİN!" diye haykırdı Mrs Weasley üç kıza ve asasını kuvvetle sallayarak düelloya başladı. Molly Weasley'nin asası bir savrulur bir dönerken, Bellatrix Lestange'ın gülümsemesi yüzünde solup bir hırlama halini alırken, Harry dehşet ve sevinç içinde onları seyretti. Her iki asadan da ışıklar fışkırdı, cadıların ayaklarının çevresindeki zemin ısındı ve çatladı; iki kadın da öldürmek için dövüşüyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Mrs Weasley birkaç öğrenci onun yardımına gelmek için öne koşmaya kalkışınca. "Geri çekilin! *Geri çekilin!* O benim!"

Şimdi yüzlerce kişi duvarların önüne toplanmış iki dövüşü izliyordu; Voldemort ile üç rakibinin, Bellatrix ile Molly'nin dövüşlerini. Harry görünmez halde durdu, iki arada bir derede kalmıştı, hem saldırmak, hem de korumak istiyordu, masumlara isabet ettirmeyeceğinden de emin olamıyordu.

Molly'nin lanetleri etrafında dans ederken sıçrayıp hoplayan, efendisi kadar deli Bellatrix, "Ben seni öldürünce çocuklarına ne olacak?" diye sataştı. "Annecik, Freddie'nin gittiği yere gidince ne olacak?"

"Sen – bir – daha – çocuklarımıza – asla – dokunmayacaksın!" diye haykırdı Mrs Weasley.

Bellatrix, kuzeni Sirius'un tülden geriye yuvarlanırken attığı kahkahanın eşi olan coşkulu bir kahkahayla güldü ve Harry birden neler olacağını, daha olmadan anladı.

Molly'nin laneti Bellatrix'in uzanmış kolunun altından süzüldü ve onu dosdoğru göğsünden, kalbinin tam üstünden vurdu.

Bellatrix'in şeytani tebessümü dondu, gözleri yerinden uğrar gibi oldu: kısacık bir anda neler olduğunu anladı ve sonra düştü. İzleyen kalabalık kükredi ve Voldemort haykırdı.

Voldemort ağır çekimle dönmüştü sanki; son, en iyi yardımcısının düşüşüne duyduğu öfke bir bomba gücüyle patlarken, Mc-

Gonagall, Kingsley ve Slughorn, kolları ve bacakları savrularak, kıvranarak geriye uçtular. Voldemort asasını kaldırdı ve Molly Weasley'ye doğrulttu.

"*Protego!*" diye kükredi Harry ve Kalkan Büyüsü salonun ortasında yayıldı, Harry sonunda Görünmezlik Pelerini'ni üstünden çekip çıkarırken Voldemort etrafa bakınıp büyünün kaynağını aradı.

Her yandan hayret nidaları ve sevinç çığlıkları, "Harry!" "YAŞIYOR!" haykırışları yükseldi, sonra da hemen kesildi. Kalabalık korku içindeydi. Voldemort ile Harry birbirlerine bakıp aynı anda birbirlerinin etrafında daireler çizmeye başlarken, ortalığa ani ve kusursuz bir sessizlik çöktü.

"Başka kimsenin yardım etmeye çalışmasını istemiyorum," dedi Harry yüksek sesle ve tam sessizliğin ortasında sesi, bir boru sesi gibi duyuldu. "Böyle olması gerekiyor. Benim yapmam gerekiyor."

Voldemort tısladı.

"Potter bu söylediklerinde ciddi değil," dedi, kırmızı gözleri faltaşı gibi açılarak. "Onun çalışma şekli bu değil, değil mi? Bugün kimi kalkan olarak kullanacaksın, Potter?"

"Kimseyi," dedi Harry basitçe. "Artık Hortkuluk kalmadı. Sadece sen ve ben. Diğeri varlığını sürdürürken ikisi de yaşayamaz ve birimiz geri dönmemek üzere gidecek artık..."

"Birimiz mi?" dedi Voldemort alayla. Bütün bedeni gergindi, kırmızı gözlerini dikmiş bakıyordu, saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi. "Geride kalanın sen olacağını sanıyorsun, öyle mi, ipleri elinde tutan Dumbledore sayesinde tesadüf eseri sağ kalan çocuk?"

"Annem beni kurtarmak için ölmüşken, tesadüf demek, öyle mi?" diye sordu Harry. Hâlâ yan yan yürüyorlardı ikisi de, o mükemmel dairede, birbirleriyle aralarındaki mesafeyi koruyorlardı ve artık Harry için Voldemort'un yüzünden başka yüz yoktu. "Ben o mezarlıkta dövüşmeye karar verdiğimde de tesadüftü demek,

öyle mi? Bu akşam kendimi savunmamam, ama gene de hayatta kalıp yeniden dövüşmek için geri dönmem de tesadüf demek, ha?"

"*Hepsi tesadüf!*" diye haykırdı Voldemort, ama gene de saldırmadı. Onları izleyen kalabalık taş kesilmişti adeta ve Salon'daki yüzlerce kişi arasında o ikisinden başka kimse nefes almaz gibiydi. "Tesadüfler ve şans ve senin daha değerli erkeklerle kadınların etekleri arkasına çömelip ağlayıp sızlaman ve senin yerine onları öldürmeme izin vermen!"

"Bu gece başka kimseyi öldürmeyeceksin," dedi Harry, daire çizerek birbirlerinin gözüne, yeşil kırmızıya, dik dik bakarlarken. "Hiçbirini öldüremeyeceksin, artık asla. Anlamıyor musun? Senin bu insanları incitmeni durdurman için ölmeye hazırdım –"

"Ama ölmedin!"

"– ölmeye niyetliydim, işte olan da bu sayede oldu. Annemin yaptığını yaptım. Sana karşı korumaları var. Onlara yaptığın büyülerin hiçbirinin bağlayıcı olmadığını fark etmedin mi? Onlara işkence edemezsin. Onlara dokunamazsın. Hatalarından ders almıyorsun, değil mi, Riddle?"

"*Cüret ediyorsun ha –*"

"Evet, cüret ediyorum," dedi Harry. "Senin bilmediğin şeyler biliyorum, Tom Riddle. Senin bilmediğin pek çok önemli şey biliyorum. Bir başka büyük hata daha yapmadan, bazılarını duymak ister misin?"

Voldemort konuşmadı ama daire çizerek avının peşinden gitti, Harry onu geçici olarak hipnotize ettiğini, köşeye sıkıştırdığını biliyordu; Harry'nin gerçekten de nihai bir sırrı biliyor olabileceği şeklindeki küçücük bir ihtimal, onu geride tutuyordu...

"Gene sevgi mi?" dedi Voldemort, yılan yüzünde alaylı bir ifadeyle. "Dumbledore'un gözde çözümü, *sevgi*, ölümü fetheder derdi ama sevgi onun Kule'den aşağı düşüp eski bir balmumu heykel gibi çarpık bir halde yere yığılmasına engel olmadı, değil mi? *Sevgi*, Bulanık anneni karafatma gibi ezmemi de önlemedi,

Potter – ve bu sefer kimse öne koşup lanetime hedef olacak kadar seni seviyora benzemiyor. Öyleyse şimdi ben saldırdığımda senin ölmeni ne engelleyecek?"

"Tek bir şey," dedi Harry. Hâlâ birbirlerinin etrafında daireler çiziyorlardı, birbirlerine bağlanmışlardı, onları sadece son sır ayrı tutuyordu.

"Eğer bu sefer seni kurtaracak olan şey sevgi değilse," dedi Voldemort, "bende olmayan sihre sahip olduğuna ya da benimkinden güçlü bir silaha sahip olduğuna inanıyorsun, öyle mi?"

"İkisine de inanıyorum," dedi Harry ve yılansı yüzde bir şok duygusunun uçuştuğunu gördü ama bu duygu hemen dağıldı, Voldemort gülmeye başladı. Bu ses onun çığlıklarından daha korkutucuydu; mizahsız ve delice, sessiz Salon'da yankılandı.

"Benden fazla sihir bildiğini mi sanıyorsun?" dedi. "*Benden*, Dumbledore'un kendisinin bile hayal etmediği sihirler gerçekleştirmiş olan Lord Voldemort'tan, öyle mi?"

"Ah, hayal etti," dedi Harry, "ama senin bildiğinden fazlasını biliyordu, senin yaptığını yapmayacak kadarını biliyordu."

"Zayıftı demek istiyorsun!" diye haykırdı Voldemort. "Cesaret edemeyecek kadar zayıf, onun olabilecek şeyleri, benim olacak şeyleri alamayacak kadar zayıf!"

"Hayır, senden akıllıydı," dedi Harry, "daha iyi bir büyücü, daha iyi bir adam."

"Albus Dumbledore benim emrimle öldü!"

"Öyle yaptığını sandın," dedi Harry, "ama yanılıyordun."

Duvarların önündeki yüzlerce insan aynı anda nefes alırken, izleyen kalabalık ilk kez hareketlendi.

"*Dumbledore öldü!*" Voldemort bu kelimeleri, sanki ona dayanılmaz bir acı verecekmiş gibi savurdu Harry'ye. "Bedeni bu şatonun arazisindeki mermer mezarda çürüyor, onu gördüm, Potter, geri dönmeyecek!"

"Evet, Dumbledore öldü," dedi Harry sakin sakin, "ama onu sen öldürtmedin. O kendi ölüm şeklini seçti, ölmeden aylarca önce

seçti, her şeyi kendi hizmetkârın olduğunu sandığın adamla birlikte ayarladı."

"Nasıl bir çocukça hayal bu?" dedi Voldemort, ama hâlâ saldırmamıştı ve kırmızı gözleri Harry'ninkilerden ayrılmamıştı.

"Severus Snape senin değildi," dedi Harry. "Snape, Dumbledore'undu, annemin ardına düştüğün andan beri Dumbledore'un. Ve sen, anlamadığın şeyden ötürü, bunu asla fark etmedin. Snape'in Patronus yaptığını hiç görmedin, değil mi, Riddle?"

Voldemort cevap vermedi. Birbirini paralamaya hazır kurtlar gibi birbirlerinin etrafında daireler çizmeyi sürdürdüler.

"Snape'in Patronus'u bir maraldı," dedi Harry, "tıpkı anneminki gibi, çünkü neredeyse bütün hayatı boyunca, çocuk oldukları günlerden itibaren onu sevdi. Fark etmeliydin," dedi, Voldemort'un burun deliklerinin titrediğini görünce, "senden onun hayatını bağışlamanı istedi, değil mi?"

"Onu arzuluyordu, hepsi bu," diye pis pis güldü Voldemort, "ama o gidince başka kadınlar, daha safkan, ona daha layık kadınlar olduğunu kabul –"

"Sana öyle söyleyecek tabii," dedi Harry, "ama annemi tehdit ettiğin andan itibaren Dumbledore'un casusu haline geldi ve o gün bugündür de sana karşı çalıştı! Snape onun işini bitirdiğinde Dumbledore ölüyordu zaten!"

"Hiç önemi yok!" diye haykırdı Voldemort, her kelimeyi kendinden geçmiş halde dinlemişti ama şimdi çılgın bir kahkahayla gıdaklar gibi güldü. "Snape'in benim mi yoksa Dumbledore'un mu olduğu fark etmez, yoluma ne tür küçük engeller koymaya çalıştıkları da! Anneni, Snape'in sözde büyük *aşkını* nasıl ezdimse, onları da ezdim! Ah, ama hepsinin bir anlamı var, Potter, hem de senin anlayamadığın şekillerde!

"Dumbledore Mürver Asa'yı benden uzakta tutmaya çalışıyordu! Snape'in asanın gerçek efendisi olmasına niyetliydi! Ama ben oraya senden önce gittim, küçük çocuk – sen ele geçiremeden asaya ulaştım, sen yetişemeden hakikati kavradım. Severus

Snape'i üç saat önce öldürdüm ve Mürver Asa, Ölümdeğneği, Kader Asası sahiden benim! Dumbledore'un son planı yolunda gitmedi, Harry Potter!"

"Evet, gitmedi," dedi Harry. "Haklısın. Ama beni öldürmeye çalışmadan önce sana yaptıkların üzerine düşünmeni tavsiye ederim... düşün ve biraz pişmanlık duymaya çalış, Riddle..."

"Bu da ne böyle?"

Harry'nin ona söyledikleri arasında, her tür açıklama ya da sataşmanın ötesinde, hiçbir şey Voldemort'u bunun gibi şoke etmemişti. Harry onun gözbebeklerinin kısılarak ince yarıklar halini aldığını, gözlerinin çevresindeki derinin beyazlaştığını gördü.

"Bu son şansın," dedi Harry, "elinde kalan tek şey... başka türlü ne olacağını gördüm... erkek ol... dene... biraz pişmanlık duymayı dene..."

"Cüret ediyorsun, ha –?" dedi Voldemort yeniden.

"Evet, cüret ediyorum," dedi Harry, "çünkü Dumbledore'un son planı benim açımdan hiç de geri tepmedi. Senin açından geri tepti, Riddle."

Voldemort'un Mürver Asa'yı tutan eli titriyordu, Harry de Draco'nun asasını sıkıca kavradı. O ânın birkaç saniye ötede olduğunu biliyordu.

"O asa hâlâ senin için gerektiği gibi işlemiyor, çünkü yanlış insanı öldürdün. Severus Snape asla Mürver Asa'nın *hakiki* sahibi değildi. Dumbledore'u asla yenmedi."

"Öldürdü –"

"Dinlemiyor musun sen? *Snape Dumbledore'u asla yenmedi!* Dumbledore'un ölümünü aralarında planlamışlardı! Dumbledore yenilgisiz ölmeye niyetliydi, asanın son hakiki sahibiydi! Eğer her şey planlandığı gibi yürüseydi, asanın gücü de onunla birlikte ölecekti, çünkü asla ondan kazanılmamıştı!"

"Ama şu da var ki, Potter, Dumbledore asayı bana verdi sayılır!" Voldemort'un sesi kötücül bir zevkle titriyordu. "Asayı son

efendisinin mezarından çaldım! Onu, son efendisi istemediği halde, oradan aldım! Gücü benimdir artık!"

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi, Riddle? Asaya sahip olmak yeterli değil! Onu tutmak, kullanmak, onu gerçekten senin yapmaz. Ollivander'i dinlemedin mi? *Asa büyücüyü seçer...* Mürver Asa Dumbledore ölmeden önce yeni bir efendi tanıdı, ona elini bile sürmeyen biri. Yeni efendi, ne yaptığını tam olarak asla anlamadan, dünyanın en tehlikeli asasının ona bağlılığını sunduğunun farkına varmadan, asayı Dumbledore'un rızası olmaksızın ondan aldı..."

Voldemort'un göğsü hızlı hızlı kalkıp iniyordu ve Harry lanetin geldiğini, yüzüne doğrultulmuş asanın içinde oluştuğunu hissedebiliyordu.

"Mürver Asa'nın hakiki efendisi Draco Malfoy'du."

Bir an Voldemort'un yüzüne boş bir şok ifadesi yerleşti ama sonra gitti.

"Ama ne önemi var?" dedi usulca. "Haklı bile olsan, Potter, seninle benim için fark etmez. Senin artık anka asan yok: sadece becerilerimizle düello edeceğiz... seni öldürdükten sonra Draco Malfoy'la ilgilenirim..."

"Ama çok geç kaldın," dedi Harry. "Şansını kaçırdın. Ben senden önce davrandım. Draco'ya haftalar önce boyun eğdirdim. Bu asayı ondan aldım."

Harry alıç asayı birden çekti ve salondaki herkesin gözünün ona çevrildiğini hissetti.

"Sonunda bütün mesele buna gelip dayanıyor, değil mi?" diye fısıldadı Harry. "Elindeki asa son efendisinin Silahsızlandığını biliyor mu? Çünkü biliyorsa eğer... Mürver Asa'nın hakiki efendisi benim."

Göz kamaştıran güneşin kenarı en yakındaki pencerenin pervazında görününce tepelerindeki sihirli gökyüzünde âniden kırmızı-altın rengi bir ışıltı patladı. Işık ikisinin yüzüne de aynı anda vurdu ve Voldemort'un yüzü âniden alev alev yanan bir leke oldu.

Harry tiz sesin feryat ettiğini duyarkan, kendisi de Draco'nun asasını doğrultarak semalara en büyük umudunu haykırdı:

"Avada Kedavra!"

"Expelliarmus!"

Gümbürtü, top patlaması gibiydi ve aralarında, çizdikleri dairenin tam ortasından fışkıran altın alevler, büyülerin çarpıştığı noktayı işaretledi. Harry Voldemort'un yeşil ışığının kendi büyüsüyle buluşmasını gördü, Mürver Asa'nın gündoğumunun önünde bir karaltı halinde yükseğe uçtuğunu, sihirli tavanın altında Nagini'nin başı gibi dönerek yükseldiğini, öldürmeyeceği efendiye, nihayet ona tam anlamıyla sahip olmak için gelen efendiye doğru havada fırıl fırıl döndüğünü gördü. Ve Voldemort kolları iki yana açık halde arkaya düşer, kıpkırmızı gözlerin ince birer çizgiye benzeyen gözbebekleri yukarı kayarken, Harry bir Arayıcı'nın şaşmaz becerisiyle boştaki eliyle asayı yakaladı. Tom Riddle döşemeye dünyevi bir nihailikle vurdu, bedeni zayıftı, büzülmüştü, beyaz elleri boştu, yılana benzeyen yüzü ifadesizdi ve bilinçsizdi. Voldemort ölmüştü, geri tepen kendi lanetiyle öldürülmüştü ve Harry elinde iki asayla durmuş, düşmanının kabuğuna bakıyordu.

Sessizlikle ve ürpertiyle dolu bir saniye boyunca, ânın şoku havada asılı kaldı: sonra, izleyenlerin çığlıkları, tezahüratları ve kükreyişleri havayı yararken, Harry'nin çevresinde bir patırtıdır koptu. İnsanlar gümbür gümbür üstüne doğru gelirken, kızgın yeni güneş pencereleri kamaştırıyordu ve yanına ilk varanlar Ron ile Hermione oldu, Harry'ye sarılan onların kollarıydı, onu sağır eden onların attığı anlaşılmaz çığlıklardı. Sonra Ginny, Neville ve Luna geldi, sonra bütün Weasley'ler ile Hagrid ve Kingsley, McGonagall, Flitwick, Sprout. Harry insanların haykırdığı hiçbir kelimeyi duyamıyordu; yüzlercesi bastırırken, hepsi Sağ Kalan Çocuk'a, her şeyin nihayet sona ermesinin nedenine dokunmaya azimliyken, onu kavrayanın, çekenin, bir parçasını kucaklamaya çalışanın kimin elleri olduğunu bilemiyordu –

Güneş giderek Hogwarts üzerinde yükseldi, Büyük Salon ya-

şamla ve ışıkla parladı. Harry birbirine karışmış bayram ve yas, keder ve kutlama taşkınlıklarının olmazsa olmaz bir parçasıydı. Onu orada yanlarında istiyorlardı, liderleri ve sembolleriydi, kurtarıcıları ve rehberleriydi, ve onun uyumamış olduğu, içlerinden sadece birkaçıyla birlikte olmayı arzu ettiği hiçbirinin aklına bile gelmiyordu anlaşılan. Sevdikleri ellerinden alınmış olanlarla konuşmalı, ellerini tutmalı, gözyaşlarına tanık olmalı, teşekkürlerini kabul etmeliydi. Sabah ilerledikçe dört bir yandan süzülüp gelen haberleri dinlemeliydi: ülkenin her yanında Imperius Laneti'ne uğramış olanlar kendine geliyordu, Ölüm Yiyenler kaçıyordu ya da yakalanıyordu, Azkaban'daki masumlar şu anda serbest bırakılıyordu ve Kingsley Shacklebolt geçici Sihir Bakanı tayin edilmişti...

Voldemort'un cesedini kaldırıp Salon dışındaki bir odaya götürdüler; Fred, Tonks, Lupin, Colin Creevey ve onunla savaşırken ölen başka elli kişinin cesedinden uzaklaştırdılar. McGonagall bina masalarını yerine koymuştu, ancak artık kimse binaya göre oturmuyordu, hepsi bir araya doluşmuştu: öğretmenlerle öğrenciler, hayaletler ve anne babalar, at-adamlarla ev cinleri. Firenze toparlanmak için bir köşede uzanmıştı, Grawp camı kırılmış bir pencereden içeri bakıyordu, insanlar onun gülen ağzına yiyecekler atıyordu. Bir süre sonra bitmiş tükenmiş Harry, kendini bir sırada Luna'nın yanında oturur buldu.

"Ben olsam, biraz huzur ve sessizlik isterdim," dedi Luna.

"Çok hoşuma giderdi," diye cevap verdi Harry.

"Ben onların dikkatini çekerim," dedi Luna. "Pelerin'ini kullan."

Ve daha o tek kelime edemeden "Aaa, bakın, bir Vıdıvıdı Vızcız!" diye bağırıp pencereden dışarısını işaret etti. Duyan herkes dönüp baktı ve Harry Pelerin'i üstüne geçirip ayağa kalktı.

Şimdi Salon'da müdahalesiz dolaşabiliyordu. İki masa ötede Ginny'yi gördü; başı annesinin omuzunda oturuyordu: sonra onunla konuşacak zaman olacaktı, konuşacak saatler, günler, hatta belki yıllar. Neville'i gördü, yemek yerken Gryffindor'un

kılıcı tabağının yanında duruyordu, ateşli hayranlardan oluşan bir grupla çevriliydi etrafı. Masaların arasındaki geçitten yürüdü ve orada olup olmamaları gerektiğinden emin değilmiş gibi, birbirine sokulmuş duran üç Malfoy'u gördü, ama zaten kimsenin de onlara aldırdığı yoktu. Baktığı her yerde, yeniden birleşmiş aileler gördü ve sonunda da arkadaşlıklarını en fazla arzu ettiği iki kişiyi.

"Benim," diye mırıldandı, aralarına çömelerek. "Benimle gelir misiniz?"

Hemen ayağa kalktılar ve Harry, Ron ve Hermione birlikte Büyük Salon'dan çıktılar. Mermer merdivenden koca koca parçalar yok olmuştu, tırabzanın bir kısmı gitmişti, her birkaç adımda bir karşılarına moloz ve kan lekeleri çıkıyordu.

Uzaklarda bir yerlerde Peeves'in kendi uydurduğu bir zafer şarkısını söyleyerek koridorlardan vınlayıp geçtiğini duydular:

Bitti, onları yendik, küçük Potter becerdi,
Voldi çürüdü gitti, şimdi eğlence vakti!

"Olayın büyüklüğünü ve trajedisini cidden hissettiriyor, değil mi?" dedi Ron, Harry ve Hermione geçsinler diye bir kapıyı itip açarak.

Mutluluk gelecek, diye düşündü Harry, ama o anda bitkinlik, sesini boğmuştu, Fred'i ve Lupin ile Tonks'u kaybetmenin acısı birkaç adımda bir, fiziksel bir yara gibi onu deliyordu. En şiddetle hissettiği şey, muazzam bir rahatlama ve bir uyuma özlemiydi. Ama önce, bunca zamandır onun yanından ayrılmamış olan ve gerçeği bilmeyi hakeden Ron ve Hermione'ye bir açıklama borcu vardı. Dikkatle Düşünseli'nde neler gördüğünü ve Orman'da neler olduğunu anlattı; daha şaşkınlıklarını ve hayretlerini ifade etmeye bile başlamamışlardı ki, gitmekte oldukları yere vardılar, oysa üçü de nereye doğru yürüdüklerinden söz etmemişti.

Son gördüğünden beri, Müdür'ün odasının girişini koruyan taş heykel yan devrilmişti; yana yatmış, aldığı darbelerden biraz

sersemlemiş görünüyordu. Harry acaba hâlâ parolaları ayırt edebilecek mi diye merak etti.

"Yukarı çıkabilir miyiz?" diye sordu heykele.

"Keyfinize bakın," diye inledi heykel.

Üzerinden tırmanıp geçtiler ve yukarı doğru, yürüyen merdiven gibi ağır ağır hareket eden sarmal taş basamaklara adım attılar. Harry tepedeki kapıyı itip açtı.

Bıraktığı yerde, çalışma masasında duran taş Düşünseli şöyle bir gözüne çarpmıştı ki, sağır edici bir ses, lanetleri, geri dönen Ölüm Yiyenleri ve Voldemort'un yeniden doğuşunu düşünerek çığlık atmasına neden oldu –

Oysa ki alkıştı bu ses. Bütün duvarlar boyunca Hogwarts müdür ve müdireleri onu ayakta alkışlıyordu; şapkalarını ve kimi de peruklarını sallıyordu, birbirinin elini tutmak için çerçevelerin dışına uzanıyorlardı; üstüne resmedildikleri koltuklarda ine çıka dans ediyorlardı. Dilys Derwent hiç çekinmeksizin, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, Dexter Fortescue kulak borusunu sallıyordu. Phineas Nigellus ise tiz ve keskin sesiyle seslendi: "Slytherin binasının da kendi rolünü oynadığı kayıtlara geçsin! Katkımız unutulmasın!"

Ama Harry yalnızca Müdür koltuğunun tam arkasındaki en büyük portrede duran adama bakıyordu. Dumbledore'un gözyaşları yarım ay biçimindeki gözlüğünün arkasından uzun gümüş rengi sakalına akıyordu ve ondan yayılan gurur ve minnettarlık, Harry'ye tıpkı anka şarkısı gibi huzur verdi.

Sonunda Harry ellerini kaldırdı, portreler gülümseyerek, gözlerini silerek ve konuşmasını hevesle bekleyerek saygılı bir suskunluk içine girdi. Ancak o kelimelerine Dumbledore'u hedef aldı ve o kelimeleri büyük bir itinayla seçti. Bitkin olsa da, gözlerinden uyku aksa da, son bir çaba göstermeli, son bir nasihat almalıydı.

"Snitch'te gizli olan şey," diye başladı, "onu Orman'a bıraktım. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum, ama bir daha onu aramayacağım zaten. Aynı fikirde misiniz?"

"Sevgili oğlum, aynı fikirdeyim," dedi Dumbledore, ona eşlik

eden resimler kafaları karışmış ve merak içinde görünürken. "Bilgece ve cesurca bir karar, ama ben de senden daha azını beklemezdim zaten. Nereye düştüğünü başka bilen var mı?"

"Hiç kimse yok," dedi Harry ve Dumbledore başını evet anlamında sallayarak tatmin olduğunu ifade etti.

"Ama Ignotus'un hediyesini saklayacağım," dedi Harry ve Dumbledore tebessüm etti.

"Ama elbette, Harry, ebediyyen senin o, ta ki sen başka birine devredene kadar!"

"Bir de bu var."

Harry Mürver Asa'yı kaldırdı, Ron ve Hermione asaya, Harry'nin allak bullak olmuş ve uykusuz kalmış halinde bile görmekten hoşlanmadığı bir saygıyla baktılar.

"Onu istemiyorum," dedi Harry.

"Ne?" dedi Ron yüksek sesle. "Çatlak mısın sen?"

"Güçlü olduğunu biliyorum," dedi Harry yorgun yorgun. "Ama benimkinden daha memnundum. Onun için de..."

Boynuna asılı kesenin içinde arandı ve hâlâ en incesinden anka tüyüyle birbirine bağlı olan dikenli defnenin iki yarısını dışarı çıkardı. Hermione onların onarılamayacağını, çok ağır zarar gördüklerini söylemişti. Bütün bildiği, eğer bu da işe yaramazsa, hiçbir şeyin işe yaramayacağıydı.

Kırık asayı Müdür'ün çalışma masasına koydu, Mürver Asa'nın ucuyla dokundu ve "*Reparo*," dedi.

Asası yeniden birleşirken, ucundan kırmızı kıvılcımlar uçtu. Harry başarılı olduğunu anladı. Dikenli defne ve anka asasını aldı, parmaklarında ani bir sıcaklık hissetti; asa ile el yeniden kavuşmalarına seviniyorlarmış gibiydi.

Onu muazzam bir şefkat ve hayranlıkla izleyen Dumbledore'a, "Mürver Asa'yı geldiği yere koyuyorum," dedi. "Orada kalabilir. Ben de Ignotus gibi doğal bir ölümle ölürsem, gücü yok olacak, değil mi? Önceki efendi hiç yenilmemiş olacak. Bu da bu işin sonu olur böylece."

Dumbledore başını evet anlamında salladı. Birbirlerine gülümsediler.

"Emin misin?" dedi Ron. Mürver Asa'ya bakarken yüzünde çok hafif bir özlem izi vardı.

"Harry haklı sanırım," dedi Hermione usulca.

"Asanın derdi, değerinden fazla," dedi Harry. "Ve doğruyu söylemek gerekirse," sırtını portrelere döndü, şimdi sadece Gryffindor Kulesi'nde onu bekleyen dört direkli karyolayı düşünüyor, acaba Kreacher oraya onun için bir sandviç getirir mi diye merak ediyordu, "ömür boyu bana yetecek kadar dert gördüm."

On Dokuz Yıl Sonra

O yıl sonbahar bir anda gelmişti sanki. Eylülün ilk gününün sabahı bir elma gibi taptaze ve altın rengiydi ve küçük aile, büyük, isli istasyona giden gürültülü yolda karşıya geçerken, araba egzozlarının gazları ve yayaların nefesleri soğuk havada örümcek ağı gibi parlıyordu. Anneyle babanın ittiği, ağzına kadar dolu bagaj arabalarının üstünde iki kafes tangırdıyor, içlerindeki baykuşlar kızgın kızgın ötüyor ve kızıl saçlı kız, babasının koluna yapışmış, gözleri yaşlı, ağabeylerinin arkasından gidiyordu.

"Çok geçmeden sen de gideceksin," dedi Harry ona.

"İki yıl," diye burnunu çekti Lily. "*Şimdi* gitmek istiyorum!"

Aile zikzaklar çizerek dokuzuncu ve onuncu peronlar arasındaki bölmeye doğru giderken, baykuşlar banliyö yolcularının meraklı bakışlarına hedef oluyordu. Onları çevreleyen yaygarayı bastıran Albus'un sesi Harry'nin kulağına geldi, oğulları arabada başladıkları tartışmayı devam ettiriyorlardı.

"*Olmayacağım* işte! Slytherin'de *olmayacağım*!"

"James, yeter artık!" dedi Ginny.

"Ben sadece *olabilir* dedim," dedi James, küçük erkek kardeşine sırıtarak. "Bunun kötü bir yanı yok ki. *Tabii* Slyth–"

Ancak, James annesiyle göz göze geldi ve sustu. Beş Potter, bölmeye yaklaştılar. James, omuzunun üstünden geriye, küçük kardeşine biraz kendini beğenmiş bir bakış atarak, bagaj arabasını annesinden aldı ve koşmaya başladı. Az sonra gözden kaybolmuştu.

"Bana yazacaksınız, değil mi?" diye hemen sordu Albus annesiyle babasına, kardeşinin anlık yokluğundan yararlanarak.

"Her gün, eğer istersen," dedi Ginny.

"*Her* gün değil," dedi Albus çabucak. "James diyor ki çoğu kişi evden ancak ayda bir mektup alırmış."

"Geçen yıl biz James'e haftada üç kez yazdık," dedi Ginny.

"Hem sana Hogwarts hakkında söylediği her şeye inanmasan iyi olur," diye araya girdi Harry. "Dalga geçmeyi seviyor kardeşin."

Yan yana, ikinci bagaj arabasını itip hızlandılar. Bölmeye geldiklerine Albus yüzünü buruşturdu, ama çarpışma olmadı. Onun yerine aile kırmızı Hogwarts Ekspresi'nden çıkan yoğun, beyaz buharla belirsizleşmiş Peron Dokuz Üç Çeyrek'te buldu kendini. Seçilemeyen bir sürü siluet, James'in de içinde kaybolduğu siste hareket ediyordu.

"Neredeler?" diye sordu Albus endişeyle, peronda ilerlerken yanından geçtikleri puslu şekilleri gözleyerek.

"Merak etme, buluruz onları," diye güvence verdi Ginny.

Ama buhar yoğundu ve herhangi birinin yüzünü seçmek zordu. Sesler, sahiplerinden kopuk ve anormal biçimde yüksek çıkıyordu. Harry, süpürge düzenlemeleri hakkında nutuk çeken Percy'nin sesini duyduğunu sandı ve durup da merhaba dememek için bu bahaneyi memnuniyetle fırsat bildi...

"Sanırım şu gelenler onlar, Al," dedi Ginny birden.

Dört kişilik bir grup sisten çıkmış, son vagonun yanında duruyordu. Harry, Ginny, Lily ve Albus ancak burunlarının dibine girdiğinde yüzleri netleşti.

"Selam," dedi Albus, son derece rahatlamış bir ses tonuyla.

Yepyeni Hogwarts cüppesini çoktan giymiş olan Rose, ona gülümsedi.

"Eh, doğru dürüst park ettin mi bari?" diye sordu Ron Harry'ye. "Ben ettim. Hermione bir Muggle ehliyet sınavını geçebileceğimi hiç sanmıyordu, değil mi, Hermione? Sınav yapan görevliyi Şaşırtmak zorunda kalacağım sandı."

"Hayır, sanmadım," dedi Hermione. "Sana inancım tamdı."

Beraberce Albus'un sandığını ve baykuşunu kaldırıp trene koyarlarken "Aslına bakarsan, Şaşırttım *tabii*," diye fısıldadı Ron Harry'ye. "Sadece yan aynaya bakmayı unuttum, ama ne olmuş ki, bunun için Süperduyum Büyüsü kullanabilirim."

Perona dönünce Rose'un küçük erkek kardeşi Hugo ile Lily'nin, sonunda Hogwarts'a gittiklerinde hangi binaya ayrılacakları yolunda hararetli bir tartışmaya girişmiş olduğunu gördüler.

"Eğer Gryffindor'a girmezsen, seni mirasımızdan çıkarırız," dedi Ron, "ama sakın üstünde baskı hissetme."

"*Ron!*"

Lily ve Hugo güldü, ama Albus ile Rose ciddi görünüyorlardı.

"Ciddi değil," dediler Hermione ve Ginny, ama Ron artık ilgilenmiyordu. Harry ile göz göze gelip, belli etmeden elli metre kadar uzaktaki bir noktayı işaret etti. Buhar bir an için incelmişti, dalgalanan sisin önünde üç kişi çok net bir şekilde seçilebiliyordu.

"Bak kim var orda."

Boğazına kadar düğmelenmiş koyu renk bir palto giymiş olan Draco Malfoy, karısı ve oğluyla orada duruyordu. Saçı biraz açıldığı için sivri çenesi büsbütün vurgulanmıştı. Albus Harry'ye ne kadar benziyorsa, yeni oğlan da Draco'ya o kadar benziyordu. Draco Harry, Ron, Hermione ve Ginny'nin ona bakmakta olduğunu gördü, başıyla hafif bir selam verdi ve gene arkasını döndü.

"Demek küçük Scorpius bu," dedi Ron alçak sesele. "Onu her sınavda mutlaka geç, olur mu, Rosie. Çok şükür ki zekânı annenden almışsın."

"Ron, Tanrı aşkına," dedi Hermione, yarı azarlar, yarı eğlenir bir edayla. "Daha okula bile başlamadan onları birbirine düşman etmeye çalışma!"

"Haklısın, özür dilerim," dedi Ron ama kendine engel olamadan ekledi: "Ama onunla *çok* da iyi arkadaş olma, Rosie. Büyükbaba Weasley, safkan biriyle evlenirsen seni asla affetmez."

"Hey!"

James yeniden belirmişti; sandığından, baykuşundan ve bagaj arabasından kurtulmuştu ve belli ki yeni haberleri vermek için can atıyordu.

"Teddy orada, arkada," dedi soluk soluğa, omuzunun üstünden gerisini, dalga dalga yükselen buhar bulutlarını işaret ederek. "Az önce gördüm! Ve bilin bakalım, ne yapıyordu? *Victoire'la öpüşüp koklaşıyordu!*"

Başını kaldırıp büyüklere baktı, belli ki karşılaştığı tepkisizlik onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"*Bizim* Teddy! *Teddy Lupin! Bizim* Victoire'ı öpüp kokluyor! *Bizim* kuzinimiz! Ben de Teddy'ye ne yaptığını sordum –"

"Aralarına mı girdin yani?" dedi Ginny. "Ron'a *öyle* benziyorsun ki –"

"– o da bana Victoire'ı geçirmeye geldiğini söyledi. Sonra da bana gitmemi söyledi. Onunla *öpüşüp koklaşıyor*!" diye ekledi James, sanki meramını iyice anlatamadığından kaygılanır gibi.

"Ay, evlenseler ne güzel olur!" diye fısıldadı Lily, mest olmuş halde. "Teddy o zaman *sahiden* ailenin bir parçası olur!"

"Zaten haftada dört kere kadar yemeğe geliyor," dedi Harry. "Niye onu bizimle yaşasın diye davet edip bu işe bir nokta koymuyoruz?"

"Evet!" dedi James coşkuyla. "Al ile odasını paylaşmaya itirazım yok – Teddy benim odamı alabilir!"

"Hayır," dedi Harry kararlı bir şekilde, "sen ve Al ancak ben evi yıktırmak istediğimde odanızı paylaşabilirsiniz."

Bir zamanlar Fabian Prewett'e ait olan yıpranmış, eski saate baktı.

"Saat neredeyse on bir, binseniz iyi olur."

"Neville'e sevgilerimizi iletmeyi unutma!" dedi Ginny James'e, onu kucaklarken.

"Anne! Bir Profesöre *sevgi* iletemem!"

"Ama Neville'i *tanıyorsun* –"

James gözlerini devirdi.

"Dışarıda, evet, ama okulda o Profesör Longbottom, değil mi? Nasıl Bitkibilim'e girip ona *sevgi* iletirim ki."

Annesinin budalalığı karşısında başını iki yana salladı, Albus'a bir tekme koyarak duygularını salıverdi.

"Sonra görüşürüz, Al. Testral'lere dikkat et."

"Onları görünmez sanıyordum, değiller mi? *Sen söylemiştin görünmez olduklarını!*"

Ama James sadece güldü, annesinin onu öpmesine izin verdi, babasına şöyle bir sarıldı ve hızla dolmakta olan trene atladı. Onun el salladığını, sonra da arkadaşlarını bulmak için koridorda koştuğunu gördüler.

"Testral'ler konusunda kaygılanmana gerek yok," dedi Harry Albus'a. "Yumuşak huylu şeylerdir, korkulacak yanları yoktur. Hem zaten siz okula arabayla gitmeyeceksiniz, kayıkla gideceksiniz."

Ginny Albus'u öpüp vedalaştı.

"Noel'de görüşürüz."

"Hoşçakal, Al," dedi Harry, oğlu onu kucaklarken. "Hagrid'in seni önümüzdeki cuma çaya davet ettiğini unutma. Peeves'e bulaşma. Nasıl yapılacağını öğrenmeden kimseyle düello etme. Ve James'in seni kışkırtmasına izin verme."

"Ya Slytherin'e düşersem?"

Sadece babasının duyabileceği şekilde fısıldamıştı bunu. Harry, Albus'un korkusunun büyüklüğünü ve içtenliğini ancak ayrılma ânının zorlamasıyla açığa vurmuş olduğunu anladı.

Albus'un yüzü onunkinin biraz yukarısında kalacak şekilde diz çöktü. Harry'nin üç çocuğu içinde sadece Albus Lily'nin gözlerini almıştı.

"Albus Severus," dedi Harry usulca, Ginny'den başkasının duyamayacağı şekilde; Ginny de düşünceli davranarak şimdi trende olan Rose'a el sallıyormuş gibi yaptı. "Sana Hogwarts'ın iki müdürünün adı verildi. Bunlardan biri bir Slytherin'di ve büyük ihtimalle ömrümde tanıdığım en cesur adamdı."

"Ama *ya* –"

"– o zaman da Slytherin binası mükemmel bir öğrenci kazanır, değil mi? Bizim için fark etmez, Al. Ama senin için fark ediyorsa eğer, Slytherin yerine Gryffindor'u seçebilirsin. Seçmen Şapka senin seçimini de göz önüne alıyor."

"Sahi mi?"

"Benimkini almıştı," dedi Harry.

Bunu daha önce çocuklarının hiçbirine söylememişti, ve söylediğinde Albus'un yüzündeki hayreti gördü. Ama artık kırmızı trenin her yerinde kapılar çarpıp kapanıyordu ve annelerle babaların zar zor seçilen siluetleri son öpücükler, son dakika uyarıları için trene doğru üşüşüyordu. Albus vagona atladı, Ginny arkasından kapıyı kapadı. Hemen yanlarındaki pencerelerden öğrenciler sarkmıştı. Hem trende, hem dışarıda pek çok yüz, Harry'ye doğru çevriliyormuş gibiydi.

"Hepsi niye gözünü dikmiş bakıyor?" diye sordu Albus, o ve Rose diğer öğrencilere bakmak için boyunlarını uzatırken.

"Takma kafana," dedi Ron. "Benim yüzümden. Acayip meşhurumdur da."

Albus, Rose, Hugo ve Lily güldü. Tren hareket etti ve Harry, oğlunun şimdiden heyecanla ışıl ışıl olmuş zayıf yüzünü gözleyerek, trenin yanı sıra yürüdü. Harry, bu ona biraz sevdiği insan elinden alınmış gibi gelse de gülümsedi, el salladı, oğlunun ondan uzağa kayıp gitmesini izledi...

Son buhar izi de sonbahar havasında uçtu gitti. Tren bir köşeyi döndü. Harry'nin eli hâlâ veda eder gibi havadaydı.

"Merak etme, iyi olacak," diye mırıldandı Ginny.

Harry ona bakarken elini dalgın dalgın indirip alnındaki şimşek biçimindeki yara izine dokundu.

"Olacağını biliyorum."

Yara izi on dokuz yıldır Harry'ye acı vermemişti. Her şey yolundaydı.